

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

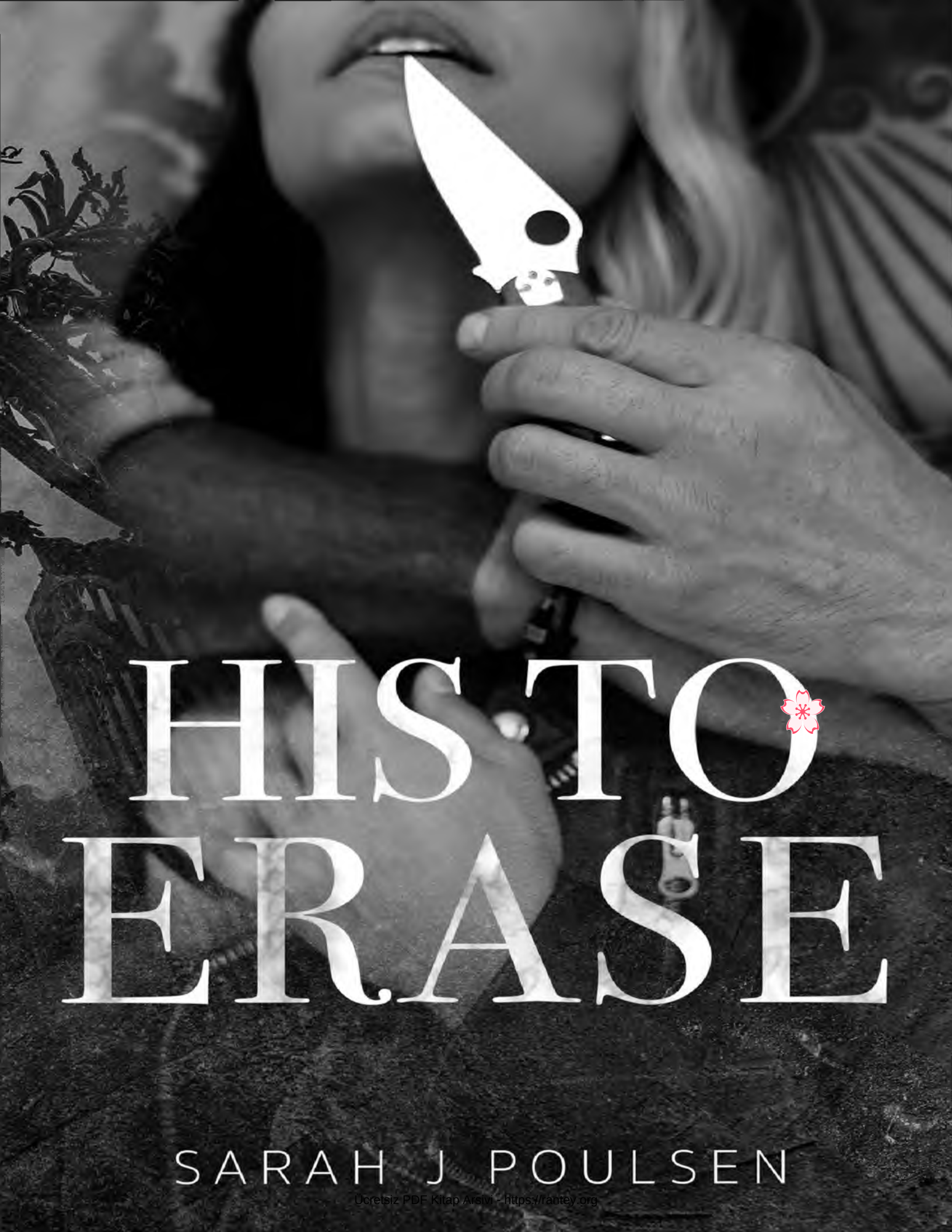
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIS TO ERASE

SARAH J. POULSEN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HIS TO ERASE

SARAH J POULSEN

Telif hakkı © 2025 Sarah J. Poulsen Tüm
hakkarı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere,
yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak
üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kitap Kapağı Tasarımı: @booklovedesigns Biçimlendirme:
@booklovedesigns

İçindekiler

UYARI:

Çalma listesi

Yazarın notları:

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44 Epilog](#)

-- -- --

UYARI:

Bu kitap karanlık bir aşk romanıdır.

Yetişkinlere yönelik temalar, açık cinsel içerik, şiddet ve duygusal olarak tetikleyici konular içermektedir. Bu kitap hassas okuyucular veya 18 yaşın altındaki kişiler için uygun değildir.

Lütfen dikkatlice okuyun ve devam etmeden önce aşağıdaki listeyi kontrol edin.

His to Erase, takıntı, intikam, travma, hayatta kalma ve psikolojik çöküş temalarını ele almaktadır. Yoğun, duygusal ve ham bir kitaptır. Karakterler dağınık, kırık ve bazen acımasızdır. Ancak onların yolculuğu sizi en iyi şekilde mahvetmek içindir.

İçerik uyarıları şunları içerir:

- Duygusal istismar
- Gaslighting ve manipülasyon
- Takip ve rıza dışı izleme
- Flashbackler, TSSB ve hafıza kaybı
- Travma kaynaklı dissosiyasyon
- Kaçırma ve esaret
- Fiziksel saldırı ve tehditler
- Takıntılı, sahiplenici aşk ilgileri
- Ölüm, cinayet ve mafya/organize suç şiddeti
- Şüpheli rıza (rıza var ama duygusal olarak karmaşık)
- Dom/sub, övgü ve aşağılama unsurları içeren sert, açık seks

- Kan, morluklar ve bıçak oyunları (hafif)
- Zorunlu yakınlık, kontrol dinamikleri ve içselleştirilmiş utanç
- Geçmişteki cinsel istismara atıflar (grafik içermeyen)
- İşkence ve intikam (hikayenin ilerleyen kısımlarında grafik)
- Dil, şiddet ve yetişkin temaları

Bu kitap için için okuyucular okuyucular için hikayeleri hikayeleri hırsla , yıkıcı karakterler ve yoluna çıkan her şeyi yakan aşk hikayeleri.

Hala buradaysanız, uyarılmış oldunuz.

Ve bu kitap tam da sizin için yazıldı.

PLAYLIST

KONTROL - HALSEY NFWMB -
HOZIER
HEAVEN AND BACK - CHASE ATLANTIC EAT
ME - DEMI LOVATO
TRAIN WRECK - JAMES ARTHUR VISCIOUS -
TATE MCRAE
ÖLÜ ADAMIN KOLLARI - BISHOP BRIGGS TÜY
- SABRINA CARPENTER
YOU BROKE ME FIRST - TATE MCRAE
LÜTFEN LÜTFEN LÜTFEN - SABRINA CARPENTER GREEDY -
TATE MCRAE
BANA SUÇLAMA - TAYLOR SWIFT HER
ZAMANKİNDEN DAHA MUTLU - BILLIE EILISH
BAK NE YAPTIRDIN BANA - TAYLOR SWIFT DURDURAMAYIZ
- MILEY CYRUS
EN İYİ ARKADAŞ - SAWEETIE, DOJA CAT
AŞKTA KÖTÜ - HALSEY
TAÇLI HALİMİ GÖRMELİSİN - BILLIE EILISH ERKEK
FANTİZİSİ - BILLIE EILISH
TÜM İYİ KIZLAR - BILLIE EILISH SIRADAN -
ALEX WARREN

YAVAŞLA - BENSON BOONE İYİ ŞANSLAR,
BEBEK - CHAPPEL ROAN ÖĞLE YEMEĞİ -
BILLIE EILISH
OBSESSED - OLIVIA RODRIGO RISK -
GRACIE ABRAMS
PAINT THE TOWN RED - DOJA CAT
NIGHTMARE - HALSEY
VAMPIRE - OLIVIA RODRIGO ABCDEFU -
GAYLE
UH OH - TATE MCRAE ALWAYS
BEEN YOU - JESSIE MURPH
OXYTOCIN - BILLIE EILISH
TOUCH ME LIKE A GANGSTER - JESSE MURPH

*Kırılmış, manipüle edilmiş ve küçük kalmaları söylenmiş, ama yine de
dişlerinde kanla geri dönmüş olanlara.*

Kurtarılmaya ihtiyacınız yok.

*Sizi tamamen gören ve tam olarak nereye ısırması gerektiğini bilen birine
ihtiyacınız var.*

*Hayatını mahveden adamı yok etmek için onu kullanması gerekiyordu — ta ki
onu korumak için öldüreceği tek şey haline gelene kadar.*

Yazarın notları:

Bu kitap sen olmasan var olamazdı. Ve gerçekçi olalım, o elini kadının boğazına koyup "benim" dediği anda bunun seninle ilgili olduğunu biliyordun.

Çoğu insanın hayatta kalamayacağı kadar çok şey yaşadın ve bunu başın dik, kalbin korunaklı ve orta parmağın havada yaptın. Parçalanmanı ve yine de ortaya çıkmanı izledim. Benim için. Herkes için. Kendin için, istemediğin zamanlarda bile.

Karanlık romantizmi seviyorsun — vahşi, kirli ve en iyi şekilde dengesiz. Ben de sana takıntı verdim. Sana kaos verdim. Sana, ağzı bozuk bir sırtış, "bana bulaşma" bakışı ve çok fazla zırhın altında gömülü yumuşak bir kalp gibi görünen bir hayatta kalma mücadelesi verdim. Seni kurtarmaya gelmeyen türden bir aşk yazdım — seni ateşin içinden geçirir ve kendini kurtarmaya cesaretlendirir.

Bu kitap sadece okuyucular için değil. Bunu yaşayan kız için. Diğer tarafa daha gürültülü, daha yumuşak, daha acımasız, daha nazik ve her zamankinden daha gerçek olarak çıkan kadın için.

Benimle birlikte bu yolculuğa çıktığın için teşekkürler. Bu hikayeyi yazmama izin verdiğin için teşekkürler. Zor kısımlarda bana güvendiğin için teşekkürler. Ve hala beni seçtiğin için teşekkürler.

Bu kitabın etkileyici olmasının sebebi sensin. Umarım okuduğunda kendini anlaşılmış hissedersin. Yüksek sesle.

Bu kitabı yazarken çok eğlendim ve bu yolculuğun beni nereye götüreceği konusunda hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Kadınların kendi hikayelerini yazmaya karar verdiğim anda altın madeni bulduğumu anladım. Bu yolculuğun bir parçası olan herkese... BURADA OLDUĞUNUZ İÇİN ÇOK MİNNETTARIM!

Hadi başlayalım.

Sarah J. Poulsen

PROLOGUE

5 y saniye önce

Telefon masada titriyor, istenmeyen bir müdahale. Ekrana bakıyorum, ismi gördüğüm anda çenem kilitleniyor. Buna cevap vermem mümkün değil.

Zil sesi çalarken, ekranın kararmasını izlerim. Bir saniye sonra, ekran tekrar aydınlanır, bu sefer bir mesajla.

Beni görmezden gelmeyi bırak. Cevap ver.

Parmaklarım kasılıyor, yavaşça nefes alıp ciğerlerimi dolduruyorum. Telefon tekrar çalıyor ve bu sefer cevap veriyorum. "On saniyen var."

Diğer uçtaki ses, gömdüğüm geçmişimden bir hayalet. "Son bir iş için sana ihtiyacımız var."

Yavaşça nefes veriyorum, her kasımı kontrol etmeye çalışıyorum. "Ben emekli oldum.

Son üç işin sonuncusu olduğunu zaten söylemiştin."

"Biliyorum," ses tonunda hoşuma gitmeyen bir şey var. "Ama bunu isteyeceksin. Calissi."

Hava değişir. Telefonu daha sıkı tutarım, ama kıpırdamam.

"O Colorado'da," diye devam ediyor. "Hesabı kapatmak isteyeceğini düşündüm."

Calissi. Bitmemiş iş. Asla yapmamam gereken hata.

Geriye yaslanıp nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Hayır demeliyim. Daha olgun bir adam bunu unuttur. Bunun yerine, kendimi "Düşüneceğim" derken buluyorum. Sonra telefonu kapatıyorum.

Odadaki sessizlik boğucu. Nabzım yavaş ve düzenli, ama zihnim çoktan oraya gitmiş durumda.

Calissi dizlerinin üstünde. Alnından ter damlıyor, yüzünden akan kanla karışıyor, ama piç kurusu hala gülümsüyor. Sanki ölümden birkaç saniye uzakta değilmiş gibi. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

Silahlı daha sıkı tutuyorum, gözlerinin arasına nişan alıyorum. Onu yakaladım. Sonunda. Aylarca takip ettikten, haftalarca adamlarını tek tek ortadan kaldırdıktan, karanlıkta hayvanlar gibi birbirimizin etrafında dolaştıktan sonra. Her adım beni buraya getirdi. Buna.

Silahımın namlusu kafatasına dayalı.

Deponun zeminine kan tükürüyor, sanki her şey büyük bir şaka gibi, hala üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünen bir adam gibi sırtıyor. Sanki dokunulmazmış gibi.

"Berbat görünüyorsun Stevie." Dudakları yarık ve yüzünde morluklar oluşmaya başlamış olmasına rağmen, sesi kendini beğenmiş bir eğlenceyle dolu. "Ne, benim yüzümden uykun mu kaçtı?"

Silahlı sabit bir tutuşla kuruyorum. "Artık değil."

Kıkırdıyor. "Gerçekten böyle biteceğini mi sanıyorsun?"

"Evet." Emniyeti kaldırıyorum. "Öyle sanıyorum."

Boğuk bir çığlık ortalığı yırtıyor ve ben donup kalıyorum.

Hayır.

Yavaşça dönüyorum.

Lütfen, hayır. Neden

burada?

Adamlarından biri onu boğazından tutup ileri doğru sürüklüyor, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şey var: korku. Bilekleri bağlı, ağzı bantlanmış. Mücadele ederken vücudu sarsılıyor ama nafile.

Calissi iç geçiriyor, başını eğerek sanki bu küçük bir rahatsızlıkmış gibi. "Eninde sonunda koklamaya geleceğini hissetmiştim. Her ihtimale karşı biraz güvence almam gerektiğini düşündüm."

Kalbim savaş davulu gibi çarpıyor.

"Ona dokunursan," diye uyarıyorum, sesimi alçak tutarak, "ben de..."

O sadece gülüyor.

"Ne yapacaksın?" Sesinde alaycı bir ton vardı. "Beni vuracak mısın? Lütfen. Gerçekçi olalım, bu kasaba benim." Gözleri ona kaydı. "Ama hey, ben makul bir adamım. Silahı bırak, o da gitsin."

Bunun yalan olduğunu biliyorum.

Bunu iliklerime kadar biliyorum. Ama o bana bakıyor, sessizce yalvarıyor ve ellerim silahı demir gibi sıkıyor.

Silahı bırakıyorum.

Silah yere düştüğü anda, o harekete geçer.

Gözlerim onda olduğu için, adamın arkamdan geldiğini görmüyorum.

Yumruk sert ve acımasızca kaburgalarımın çarptı.

Bir diğeri çeneme çarparak başımı yana doğru savurur.

Ağrı patlar ve gözlerimin arkasında yıldızlar parlar.

Ayaklarımın üstünde zorlukla dururken, adam bir anda önümde belirir. Dizini karnıma vurur ve ben ikiye katlanırım. Bir bot kaburgalarımın çarpar ve vücudum yere düşer.

O yanıma çömelip saçımı avuçlayarak başımı geriye doğru çekip bana bakmaya zorladığında, ağzım kanın tadı ile doldu. Nefesi yüzüme sıcak sıcak geliyordu, sırtışında eğlence doluydu. Karşı koyacak hiçbir şeyim olmadığını biliyordum, yoksa onu öldürecekti.

"Seni aptal, aptal orospu çocuğu." Hayal kırıklığına uğramış gibi dilini şaklatıyor. "Silahını onun üzerine mi düşürdün? Gerçekten mi? Daha akıllı olduğunu sanıyordum."

Cevap vermiyorum. Veremem. Ciğerlerim zar zor nefes alabiliyor.

Sanki tüm bunlar çok sıkıcıymış gibi iç çekiyor.

"Ben de senin zorlu bir rakip olacağını düşünmüştüm."

Sonra bir silah sesi duyarım ve bir sonraki ateş edildiğinde, vücudum kasılırken beyaz sıcak bir acı içimi parçalar.

Üstümde, başını sallayarak ağzındaki kanı siliyor. "Bu çok daha kolay olabilirdi," diye düşünürken geri adım atıyor. "Ama hey, ben iyi bir trajediyi severim."

Dünya kayıyor. Nabzım sıkıcı, yavaş bir davul gibi atarken, etrafımda kan birikiyor.

Başımı zorla kaldırıyorum, ağrıya karşı çenemi sıkıyorum. Ve sonra cilalı ayakkabılarına tükürüyorum.

Hareketsiz kalır. İlk kez, sırtışı titrer. Maskesinin bir saniye için kaydığını görebiliyorum. Sonra güler. Derin, kendini beğenmiş bir kahkaha, sanki ben tanıdığı en aptal herifmişim gibi başını sallar.

"Fırsatın varken beni vurmalıydın," diyor, neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi. "Şimdi haline bak."

Botunu kaldırıp uzaklaşır. Ve sonra... karanlık.

I

“ALWAYS WATCH THE ALLEY.”

(THAT’S WHERE PEOPLE BLEED, BEG, OR GET FOUND.)

Ani

Uzaklaşmalıydım. Onu o sokakta kanlar içinde bulan başka birine bırakmalıydım, kaderinin yaşamasına ya da ölmesine karar vermesine izin vermeliydim, ama yapmadım.

Tabii ki, çünkü ben canavar değilim.

Şimdi, aylar sonra, barın arkasında durmuş, sanki yeterince sert ovarsam bana bir şey itiraf edecekmiş gibi bir bardağı siliyorum, sanki odadaki en ilginç şey benimmişim gibi beni izlemiyormuş gibi davranıyorum.

Biz... birbirimizi görüyoruz, sanırım?

Beni takip ediyor, bu çok açık, ama ben hiçbir şeye bağlanmadım, bağlanmayacağım da, ama o gelmeye devam ediyor. Tamamen çekici, yavaş gülümsemeler ve pahalı viski, bir söz gibi dökülüyor.

Ama ben hala kararsızım.

Çünkü çekici değil diye değil, çekici. Kızların tehlikeyi derinlikle karıştırmasına neden olan, özenle hazırlanmış, tehlikeli bir şekilde. Ama ilginin güvenlikle aynı şey olmadığını ve ilginin şefkatle aynı şey olmadığını öğrendim.

Bu yüzden onun beni kovalamasına izin veriyorum ve kaçıp kaçmayacağıma karar vermediğimi iddia etmeye devam ediyorum.

Frank, ne zaman isterse istediğini elde eden türden bir adama benziyor.

Hatta her zaman istediğini elde eden türden bir adam gibi *davranıyor*. Bu geceki görünüşünde hiçbir şey sıradan değil.

Yine koyu renkli, pahalı bir takım elbise giyiyor; kuru temizlemeyi başkalarının sorunu haline getirecek kadar paran varsa giyebileceğin türden bir takım elbise. Kumaş vücuduna tam oturuyor ve bakılmaya alışkın bir vücudu vurguluyor. Aşırı kaslı değil ama zayıf da değil, sadece güçlü. Kontrol altında. Tıpkı onunla ilgili her şey gibi.

Saçları biraz fazla uzun, geriye taranmış ve bu, *Tanrı kompleksi olan bir gangster* gibi ucuz bir izlenim vermesi gerekirken, Frank'te öyle değil. Tam olarak değil. Hayır, onda bu... kasıtlı görünüyor. Hesaplı. Tek bir tel bile yerinden oynamamış. Tıpkı onun diğer özellikleri gibi.

Ben başımı kaldırdığımda o zaten gülümsüyor. Benim onu izlediğimi bildiğini ima edecek kadar. Ya da daha kötüsü, benim onu izlememi planladığını.

İnsanların ona çok çabuk güvenmesini sağlayan türden bir gülümseme.

Ve tabii ki çekici. Kör değilim. Uzun boylu, şık giyimli ve objektif olarak bakıldığında dergi kapaklarında görülen gizli sosyopat tipler gibi yakışıklı. Kadınların ahlak kurallarını yeniden yazdığı ve hayatlarını mahvetmeye hazır olduğu türden bir adam.

Ben değil.

O gülümsemenin insanlara ne yaptığını gördüm.

Bir beyefendi gibi gülümsüyor, ama bunun arkasında bir şey var — kurnaz, karanlık ve tehlikeli bir şey.

Onun ilgisinden gurur duymam gerektiğini biliyorum, ama gözleri beni yavaşça ve açgözlülükle süzdüğünde, sanki beni santim santim ezberlemeye çalışıyormuş gibi, midem bulanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Kapiya koşup arkama bakmadan kaçmak istiyorum.

En azından, kendime böyle söylüyorum.

"Bu gece çok sessizsin, bebeğim," sesi yılanmış viski gibi yumuşak ve aynı derecede tehlikeli. Sesinin altında bir ağırlık var, kıvrılmış ve okunamayan bir şey. "O güzel kafan yine çok mu düşünüyor?"

Gülümsüyorum ve bardağımı, onu karıştırma çubuğuyla bıçaklamayı hayal etmemiş gibi davranan birinin tüm zarafetiyle masaya koyuyorum

"Sadece görmezden geldiğim tüm kırmızı bayrakları sayıyorum," diyorum tatlı bir sesle, sanki flört ediyor gibi, savaş alanında dolaşmıyormuşuz gibi.

Gülümsemesi genişliyor, sanki bununla ne kadar zarar verebileceğini tam olarak biliyormuş gibi.

Frank gibi erkeklerin sorunu da bu. Onlar odaya sadece girmekle kalmazlar, odayı ele geçirirler. Ya da en azından öyleymiş gibi davranmayı severler. Belki beni de ele geçirdiğini düşünüyor.

Bu düşünce hızla içimi ekşitir, ama bunu belli etmem. Yıllarca, güçlerinin kendilerini yenilmez kıldığını düşünen erkeklerden kurtulmak için uğraştım. Benim gibi kızları şekillendirilebilir yumuşak varlıklar olarak gören erkeklerden.

Bunu daha önce de yaşadım. Ateşe çok yakın durup, gardımı her seferinde hesaplı bir şekilde bir santim daha indirerek. O benim alanıma biraz fazla yaklaştığında, çıkışları zaten kataloglamadığımı iddia ederek.

Onun gibi erkekler seni kendilerininmiş gibi gördüklerinde neler olduğunu biliyorum ve artık dokunulmaz olduğumu düşünecek kadar saf değilim.

Artık değil.

Ve dikkatli olmazsam, Frank DeLuca sonunda beni öldürecek hata olabilir.

Parmaklarını bara yavaş ve ritmik bir şekilde vuruyor, sanki kendinden fazlasıyla memnun bir adam gibi. "Biliyorsun Ani, hastaneden çıkalı aylar oldu."

Etkilenmemiş bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Ve bunu şimdi mi fark ediyorsun? Zor bir iyileşme süreci geçmiş olmalı."

Kafasını sallayarak gülümsedi. "Yok. Sadece şimdi sana nihayet düzgün bir şekilde teşekkür etmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

Öne eğilip dirseklerimi bara dayadım ve ilgileniyormuş gibi yaptım. "Çoğu insan sadece teşekkür edip yoluna devam eder, belki biraz öfkeli hissediyorsa bir meyve sepeti gönderir."

"Doğru, ama ben çoğu insan değilim."

Maalesef.

O sırtıyor. "Peki, akşam yemeğine ne dersin?"

Ben gülerek, aramızdaki tezgahı silerim, bu gece zaten üç kez sildiğim tezgahı. Çoğunlukla kinimden.

"Bu hafta bana üçüncü kez çıkma teklif ediyorsun, Frank. Mazoşist olmalısın... ya da çaresiz. İkisi de iyi bir şey değil."

O, kolonyasının keskin kokusunu alabileceğim kadar yakınımda eğiliyor. Kolonya pahalı, muhtemelen ithal, ama çok fazla sürmüş.

"Sadece ısrarcıyım."

Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki, neredeyse geçen yılı görüyorum. "Olmayacak."

"Henüz," diyor yumuşak bir sesle. "Ben gelmeye devam edeceğim. Er ya da geç, hayır demekten bıkacaksın."

Düşünüyör gibi başımı eğiyorum. Düşünmüyorum. Ama bu davranışım, bir şeyleri kontrol altında tuttuğumu hissetmemi sağlıyor.

"Ya da," diyorum tatlı bir sesle, "kapıdan her girdiğinde senden bir ücret almaya başlayacağım. Herkes kazanır. Bu, kiramı ödeyebilir."

Yavaşça ve memnuniyetle gülümser. Her zaman istediğimi elde ettiğimi, senin ise henüz bunun farkında olmadığını söyleyen türden bir gülümseme.

"Ne kadar istersen öderim, aşkım. Yeter ki beni barında oturmaya izin ver."

Tabii ki öyle diyecekti. Bu adam takıntısını flört etmeye dönüştürüyor, sanki bu bir aşk diliymiş gibi.

Cevap

vermiyorum.

Yüksek sesle

değil.

Çünkü bu bizim dansımız: o, çekici ve kendini beğenmiş; ben, etkilenmemiş ve bir saniye bile gardımı indirsem nasıl olur diye merak etmiyormuş gibi davranan.

Spoiler: Yapmayacağım. Ama onun bunu henüz bilmesine gerek yok.

Daha kötüsünü de atlattım.

Bu adamı tanımıyorum bile. Gerçekten. Yani, tabii ki, teknik olarak birkaç ay önce hayatını kurtardım. Hatalar yapıldı. Ve o zamandan beri, görünüşe göre kafasında canlandırdığı uzun soluklu bir aşk romanında benim ödül olduğuma karar vermiş.

O zamandan beri durmadan bana çıkma teklif ediyor. Hayır cevabını kabul etmeyi bilmiyor belli ki. Ya da biliyor, ama benim ciddi olduğumu kabul etmiyor.

Frank hakkında iki şey biliyorum. Birincisi, ya parası var ya da insanların öyle düşünmesini istiyor. İkincisi, kendi sesini duymaktan, benim ilgilenmiyormuş gibi davranmamdan neredeyse aynı kadar zevk alıyor.

Her iki durumda da, bu benim sorunum değil.

Ama belki... sadece belki... akşam yemeği beni öldürmez.

Karşılığını vermek zorunda olmadığım bedava bir yemek ve biraz ilgi? Bu dünyadaki en kötü şey değil. Daha ucuz ayakkabılarla daha kötüsünü yaşadım.

Kafamı sallayarak bu düşünceyi kafamdan silmeye çalışıyorum, ama ona bir sözlü yumruk daha atmadan, arkasındaki kapı açılıyor ve bir gece esintisi bir sonraki müşteriyle birlikte içeri giriyor — serin, keskin ve ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey ile karışık.

Frank içkisini yudumlarken, ben otomatik pilota geçtim. Gülümseme. Hareket. Bardak. Doldurma.

Ellerimi meşgul tutuyorum, böylece düşüncelerim cevaplarını istemediğim sorular sormaya başlamasın, ama attığım her adımda onun bakışlarının beni takip ettiğini hissedebiliyorum.

"Bir gün, Ani," diye mırıldanır. "Evet diyeceksin."

Ona bakarım, etkilenmemiş bir şekilde. "Ya da belki bir gün ipuçlarını anlamayı öğrenirsin."

O, hiç etkilenmemiş gibi sırtarak tabureden kayar. "Olası değil."

Kapıya doğru yürürken kendine güveninin resmini çiziyor. Onun gidişini izlerken, başımı sallayarak işime geri dönüyorum. Bu durum beni daha fazla rahatsız etmeliydi. Ama bunun yerine, ilginç buluyorum.

Gece uzayıp gidiyor ve vardiyamın bitmesine az kala sabrım tükenmek üzere. Bar neredeyse boşalmış, sadece birkaç kişi içkilerini yudumlarken son sipariş için bekliyor. Birine hesap getirip tezgâhı silmeye başlıyorum ki, birinin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Yukarı bakıyorum ve tahmin ettiğim gibi, orada. On ikinci masa. Yalnız. Kendine fazla güvenen. Sanki sergileniyormuşsunuz gibi etrafınızda dolaşan, pek soru sormayan türden bir adam.

Bakışları, sanki ben bir yemekmişim ve o nereden başlayacağına karar veriyormuş gibi, kasıtlı olacak kadar yavaşça vücudumu aşağı doğru kaydırıyor.

"Adın ne, bebeğim?"

Bir kez göz kırpıyorum, ifademi nötr ve kibar tutuyorum, ama içkisini kucağına dökme isteğiyle mücadele ediyorum.

"Evet," diyorum. "Adım No."

Sanki onunla flört etmişim gibi kıkırdar. Bu durumu yüzlerce kez yaşadım — bu da sıradan bir gece ve ilgisizliği meydan okuma olarak algılayan başka bir erkek.

"Cesur," diyor, sanki çok orijinal bir şey söylemiş gibi sırıtarak.

"Hoşuma gitti." Bana gitmedi.

Hâlâ bana bakmasından hoşlanmıyorum, gözleri bir kez bile göğsümden ayrılmadı. Kaburgalarımın arkasındaki o tanıdık baskıyı, her zaman haklı çıkan o sessiz alarmı gerçekten sevmiyorum.

"Bar yakında kapanacak," diyorum, ses tonumu düz tutarak. "Bu da içkini bitirip gitmen gerektiği anlamına geliyor."

Kapıya bakıp kimlerin kaldığını kontrol etmek için yeterince uzun bir duraklama var. Kaç dakika daha rol yapmam gerektiğini sayıyorum. Kasa altında biber gazı spreyini boşuna saklamıyorum.

"Numaranı almadan olmaz."

Gözlerine bakarak, ifademi soğuk ve sıkılmış bir hale getiriyorum. "Sarhoş erkeklere numaramı verdiğimi mi sanıyorsun? Hint alamayanlara ne demeli?"

Gözlerini kırıştırarak anlamaya çalışıyor, ama ben cevap beklemiyorum. Bardağını alıp içindekileri lavaboya döküyorum ve hesabını önüne atıyorum.

"Son çağrı," dedim, sesim mide bulandırıcı derecede tatlıydı. "Öde."

Adam bana sert bir bakış atar ama cüzdanını çıkarır. O, tezgahın üzerine birkaç banknot bırakıp, dışarı çıkarken hafifçe sendeleyene kadar kıpırdamam.

Kapı arkasından kapanana kadar nefes almadım.

Sonunda dışarı çıktığımda, gece havası ceketimin altına sızarak keskin bir şekilde hissediliyor. Sokaklar sessiz, sadece ara sıra bir araba geçiyor, farları karanlığı yarıyor. Telefonumu çıkarıp Frank'in mesajına bakıyorum.

Eğer araba lazımsa, haber ver.

Hayır, teşekkürler.

İhtiyacım olan son şey, istemediğim başka bir iyilik. Hızlı yürüyorum, botlarım kaldırıma düzenli, ölçülü adımlarla vuruyor, ama bir şeyler... ters gidiyor.

Normal bir kızın gece tek başına yürürken hissettiği bir tuhafılık değil. Şehirde alınması gereken önlemler düzeyinde bir tuhafılık da değil.

Bu, ensemdeki tüylerin, yaklaşan tehlike hakkında kişisel olarak bilgilendirilmiş gibi diken diken olduğu türden bir tuhafılık.

Omzumun üzerinden bakıyorum, ama sokak boş. Tüm içgüdülerim çığlık atıyor. Fısıldamıyor. Dürtmüyor. Çığlık atıyor.

Takip edilmenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Kaygı ile deneyim arasındaki farkı bilirim. Ama daha önce başıma gelmişse paranoya sayılmaz, değil mi?

Köşeyi döndüğümde anahtarlarım zaten elimdeydi. Geriye bakmadım, çünkü geriye bakmak bunu gerçek yapar.

Binama vardığımda kalbim deli gibi atıyor. Giriş yarı gölgede ve kapının üzerindeki titreyen ışık, bir kez vızıldayıp sonra kararan, korku filmlerinde görülen o hoş sahneyi canlandırıyor.

Mükemmel.

Anahtarı kilide sokup çeviriyorum ve kapı arkamda kaybolacakmış gibi içeri giriyorum. Sonra kapıyı kapatıp kilitliyorum ve tedbir olarak sırtımı kapıya dayıyorum.

Hiçbir şey duymuyorum.

Ayak sesi yok.

Nefes sesi yok.

Korku filmi sahnesi yok.

Sadece sessizlik.

Duyduğum tek şey, boğazıma kadar çıkmaya çalışan kendi nabzımın sessiz sesi. Durup derin bir nefes alıyorum. *Tamam, belki de bir şey yoktu ve ben paranoyak davranıyordum.*

Anahtarlarımı tezgahın üzerine bırakıp nefes veriyorum. Geçmişinden kaçmanın en kötü yanı kaçmak değil.

asla arkana bakmayı bırakmaman, sonunda yakalanacağın anı beklemendir.

Botlarımı çıkarıp duvara fırlatıyorum, biri sanki tutunmaktan yorulmuş gibi bir açıyla sekip uzaklaşıyor.

Ceketim de omuzlarımdan kayarak yere düşüyor ve nemli bir ses çıkarıyor. Asmam gerekirdi ama asmıyorum.

Buradaki hava bayat, tuhaf, kemiklere işleyen bir soğukluk var, ısıtıcıyı ne kadar kurcalarsam kurcalayayım bu soğukluk geçmiyor. Sanki daire kendisi de... pes etmiş gibi.

Kanepe benim travmamdan daha yaşlı, sanki bir sürü kötü şey görmüş ve artık umursayacak gücü kalmamış gibi sarkmış. Kol dayama yerinde bir yırtık var, ben de sanki büyümediğini varsayıyorum ama hayatımdaki çoğu şey gibi, bu da hasarlı geldi ve ben yine de aldım.

Mutfak, işlevsel bir alan olmaktan çok bir öneri gibi. Buzdolabı, çalışmayı bırakacakmış gibi uğulduyor. Gürültülü ve biraz fazla pasif-agresif. Dolapta, bir gün geri dönüştüreceğime yemin ettiğim, birbirine uymayan bir sürü kupa ve paket servis kapları var. Duvarlarda sanat eseri yok. Sıcak ışıklar yok. Sahte bitkiler yok. Kendim dahil kimseyi, buranın sadece işler arasında kalınacak bir yer değil, birinin yaşadığı bir yer olduğuna ikna etmek için yarım yamalak girişimler yok.

Sadece gerekli olanlar var. Bir gün daha hayatta kalmak için yeterli olanlar. Tek istisna kitaplarım.

Her yerdeler. Yere yığılmışlar. Sandalyelerin üzerine istiflenmişler. İkinci el mağazasından aldığım tek çürük rafa tıktırılmışlar. O rafta deri ciltli klasik kitaplarım, şiir antolojilerim ve canavarlar, kötü adamlar ve mutlu sonlarla ilgili hikayelerim var.

Eskiden yaşadığım hayattan çok uzak.

Bir zamanlar, dairemde birbirine uyan mobilyalar vardı. Gerçek bir kanepe. Tam bir tabak takımı. Kötü kararların ve kağıt kapaklı kitapların ağırlığı altında çökmeyen raflar.

Ev sıcak ve yaşanmış hissettiriyordu. Güvenliydi.

Yeterli alanım vardı, kilitlenen bir banyo kapım ve her döndüğümde protesto eden bir yatağım yoktu. Ayrıca, karşıdan biri beni izliyor mu diye merak ederek uykuya dalmazdım ya da kapıyı çalan bir sonraki kişi, kalan akıl sağlığımı da yok edecek mi diye endişelenmezdim.

Ama tabii ki. Ben gayet iyiyim.

Elimi yüzüme sürerek bu düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum. Zaten geçmiş olan şeyleri romantikleştirmemin bir anlamı yok.

O hayat? O kız? O başaramadı.

Banyoya gidip ışığı açıyorum ve sanki bana cevaplar borçlu olan bir yabancıyı kontrol ediyordum gibi yansıma ile karşılaşırım.

Lavabonun üzerindeki ayna, köşesinde camdan bir örümcek ağı gibi çatlamış, bir uyarı gibi yayılıyor.

Koyu renkli gözlerim yorgunluktan çökmüş, saçlarım ise vardiyamdan yirmi dakika önce yaptığım örgüden dökülüyor. Bu kız çok şey yaşamış gibi görünüyor.

İş kıyafetlerimi tek tek çıkarıp, terlik pantolon ve tüm sırlarını bilen büyük beden kapüşonlu sweatshirt ile değiştiriyorum. Bu kısım tamamen rutin.

Değişim.

Yemek.

Uyumaya çalış.

Uyan.

Tekrarla.

Bu bir hayat değil, ama şimdilik işe yarıyor. Ve bazen, hayatta kalmak gerçekten de bundan ibarettir.

Mutfağa gidip buzdolabının kapısını açıyorum. Sanki benden nefret ediyormuş gibi gıcırıyor ve ampul titreyerek, bağlılık sorunları olan ve market alışverişine hiç ilgi duymayan bir kadının iç karartıcı stoklarını ortaya çıkarıyor.

Yarım karton süt, geçen haftadan ya da geçen aydan kalma bir paket yemek (dürüst olmak gerekirse, bu bir tahmin) ve kahvaltıymış gibi davranmaya çalıştığım yarısı yenmiş bir rulo kurabiye hamuru var.

Kapıyı çarparak kapatıyorum ve dolaptan makarna ve peyniri alıyorum. Mavi kutudaki türden. Soru sormayan ve duygusal yatırım gerektirmeyen türden.

Bir tencereyi suyla doldurup ocağın üzerine koyuyorum ve gaz tıslayana kadar ocağı çeviriyorum, sonunda benim hissettiğim kadar bitkin görünen titrek bir alevle tutuşuyor.

Minimum çaba. Minimum düşünme. Bu geceki tüm enerjim bu kadar.

Su kaynayana kadar beklerken, tezgaha yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum, sanki bu düşüncelerimi içimde tutacakmış gibi.

Şu anda tamamen otomatik pilota çalışıyorum. Makarnayı karıştırıyorum, süzüyorum, sonra toz peyniri ve son kullanma tarihi geçmiş ya da geçmemiş olabilecek bir miktar sütü ekliyorum. Kokusu havaya yayılırken, doğada var olmaması gereken bir renge dönüşüyor.

Tencereden bir lokma alıyorum ve tabii ki çok sıcak olduğu için dilimi yakıyor, ama neredeyse hiç irkilmiyorum.

Zihnim, her zaman olduğu gibi, ortalık sessizleştğinde davetsizce dalıp gidiyor. Ve ben buna izin veriyorum. Çünkü bununla mücadele etmek, bu gece sahip olduğum enerjiden daha fazlasını gerektiriyor.

Buraya geleli neredeyse bir yıl oldu.

Kabusların şekli değişecek kadar uzun bir süre ve morlukların solacak kadar uzun bir süre.

Frank'i o sokakta kanlar içinde, sanki dünyadaki tüm zamanı onda varmış gibi duvara yaslanmış halde bulalı da neredeyse bir yıl oldu. Yardım çağırıp uzaklaşmam gerekirken tereddüt ettiğimden bu yana beş ay geçti.

Sokağa inmeyi planlamamıştım bile.

Sarah, benim kadar dengesiz olan en iyi arkadaşım, ayrılmadan önce çöpü çıkarmakla görevliydi — vardiya sonu protokolünün temel bir parçası. Ama o, parlak veya flörtöz bir şeyin dikkatini dağıtmadan vardiya sonunu hiç bitirebiliyor mu?

Tabii ki hayır.

Yine erken kaçtı, muhtemelen bir adamın motosikletinin arkasına atladı, ben ise onun kapanış işlerini yapmak zorunda kaldım. Yılın en iyi arkadaşı. Gerçekten.

Orada, kendi kendime homurdanarak, çöpü dışarı çıkarıyor ve zihnimde onun ölüm ilanını yazıyordum ki onu gördüm.

İlk başta, onun da duvara yaslanmış, onu oraya getiren kötü kararlarının acısını çeken başka bir sarhoş olduğunu düşündüm.

Onu bırakacaktım. Yemin ederim bırakacaktım. Ama sonra kanı gördüm ve nefes nefese kalışını duydum.

"Yardım edin."

Sadece bu kadar. Neredeyse bir fısıltı kadar. Ama bir yumruk gibi çarptı. Ve şimdi onu kafamdan atamıyorum.

İç çekerek, gereğinden fazla güçle kaşığı lavaboya atıyorum ve kendimi kanepeye sürükleyerek, sanki nazikçe rica edersem beni yutacakmış gibi yıpranmış minderlere gömüyorum.

Alışkanlıktan telefonumu elime alıyorum — çevrimiçi olmak istediğimden değil, dikkatimi dağıtan ışık olmadan sessizliğin daha da gürültülü geldiği için.

Ekranı kaydırıyorum, anlamsız güncellemeler, tatil fotoğrafları, nişan duyuruları ve bebek karınları arasında geziniyorum. Ara sıra tanıdığım kişilerden, nerede olduğumu bilmeyen kişilerden, benim ortadan kaybolduğumu düşünen kişilerden mesajlar geliyor.

Dürüst olmak gerekirse, öyle yaptım.

Her şeyi geride bıraktım. İzleri yok ettim, kapıyı çarptım ve diğer taraftan kilitledim.

Ama ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, kimsenin adımı anmadığı bir şehirde aynı çatlak tavana kaç gece bakarsam bakayım, asla yeterince uzaklaşmış hissetmiyorum.

En iyi arkadaşım dediğim deli ile olan mesajlaşmalarımı açtım.

■

Ben: Merak ediyorsan, hala hayattayım.

■

Kutuda makarna ve peynir yaptım ve sadece biraz ağladım.

■

Bunu bir zafer olarak görüyorum. Gurur duyardın.

■

VE hiçbir şeyi ateşe vermedim.

■

Sarah: HENÜZ. Gurur duymak yetmez. Bu bir gelişme. Kutuda karbonhidrat ve duygusal olarak bastırılmış gözyaşları mı? Sen resmen gelişiyorsun.

■

Çiçek mi göndereyim, yangın söndürücü mü?

■

Ben: Şarapla birlikte gelen hangisiyse onu.

Sarah: Not edildi. Yardım paketi yolda. Ama sen içki içmezsin ki? Başlamış mıydık? Ayrıca, bir hafta daha ortadan kaybolursan, gelip duygusal olarak ulaşılmaz kışını eve sürüklemeyeceğim sanma.

GÜNLER BİRBİRİNE KARIŞIYOR. Çalışmak. Uyumak. Tekrarlamak.

Her iki gecede bir, saat gibi, Frank bara girer, aynı lanet tabureye oturur ve o sırtıyla beni izler — konuşmamızın nasıl gideceğini tam olarak bildiğini gösteren sırtıyla.

"Akşam yemeğine ne dersin,

Ani?" "Hayır, teşekkürler."

"Kalbimi kırıyorsun, bebeğim."

"İyi. Belki o zaman sormayı bırakırsın."

Ama asla vazgeçmez. Gelmeye devam eder, beni izlemeye devam eder ve benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi davranmaya devam eder.

Bu gece de farklı değil.

Sanki burası onunmuş gibi yerleşiyor, parmaklarıyla tezgaha hafif bir ritim tutuyor, her hareketinde sabır var.

"Biliyor musun," diye düşünür, başını hafifçe eğerek, "bazıları buna zor elde edileni oynamak der. Artık bana mesaj bile atmıyorsun."

Bardağı kurularken başımı kaldırıp bakmıyorum, sesimi düz tutuyorum. "Bazıları buna ilgisizlik der."

"Hmm." Sanki bunu gerçekten düşünüyormuş gibi içkisini yavaşça yudumlar. "Görüyorsun, benim zorlandığım nokta da bu. Eğer gerçekten ilgilenmiyor olsaydın, şimdiye kadar beni kovmuş olurdun."

Yavaşça nefes verip, bardağı kasıtlı olarak tıkırdatarak masaya koyuyorum. Haksız değil ve bu, itiraf etmek istediğimden daha fazla sinirimi bozuyor.

"İnan bana Frank, bunu her gün düşünüyorum."

Gülümsemesi okunamayan bir şey ile doludur. "Öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Yine de," hafifçe eğilerek, sesini sözleri kendini beğenmiş bir tona büründürecek kadar alçaltarak, "işte buradayım."

Gözlerimi kısarak, sanki dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi bir içki daha sipariş etmesini izledim. Tek kelime etmeden içkiyi doldurdum ve gereğinden biraz daha sert bir şekilde masaya koyduğum için içki tezgahta sıçradı.

Göz teması bile kesmiyor. Sadece bardağı kaldırıp yavaşça bir yudum alıyor.

"Senin neyini seviyorum biliyor musun, küçük kız?"

"Senden hoşlanmamamı mı?" diye soruyorum, yüzümde ifade yok, yanına bırakılmış boş bardağı temizlemek için harekete geçiyorum bile.

Kafasını sallayarak gülüyor. "Senin berbat bir yalan söylüyorsun."

Midem sıkışıyor, ama yüzümü ifadesiz tutuyorum. Yanılıyor. Ben mükemmel bir yalancıyım. Bu yüzden hala hayattayım.

Ondan uzaklaşıp temiz bardakları istiflemekle meşgul oluyorum, ama o hala orada, bir milim bile kıpırdamadan varlığıyla bana baskı yapıyor.

"Bunu kolaylaştırabilirsin," diyor bir süre sonra. "Tek bir randevu. Bir akşam yemeği. Sonra, hala benden hoşlanmazsan, seni rahat bırakırım."

Ona bakıyorum, etkilenmemiş bir şekilde. "Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

Elini kalbinin üzerine koyar, incinmiş gibi görünmek için elinden geleni yapar. "Beni incittin."

"İyi," diye mırıldanıyorum, yanından geçip duvardan başka bir şişe alıyorum. "Belki sonunda beni taciz etmeyi bırakırsın."

Sırıltısı bozulmaz. Hatta daha da derinleşir, sanki oynadığımız oyunda onun kazandığını onaylamışım gibi. Sanki reddedilmek onun için sadece ön sevişmeymiş gibi.

"Geçen sefer de öyle demiştin."

"Ama yine de hâlâ buradasın."

"Aynen," diyor, tüm o pürüzsüz kibiriyle ve aşırı göz temasıyla. "Bu da senin bir şeyleri yanlış yaptığın anlamına geliyor."

Tanrım, o hiç pes etmiyor.

Odayı bir kurtuluş yolu arayarak tarıyorum — içkisini yenilemek isteyen biri, bar taburesine kusmakta olan biri, beni bu konuşmadan kurtaracak herhangi bir şey. Ama hiçbir şey yok.

"Ya da sadece reddedilmeye karşı bir sorunun var."

Bunu hava durumunu yorumlar gibi söylüyorum. Ona o kadar çok kez hayır dedim ki, bu noktada bu neredeyse benim işim haline geldi, ama o sanki ona kalması için başka bir neden vermişim gibi sırtıyor. Belki de sorun budur, belki de onun gibi erkekler "hayır"ı duymazlar. Belki de "henüz değil"i duyarlar.

Belki de zırhının bir nedeni olduğunu kabul etmek yerine, her zaman zırhındaki çatlağı arıyorlar.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum.

Sadece içkileri doldurmaya devam ediyorum ve onun beni çok tanıdık bir şekilde tedirgin etmediğini varsayıyorum.

Parmaklarıyla tezgahın üzerinde desenler çizerken beni izliyor ve ben onun ne yaptığını biliyorum. "Sen buna reddedilme diyorsun, ben ise ısrarcılık."

Başımı sallıyorum, eğlenceden çok refleks olarak ortaya çıkan bir sırtışı bastırıyorum. Hâlâ onun amacının ne olduğunu bilmiyorum. Belki de sadece kovalamayı seviyordur. Ya da bende tam olarak adlandıramadığı bir şey görüyor olabilir — elini sokmak istediği temeldeki bir çatlak gibi. Ya da belki de sadece benim kıvranmamı izlemekten zevk alıyordur.

Bu ilk olmaz.

Her halükarda, ona güvenmiyorum. Gülümsemesine, ısrarcılığına ve kesinlikle gözlerinin üzerinde durmasına güvenmiyorum. Ama bu dikkat dağınıklığından hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Burnumdan nefes veriyorum, son temiz bardağı bırakıyorum ve tezgahın kenarını, sanki benim bilmediğim cevapları onda bulacakmışım gibi sıkıca tutuyorum. Çünkü ne olacağını biliyorum. Sormayı bırakmayacak. Gelmeye ve ısrar etmeye devam edecek. Ya istediğini elde edene kadar ya da ben sonunda rolümden çıkıncaya kadar etrafımda dönüp duracak.

Belki de oyunu bitirme zamanı gelmiştir. Belki evet diyeceğim. Sadece bir kez. Neden evet demediğimi kendime hatırlatmak için yeterli olacak kadar.

Dönüp ona sert bir bakış attım. "Bir randevu."

Frank hareketsiz kalır. Kısa bir an, o kadar hızlı ki neredeyse kaçırıyorum, ama orada. Gözlerinin arkasında bir şey parıldıyor, keskin ve bilge bir şey, sanki benim önce pes etmemi bekliyormuş gibi.

Sırıltısı yavaşça kıvrılıyor. "Emin misin, tatlım? Şimdiden pes ettiğini düşünmek istemem."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Kendini övme. Bu ne kadar çabuk olursa, o kadar çabuk sormayı bırakırsın."

Kadehini kaldırır, yavaşça, tembelce bana doğru eğerek kadeh kaldırır ve bir yudum alır. "Göreceğiz."

Gözlerimi deviriyorum, şimdiden pişman oldum. "Zamanı ve yeri seç, orada buluşuruz."

Bardağını sessizce masaya koyar, aynı alışılmış rahatlıkla ayağa kalkar ve bunun kaçınılmaz olduğunu biliyormuş gibi takım elbisesinin manşetlerini düzeltir.

Kendini beğenmiş piç.

"Akıllıca bir karar."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Bu bir acıma randevusu, fazla heyecanlanma."

2

“BAD DECISIONS START IN DARK CORNERS.”
(THAT’S WHERE I’D WAIT TOO)

Ani

Haftalar sonra ilk kez bir gece izinliydim. Ve bu randevuya evet diyerek onu boşa harcadım.

Sarah ve ben birlikte vakit geçirecektik — eşofmanlarımızla pizza yiyip, televizyonda aptalca bir şey izleyecektik. Bunu iple çekiyordum. Bu sefer şarap getireceğine bile söz vermişti, yani kesinlikle soyuldum.

En azından günün bir kısmı bizim.

Omuzlarıma bir havlu sararak bir bankta bağdaş kurup oturuyorum, ağartıcı kokusu burnumu yakarken Sarah sanki Tanrı'nın işini yapıyormuş gibi toneri karıştırıyor. *Tamam, öyle de. Saçımı ağartmak zayıflar için değil.* Eski bir grup tişörtü giymiş, çorapları baldırlarının yarısına kadar çekilmiş ve iPad'i lavabonun üzerinde dengede durmuş, The Big Bang Theory'yi izliyor.

Kokudan öğürmemeye çalışıyorum.

Sanki kişisel olarak ona hakaret etmişim gibi başımın arkasına dik dik bakıyor. "Bu kısım o kadar kalın ki, bana karşı tavır aldığından eminim."

Kahvemi yudumlarken gülümsüyorum. "Senin kötü muamelenizden bıkmışlar."

O alaycı bir şekilde gülüyor ve fırçayla başka bir parçayı ayırıyor. "Lütfen. Ben senin kafa derine başına gelen en iyi şeyim."

Mırıldanıyorum. "Son terapistim de öyle demişti."

"Ha. Terapistinden daha tutarlı olduğumdan değil." "Dürüst olmak gerekirse? Mantıklı."

O daha daha tonik toneri toneri dökerek sonunauçlara hareket etmemeye çalışırken, belli belirsiz tehditkar bir şey mırıldanıyor.

"Hala bu randevuya çıkacağına inanamıyorum," diyor, diğer tarafa geçerek. "Onun kırmızı bayrak enerjisi verdiğine karar verdiğimizi sanıyordum."

Aynada kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen kabul ettin. Ben sadece folyo vardı diye başımı salladım."

Başını eğiyor, böylece yüzünü göremiyorum ama bana öfkeyle baktığını biliyorum. "Duygusal olarak zayıf durumdasın."

"Kedi balığıyla flört eden kız diyor."

Kız ona sert bir bakış atar. "O bir kedi balığı değil. Gerilimi canlı tutuyor. Bu ön sevişme - kesinlikle boğulmayı da içeren bir ahlak kodu var."

Neredeyse kahvemi tükürecektim. "Tanrım. Bir gün bebeğin kaçırılacak."

"Olmaz," diyor masumca. "İletişim seksidir. Boğmak da öyle. İdeal olarak ikisi aynı anda."

Yanağımın içini ısırarak burnumdan soluyorum. "Sana neden kimyasallara yaklaşmana izin verdiğimi hatırlatır mısın?"

"Çünkü senin sarışını ibretlik bir hikayeye dönüştürmeyecek başka kimseye güvenmiyorum."

Haklısın.

Buraya taşındığımda gördüğüm ilk insanlardan biriydi — barın arkasında, sanki hiçbir şey onu sarsamamış gibi, çılgın ve kaygısız bir enerjiyle sırıtiyordu. Henüz tek kelime bile etmemiştim ki, bana bir shot uzattı ve buna ihtiyacım olduğunu söyledi.

O andan itibaren aramızda bir şeyler oldu. Normalmiş gibi davranma gibi garip bir ara aşama olmadı. Başından beri tam bir kaos ve dürüstlük vardı.

O zamandan beri böyleyiz.

Sanki filtre yokmuş, yargılama yokmuş, sadece anında anlayış varmış gibi, kelimenin tam anlamıyla her şeyi söyleyebileceğiniz birini bulduğunuzu bilir misiniz? O kişi o.

Benim felaket ikizim.

"Gitmek istediğinden emin misin?" diye sordu bir süre sonra. "Olanlardan hala etkilenmediğini kanıtlamak için evet demek zorunda değilsin."

Bazen beni çok iyi tanıyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum sessizce. "Belki de sadece anılarla bağlantılı olmayan bir şey hissetmek istiyorum."

Sarah fırçayı bırakır ve aynada gözlerime bakar. "Kendini cezalandırmadan iyi hissetmeye hakkın var."

Tanrım, keşke o kadar basit olsaydı.

Yine arkama geçer ve toneri saç uçlarına nazikçe masaj yaparak sürer.

"Ayrıca," diye sırtarak ekliyor, "eğer o seni hayal kırıklığına uğratırsa, en azından saçların bunu telafi eder."

Gözlerimi devirdim. "Vay canına. Tam da ihtiyacım olan destek."

"Beni suçlama, göğüslerin alkışlanacak şekilde ortaya çıktı." "Bunu sadece sana ağartmamı izin verdiğim için söylüyorsun."

"O da var, ama ben kör değilim."

Konuşmamızın normalmiş gibi davranarak burnumu çekerim. Son toneri lavaboya dökerken, "Peki, randevu iyi giderse planın ne?" der.

Gözlerimi kırıştırırım. "İyi"yi tanımla.

Omuz silkiyor. "Mesela, hemen onun ölümünü planlamazsın."

"Oh. O zaman evet, sanırım bu yeni bir şey olur."

Sarah bana bir havlu uzatır ve ellerini silmeye başlar. "Bir şeyler istemek senin hakkın, Ani."

Ona bakarım.

"Bilirsin. Karşılıklı takıntı, hafif duygusal hasar ve iyi bir seks. Temel şeyler."

Ben burun kıvırıyorum. "Sonuncusu biraz abartılı oldu." "Ne dedimse onu söyledim."

Arkadaşlığımızı seviyorum. Bunu yüksek sesle söylemiyorum, ama sanırım o yine de duyuyor. Çünkü ayağa kalkıp onu kucakladığımda, çamaşır suyu lekeleri ve her şeyiyle, o da kollarını bana doluyor ve "Sadece söylüyorum, eğer Tanrı'nın favorileri varsa, sen kesinlikle ilk beşte olursun. En azından." diyor.

Ve nedense, tam da duymam gereken şey buydu.

Saçım bittiğinde, zamanın geçtiğini görmezden gelmek için her zamanki gibi mutfğa geçiyoruz ve o fırına pizza atıyor.

"Tamam," diyor, sanki ciddi bir konuya girecekmişiz gibi bir kutu Sprite açarak. "Bu adamın dikkatini çekmek için ne yaptığını bana hiç anlatmadın. Var olması ve karın kasları olması dışında," diye ekliyor, kaşlarını oynatarak.

İki elimi yüzüme götürerek inlerim. "Bu, bağlamından çıkarılmış bir şey."

"Onu, enerji dolu bir yürüyen kırmızı bayrak olarak nitelendirdin. Şimdi geri adım atma."

"Tamam, bunu ben söylemiş olabilirim."

Böyle devam ediyoruz — o beni dürtüyor, ben savuşturuyorum ve ikimiz de, muhtemelen güvenmemem gereken bir adama evet dediğim gerçeğini dolandırmıyormuş gibi davranıyoruz. Aslında istediğim şey şu: beni anlayan birinden, insanların bana aniden dokunduğunda neden irkildiğimi ya da neden eski sevgilimden bahsetmediğimi uzun uzun açıklamama gerek kalmadan, ucuz bir teselli ve alaycı yorumlar.

Neyse ki, o asla zorlamaz. O sadece... anlar.

YouTube'da en kötü randevu korku hikayelerini izlerken, telefonu çaldı.

Telefonuna bir göz attıktan sonra hemen bacağının altına sakladı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Olamaz. Bu senin 'bir şey yaptım' yüzün."

Şüpheli bir şekilde hareketsiz kaldı. "Önemli değil." "Sarah."

Eski sevgilisine mesaj atmış birinin suçluluk duygusuyla telefonu tekrar çıkardı. "Tamam. Kaleb'i engellediğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Evet, engelledim. Duygusal olarak." "Tanrım."

Yüzünü buruşturur. "Az önce bana mesaj attı, şehirde olduğunu söyledi."

"Lütfen cevap vermediğini söyle."

"Cevap vermedim! Henüz." Dudaklarını ısırır, sonra mırıldanır, "Kalbimle tepki vermiş olabilirim."

"Sarah."

"Refleks oldu!"

Gülmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Şunu bir netleştirelim. Altı hafta boyunca ortadan kaybolan, sonra yeni bir kız arkadaşı ve motivasyon podcast'iyile geri dönen adam şimdi şehre geri döndü ve senin ilk tepkilerin kalp emojisi mi?"

O inleyerek başını ellerinin arasına gömüyor. "Biliyorum. Bir hastalığım var. Adı da ilgi manyağı olmak."

Ona sert bir bakış atmaya çalışıyorum, ama o, benim ona saç fırçamı fırlatmak istediğim için gerçekten acı çekiyor gibi görünüyor. "O ne istiyor ki?"

Bana bakıyor. "Akşam yemeği."

"Hayır."

"Belki dedim."

"Sarah!"

"Tamam, tanrım," diye gülerek ayağa kalkar ve çantasını alır. "Haklısın. İptal edeceğim. Muhtemelen. Eninde sonunda. Ama pes edip daha kötü bir şey yazmadan buradan çıkmam lazım. Yoksa işe geç kalacağım."

Gözlerimi kısıyorum. "Daha kötüsü ne demek?" Tatlı bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Bir selfie."

"Aman Tanrım."

"Merak etme, aslında yapmayacağım," diye omzunun üzerinden seslenir. "Tabii o iki kez mesaj atmazsa."

Kapıya kadar yarı yolu gelmiş, telefonunu havada beyaz bayrak gibi sallayarak kendini teslim ediyor.

Sadece bir vardiyaya gitmesi gerekiyordu, ben de doğal olarak randevuya evet dedim. Nedenini bile bilmiyorum, bir gece evde tek başıma oturabilirim.

Belki de sonunda onu susturacağımı düşündüm.

Sonunda pes edeceğimi zaten biliyormuş gibi etrafımda dolanmasından bıktım. Belki de ona ya da kendime, şu anda bile bilmiyorum, onun görüldüğü kadar sarsılmaz olmadığını kanıtlamak istedim.

Sebepler ne olursa olsun, bu bir hataydı.

Terliklerimi giyip, kıvrılıp, sağlıksız bir şeyler yiyor olmam gerekirdi. Dolabımın önünde durup,

zaten güvenmediğim bir adamla randevuya çıkmayacak biri gibi görünmeye çalışmamalıyım.

Sonunda her zamanki gibi siyah üzerine siyah giyinmeye karar verdim. Tabii ki. Sonunda, sorun yaratacak kadar dekolte ama açık bir davet sayılmayacak kadar da kapalı olan, vücuda oturan kısa bir üst giydim.

Bu, ilgilendiğimi değil, geldiğimi gösteriyor.

Bunu, duygusal hasar ve gece geç saatlerde alınan iyi kararların tanrıları tarafından özel olarak dikilmiş gibi vücudumun her santimini saran, yine siyah ve yırtık yüksek bel kot pantolonla kombinliyorum.

Onun için giyindiğimden değil, bu benim için. Böylece yumruk atıp maskaramı bulaştırmadan uzaklaşabilirmişim gibi görünüyorum.

Bu görünüm, "Hayatını mahvedebilirim, ama bu gece canım istemiyor" diyor.

Savaş botlarımı bağlarım, bu felaketin ortasında ortadan kaybolmaya karar verirsem eve yürümek için hala yeterince rahat olduklarını bilerek. Dürüst olalım, bu zaten güçlü bir olasılık gibi görünüyor.

Uber kaldırımda bekliyor ve ben bu ana kadar aldığım her kararı sorgulamaya başladım bile.

Yolculuk sessiz geçiyor, şehir neon ışıkları ve parlayan sokak lambalarıyla bulanıklaşırken beynim düşüncelere dalıyor. Yaklaştıkça pişmanlığım midemde ağırlaşıyor.

Arabayı durdurduğumuzda, ben çoktan çıkışıma planlıyorum. Restoran bir restorana benzemiyor, mermer merdivenleri ve altın süslemeli kapılarıyla bir tehdit gibi görünüyor.

Tanrım.

İçeride kalmaya ikna olmadan önce arabadan inip iç çekiyorum. Hava cildime serin geliyor ve şehrin sesleri, aşırı para ve ayrıcalığın ağırlığı altında boğuklaşıyor.

Frank'i girişin dışında, elleri cebinde, aynı kendini beğenmiş güvenle beni izlerken görüyorum — sanki vazgeçmeyeceğimi biliyormuş gibi.

Kıyafeti koyu renkli ve ustaca dikilmiş, pahalı görünmesini kolaylaştıran bir kesim. Sokak lambasının ışığı altında bile

şık görünüyor: temiz tıraşlı çene, uzun saçları geriye taranmış, sanki bir dergi çekiminden çıkmış gibi. Sessiz bir kaldırıma ait değil.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarımı tuttu. Gözlerinde ya yaramazlık ya da kibir gibi görünen bir ışıltı vardı, hangisi olduğunu tam olarak anlayamadım.

Derimin altında sessiz bir uğultu hissediyorum. O bana öyle baktığında her zaman uyanan uğultu. Ama arzu ve güven aynı şey değildir, bu yüzden yürümeye devam ediyorum. Bana yaklaşıırken ağzının nasıl eğildiğini fark ettim ve ona yaklaştıkça kokusunu daha güçlü hissedebiliyorum.

"Çok güzel giyinmişsin," diyor, gözleri okunaksız bir ifadeyle kıyafetimi süzerken.

"Sen de öyle," diyorum, ifadesiz bir yüzle. "Bu yerde boşa gitmesi ne yazık."

Kafasını sallayarak gülüyor. "Ben de seni sevmeye başladığını sanmıştım."

Başımı eğiyorum. "Hiç de bile."

Sanki içimi okuyormuş gibi gülümsemesi genişledi. Yaklaşarak kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Kolunu tutmuyorum ama onu içeriye kadar takip ediyorum. Restoran çok abartılı.

Her yer koyu renkli ahşap, altın rengi detaylar ve kristallerle süslü avizelerle dolu. Burası, şarabın kirasından daha pahalı olduğu ve gümüş çatal bıçakların muhtemelen benim soyumdan daha iyi bir soydan geldiği türden bir yer. Sessiz bir konuşma uğultusu mekanı dolduruyor, sadece ara sıra bardakların çarpışmasıyla bozuluyor.

Frank kesinlikle buraya ait.

Kapıdan içeri girdiğimiz anda, herkes başını çeviriyor. Dikkat çekmek istediği için değil, gücü ikinci bir deri gibi giydiği için.

Elini belimin altına koyuyor ve şu anda ona hayran hayran bakan hostese rezervasyonla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

Hostes sadece başını sallar, iki menü alır ve bizi beyaz masa örtüleri ve pahalı sohbetlerin labirentinden geçirir.

Koltuğuma kayarak oturuyorum, bize yöneltilen bakışları umursamıyormuş gibi bacaklarımı uzatıyorum. Eminim bu bakışlar benim kıyafetim yüzünden.

Seçim. Eğer burada yemek yemek için balo elbisesi alışverişine çıkmam gerektiğini bilseydim, bu akşam için kesinlikle bir çıkış yolu bulurdum.

Frank, kendi koltuğuna yerleşirken beni eğlenerek izliyor. "Ne?"

Çenemi elime dayayıp parmaklarımla yanağıma hafifçe vuruyorum. "Hiçbir şey. Sadece böyle bir masa elde etmek için kaç tane tehdit gerekti diye merak ediyorum."

Yavaş ve tembel bir şekilde sırtıyor. "Neden birini tehdit etmek zorunda kaldığımı düşünüyorsun?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çünkü senin gibi erkekler bir şey istemezler. Alırlar."

İfadesi değişmez, ama gözlerinin arkasında bir şey değişir. "Yine de buradasın. Kendi isteğinle."

Alaycı bir şekilde menüye uzanırım. "Gecenin sonunda ne kadar gönüllü olduğunu göreceğiz."

O gülüyor ve ilk fark ettiğim şeyin, onun bu konuda ne kadar iyi olduğu olması hoşuma gitmiyor. Sadece randevuda değil, evet, o konuda da mükemmel.

—ama insanları okuma, uyum sağlama ve rolü mükemmel bir şekilde oynama şekli. "Bana kendinle ilgili doğru bir şey söyle," diyor bir ara, bardağının kenarından beni izliyor.

Gülümsüyorum. "Bence çoğu zengin insan derin bir mutsuzluk içindedir."

O, hiç etkilenmeden sırttı. "Bu bir kaçış. Bana gerçek bir şey söyle."

Başımı eğip, düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Tamam. Fırtınaları severim. Ne kadar gürültülü olursa o kadar iyi."

Sanki ruhumun derin sırrını açığa çıkarmışım gibi başını sallar. "İyi cevap."

Gözlerimi o kadar sert çevirip yerinden çıkarmak istememe direniyorum. Bu ne, oyun programı mı? Harika, Frank. Güneş ışığı ve köpek yavruları deseydim beni eve gönderir miydin?

"Sıra sende," diyorum, arkama yaslanıp, beni bu masaya getiren tüm hayat seçimlerimi sorgulamıyormuş gibi davranarak. Yine.

O da sandalyesine yaslanıp, kadehindeki şarabı çeviriyor. "Tutamayacağım sözler vermem."

Söyleyiş şekli, tüylerimi diken diken ediyor, ama iyi anlamda değil, kötü anlamda da değil.

İçkimi yavaşça yudumlarken, aramızdaki sessizliğin bir an fazla sürmesine izin veriyorum. "Bu beni etkilemeli mi?"

Ağzı, sırtış sayılabilecek kadar hafifçe kıvrıldı. "Sadece ne tür bir adam olduğumu bilmeni istiyorum."

Oh, güzel. Bir uyarı. Sanki bunu daha önce duymamışım gibi. O, omurgama yerleştirilmiş tüm iç alarmları tetiklemesi gereken bir şekilde çekici, esprili ve pürüzsüz. Ama nedense... öyle olmuyor.

Akşam yemeği beklediğimden uzun sürüyor, ama gerekenden fazla gülüyorum. Yani sanırım bu bir zafer. İkinci kadeh şarap ile onun trajik olduğu iddia edilen çocukluğuyla ilgili üçüncü hikaye arasında bir yerde, *ki bu gerçek olabilir de olmayabilir de, henüz karar veremedim*, gardımı indirmeyi unutuyorum.

Beni dışarıya kadar geçirdiğinde, şehir sanki benim bilmediğim bir şeyin içindeymiş gibi etrafımızda yumuşak bir vızıltıyla uğulduyor. Fark ediyorum ki, aslında iyi vakit geçirmişim. Ve bundan nefret ediyorum.

Her saniyesinden nefret etmeliydim ya da yarısında ayrılmak için bir neden bulmalıyım. Kahretsin, gözlerimi devirip erken vardiyam, hasta kedim ya da başka herhangi bir şey hakkında bir bahane uydurmalıyım.

Ama bunun yerine, asla seçmeyeceğim bir restoranın önündeki kaldırımda durmuş, sokak lambasının yumuşak ışığında ona bakıyorum ve gitmek istemiyorum. O da bunu biliyor.

Sanki ben bir ödölmüşüm gibi kendini beğenmiş, memnun bir ifadeyle beni izliyor. Ya da belki direnmeyi bıraktığımı umuyor.

Bana bakarken başını hafifçe eğerek yaklaşıyor. "Haklıydım, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne hakkında?"

Sırtış tembel ve kendini beğenmiş. "Benden hoşlanıyorsun."

Burnumu çekip başımı sallıyorum. "En iyi ihtimalle tahammül edilebilirsin."

Gözleri yavaşça üzerimde dolaşüyor. "Geçen haftaya göre bir ilerleme."

Gözlerimi devirip, Uber'in ne kadar yaklaştığını görmek için telefonuma uzanıyorum. "Sen çok yorucusun."

Sanki tam da beklediği cevap buymuş gibi sırtıyor. "Bir gece için anlaşmış olabilirsiniz, ama benim ne kadar sabırlı olduğumu fark etmediğini düşünüyorum."

Yaklaşarak yanağıma bir öpücük kondurur. "Seni bulduğum için çok mutluyum."

Uber geldi ve ben kapıya doğru bir adım attım, koşma isteğine zar zor direnerek, çünkü Frank'i ne kadar sevdiğim halde, onu öpmek istediğimden emin değildim. Arkamda, hala aynı kendini beğenmiş sırtışıyla duruyordu - beni kovalamaya değer olduğuna karar verdiği andan beri yüzüne kazınmış olan sırtış. Ya da toplamaya. Hala hangisi olduğuna karar veremedim.

Kapı kolunu tutuyorum, kafamda mükemmel bir veda cümlesi kuruyorum. Nötr ve küçümseyici, ama mesajımı verecek kadar soğuk bir cümle.

Ağzını açıp bir şey söylemek istiyor — muhtemelen zekice, ama kesinlikle istenmeyen bir şey. Ona bu zevki yaşatmıyorum, sadece arabaya sessizce giriyorum ve kapıyı aramızda bir noktalama işareti gibi çarpıyorum.

Barda olmadığım zamanlarda kütüphanede çalışıyorum. Sessiz, öngörülebilir ve bana ait olmayan hikayelerle dolu bir yer.

Ben böyle seviyorum.

Buradaki çoğu insan konuşmaz, konuşsalar da fısıldayarak konuşurlar. Zoraki sohbetler yok. Sahte gülümsemeler yok. Kimse bana daha sonra ne yapacağımı ya da bana içki ısmarlayabilir mi diye sormuyor.

Sadece raflar, sessizlik, eski HVAC'nin rahatlatıcı uğultusu ve eski kitapların kokusu var.

İade edilen kitapların bulunduğu arabayı koridorlarda itiyorum, toz, kağıt ve yıpranmış derinin kokusu, aslında istediğim ağır bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Kütüphane neredeyse boş, tam da sevdiğim gibi. Birkaç düzenli müşteri her zamanki köşelerinde dolaşıyor ve bir çift öğrenci dizüstü bilgisayar başında fısıldaşıyor. Bir masada her zaman nane ve hüzün kokan emekli bir adam oturuyor ve sonra

ara sıra kaybolmuş ruhlar, adını koyamadıkları bir şeyi arıyormuş gibi sayfaları çeviriyorlar.

Birkaç kitabı rafa kaldırıyorum, raflar arasında dolaşırken parmaklarım tanıdık kitap sırtlarını okşuyor. Bu yerin insanı sakinleştiren bir yanı var. Benden hiçbir şey istememesi.

Burada, zoraki gülümsemeli bir barmen olmak, istemediğim ilgiyi savuşturmak zorunda değilim. Omzunun üzerinden bakıp, hala kötü bir şeyin olmasını beklemiyormuş gibi davranan bir kız olmak zorunda değilim.

Sadece... kendim olabilirim.

Ara sıra Sarah kahve ve kaos enerjisiyle ortaya çıkar, kutsal sessizliği fiziksel olarak saygı duymaktan acizmiş gibi, koridorun karşısından bana fısıldayarak bağırırken kitaplara göz atıyormuş gibi yapar.

Çoğu gece barı birlikte kapatıyoruz, bu yüzden doğal olarak tüm sırlarımı ve ölüm tehditleri veya kötü kararlar almaya başlamadan önce kaç shot içmem gerektiğini biliyor. Bazen ikisini de.

O, izin verilen tek kişi ve bunu biliyor.

Başka bir kitabı yerine koyuyorum, sonra gözüm yığının içindeki bir sonraki kitaba takılıyor ve duraksıyorum.

Savaş Sanatı.

Biraz abartılı ama uygun.

Yine de gülümserim ve kitabı rafa koyarım. En azından evrenin çarpık bir mizah anlayışı var.

"Burada olduğunda hep bir şeyler planlıyormuş gibi görünüyorsun," diyor arkamdan bir ses.

Beynim algılayamadan önce omurgamda titreyen, alçak ve derin bir ses. Ve bir anda, tetikteyim.

Başımı çevirdiğimde, geliştirdiğim tüm hayatta kalma içgüdülerim devreye girer. Yıllarımı boş bakış sanatını mükemmelleştirmekle geçirdim. Rahat, "bana bulaşma" tavrını takınmak. Kim olursa olsun, kendi işine bakmasını ve sözlüğe boğulmasını söylemeye hazırlanıyorum. Ve sonra onu görüyorum.

Oh.

Peki.

Siktir.

Uzun boylu.

Yani... uzun.

Tabii, iyi bir günde botlar ve intikamla 1,55 metre boyunda olunca bunu başarmak zor değil.

Ama bu adam?

Bu adam, ben bir sandalyenin üzerinde silahla duruyor olsam bile dev gibi görünürdü.

Sadece boyu değil. Kendini tutuş şekli de öyle. Sadece yer kaplamıyor, o alanı sahipleniyor.

Eminim ki hava onun etrafında kıvrılıyor ve duvarlar ayakta kalmak için ondan izin istiyor.

Tamamen kas ve tehdit dolu, tam bir kontrolün içinde. Hareket etmiyor. Gülümsemiyor. Flört etmiyor. Sadece henüz çözemediğim bir sorun gibi var. Bu benim ilk uyarı işaretim olmalı.

Büyük, neon, yanıp sönen bir uyarı işareti.

Ama bunun yerine, beynim kısa devre yapıyor ve vücudum şu anda hiçbir şey hissetmemem gerektiğini unutuyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. Çoğunlukla kendimi korumak için, kısmen de bu yürüyen testosteron reklamının sattığı şeyden daha kötüsünü yaşadığımı kendime hatırlatmak için.

Biliyorum, ona bakıyorum, ama saçları mükemmel, koyu ve dağınık — tutacak kadar kalın ve bir kez elini saçlarına geçirip geri kalanını umursamadan bırakmış gibi.

Kollarında duman gibi kıvrılan siyah mürekkep var, dar siyah gömleğinin kolları altında, sanat kılığına girmiş günah gibi kayboluyor. Ve bu en kötü türden mürekkep, kişisel görünen türden. Cevaplarını bilmenize gerek olmayan sorular sormak istemenize neden olan türden.

Daha fazla mürekkep parmak eklemlerini yalıyor, parmaklarının üzerinden akıyor — şiddet ve hassasiyetten oluşan damarlar. Hepsi çok karmaşık ve acımasız. Dolu bir silahın güzel olduğu gibi güzel. Seksi olmamalı. Yine de öyle.

Ve sonra çene hattı var. Tanrım.

O bir suç mahalli.

Acımasız, eski ve kutsal bir şeyden kesilmiş, annenizin size kısa etekle evden çıkmamanızı söylediği neden gibi görünmesini sağlayacak kadar gölgeli.

Tek düşünebildiğim -çünkü elbette düşünmeden duramıyorum- bunun bacaklarımın arasında nasıl hissettireceği.

Sıcak. Sert. Ve acımasız.

Ve evet, belki terapiye ihtiyacım var. Ama bu? Bu kesinlikle tedavi değil.

Midem kasılıyor. *Tanrım, Anianne. Kendine gel.*

Bu bayılma gerektirecek bir durum değil, ama onun pürüzsüz, altın rengi teni beni ağzımın suyunu akıtıyor. Bunun güneşe maruz kalmakla hiçbir ilgisi yok, tamamen yasadışı olması gereken bir genetikle ilgili.

Ve sonra... gözleri var. Tanrım.

Gözleri.

Işığı yutan ve özür dilemeyen türden bir karanlık. Lanet bir tehdit gibi.

Kirpikleri de suçlu derecede uzun, sanki yaraya tuz basmak gibi. Keskin niyetini yumuşak kenarlarla çevreliyor.

O, çıkışları takip eden, zayıflıkları ezberleyen ve işler ters gittiğinde kimleri ortadan kaldıracağını zihninde çoktan belirlemiş bir adam gibi görünüyor.

Ve yine de... gözleri bana takılıyor. Ve orada kalıyor.

Sanki gecesini mahvedecek kişinin ben olduğumu önceden karar vermiş gibi. Ya da belki de benim gecemi mahvedecek. Öyle bir hava yayıyor — bu binadaki herkesi öldürebilirim ve yine de gece yarısı eve dönebilirim hissi.

Beni kaçırmaması gereken türden bir enerji. Ve en kötüsü, bunun bende işe yaramasından nefret ediyorum. Çünkü işe yaramamalı. Beni korkutmalı. Ama bunun yerine, burada durmuş, o ellerin boğazıma bastırıldığında nasıl hissettireceğini merak ediyorum. Bu da tam olarak, şimdiye kadar verdiğim her hayat kararını sorgulamama neden olan türden bir düşünce.

Onunla ilgili her şey, cevaplarını duymak istemediğin sorular sorma diye bağırıyor. Ve yine de, işte burada. Lanet olası bir kütüphanede, sanki

sanki buraya aitmiş gibi. O, şüphesiz bu binadaki en tehlikeli şey.

Detayları ezberlememeliyim, gömleğinin altındaki dövmenin neye benzediğini, nerede bittiğini, ne kadar uzandığını, vücudunun ne kadarını kapladığını hayal etmemeliyim.

Ama yapıyorum.

Ve bakışlarım tekrar onun yüzüne döndüğünde, o siyah gözler beni bekliyor. Ağzının köşesindeki hafif eğim, benim zihnimde "bu yabancı neden şimdiye kadar gördüğüm en seksi yürüyen tehlike işareti" diye dolaşan düşüncelerimin her saniyesini yakaladığını gösteriyor.

Bu tam olarak bir sırtış değil, ama tam olarak bir bakış da değil. Sadece sessiz, keskin bir bakış, sanki "*soruma cevap verecek misin, yoksa sadece bakmaya devam mı edeceksin?*" diyor.

Kahretsin.

Bir kez, belki iki kez göz kırptım, sonra yüzümü nötr bir ifadeye zorladım.

Rahatsız olmamış gibi.

Onun cinayet havası ve kemik yapısı yüzünden beynim kısa devre yaparken, onu gözlerimle soyduğumdan yakalanmadığımı varsayacağım.

Tamamen rahat.

Boğazımı temizlerim, çok fazla zaman geçmemiş olmasını dilerim.

Çünkü eğer o puan tutan türden biriye, ilk raundu kaybettim demektir.

"İlginç bir varsayım."

En azından sesim sabit. Tanrıya şükür. Çünkü benimle ilgili başka hiçbir şey sabit değil.

Beni izliyor ve beni gerginleştirmesi gereken bir bakış atıyor, ama gerginleştirmiyor.

"Yanılıyor muyum?"

Hiç tereddüt etmedi. Ses tonunda hiçbir değişiklik olmadı. Sadece sessiz, kendinden emin bir ısrar.

Hala tuttuğumu unuttuğum kitabı parmaklarım hafifçe sıktı.

"Yorum yok."

Ağzının köşesi sanki onu eğlendirmişim gibi seğirdi, ama bu seğirme neredeyse anında kayboldu. Yerine soğukkanlı ve doğrudan bir ifade geldi.

"Bir kitap arıyorum."

Soğukkanlı. Ben de. Tercihen, nabzıma ne olduğunu açıklayan bir kitap. Kollarımı kavuşturup, bir kalçamı arabaya dayadım, sanki bundan sonra olacaklara hazırlıklı değilmişim gibi davranarak.

"Komik. Kütüphaneler bunun için var."

Kaşları hafifçe kalkıyor. Bu adamın, "eğlence için ceset gömüyorum" havasıyla karamsar bir anti kahraman enerjisi yaydığını düşünürsek, bu oldukça ironik.

"Her zaman bu kadar yardımsever misin?"

Başımı eğiyorum, dişlerimi gösteren bir gülümsemeyle.

"Sadece 'lütfen' diyenlerle."

Burnundan yavaşça ve düzenli bir şekilde nefes verir, sonra başını hafifçe eğirir. "Felsefe bölümünüz nerede?"

Felsefe mi? Gerçekten mi?

"Burada eski bilgeliği arayan tiplere benzemiyorsun."

Bu, "*Sen kütüphanede Platon'dan alıntı yapacak değil, barda birini yumruklayacak tiplere benziyorsun*" anlamına geliyor.

Hemen cevap vermez. Sanki beni köşeye sıkıştırıp, sonra da beni takip edip burayı ateşe vermek isteyip istemediğine karar verecekmiş gibi, aynı sakin, okunamaz yoğunlukla bana bakar.

Sonunda, hiçbir duygu belirtisi ve kesinlikle hiçbir pişmanlık göstermeden şöyle diyor: "Sen de insanları görünüşlerine göre yargılayan tiplere benzemiyorsun."

Touché.

Kahretsin, canım yandı.

Burnumdan nefes verip arabaya uzanıyorum, daha çok "Ayrıntılı anlatmak ister misin, Sokrates?" gibi aptalca bir şey söylememek için.

"Hadi," diye mırıldanarak dönerim. "Sana göstereceğim."

Onu koridorlarda gezdirirken, adımlarıma odaklanmaya çalışıyorum ve sanki çok yakın takip ediyormuş gibi omurgamda hissettiğim saçma bir farkındalığa odaklanmamaya çalışıyorum.

Takip etmiyorum. Kontrol ettim.

Ama varlığı çok fazla. Genelde fısıltılar ve ara sıra sayfa hışırtılarından başka bir şeyin olmadığı bir oda için çok yoğun.

Sıranın sonunda durup rafa işaret ediyorum. "İşte. Tüm çağların bilgeliği emrinizde."

O, hiç tehditkar değilmiş gibi ellerini cebinde tutarak öne doğru adım attı. Tam da bu yüzden tehditkar, çünkü kitapların başlıklarını keskin ve telaşsız bir şekilde tarıyor, sanki okumak yerine hafızasına kazımaya çalışıyor gibi.

Bir kez başını salladı. "Teşekkürler."

Sadece ölümcül bir sakinlik, sıradan bir ilgi gibi görünüyor.

Sanki tüm bu zaman boyunca nefesimi tutmuşum gibi nefes veriyorum ve arkama bakmadan arabayı ileri itiyorum. O ne idiyse, bugün onu açmayacağım.

Hiçbir şey olmamış gibi vardiyamın geri kalanını bitiriyorum. En azından, bitirmeye çalışıyorum.

Çünkü bir saat sonra, o hala burada — sanki düzenli bir müşteriymiş gibi pencerenin yanındaki derin deri koltuklardan birine yerleşmiş.

Elinde bir kitap var, bacaklarını uzatmış, duruşu kasıtlı bir şekilde rahat. Sanki rahat görünmek isteyen biri gibi.

Onda bir keskinlik var. Sarmal bir dinginlik.

Kendime umursamadığımı söylüyorum. Bir mantra gibi tekrarlıyorum. Belki yeterince söylersem, inanırım.

Eğer dövmeli, belli belirsiz ilahi bir görünüme sahip bir yabancı, ona lanet rafı gösterdiğimden beri bakmadığı bir kitabı okumuyormuş gibi yaparak öğleden sonrasını geçirmeyi seçerse, bu beni ilgilendirmez.

Bu garip değil.

Bir saat boyunca sayfayı çevirmemiş ya da kıpırdamamış olması garip değil. Kesinlikle benim sorunum değil.

Yine de, boş arabayı ön masaya geri itip sandalyesinin önünden tekrar geçerken bakıyorum. Ve o orada. Aynı sandalye. Aynı kitap. Aynı okunamaz ifade.

Duruşu sıkılmış ve ilgisiz, ama gözleri hareket ediyor.

Hızlıca göz gezdirmek için çok yavaş, okumak içinse çok hızlı.

Kaşlarımı çattım.

Artık ne aradığımı biliyorum. O hiç okumuyor, bekliyor. Ama kimi veya neyi beklediğini hiç bilmiyorum.

Onda bir şeyler tutarsınız. Felsefe bölümü için burada olması imkansız. Muhtemelen kitaplar için bile burada değildir.

Yine, bu benim sorunum değil.

Bakışlarımı öne doğru çeviriyorum ve sırtımdan yukarı doğru tırmanmaya çalışan tuhaf, ürpertici içgüdüğü bir uyarı gibi bastırıyorum.

O sadece dövmeli ve fazla dikkat çeken bir adam. O ilk değil ve son da olmayacak.

Sanki birkaç saniye sonra deli gibi tekrar arkama bakmayacakmışım gibi, arabayı kurgu dışı kitaplar bölümünde itmeye devam ediyorum. Sonunda geri döndüğümde, o gitmiş.

Sandalye boş ve onun oturduğu yer şimdi çok sessiz geliyor. Sanki oradan bir şey koparılmış gibi.

Okumadığı kitap hala orada, yan masada terk edilmiş, sırtı kırılmış ama dokunulmamış. Sanki son iki saat değil de yıllardır orada tozlanıyormuş gibi.

Ondan hiçbir iz yok.

Onun gerçek olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu.

Bir anlığına boşluğa bakıyorum, sonra başımı sallayıp yoluma devam ediyorum.

Vardiya değişimi sorunsuz geçiyor, kütüphanenin sessiz, kitap tozlu havasını, dumanlı, viski kokulu barın uğultusuyla değiştiriyorum. Düşük sesli konuşmalar hızlanmaya başlamış bile — bardakların keskin tıkırtısı, soda makinesinin tıslaması ve ara sıra beton zemine sürtünen sandalyelerin sesi ile kesintiye uğruyor.

Bu gecenin gürültülü ve hak etmedikleri ilgiyi isteyen insanlarla dolu olacağının tüm olağan işaretleri.

Önlüğümü belime bağlıyorum, omuzlarımı geriye atıyorum ve zoraki bir gülümsemeyle ve sıfır sabırla bir başka saçmalık turuna hazırlanıyorum — özellikle de Sarah randevusu için bu gece izin alıp beni bu karmaşayla baş başa bıraktığı için.

Gözüm birkaç dakikada bir kapıya kayıyor, bütün gün aklımdan çıkmayan, siyah delik gibi gözleri ve sessizliği olan, çok uzun boylu, çok dövmeli bir yabancıyı arıyorum.

Onun buraya gelme ihtimalinin neredeyse sıfır olduğunu biliyorum, ama umurumda değil. Onu tekrar görmek için sağ yumurtalığımı bile satardım.

Ama o gelmez. Barın arkasına geçtiğim anda, gecenin asıl sorunu kendini gösterir.

Frank.

Sanki başrol oyuncusuymuş gibi içeri giriyor. Kendini beğenmişliği neredeyse bir parodiden farksız, sırtışı sanki benim sinirleneceğimi biliyor ve bundan hoşlanıyormuş gibi.

Ki... haklı da.

Dürüst olmak gerekirse, Frank'ten daha ısrarcı olan tek şey, ona bir şişeyle vurup paçayı kurtarmak istemem.

Her zamanki taburesine çok rahat bir şekilde oturur ve sanki bütün gün bu anı beklemiş gibi sırtarak gülümser.

Spoiler... Beklemedim.

Parmaklarını bara vuruyor, sanki bu çok çekiciymiş gibi, sabit ve ritmik bir şekilde. Hala ne iş yaptığını bilmiyorum. Ne zaman sorsam, bana farklı bir cevap veriyor — danışmanlık, yatırımlar veya "şeylerin sahibi olmak" gibi belirsiz tek cümlelik cevaplar.

Tamamen normal. Kesinlikle şüpheli değil.

Yine de, işte yine burada. Aynı tabure, aynı kolonya ve sonunda pes edeceğini söyleyen aynı bakış.

Öyle bir niyetim yok ama son zamanlarda evrenin çarpık bir mizah anlayışı var.

"Beni özlemiş gibi görünüyorsun."

Bir bardak alıp, viskiye uzanıyorum. "Hayal görüyorsun."

Gülümsüyor, başka gidecek yeri yokmuş gibi koltuğuna yerleşiyor. "Bu hayır demek değil."

Kaşlarımı kaldırıp içkisini dolduruyorum. "Evet de değil. Git buradan demek."

Gülümsemesi rahattı, sanki hayır cevabını almaktan hoşlanıyormuş gibi, bunun önemli olmadığını kanıtlamak için. "Ben olmadan sıkılırsın."

Etkilenmemiş bir şekilde bardağı barın üzerinde kaydırıyorum. "Sen olmasan da başarılı olurum."

Frank içkisini kaldırır, yavaşça bir yudum alır ve bardağın kenarından bana bakar. "İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

Gözlerimi devirip, garsona bir sipariş daha veriyorum. "Hiçbir şey kazanmamış biri için fazlasıyla kendini beğenmişsin."

Başını eğiyor, dudaklarında yine o yavaş, sinir bozucu, kendinden emin sırıtış beliriyor. "Kazanmadım mı?"

Kollarımı kavuşturdum. "Hayır. Hala buradasın, hala soruyorsun ve hala bunun bir yere varacağına inanıyorsun."

İçkisini yudumlarken, bardağın kenarından beni izliyor. "Gelmezsem beni özlürsin."

Burun kıvrırım. "Yiyecek zehirlenmesini özlermişim gibi."

Derin ve kaygısız bir kahkaha attı. "Şanslısın ki, bir süre yokum. Birkaç haftalığına şehir dışına çıkmam gerekiyor."

Gözlerimi kırpiyorum. Şaşırmışım. Onun ayrılmasından değil, bunu şimdiye kadar duymamış olmamdan. Kendisi hakkında konuşmayı çok sever.

Yüzüme rahatlamış bir ifade takınıyorum, elimle dramatik bir şekilde göğsümü tutuyorum. "Bir Noel mucizesi. Yeterince dua edersem, evrenin cevap vereceğini biliyordum."

Frank sadece başını sallar ve bardağını bana doğru kaldırır. "Çok üzülmemeye çalış, tatlım."

Ona ifadesiz bir bakış atarım. "Oh, merak etme. Kutlama yapmayı planlıyorum."

Onun sırıtışı kaybolmuyor. Aksine, daha da derinleşiyor. İçkisini rahat ve ustaca bir zarafetle masaya koyarken, gözlerinin arkasında biraz fazla bilgili bir şey parıldıyor. "Sürerken tadını çıkar. Çünkü geri döndüğümde, kızımı başka bir randevuya çıkaracağım."

Kızım mı?

Gözlerimi kırpiyorum, omurgamdan yavaşça yayılan bir öfke hissediyorum.

Bunu söyleme şekli yüzünden değil — sanki bu bir gerçekmiş, sanki bu çoktan kesinleşmiş bir şeymiş gibi — ama içimden bir parçam bunu bekliyordu.

Tabii ki, ilk randevumuzdan sonra onu bir sonraki randevuya ikna edecek hiçbir şey yapmadığım veya söylemediğim gerçeğini kabul edemez. Yani, evet, iyi vakit geçirdim, ama onun erkek arkadaş olacak biri olduğuna ikna olmadım.

Kollarımı kavuşturup başımı eğiyorum. "Hâlâ burada olacağımı varsayman cesurca."

O sadece mırıldanıyor, koltuğundan kalkıyor, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi geriniyor. "Oh, burada olacaksın."

Sesindeki kendinden emin tavır, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi sinirlerimi bozuyor. Sanki bu ilişkinin nasıl sonuçlanacağını çoktan görmüş ve benim de aynı sonuca varmamı bekliyormuş gibi.

Nefesimi tutarak, temizlemek için bir bardak uzanıyorum ve dikkatimi ona değil, başka bir yere vermeye çalışıyorum. "Sana bunu söylemek istemezdim ama, tekrar yapmam."

Frank hafifçe eğilir, sesi tehlikeli olacak kadar alçalır. "İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

Midem sıkışır.

Bardağı biraz fazla sıkıca tutuyorum, gözlerimi deviriyorum. Bu konuşma, sormam gereken şeyleri sormaya başlamadan önce bitmesi gerekiyor. "Onu içecek misin, yoksa burada oturup var olmayan bir gelecek hakkında büyük açıklamalar mı yapacaksın?"

O gülerken ayağa kalkar. "Kendine bunu söylemeye devam et, tatlım."

Sonra, son bir kez kendini beğenmiş bir sırıtışla, viskisinin geri kalanını içti, bardağı kasıtlı bir yavaşlıkla masaya koydu ve barın sahibiymiş gibi barın etrafında büyük adımlarla yürüdü.

O geçerken birkaç kişi başını çevirir; kadınlar onu kovalamaya değer biriymiş gibi izler. *Belki de öyledir ve ben ona karşı bağışıklığım vardır.*

Ben tepki veremedim, onun ne yapacağını bile anlayamadan, bana doğru eğildi. Eli hafifçe belime dokundu, sonra yavaşça, sinir bozucu bir özgüvenle yanağıma bir öpücük kondurdu.

Beynim durumu kavrayana kadar nefesim kesilir, sadece bir saniye, sonra geri çekilirim.

O sadece gülümser, tüm boyuyla dikilir, ona dik dik bakmamdan hiç rahatsız olmaz.

Gözleri beni tatmin olmuş bir şekilde süzer, sonra fısıldar, "Birkaç hafta sonra görüşürüz, bebeğim."

Bebeğim mi?

Parmaklarım yumruk haline gelir, cildimde bir sıcaklık hissedirim — bu öpücükten değil, onun küstahlığından kaynaklanmaktadır.

Bunu bu kadar rahat söylemesinden nefret ediyorum. Barın kapısı arkasından kapanıyor ve ben nefes verip nabzımı normale döndürmeye çalışıyorum.

3

“DON’T TRUST A GIRL WHO KEEPS HER HANDS
STEADY AROUND BLOOD.”
(SHE’S ALREADY SEEN TOO MUCH)

Ani

Dün geceki vardiyadan sonra, vücudum yorgunluktan ağrıyor, gürültü ve insanlardan dolayı hala titriyor. Beynim bilinç ve inkar arasında bir yerde yüzüyor — yarı uykulu, yarı uyanmak istemiyor.

Bugün benim günüm.

Bar yok. Kütüphane yok. Sarhoş flörtler yok. Sahte gülümsemeler yok. Havada süzülür gibi yürüyen kendini beğenmiş, kibirli erkekler yok.

Sadece ben. Yatağım. Ve hiçbir plan.

Ne kadar zamandır ilk kez gerçek anlamda tam bir gün izinliyim.

Yavaşça geriniyorum, tavana bakarak gözlerimi kırıştırıyorum, sessizliğin ağırlığının üzerime baskı yapmasına izin veriyorum. Her şey normalmiş gibi davranmak neredeyse hoş bile geliyor.

Bugün binalara bakmaya başlamam gerekiyor.

Bu düşünce beni heyecanlandırmalı ve umutlandırmalı, sanki sonunda istediğime yemin ettiğim şeye doğru ilerliyormuşum gibi.

Ama bunun yerine, göğsümde bir düğüm oluşuyor — sıkı, keskin ve çok tanıdık. Bu hep hayalimdi, değil mi?

Küçük bir kitapçı. Gösterişli değil. Sadece... güvenli. Ve benim.

Sessiz bir yer, yeni bir yer. Dökülmüş bira ve sigara kokusu yerine sayfa ve kağıt kokan bir yer. Nefes alabileceğim ve yeniden başlayabileceğim bir yer. Ve şimdi bu gerçekten burada, gerçekleşmek üzereyken, ne yapacağımı bilmiyorum.

Hala kendinizi bir hayali hak ettiğinize ikna etmeye çalışırken, bir hayali kovalamak zor.

Hâlâ arkanızı kollarken hayalinizdeki hayatı yaşamak da zor.

Altı aydan fazla zaman geçti. Artık kimse peşimde değildir herhalde.

Artık yeniden yaşamaya başlayabilirim, değil mi?

Değil mi?

Nefes verip, yanıma dönerek, karanlıkta komodinin üzerindeki telefonumu arıyorum. Belki yeni ilanlara bakarım. Ne var ne yok bir bakayım. Bu rüya hala bana uygun mu, yoksa farkında olmadan onu aşmış mıyım diye bakayım.

Belki Sarah'ya mesaj atarım, gelmek ister mi diye sorarım. Dün gece barda onu göremedim ve bu gece de programda yok.

Ekrana dokunuyorum ve bir yeni mesajım var.

■

Sarah: Bebeğim. Bugün takılmak istedim, yemin ederim. Ama üç saattir durmadan kusuyorum. İç organlarım bir darbe yapmaya çalışıyor galiba, bu yüzden yatamıyorum.

.

Mesajına bakıyorum, parmağım ekranın üzerinde duruyor. Ama sonra telefonum tekrar titriyor.

■

Sarah: Ayrıca sanırım ölüyorum.

■

Eğer başaramazsam, vibratörümü ve duygusal olarak ulaşılmaz kurgusal erkeklerden oluşan koleksiyonumu alabilirsin.

Ben burun kıvırırım.

■

Ben: Vay canına. Ne miras ama. Senin cenaze konuşmanı mı yapayım, yoksa arama geçmişini yüksek sesle mi okuyayım?

Sarah: Sadece küllerimi sosyal hayatımın zirvesine ulaştığım barın tuvaletine serpiştir. Salı günkü sevimli adama onu sevdiğimi söyle.

Ben: O, ranch sosu yanında mı geliyor diye sordu, Sarah. Sen bundan daha iyisin.

Sarah: Öyle miyim?

Cevap veremeden, başka bir mesaj belirir ve bu mesaj yüzümdeki gülümsemeyi silip süpürür.

Patron: Bu gece sana ihtiyacım var. Taylor senin yerine bakacağını söyledi. Teşekkürler.

Ekrana bakıp gözlerimi kırptırıyorum. *Ne oluyor lan?* Taylor yeni kız ve onu şimdiden sevmedim.

Ugh.

İnleyerek başımı yastığa yaslayıp tavana bakıyorum.

Tavana bakarak, sessizce patronumun iradesiyle fikrini değiştirmesini umuyorum. *Evet, tabii. Erkekler bahşış vermeyi öğrendikten sonra olur belki.*

Bu yüzden, hayallerim ve hırslarım olan işlevsel bir yetişkin gibi potansiyel kitapçı yerlerini araştırarak kutsal, efsanevi izin günümü geçirmek yerine, sarhoş aptallardan kaçarak ve "güzel bir gülümseme"nin bahşış olduğunu düşünen erkeklere en kaliteli viskiyi doldurarak geçiriyorum.

Dünya bana haksızlık etmiş gibi iç çekiyorum – ki açıkçası öyle de – ve battaniyeleri itip, kendi cenazesine giden bir kadının coşkusuyla bacaklarımı yatağın kenarına sallıyorum.

Peki.

Gitmek zorundaysam, en azından düzgün bir göz kalemi ve bir müzik listesi ile yapacağım. Önce müzik. Sonra akıl sağlığı. Sonra cinayet.

Telefonumu alıp, dünya iş vardiyasında baş ağrısı gibi hissettirdiğinde sahip olmaya değer tek çalma listesini karıştırıyorum.

Billie Eilish.

Kadife gibi bir ses ve zar zor gizlenmiş öfkeyle sarılmış, tam da doğru miktarda "benimle konuşma" enerjisi.

Çalma düğmesine basıyorum ve ilk notalar sis gibi yayılıyor, farkına bile varmadan kemiklerinize yerleşen türden bir ses. Duvarlardan yukarı tırmanıyor, zemine emiliyor ve kaburgalarımın arkasında bir yere yerleşiyorlar.

Bu bir his.

Benim

titreşimim.

Görünüşe göre hava gibi ihtiyacım olan bir şeydi.

Bazıları meditasyon yapar. Ben ise kendimi tekrar insan gibi hissedene kadar Billie'nin odada dolaşmasına izin veririm.

Saçımı yukarı doğru kıvrıp, tellerinin istedikleri yere düşmelerine izin veriyorum. Bu, on dakika ve bir avuç küfür kelimesi gerektiren türden zahmetsiz bir iş. İnsanları uyarmak için yeterince keskin bir eyeliner çekiyorum. Ve kazara yapmış gibi davranacağım bir parça highlighter sürüyorum.

"Sakın aklından bile geçirme" diyecek kadar cesur.

Sonra kıyafet geliyor.

Yenilik yapmıyorum, sadece siyah giyiniyorum.

Doğru yerleri saran, ama "bana bakmaktan daha fazlasını yapmaya cesaret edemezsin" diyen dar bir üst seçiyorum. Yüksek bel şort. Şeffaf siyah tayt. En sevdiğim botlarla tamamlıyorum, kalın tabanlı ve dikişlerine kötü kararlar işlenmiş olanlarla.

Bana birkaç santim daha boy kazandırıyorlar, ama daha da önemlisi, gerekirse birini duvara yapıştırabilmemi sağlıyorlar.

İŞE BAŞLANGIÇ YETERİNCE İYİ. Can sıkıcı ama idare edilebilir. Her zamanki kalabalık.

Ve sonra, tabii ki, iki sarhoş aptal, yarım yamalak testosteron yarışmasını, geveleyerek hakaret etmekten yumruk sallamaya kadar götürerek herkesin gecesini mahvetmeye karar veriyor.

Barın etrafında dolaşırken, bardaklar kırılıyor, sandalyeler betona sürtünüyor ve içlerinden biri diğerini boğazlayarak tutuyor, ama o kadar zayıf bir tutuş ki, daha çok agresif bir sarılma gibi.

İç çekip boynumu çatırdattım.

Neden her zaman en aptal olanlar halka açık yerlerde kavga etmek ister? "Tamam, aptallar," diyorum, sanki çoktan sıkılmışım gibi. "Dışarı çıkın

dışarı çıkın, yoksa ikinizi de kendim dışarı atarım."

Daha iri olanı bana doğru dönüyor, yüzü kızarmış, terli ve sahte bir özgüvenle dolu.

"Kendi işine bak tatlım." Oh.

Oh, tatlım.

Bu konuşma için gerçekten yanlış kızı seçti. Özellikle de bu gece. Lütfen, dalga geç ve öğren.

Onun bir sonraki kelimesini bitirmesine fırsat vermiyorum. Yakasının arkasını tutup sertçe çekiyorum. Bir an için beyni kısa devre yapıyor, ayakları tökezliyor ve yüzündeki ifade yarım saniye içinde kibirli halinden şaşkınlığa dönüşüyor.

Güzel.

Onun kendine gelmesini beklemiyorum. Bütün gece göğsümde biriken gücü kullanarak onu kapıya doğru itmeden önce, ona yetişme şerefini tanımıyorum.

Arkadaşı onun peşinden sendeliyor, kolları çizgi filmdeki aptallar gibi sallanıyor, onu bir sonraki projem yapmaya karar vermeden önce zar zor kendini tutuyor. "Dışarı," diyorum, kan akıtacak kadar keskin bir sesle.

"Polisi aramadan önce

Polisi aramadan önce, ya da daha iyisi, kendimi tutmayı bırakmadan önce."

Bütün bar şimdi izliyor, ama umurumda değil. Kısa boyluyu yumuşak başlı sanmanın sonuçlarını hatırlasınlar.

"Ve bir daha geri gelmeyin," diye ekliyorum, kapı arkalarından kapanırken. "Asla."

Barın arkasına dönüyorum, kalbim deli gibi atıyor, saçlarım enseme yapışmış durumda ve kesinlikle pişman değilim.

İki dakika bile geçmeden, bir aptal yine sabrımı sınamaya karar veriyor. Çünkü görünüşe göre, bu gece "Barmeni Ne Kadar Zorlayabiliriz" gecesi.

Bir el aniden, uygunsuz bir şekilde belime iner, parmaklar sanki oraya aitmiş gibi kıvrılır. Sonra daha aşağı kayar.

Ardından gelen kahkaha, ucuz içki ve aşırı şişirilmiş egoyla düşük ve peltek bir sesle çıkıyor.

Düşünmüyorum. Tepki veriyorum.

Parmaklarım bir anda bileğini kavrar, sert ve hızlı bir şekilde geriye doğru bükürüm — kırmaya yetmeyecek kadar, ama mesajı vermek için yeterli.

Nefes nefese kalır ve sesi boğuk ve çirkin çıkar, sanki farkına varmış gibi.

Bütün vücudu sarsılır, gözleri fal taşı gibi açılır ve bana doğru sendeler.

"Bir daha bana öyle dokunma," diye homurdanırım.

Bir şey söylemeye çalışır — sarhoş savunması, acınası bir yalvarış — ama ben bileğini biraz daha sıkarım, sözleri boğazından çıkmadan kesmek için yeterli kadar.

Orada durmam gerekirdi. Biliyorum, ama mantık bende asla kazanamaz. Çünkü karanlık, titrek bir saniye boyunca, bunu hissetmek istiyorum.

Değişimi. Çatlamayı. Kırılmayı.

Kemiklerin benim tutuşum altında kırıldığını hissetmek istiyorum. O keskin, açıkça anlaşılır çatırtıyı duymak istiyorum - unutamayacağınız türden bir ses.

Benim gibi kızların senin eğlenmen için burada olmadıklarını hatırlatmak için. Bir dahaki sefere birine uzandığında iki kez düşünecek ve belki de ondan sonraki sefer hiç uzanmayacak.

Bu düşüncenin göğsümde sanki oraya aitmiş gibi kıvrılmasından nefret ediyorum.

Onun yerine, onu itiyorum. Sertçe. Doğruca kapı görevlilerine doğru, dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenem çıkıyor.

Yüzü kızarır — aşağılanma, bir tokat gibi cildini kaplar — öfke yüzeyin hemen altında kaynıyor, ama umurumda değil.

Kapı görevlisi onu hiç tereddüt etmeden yakalar ve partide fazla kalmış bir çöp gibi onu çıkışa doğru sürükler.

Tökezler, geveler, ama tek kelime etmez. Gözlerim onun üzerindeyken. Ve herkes izlerken.

Bir sorun daha çözüldü.

Bir başka dürtü daha gömüldü.

Yavaşça nefes alıp burnumdan veriyorum, derimin altında dolaşan sıcağı atmaya çalışıyorum.

O olaydan beri - adını söylemeye cesaret edemediğim olaydan beri - bu düşünceler çok hızlı geliyor ve bundan nefret ediyorum.

Şiddetin artık kas hafızamda yer etmiş olmasını nefret ediyorum. İlk içgüdümün artık geri çekilmek değil, savaşmak olmasını nefret ediyorum.

Tekrar nefes veriyorum, bu sefer daha yavaş. Boğazımdaki nabzın sonunda yatışmasına izin veriyorum.

Elim, bakmadan viski şişesini bulur ve teknik olarak yasak olan ama kesinlikle hak ettiğim içkimi doldurmaya başlarım. Sonra bara dönerim ve donakalırım.

En uzak köşede, bar ışıklarının ulaşamadığı bir yerde bir adam oturuyor. Onu pek göremiyorum, sadece geniş omuzları, uzun bacakları ve kasıtlı gibi görünen bir hareketsizliği var.

Beynim durumu kavrayamadan midem altüst oluyor. Tehlike bir koltuk seçebilseydi, kesinlikle onun oturduğu koltuk olurdu.

O İÇKİ İÇMİYOR, yoksa şimdiye kadar oraya gitmiş olurdum.

Gözleri bana mı, kapıya mı, yoksa hiçbir şeye mi bakıyor bilemiyorum ama hissediyorum. O karıncalanma. Yalnız olmadığını söyleyen o eski, tanıdık içgüdüsel fısıltı.

Her neyse. Benim sorunum değil. İçki istiyorsa, herkes gibi gelip ister. Bu düşünceyi kafamdan atıp bara dönerek kendimi odaklanmaya zorluyorum. İçkileri dolduruyorum, siparişleri alıyorum ve omurgamdan aşağıya doğru uzanan yorgunluğun galip gelmediğini varsayıyorum.

Tanıdık bir titreşim uyluklarımı sarsıyor, bu yüzden kimse bakmıyorken telefonumu çıkarıp ekrana bakıyorum.

■

Sarah: Hala ölmek üzereyim, sorduğun için teşekkürler. Viski ve affetme gönder. Tercihen bu sırayla.

■

Ben: Sen şimdiye kadar çalıştığım en kötü iş arkadaşısın. Ve ben cebine turşu koyan bir adamla çalışmışım.

Sarah: Seksi. Neler oluyor? Yakışıklı biri var mı? Cinayet var mı?

Uzak köşeye bakıyorum, onun bakışlarının ağırlığını hissediyorum ve neden bilmiyorum ama sadece enerjisine bakarak o adamın eğlenceli biri olacağına bahse girerim.

Ben: Köşede gölgede oturan bir psikopat olabilir. Henüz karar veremedim. Seksi olabilir. Halüsinasyon da olabilir.

Sarah: PERİLİ BİR ADAMLA YATMA, KIZIM.

Ağzımın köşesinde bir gülümsemeyle telefonumu cebime koyuyorum, ama gülümsemem çabucak kayboluyor, çünkü başımı kaldırdığımda masa boş. Yine de... hissediyorum. Bir saniye önce orada olmayan bir ağırlık havayı yoğunlaştırıyor.

Görmeden hissediyorum ve kalbim hızla atmaya başlıyor.

Hain. O bu.

Dövmeli

adam.

Kütüphaneci

adam.

Öldürücü bakışları ve müzeye ait bir çene hattı olan Bay Felsefe. Hayatta kalamazdım.

Karanlık bakışları, geniş omuzları ve kötü kararlarla dolu sorunlu bir enerjisi var. Ve bir şekilde, lanet olsun ki —hatırladığımdan daha iyi görünüyor. Bu yasadışı olmalı. Ya da en azından vergilendirilmeli.

Dürüst olalım, ona hak ettiği değeri vermedim.

Yakınından bile geçmedim.

Bara yaklaşıyor, sanki barın sahibiymiş gibi iki elini tezgahın üzerine koyuyor. Parmak eklemlerindeki dövmeler, cildinde belirgin, karmaşık ve acımasız—sanat kılıfına girmiş bir uyarı. Gülümsemiyor, gülümsemeye ihtiyacı yok.

"Viski. Sek," diyor.

Sesi tam hatırladığım gibiydi — alçak, ölçülü ve kadife kadar yumuşak ama içinde daha karanlık bir şey barındıran bir ses. Bu ses, doğrudan amıma bir yumruk gibi geldi.

Yavaşça nefes alıyorum, o içeri girdiğinden beri nabzımın yaptığı o aptalca çarpıntıyı durdurmaya çalışıyorum.

"Vay vay, büyük filozof bizzat kendisi," diye mırıldanarak şişeye uzanıyorum. "Kokteyl eşliğinde Nietzsche'yi tartışmaya mı geldin?"

O tepki vermez.

"Sadece viski."

Başımı eğip, ağızımda bir gülümseme belirir. "Yazık.

Bana hafif bir okuyucu gibi gelmiyorsun."

Ağzının bir köşesi hafifçe seğirir, ama bunu fark etmek için yeterlidir. Sonra seğirme geçer. Yine okunamaz, kıvrımlı bir dinginliğin altında gömülür.

"Sen de bana barmen gibi gelmiyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Hayır."

Bakışları yavaşça ve fazlasıyla etkili bir şekilde üzerimde dolaşiyor. "Sorun çıkaracak birine benziyorsun."

İçimde bir karışıklık olsa da, elimden geldiğince sabit bir şekilde içkiyi dolduruyorum.

"Bu çok komik. Ben de tam sana aynı şeyi söyleyecektim."

Cevap vermiyor. Hemen değil. Sadece beni izliyor, elimden bardağı alırken parmakları benimkilere değişiyor. Sadece bir saniye, ama bu süre yeterince uzun.

İçimden geçen bir sıcaklık dalgası. Yanağımın içini ısıırıp ifademi nötr tutmam gerekiyor.

Ya da deniyorum.

İçkiyi ağızına götürüyor, yavaşça ve telaşsızca, sanki bunu gösteriş için yapıyor ve benim izlediğimi biliyormuş gibi.

Çünkü izliyorum.

Bardağı geri koydu, gözleri aşağıya indi - sadece göğsüme değil, daha aşağıya, sanki onu yakalamam için bana zaman tanıyormuş gibi.

"Kiminle flört ettiğine dikkat etmelisin, barmen." Sesi yumuşak, ama bakışları hiç de öyle değil.

Bara yaslanıp, onunla göz göze geliyorum.

"Sen de kimi küçümsediğine dikkat etmelisin."

Bu sefer sırtıyor. Ağzının yavaşça kıvrılan eğrisi, iltifattan çok tehdit gibi geliyor.

Ve nabzım yine hızlandı.

Parmakları bardağa bir kez vurur, sonra tekrar kaldırır ve sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi yudumlar.

Gözlerim her hareketini takip ediyor, bu çekiciliğe karşı çaresizim — parmaklarının bardağı nasıl kavradığı, ağzının nasıl zar zor açıldığı, kehribar rengi sıvının dudaklarından nasıl aktığı.

Vücudumun verdiği tepkiyi nefret ediyorum. Nabzımın hızlanması, onun bakışlarının ağırlığı altında cildimin ısınması, sanki oynamayı kabul etmediğim bir oyunu şimdiden kaybetmişim gibi.

Omuzlarımı geriye doğru çekip, omurgamı düzleştirirken kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne yani, sadece ben etrafta olduğumda mı okuyorsun? Yoksa sadece eğlence için kütüphanelere mi gidiyorsun?"

Yüzünde bir anlık bir eğlence ifadesi belirir, ama ben onu yakalayamadan kaybolur. "Beni izliyordun."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Okumuyormuş gibi yapan sendin."

Boğazından düşük bir sesle mırıldanır, sesi tembel ve tehlikelidir, sanki eğleniyormuş gibi.

Sanki dünyadaki tüm zamanı, başladığı oyunu oynamak için varmış gibi bardağını masaya koyduğunda, kendimi biraz salya akıtmaktan alıkoyamıyorum.

"Numara mı yapıyordum?"

Kalbim bir an durur, tam bir ihanet gibi.

Gözlerimi kısarak, hafifçe eğilip, o tek cümlenin beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermiyorum.

"Sen söyle."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkar. Sadece bir parça. Sonra yavaşça ve kasıtlı olarak eğilir, sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine. Nefesinden viski kokusu yükselir, daha koyu bir kokuyla karışık.

Tanrım, o çok sinir

bozucu. Ve seksi.

Ama çoğunlukla sinir bozucu.

Ağırlığımı değiştiriyorum, göz teması kurmamak için barın arkasındaki bir şeyi düzeltir gibi yapıyorum.

"Bence," diye mırıldanır, sesi kadife bir ilmek gibi, "sadece bana yakın olmak için bahaneler arıyorsun."

Çenem gerildi.

Siktir git.

Bunu yüksek sesle söylemiyorum, ama o kadar güçlü düşünüyorum ki, eminim ki o da duyuyordur. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Sözlerini bir meydan okuma gibi havada asılı bırakıyor.

Aşıp aşmayacağıma ya da ateşe verip vermeyeceğime henüz karar vermediğim bir sınır.

Parmaklarım barda titriyor ve gözlerimi gereğinden biraz daha fazla çeviriyorum. "İnsanları yanlış anlamakta gerçekten sorunların var, değil mi?"

Başını eğip, cildini gergin hissettiren bir odaklanma ile beni inceliyor. Gözleriyle katmanları soyuyor ve bunu gizlemeye bile çalışmıyor.

"Ben kimseyi yanlış anlamam, tatlım."

Tatlım mı?

Hayır, değil. Onun bunu söyleme şekli tatlı değil, sevgi kılığına girmiş bir tehdit. Bir meydan okuma.

Boynumun arkasında bir sıcaklık hissediyorum, omurganın dibinde kıvrılıyor ve şüphesiz bunun dinlemem gereken bir uyarı olduğunu biliyorum.

Ama dinlemiyorum.

Sonra yayılır, istemediğim yere akar. Tanrım, bazen vücudumun bana ihanet etmesinden nefret ediyorum. Her iki avucumu da bara dayayıp, serin yüzeye kendimi sabitlerim.

"Ben senin sevgilin değilim."

Sözlerim istediğimden daha keskin çıkıyor, ama o sadece sırtıyor, bu sefer daha geniş bir sırtıyla.

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun."

Yavaşça bir yudum daha viski içer, sanki ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi ağzını bardağın kenarına dayar.

Gözleri benimkilere sabitlenmiş, sabit ve okunması imkansız. "Bakalım ne kadar süre buna inanacaksın."

Siktir git.

Barın altında bacaklarımın birbirine daha sıkı bastırdığını kabul etmeyi reddederek ona sert bir bakış attım. Ya da sesinin

muhtemelen şu anda ağrıyan amıma doğrudan ulaşan etkisiyle ölümcül bir silah olarak sınıflandırılabilceğı gerçeğini.

Ondan nefret ediyorum.

Konuşma şeklinden nefret ediyorum. Ayrıca bu tezgahın üzerinden atlayıp ağzının hayalimdeki kadar iyi olup olmadığını görmek istememden de nefret ediyorum.

Ama bunun yerine, her zamanki gibi kuru bir şekilde soruyorum, "Her zaman böyle flört etmeye mi çalışırsın, yoksa ben şanslı mıyım?"

Bardağı masaya koyar, parmakları yavaş ve dikkatli hareketlerle bardağın kenarını okşar. Sonra tekrar eğilir, bu sefer aramızdaki mesafeyi nefesinin dokunuşuyla hissedebileceğim kadar yakın.

"Kim flört ettiğimi söyledi?"

Tüylerim diken diken oldu ve Tanrım, bana dokunmamış bir adam için bu kadar ısılandığımdan nefret ediyorum. Bana tek bir parmağını bile sürmedi ama yine de, bir nefes uzaklıkta çözülmek üzereyim.

Sesi çok yumuşak. Havayı domine etmek için fısıltıdan daha yüksek ses çıkarmasına gerek yok. Sanki ipek ve çelik gibi etrafını saran, lüks ve kısıtlama arasında dengeli bir ses. Sessiz bir tehdit ve hayatta kalabileceğimden emin olmadığım bir vaat.

Bu adam oturup viski içmekten ve sanki ben zaten onunmuşum gibi bana bakmaktan başka bir şey yapmadı. Ve görünüşe göre, vücudum buna yeterince hızlı ayak uyduramadı.

Sanki o zaten oradaymış, beni mahvetmiş ve anısını geride bırakmış gibi, bacaklarımın arasında kayganlığı hissedebiliyorum.

Peki ne için? Bir sırtış için mi? Günahın mırıldanmayı öğrenir gibi ses çıkaran bir ses için mi?

Tanrı aşkına.

Barın kenarını daha sıkı kavradım ve yüzümde kendini beğenmiş bir ifade takındım, sanki birkaç saniye sonra pervasızca bir şey söyleyecekmişim gibi.

"O zaman neden hâlâ buradasın?"

Hemen cevap vermez. Sanki zihninde beni çoktan soyup, şimdi de yarattığı karmaşayla ne yapacağına karar veriyormuş gibi beni izler ve tembel bir şekilde kadehini kaldırarak kadeh tokuşturur — sanki ikimiz de anlaşılmamış bir şakanın içindeymişiz gibi — ve sırtış geri döner, kendini beğenmiş ve kaygısız, sanki hiç gitmemiş gibi.

"Çünkü benim burada olmamı istemiyormuş gibi davranmanı izlemeyi seviyorum." Midem düğümlenir.

Hafif bir karın ağrısı değil. Şiddetli, erimiş bir karın ağrısı. Kalbimin ortasından geçip giden ve ardında donuk, ağırlı bir zonklama bırakan türden bir karın ağrısı.

Ağzımı açarım, biraz geri kazanmak için, keskin ve acımasız bir şey söylemek için - tekrar kontrolü ele geçirmemi sağlayacak bir şey, ama konuşmadan bir el bara çarpar ve beni kafama bir tuğla çarpmış gibi gerçekliğe geri getirir.

Gözlerimi kırıştırıp, gecenin yeni sorununa doğru dönerim. Yarı sarhoş bir pislik, sanki onun özel barmeniymişim gibi boş bardağını bana doğru sallıyor.

"Hey, bebeğim, hadi devam edelim, tamam mı?"

Buzları sanki lanet bir köpek düdüğüymüş gibi sallıyor, ama ben kıpırdamıyorum. Dövmeli Adam da öyle.

Ama onda bir değişiklik hissediyorum.

Duruşu değişmiyor, pek değil. Sadece gözlerinde bir parıltı —neredeyse bir nefes kadar—ama bu yeterli.

Çenemi kaldırarak ilk önce bakışımı kesip, doğal olmayan bir şekilde yavaş ve bilinçli bir sakinlikle şişeye uzanıyorum.

"Biraz sabırlı olmayı öğrenmen gerekecek," diyorum soğukkanlılıkla, onu kızdırmak için yeterince yavaş bir şekilde içkiyi dolduruyorum.

Kanım kaynıyor.

Sarhoş adam, sanki ona bir borcum varmış gibi bardağını kapar ve zar zor anlaşılır bir teşekkür mırıldanır, sonra da bir masaya doğru sendeleyerek gider, benim varlığımı çoktan unutmuştur.

Güzel olmalı.

Nefes verip parmaklarımı tahtaya bastırarak kendimi toparlamaya çalışıyorum ve bu sırada omurgamdan yukarı çıkan sıcaklığı ve bacaklarımın arasında hala gergin bir silah gibi duran farkındalığı silkelemeye çalışıyorum.

Sorun yok. Tamamen normal.

Barın köşesinde, beni canlı canlı yemek istercesine pusuda bekleyen dövmeli bir sapık ve ben... Neyim ben, tam olarak?

Gurur mu

duydun?

Sinirlendini

z mi?

Islandınız
mı?

Üçü de.

Maalesef.

Görünüşe göre, insanları eğlence için boğazlayan ve cinayet öncesi ön sevişme gibi flört eden kasvetli erkeklerden hoşlanıyorum. Bunu terapi sırasında konuşulacaklar listesine ekleyin.

Arkamı dönüp baktım, o hala oradaydı.

Hala izliyordu.

Hâlâ gölgeler ve günahlardan oyulmuş gibi.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve o karanlık gözleri, Tanrım, o gözleri bir an bile benden ayrılmıyor. Ağzı, bana ne yaptığını çok iyi biliyor gibi seğiriyor ve bu da beni gerçekten kötü şeylere razı olmak istememe neden oluyor.

Uzaklaşıp onu görmezden gelmem lazım. Özellikle de son zamanlarda buraya gelip bana bakan erkeklerin türünü düşününce. Yani burası bir bar, biliyorum, ama son zamanlarda neler olup bittiğini anlamıyorum. Neyse, bırakın da o kendini beğenmiş, gizemli saçmalıklarında kaynayayım, belli ki bundan zevk alıyor.

Bir bardak alıp, bilerek yavaşça içkiyi dolduruyorum. Sıvı bal gibi bardaktan aşağı akıyor ve ışığı tam olarak yakalıyor. Onun izlediğini biliyorum. Hissedebiliyorum.

Onun bakışları cildime işliyor ve bu beni sinirlendirmeli.

Ama bunun yerine, kalbim hızla atmaya başlıyor.

Boynumdan ter damlarken bile yüzümü sıkılmış ve okunaksız tutuyorum. Bileğimi hafifçe hareket ettirerek bardağı tezgahın üzerinde kaydırıyorum. "Bu kadar etkilenmiş görünmemeye çalış."

Bardağa dokunmuyor, hatta bakmıyor bile. Sadece parmağını bardağın kenarında yavaşça gezdiriyor.

"Etkilenmeli miyim?" diye mırıldanıyor.

Durduramadan uyluklarım birbirine yapışıyor, karnımın derinliklerinde yavaşça bir yanma hissediyorum ve yemin ederim ki bu his yayılıyor.

Kaşlarımı kaldırdım, sanki beni ayakta tutan tek şey sarkazmıymış gibi.

"Ne, daha önce hiç bir kadın sana içki ikram etmedi mi? Yoksa standartların bu kadar trajik derecede düşük mü?"

Düşündüğümde daha yumuşak çıkıyor. Onun bakışlarının ağırlığı altında yanmak üzereyim. Ama ifadesi

değişmiyor. Hatta, sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi, ağzı tekrar seğiriyor.

"İçkilerimi içtim," diyor, sesi sakın, neredeyse sıkılmış gibi. "Ama o ellerin başka neleri kavrayabileceğini merak ettiren biri tarafından değil."

Isı anında yükseliyor ve yanaklarıma doğru gittiğini hissedebiliyorum.

Adi herif.

Gözlerimi devirip kollarımı kavuşturuyorum. Onu dışlamak için değil, kendimi tutmak için.

"Bu tür sözler gerçekten işe yarıyor mu?"

Viskiyi yavaşça yudumladı, sonra bardağı masaya koydu ve sesinin sertleşmesi için yeterince eğildi.

"Şu anda uzaklaşmak istiyor musun?" Tanrım, ona yumruk atmak istiyorum.

Beynimin keskin ve zekice bir cevapla karşılık vermemesinden nefret ediyorum — sadece sessiz, ani bir *hayır*, midemin derinliklerinde bir yankı bırakıyor.

Ama bu, asla yüksek sesle söyleyeceğim bir cevap değil, bu yüzden ifademi nötr tutuyorum.

"Sadece viski içip felsefe kitapları üzerinde kafa yoran biri için çok kibirlisin."

Gerginliği hissetmek için yeterince uzun süre cevapsız bıraktım.

"Senin sorunun ne ki? Barmenleri kafaları karışana kadar gözleriyle sismeyi alışkanlık haline getirmişsin, yoksa tavlama cümlelerin genelde onları çıplak mı bırakıyor?"

Gözleri titriyor, ama soğukkanlılığında tek bir çatlak bile yok. "Sadece hoşlanmıyormuş gibi davrananlar."

Külotum artık *mahvoldu*.

Ona bu tür oyunlara katılmadığımı hatırlatmalıyım. Onun gibi erkekler, yani kasıtlı bir özgüvenle hareket eden, sırf eğlence olsun diye seni mahvedebileceklerini hissettiren erkekler, bir daha asla aşık olmayacağıma yemin ettiğim türden erkeklerdir.

Bu sefer eğildiğinde, o kadar yakın ki, nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum. Artık o kadar yakın ki, birazcık kıpırdasam, tehlikeli bir duruma düşeceğim.

Hareket etmiyorum, ama Tanrı yardımcım olsun, bunu düşünüyorum.

Ve sonra, tam da bana dokunacakmış gibi hissettiğim anda, geri çekildi. Bu beni olması gerekenden daha fazla sinirlendirdi.

O birkaç banknotu tezgahın üzerine koyarken ben somurtuyorum. "Üstü kalsın tatlım."

Çenem kilitlenir. "Bana öyle deme demiştim." Sırıltısı
sinir bozucu, sabır ve güç dolu.

"Yine de," diyor, bardağını dudaklarına götürürken, "yine de buna cevap verdin."

Ağzımı açtım, ne söyleyeceğimi bilmeden. Ama ona karşılık verecek kadar keskin bir şey bulamadan, o çoktan ayağa kalkmış, kapıya dönmüş, beni geride bırakmıştı.

Onun gidişini izlerim, nabzım hızla atıyor, derimin altında yavaşça büyüyen bir ateş gibi bir sıcaklık kaynıyor.

Bana hiç dokunmadı, ama yine de kendimi mahvolmuş hissediyorum. Ve bu beni sinirlendiriyor.

4

“SOME NIGHTS AREN’T ACCIDENTS...”
(THEY’RE INVITATIONS)

Ani

Bütün hafta arka arkaya vardiyalar yaptıktan sonra - bütün sabah kütüphane, bütün gece bar

—Vücudum yorgunluktan karmakarışık bir halde ve kaslarım, çok uzun süre ayakta durmaktan, çok fazla insanla uğraşmaktan ve onların yarısını boğazlamak istemiyormuş gibi davranmaktan kaynaklanan bir şekilde ağrıyor.

Ve yine de, hala uyanığım.

Yatağa uzanmış, tavana bakıyorum, çok gergin, çok huzursuz ve uykuya dalmak için çok fazla dikkatim dağınık.

Bu hafta onu iki kez gördüm.

Dövmeli Adam. Hâlâ isimsiz. Hâlâ okunaksız.

Barda rahatına bakıyor — geç geliyor, daha da geç kalıyor, viski sipariş ediyor ve beni çözülmeye değer bir şey gibi izliyor.

Konuşuyoruz, eğer buna konuşmak denebilirse. Çoğunlukla, nabzımın farkında değilmiş gibi davranmamı sağlayan bir şekilde tartışıyoruz.

Bu gece, en sevdiğim yerden, köşedeki küçük lokantadan yemek getirerek geldi. Bu, popüler olmaması için canını dişine takarak koruduğun, ama yine de hak ettiğin bir kişilik özelliği gibi övünmek zorunda hissettiğin türden bir yer.

Ve bu pislik, sanki hiçbir şey olmamış gibi elinde paket servis kutusu ile içeri giriyor. İki kez pişirilmiş patatesle.

Benim siparişimi getirmiş.

Bu beni olması gerekenden daha fazla sinirlendirdi, çünkü bunun olasılığı ne kadar olabilir ki?

Sonra bir ısırık aldı.

Ve onu izlemek o kadar seksi ki, bu düpedüz saygısızlık değilse neyse.

O *benim* rahatlatıcı yemeğim ve bu pislik herif iki ısırık aldıktan sonra sıkılmış gibi kutuyu itti. Sanki boktan bir günün ardından kendimi şımartmak için yediğim kutsal kase hafif bir rahatsızlık olmuş gibi.

Onu bıçaklamak istedim. İki kez.

Bana teklif etti ve o anda onu boğabilirdim. Ya da dizlerimin üzerine çöküp, buradaki herkesi son derece rahatsız edecek bir şekilde bana yedirmesini sağlayabilirdim.

Dürüst olmak gerekirse, her iki şekilde de olabilirdi.

Daha sonra, masasına yeniden doldurmak için geçtiğimde, telefonundan kafasını kaldırmadı bile.

"Emin misin, istemiyor musun?" diye sordu, eminim sadece bir şeyi kanıtlamak için.

Açlıktan ölüyordum ve şehrin en iyi patatesini boşa harcadığı için ona kızgındım.

Kaba.

O zamana kadar, çökmüş ve açlıktan öfkelenmişim — midem boş, sinirlerim gergindi ve o noktada, sadece kafein ve inatçılıkla hayatta kalmaya çalışıyordum, bu yüzden pes ettim ve o lanet şeyi yedim.

İlk ısırığı aldığım anda neredeyse inleyecektim, o kadar lezzetliydi.

Hiç pişmanlık duymadım.

O da bir şey söylemedi. Beni izlemedi, garip bir durum yaratmadı. Hiçbir şey yapmadı.

Sonra, bar boşalmaya başlayıp gece sona ererken, ayağa kalktı, tezgaha yüz dolarlık bir banknot bıraktı ve çıktı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Ama işte buradayım, hala bunu düşünüyorum. Onu düşünüyorum. Ne giydiğini... ve onu giydiğinde nasıl görüldüğünü. Patatesi birkaç ısılıkla yemesini izlemek de bir süre aklımdan çıkmayacak.

Siktir.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıp karnımın üstüne dönerek kendimden nefret ediyorum. Çünkü bu gece yaptığı şey değil, onu yaparkenki haliydi.

Geniş siyah Henley tişörtü, kolları dövmele ön kollarını, kalın bileklerini ve güçlü ellerini gösterecek kadar yukarı sıyrılmıştı. O eller ve yapabilecekleri hakkında iki dakika boyunca fanteziler kuruyorum.

Gri eşofman pantolonundan bahsetmeye bile gerek yok... Kim bara eşofmanla gider ki?

Bu çok acımasızcaydı.

Lanet olsun.

Onu düşünmeyi bırakmam lazım.

Uyku sonunda beni kendine çekmeden önce son düşüncem bu. Ama geçmiş, bana huzur vermek için hiç de nazik davranmadı.

İlk gök gürültüsü beni uyandırmaz. Yağmur da uyandırmaz — sanki içeri girmeye çalışır gibi pencerelere vurur. Rüzgâr bile, vahşi bir hayvan duvarları tırmalıyormuş gibi sokaklarda çığlık atsa bile beni uyandıramaz.

Ama çığlıklar uyandırıyor.

Birdenbire doğrulurum, nefes nefese kalırım — vücudum boğulan bir adam gibi rüyadan kopar, nefes almak için yüzeye çıkar.

Çığlığın benden mi çıktığını yoksa sadece kafamda mı olduğunu bilmiyorum. Kimse kapıyı çalmıyor, endişeli sesler yok, komşularım duvarı yumruklayarak iyi olup olmadığını sormuyor.

Yani ya ben sessizdim ya da onlar umursamadı. Ve dürüst olmak gerekirse, hangisi beni daha acınası hissettiriyor bilmiyorum.

Nefesim titriyor, keskin ve düzensiz, ter cildime yapışıyor, çarşaflara sızıyor, sanki kaçmaya çalıştığım her şeyin boğucu ikinci bir tabakası gibi.

Avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum — sertçe — ama görüntüler hala orada, kafatasımın içine kazınmış gibi.

Bu anıları ne kadar süre daha bastırabilirim, sonra beni yakalayacaklar.

Burası çok sıcak, sanki ciğerlerine sızan ve nefes almayı imkansız hale getiren bir sıcaklık gibi. Duvarlar olması gerekenden daha yakın hissediliyor ve gölgeler köşelerde sanki benim çökmemi bekliyormuş gibi uzanıyor.

"Öylece gidebileceğini mi sanıyorsun?"

Ses, kalın havayı keser, keskin ve tanıdık, sanki hiç gitmemiş gibi derimin altına işler.

"Ben olmadan sen bir hiçsin."

Sesler daha yüksek yankılanıyor ve parçalar derimin altına saplanan şarapnel gibi yerine otururken ben nefesimi tutuyorum.

Sözler artık canımı yakmıyor. Ama ellerinin hatırası yakıyor. Omurgam duvara çarpar, nefesim sessiz bir çığlıkla ciğerlerimden çıkar. Bazen kaçmanın doğru seçim olup olmadığını merak ediyorum, ama sonra bazı şeyleri hatırladığım anlar oluyor ve doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

Gök gürültüsü yankılanıyor, altımdaki dünyayı sallıyor, ya da belki de bu sadece nabzımın atışıdır.

"Bunun için seni öldürmeliyim."

Kafatasım alçıpan duvara çarptı, çarpmanın etkisiyle görüşümde keskin bir şimşek çaktığını ve dünyanın eğildiğini hatırlıyorum.

Sonra hatırladığım tek şey otobüs.

Bileti aldığımı ve otobüse bindiğimi hatırlamıyorum, ama cebimdeki bilete bakarak Denver'ın son varış noktam olduğunu biliyordum.

Sadece orada oturup, şehir ışık ve karanlık çizgilerine dönüşürken pencereden dışarıya baktığımı hatırlıyorum.

Ve işte, aylar sonra, hala benim gibi hissetmediğim bu dairede, kendimi alışamadığım bir hayatın içinde, bu yatakta yatıyorum.

Parmaklarımla uyluklarımı sıkıştırıyorum, kendimi nefes almaya, hareket etmeye, şimdiki zamanda var olmaya zorluyorum.

O gece öğrendiğim bir şey varsa, beni ben yapan bir şey varsa, o da bir daha asla tuzağa düşmeyeceğimdir.

Durum gittikçe kötüleşiyor. Uyandığımda koştüğümü biliyorum, ama geri kalan her şey bulanık. Kenarları belirsiz. Statik. Yerini belirleyemediğim parçalar, sanki biri resmi yırtıp bana ne olduğunu tahmin etmemi bırakmış gibi.

Hikayenin tamamı hiç gelmiyor. Sadece parçalar. Ve onlara tutunmaya çalıştığım anda yok oluyorlar. Sanki başından beri benim olmamışlar gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyorlar.

Hatırlamadığım gerçeği beni korkutmalı.

Beni korkutan şey, hatırladıklarımıdır. Her ayrıntıyı mükemmel bir şekilde hatırlamıyorum, adım adım anlatabilecek kadar net değil, ama aklımda kalıcı bir şekilde yer etmiş. Birisi sesini çok yükseltirse kaslarım hala geriliyor, çok küçük alanlarda çok hızlı hareket eden gölgelere hala irkiliyorum.

Elimi yüzüme sürerek nefes veriyorum, omuzlarımdaki gerginliği gidermeye çalışıyorum.

Saat 4:13. Bu, uyanmak için çok erken, ama tekrar uykuya dalmak için çok geç olduğu anlamına geliyor.

Denesem bile uyuyamazdım zaten.

Bu günün nasıl geçeceğini zaten biliyorum, sanki bir şey cildime baskı yapıyor ve ben bir şeyler yapana kadar bırakmayacakmış gibi.

Sarah'yı aramayı düşünüyorum, ama saat çok erken ve o da bana yatağa geri dönmemi söyleyecektir — ki ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz.

Onun yerine, kalkıyorum, yorganı itip atıyorum ve gerisini kas hafızama bırakıyorum.

Son zamanlarda en yeni takıntım spor salonu. Başlangıçta, uykuya dalamadığım zamanlarda kafamı dağıtmak için bir uğraş olarak başlamıştı. Şimdi ise bundan daha fazlası. Kontrol.

Ama kontrol asla uzun sürmez.

Kütüphanede vardiyama başladığımda, ruh halim çoktan bozulmuş oluyor.

Çok az uyku. Çok fazla kafein. Ve gözlerimin arkasında baskı yapan çok fazla hayalet.

Gereğinden fazla sert bir şekilde başka bir kitabı rafa kaldırırken, ona sessizce özür diliyorum.

Onun yaklaştığını bile duymuyorum.

"Burada olduğuunda her zaman bir şeyler planlıyormuş gibi görünüyorsun."

Sesi, kilitli bir kapının altından çıkan duman gibi sessizliği yırtıyor — yumuşak, eğlenceli ve tanımak istemediğim her şekilde tehlikeli.

Parmaklarım bir kitabın sırtını kavrayarak uzanırken, hareketsiz kalıyorum. Nabzım hızlanıyor, ama bakmıyorum. Henüz değil.

Ona değil.

Şu anda değil, göğsümde dikenli tel gibi kıvrılan endişeden nefes almakta zorlanırken. Burnumdan nefes veriyorum, sanki bu, duygularımın yüzüme yansımamasını sağlayacakmış gibi.

Dövmeli

Adam.

Kütüphaneci

Adam.

Barmen

Adam.

Bir bakışıyla göğüs kafesimi parçalayan ve o günden beri içimden parçalar koparmaya devam eden adam.

Raflar onun ağırlığını taşıyacak şekilde yapılmış gibi, koridorun sonuna yaslanmış duruyor. Sakin bir tehdit ve rahatsız edilmeyen bir hakimiyet içinde, sanki sesini bile yükseltmeden beni mahvedebilirmiş gibi.

Uzun kolları dirseğine kadar sıyrılmış, muhteşem kaslı ön kollarını sergiliyor. Dövmesi sanki benimle alay ediyormuş gibi görünüyor —beynimi kısa devre yapmaya yetecek kadar, ama işe yarayacak kadar değil.

Ve en kötüsü, tamamen kaygısız görünüyor. Sanki yakınımnda nefes alarak tüm vücudumu ateşe vermiş gibi değil.

Sıcaklık omurgamdan yukarı doğru yayılıyor, istenmeyen ve ani. Ve evet —Kumaşın ona nasıl yapıştığını fark etmemden nefret ediyorum. Tehlikeli bir şeyden oyulmuş gibi görünmesinden nefret ediyorum.

Ve lanet olsun, utanmadan defalarca hayalini kurduğum o elleriyle bana dokunmasını istiyorum.

Ellerini cebinde tutuyor, sanki hiç tehdit oluşturmuyormuş gibi —o karanlık gözleri, her nefesimi, her kalp atışımı takip ediyormuş gibi, yavaş ve soğukkanlı bir şekilde üzerimde dolaşıyor, ama ben ona bunu fark etme izni vermedim.

Kaşlarımı kaldırıyorum, çünkü sıcak bir karşılama bekliyorsa, bunun yerine ateşe verilecek. Hiç havamda değilim.

"Belki de bir şeyler planlıyorum. Endişelenmelisin."

Dudakları hafifçe seğirdi, sanki ben onun buraya gelmeden önce inandığı şeyi onaylamışım gibi.

"Endişelenmeli miyim?"

Sesi saf kibirle doluydu.

Rafın önüne dönüp, bir kitabı normalden daha fazla güç kullanarak yerine yerleştiriyorum.

"Duruma bağlı. Beni kızdırmayı mı planlıyorsun?"

O, yaklaşarak mırıldanır. Varlığı beni sarar, beni tüketir, ısı ve tehlike gibi ve istememem gereken ama kesinlikle istediğim bir şey gibi.

Sesini alçaltıyor, başını hafifçe eğiyor. "Görünüşe göre biri benden önce davranmış."

Onu bakmamaya ve tepki vermemeye çalışarak kaskatı kesiliyorum.

"Şimdi beni tanıdığını mı sanıyorsun?" diyorum, dişlerimi sıkarak zorla kelimeleri ağızımdan çıkarıyorum.

Hemen cevap vermez, sadece o karanlık, okunması imkansız gözleriyle beni izler, ne kadar zorlayacağına karar vermeye çalışır gibi.

"Seni bağlanacak tipte biri olarak görmemiştim."

Beynim yetişmeden vücudum tepki veriyor. Her sinirim elektrikleniyor, sanki zırhsız ve göğsümde hedef işareti olan bir savaş alanına girmişim gibi.

Peki ya amım? Lanet olası bir hain. Hayal ettiğim ve olmaması gereken her şeyle zonkluyor. *Bu adam için bağlanmanın nasıl bir his olacağını hayal ediyorum.*

Ama aynı zamanda... Nasıl cüret eder?

Başımı ona bakacak kadar çeviriyorum.

"Affedersiniz?"

Ağızı kıvrılıyor, sanki kanımdaki ateşi hissedebiliyormuş gibi, ve aklımın nereye gittiğini tam olarak biliyor. Koyu renkli gözleri bir saniye için aşağıya kayıyor, ama bu tek kelime etmeden beni azarlamak için yeterli.

Sonra, sesinde o çılgın, kendini beğenmiş eğlenceyle şöyle diyor

"Demek istediğim o değil, canım."

Başını hafifçe eğdi, sanki avının kıvrınmasından zevk alan bir avcı gibi.

"Seni kızdıran bir erkek arkadaş mı?" Bir duraklama. "Yoksa sadece bir şeye dokunma ihtiyacı hissettiren biri mi?"

Biraz fazla uzun bir sessizlik. Sonra alçak sesle ve kayıtsız bir şekilde ekliyor —"Zor."

Gözlerimi kırptırdım.

Beynimin yön değiştirip onun gerçekte ne sorduğunu anlaması tam bir saniye sürer ve anladığımda sinirlenirim.

Nefesimi verip, yanımdaki rafa başka bir kitap daha çarptım. "Hayır. Erkek arkadaşım yok. Ne şimdi, ne de hiç olmadı."

Kaşlarını kaldırır. "Bana gerçekte ne hissettiğini söyle."

Kollarımı kavuşturup sırtarak, onun beni tekrar büyüüne kapılmama izin vermedim. "Ben pek bağıllık seven biri değilim."

Onungülümsemesi genişliyor, gibi sanki sanki sanki
bir bir derin bir şekilde eğlenceli bir şey duymuş gibi
görünüyor. "Buna bir saniye bile inanmıyorum."

Alaycı bir şekilde gülerek, başka bir kitap alıp, sanki beni kişisel olarak rahatsız etmiş gibi yerine geri koydum.

"Benim sorunum değil."

"Mm."

Yanımdaki rafa yaslanıyor, kolları hala ceplerinde... Ama beni izleme şekli hiç de sıradan değil.

"O zaman senin tipin ne?"

"Senin dışında demek istiyorsun?"

Gözleri parıldıyor, karanlık ve okunaksız.

"Dikkatli ol, tatlım."

Ses tonunda, fırtına öncesi gibi havayı gerginleştiren bir şey var. Susup akıllı davranmalıyım. Ama bunun yerine gülümsüyorum, çünkü görünüşe göre bugün mahvolmak istiyorum.

"Neden?" Başımı eğiyorum, tatlı bir zehirle. "Duygularını inciteceğimden mi korkuyorsun?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, enerjisi değişiyor ve yüzeyin altına daha karanlık bir şey sızıyor.

Hareket

ediyor.

Hızlıca.

Düşünmeden bir adım geri atıyorum, ama kitaplık beni durduruyor, sert ahşap sırtıma çarpıyor.

Yapmam gereken ve aslında yaptığım şey, daha sonra utanç duyacağım iki farklı şey.

O bana yaklaşır, gözlerimizi birbirinden ayırmamak için çenemi yukarı kaldırmam gerekir. Yerimi korumak için.

"Ateşle oynamayı seviyorsun, anlıyorum?"

Kelimeler, duman gibi derimin altına sızan karanlık bir fısıltı gibi. Sıcak ve pervasız bir şeyi körüklüyor. Saniyeler içinde beni ıslatıyor.

Mantıklı bir insan burada dikkatli olur, sözlerini akıllıca seçer ve sonra geri çekilir.

Ben değil.

Bunu uyandırdığım ruh halime, uykusuzluğa ya da sesinin daha sonra itiraf edeceğim bir günah gibi bacaklarımın arasına kaymasına bağlıyorum.

Sırıtarak, keskin çenesinin çizgisine, o koyu gözlere ve muhtemelen kadınları ömür boyu mahveden ağzına bakışlarımı gezdiriyorum.

Bunun yerine, ateşi körükledim.

"Sen ateş olduğunu mu sanıyorsun?" Sesim şekerli ve zehirli. "Çok tatlı."

Gözleri kararır ve nabzım hızlanır. Nefes almadan önce, parmakları çenemi, omurgamdan şiddetli, hain bir titreme geçirecek kadar bastırır.

Ve işte böylece... Lanet olsun, ben gittim.

Siktir et onu.

Öyle bakıp, sanki ben ona aitmişim gibi orada durduğu için onu lanetliyorum. Sanki onu ne kadar çok istediğimi ve bunu göstermemek için ne kadar çabaladığımı tam olarak biliyormuş gibi.

Çenemi sıkıp dişlerimi gıcırdatıyorum, kontrolümü kaybetmemek için son bir çaba gösteriyorum, bacaklarımın arasında biriken sıcaklığı ve omurgamda canlı bir tel gibi yayılan arzuyu bastırmaya çalışıyorum.

Gülümsemesinin derinleşip karardığından, bunu gördüğünü biliyorum.

Aramızdaki mesafe sanki hiç yokmuş gibi yok oluyor. Ağzı ağzıma çarpıyor ama bu bir öpücük değil, lanet olası bir yangın gibi. Parmakları saçlarımı kavırıyor, beni nefes nefese bırakacak kadar sertçe çekiyor ve sanki en sevdiği sesmiş gibi yutuyor.

Sonra geri çekilir, dudaklarımla nefes alabilecek kadar.

"Acaba senin ne kadar kolay kırıldığını biliyor mu?"

Bu sözler içimdeki bir şeyi kazıyor. Bunun ne anlama geldiğini sormalıyım. Kimden bahsettiğini sormalıyım, ama sormuyorum.

Geri çekilmiyorum bile. Bunun yerine, ona sert ve çaresizce karşılık veriyorum.

Ne anlama geldiği umurumda değil. Şu anda değil.

Aklımın sesi, bunun neden korkunç bir fikir olduğunu tüm nedenleriyle ortaya çıkmaya çalışır. Her türlü tehlike işareti, onun çoktan aştığı her sınır. Ama o sesi bastırırım. En başta onun bana dokunmasına izin vermemem gerektiğini söyleyen sesin hemen yanına.

Elleri aşağı kayarak uyluklarımı kavradı ve birdenbire havada uçuyordum. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı ve fark etmediğim yakındaki bir merdivene oturttu. Bütün vücudunun ağırlığıyla beni oraya sabitlerken, kokusu duman, ısı ve yıkım gibi etrafımı sardı.

Bu adam da kim lan?

Sıcaklık karnımın derinliklerinde kıvrılıyor. O beni cehenneme giden raylar üzerindeymişiz gibi koridorda yuvarlamaya başlar başlamaz parmaklarım omuzlarına gömülüyor — tam da uzak köşeye, gölgelerin derinliklerine.

Beni öpmeye devam edip başladığı işi bitirmesini bekliyorum. İkimiz de isimlerimizi unutana kadar dudaklarını dudaklarıma bastırmasını istiyorum, ama o bunu yapmıyor.

"Tırman."

Gözlerimi kırıpıyorum. "Ne? Hayır."

Parmakları uyluklarımı sıkıca kavrar, ciddi olduğunu belirtmek için yeterince sıkı.

"Duydun beni."

Ona emirlere uymadığımı hatırlatmam gerekirdi, özellikle de kontrolü kolonya gibi süren erkeklerin emirlerine. Ama yapmadım. Çünkü görünüşe göre vücudum bu mesajı almamıştı. Zaten ona doğru eğilmişti.

Çenem sıkışır, içimde dikenli tel gibi kıvrılan bir isyan hissedirim.

Tamam. Tırmanacağım, ama onun istediği şekilde değil.

Gülümserim ve ilk adımı atarken ona dönük dururum. Sonra bir adım daha. Yavaş ve alaycı bir şekilde.

Eğer bana itaat ettiğimi izleyerek tatmin olacağını düşünüyorsa, boşa kürek çekiyor.

Ellerinin eteğimin altına kayarak parmak uçlarının uyluklarımı okşadığını hissediyorum. O kadar hafif ki, neredeyse acımasızca.

Nefesim nefesim kesiliyor ben sıcak kirpiklerim
içinden beni, keskin ve bükülmüş ve görmezden gelinmesi
imkansız.

Tanrım, bundan nefret ediyorum, ya da belki de nefret etmediğim için nefret ediyorum.

Çünkü hala onu durdurmuyorum ya da hayır demiyorum. "Arkanı dön."

Gözleri hiç ayrılmamış gibi benimkilere kilitleniyor ve içimdeki her şey donuyor.

Merdivene daha sıkı tutunuyorum ve Tanrı bilir neden, yapıyorum. Yavaşça.

Bakışları üzerimde dolaşıyor ve çok kısa bir an için, karanlık bir şey parıldıyor, eğlenceyle titreyen bir şey.

"Emir almayı seviyorsun, değil mi?"

Sesi ipek gibi yumuşak bir günah. Zorla gülümserim, ama nefes nefese ve zayıf bir gülümsemedir. Ve bu, saklayamadığım bir ihanettir.

"Sen öyle san."

Kalçalarımı sıkıca kavrayarak, artık kontrolün bende olmadığını hatırlatıyor.

Ağız eteğimin kenarının hemen altındaki uyluk iç kısmıma değdiğinde, düşünme yeteneğim eriyor.

Boğazımdan keskin bir ses çıkar, nefes nefese kalmakla asla yüksek sesle söylemeyeceğim bir uyarı arasında kalırım.

Parmaklarım merdivene tutunur, tırnaklarım metalin yüzeyini kazır, sanki kendimi ondan başka bir şeye tutunmaya çalışıyormuşum gibi.

"Emin misin?"

O ses... Soru kılığında lanet bir meydan okuma. Hayır demek istiyorum, gözlerimi devirip ona siktirip gitmesini söylemek, kendini beğenmiş ağızını geldiği yere geri sokmak istiyorum.

Ama vücudumun başka planları var çünkü sırlı sıklamım ve zonkluyorum. İçimdeki her şey izinsiz teslim oluyor.

Onun da bunu bildiğini biliyorum, çünkü dudaklarının cildime değen yavaş kıvrımında bunu hissediyorum. Dişleri beni tekrar sıyırmadan önce başını kaldırmaya bile tenezzül etmemesi, bu sefer daha sert olması.

Boğazımdan düşük bir homurtu çıkıyor. Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Bunun olmasına izin verdiğim için nefret ediyorum, tanımadığım bu adam için ıslanmış için nefret ediyorum. Bir erkeğin bana böyle dokunması... Tanrım, ne kadar zamandır böyle bir şey yaşamadım bile bilmiyorum.

Vücudumdaki her hücre evet diye bağırırken, gururum sessiz ve acı verici bir şekilde ölüyor. Ama yine de onu durdurmuyorum.

Ve o beklemiyor.

Parmakları külotumun kenarını yakaladı ve yavaşça kenara çekti. Her saniyesini hissetmemi istiyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Sözlerim beklediğimden daha keskin çıkıyor. Son bir gurur patlaması.

Ağzı daha yukarıya doğru kayıyor ve dudakları, onun için çoktan ıslanmış olduğum yere deli edici bir şekilde yaklaşıyor.

Sonra karanlık ve emredici bir sesle şöyle diyor: "Kıpırdama ve sessiz ol."

Yarıklarımın üzerinden ilk yavaş çekiş, tüm vücuduma bir sarsıntı gönderir, bacaklarım olduğum yerde çökmek üzere.

Bunu bastırmaya çalışmadan boğazımdan boğuk bir ses çıkar. Bu çok acınası bir durum ve boş kütüphanede olması gerekenden daha yüksek bir yankı yaratır.

Tanrım, umarım kimse buradadır. Ve daha da önemlisi, ben ne halt ediyorum?

Bana karşı inliyor. *İnliyor*. Sanki bunun için açlık çekmiş ve ben onun ödülümüşüm gibi.

Uyluklarım seğiriyor ve ne kadar sıkı tutarsam tutayım merdivenin avuç içlerime batığını hissedebiliyorum, vücudumdaki her kas gerginleşiyor.

Bu çok iyi hissettiriyor, ama yetmiyor.

Zihnim odaklanacak bir şey arıyor. Kitaplar. Havadaki soğukluk. Titreyen tavan lambası. Her şey, onun dilinin tam da dizlerimi titretmek için ne yapması gerektiğini biliyormuş gibi klitorisimi yaladığı an hariç.

Her türlü kontrolümü kaybettiğim anı, dilinin yavaş ve müstehcen hareketleriyle tadabildiğimi hissediyorum.

Bu delilik. Ne yapıyorum ben?

Elleri Şimdi beni açık tutuyor, sanki ona aitmişim gibi bacaklarımı ayırıyor.
Ve beni yalama Şekli? Tanrım.

Dilinin her hareketi bir iz bırakıyor. Her yavaş, acımasız vuruş, konuşmasına gerek kalmadan benim olduğunu söylüyor.

Ve ben bunun için buradayım. Bunu bu kadar sevdiğimden nefret ediyorum ve kalçalarımın ileri doğru sallanmasından, sanki açlıktan ölüyormuŐum gibi her bir baskı hareketini kovalamasından nefret ediyorum. O, sadece ağzıyla beni mahvetti.

Sonra geri çekiliyor. Nefes almak için, ıslak amıma üflemek için yeterince uzun bir süre ve ben neredeyse kendimi kaybediyorum.

"Zaten titriyorsun," diye mırıldanıyor, sesi karanlık, mahvolmuş ve çok fazla tatmin olmuş.

"Daha yeni başladım bile."

Onu öldüreceğim. *Tamamen boşaldıktan sonra.*

Dişlerimi sıkıyorum, kulaklarımda nabzım atıyor. "O zaman devam et ve anlatmayı kes."

O piç kurusu, sanki bu bir oyunmuş gibi kıkırdıyor ve benim çıldırmamı izlemek onun için en önemli Şey. Bunu daha sonra, kafam netleŐtiĐinde analiz etmem gerekecek.

"ŞŞŞ."

Neredeyse bir fısıltı. Ama elini sıkıyor, sonra yalıyor — yavaş, çıldırtıcı bir Şekilde uyluğumdan yukarı doğru kayıyor ve vücudumdaki her sinir sanki ateşe verilmiş gibi kaskatı kesiliyor.

"Kapıyı izlemelisin, tatlım."

Sesi karanlık, saf bir kibirle dolu, hatta daha da kötüsüyle, kesinlikle. Sanki ağzımı açıp bir Şey söyleyeceğimi biliyormuş gibi, düşüncelerimi keser.

"Kimsenin seni bu halde yakalamasını istemezsin, değil mi?"

Öfke, arzu ve aŐaĐılanmanın Şiddetli bir karışımı olan sıcaklık damarlarıma yayılıyor.

Dudaklarımı sertçe ısıırıyorum, nabzım hızla atıyor, ama birinin yanımdan gečeceĐi düşüncesi bile gözlerimi koridorun sonuna çevirip kapıya kilitliyor.

Yavaşça memnuniyet dolu bir uğultu göğsünden yükselir, içimi titreŐtirir, dili tam da ihtiyacım olan yeri okşar.

"Aferin kızım."

Hayır, siktir et onu. O da neydi ve neden iki kelimeyle tüm varlığım onun için eridi?

Beni ellerinin ağırlığı altında sabit ve çaresiz bırakıyor. Dilini klitorisimden girişime doğru yavaş ve kasıtlı bir hareketle amımın üzerinde gezdirir gezdirmez kendimden geçiyorum. Bu lanet olasıca yıkıcı bir şey.

Uyluklarımı daha sıkı kavrar, onları daha fazla açar, tekrar dalarken cildime morluklar bırakır.

Tereddüt yok. Alay yok. Sadece pis, ham, lanet bir açlık.

Nefes nefese kalıyorum, başımı kim bilir neye geriye atıyorum. O beni yalarken, parmaklarım merdivenin basamaklarına tutunuyor, dili benim uyarılmamı yalarken, klitorisimi dizlerimi titretirecek şekilde daireler çiziyor.

Elleri daha yukarı kayıp kalçalarımı kavrayana kadar, onun ağzına sürtündüğümün farkında bile değilim. Beni tam da istediği yerde tutmak istercesine beni yere bastırıyor.

"Tadının böyle olacağını biliyordum," diye boğuk bir sesle, amıma doğru homurdanıyor.

Onun sözleriyle içimi yakan ateşi nefret ederek inliyorum. Dili beni bir şey için cezalandırıyor, omurgamdan aşağı keskin, elektriksel bir zevk gönderiyor.

Vücudum titriyor, tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Gerilim artarken gözlerim kapanıyor.

"Kapı."

Emir, düşük ve yıkıcı bir homurtu, parmakları ise bir uyarı gibi uyluklarıma batıyor.

Keskin bir nefes alıyorum, öfkem karanlık ve tehlikeli bir şeye dönüşüyor.

Tereddüt etmeden parmağını girişime bastırıyor, her santimini hissetmemi sağlıyor.

Sonra ikinci parmak gelir, nefesimi bile almadan parmak eklemleri bana değişiyor.

A keskin, ağırlı gerilme, aynı benim vücudumnabız onun etrafında

Düşünmeye vaktim yok. Vücudumun anında, açgözlülükle tepki vermesine karşı koymaya vaktim yok, sanki bunun için yaratılmış gibi onun verdiklerini alıyorum. Dayanılmaz bir şekilde açılma ve sahiplenilme hissi için. Dokunuşu beni bir dövme gibi damgalıyor.

Parmaklarını kıvrıp, nefesimi kesen noktaya dokunduğunda, bir parmak daha eklerken gülümsediğine yemin ederim.

Sadece inleyebiliyorum, kendi sesim olduğunu zar zor tanıdığım bir ses. "Siktir, çok darsın."

Vücudum onu istem dışı ve çaresizce sıkı sıkıya sarıyor. Daha fazla sürtünmeye ihtiyacım var.

Parmakları daha derine bastırıyor, yavaş bir ritimle içeri girip çıkıyor. "Bahse girerim burada seni mahvetmeme izin verirsin."

Sessiz bir küfür dudaklarımdan dökülürken, vücudum parçalanıyor. *Evet, evet efendim, neredeyse kesinlikle izin verirdim.*

"Benim için sırlıslıkam oldun tatlım," diye cildime karşı homurdanıyor, nefesinin sıcaklığı içimde yeni bir utanç ve arzu dalgası yaratıyor.

Ondan nefret ediyorum.

Ya da sadece hala benimle dalga geçmesinden, dilini yavaşça, işkence gibi dairesel hareketlerle gezdirmesinden, sanki ona aitmişim gibi her tepkimi içinden içmesinden nefret ediyorum.

Ve bu anda, bunu yaptığım için ondan nefret ediyorum.

Dilini klitorisime değdirdiğinde boğazımdan boğuk bir ses çıkar ve bu lanet olasıca yıkıcıdır. Ona karşı sarsılıyorum, vücudumun onun ağzı, elleri ve lanet olasıca hakimiyeti altında kıvrılmasına karşı çaresizim.

"İşte bu."

Sesi alçak ve alaycı, karanlık bir eğlenceyle dolu, o kadar kendini beğenmiş ki amım zonkluyor. Açıkçası, çok uzun süredir ihmal edilmiş.

Uyluklarım onun tutuşuna karşı titriyor, dili acımasız. Dudakları klitorisimi kaplıyor, nabzımın şiddetle atmasını sağlayacak kadar emiyor.

Siktir.

Yıkılmış, çaresiz bir inilti boğazımdan dökülüyor, yüksek ve muhtaç. Parmakları derime batıyor, beni istediği yerde tutuyor.

Eğiliyorum, sırtım kavisleniyor, kalçalarım onun ağzına doğru itiliyor, zevk lanet bir tsunami gibi içimi kaplıyor.

Aynı anda hem çok fazla hem de yetersiz.

Tüm vücudum kasılır, orgazmım içime girip beni tüketirken amım titrer.

Nefesim kesilir, dünya eğilirken görüşüm bulanıklaşır. Dizlerim çökmek üzere ve ellerinin uyluklarıma gömüldüğü şekli, beni ayakta tutan tek şeyin bu olduğunu gösterir.

Ve yine de durmuyor.

"Siktir..."

Dişleri sıyrılıyor, dili hareket ediyor, beni bu hissin içinden geçiriyor, daha yükseğe itiyor, boşalmamı dayanılmaz, şiddetli bir şeye dönüştürüyor.

Bir başka inilti daha kopar ve eli birdenbire yukarı fırlar, biri ağzımı kapatırken, diğeri hala parmak eklemleri kadar derine girmiş, içeri dışarı pompalayarak beni yerinde sabit tutar.

"Sessiz ol."

Emri sisin içinden keskin bir şekilde geçer, ama avucunu ağzımın üzerinde tutmaya devam eder, ben ona karşı parçalanırken, zevkten gelen her hıçkırık onun eli tarafından yutulur.

Sanki en sevdiği yemekmişim gibi bana karşı inliyor, dilini acımasızca kullanarak benden son damlasına kadar boşalmamı sağlıyor, sanki lanet bir zaferin tadını çıkarır gibi beni yalıyor.

Ben titreyerek, mahvolmuş ve nefessiz kalana kadar, sonunda geri çekildi. Ama uzaklaşmadı.

Nefesi aşırı uyarılmış amımın üzerinde dolaşüyor, sanki beni tamamen parçalayabilir mi diye merak ediyormuş gibi - sırf yapabileceği için. Ve bu noktada onu durdurabileceğimden emin değilim.

Açıkçası, aklım başında değil.

O, tatminle dolu, alçak ve kendini beğenmiş bir şekilde

kıkırdıyor. "Söylemiştim."

Parmakları yavaşça ve sahiplenici bir şekilde uyluklarımdan içeri okşuyor, bana yaptığı karışıklığı lanet bir damga gibi cildime yayıyor.

"Ateşle oynamayı seviyorsun."

Sonra, gözleri hala benimkilere kilitliken, parmaklarını yalayıp temizler.

O piç kurusu gözlerini bile kırpmadı.

Ağzının değdiği yerlerde cildim hala
karıncalanıyor. Kullanılmış hissetmem
gerekirdi.

Ama bunun yerine, kendimi parçalanmış hissediyorum. Ve o bunun için hiç çaba
sarf etmedi bile.

5

“IF YOUR POWER GOES OUT, THE DARK WON’T HIDE YOU.”
(IT EXPOSES WHO’S ALREADY WATCHING)

Ani

Eve vardığımda, vücudum yorgunluktan titriyor. Her adımım ıslak betondan geçiyormuş gibi geliyor.

Işıkları açmaya bile zahmet etmiyorum.

Dışarıdaki sokak lambasının ışığı, perdelerin arasından mobilyalarımın şekillerini seçebilmeme yetecek kadar ışık saçıyor.

Çantamı yere bırakıyorum, botlarımı çıkarıyorum ve sanki kas hafızamla yapıyormuşum gibi kanepenin köşesine çöküyorum.

Sessizlik etrafımı sarıyor.

Müzik yok. Ses yok. Barın gürültüsü, bardakların tıkırdaması ya da kütüphaneden gelen espresso makinesinin sürekli uğultusu yok.

Sadece sessizlik.

Başımı geriye yaslar, gözlerimi kapatır ve kütüphaneye geri dönmemeye çalışırım. *Bunu yaptığıma inanamıyorum.*

Kim, halka açık bir kütüphanenin ortasında, hem de lanet olası bir merdivende, gizemli, dövmeli bir tanrı ile birlikte olur ki?

Benim neyim var böyle?

Binlerce kez düşündüm, sanki bir suç mahallini inceliyormuşum gibi her saniyeyi kafamda tekrar tekrar canlandırırdım. Belki de öyle yapıyordumdur. Sanki kendimden geçmişim gibi hissettim, sanki pervasız, dengesiz bir versiyonum

tüm ihtiyat ve hayatta kalma içgüdülerimi bir kenara itmiş ve "evet, *bu yabancının yüzüne, lanet olası Savaş ve Barış kitabının yanında binelim*" diye karar vermişim gibi hissettim.

Yalan söylemeyeceğim, bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli şeylerden biriydi. Bu beni korkutmalı. Onun yaptığı şey, benim izin verdiğim şey. Ama tek hissettiğim, derimin altında bir tür mide bulandırıcı, baş döndürücü uğultu. Sanki onun bunu tekrar yapmasını istiyormuşum gibi. Tehlike, bana dokunana kadar fark edilmiyor... ve beni asıl korkutan da bu. Bu, benim hoşuma giden tarafım.

Onun dilini hareket ettirişini ve sanki hayatında tek istediği şey benimmişim gibi bana bakışını düşündüğümde hala vücudum titriyor. Amıma karşı inlemesi sanki ondan sarhoş olmuş gibiydi.

Onu görmeyeli günler oldu. Bana dokunalı günler oldu. Ağzıyla beni mahvetti ve sanki benden bir parça almamış gibi gitti.

Onu düşünmeden duramıyorum.

Ondan sonra orada duruşunu... sanki benim dünyamı alt üst etmemiş gibi kendini beğenmiş bir şekilde. *Sanki... ne oluyor lan?*

O, benim gözümün önünde parmaklarını yaladı ve her saniyesini gördüğümde emin oldu. Sonra o günahkar ağzıyla bana baktı ve cesaretle şöyle dedi: "Bir dahaki sefere, bacakların pes edene ve sen devam etmem için yalvarana kadar durmayacağım."

Bir dahaki sefere mi?

Bir dakika boyunca orada durup nefes almayı hatırlamaya çalıştım.

O tehlikeli, yürüyen bir tehlike işareti. Seks, sırlar ve kötü kararlar kokan türden bir adam.

Onu bir daha görmediğim için rahatlamam gerektiğini kendime söyleyip duruyorum. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu.

Ama gerçek şu ki, rahatlamış hissetmiyorum.

Huzursuz ve gergin hissediyorum. Sanki bitmemiş bir şey derimin altında kıvrılıyor ve saldırmak için fırsat kolluyor gibi.

En kötüsü, onun adını bile bilmiyorum. *Bu muhtemelen en iyisi, beynimin mantıklı kısmına bunun neden bu tür şeyler yapmadığımızı hatırlatıyor.*

O sadece gölgelerden çıkan ve bir şekilde içimi gören bir yabancı. Ve şimdi onun ağzının hatırası beni rahatsız ediyor.

Kendimi kanepeden kaldırıp mutfığa doğru sürükliyorum. Kahve ve birinin artan patates kızartmasını saymazsak, bütün gün hiçbir şey yemedim.

Yiyecek bir şeyler bulmak için buzdolabını açar açmaz, her şey karanlığa gömülür. Işıklar söner, buzdolabının uğultusu kesilir. Bir saniye donup kalırım, her zamanki gibi hemen geri gelmesini beklerim. Ama hiçbir şey olmaz. Bir şey duyup duymadığımı dinlerim, ama tek duyduğum sessizliktir.

Parmaklarım, el fenerini sakladığım çekmecenin kenarını okşar, panik moduna geçmemeye çalışırken nabzım kulaklarımda sürekli bir savaş davulu gibi atıyor. Sanki bir şeyin fırlayıp çıkmasını beklermişçesine çekmeceyi yavaşça açar ve el fenerini kaparım. Tabii ki, bitmiştir.

Onu tezgahın üzerine koydum ve el fenerini kullanmak için telefonuma uzandım, ancak onu nereye koyduğumu bilmediğimi fark ettim.

Ortalık çok sessiz.

Nefesimi yavaşlatmaya çalışarak burnumdan nefes verdim ve koridora doğru döndüm.

Vuruş o kadar sert ve hızlı ki, beni geriye doğru sendeletiyor. Kahve masasının kenarı bacağıma çarparak keskin ve ani bir acı hissettiriyor, ama vücudumu saran korku dalgası yüzünden bunu neredeyse hiç fark etmiyorum. Boğuk bir çığlık boğazımdan çıkmak üzereyken, kaçmadan önce elimi ağızıma kapatıyorum.

Dikkatlice kapıya doğru ilerlerim, her adımda sadece bir şeylerin çok ters gittiğinde hissedebileceğiniz türden bir korku vardır. Nefesim yavaşlar ve gözümü gözetleme deliğine dayarım. Karşı tarafta kimse yoktur.

Sonra tekrar oluyor.

Üç keskin, kasıtlı vuruş. Ama bu sefer... pencereden geliyor.

İçimdeki her şey donar. Göğsüm sıkışır ve yüzümden kan çekilir, bir anda soğuk ve ağırlıksız hissedirim. O pencere, üç kat yukarıdaki yangın merdivenine açılır. Paslanmış ve eskidir, neredeyse kimse kullanmaz. Orada kimse olmamalı.

İlk başta kıpırdamıyorum, sadece orada duruyorum, nabzım hızla atıyor ve sessizlik içinde geçen her saniye kalp atışlarım hızlanıyor.

Sonra, aptal gibi, ona doğru yürüyorum.

Bacaklarım vücudumun geri kalanından kopmuş gibi hissediyorum, sanki geri dönüp dönmeyeceğimi umursamayan bir şey tarafından sürükleniyormuşum gibi. Yaklaştıkça kalp atışlarım daha da hızlanıyor.

Parmak uçlarım titreyerek perdeye uzanıyorum ve onu geri çekiyorum, sahanlığın boş olduğunu görebilecek kadar. Metal raylar, sokaktaki ortam ışığında hafifçe parıldıyor ve rüzgar, sanki nefes alıyormuş gibi çerçeveye sürtünüyor, ama gölge yok. Hareket yok. Karanlıkta bekleyen kimse yok.

Farkında olmadan tuttuğum nefesimi bıraktım, titrek ve düzensizdi, sanki korku hala göğsümün bir yerinde hapsolmuş gibiydi.

Belki de enkazdı, ya da belki de hepsini hayal ettim. Perdeyi yerine çekip pencereden uzaklaştım ve ciğerlerime tekrar hava doldurdum. Açıkçası, bu benim tüm gücümü gerektirdi.

Şu anda şarjı %2 olan telefonumu ve yerden şarj cihazını alıyorum. Sonra mikrodalga'nın yanındaki çekmeceyi açıp, sadece ihtiyacım olduğunda kullandığım bıçağı çıkarıyorum.

Elimde tuttuğumda ağırlığını seviyorum. Biri o kapıdan içeri girerse, kendimi savunma şansım olacağını hissettiriyor.

Bütün bina nefesini tutmuş gibi hissediyorum, ben giyinik halde yatağa girip bıçağı yastığımın altına saklarken.

Ay ışığı pencereden süzülerek tavana uzun, ince gölgeler düşürüyor. Her rüzgâr esintisiyle uzayıp değişiyorlar.

Uyumam lazım, yarın çift vardiya var — sabah kütüphane, sonra barı kapatacağım. Bu, iyiymiş gibi davranıp gerektiğinde gülümsemek için on iki saat demek.

En azından Sarah da benimle birlikte olacak, bu da daha az rol yapıp daha çok küfür edebileceğim anlamına geliyor.

Küçük bir teselli.

Şimdi uyursam, belki hayatta kalabilirim. Ama gözlerim kapanmıyor, bu çok kolay olurdu.

Düşüncelerim durmuyor çünkü bu geceki bir şey bana tanıdık geliyor ve bu beni en çok korkutan şey.

Yan dönüp battaniyeyi çenemin altına sıkıştırıyorum ve kendimi yavaş nefes almaya zorluyorum.

"Bunu sen istemedin gibi davranma."

Bu sözler bir kurşun gibi çarptı, zorlukla sağladığım kırılgan huzuru paramparça etti.

Geri çekiliyorum ama kıpırdamıyorum. Konuşmaya çalışıyorum ama ağzım açılmıyor. Sesim çıkmıyor.

"Sence kimse umursar mı? Yaptıklarından sonra?"

Sesi şimdi daha yüksek, daha yakın.

Ve birdenbire, artık yatakta değilim. Ellerimin ve dizlerimin üzerindeyim, kanlar içindeyim. Altımda zemin soğuk, adını vermek istemediğim bir şeyle yapış yapış. Yukarı bakıyorum ve kırık bir aynada kendimi görüyorum. Maskaram akmış, gözlerim ürkek.

Kulaklarımda bir çınlama var ve yüzümün yan tarafına yapışkan bir şey yapışmış.

Ve sonra uyanıyorum.

Bıçak yere düşerken, bir silah sesi gibi sessizliği bozan bir çığlık atıyorum. Dik oturuyorum, kalbim sanki dışarı çıkmaya çalışır gibi göğsüme çarpıyor.

Ter içindeyim, titriyorum ve çok hızlı nefes alıyorum. Ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırıyorum.

Nefes al, Ani.

Nefes al.

Keşke hatırlayabilsem.

Ya da belki de unutabilmeyi dilerdim.

Keşke bu rüyalar, karşı koymayacağımı bilirlermiş gibi karanlıkta beni avlamayı bıraksalar.

KLAVYEYE UZANIYORUM, parmaklarım bir an duraksıyor, sonra arama çubuğuna tek bir kelime yazıyorum: *kayıp*. Tereddüt ediyorum, sonra ekliyorum: *Kadın*. Belirli bir şey yok. Sadece durumu yoklamak için yeterli. Ne aradığımı bilmiyorum. Bir ölüm ilanı. Bir isim. Kabuslarımın neden kötüleştiğini açıklayan bir hikaye.

Ya da belki... O hala dışarıda mı bilmek istiyorum.

Altı aydan fazla bir süredir yüksek sesle bahsetmediğim adam. Gözlerimi kapattığımda sesi hala kafamın içinde yankılanan adam.

Yazdıklarımı siliyorum, sanki yazarak yanlış bir şey yapmışım gibi kalbim birdenbire hızla çarpmaya başlıyor. Ya o ölmemişse? Ya beni arıyorsa? İzliyor? Bekliyor?

Ya... beni çoktan bulduysa?

Geriye yaslanıyorum, sandalye masadan uzaklaşırken gıcırıyor, gözlerimi ovuyorum. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var. Gözlerimi kapatıp barın önüne gelmeden önce kendimi toparlamak için sadece bir saniye.

Kulağıma çok yakın bir yerde birinin sakız çiğneme sesiyle birden uyanırım.

"Tanrım, Ani. İş yerinde uyuyacaksan, en azından bana bir not bırak da öldüğünü düşünmeyeyim."

Sert tavan ışığına gözlerimi kırıştıtarak, masadan başımı kaldırırken inleyerek. Yanağım masaya yapışmış ve omurgam sarhoş bir kiropraktör tarafından yeniden düzenlenmiş gibi hissediyorum.

Sloane orada duruyor, boynuna kütüphane kartı asılı ve büyük beden kapüşonlu sweatshirt'ü vücudunu tamamen kaplıyor. Sarı bukleleri, saç lastiği ile kavga etmiş ve olay yerinden uzaklaşmış gibi başının üstünde toplanmış.

Gülümsüyor, ama gözlerinde endişe var.

"Zor bir gece mi geçirdin?" diye soruyor, bir yığın kitabı iade arabasına atarken.

"Öyle de denebilir." Boynumda oluşan düğümü ovuşturuyorum. "Ne kadar süre baygın kaldım?"

"Senin cenaze töreni için çalma listesi hazırlamaya başlayacak kadar uzun."

"Depresif olsun," diye mırıldanıyorum. "Dancing Queen gibi saçmalıklar olmasın."

O burun kıvrır. "Son isteğini yerine getireceğimi varsayman ne cesurca."

Vücutum sadece yorgun değil, boşalmış durumda. Sanki çok uzun süre bir şeye çok sıkı tutunmuşum gibi hissediyorum ve şimdi sadece... yıpranmış durumdayım.

Sloane masaya yaslanıp gözlerini kısıyor. "Cidden, kızım. İyi misin?"

Zorla başımı sallıyorum, bilgisayarın kapatma düğmesine uzanıyorum. "Fazla uyumadım."

"O zaman dinlenmek için zaman bulsan iyi olur. Kendini yakacaksın, Ani. Ve inan bana, ayakta ölmektense, çok daha az eğlencelisin."

Ona, muhtemelen gözlerime kadar ulaşmayan, hayalet gibi bir gülümseme sunuyorum.

"Bu gece çalışıyor musun?" diye sorar.

"Evet."

İnler. "Alkol ve saçmalıklar. Kendine nasıl davranacağını gerçekten iyi biliyorsun."

"Hayalimdeki hayatı yaşıyorum."

"Sonra dışarı çıkmak ister misin? Sadece birkaç içki. Ara vermen lazım."

Parmaklarım klavyenin üzerinde dururken bir an duraksıyorum. Teklif zararsız, hatta normal. İsteğim gereken türden bir şey. Ama kahkahalar ve havadan sudan konuşmalarla dolu bir masada oturma düşüncesi, nedenini anlayamadığım bir şekilde göğsümü sıkıştırıyor. Ben normal için yaratılmamışım.

"Bir dahaki sefere?" diyorum sessizce.

O sadece başını sallar, buna çok alışık olduğu için alınmaz.

"Senin kaybın. Sonra görüşürüz, ürkütücü kız." Beni kızdırmak için neşeli bir şarkı mırıldanarak rafların arkasında kaybolur.

Her şeyi kapatıp çantamı alıp dışarı çıkıyorum.

Beklediğimden daha soğuk. Kemiklerinize işleyen ve gecenin sizi çoktan ele geçirdiğini hissettiren o tür bir soğuk. Ellerimi ceketimin ceplerine sokup kapüşonumu daha sıkı çekerim, kulaklıklarımı takıp bara doğru yürümeye başlarım.

Cumartesi gecesi olmasına rağmen sokaklar sessiz. Sadece uzaktan gelen trafik gürültüsü ve kaldırımda botlarımın çıkardığı yumuşak tıklama sesi var. Başımı eğik tutuyorum ve müziğin geri kalan her şeyi bastırmasına izin veriyorum. En azından deniyorum.

Yolun yarısına geldiğimde, bir şeylerin ters gittiğine dair tuhaf bir hisse kapılıyorum. Sanki biri beni izliyormuş gibi, boynumun dibinde sıkı ve ürperten bir his.

Yürümeyi bırakmıyorum ama vücudum kaskatı kesiliyor. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, nabzım biraz fazla hızlanıyor. Omzuma bakıyorum ama orada hiçbir şey yok. Sadece boş kaldırım ve yanıp sönen sokak lambaları.

Yine de müziği durduruyorum. Ne olur ne olmaz diye. Ama hala kimseyi görmüyorum. Sadece sinir ve yorgunluktan olduğunu söyleyerek hızımı artırıyorum.

Rüyadan, elektrik kesintisinden ve hala açıklayamadığım pencereye vurulan o seslerden sonra kafamın bana oyun oynadığını.

Yine de, bara varana kadar cebimdeki biber gazını parmaklarımla sıkıca kavrarım.

İçeri girdiğim anda, gürültü bir dalga gibi üzerime geliyor. Gürültülü ve bunaltıcı, ucuz kolonya, dökülmüş bira ve pişmanlık kokuyor.

Benim tarzım bir kalabalık.

İçeri girdiğimde Sarah çoktan barın arkasında, saçları kafasında bir şekilde toplanmış, bu da onu hem sevimli hem de kaygısız gösteriyor. Ben daha saat kartımı basmadan bana bir bar bezi atıyor.

"Berbat görünüyorsun," diyor gülümseyerek.

"Sen de cin ve hayal kırıklığı kokuyorsun," diye gülümsüyorum. "Ah, bebeğim. Beni özlemişsin."

"Sadece geçen haftadan bana yirmi dolar borcun olduğu için."

Gözlerini devirdi, ama bunun arkasında sıcaklık vardı. Bu bizim geleneğimizdir — önce şakalaşırız, sonra kırılırız.

Barın arkasına geçip ritmi yakalıyorum. Tezgahları siliyorum, içkileri dolduruyorum ve açgözlülerin işleri daha da kızıştırmalarını önlemek için yeterli miktarda gülümsüyorum.

Telefonum çalıyor ama ben onu görmezden geliyorum. Muhtemelen yine Sloane'dir, beni içki içmeye, karaokeye ya da duygusal olarak kesinlikle hazır olmadığım başka bir dışadönük saçmalığa çekmeye çalışıyordur.

Sarah gözünün ucuyla bu hareketi fark eder ve sanki bir şey başlatmak üzereymiş gibi kaşlarını kaldırır.

"Ooooh. Kime mesaj atıyorsun?" diye alay eder, sanki bu acil bir dedikoduymuş gibi içki tepsisiyle eğilir.

"Biriyle tanıştın ve bana söylemedin mi? Ne kaba."

Burun kıvrıyorum. "Sloane."

"Tabii ki o. Onu görmezden gelmeye devam edersen geleceğini biliyorsun, değil mi?"

"Bırak onu. Bar taburelerim ve alaycı sözlerim var. Hayatta kalırım."

O, kötü kalpli kız kardeş enerjisiyle sırıtarak, "Duygusal olarak o kadar gelişmemişsin ki, bu biraz etkileyici." der.

"Teşekkürler. Bu benim tercih ettiğim başa çıkma yöntemim."

Gülüyor ve sanki otuz saniye içinde tam bir terapi seansı yaşamamışız gibi sipariş almaya gidiyor.

Telefon tekrar çalar. Ve tekrar.

Sonra bir kez daha, bu sefer kişisel bir aciliyetle. Kim olursa olsun, benim yokmuş gibi davranmaya çalıştığımı açıkça biliyor.

Etrafıma bakıyorum.

Bilinmeyen Numara: Bu gece siyah giyinmişsin, çok günahkar görünüyorsun.

Midem düğümlenir.

Son on saniye içinde kıyafetim değişmiş olabilirmiş gibi giysilerime bakıyorum. Siyah bir tişört, kot pantolon ve her zamanki botlarımı giyiyorum.

Özel bir şey yok. Yeni bir şey yok. Günahkar olduğunu haykıran bir şey yok.

Bilinmeyen Numara: Söylesene, aşkım. Benim için mi giydin?

Yavaşça başımı kaldırıp odayı tarıyorum.

Oda omuz omuza doludur ama barın ötesindeki gölgeler çok kalındır, kimseyi ayırt edemiyorum. Sadece silüetler ve gürültü var. Hepsi aynı görünmeye başlayan bulanık bedenler.

Mesajı siliyorum ve kan basıncımdaki ani yükselişi görmezden gelerek telefonumu cebime geri koyuyorum.

Sarhoş bir ezik ilk kez akıllı davranmaya çalışmıyor. Ama bir saat sonra tekrar ping sesi geldiğinde irkiliyorum.

Bilinmeyen Numara: Beni görmezden gelmeye devam et. Bak bakalım ne olacak.

Kendime bunun bir şaka olduğunu söylüyorum.

Sıradan bir oyun, birisi adımı görmüş ve zorlamaya karar vermiş. Olur böyle şeyler. Daha kötüsünü de gördüm.

Barın arkasında, bardakları yıkarken, ensemeye yapışan terin yapışkan hissini görmezden geliyorum. Sarah yanıma kayıyor, yarısı dolu bir bira bardağı alıyor ve burnunu kırıştırıyor.

"Neden her zaman bir santimlik ılık köpük bırakıyorlar, bu iğrenç."

"Çünkü erkekler başladıkları işi bitirmezler."

Kafamı kaldırmadan söylüyorum ve o kıkırdıyor.

"İyi misin?" diye soruyor bir süre sonra, sesi daha yumuşak bir tona bürünüyor.

Düşünmek için yeterince uzun bir süre durakladım, sonra omuz silktim. "Evet. Sadece yorgunum."

Bana inanmıyor. Bir saniye fazla oyalanıp başka bir bardak almadan önce bunu hissedebiliyorum. Ama konuyu kapatıyor.

Sarah'nın özelliği budur. Ne zaman zorlayacağını, ne zaman benim kendi zamanlamamla dağılmaya hazır olana kadar bekleyeceğini bilir.

Telefonum yine titriyor, ama hemen bakmıyorum. Elimde tuttuğum bardağa bakıp, bu sefer hangi aptalı kızdırdığımı merak ediyorum.

Ve sonra
hissediyorum. Hava
değişiyor.

Dramatik bir şekilde değil, sadece odada bir dalgalanma yaratacak kadar. Ritimde bir değişiklik. Tüm içgüdülerim uyanır ve bunu fark eder.

Bakmama bile gerek yok. Beynim farkına varmadan vücudum anlıyor.

Dövmeli Adam.

Bara gelmiyor, bana bakmıyor, tek kelime bile etmiyor. Doğruca arka taraftaki bir masaya yöneliyor.

En karanlık köşeye. Onun köşesine.

Dişlerimi sıkıp, iki kez sildiğim aynı bardağı kurutmaya devam ediyorum. Umursamamalıyım. Kütüphanede bir kez takılmak, bizi Facebook'ta resmi bir çift yapmaz.

Tek seferlikti.

Çok özel, tüyler ürpertici, merdiven tırmanışı gibi bir sefer. Ama yine de. Eğer bundan sonra beni görmezden gelmek istiyorsa, sorun değil. Hatta mükemmel bile.

O zamandan beri onu görmememin nedenini açıklıyor.

Önemli değil.

"Uh... Ani?"

Sarah, yanıma yaklaşıp pipetleri düzenliyormuş gibi yaparken, zihnimdeki cinayet listesini kesintiye uğratıyor. "Az önce içeri giren uzun boylu, dövme seks tanrısını hayal etmediğimi söyle."

Cevap vermiyorum. Çoğunlukla, onun aptal, haksız yere güzel yüzüne hala öfkeyle bakıyorum.

Sarah benim bakışımı takip ediyor. "Ohhhh," diyor yavaşça, dudakları gülümsemeye kıvrılıyor. "Demek senin sorunun bu."

"O benim hiçbir şeyim değil."

"Mmhmm. O bardağı sana nafaka borcu varmış gibi kuruluyorsun."

Bardağı havluya biraz fazla sertçe vuruyorum.

"Öyle."

O daha fazla ısrar etmeden, sarışın bir kadın sanki ağır çekimde yürüyormuş gibi sahneye girer. Uzun bacakları ve yerçekimine ve spandeksin sınırlarına meydan okuyan göğüsleri vardır. Onun karşısındaki koltuğa, onun penisinin tadının ne olduğunu zaten biliyormuş gibi bir özgüvenle oturur.

Gülümser ve o anda göğsümde bir yanma hissederim.

Bir şeyi kırmak istemenize neden olan o mantıksız, kanınızı kaynatacak türden bir öfke. Ya da birini. Parmaklarım tezgahın kenarını kavramaya başlar.

Sarah alçak sesle ıslık çalar. "Lanet olsun. İyi misin, yoksa kefalet parasını hazırlamaya başlamam mı gerekiyor?"

"İyiyim," diye ters bir cevap veriyorum.

Kesinlikle iyiyim. Mükemmel, mantıksız bir şekilde iyiyim.

Sarah, her şeyi biliyor gibi gözlerini kısar. "Yanlışlıkla üzerine içki dökmemi ister misin?"

"Cazip."

Omzuma hafifçe vurur. "Söyle yeter. Sıkıldım ve beceriksizim."

Zorla gülümsüyorum, ama göğsümdeki acı çok gerçek. Tezgahın arkasından çıkıp masasına doğru attığım her adım, içimde adını koymak istemediğim bir sıcaklık hissi uyandırıyor. Kızgın değilim. Kıskanç bile değilim. Sadece... değerli oksijeni boşa harcıyor olabileceğinden endişeleniyorum.

Karşısındaki sarışın kadın, onun söylemediği bir şeye gülerek eğiliyor — tabii ki öyle yapıyor.

Masanın kenarında duruyorum, kollarımı kavuşturmuş, nezaket numarası yapmaya bile zahmet etmiyorum.

"Ne içmek istersiniz?"

Kız irkilir, gözlerini kocaman açarak bana bakar. "Şey, ben bir..."

"Sana sormadım."

Ona dönerim, ama şaşırılmış görünmüyor. Aksine, keyifli görünüyor.

Kendini beğenmiş

piç. "Ee?"

Gözleri yavaşça, pişmanlık duymadan yukarı doğru kayar, sanki bu anın tadını çıkarıyormuş gibi. "Ne servis ediyorsan onu alayım, tatlım."

Bu lakap bir tokat gibi vuruyor. Dişlerimi sıkıyorum, kalemi deftere o kadar sert bastırıyorum ki kırılmadığına şaşıyorum.

"Umarım acı tadı seversin."

Sırıltısı daha da derinleşir. "Sadece karşılık verdiğinde."

Hay sikeyim. Tabii ki böyle bir şey söyleyecek ve bunu yaparken seksi görünecekti.

Boynumdan yukarıya doğru yayılan sıcaklığı görmezden geliyorum.

Onun beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Bu sefer olmaz.

"Sevimli," diyorum sıkıca. "Hoşuna giden bu mu? Kirpiklerini kırpıp her sözüne kulak veren kızlar mı?"

Sanki beni heyecanlandırmıyormuş gibi omuzlarını silkiyor.

"Duruma göre değişir. Genelde siparişimi alırken bana homurdanmazlar, ama ben açık fikirliyim."

Sarışın, sanki yanlış bir film sahnesine girmiş ve iki saniye sonra

senaryodan çıkarılmak üzereymiş gibi.

Ona bakıyorum. "Başka bir masa bulsan iyi olur." Şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırıyor. "Anlamadım?"

Başımı yavaşça ve belirgin bir şekilde eğiyorum. "O zaten tatlısını yedi."

Kadın alaycı bir ses çıkarır ve sanki adam onu savunacakmış gibi tekrar ona döner.

Ama savunmaz.

Sadece başını eğiyor ve çılgın bir sabırla koyu renkli gözlerini vücudumda gezdiriyor.

"Dikkatli ol, canım. Böyle davranmaya devam edersen, en yakın merdiveni bulmam gerekebilir."

Bütün vücudum kaskatı kesilir, derimin altında benzin üzerine kibrit çakılmış gibi bir sıcaklık hissedirim. Ona bu zevki tattırmayacağım. Ama lanet olsun, nabzım sanki geçen sefer onunla merdivendeyken ne olduğunu tam olarak hatırlarmışçasına çoktan hızlanmaya başlamıştır.

Geri alamayacağım bir şey söylemeden oradan uzaklaşıyorum ve o beni durdurmuyor. Ama barın arkasına saklanıp, ellerimle bir şeyler yapmak için üç kez temizlediğim aynı bardağı alırken, omuzlarımin arasında onun bakışlarını bir damga gibi hissediyorum.

Sonunda bakmaya cesaret edemediğimde, o koltuğa yaslanmış, kollarını sanki tüm oda ona aitmiş gibi koltuğun üstüne uzatmış. Bacakları uzanmış ve yüzünde yine o okunamaz ifade var. Ama beni etkileyen gözleri.

Sanki bir şey bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Gözlerimi indirip elimdeki bardağa ve durmadan titreyen parmaklarıma odaklanıyorum.

Lanet olsun.

Sinirliyim. Döngüye girmiş durumdayım. Ve şu anda beni ayakta tutan tek şeyin ucuz bir bardak ve onunla yutmaya çalıştığım yavaşça büyüyen öfkem olması nefret ediyorum.

"Sadece şiddet içeren bir şeyi geri tutarken çeneni öyle sıkarsın."

Ses arkamdan geliyor — alçak ve kendini beğenmiş, ve çok yakın.

Sarsıldım, neredeyse bardağı düşürüyordum, çünkü onu duymamıştım, masadan kalktığını görmemiştim.

Sanki tanıştığımız andan beri bıçak sırtında dans etmiyormuşuz gibi barın etrafından dolaşıyor.

Çenemi sıkı tutarak ona bakıyorum.

"Tanrım. Lanet bir hayalet gibi hareket ediyorsun." O, umursamadan omuz silkiyor.

"Ağır bir suç işleyecekmişsin gibi görünüyordun. Birinin kafasına bir şey parçalamadan önce gelip kontrol edeyim dedim."

"Cazip," diye mırıldandım. "Ama ödemem gereken faturalar var."

Barın üzerine ellerini dayayarak eğildi ve aniden varlığı bir yük haline geldi. O yaklaştığında içgüdüsel olarak bacaklarımı birbirine sıkıştırmamdan nefret ediyorum.

"Söyle hadi," diye mırıldanır. "Ne olursa olsun. Kendini daha iyi hissedeceksin."

Onu yakasından tutup, ne olduğunu öğrenmek istiyorum — o bakış, sarışın kadın, son kez bana dokunduğundan beri tam bir sessizlik, sanki beni öldürecekmiş gibi.

Ama yapmıyorum.

Çünkü o çok yakın ve göğsüm çok sıkışık. Ve çünkü bunu yapsam ne çıkacağını bilmiyorum.

Bunun yerine, acı bir gülümseme zorluyorum. "Ben iyiyim."

Gözleri kararır.

"Berbat bir yalancısın."

"Affedersiniz?" diye ters bir şekilde soruyorum.

O hiç irkilmedi. Sadece kaşlarını kaldırdı, her zamanki gibi sakindi.

"Zaten altı adım attın," diye mırıldanır. "Genelde bu noktada geri dönüp sallanmaya başlarsın."

Midem burkulur.

Çünkü... ne oluyor lan?

Donup kalırım, sanki bu beni sakinleştirecekmiş gibi elimdeki bardağı sıkıca kavrarım. Bu, şimdiye kadar bana söylenen en rahatsız edici şey.

Bunu nereden bilebilir ki?

Ona bakıyorum, aptal gibi göz kırpiyorum, çünkü şimdi bunu kafamda tekrar tekrar oynatıyorum.

Hâlâ beni o çıldırtıcı sükunetle izliyor, sanki sadece kafamın içinde değilmiş gibi, lanet olası mobilyaları yeniden düzenliyor gibi.

Bir omzunu silkiyor, sanki hava durumunu yorumluyormuş gibi.

"Kütüphanede yaptın. Burada da yapıyorsun. Üç adım, keskin dönüş, tekrar geri. Her zaman üçlü."

Her zaman üç adım.

Boğazım kurur, kanım donar.

O bunu yüksek sesle söyleyene kadar, bunu bu kadar tutarlı bir şekilde yaptığımı fark etmemiştim bile. Ve beni rahatsız eden de bu. Onun fark etmesi değil, bunu ne kadar çabuk fark etmesi.

"Bazıları koyun sayar. Ben ise volta atarım. Tebrikler," diyorum, bez parçasını tezgaha atıp başka bir bardak uzanarak, yaptığım her harekete aniden aşırı duyarlıymışım gibi davranmıyorum.

"Kötü bir şey olduğunu söylemedim," diye mırıldanır. Sesi, kırık camların üzerinde koyu kadife gibi. "Sadece ilginç."

İlginç.

Tezgahın üzerinden ona sert bir bakış attım. "Barmenlerini hep psikanaliz mi ediyorsun?"

Dudakları, gülümsemeye benzeyen bir şey için seğirir, ama gözlerine ulaşan türden bir gülümseme değildir. Bundan daha karanlıktır. Daha keskindir.

Sonra, çatlak bir pencereden duman gibi derimin altına sızan o alçak, kasıtlı sesiyle şöyle diyor: "İki dakikadır o bardağı temizliyorsun, çeneni sıkıyorsun. Söyleyecek bir şeyin var. Çıkar ağzından."

Durduramadan omurgam dikleşiyor. Elbette her hareketimi takip ediyor.

Kollarımı kavuşturup, içim kaynarken yüzümde soğukkanlı ve ilgisiz bir ifade tutuyorum.

"Ne?" diye karşılık veriyorum, "şimdi de bana kronometre mi tutuyorsun?"

O sadece öne eğilir, dirseklerini bara dayayarak rahat bir pozisyon alır ve benim çöküşümü izlemeye hazırdır.

"Aşırı parfüm sürmüş bir sarışın için boğazına sarılmaya hazırdın," diyor. "Şimdi enerjin bitti deme bana."

Ağzımı açtım. Sonra kapattım. Çünkü söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. İtiraf gibi gelmeyecek hiçbir şey.

Haksız değil. Ve bunu çok iyi biliyor.

Elimdeki bardak kırılacakmış gibi gıcırđıyor. Açıkçası, onun beni ne kadar sinirlendirdiğini görmesine izin vermektense, bardak kırılrsa daha iyi olurdu.

"Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye mırıldanıyorum.

Ama bu zayıf bir cevap. Ben bile bunu duyabiliyorum. Ve ağzının hafifçe eğilmesinden, o da duyuyor.

"Benim izlemediğimi sandığın zaman bana nasıl baktığını biliyorum."

Kalbim hızla atmaya başlar.

Ve şimdi ben barın kenarını tutunuyorum, ona atlamadan ya da bir şey fırlatmadan bu konuşmayı nasıl atlatacağımı düşünürken beni ayakta tutmasını umuyorum.

6

“DON’T WALK ALONE UNLESS YOU WANT
TO BE FOLLOWED.”

(YOU WON’T KNOW WHO’S BEHIND YOU
UNTIL THEY WANT YOU TO)

Ani

Sokak çok sessiz. Bu benim ilk uyarı işaretim olmalıydı.

Uber çağırmam gerektiğini biliyordum.

Kahretsin, normal bir insan gibi ana yoldan gitmeliydim.

Ama yapmadım. Çünkü ben bir aptalım.

Artık korkmadığımı iddia etmeyi seviyorum. Sanki eski ben, gölgelerden korkup her adımını iki kez düşünen ben, hala kafamın arkasında yaşamıyor gibi.

Spoiler... hala orada.

Botlarım kaldırıma çarpıyor, her adım tuğla ve betondan çok yüksek sesle yankılanıyor. Anahtarlarım parmaklarımın arasında sıkışmış, dişler gibi dışarı çıkıntı yapıyor. Eskiden bununla ilgili şaka yapardım — Sarah'ya eve yürüyerek gidebileceğimi söyledim, çünkü ben temelde Wolverine'dim.

Kalbin boğazında atarken bu pek de komik gelmiyor.

Solumdaki sokakta bir şey hareket etti. Bir gölge duman gibi duvardan ayrıldı, ama ben yürümeye devam ettim.

"Bu saatte eve hep yalnız mı yürüyorsun, tatlım?"

O ses. İpek gibi yumuşak, ama lanet olası bir jilet kadar keskin.

Dövmeli adam.

Hemen cevap vermiyorum, bunun yerine yavaşça dönüp onun tamamen ışığa çıkmasını bekliyorum.

O, henüz işlemediğim tüm suçlar ve pişman olduğum tüm suçlar gibi görünüyor. Kolları, dövmeli güzel ön kollarının üzerine sıyrılmış ve boğazındaki dövme ısırarak üzereymiş gibi kıvrılıyor. O siyah bakış, izin istemeden beni canlı canlı yiyor. Çenesi bir kez seğiriyor, ama omuzları gevşek kalıyor — avını öldürmek için acele etmekten sıkılmış bir avcı gibi.

"Artık takipçi oynadığımızı fark etmemiştim," diye mırıldanıyorum, nabzımın hızlanmasını ve karnımın alt kısmında biriken sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak.

Vücudum bu adam söz konusu olduğunda açıkça hiçbir şey anlamıyor.

Gülümsemesi eğlenceden daha karanlık bir şeyle karışık. "Takip etmiyorum. Yürüyorum."

Sesi alçalır, sanki doğrudan bacaklarımın arasına kıvrılmak istercesine.

"Nazik davranıp yol boyunca seni güvende tutayım dedim. Buna bir iyilik deyin."

Duraklıyor, her zamanki gibi sakladığı soğuk hesaplayıcılıkla gözlerini benim üzerimde gezdiriyor.

"Yakınlarına aldığı herkes senin iyiliğini düşünmez, tatlım."

Bu, olması gerekenden daha fazla etkiler. Midem kasılır, çenem seğirir. Ne halt ettiğini sanıyor bu adam?

"Peki beni tam olarak neyden koruyorsun?"

Gülümsemesi bir bıçak gibi keskinleşir. "Seni ele geçirmek isteyen her şeyden."

İçimdeki küçük, berbat bir parçam onun kendisini kastettiğini umuyor. Gözlerimi devirip omzumun üzerinden bir cümle atmalı ya da ters yöne dönüp bunun beni etkilemediğini taklit etmeliyim. Ama kıpırdamıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim omurgamdan yukarı çıkan ürpertiye kesecek kadar keskin. Bu içgüdüsel bir tepki: titremeyi gizlemek, tepkiyi bastırmak, etkilenmemiş gibi davranmak.

Elleri cebinde kalıyor, ama yaklaşma şekli bir tehdit gibi geliyor.

"Senin hala burada durmanın nedeni ile aynı."

Gözlerimi kırıyorum, ensemden yukarı doğru bir sıcaklık yayılıyor.

"Beni tanıımıyorsun bile."

Bakışları yüzümü tarıyor, sanki beni hücre hücre inceliyormuş gibi —her seğirmeyi, her nefesi, sakladığımı sandığım her yalanı dosyalıyor.

"Yeterince biliyorum."

Bu, dizlerimin titremesine ya da nabzımın arızalı bir kablo gibi atmasına neden olmamalı. Ama oluyor.

Tanrım, onun bu kadar sakin olmasından nefret ediyorum. Sanki söylediklerim onu hiç etkilemiyor gibi. Sanki her zaman beş hamle önde ve benim yetişip yetişemeyeceğimi umursamıyor gibi.

Ve evet, bu beni etkiliyor, ama çoğunlukla sinirimi bozuyor. Bu adam da kim lan?

Bu yakışıklı, kendini beğenmiş, fazla sessiz, sinir bozucu adam, bakışları dolu bir silah gibi ve ağzı hem tokatlamak hem de üzerine oturmak istediğim bir adam.

Cevaplar istiyorum, ama tek yapabildiğim burada durup titrememeye çalışmak, beynim kaç diye bağıırken vücudum yaklaş diye fısıldıyor.

"Senin yaptığın şey bu mu?" diye soruyorum, kıpırdanmamak için kollarımı kavuşturarak. "Kadınları takip edip gizemli hissetmek için şifreli şeyler söylemek mi?"

Yüzünde neredeyse bir gülümseme belirir ve bu haksız bir şekilde yıkıcıdır.

"Sadece arkasına bakmıyormuş gibi davrananlar."

Kalbim bir an durur.

"Belki de takip edilmeyi sevmiyorumdur."

Başını eğiyor. "Karanlıkta yalnız kalmayı mı tercih edersin?"

"Daha kötüsünü de atlattım."

Gözleri parlıyor, arkamdaki sokak lambasının ışığını yakalıyor. Gülümsemesi kaybolur, altında yatan şeyi gösterecek kadar.

"Bundan şüphem yok."

Boğazıma düğümlenen yumruyu yutuyorum, bunun neredeyse bir iltifat gibi gelmesinden nefret ediyorum. Bir yanımda, onun ne kadarını bildiğini merak ediyordum. Çünkü gerçek şu ki, ben hala onun adını bilmiyorum, ama yine de, nedense, o sanki benim çoktan açığa çıkardığım bir sır gibi geliyor.

"Bir adın var mı, gölge?" diye soruyordum, sesimdeki keskinliği saklamaya bile çalışmadan.

"Hayır."

Sonra sırtlıyor. Sanki tek kelimelik cevabı bir mikrofonu yere atmak gibi.

Ne yazık ki, öyle. Lanet olsun.

Dairem yakın, bu yüzden tekrar yürümeye başlıyorum, ama nerede yaşadığımı bilmesini istemiyordum, bu yüzden adımlarım yavaş.

"Biri seni eve kadar geçirdiğinde hep bu kadar gergin misin, yoksa ben özel miyim?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, bir kaşımı kaldırıyorum. "Sen karanlık bir sokakta beni takip eden kapüşonlu bir adamsın. Bayılmak istemediğim için beni affet."

O, içinden kıkırdar. "Bayılmak dramatik olurdu. Ben hafifçe telaşlanmanı istiyordum."

"Konuşmaya devam edersen, gözün moraracak."

Bu, onun gülümsemesine neden olur. Yavaş, çarpık bir gülümseme, onun ne kadar tehlikeli olduğunu unutmamı çok kolaylaştırıyor. Tanrım, bu adamın bana yapmasına izin vereceğim şeyler.

"Tehditlerin senin aşk dilin olduğunu fark etmemiştim."

Boynumdan yukarı doğru yayılan sıcaklığı görmezden gelerek öne doğru bakıyorum. "Onlar benim her şeyim."

Yaklaşırken botları çakılları ezerek ses çıkarıyor. "Bu birçok şeyi açıklıyor."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sadece düşmanca davrandığında sevimli olduğunu."

Yürümeyi bıraktım.

"Sevimli mi?" Sesim betonu bile kesebilirdi. "Beni eve kadar takip eden sensin."

Başını hafifçe eğiyor, ağzının köşesi yasadışı bir şekilde seğiriyor.

"Bu mu yani? Takip etmek mi?"

"Arkama takıldın, değil mi?" Bir adım

öne çıkar. "Artık değil."

Nefesim kesildi — hain — ama geri adım atmadım. Çenemi dik tutarak, ayaklarımın üzerinde durdum. "Fazla rahatlama," diye mırıldandım. "Tartışacak kadar yorgunum."

Sırıtarak, sanki tadımın neye benzediğini zaten biliyormuş gibi gözlerini üzerimde gezdirir.

"Geceleri uyumana yardımcı olacak ne varsa, tatlım."

Tanrım, ona tokat atmak istiyorum... ve onu öpmek.

Caddeyi geçerken midem burkuluyor ve aptalca bir şey yaptığımı fark ediyorum: Yanımdaki adımlarının sesini ezberliyorum. Omzunun benimkine neredeyse değecek kadar yakın olduğunu. Ondaki dalgalar halinde yayılan sıcaklığı. Kendime bunun sadece yorgunluktan kaynaklandığını, onun varlığının diğer her şeyi sessizleştirmede olduğunu söylüyorum. Sanki o yaklaştığında dünya sessizliğe bürünüyor.

Bundan nefret ediyorum.

Başka bir binanın önünde adımlarımı yavaşlatıyorum, sanki burada yaşıyormuşum gibi. Onun öyle düşünmesine izin vereceğim, çünkü en son istediğim şey, hangi kapının benim olduğunu bilmesidir.

Hangi pencerenin geç saatlere kadar açık kaldığını bilmesine gerek yok. Hangi pencerenin açıldığında gıcırdandığını bilmesine gerek yok. Benim alışkanlıklarımı takip etmesine gerek yok. Kimsenin bana bu kadar yakın olmasına gerek yok.

Verandada durup ağırlığımı değiştiriyorum ve omuzlarımdaki gerginliği sanki nefes veriyormuşum gibi atıyorum.

"Evet, ben buyum," derim rahat bir şekilde.

Öyle değil. Ama onun bunu bilmesine gerek yok.

Göz ucuyla ona bakıyorum — ve o kapıya bakmıyor, bana bakıyor. Sanki yalanlarımı görebiliyormuş gibi.

Tabii ki görüyor.

"Buradan devam edebilirim," diye mırıldanıyorum, ona daha çok havlayan bir bakış atmak için yeterince dönerek. "Tabii yatak altında da canavar olup olmadığını kontrol etmeyi planlamıyorsan."

Kaşları kalkıyor. "Yatağın altında saklanan bir şey bulduğum ilk sefer olmaz."

Midem burkudur. Ses tonunda gizli bir tehdit mi var, yoksa
—ya da onun yanıma girse bile benim için sorun olmayacağı gerçeği.

Sadece bu görüntü bile tehlikeli.

O. Benim yatağım. Oraya geldiğinde yapacağı şeyler.

Gözlerimi sertçe kırıştırarak bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum.

"Hırsızlığı her zaman bu kadar seksi mi gösterirsin?"

Düşüncelerimi filtreleme fırsatı bulamadan ağızımdan çıkıverdi.

Ağız yavaşça ve ölümcül bir şekilde kıvrıldı. "Yani beni seksi buluyorsun?"

Neden koca ağzımı açmak zorundayım ki?

Kaldırım, sokak lambalarının titrediği yerde daralıyor ve her şeyi çok samimi gösteren altın rengi bir parıltı yayıyor.

Yürümekten vazgeçiyorum. Gözlerimi kaldırıp onun keskin ve araştırmacı bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bana adını söyleyecek misin?"

Bunu hak edip etmediğime karar veriyormuş gibi beni inceliyor. İkinci bir deri gibi giydiği o sessiz sükunet, duruşuna daha da derinlemesine yerleşiyor — sağlam ve okunaksız.

Sonra, çakıl ve benzin gibi bir sesle, "Neden? Bağırmayı mı planlıyorsun?" diyor.

Uyluklarım kasılır ve ciğerlerim yanar, sırlıslıkla olduğumu çok iyi bilirim, ama ona tepki göstererek tatmin olmasını istemem.

"Bir kızı evine kadar takip etmeyi bilen biri için çok fazla soru soruyorsun," diyorum, durumu tersine çevirerek, göğsümdeki ateşi sesime yansıtarak.

Hiç uyarıda bulunmadan ve tereddüt etmeden bana yaklaşır. Vücudu benimkine değdiğinde sırtım, sokak duvarının soğuk, acımasız tuğlalarına çarpar.

"Sıra sende," diye

mırıldanır. Şaşkınlıkla

gözlerimi kırıştırırım.

"Ne?"

"Adın."

"Luna," diye yalan söylüyorum, omurgamı dik tutmaya zorlayarak.

Başını eğiyor. Kahretsin. Yalan söylediğimi anladı. Adımı bilmesinin imkanı yok. Barda isim etiketi takmamamın bir nedeni var. Patronum takmamı istediğinde, her seferinde yeni bir tane takıyorum.

Ama bana bunu söylemiyor. Sadece eğiliyor, ağız kulağıma değene kadar, ve her yerimde onun sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Güzel isim," diye mırıldanır. "Senin olmadığına yazık."

Boğazım düğümlenir, ama pes etmem.

"Bunu kanıtlayacak mısın?"

İlk başta kıpırdamıyor, buna gerek yok. Sanki bunun nasıl biteceğini zaten biliyormuş gibi, okunamaz bakışlarıyla beni izliyor. Sonra elleri kalçalarımaya kayıyor, parmakları sıkıca kıvrılıyor ve beni çekiyor.

Şimdi ona yapışmış durumdayım, göğüs göğüse ve ağzım sulanmaya başlıyor.

"Tatlım, hiçbir şeyi kanıtlamama gerek yok." Bakışları ağzıma düşer, sonra tekrar yukarı çıkar. "Ne zaman kırılacağına ben karar veririm."

Uylukları benim uyluklarımın arasına kayıyor, yukarı doğru bastırıyor, ağzı aşağı inerken beni duvara sıkıştırıyor — havada asılı kalıyor, boğazımı okşuyor, nefesi sanki çoktan sahiplenmiş gibi her santimini okşuyor.

"Bunu seviyorsun," diyor cildime dokunarak. "Bu oyunu. Bana yalan söylemeyi yalan

söyle"Ben..."

mek. *Seviyorum.*

"Çenemin altını ısıyor, beni nefes nefese bırakacak kadar. Elleri Ellerini kalçalarımaya kilitler, beynimin kısa devre yapmasına yetecek kadar baskı uygulayarak beni uyluğuna sürter.

"Biliyorsun," diye homurdandı. "Ve şu anda parmaklarımı içine sokarsam, ıslanacaksın, değil mi?"

Beni tadını çıkarır gibi burnunu yanağımda gezdirir, sonra ağzını kulağımın kabuğuna bastırır.

"Söyle."

"Ben..."

"Söyle."

Ellerim onun kapüşonlu sweatshirtine yapışıyor. Onu itmek istiyorum, ama aynı zamanda ona yaklaşmak da istiyorum. Kahretsin. Ne istediğimi bilmiyorum çünkü beynim şu anda tam kapasite çalışmıyor. Ama vücudumun ne istediği çok açık.

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü uylukları daha sert bastırıyor ve ağzı aşağıya doğru kayıyor, eli ise sanki ben ona aitmişim gibi enseme kavlıyor.

"Kendine yalan söylemeye devam edebilirsin *Luna*," diyor, adımını günah gibi uzatarak, "ama vücudun başka türlü konuşuyor."

Dudakları benimkileri ezip geçiyor, cezalandırıcı, kirli ve dizlerimin titremesine neden olacak kadar sıcak. Ve ben açlıktan ölüyormuş gibi ona karşılık veriyorum.

Tam kendimi kaybetmeye başladığım anda, sanki beni nefes nefese bırakacağı anı tam olarak biliyor gibi, benden uzaklaşır.

Orospu çocuğu.

Aptalca bir şey yapmadan önce, ona sırtımı dönerek alaycı bir şekilde gülümserim. *Ya da bir ağaç gibi üzerine tırmanmadan önce.*

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Omzumun üzerinden bakarak, bakışlarımın camı kesecek kadar keskin olmasını umuyorum. "Evime girmeye kalkışırsan, mutfak bıçağıyla ne kadar dostça davranabileceğimi sana gösteririm."

Ağzı yine seğirir. "Not aldım."

Orada durup, vücudumun onu içeri davet etmek için ne kadar can attığını biliyormuş gibi beni izliyor.

"Şimdi içeri giriyorum," diyorum, daha çok kendim için, onun için değil. Belki yüksek sesle söylersem tereddüt etmem.

Binanın arkasındaki köşeyi dönüyorum, her adımım bir öncekinden daha yüksek sesle yankılanıyor. Nabzım hala yavaşlamadı, boğazımla kaburgalarım arasında bir yerde, hızlı ve düzensiz bir şekilde atıyor. Kendime bunun adrenalin ya da belki de sadece sinirlerden kaynaklandığını söylüyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum ama o orada değil.

O olmadan mekan daha soğuk geliyor, bu delilik. Adam kapüşonlu bir tehdit gibi, ama tam olarak nerede olduğunu bilmek garip bir rahatlık veriyor — arkanda iki adım ötede, sırtarak, yüzünü kızartıp tüylerini diken diken eden bir yorum yapsa bile.

Orada olmasını bekliyordum. Lamba direğine yaslanmış. Fikrimi değiştirmemi bekliyor. Ama gölgeler boş ve sokak ıssız.

İyi.

Çünkü gece yarısı sahte adresimden gizlice kaçarken beni yakalarsa onu öldürebilirdim.

Sokaktan geçip, bir sonraki binaya, yani benim binama doğru keskin bir dönüş yaptım. Gerçek binam. Hala bir çöplük, sadece biraz daha az dramatik bir verandası var. Ayaklarım, itiraf etmek istemediğim kadar hızlı hareket ediyor.

kabul etmek istemediğim bir hızla ilerliyor, botlarım kaldırıma adını koymak istemediğim bir aciliyetle vuruyor. Panik değil, tabii ki. Sadece... pratik bir korku.

Tanrım, ben bir felaketim.

Merdiven boşluğunu geçene kadar, elim korkulukta titriyor ve kendime bunun soğuktan olduğunu söylemek zorunda kalıyorum. Damarlarımda hala dolaşan yüksek voltajlı adrenalin ve hormonlardan değil.

Bunun, her yerde gizlenmiş gibi görünen dövmeli tanrı gibi adamlarla kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

Daireme girene kadar durmadım — kilidi çevirdim ve her kilidi sanki kutsal bir ritüelmiş gibi kapattım. Ancak o zaman nefes almaya başladım. Sırtımı kapıya hafifçe çarptım, sanki bu onu kafamdan da uzak tutacakmış gibi.

En azından bu gece bir zaferim var. O yuttu. *Sanırım.*

Belki de kendi hayatımın enkazından saklanıp buna hayatta kalmak demek yerine tiyatroya gitmeliydim.

İçerideki hava durgun ve bayat, ama ben kıpırdamıyorum. Hemen değil. Sadece orada duruyorum, sessizliğin üzerime toz gibi çökmesine izin veriyorum.

Çok yorgunum. Sadece fiziksel olarak değil, kemiklerime kadar, ruhumun derinliklerine kadar yorgunum. Omurgamı saran ve asla güvende olamayacağımı fısıldayan türden bir yorgunluk.

Telefonuma bakıyorum, Sarah'yı arayıp ona bir başka duygusal sarsıntıdan daha kurtulduğumu söylemek, belki de ona "Hala seksi, hala hayaletli" yazan bir selfie göndermek istiyorum.

O da "Ana karakterin derdi" gibi bir cevap yazardı ve ben de bunun yardımcı olduğunu düşünürdüm.

Ama yapmıyorum, çünkü yaparsam, kendimi kaybederim. Ve şu anda ayakta kalmam gerekiyor.

Kendimi mutfağa sürüklerim, ışığı açarım, ama ışığın hala çalışmadığını hatırlarım.

Dün ampul patladı. Onarmayı düşünüyordum, ama travma ve Tanrı vergisi elmacık kemikleri olan bir yabancı dikkatimi dağıttı.

Tabii ya.

Buzdolabını açtığımda gürültü çıkarıyor, içindeki soluk sarı ampul sanki benim saçmalıklarımdan bıkmış gibi zayıf bir şekilde titriyor.

Yarım şişe ucuz şarap ve açmaya cesaret edemediğim bir paket yemek var. Ama bir paket kurabiye, iki yumurta ve bir paket rendelenmiş peynir de var. İç çekip kapıyı tekrar kapatıyorum.

Neyse ki aç değilim.

Çizmelerimi çıkarmak için eğildiğimde, çizmeler kapının yanındaki yere sönük bir sesle çarptı. Anahtarlarımı tezgahın üzerine attım ve ceketimi çıkarıp, hiç oturmadiğim bir sandalyenin arkasına attım. Daire hala buz gibi soğuktu, ama ben terliyordum. Sinirler böyle gariptir — beynin henüz gerçekleşmemiş şeylerle oyunlar oynarken, vücudunu düğümler halinde bükersin.

Odayı geçip kanepeye uzanıyorum ve kanepe de benim kadar yorgunmuş gibi altında inliyor.

Hâlâ rahatlayamıyorum. Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Tanrım, benim neyim var böyle?

Adını bile bilmiyorum. Yine de, istemeden aldığım bir uyuşturucu gibi kan dolaşımda onun sesini hissedebiliyorum.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Siktir git, demeliydim. Git başkasının gecesini mahvet. Ama tabii ki demedim, çünkü bir parçam onu içeri almak istiyordu, ama o benim güvenmediğim kısımım.

Bu düşünce kafamda yerleşmeden, artık rol yapamayacak kadar titrek parmaklarımla telefonuma uzanıyorum. Göğsüm çok sıkışıyor ve bu sefer tereddüt etmeden harekete geçiyorum.

Onun adını bulana kadar kaydırıyorum, bu zor olmuyor çünkü favoriler listemdeki tek kişi o.

İki kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Ani Banani. Lütfen sonunda seviştiğini söylemek için aradığını söyle."

İnliyorum. "Sarah..." "Bu

hayır demek değil."

Çarşaflarının hışırdadığını duyabiliyorum, gülümsemesi neredeyse duyulabilir.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor.

Sarah biraz ciddileşir. "Tamam, anlat bana. Ne oldu? İyi misin?"

"Onun beni eve bırakmasına izin verdim."

Bir duraklama. Sonra, daha keskin bir sesle. "O mu?"

"Dövmeli olan," diye itiraf ediyorum. "Kütüphane merdiveni. Günahın ağzı. Muhtemelen bir sürü kurbanı vardır."

"Oh, lanet olsun, Ani. En azından kaçmadan önce onu tırmanma parkuru gibi tırmandığını söyle."

Burun köprümü sıkıştırıyorum. "Tırmanmak yok. Sadece gerginlik. Çok fazla bakmak. Ve kapımı kapattığım anda orgazm olma ihtiyacı, ki bu da oldukça şüpheli."

Sarah, tatlıyı tadıyormuş gibi mırıldanıyor. "Bu ön sevişme, tatlım. Beynin henüz bunu kavrayamadı."

Kanepeye daha da gömüldüm. "Başka birinin dairesine giriyormuş gibi yaptım, böylece hangi kapının benimki olduğunu bilmesin diye."

"...ama onun bilmesini istedin, değil mi?"

Nefes veriyorum. "Evet. Ve beni korkutan da bu. Çünkü onun gelmesini isteyen tarafıma güvenmiyorum, bu çok açık."

O tereddüt etmez. "Ani. Senin o parçan klitoris ve o çok zor şeyler yaşadı. Ona güzel bir şey yaşat."

Yarı histerik bir şekilde gülüyorum. "Adını bile bilmiyorum."

O, bu onu tahrik etmiş gibi nefesini keser. "Daha da seksi. Potansiyel bir sabıka kaydı olan isimsiz bir adam mı? Bu tam sana göre."

"Aman Tanrım."

"Sen iyi bir tehlike işaretini seviyorsun," diye devam ediyor. "Ve bebeğim, bu adam seni kitap rafına dayayıp becerip sonra da şiir okuyacak gibi görünüyor."

Başımı geriye doğru düşürdüm. "Frank ne olacak?" O burun kıvırdı.

"İyy. O ne olacak?"

"Bilmiyorum. O..." Sesi kesildi. "Burada. Bazen." "Rahmini musallat eden bir hayalet gibi mi?"

"Sarah."

"Hayır, ciddi. Frank'e duygusal olarak bağlı mıyız yoksa sadece onun numarasını silmek için çok mu yorgunuz?"

İç çektim. "Sanırım suçluluk duygusu. Ya da geçmiş. Ya da travma. Seç birini."

Yumuşar. "Tamam. Bu geçerli bir neden. Ama belki de sırf güzel bir takım elbise giymiş diye kendini bir anıya bağlamamalısın."

Sessiz kalıyorum ve o sessizliği dolduruyor. "Dinle, Dövmeli Adam'ın doğru kişi olduğunu söylemiyorum. Ama sana korku ve mide bulantısı dışında başka şeyler hissettiriyorsa? Bebeğim, vajinana bu hissi keşfetme borcun var."

"Senden nefret ediyorum."

"Beni seviyorsun. Şimdi gidip karbonhidratlı bir şeyler ye, onun ağzının hatırasına mastürbasyon yap ve belki, sadece belki, daha sonra ona çok uygunsuz bir mesaj at."

İsteğim dışında gülümsüyorum. "Teşekkürler."

"Her zaman," diyor. "Şimdi git o vajinaya hak ettiği ilgiyi göster."

"Bir şey olursa sana mesaj atarım."

"İyi. Ve her şey derken, her şeyi kastediyorum, tamam mı? Bana sessiz filmlerdeki trajik kahramanlar gibi davranma."

"Tamam. Dünya sona ererse sana haber veririm. Ya da biri benimle evlenmek isterse."

"Ya da uzun boylu, esmer ve tehlikeli bir adam tarafından unutulmaz bir şekilde becerilirsen."

O da sayılır."

Ben burun kıvrırım. "Seksi yabancılar, duygusal sabotaj, sonuçları olan alet. Anladım."

"Aynen," diyor. "Biliyorsun. Salı."

Gülerek battaniyenin altına kıvrılıyorum. "Not edildi."

7

“YOU CAN LEARN A LOT FROM SOMEONE’S WHISPERS.”
(ESPECIALLY IF THEY THINK THEY’RE ALONE)

Dövmeli Adam

Onun yanlış binanın önünde botlarının hızını keser kesmez yalan söyleyeceğini biliyordum.

Duraklama çok fazla prova yapılmış gibiydi, sanki geçen hafta onun her hareketini izlememişim gibi.

Korkusuzca, mahallenin en berbat kompleksine doğru yürüdü ve sanki orası ona aitmiş gibi orada durdu.

Açıkça benim buna inanmamı ve uzaklaşmamı, karanlıkta kaybolmamı istiyordu. Onu parçalamak için zaten çok gergindim.

O binanın arkasına dolanırken, ben iki blok ötede ellerim cebimde bekledim. Muhtemelen kendini akıllı sanıyordu ve arkasına bakmadı. Bir kez bile.

Dikkatli olduğunu sanıyor.

Değil.

Penceresi şimdi karanlık. Ama hangisi olduğunu biliyorum. Arkasında kapıyı kilitlediğini bilsem de, beş saniyede açabilirim.

Kilitler amatörler içindir ve ben sertleşmiş ve yarım yamalak fantezileri olan bir röntgenci değilim.

Ben daha kötüsüyüm.

Ben onun tadını zaten bilen türden bir adamım. Onu zaten altımda yatan türden bir adam. Titreyip nefessiz kalan türden. Ve eğer bunun son olduğunu düşünüyorsa, kafayı yemiş demektir.

Onu dilimde hissettim, vücudunun titrediğini hissettim, sahip olmadığı kontrolü ele geçirmek için çabalarırken. Ve lanet olsun, o boşaldığı anda içimde bir şey kırıldı.

O sadece güzel değil. O, çok yakından bakarsan kanamanı sağlayacak türden bir güzelliğe sahip. Beş fitlik bir savaşın içindeki tüm pürüzlü kenarlar ve ateş, ve o benim beklediğim gibi biri değil. O uzun saçlar - yarısı beyaz, yarısı siyah - gülünç görünmeli, ama öyle değil. Onun taşıdığını inkar ettiği kaos gibi ona yakışıyor.

Savaşa gidiyormuş gibi giyiniyor. Her kumaş parçası bir zırh. Her katman bir meydan okuma. Onu lanet bir meyve gibi soyup, kimsenin dokunmasına izin vermediği yumuşak merkezinden başka bir şey kalmayana kadar soyacağım.

Kollarındaki dövmele. Asla düzeltmediği bulaşmış göz kalemi. O lanet ağız, her zaman çıkmak için bekleyen ukala yorumlar. DNA'sına pirinç muşta dokunmuş gibi yürüyor. İçimdeki her şey, onu elde tutmak için ne gerekiyorsa yapmak için, kendisi için koyduğu tüm kuralları çiğnemek istiyor.

O, erkeklerin onu evcilleştirmeye çalışırken kendilerini mahveden türden bir güzellik. Ve o bana yaklaşmama izin verdi. Bu onun ilk hatasıydı.

Öpücük ateşle ilgili değildi, zamanlamayla ilgiliydi. Telefonu sanki bana aitmiş gibi cebinden kayd.

Artık benim.

İki bina ileride, paslı bir yangın merdiveni ile şehirde hala umut varken bozulmuş bir otomatın gölgesinde duruyorum. Burası sidik, kızartma yağı ve yağmurla ıslanmış beton kokuyor ama umurumda değil. Buraya rahatlık için gelmedim.

O burada.

Telefonu hala elimde sıcak, ama kilitli. Burnumdan karanlık bir kahkaha atıyorum. Ne kadar da sevimli. Sanki bu beni durduracakmış gibi.

Hiçbir şey engelleyemez. Bir şey istediğimde engelleyemez. Ve ben her şeyi istiyorum.

Mesajlarını. Konumunu. Kişilerini. Programını. Geçmişini, alışkanlıklarını, hatta gerekirse kan grubunu bile. Kimsenin izlemediğini düşündüğünde sakladığı dünyayı istiyorum.

Takip cihazını kurmak çok kolay. Neredeyse fazla kolay. O bunun orada olduğunu asla bilmeyecek. Küçük rutinlerini sürdürecektir, benim onu görebildiğimin tamamen farkında olmayacak.

Duvara yaslanıp, onu kütüphane merdivenine sıkıştırıp kendi adını unutturduğumdan beri kot pantolonumun dikişini zorlayan ereksiyonumu düzeltiyorum.

Kararımı çoktan verdim, o benim.

Tadı hala dilimde ve bunu yakın zamanda unutmak istemiyorum. İçime kazınmasını istiyorum.

Hâlâ üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünüyor, ama çoktan kaybettiğinin farkında bile değil.

Gözlerimi kapatıp nefesimi yavaşlatıyorum. Sakinleşmem gerektiği için değil, kontrolü ele almam gerektiği için. Bir saniye bile kendimi kaybedersem, bir anda odasına girip eteğini yukarı çekip onu tekrar yalayacağım, sırf o çaresizce yutmaya çalıştığı boğuk nefesini duymak için.

Işıkları yirmi yedi dakikadır sönük. Hareket yok. Dolaşma yok. Bu da uyuduğu anlamına geliyor. Ve uyuduğunda, derin uyur.

Sadece bir saniye için, dikkatimin kenarında bir şey çekiyor. Ezberlediğim kalıbın içindeki ince bir çatlak.

O sapmaz. Her hareketi, her duraklaması, kahve siparişine kadar, tutarlıdır. Öngörülebilirdir. Ama çoğu insan gibi değil.

Çok hassas. Sanki hareketleri mekanik ve normal görünmek için çok uğraşıyor gibi. Bunu daha önce de gördüm — saklayacak bir şeyi yokmuş gibi görünmek için çok uğraşan insanlar. Yüzeyde aşırı telafi ediyorlar... Ve önemli kısımları mahvediyorlar.

Belki de o, yumuşak gözlü ve güven sorunları olan masum bir barmen değildir. Belki de benimle oynuyordur. Ve belki de ne kadar kırık olduğu konusunda yalan söylüyordur.

Harekete geçmeden önce bir saat geçer.

Yangın merdiveni botlarımın altında gıcırıyor, metal gecenin karanlığında yakalanmak istercesine varlığını fısıldıyor. Pencereyi deniyorum,

ve kilidi açılmış.

Aptal kız.

Sessizce içeri giriyorum.

Daire onun kokusuyla dolu. Lavanta ve kahve, biraz da vahşi ve yaşanmış bir koku. Beklediğimden daha sert bir şekilde göğsüme çarpar.

Masada bir bıçak var ve botları yana doğru tekmelemiş, biri halının kenarında asılı kalmış, sanki işi bitirecek gücü kalmamış gibi. Sanki gün onu ikiye bölmüş ve geri kalanını geride bırakmış gibi kanepeye uzanmış.

Bir kolu karnının üzerinde, diğeri yüzüne doğru kıvrılmış, hafifçe seğiriyor.

Telefonunu tezgahın üzerine, kırık bir kupa ve dağınık el yazısıyla dolu bir yığın paket servis menüsünün yanına kaydırıyorum.

Gözlerim odayı tarıyor — her yerde kitaplar yığılmış ve masada yarısı boş bir su bardağı duruyor. Gözleri kanayana kadar kitap okuyan türden bir kıza benziyor. Muhtemelen kendi düşüncelerini bastırmak için.

Bu ona yakışıyor.

Gitmek üzereydim, ama sonra onu duydum. "Çekil üstümden... lütfen yapma..."

Vücudum donar. Her kasım kaskatı kesilir ve beni bir katil yapan tüm içgüdülerim yüzeye çıkar.

Dönüyorum.

Hâlâ uyuyor, ama zar zor. Nefesi düzensiz ve dudakları aralık. Bacakları battaniyeye dolanmış, bir kez tekmeliyor.

Sesi yine kırılır. "Lütfen..."

Bu kelime, korkuyla dolu kalbimi delip geçer. Uykudan yarı uyanık haldeyken söylenmiş olsa da, bu kelimenin etkisinden şüphe duyulacak bir şey yoktur. Bu, hayal gücünden değil, kemiklerine işlemiş anılardan gelen bir yalvarıştır.

Elim kapının yanında duruyor, ama hareket etmiyorum.

Kanepede yer değiştirir, şimdi daha sıkı kıvrılır, dizlerini çekerek ortadan kaybolmaya çalışır gibi. Parmakları seğirir. Bir nefes daha alırken çenesi sıkılır ve yine kesik kesik inler.

"Yapma... yine yapma..."

Çenem sertçe kilitlenir. Ağrı hissedene kadar dişlerimi sıktığımı fark etmiyorum bile. *Neler oluyor?*

O rüya görüyor. Ama bu sadece kötü bir rüya değil, bu acı bir anı. Bir adım geri çekiliyorum, gözlerim ona kilitli. Yüzü şimdi kanepenin minderlerine yarı gömülü ve ay ışığı, şakağındaki teri yakalamaya yetiyor.

Siktir.

Küçük görünüyor.

Bıçak gibi sarkastik sözler savuran ve sanki dünya ona nefes almaya devam etmek için bir neden borçluymuş gibi davranan sivri dilli velet gibi görünmüyor.

Şu anda, av olmak, avlanmak ne demek olduğunu çok iyi bilen biri gibi görünüyor. Maskesi düşmüş, o farkında olmasa da. Ve ben ona bu şekilde bakmak istemiyorum.

Parmaklarım tekrar seğiriyor, yumruk yapıyorum. Sonra, o kadar yumuşak ki neredeyse kaçırıyordum, "Onun beni almasına izin verme..." Göğsüm duruyor.

Sana ne oldu böyle?

Ona çok uzun süre bakıyorum. O ham korku sesi, kafamda lanet bir çan gibi yankılanıyor, susturamıyorum.

Ve o kim lan?

Kim olursa olsun, onu kameraların olmadığı karanlık bir odada, bunu anlamlı kılmak için yeterli zamanın olduğu bir yerde görmek istiyorum.

Bakışlarım vücudunu aşağıya doğru kaydırıyor, şeklini, yanağına yapışmış dağınık saçlarını, altına kıvrılmış çıplak bacağını inceliyorum. Tekrar hareket ediyor, kolu aşağıya kayıyor ve o anda görüyorum

—ön kolunun iç kısmında uzanan soluk, pürüzlü bir yara izi.

Bakışlarım üzerinde kalıyor, ama kendimi hareket ettiriyorum. Pencerenin önüne doğru sessizce geri çekiliyorum.

Dışarı çıktığımda, sanki az önce onun sırlarını elinde tutmuş gibi değilmişim gibi arkamdaki pencereyi kapatırken, kalbim hala kulaklarımda güm güm atıyor.

Arabama geri dönüp, bir saniye oturup nefes alıyorum. Ama onun sesi kafamda sürekli yankılanıyor.

Onun beni almasına izin verme...

Bazı zorluklar yaşamış, bu çok açık.

Kafamı tekrar oyuna odaklamam lazım, onun başını belaya sokan her neyse, şu anda odaklanmam gereken şey o değil.

Hangi sokaklardan geçtiğimi bile hatırlamadan evime geri dönüyorum. Yol boyunca parmak eklemlerim direksiyonda bembeyaz oluyor. Eve girdiğimde ışıkları açmaya bile zahmet etmiyorum. Kapıyı arkamdan çarpıp telefonu masaya atıyorum ve beni boğuyormuş gibi kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarıyorum.

Sikim yine sertleşmiş durumda.

En kötüsü onun yalvarışını duymak değildi. En kötüsü, bunu hoşuma gitmesiydi.

Ve benim istediğim gibi olsaydı, karanlıkta haykıracağı tek isim benimki olurdu — mahvolmuş ve titreyerek, kütüphanede olduğu gibi.

O ses. O

ağız.

O küstah, keskin tavırları, sırf altında ne sakladığını görmek için onu ikiye ayırmak istememe neden oluyor.

Yatak odasına girerken elimi çeneme götürdüm, ama ışıkları açmaya zahmet etmedim.

O artık benim içime işlemiş durumda. Her sinir uçuşu ona odaklanmış durumda.

O yürüyen bir çelişki; uyarı etiketleriyle sarılmış porselen ve savaş botlarına bağlanmış yumuşak kıvrımlar. Sorun gibi bir vücudu var ve sonuçlarına hazırlıklı giyinmiş.

Onu her gördüğümde, sanki dünyayla savaş halindeymiş ve her savaşa cenaze kıyafeti giymiş gibi, baştan aşağı siyah giyinmiş.

Attığı her adım bir meydan okumadır. Her gülümsemesi, onu evcilleştirmeye cesaret etmeni ister.

Ve lanet olsun, umarım biri dener, böylece kanlarını akıtmalarını izleyebilirim.

Küçük, inatçı ve pişmanlık duymadan çarpıcı. Dikkat çekmek için yalvarmayan, emreden türden bir kız.

Ve belki de ben onun keskin kenarını seviyorum. Belki de onun için kanamam istiyorum.

O sadece güzel değil. O lanet olasıca tehlikeli. Eğer istediği bir tepkiyse, ona hesap soracağım.

Yatağın kenarına düşüyorum, çenem kilitlenmiş durumda ve kan damarlarımdan sanki gidecek başka yeri yokmuş gibi kan akıyor.

Yumruğum, onun bana kazıdığı her lanet düşünceyle zaten zonklayan sikimi kavırıyor.

O ses. Şimdi kafamın içinde yaşayan o küstah, nefes nefese ses. Keskin, yumuşak ve tavırlarla dolu.

Gözlerimi kapatıyorum ve o orada. Ağzı açık. Başı geriye yaslanmış. Uylukları titriyor.

Benim için ıslanıyor.

O geldiğinde yüzündeki ifade... Lanet olsun, onu asla unutmayacağım. Ne çılgılık atacağını ne de ağlayacağını bilmiyor gibiydi. Sanki vücudu nihayet kime ait olduğunu anlamış gibiydi. Onu dizlerinin üzerinde hayal ediyorum — dudakları aralık, çenesi yukarı doğru eğik ve gözleri, sanki bunu yapacağımı zaten bilmiyormuş gibi, onu mahvetmem için bana meydan okuyor.

Tek görebildiğim, benim sikimi saran o pis ağız, ben onun çenesini açık tutarken ve ona sadece benim verdiğim sesleri çıkarana kadar onu sikiyorum.

Sadece kirpiklerinde biriken gözyaşları, çenesinden damlayan tükürük ve sanki tek bildiği şey buymuş gibi beni boğazlayarak çıkardığı ses.

Beni çıldırtan görüntü bile değil. Hislerim. Sonrasında bana bakışı... sanki korkmamış gibi.

Daha fazlasını istiyordu.

Daha sert vuruyorum ve nefesim kesik kesik ve düzensiz hale geliyor, asla ulaşamayacağım bir şeyin peşinde koşarken çenem kilitleniyor. Böyle değil.

O eğilip yalvarırken, ben onu sikip, tek hatırladığı şey kime ait olduğu olana kadar, sesi benim adımla titrerken olmaz.

Bir yük treni gibi vurur — karanlık ve acımasız — ve dişlerimin arasından zar zor çıkan düşük, boğuk bir sesle boşalırım.

Ama o zaman bile... bu yeterli değil. Çünkü o değil.

O, omuzlarımı tırmalarken, sikimi saran ıslak amcık değil, beni mahvetmemi isteyen o değil.

Hareketsiz oturuyorum, kafeste on iki raunt dövüşmüş gibi nefes alıyorum. Elim hala kavramadan dolayı titriyor ve şimdi düşüncelerim

kendi boynumun etrafında bir ilmek gibi dolanıyor. Havluya uzanıyorum, sanki bu beni bir canavardan daha az hissettirecekmiş gibi pisliği siliyorum ve yatağa geri düşüyorum, omurgam olması gerekenden daha boş hissettiren soğuk çarşaflara gömülüyor.

Bunun olmaması gerekiyordu.

Kütüphane her şeyin sonu olmalıydı.

Ama bu sadece inlemesi, ya da uyluğunu ısırdığımda nefesinin kesilmesi ya da bir söz gibi mırıldandığı birkaç müstehcen kelimeyle nasıl ıslandığından kaynaklanmıyor. Bu, onun lanet olasıca irkilmesi. Maskesinin altında kırıldığını göremediğimi sandığı anda maskesinin çatlaması.

Gözyaşlarını ve küstahlığını istiyorum. Mücadelesini ve teslimiyetini. Hâlâ saklamaya çalıştığı her parçasını istiyorum. Elimi yüzümün üzerinden geçirip telefonuma uzanıyorum.

Başparmağım bir kişiye dokunur. İki kez çalar.

"Ne zaman haber vereceksin diye merak ediyordum."

Karşıdaki ses eğleniyor ve hala nefes alan biri için fazla kendini beğenmiş, çünkü ben henüz fikrimi değiştirmedim.

"Evet," diyorum, sesim düz. "Bir ricam var."

Bir duraklama. Sonra yumuşak, anlamlı bir kahkaha. "Bunlar iki yönlü olması gerekmez mi?"

Öne eğildim, çenemi o kadar sıkı sıktım ki tıkırdadı. "Birini gözetlemen gerekiyor. Sessizce. Rotaları, alışkanlıkları öğrenmek istiyorum. Kiminle konuştuklarını, kimlerin onlara cevap verdiğini ve kimse izlemediğini düşündüklerinde neler değiştiklerini."

Bir başka sessizlik. "Gizemli davranıyorsun. Senin için bile."

"Sadece yap."

Ses tonum düşer. "Ve eğer biri senin araştırdığını anlarsa, bu senin son iyiliğin olur."

Bu, alçak bir ıslık sesine neden olur. "Her zamanki gibi çekicisin. Tamam. Elinde ne varsa gönder."

Teşekkür etmiyorum, veda etmiyorum, sadece telefonu kapatıyorum ve cevaplar akacakmış gibi duvara bakıyorum.

8

**“IF HE OFFERS YOU SOMETHING WRAPPED IN A BOW...”
(ALWAYS CHECK FOR THE KNIFE BEHIND HIS BACK)**

Ani

Ben tükenmiş durumdayım. Hemen patlamayan, yavaş ve acımasızca yanan, en beklemediğin anda seni boğmak için bekleyen türden.

Bar bu gece çok karışık — çok fazla kahkaha, kafamda yankılanan çok fazla bardak sesi ve sanki istemediğim ikinci bir kalp atışı gibi kaburgalarımın çarpan bas sesi başımı zonklatıyor. Otomatik pilotta hareket ediyorum. Doldur. Gülümse. Kimseyi bıçaklama. Tekrarla.

Müşterilere ekmek kırıntıları gibi alaycı sözler atıyorum, onları besleyerek çok yakından bakmamalarını sağlıyorum. Tanrı korusun, biri benim aslında burada olmadığımı, sadece içki ruhsatı ve çözülmemiş travmaları olan yüceltilmiş bir hayalet olduğumu fark etmesin.

Gerçek şu ki, uyumadım. Gerçekten uyumadım. Kabuslar, kalan huzurumu paramparça etmeye başladığından beri uyumadım.

Gözlerimi her kapattığımda, beynim bilinçaltımın en kötü kısımlarını bir film festivali düzenliyormuş gibi tekrar tekrar oynatmayı çok komik buluyor. Kan, bir çarpışma, benimki gibi ama benimki olmayabilecek bir çılgılık. Sonra ter içinde uyanıyorum ve kusmak üzereyim.

Ne eğlenceli.

Ve tabii ki, tahmin edin kim geri dönmedi. Dövmeli Adam.

Kütüphane filozofu. Viski tehdidi. Her neyse.

Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyleyip duruyorum. Artık çok şey gören karamsar gözler ya da kendini beğenmiş sırtışırlar yok. Artık tüm bu duvarları neden ördüğümü unutturan ince dokunuşlar yok.

Yine de... kapı her gıcırdayarak açıldığında bakıyorum.

Onu düşünmeyi bırakabilmeyi isterdim, ama vücudum olmaması gereken bir şey istiyor. Açıkçası, dövmeler ve özdenetim sorunlarıyla sarılmış, cezalandırılmayı ve kötü kararları seven biriyim. Bu yüzden, beynimi daha güvenli bir şeye odaklanmaya zorluyorum. Bana ait bir şeye.

Kitapçığım.

Henüz kimseye yüksek sesle söylemedim, çünkü söylemek onu gerçek yapar ve gerçek şeyler mahvolur. Ama yarın akşam boşum ve eğer evren önümüzdeki yirmi dört saat içinde çökmezse, Sarah ile birkaç yeri kontrol edeceğim.

Çok uzak geliyor, sanki benim gibi insanlar için uygun olmayan bir uzaklık gibi.

Yine de, sessizlik çok keskinleştğinde beni çökmekten alıkoyan tek şey bu.

Telefonum barın altında titriyor, ama kim olduğunu kontrol etmeme gerek yok. Birkaç haftadır bana mesajlar gönderen aptal bilinmeyen numara.

Onu görmezden geliyorum. Son üçünü de görmezden geldiğim gibi. Midem, henüz anlamadığım bir şeye hazırlık yapıyormuş gibi, çok tanıdık bir şekilde düğümlense de.

Sloane olabilir. Ya da Sarah. Ya da oyun oynayan sarhoş bir pislik.

Bilmek istemiyorum.

Keskin bir çatlak sesi barı yırtar — sanki gururunu kaybetmiş gibi birisi bilardo sopasını sertçe vurur ve ben gerekenden daha fazla irkilirim.

Nefes alıp omuzlarımı silkiyorum.

Yapacak işlerim var ve happy hour sırasında dağılmak menüde yok.

Muhtemelen kirli bile olmayan bardakları kurutmak için tezgahın arkasında dururken, başımı kaldırdığımda onu görüyorum.

Frank.

Köşeye sanki orası ona aitmiş gibi oturmuş, bir kolunu koltuğun arkasına atmış, önünde bir içki var.

İçeri girdiğini bile görmedim.

Ona servis yapan yeni kızlardan biri olmalı. Kendinden şüphe duymanı sağlayacak kadar pürüzsüz.

Gözleri anında beni buluyor. Başını sallamıyor. Sanki benim her santimetrekaremi yeniden ezberliyormuş gibi, yavaşça, dikkatlice bir kez baştan aşağı süzdü, sanki ben onun sipariş ettiği bir tabloymuşum gibi.

Yine de yanına yaklaşıyorum. Kalçalarımı bilerek biraz fazla sallıyorum — çünkü bu oyunu oynayacaksam, küçük düşürerek kazanacağım.

Gülümsemesi derinleşir.

"Beni gördüğünde hep bu kadar mutlu musun?" diye soruyor, sanki konuşmamızın ortasından devam ediyormuşuz gibi.

Aşağıya bakıyorum ve masanın üzerinde şık bir kurdeleyle bağlanmış siyah bir kutu var. Para ve manipölasyonu çağrıştıran türden bir kutu. "Her zaman bu kadar dramatik misin?" Bir parmağımla kurdeleyi hafifçe vuruyorum. "Sanki

Valentine Günü'ndeymiş gibi."

Omuzlarını silkiyor, tamamen rahat. Bu adam, dünyanın onun zamanlamasına göre döndüğünü düşünüyor olmalı.

"Ve yine de... hala burada duruyorsun. Sanki tam da beklediğin kişiymişim gibi bana bakıyorsun."

Gözlerimi devirmemek için tüm gücümü kullanıyorum, ama ona bu zevki tattırmıyorum.

"Sadece bu civardaydım," diyor, bardağını dudaklarına götürürken rahat bir tavırla. "Uğrayayım dedim. Beni unutmadığından emin olmak için."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu senin sorunun gibi görünüyor."

Gülümsemesi parlar — tüm dişleri görünür. Ama şimdi bunun arkasında bir şey var. Daha karanlık bir şey. Eskiden olmayan bir şey.

Kutuyu sanki lanet olası bir süs gibi işaret ediyor. "Açacak mısın, yoksa sadece fiyonku mu hayranlıkla seyredeceksin?"

Bakışlarımı kutu ile onun kendini beğenmiş yüzü arasında gezdiriyorum.

"Bunun benim için mi olduğunu yoksa sadece gerçek randevuna vermek için kullandığın şanslı barmen mi olduğumu henüz karar vermedim."

Gülümsemesi hiç bozulmuyor. Hatta daha da keskinleşiyor.

"Başka biri için olsaydı, tatlım..." Öne eğilir, sesi şimdi daha alçak, daha sessizdir, ama doğrudan derimin altına işleyerek. "Hala burada duran kişi sen olmazdın."

Gözlerim kutuya düşer ve sanki dişleri çıkacakmış gibi ona bakarım.

"Patlayacak mı?"

Gülüyor. Her zaman bela anlamına gelen o kendini beğenmiş, alçak sesli gülüşüyle. Bana daha önce hiç hediye almamıştı. Bunca zaman sadece akşam yemeği ve flört vardı. *Şimdi neyin peşinde?*

"Sadece nazikçe istersen."

Oturuyorum, sanki teslim olmak yerine güç gösterisi yapıyormuşum gibi onun karşısındaki koltuğa çöküyorum.

Ona bakmadan kurdeleyi açıyorum — sırf her hareketimi izleyen gözlerini hissetmek istemediğim için.

Kutu gıcırdayarak açılıyor ve içinde bir bilezik var. Kutudan, tasarımcısını anlayabiliyorum — mat siyah, tanımadığım ama muhtemelen tanımam gereken altın harfler. İçindeki bilezik, bar ışığını yakalayıp parıltıyor, ince bir platin zincir ve ortasında tek bir elmas var.

Çok güzel.

Bu da onu daha çok nefret etmeme neden oluyor, çünkü o hiç bu kadar ısrarcı olmamıştı. Kahretsin, ben mücevher bile takmıyorum.

Ama onun gibi erkeklerin sorunu da bu. Kim olduğuna karar vermek için izne ihtiyaçları yok. Sanki zaten onlara aitmişsin gibi seni giydiriyorlar.

Kapağı kibarca kapatıyorum, ama kaba olmamak için

yeterince hızlı değil. "Sevimli," diyorum. "Ama gereksiz."

Bakışları bir an keskinleşir. "Şehir dışındayken seni düşündürdü."

Geriye yaslanıp kollarımı kavuşturdum ve bir bacağımı masanın altına kaydırdım.

"Ben botlar ve alaycı sözler giyerim, Frank. Elmaslar değil, ama teşekkürler." Bir an durup kaşlarımı kaldırdım. "Bir hediye beni bayılttıracak mı sanıyorsun?"

Ağzı kıvrılır. "Bence çoktan bayılmaya başladın bile."

Alaycı bir şekilde güldüm, ama nabzım beni ele verdi. Frank gibi erkeklerde hep böyle olur. Onun, ipuçlarını arayan ve tepkilerimden beslenen bir adam olduğunu biliyorum.

"Uyarı vermeden gelip giden biri için fazla kendini beğenmişsin."

Başını eğdi, gözleri hafifçe kısıldı. "Şehri terk edeceğimi sana söylemiştim."

"Nerede olduğun umurumda değil."

Elini masaya dayayarak öne eğilir, sesi alçalır ve kan akıtacak kadar keskinleşir.

"O zaman neden bana defolup gitmemi söylemedin?"

Çünkü sen burada olmasan bile beni izleniyormuşum gibi hissettiriyorsun. Çünkü bir parçam hala sana kazanmanı izin vermenin nasıl bir his olacağını merak ediyor.

Ama bunun yerine sırtıyorum. "Çünkü gitmeni söylemek, cümleyi bitirecek kadar seni önemsemişim anlamına gelir."

Bakışları üzerimde dolaşüyor, başkaldırışımın şeklini ezberlemeye çalışıyor.

"Önemsiyorsun. Sadece bunu itiraf etmekten

hoşlanmıyorsun." "Sen de kendi

konuşmalarını dinlemekten hoşlanıyorsun."

O, zengin ve karanlık bir kahkaha atıyor. "Beni özledin."

"Huzurumu ve sessizliğimi özledim."

Frank içkisini bir yudumda bitirir, bardağı masaya koyarken hafifçe tınlar. O çekici maske - iyi bir terzilikle sarılmış tehlike - mükemmel bir şekilde yerine oturur.

"Yarın boş musun?" "Hayır."

"Programını bile kontrol etmedin." "Gerek yoktu."

Gülümsemesi bozulmaz, ama çenesi seğirir.

O, dudaklarımda beliren memnuniyeti görmeden önce sırtımı dönüyorum, ama bakışlarının omuzlarımda arasında bir damga gibi bastırdığını hissediyorum. Gece boyunca oradan ayrılmıyor. Orada oturup, sanki bar onun izniyle var olan bir yermiş gibi suyunu içiyor.

Kapanış saatine kadar tekrar hareket etmiyor, ben bardakları istifleyip tezgahları silerken, sanki son bir saat boyunca

son bir saat boyunca onun gözlerinin tenimde dolaştığını hissetmiyormuş gibi davranıyormuşum gibi.

"Yola çıkmadan önce bir tane daha içelim mi?"

Saate bakıyorum. "Araba mı kullanacaksın?"

"Öyle olsaydı içmezdim." Sırıttığı bir kademe daha artar. "Sadece senin güzel yüzüne eşlik etmek istedim."

Burun kıvrarak yine de temiz bir bardak alırım. "Gerçekten çok sıkılmış olmalısın."

"Sadece diğerleriyle."

Sanki bu bir oyunmuş ve o her zaman üç hamle öndeymiş gibi, yumuşak ve kendini beğenmiş bir şekilde güldü.

"Denediği için bir adamı suçlayamazsın."

İçeceği gereğinden fazla sert bir şekilde masaya koyup, kehribar rengi kıvrımları izledim. "Seni kovana kadar burada kalacak mısın?"

Omuz silkiyor ve uzun, rahat bir yudum alıyor. "Seninle birlikte bir mekanı kapattığım ilk sefer olmayacak."

"Yani, ben gitmeni söyleyene kadar köşede oturmak mı?" O sırtıttı. "Semantik."

Barın diğer tarafında, yeni kız bana bir bakış attı ve "her şey yolunda mı?" diye sordu. Bir kez başımı salladım. Bu bir yalan değildi, ama gerçek de değildi.

Sarah'ya ihtiyacım olduğunda nerede bu kız? Beş dakika önce tüm olanları fark edip, onun ölüm ilanını yazmaya başlamış olurdu.

Her zaman böyledir. O gece sokakta olanlardan beri böyledir. O her zaman flörtçü olmuştur, bu yüzden beni pek rahatsız etmez.

Kasiyerin kasasını saymaya ve bardaki son inatçı kir lekesini silmeye başlıyorum. O, her zamanki gibi yavaş ve telaşsız bir şekilde, her zamanki gibi haklıymış gibi davranıyor.

"Hadi, Ani. Seni bırakayım."

Ona bakmadan çantamı alıyorum. "Uber'im çoktan yola çıktı."

Hemen cevap vermez.

"Emin misin?" diye soruyor. Sesinde, çekiciliğiyle pek uyuşmayan bir tonlama var.

"Kesinlikle." Kanıt gibi telefonumun yan tarafına dokunuyorum. Bu bir yalan. Yürüyerek gidecektim, ama ona bir şey borçlu kalmak istemiyorum. Ona

ona fikir vermeyeceğim.

O kapıdan çıkar çıkmaz iç çekip sonunda lanet arabayı çağırıyorum. Fiyat her geçen saniye artıyor, benimle alay ediyor.

En azından eve yürüyerek gitmek zorunda olmadığım için şanslıyım. Ayaklarım bana minnettar olacak, ama gururum pek değil.

Arkamdan kapıyı kilitleyip, anahtarı yerine oturtarak tatmin edici bir tıklama sesi çıkarırım. Barın yanındaki sokak sessizdir, sadece başımın üstündeki titreyen ışıklar aydınlatmaktadır. Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak, kapandıktan sonra her zaman hissettiğim soğuğa hazırlanırım — ama hareketimin yarısında donakalıyorum.

Frank sanki beni bekliyormuş gibi orada duruyor.

Bir ayağını duvara dayamış, ellerini ceketinin ceplerine sokmuş ve yüzünde yine o kendini beğenmiş yarı gülümseme var.

"Seni eve bırakmama izin vermelisin," diyor yumuşak bir sesle, duvardan iterek bana doğru adım atıyor.

Korkudan değil, ama onun varlığı her zaman biraz fazla geldiği için küçük bir adım geri atıyorum. Ateşe çok yakın durmak gibi. Isınıyor musun yoksa yanmak üzere misin bilemiyorsun.

"Uber'im neredeyse geldi." Omuz silkiyorum, sesimin hafif kalması için kendimi zorluyorum. "Ayrıca, yabancı erkeklerin arabasına binmeyi alışkanlık haline getirmedim."

"Yabancı mı?" Gülümsemesi eğri büğrü, alaycı değil ama çok dostça da değil. "Ani, aylardır görüşüyoruz. Hadi ama."

Siktir. Bundan korkuyordum. Neden erkekler işleri olduğu gibi bırakıp arkadaş olarak kalmayı kabul edemiyorlar?

Eğer çıkıyorsak, kütüphanede yaptığım şey... Hayır, bu konuyu açmayacağım. Frank'e hislerim konusunda her zaman açık davrandım.

Gözleri üzerimde dolaşıyor ve gülümsüyor. "Neden hala bunun bir kedi-fare oyunu olduğunu iddia ediyorsun? Ulaşılması zor biri değilsin —sadece bunu istemekten korkuyorsun."

Alaycı bir şekilde gülerim, ama alaycı bir cevap bulamadan, bana yaklaşır.

Sırtım yumuşak bir sesle duvara çarptı, eli başımın yanında sabitlendi, vücudu bana dokunmadan beni sıkıştırmaya yetecek kadar eğildi.

"İnatçı olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor, sesi alçalıyor. "Ama bunu istemiyormuş gibi davranmak yorucu değil mi?"

Ağzı eğilir, benimkine yaklaşır. Nefesini hissedebileceğim ve hala üzerinde kalan viski ve dumanın karışımını tadabileceğim kadar yakın.

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve beynim İngilizce'de kalan tek kelimeymiş gibi "*kötü fikir*" diye bağırır da, tüm sinirlerim tetikte.

Onun bu kadar kontrollü olmasını nefret ediyorum. Ayrıca, sanki bana kuralları verilmeyen uzun bir oyun oynuyormuş gibi, yaptığı her hareketin hesaplı ve dikkatlice zamanlanmış olmasını da nefret ediyorum. Artık ne düşüneceğimi bile bilmiyorum.

"Frank..." diye başlıyorum, sesim keskin. Ama sonra beni öpüyor.

Sert değil. Talepkar değil. Sadece yumuşak. Kasıtlı. Sıradan olamayacak kadar uzun süren bir dudak teması.

Bu, silahsızlandırmak için tasarlanmış bir öpücük. Sanki doğru şekilde oynarsa, ben farkına bile varmadan pes edeceğim gibi.

Ve belki de öyle olurdu. Eğer daha iyi bilmesem. Eğer başka bir ağız tarafından zaten rahatsız edilmeseydim.

Daha başka bir şey olmadan önce, keskin bir korna sesi geceyi yırtar. Uber. *Tanrıya şükür*. İkimiz de ona doğru bakarız, farlar tuğla duvarı keser.

Frank biraz geriye yaslanır, o kendini beğenmiş, alışılmış gülümsemesi her zamanki gibi pürüzsüz bir şekilde yerine oturur.

"Yarın görüşürüz, bebeğim."

Cevap vermiyorum. Ona bu zevki yaşatmayacağım. Hayatımdaki erkekler konusunda ne yapacağım konusunda gerçekten bir karar vermem gerekiyor.

Onu itip geçiyorum, arabanın kapı kolunu sanki beni gerçeğe bağlayan tek şey gibi sıkıca tutuyorum ve arkama bakmadan içeri giriyorum.

Çünkü gerçek şu ki... evet, o yakışıklı. Kızların hayatlarını mahvettikleri türden bir erkek. Ama ben çoğu kız gibi değilim.

Ve hayatım zaten bir kez mahvoldu.

Şu anda ihtiyacım olan son şey bir erkek. Tek sorun şu ki, o benim aklımdan çıkaramadığım adam değil.

Beni dokunmasını istediğim onun mürekkepli elleri değil. Derimin altına işleyen ve nefes almamı zorlaştıran sesi değil. Beni çok fazla gören bakışları değil – sanki sakladığım şeyi zaten biliyormuş gibi beni çıplak bırakıyor.

Frank ödül gibi görünüyor. Ama lanet bir tuzak gibi hissettiriyor.

Uber şoförü yola çıkarken tek kelime etmiyor, ben de arkama bakmıyorum. Bir kez bile. Sadece sessizce oturuyorum, barın arkamda kayboluşunu izliyorum, sanki kafamda tekrar okumamış gibi davranacağım bir bölüm gibi.

Nefes alamayacak kadar gerginim ve umursamayacak kadar yorgunum. Öpücük hala dudaklarımda ve bu bir hata gibi geliyor. *Bu nasıl oldu?*

Aklım Frank ile tanıştığım ilk geceye geri dönüyor.

Kalın, koyu renkli kan gömleğini ıslatmıştı. Elini yan tarafına bastırmış, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi duruyordu.

Donakaldığımı hatırlıyorum.

Korkudan değil, bana bakışından dolayı. Acı içinde gülümsüyordu. Parmak eklemleri sıyrılmıştı ve çenesi zaten morarmıştı. Saldırıya uğramış ya da bir kamyonun arkasında sürüklenmiş gibi görünüyordu.

"Korkmuş görünmen gerekiyor," dedi, sesi boğuk ve acı dolu.

Ondan korkmuyordum, o halde ne yapabilirdi ki?

Yanına çöktüm ve kanamayı durdurmak için ellerimi ellerinin üzerine bastırdım. O acı içinde inledi ve kalmam gerekmediğini söyledi. Ama kaldım.

En azından ambulans gelene kadar kalmanın doğru olduğunu düşündüm. Hiç bayılmadı. Bir kez bile. Sanki normal şartlarda buluşmuşuz gibi, aynı sinir bozucu sakinliğiyle bana bakıyordu.

Sağlık görevlileri geldiğinde, bana gülümsemeyi başardı ve benimle birlikte hastaneye gitmemde ısrar etti. Ya öyle yapacaktım ya da kağıt kesiği görünce kusacak gibi görünen sağlık görevlisine kanımı bulaştıracaktım.

Ve lanet olası bir nedenden dolayı ben de gittim.

Yol boyunca konuştuk. Daha doğrusu, ben konuştum. O dinledi. Çoğunlukla, onu uyanık tutmazsam, başaramayacağından korktuğum için. Ama belki de bir parçam onu yalnız bırakmak istemiyordu. Öyle değil. Kanlar içinde ve yarı gülümseyerek.

Bunu vicdanıma yükleyemezdim.

Hastanede, hayatını kurtarmamın artık birbirimize bağlı olduğumuz anlamına geldiğini söyledi. Oldukça saçma bir mantıktı, ama bir şekilde mantıklı hale getirdi. Doktor gelene kadar kalmamı istedi. Ben de kaldım.

Durumun görüldüğü kadar kötü olmadığını, sadece birkaç dikiş atılması ve bir gece gözlem altında tutulması gerektiğini söylediklerinde, bahsi kazanmış gibi sırtıttı.

Bana, artık bu şehirdeki en sevdiği kişi olduğumu söyledi.

O anda oradan uzaklaşmalıydım. Acil servisin kapılarının arkamdan kapanmasına izin vermeli ve onu, gazlı bezlerle sarılmış ve kendini beğenmiş bir minnettarlıkla dolu çılgın bir gece olarak bırakmalıydım.

Ama ben kendimi koruma becerisine sahip değilim.

Ertesi gün, bara geldi. Çiçekler ya da büyük bir jestle değil, sadece bir kahveyle. Nedense benim siparişimdi ve sanki oraya aitmiş gibi barın ucuna oturdu ve sonra bu bir alışkanlık haline geldi.

Ben işe gitmeden önce her zaman bir içki hazır bekliyordu. Akşam yemeği. Ve sanki benim için tüm zamanı varmış gibi yavaş, sabit bir gülümseme.

Frank asla zorlamadı. Aslında zorlamadı. Bu da durumu daha da zor hale getirdi. Her zaman nazik sözler ve yavaş gülümsemelerle karşımdaydı. Benim vermek istediğimden fazlasını asla istemedi — ta ki birdenbire, uzaklaşmamı zorlaştıracak kadar çok şey verene kadar.

Ve şimdi birdenbire ortaya çıkıyor, pahalı mücevherlerini ve aynı kendini beğenmiş bakışını sergiliyor, sanki hala aynı hikayeyi yazıyormuşuz gibi.

Kütüphane kapısının üzerindeki ÇAN, biri çıkarken çınlıyor. Sayfaların yumuşak hışırtısı ve eski havalandırma deliğinin düşük hırıltısı, geriye kalan tek sesler.

Amaçlı bir şekilde rafların arasında dolaşıyorum. Ya da en azından amaçlıymış gibi davranıyorum — kollarım bugün bir kez rafa kaldırdığım kitaplarla dolu. Belki iki kez. Kendime sadece titiz davrandığımı söylüyorum. Hatta sorumlu olduğumu.

Arka pencerenin yanındaki sandalye boş. Yine. Güneş ışığı, kozmik bir şaka gibi koltuğun üzerine dökülüyor.

Bu çok acınası bir durum. Bunun acınası bir durum olduğunu biliyorum.

Bir kitabı yerine biraz fazla sert bir şekilde geri koyuyorum, kitap sırtı rafa çarptığında yankı yapacak kadar yüksek bir ses çıkınca yüzümü buruşturuyorum.

Onu görmek istediğimden değil. Sadece... onun burada olmadığını fark ettim. Tamam, belki de aktif olarak arıyordum. Belki de iade masasının etrafından üç kez dolaştım. Belki de felsefe bölümünün etrafında o kadar çok tur attım ki, kendi işyerimde bir sapık gibi hissetmeye başladım. Ama görünüşe göre, evrenin başka planları vardı.

"İyi misin, yoksa Aristoteles az önce ön lobunu mu parmakladı?"

Sıçrayarak irkildim. Kilisede porno izlerken yakalanmış gibi dönüp durdum.

Sıcaklık boynumu yakıyor, yüzümü o kadar hızlı kızartıyor ki başım dönüyor. Yanaklarımda lanet bir suç mahalli gibi kızarıklıkların yayıldığını hissedebiliyorum ve tabii ki Sloane bunu fark ediyor.

Kollarını kavuşturup koridorun sonuna yaslanıyor, sanki kafamdan geçenleri zaten biliyormuş gibi bir kaşını kaldırıyor.

Ağızına bir sakız atıyor, yavaş ve dramatik bir şekilde, sanki bu onun için sıradan bir Salı günüymüş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen öyledir.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Vay canına.

O kadar mı kötü?" Gözlerimi kırıyorum. "Ne?"

"Kızarmışlık." Yüzümü işaret ediyor. "Sanki Fifty Shades'i kuru kuruya becermek üzereyken yakalanmış gibisin."

İnlerim, elimi yüzüme götürürüm. "Ben..."

"Tabii, tabii," diye sözümü keser, çoktan gülmeye başlamıştır. "Peki... burada kiminle karşılaşmayı umuyordun? Yoksa... kime tırmanmaya çalışıyordun demeli miyim?"

Donup kaldım.

Boynumun arkasında bir sıcaklık dalgası yükselir ve kulaklarıma kadar ulaşır, sanki rahmime elektrik vermiş gibi kitap yığınının elinden düşürürüm.

"İşimi yapıyorum," diye mırıldanırım, kitapları daha sıkı tutarak, birdenbire kurgu dışı kitaplar bölümüne ilgi duymaya başlarım.

"Uh-huh." Sloane rafa yaslanır, bir kaşını kaldırır, sırtışı yargılayıcı ve kötü bir zevkle doludur. "Aynı bölümü dört kez alfabetik sıraya koyduysan, çok heyecanlı bir sabah olmalı."

"Kimseyi aramıyorum," diye ters bir cevap veriyorum. Hemen pişman oluyorum.

Gülümsemesi genişler. "Aradığını söylemedim ki."

Gözlerimi devirip son kitabı biraz fazla güç kullanarak yerine koyarım. "Hiç konuşmadığın zamanlar oluyor mu?"

Çenesine dokunarak derin düşüncelere dalmış gibi yapar. "Sadece uyurken. Belki. Dürüst olmak gerekirse, bunu başkasına sormam gerek."

Onun yanında gülümsemenin bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum. Ayrıca, takmaya çalıştığım her maskeyi görmesine ve yine de benim için çaba sarf etmeye değermişim gibi davranmasına da nefret ediyorum.

"Sen en kötüsüsün," diyorum ona, onun kesinlikle hak etmediği bir gülümsemeyi zorla bastırarak.

Göz kırpar. "Yine de buradayım. Kahrolası Aziz Sloane."

Kafamı sallayarak burnumdan soluyorum. "Sana hiç övgüde bulunma konusunda gerçek bir yeteneğin olduğunu söyledim mi?"

O, arabasının kenarına yaslanarak sırtıyor. "Lisedeki bir gün, bir erkeğe seri katil gözleri olduğunu söyledim. Bunun ilişkimizi bitireceğini düşünürsün, değil mi? Ertesi gün bana çıkma teklif etti."

Gözlerimi kırpıştırırım. "Gittin mi?"

"Tabii ki," der ciddi bir ifadeyle. "Böyle bir fırsatı kaçıramazdım. Onu Olive Garden'a götürdüm. Sınırsız ekmek çubuğu ya da hiç."

Durduramadan bir kahkaha kaçırıyorum. Bu... iyi hissettiriyor. Sadece kendim olmak ne kadar kolaydı, neredeyse unutmuştum.

Beni dirseğiyle dürttü. "Gördün mü? Ben de bir işe yarıyorum."

Kabul etmek için ağzımı açıyorum ama onun bunu söyleme şekli beynimde bir şalteri çeviriyor.

Ben bir şey için iyiyim.

Gülümsemem titrer. O kadar uzun sürer ki, bakışlarımı başka yöne çevirmek ve o görmesin diye hafifçe gülmek zorunda kalırım.

"Sen, dostum, çok hastasın," diyorum onun yerine, arabayı ileri iterek her zamanki şakacı tavrımıza geri dönüyorum.

"Her zaman." At kuyruğunu bir onur nişanıymış gibi sallıyor. "Ama en azından tutarlıyım."

Vardıyanın geri kalanı çok uzun sürüyor. Öğle yemeği saatinde bir durgunluk var, bu da düşünmek için çok fazla zaman bırakıyor ve beynimin döngüye girmesini engelleyecek kadar dikkatimi dağıtacak bir şey yok.

Zil her çaldığında kapıya bakıyorum ve kendime sadece ilginç bir şey olmasını umduğumu söylüyorum. Sıkıldığımı ve beklediğim kişinin o olmadığını.

Tanrım, berbat durumdayım.

Mesai bitiminde, günü bitirmeye ve sonunda gerçekten yapmak istediğim şeyi yapmaya hazırım: Sarah ile başlangıçta planladığımız gibi binalara bakmaya. O, potansiyeli olan küçük birkaç yer bulmama yardım edecekti. Gerçekten benim olabilecek bir yer.

O heyecan yeniden içime girmeye başlıyor, umudun ne olduğunu hatırlatacak kadar.

Ama kader, görünüşe göre, başka planları var. Çünkü dinlenme odasından çıktığım anda, Frank orada duruyor. Resepsiyon masasının yanında, elleri cebinde, siyah düğmeli gömleğinin kolları kıvrılmış, koyu renkli pantolonu vücuduna yapışmış halde duruyor.

Gömleğinin düğmeleri, köprücük kemiğinin üzerindeki dövmenin kenarını gösterecek kadar açılmış. Bileğine takılı koyu renkli deri saat, muhtemelen benim kiradan daha pahalıdır ve çenesini çevreleyen sakalları takıntılı bir titizlikle kesilmiş.

Gizli bir cinayet sayısı ve sıfır pişmanlığı olan bir GQ kapak modeli gibi görünüyor. Bundan nefret etmiyorum, ama o da dövmeli adam değil. *Bu fikir nereden çıktı?*

Tezgahtan kalkarken, kas hafızası gibi yerine oturan tembel, çarpık bir gülümsemeyle.

"Selam," diyor, sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi. Sanki Rolex saatli, kırmızı bayrağın insan vücudundaki vücut bulmuş hali gibi görünerek işyerime gelmesi normalmiş gibi.

Gözlerimi kırıyorum. "Ne... burada ne işin var?"

Gülümsemesi derinleşir. "Randevumuz için seni almaya geldim. Gideceğimizi söylemiştim."

Ağzım açılır. Sonra kapanır. Sonra tekrar açılır.

Beyin sislenmesi çok can sıkıcı, ama ben buna razı olmadığımı biliyorum. Büyüleyici narsisizmin kendine özgü bir posta kodu olan bir adamla randevuya razı olduğumu hatırlardım.

"Ben... ne zaman kabul ettim bunu?"

Omuz silkiyor. "Bugün izinli olduğumu söyledin. Seni güzel bir yere götüreyim dedim. Çok çalışıyorsun."

Ağzım hayır demek üzereyken, Sloane'ın arkamda durduğunu hissettim, o kadar yakındı ki kafamın arkasından gülümsediğini hissettim.

"Sen istemiyorsan, ben isterim," diye fısıldıyor, başı dönüyor ve tamamen işe yaramaz bir halde.

Bakmadan dirseğimle onu dürterim. "Yardımcı olmuyorsun."

O geri çekilir, ağzından pis bir şeyler mırıldanır. Bunu daha sonra gündeme getirmek için zihnimde not alırım.

Gözlerim yine Frank'e kayıyor — o hala o kendini beğenmiş, kaygısız ifadesiyle bizi izliyor.

"Burada çalıştığımı sana söylemedim," diyorum, durduramadan kollarımı kavuşturuyorum. Sözlerim istediğimden daha keskin çıkıyor, ama pişman olacak kadar keskin değil. Ona bir şey borçlu değilim ki.

Bar bir şeydi. Ama kütüphane? Burası benim. O da benim nerede yaşadığımı bilmiyor — ve bu bir tesadüf değil. Şimdiye kadarki tüm ilişkimiz bar flörtleri, akşam yemekleri, ara sıra mesajlaşmalar ve onun henüz kurtulamadığım yakışıklı bir virüs gibi kendini beğenmiş bir ısrarla ortaya çıkmasından ibaretti.

Yakın zamana kadar, "randevu" listede bile yoktu. Ve şimdi... işte burada. Kütüphanemde.

"Sen söyledin." Ses tonu masum olamayacak kadar hafif.

Bugün onu görmeyi planlamamıştım. Sarah ile uzun zamandır ertelediğim gerçek planlarım vardı.

"Öyle mi dedim?" diye soruyorum, sesim kuru.

Omuzlarını silkiyor, tüm çekiciliğiyle. "Muhtemelen hatırlamıyorsundur. Çok şey konuştuk."

Ve işte böylece, konuşmuş *olduğumuz* için kendimi pislik gibi hissediyorum. Bir gece saat ikide bana kırmızı bayraklarla ilgili bir meme göndermiş ve bunun ona beni hatırlattığını söylemişti.

Ona siktirip gitmesini söyledim. Ama güldüm. Belki onu oyalamışımdır, belki de sadece ilgiyi ya da tutarlılığı sevmişimdir. Birinin beni tekrar tekrar seçmesi fikri, yanlış nedenlerden olsa bile, beni bir şekilde istenen biriymişim gibi hissettiriyor.

Telefonuma bakıyorum. Harita hala açık ve bugün kontrol etmeyi planladığım tüm yerler listelenmiş durumda. Bugün, kendime ait olduğunu hissettiğim bir şeyi aramakla geçirmem gerekiyordu. Bu lanet olası şeye sapsmak değil.

Göğsümde küçük bir suçluluk duygusu belirir. Sarah çok kızacak. O benim özel hayranım olacaktı, siyah giyinmiş, buzlu kahvesini yudumlarken, hangi yerlerin "duygusal olarak dengeli bir atmosfer" yaydığına dair pek çok istenmeyen fikirde bulunacaktı.

Ona bir mesaj atıyorum.

Ben: Planlar değişti. Bina takipçiliğini ertele. Suçu GQ Barbie'ye at. Ayrıca... eğer kaybolursam, önce onun bagajına bak.

Bir saniye sonra, baloncuklar belirir.

Sarah: Anlamadım?? RANDEVUN MU VAR?? Güven sorunları olan bir adamla mı? Senden nefret ediyorum. Git. Eğlen. Ama o bilmece gibi konuşmaya başlarsa ya da sana elmas bir kolye teklif ederse hemen bana mesaj at.

İçimden homurdandım ve ekranı kilitledim. Hiç kabul etmediğim bir randevuya suçluluk duygusuyla gitmemek için çok uğraştım.

Ama o burada ve... çabalıyor, değil mi? Bir nevi. Bu, çoğu kızın elde etmek için her şeyi yapacağı türden bir ilgi, öyleyse neden bu kadar rahatsız oluyorum?

Belki de yavaş ilerlemek böyle bir şeydir. Böyle hissetmek gerekir.
Dün geceki bilezik hala mutfak tezgahımın üzerinde duruyor
—açılmamış, dokunulmamış, ve birden kendimi pislik gibi hissediyorum.
İç çekiyorum. "Peki. Ama müziği ben seçeceğim."
Gülümsemesi yavaş ve sinir bozucu. Aslında hiç seçim şansım
olmadığını söyleyen, kendini beğenmiş bir gülümseme.
Kapılar açılır ve bizi yoğun, yaz başlangıcı havasına çıkarır. Uyarı gibi
cildime yapışır, ama yine de onu kaldırıma kadar takip ederim.

9

“IF THE ROOM ADJUSTS AROUND HIM, LEAVE.”
(YOU’RE NOT ON A DATE IF HE OWNS THE BUILDING)

Ani

Müzik çok yüksek. Dişlerinizi titretip beyninizin kulaklarınızdan akıyormuş gibi hissettiren bir bas sesi var.

Stroboskop ışıkları arasında gözlerimi kırıştırıyorum, beni buraya getiren her hayat kararından pişmanlık duyuyorum — öncelikle, beni nereye götüreceğini bilmeden randevuya evet demekten başlayarak. Frank akşam yemeği dedi. Sadece akşam yemeği.

Tamam, sözünü tuttu. Beyaz keten masa örtüleri ve telaffuz edemediğim şarapların olduğu şık bir yerdi. Bardaklar o kadar narindi ki, yanlarında nefes almaya bile korkuyordum ve bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla çatal vardı.

Ama bu? Bu, gece hayatı kılığına girmiş duyusal bir savaş.

"İçki içeceğiz sanıyordum," diye bas sesinin üstüne bağıriyorum, stroboskop ışığı retinama çarptığında yüzümü buruşturuyorum.

Frank, sanki bu dünyanın en doğal şeyymiş gibi eğilir — dudakları kulağımın kepeklerine değiyor ve sesi o kaygan cazibeyi yayıyor. "Öyleyiz. Bu sadece daha... eğlenceli geldi."

Etrafıma bakıyorum, kalabalığı gözlemliyorum. Her şey tasarımcı marka: kıyafetler, parfümler, saatler. Yine de kimse Frank'e çarpmıyor.

Kalabalık, sanki o bir tür kraliyet mensubuymuş gibi etrafında dolaşıyor. Ya da daha kötüsü, ona borçluymuş gibi.

Ne istediğimi sormadan bizim için sipariş veriyor ve buna şaşırmadığım için kendimden nefret ediyorum. Lanet olası bir rave partisinde değil de özel bir tadımda gibi yüksek masanın üzerinden içkilerimizi kaydırırken, o gülümsemesini gösteriyor. "İyi misin?"

Müzik bir üst seviyeye çıktığında yüzümü buruşturmamaya çalışarak bardağı kaldırıyorum.

"Kendi düşüncelerimi duyabilseydim daha iyi olurdu."

O ise sırtarak içkisini yudumluyor, sanki tam da ait olduğu yerdeymiş gibi.

Ben güzel bir barda çalışıyorum, ama bu durum benim çalıştığım yeri kötü bir gecede bir bataktaneden farksız gösteriyor.

"Seni dışarı çıkaracağımı söylemiştim," diyor, gözlerini bardağından kaldırarak. "Sözlerimi tutmayı severim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu yüzden mi?"

Gülümsemesi genişliyor. "Öyle bir şey."

Gülmek istiyorum ama gülümsemeyi yutuyorum. Bu gece bir tuhaf. Fazla nazik davranıyor. Beni etkilemek için normalden fazla çaba gösteriyor. Ve içimdeki küçük, hain bir parçanın bunu fark etmesinden nefret ediyorum.

Bu haliyle, seni mahvetmeden önce aşık olabileceğin birine benziyor.

İçkimi yudumlarken gözlerim kalabalığın üzerinde dolaşıyor ve bir an için beni izleyen bir adam gördüğüme yemin edebilirim, ama gözümü kırptığım anda ortadan kayboluyor.

Kendime bunun önemsiz bir şey olduğunu söylüyorum.

Sadece ışıklar ve yüksek sesli müzik beni etkiliyor, başka bir şey değil.

"Bunu özlemişim," diyor Frank aniden, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Bizi."

"Biz diye bir şey yok," derim, içten gelmeyen bir gülümsemeyle gözlerimi devirerek. "Peki bu tam olarak ne demek oluyor?"

Gülümsemesi, o kendine özgü sırtıyla daha da keskinleşir. "Bir başlangıç."

"Bir başlangıç," diye tekrarlıyorum, düz bir sesle. "Bu, senin kollarına düşüp kulübün ortasında yavaşça dans ettiğimiz kısım mı?"

O eğilerek gülüyor. Ağzı benimkine çok yakın.

"Yapabiliriz. Ama ikimiz de benim dans eden biri olmadığımı biliyoruz."

Hayır. O seni seni
köşeden izleyip, sonunda pes edene kadar tipi.

Ve şu anda, bana sadece randevusuymuşum gibi bakmıyor ve bu beni rahatsız etmeye başlıyor.

Geri çekilip başımı sallıyorum. "Burası çok gürültülü. Bağırıyormuşum gibi hissediyorum."

Frank tartışmıyor. Sadece içkisini tek bir hareketle bitirip ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor.

"Hadi."

Tereddüt
ediyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor.

"Sadece daha sessiz bir kabin. Söz veriyorum."

Bunu düşünmem bile aptalca. Onun elini tutup onu koridorda takip etmem daha da aptalca.

VIP bölümü daha sessiz ama nedense daha kötü. Müzik, duvarlarda düşük, nabız gibi atıyor ve geri kalan her şey kadife perdeler, loş ışıklandırma ve kendini kanıtlamaya gerek duymayan paradan ibaret.

Beni en uzak köşedeki bir masaya götürüyor ve ben onun karşısındaki deri koltuğa kayıyorum, parmaklarım masanın kenarını okşuyor, sanki kendimi yere sabitlemek için bir şeye ihtiyacım varmış gibi.

Burada savaş botları, bu sabah kesinlikle orada olmayan uyluk kısmında bir yırtık olan şeffaf siyah tayt ve çaba ile kaza arasındaki çizgide yürüyen bir slip elbise ile olduğumun farkındayım.

Eyelinirim bulaşmış, dudak parlatıcım yok ve kadife iplerle çevrili, VIP etiketli bir yere götürüldüğünü bilmeyen biri gibi görünüyorum.

Bu odadaki diğer herkes, özenle hazırlanmış bir reklam kampanyasından çıkmış gibi görünüyor. Frank ise elbette bu ortama tam uyuyor.

Çatlamış ojemize bakıp, koltuğun içine daha da gömülme isteğiyle mücadele ediyorum.

"Met Gala için giyinmem gerektiğini bilmiyordum," diye mırıldanıyorum.

Frank sırtarak koltuğun arkasına bir kolunu uzatır. "Mükemmelsin."
Burun kıvırıyorum. "Bu süveterin altında ne giydiğimi bile bilmiyorsun."
"Bunun akşam yemeği ve içki olduğunu sanıyordum," diyorum, daha
dik oturarak. "Striptiz kulübünde amatör saatleri değil."

O eğilir başını başını eğdi aynı aynı sinir bozucu
sakin ifadesinde ifadesinde.

"İkisi de olabilir."

Ağzımı açıyorum, ama hemen kapatıyorum. Neden kabul ettim ki
bunu? Çünkü kendimi kötü hissettim. Çünkü lanet bir sokakta kanlar içinde
yatıyordu ve ben onun ölmesini engelledim. Çünkü onu aylarca başımdan
savmak, akşam yemeğine çıkmaktan daha zor gelmeye başlamıştı.

Ben bir erkeğin ortaya çıkmasını bekleyen kız değilim. Beni kütüphanenin
koridorunda nefes nefese bırakmış olsa bile.

"Kadife koltukların hoşuna gittiğini bilmiyordum," diyorum, oturduğumuz
gölgeli köşeye elimi sallayarak.

Omuz silkiyor. "Mahremiyeti severim." Sonra o tembel gülümsemesiyle
gülümsüyor. "Sen sevmez misin?"

Bu, kaşlarımı kaldırmamı sağladı. "Mahremiyet mi? Neyden, hayran
kulübünden mi?" Frank'in gözleri loş ışıktaki parlardı. "Kıskançlık sana
yakışıyor."

Gülüyorum. Ama gülüşüm keskin ve boş. "O kıskançlık değildi. İkinci el
utançtı."

O gülümser ve bir an için, bu tuhaflığı neredeyse unutuyorum.
Midemdeki düğümün daha da sıkılaştığını neredeyse unutuyorum.

Tanrım, onun yanında gülmenin bu kadar kolay olmasından nefret
ediyorum. Sanki hiç ayrılmamış gibi bu role ne kadar kolay geri dönüyor. Bu
gece daha yeni başladı ve şimdiden kötü biteceğini hissediyorum.

O arkasına yaslanıyor, bir kolunu koltuğun üzerine atıyor, bacaklarını
genişçe açıyor, erkeklerin yüksek sesle söylemeden hak iddia etmeye
çalıştıklarında sergiledikleri o kendini beğenmiş, bölgesel tavırla güven yayıyor.

Ve işe yarıyor.

Ona bakan herkesin, onunla birlikte olan kişinin ben olduğumu bildiğini
hissediyorum ve bu da bir şekilde beni sorun yerine bir mülk haline
getiriyor.

Barmen çağrılmadan ortaya çıkıyor, bana bakmıyor bile. Sanki bu anı bekliyormuş gibi Frank'in dirseğinin yanına bir içki bırakıyor. "Başka bir şey isterseniz söyleyin, *efendim*." Sanki seks yapıyormuş gibi söylüyor ve ağzından salya akıyor gibi görünüyor.

Gözleri bir kez bile benimkilere bakmıyor. Tabii, çünkü bu masada önemli olan ben değilim.

Frank ona başını sallar, sanki bu her zaman olan bir şeymiş gibi, ve o anda diğer şeyleri fark etmeye başlarım. Sürekli bu tarafa bakıp duran takım elbiseli iki adam. Birinin eğilip kapı görevlisine bir şey söylediği, kapı görevlisinin sorgusuz sualsiz başını salladığı ve yan kapıdan kaybolduğu.

Frank farkında değil gibi görünüyor, ki bu en rahatsız edici kısmı. İnsanların bir şey yapmadan önce ona nasıl baktıklarını izliyorum. DJ'in içeri girdiğimizde ona başını sallaması. Daha oturmadan birinin ona içki getirmesi.

Yavaşça arkama yaslanıp bacaklarımı çaprazlayarak onu göz ucuyla inceliyorum. "Peki... burayı nasıl bulduğunu bir daha anlatır mısın?"

Hiç tereddüt etmeden cevaplar. "Bir arkadaşımın yeri."

Bir kaşımı kaldırıp, bir şeyler yapmak için içkimi dudaklarıma götürdüm. "Eğlenceli bir arkadaş olmalı."

Bardağına gülümser ama hemen cevap vermez, sadece viskisini yudumlar ve sessizliğin uzamasını bekler.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," der sonunda, yumuşak bir inkar ve keskin bir eğlenceyle.

Evet, tabii.

DJ, bas ağırlıklı ve rahatsız edici bir parçaya geçer, ses zeminden geçip omurgama kadar titreşir. Frank eğilir, ağzı kulağıma dokunur, sanki özel bir şey fısıldayacakmış gibi — ama stiletto giyen bir kadın araya girer, elbisesi vücudunu zar zor örtmektedir. Gözleri Frank'e kilitlenmiştir, sanki onun adını hatırlamasını umuyormuş gibi.

"Frank," diyor, nefes nefese ve dudakları parlak. "Şehirde olduğunu bilmiyordum."

Frank cevap verirken ona bakmıyor bile. "Yeni döndüm."

Kadın kıkırdar.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," diye ekliyor, parmaklarını masanın kenarında gezdirip, kalçalarını sallayarak uzaklaşıyor, açıkça onun kendisini izlemesini umuyor.

Onun gitmesini izledikten sonra, ona dönüp, ifadesiz bir yüzle sordum. "Her zaman hayranlarını buraya randevuya mı getiriyorsun?"

O sinir bozucu bir şekilde sakın kalarak sırtıyor. "Bunun bir randevu olduğunu fark etmemiştim. Bunu sen söyledin, ben değil."

"Sen sinir bozucu olduğun için evet dedim. Seni Love Island'ın oyuncularıyla paylaşacağımı bilmiyordum."

Frank gülüyor, ama eli koltuğun arkasında kayarak omzuma dokunuyor.

"Kıskanıyor musun?"

"Ondan mı?" diye burun kıvrırım. "Lütfen. Topuklu ayakkabıları bir adım yanlış atsa uyluk kemiği kırılacaktı."

Gülümsemeyi kesmiyor. "Seni böyle seviyorum," diyor sonunda. "Savunmacı. Keskin dilli."

"Ben pahalı votkadan ve gizemli erkeklerden uzak olmayı seviyorum," diye mırıldanıyorum, boş bardağımı masaya koymak için öne eğiliyorum. "Senin hayran kulübündeki kızlardan biri daha kucağıma oturmaya çalışırsa, tam da orada olacağım."

Frank gülüyor, açıkça eğleniyor. Sonra yaklaşıyor. "Rahat ol. Burası güvenli."

"Senin için belki," diyorum, onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Gözleri titrer. Sonra elini uzatır, kulağımın arkasındaki bir tutam saç okşar — parmakları bir an fazla kalır.

"Burası benim, bebeğim. Kimse benim olan şeye dokunamaz."

Bu sözler, yanlış çalınan bir çan gibi göğsümde yankılanıyor. Gurur mu duymalıyım, yoksa korkmalı mıyım, bilemiyorum.

Onun mu? Bir şeyler döndüğünü biliyordum. Özellikle de etrafındaki insanların davranışlarından.

Ve "kimse benim olan şeye dokunamaz" derken ne demek istedi?

Onun sözleri ciğerlerimde duman gibi yerleşirken, ben koltuğa yaslanıyorum. Etrafımızda bas sesleri yankılanıyor. Işıklar yanıp sönüyor. İnsanlar hiçbir şey olmamış gibi gülüyor ve içiyorlar — sanki az önce bir flört ya da bir uyarı olabilecek bir şey duymamışım gibi. Belki de ikisi birden.

Frank'in gözleri odayı tarar ve bir anda o an geçer gider.

Orada oturuyor, kolunu kabinin arkasına atmış, sanki lanet olası yeraltı dünyasının sahibiymiş gibi. Ve ben sadece orada nefes alabilecek kadar şanslı bir kıyım.

O küçük tedirginlik hissi, göğsümde bir çürük gibi yayılıyor. *Burada ne işim var?*

"Tuvalete gidiyorum," diyorum ve o, boğazına yumruk atmak isteyeceğim ya da daha kötüsü, ona hak vereceğim bir şey söylemeden önce kabinden kayıp çıkıyorum.

Beni durdurmuyor, sadece bir kez başını sallıyor.

Kalabalığın içinden hızla geçiyorum, sallanan bedenleri, teri ve dökülen içkileri atlatarak.

Tuvaletlerin yanındaki koridor daha sessiz, ama çok da değil. Arkamdaki kapıyı kilitleyip lavabonun kenarını tutarak nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Burada ne halt ediyorum ben?

Kalbimin hızlanmasına neden olan sadece "*benim*" kelimesi değil. Onun bunu söyleme şekli.

Musluğu açıp yüzüme su serpiyorum. "Toparla kendini," diye yansımama mırıldanıyorum.

Ama bana bakan kız solgun görünüyor. Eyelinerim akmış ve dudaklarım o kadar sıkı bastırılmış ki neredeyse renksizler. Sanki iki saniye sonra kaçacakmışım gibi görünüyorum.

Ve sonra... arkamda yumuşak bir çarpma sesi duydum.

Kalbim güm güm atıyor, gözlerim aynaya kayıyor, arkama bakıyorum ama kabinler boş. Burada sadece ben ve aptalca paniğim var.

"Harika," diye fısıldıyorum. "Bu geceki tehlike işaretleri listesine tuvaletteki korkutucu olayları da ekleyelim."

Koridora adım atıyorum, yüzüme su sıçratmamış ve kendimi pencereden dışarı çıkmaktan vazgeçirmemiş gibi, kendimi yavaş yürümek için zorluyorum.

Köşeyi döndüğümde, Frank bir elini yumruk yapıp diğer eliyle bir adamın gömleğini tutmuş, adam ise iki saniye sonra altına işeyeceğe benziyor.

Ağız hareket ediyor, ama müzik çok yüksek olduğu için sözlerini duyamıyorum. Önemli değil. Ne söylüyorsa işe yarıyor, çünkü adam hayatı buna bağıymış gibi başını sallıyor, sonra geriye doğru sendeleyip cehennem peşindeymiş gibi çıkışa doğru koşuyor.

Frank nefesini vererek omuzlarını silker ve kollarını düzeltir. Ve sonra beni görür.

Bana attığı sırtış sakindir. Bütün gece attığı sırtışın aynısıdır, sadece birini ödü patlatmış gibi görünmemesi biraz rahatsız edicidir.

O kabine doğru yürürken, ben orada durup, nabzım hızla atarken, göğsümün altında soğuk bir şeyin kıvrıldığını hissediyorum. Çünkü onu tanıdığımdan beri ilk kez... Frank'in gerçekte kim olduğunu aslında bilmediğimi merak ediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor rahat bir şekilde.

Bir kez başımı sallayıp karşısındaki masaya oturuyorum. Ama bu gece Frank'te bir şeyler... farklı. Daha keskin.

Ona bunu sormaya vaktim olmadan garson gelir. Yine bana bakmadan bir tur daha içki getirip kaybolur.

Frank hiçbir şey olmamış gibi kadehini kaldırır. "Sonunda o randevuyu aldığımıza."

Tereddüt ettikten sonra ben de kadehimi kaldırırım, çünkü bu lanet şehrin yarısına sahipmiş gibi davranan bir adamla kadeh tokuşturmamak, kayıp ihbarı yapılmasına neden olacak türden bir hata gibi gelir bana.

Kadehimi gereğinden yavaş bir şekilde masaya koyup onu incelerim. "Şehirden ayrıldığında nereye kayboldun?" diye sorarım.

"İş," diyor. Her zamanki gibi aynı cevapsız cevap. Parmakları, sanki bir sır saklıyormuş gibi kadehin kenarını kavlıyor ve bunun her saniyesinden zevk alıyor.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu belirsiz cevap bu gece tüm işi hallediyor, ha?"

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Umursadığın için mi soruyorsun?" Alaycı bir şekilde gülümsüyorum, ama çok geç kalmışım.

"Soruyorum çünkü insanlar genellikle haftalarca ortadan kaybolmazlar."

Sesini alçaltıyor, bu yüzden onu duyabilmek için eğilmem gerekiyor.
"Bunu takip ettiğini bilmiyordum."

"Takip etmiyordum."

O, "Beni kandırabilirdin." der.

Gözlerimi devirip koltuğa geri yaslanırım, ama o anda eli masanın altında bacağıma konar.

Hareketsiz kaldım.

"Bu bir hayır değildi," diye mırıldanır, sesi omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderecek kadar alçalır. "Merak ediyorsun. Sonunda."

Pişman olacağım bir şey söylememek için, ya da daha kötüsü, dürüst bir şey söylememek için içkimi kaldırıyorum. Ama o durmuyor.

"Bu randevunun iyi bir fikir olduğunu biliyordum," diye ekliyor gülümseyerek. "Bir gece dışarı çıktık ve sen şimdiden benim katmanlarımı soymaya çalışıyorsun."

"Kendini övme," diye mırıldanıyorum, başparmağı dizimin hemen üzerinde tembel daireler çizmeye başladığında kalbimin atışının hızlandığını görmezden gelerek.

Gereğinden fazla yaklaşır, kolonyası ve tehlikesi aramızdaki havayı doldurur. "Çok geç, bebeğim. Şu anda çok gururum okşandı."

Gözleri ağzıma kayıyor — garson gelip başka bir şey isteyip istemediğini sorduğunda. Yüzünde, kesintiye uğradığı için öfkeye benzer bir ifade beliriyor, ama hemen gözlerini kırıp onu silip atıyor. Ben de fırsatı değerlendirip dikleşiyorum ve sanki sağduyumu kısa devre yaptırmamış gibi elini itiyorum.

"Peki, varsayımsal olarak... biri senin gerçekte ne iş yaptığını bilmek isteseydi, nereden başlasa iyi olurdu?"

Gülümsemesi bozulmaz. En ufak bir çatlak bile olmaz. "Bir kadında neyi sevdiğimi sorarak başlayabilirsin," der pürüzsüz bir sesle. "Ama bence sen zaten biliyorsun."

Tanrım. Dayanılmaz biri.

Burun kıvırıyorum. "Tabii. Çünkü belediye başkanı ya da onun gibi bir şey olabilecek bir erkek hakkında ilk bilmek istediğim şey kesinlikle budur."

Gözleri parlar, ama sadece omuz silker.

"Ben belediye başkanı değilim," diyor, başparmağıyla bardağının kenarını okşayarak. "Bu, işlerin nasıl yürüdüğüne başka birinin söz hakkı olduğunu gösterir."

Gözlerimi kırpiyorum. "Oh, ne güzel. Tanrı kompleksi olan bir adam. Bu çok yeni."

O gülüyor, ama içten içe, her şey çelik gibi.

"Rahatla," diyor, diyor, eğiliyor . "yatırımlarla uğraşıyorum. Yönetim. O tür şeyler."

Ona bakıyorum. "Her zamanki gibi belirsiz. Klasik." Başımı eğiyorum, sesimi düz tutuyorum. Çok umursadığımı düşünmesine izin veremem, yoksa bu onun başına vurur. "Ne tür bir yönetim? Kulüpler? Restoranlar? Tetikçiler?"

Kafasını eğip, bana nasıl cevap vereceğine karar veriyormuş gibi mırıldanıyor.

"İnsanları hizada tutmayı iyi bilirim diyelim. Ve bana olan borçları tahsil etmekte çok iyiyim."

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçer. Bunun nedenini ışıktandırmaya ve botlarımın altında ikinci bir kalp atışı gibi titreyen bas sesine bağlıyorum. Ama içten içe, bunların hiçbirinin neden olmadığını hissediyorum.

"Hala bunun bir suç draması olmadığı kısmı bekliyorum," diye mırıldanıyorum, içkimi yarıya kadar içmişim.

Frank yaklaşır, parmakları dizime dokunur. "Hadi ama, bebeğim. Sen bundan daha akıllısın," der, buzun üzerine dökülecek kadar yumuşak bir sesle. "Güvende olmadığını bilseydim seni böyle bir yere getirir miydin sence?"

"Bu mu?" diye soruyorum, başımı eğerek. "Bir güvenlik gösterisi mi?"

Gülümsemesi genişliyor. Dişleri görünüyor ama mizahı yok. "Henüz neler yapabileceğimi görmedin bile."

Midem burkulur, çünkü içimdeki karanlık, kırık bir parça bilmek ister. Sadece blöf yapıp yapmadığını görmek için. Sadece kolonya ve kol düğmelerinin altında ne tür bir canavar olduğunu görmek için.

Işıklar yüzünde yanıp sönüyor, onu kırmızı ve mavi ışıklarla boyuyor. Sert bir şeyden oyulmuş gibi görünüyor ve ben tekrar baskı yapmaya hazırlanıyorum — gerçek bir cevap alamayacağım başka bir soru soracağım — ama o ayağa kalkıp elini uzatıyor.

"Gel."

Elini izliyorum. "Neden?"

Gülümsemesi dudaklarının kenarlarında kıvrılıyor. "Çünkü burada daha fazla oturursan, cevaplamayacağım sorular sormaya başlayacaksın. Bu da randevumuzu mahveder."

Elini tutmadan ayağa kalkarım ve koridordan ilerleriz. Arkadaki bir yan kapıda dururuz; ben bu kapının varlığından bile haberdar değilim

fark etmediğim bir kapıda durduk. O, tuş takımına bir şey yazdı ve kilit yumuşak bir tıklama sesiyle açıldı.

"Orada da bir panik odan mı var?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak.

Frank kapıyı açarken gülümser. "Henüz yok. Ama ikna edilebilirim."

Onu nasıl o kadar kirletmeyi başardığını asla bilemeyeceğim.

Her sinirim titriyor ve nabzım, adını vermek istemediğim nedenlerden dolayı hızlanıyor. "Bu beni etkilemeli mi?"

İçeri giriyor ve omurgam duvara değene kadar beni yavaşça geriye doğru itiyor. Elleri bana dokunmuyor, ama nefesi yanağımı okşuyor, beni titretmeye yetecek kadar yakın.

"Seni etkilememe gerek yok, bebeğim," diye mırıldanıyor. "Hâlâ buradasın."

Çenemi sıkıyorum. "Çünkü oyun oynamakta iyisin." Ağzı kıvrılıyor.

"Ben oyun oynamam."

Elini kaldırır ve parmak uçlarıyla çenemi okşar, sonra saçlarıma kaydırır ve başımı geriye doğru eğecek kadar çeker. Hareketi yavaş ve kasıtlıdır, sanki ne kadarını kabul edeceğimi test ediyormuş gibi.

Onu itip, keskin bir şey söylemeliyim. Ama bunun yerine, ona izin veriyorum. Nedenini asla bilemeyeceğim.

"Bunun ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldadım. "Senin gibi erkekleri daha önce görmediğimi mi sanıyorsun?"

Ağzı boğazıma iner, sözleri cildime sıcak bir vaat gibi. "Hayır, bebeğim. Görmedin."

Dili nabız noktamın üzerinde geziyor ve yemin ederim dizlerim neredeyse titriyor, ama düşündüğün sebepten dolayı değil. "Frank..."

"Sabırlı davrandım," diyor, sesi daha karanlık, daha sahiplenici bir tona düşüyor. "Çok sabırlı davrandım. Hissetmediğini mi iddia etmek istiyorsun? Peki. Ama bunun ne olduğu konusunda bana yalan söyleme. Kendine yalan söyleme."

Eli yine çenemin altına kayıyor, başparmağı alt dudağımı okşuyor ve ağzımın içgüdüsel olarak açılmasından nefret ediyorum.

Bana yaklaşıyor, o kadar yakın ki düşünemiyorum, dudakları benimkine tüy kadar hafif bir dokunuşla değiyor. Sonunda hak ettiğini düşündüğü şeyi elde etmiş gibi

hak ettiğini düşündüğü bir hakkı elde ediyormuş gibi, ve sonunda geri çekildiğinde, sanki mahvolan kişi kendisiymiş gibi nefes alıyor.

"Eve gitmelisin," diyor sertçe. "Senin için iyi olabileceğimi iddia etmeyi bırakmadan önce."

Ne demek numara yapmak? Kaşlarımı kaldırıyorum, o da teması kesmek için geri çekiliyor.

Aramızdaki hava hala gergin ama sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Senden hiçbir şey yapmanı istemedim," diyorum soğukkanlılıkla. "Bu senin fantezin, benim değil."

Ağzı kıvrılıyor, ama bu bir gülümseme değil. Daha keskin bir şey. "Öyle mi?" diye mırıldanıyor.

Onun bakışlarını karşılayarak bir kez başımı sallıyorum. "Bir öpücükle senin olduğumu mu düşünüyorsun? Buradaki diğer kızlar gibi kucağına atlayacağımı mı?"

Sessizliği, söyleyebileceği her şeyden daha yüksek sesli.

"Ben lanet bir ödül değilim, Frank," diye fısıldıyorum. "Ve kesinlikle kimseye ait değilim."

Beni izliyor, taş gibi hareketsiz, ama bir değişiklik var. Gözlerinde, benim karşılık vereceğimi beklemediği için daha karanlık bir şey parlıyor.

Çantama uzanıyorum, saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum.

"Akşam yemeği için teşekkürler," diyorum, gözlerime kadar ulaşmayan bir sırıtışla. Cevap beklemeden, topuklarımı döndürüp yürümeye başlıyorum.

Kulüp çok gürültülü, hava parfüm, ter ve güç oyunları ile ağırlaşmış. Botlarım cilalı zeminde yankılanıyor, başım dik olsa da omuzlarımin arasında onun bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum. Umurumda değil, sadece buradan çıkmam lazım.

Daha önce VIP barın önünden geçtiğim yan çıkışı hedefliyorum.

Ama tam kapı koluna uzanırken, kapının önünde bir vücut hareket etti.

"Üzgünüm canım, buradan çıkamazsın," dedi, sesi düz.

Gözlerimi kırıştıtarak, sanki sadece kapının tıkalı olduğunu kastettiğini düşünerek onun yanından geçip gittim. "Az önce açıldı."

"Kulüp doldu. Politika değişti."

Politika mı değişti? enem gerildi. Tabii ya, politika birdenbire değişmiş. Belki de değişmiştir. Ben nereden bileyim ki?

Kapı o kadar yakın ki, üzerine tkrebilirim ama bu adam sanki Pentagon'a girmeye çalışıyormuşum gibi davranıyor. Omzuma bakıyorum ve Frank'i görmeden bile ensemdeki tüyler diken diken oluyor. *Tabii ki.* Yavaşça ilerliyor, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi kalabalığın arasından sıyrılıyor.

Dişlerimi sıkıp kapıya doğru dönüyorum. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece biraz hava almam lazım."

Güvenlik görevlisi gözünü bile kırpmıyor. Arkamda Frank'i hissedene kadar onu duymuyorum. Sesi duman gibi içeri süzülüyor.

"Fikrini mi değiştirdin, tatlım?"

Vücudum, ben durduramadan tepki veriyor. Omurgam sertleşiyor, çenem kilitleniyor, yumruklarımı sıkıp etrafımda dönüp onun yüzündeki kendini beğenmişliği tokatlamaktan ya da daha kötüsü, onun benim telaşlandığımı görmesine engel oluyorum.

Sesimi kontrol ediyorum. "Koruma köpeğine çekilmesini söyle."

Frank yaklaşır ve pahalı kolonya kokusu ile daha karanlık bir koku etrafımı sarar. "Soruma cevap vermedin."

Hızla dönerek, neredeyse göğsü göğsüne yaklaşırım. "Ne zaman geri çekileceğini gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Beni, çoktan çözdüğü bir sorunmuşum gibi inceliyor, ama yine de benim kıvranmamı izlemekten hoşlanıyor. Sonra eğiliyor, ağzı kulağımın hemen altına değiyor.

"Eğer gitmek isteseydin," diye mırıldanır, "ana girişten çıkardın. Buraya bir şey anlatmak için geldin. Ben de sana izin verdim."

Donup kalırım.

Kalbim göğsümde çarpıyor, kısmen adrenalin, kısmen öfke ve kısmen de adını koymak istemediğim bir şeyden dolayı.

"Benden korkmuyorsun," diyor, sanki bu bir gerçekmiş gibi, bir uyarı değilmiş gibi. "Ama belki de korkmalısın."

Arkamı dönmüyorum. Dnemiyorum. Omurgam kilitleniyor, vücudumun her santimi tepki vermek, kaçmak, saldırmak ya da başka bir şey yapmak için çığlık atıyor, ama

yapmıyorum. Sadece güvenlik görevlisine bakıyorum, sanki tüm bu an bana kimin kontrolü elinde tuttuğunu hatırlatmak için tasarlanmış gibi.

"Beni bırakın," diye fısıldıyorum.

Frank arkamda nefesini verir. "Kapana kısılmadın."

Fiziksel olarak değil. Ama o hareket etmiyor, ben de öyle. O kadar yakın ki parmaklarının benimkileri okşadığını hissedebiliyorum, bu hareket o kadar yumuşak ki kazara olmuş gibi görünüyor, ama o kadar da sert ki kazara olmadığı belli.

"Bana mesafe istediğini söylüyorsun, sonra da bu halde ortaya çıkıyorsun? Benim kulübümde?" Karanlık bir kahkaha atıyor. "Karışık mesajlar veriyorsun, tatlım."

Dişlerimi sıkıyorum. "Belki de sadece bedava içki içmek istedim."

Sesi alçalır. "Ya da belki beni zorlarsan ne olacağını görmek istedin."

Sonunda dönüp onu iterek geçiyorum, omzum göğsüne çarpıyor. Beni bırakıyor ama arkamda gülümsediğini hissediyorum.

Sokakta hızla ilerlerken botlarım kaldırıma sertçe vuruyor. Ekran aydınlanırken, Uber çağırmak için telefonumu çıkarıyorum.

■

Bilinmeyen Numara: Yalnız başına eve yürümek için çok güzelsin.

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve yürümeyi bırakırım. Bir mesaj daha gelir.

■

Bilinmeyen Numara: Merak etme. Seni izliyorum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

Siyah sana çok yakışıyor, ama benim tasmamdan başka bir şey giymesen daha da yakışırın.

Yerimde dönerek caddeyi, çatıları, şimdi biraz fazla ağır gelen gölgeleri taradım ama hiçbir şey yoktu.

Parmaklarım telefonu sıkıca kavrar, nasıl kullanacağımı bilmediğim bir silah gibi tutarım. Aptal değilim. Bunun ne olduğunu biliyorum. Birinin izlediğini söylediğinde bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Ama kim olduğunu bilmiyorum ve bu durumu daha da kötüleştiriyor.

Dövmeli Adam olabilir mi? Başka kim olabilir ki? Zaten sahiplenici, kontrolcü bir tip olduğunu kanıtladı. Beni takip etmesi hiç de zor olmaz. Tabii Sloane benimle dalga geçmiyorsa.

Tanrım. Lütfen Sloane ya da Sarah olsun.

Sokağa tekrar baktığımda kalbim daha hızlı atmaya başlar, sonra kendimi normal bir hızda, normal bir duruşla yürümeye zorlarım. Sanki iki saniye sonra tam bir paniğe kapılmayacakmışım gibi.

İki blok sonra, bir çift far tepenin zirvesinden belirir ve kaldırıma yanaşır. Uber'im. Kalbim hala hızla atarken, plakayı iki kez kontrol ettikten sonra arabaya biniyorum.

Sürücü yaşlı ve kulaklık takmış. Beyzbol maçını yarım kulakla dinliyor, ama ben kapıyı çarparak arka koltuğa çöküp sonunda omuzlarımı indirirken tek kelime etmiyor.

Rahatlamıyorum. Gerçekten değil. Çünkü eve kadar olan yol boyunca, o mesajı düşünmeden edemiyorum. Kim gönderdi? Beni kim izliyor?

Evime vardığımızda, pencereleri, yangın merdivenini ve caddenin karşısındaki çatıları taramaya başlamıştım bile.

Hiçbir şey yoktu.

Ama gardımı indirmiyorum. Bir saniye bile. Ön kapının kilidini açarken arkama bakmıyorum, ama sanki biri ensemde nefes alıyormuş gibi kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum.

Belki de hayal ediyorum.

Muhtemelen.

İçeri girince kapıyı kilitliyorum, zinciri çekiyorum ve sanki beni tutacakmış gibi sırtımı kapıya dayıyorum.

Telefonum tekrar titriyor ama ben kıpırdamıyorum. Sadece yere bakıyorum, sonra yavaşça ekranı yukarı doğru sürüyorum.

Bilinmeyen Numara: Tatlı rüyalar.

Görüşüm bulanıklaşana kadar mesaja bakıyorum. *Tatlı rüyalar?* İğrenç. İki kelime fazla, ama tüylerimi diken diken etmeye yetiyor.

Parmaklarım ekranın üzerinde dururken, kalbim hızla atıyor. Söyleyebileceğim binlerce şey var.

Bu kim?

Siktir git.

Hayatını yaşa...

Ama hiçbirini göndermiyorum çünkü cevap vermek bir şey ifade ediyor. Bağıllık anlamına geliyor. Ve bazen sessizliğin daha güçlü olduğunu öğrendim, özellikle de zor yoldan.

Telefonu yüzüstü tezgahın üzerine atıyorum, bu sessizlikte çok fazla gürültü yapıyor. Bir kez, sonra iki kez volta atıyorum. Perdeleri daha sıkı çekiyorum, sürgüyü, zinciri ve yangın merdivenini kontrol ediyorum.

Tekrar.

Yüzüme su serpiyorum, lavabonun kenarını sıkıca tutuyorum ve aynaya bakıyorum, sanki bu, neden içimden izlendiğimi hissettiğimi açıklayabilirmiş gibi.

"Sen iyisin," diye fısıldarım.

Ama iyi hissetmiyorum, avlanıyormuşum gibi hissediyorum. İşte bu yüzden telefonumu alıp Sarah'ı arıyorum.

İkinci çalınıştta telefonu açar ve merhaba bile demez.

"Bakın, duygusal olarak ihmal edilmiş en iyi arkadaşının varlığını nihayet hatırlayan kimmiş. Umarım ölmek üzere olduğunu söylemek için aramışsındır. Ya da hamile olduğunu. Ya da her ikisini birden."

Kanepeye çöküyorum, şimdiden kendimi hazırlıyorum. "Ölmek ne demek?"

O dramatik bir şekilde nefes verir. "Tamam, tam anlamıyla bir krizden mi bahsediyoruz, yoksa sadece sıradan bir 'korkunç bir karar verdim ve şimdi gece yarısı travmamı dökmem lazım' durumundan mı?"

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Başka bir mesaj daha aldım." Anında bir sessizlik oluyor.

"Gizemli Sapık mı, Aşık Frank mı?"

"Bilinmeyen numara. Yine. Sadece... Tatlı rüyalar dedi."

Diğerlerini ona anlatmıyorum, çünkü onun korkmasını istemiyorum. O kadar yüksek sesle inliyor ki, protesto etmek için battaniyesini yeniden düzenlediğini duyabiliyorum. "Tamam, hayır. Bu flört etmek değil. Bu Annabelle bebeğinin bodrumdan çıkma enerjisi. Yalnız mısınız?"

Pencereleri tekrar taradım, yangın merdivenini iki kez kontrol ettim. "Her şey kilitli. Çevreyi üç kez taradım ve hala burada olmaması gereken bir şeyin nefes aldığından eminim."

"Eğer bir iblis senin alaycı tavırlarını ve travma zırhını aşarsa, hepimiz öleceğiz."

Zayıf bir kahkaha kaçıyor. "Yardımcı olmuyorsun."

"Yardım etmeye çalışmıyorum. Beni mafya kocan için terk ettin ve şimdi Blair Cadısı mesajlarıyla seni rahatsız ediyor. Karma'nın etkisi uzundur."

İnliyorum. "Bu bir randevu değildi. Bu..."

"Suçluluk ve tehlikeyle sarılmış bir seks randevusu mu? Evet, biliyorum."

Yüzümü buruşturarak yatak odasına doğru bakarım. "Bununla başa çıkabileceğimi sandım başa çıkabileceğimi düşündüm."

Sarah mırıldanır. "Başa çıkabilirsin. Sadece bunu yapmak zorunda kalmamalısın. Ve

Belki bir dahaki sefere, sana elmaslar alan ve ruhunu ele geçirmek isteyen bir adam için, ölümüne dostunu terk etmezsin."

"Bu tuhaf bir şekilde spesifik."

"O mesaj da öyle. Tatlı rüyalar? Ani. Katiller yüzüne yastık koymadan önce böyle derler."

Yine gülüyorum, biraz fazla yüksek sesle, ama içten. O biraz yumuşuyor. "Frank mıydı?"

"Sanmıyorum," diyorum. "O gizlice hareket etmez. O performans sergiler. Ve bu... bu sanki biri izliyormuş gibi hissettiriyor."

"Tamam. Gerçekten mi?" diyor. "Frank, Godfather brunch'ı andırıyor. Ama bu, seni korkutmak isteyen biri gibi geliyor. Bu da muhtemelen senden korktukları anlamına geliyor."

"Keşke bu beni daha iyi hissettirse."

"Gelip sana bakmamı ister misin?"

Tereddüt ediyorum. "Hayır. Ben iyiyim. Sadece... bir şeyi yumruklamak istememe neden olmayan bir ses duymaya ihtiyacım vardı."

"Emin misin?" diye sordu. "Çünkü şarabım, bıçaklarım ve korkunç bir leopar desenli bornozumla duygusal olarak hazır durumdayım. On dakikada orada olabilirim."

"Ben iyiyim. Yemin ederim."

"Tamam, o zaman eylem planın şöyle... Bir şeyler ye, kapılarını kilitle - tekrar - ve bıçağınla uyu. Ama bıçağınla değil. Bıçak oyununu seksi biri için sakla."

Gözlerimi devirdim. "Ben öyle bir şey yapmayacaktım..."

"Öyleydi. Azgın sessizliğinden bunu anlayabiliyordum."

"Senden nefret ediyorum."

"Bana tapıyorsun. Ve cenazemde ağlayacaksın."

"Sadece hayalet göğüslerinle beni rahatsız edeceğin için."

"Aynen öyle." Sesi yumuşar. "Bebeğim... gerçekten iyi misin?"

Gölgelere bakıyorum ve kalbim bir vuruş fazla atlıyor.

"Hayır," diye fısıldarım. "Ama iyi olacağım."

Şimdi nazikçe nefes verir. "Tamam. Herhangi bir şey hareket ederse, nefes alırsa veya 'boo' diye fısıldarsa bana mesaj at."

"Boo'yu tanımla?"

"Uzun boylu, dövmeli, duygusal olarak kabız ve şu anda gece geç saatlerde beyninde porno oynayan adam."

O devam etmeden telefonu kapatıyorum, sonra ışıkları söndürüp bıçağı yastığımın altına koyuyorum ve karanlığı uzak tutacakmış gibi yatağa giriyorum.

IO

"DISTRACTIONS GET YOU KILLED."
(UNLESS YOU USE THEM FIRST.)

Dövmeli Adam

Salı sabahları tahmin edilebilir. Kütüphane saat onda açılır ve o genellikle saat dokuz buçukta kulaklıklarını takmış, anahtarlarını silah gibi parmakları arasında sıkıca tutarak gelir.

Ama bugün geç kaldı. On dakika. Sonra on beş dakika. Ve sonunda içeri girdiğinde, bir terslik olduğunu anladım. Bu mesafeden bile görebiliyordum. Omuzları her zamankinden daha fazla kasıktı. İade kutusu gürültüyle kapandığında irkildi ve sanki orada birini bekliyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyordu.

Bu çok ince bir ayrıntı, ama ben onu sadece izlemiyorum, onu inceliyorum. Sakin, sinirli, eğlenceli ve hatta umursamıyormuş gibi davrandığı zamanlardaki hareketlerini ezberledim. Kimsenin dinlemediğini düşündüğünde nasıl güldüğünü biliyorum. Gergin değil, zaman kazanmak için alt dudağını ısırıldığını biliyorum. Aradaki farkı biliyorum.

Bu... bu ikisi de değil.

Geçen hafta sarhoş bir adamın kafasına gözünü kırpmadan viski bardağı fırlatan aynı kız, şimdi çantasını sanki onu yerçekimine bağlayan tek şey gibi sıkıca tutuyor.

Bir şey oldu.

Yerimi değiştirip, koridorun en ucundaki gölgede kalıyorum, kameraların bulanıklaştığı yerde. Orasının kör nokta olduğunu biliyorum, haftalar önce hepsini haritalandırmıştım.

Uzuvlarındaki gerginlik. Omurgasındaki sertlik. Bir kitaba uzanırken elinin titremesi ve onu sabitleyene kadar geçen bir saniyelik duraklama. Evet, kesinlikle bir şey oldu. Dün gece meşguldüm, ama birkaç kez kontrol ettim ve iyi görünüyordu.

O zamandan sonra ne oldu?

Bunu saklamaya çalışması ve iyiymiş gibi davranması, onu tutup cevaplar istemek istememe neden oluyor. Hasta olan kısım —zorunlu olmadıkça ortaya çıkarmadığım karanlık, şiddet dolu tarafım— onun gözlerine o bakışı kimin koyduğunu öğrenmek istiyor.

Eğer biri onu parçalamaya çalışıyorsa, bu işi bitirecek kadar uzun yaşamasına izin vermeyeceğim.

Onu rahat bırakmam gerek, ama bırakmayacağım. Koridora döndüğü anda, sanki hava değişiyor.

İlk başta beni görmüyor, meşgul gibi davranmakla meşgul. Elinde kitapları sıkıca tutuyor ve parmakları kapakları sıkıca kavırıyor, sanki akıl sağlığını bir iplikle tutuyormuş gibi.

Zaten kısa olan tişörtü, uzandığında yeterince yukarı çıkıyor ve göğüslerinin hemen altındaki sinir bozucu deri şeridini ortaya çıkarıyor ve bu, sikimi saniyeler içinde sertleştiren lanet bir davet.

Hareket etmiyorum. O beni hissedene kadar bekliyorum. Ve hissettiği anı biliyorum. Adımlarının yavaşladığını, nefesinin kesildiğini görüyorum. Başını çevirirken omurgası düzeliyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir anda duvarları yükseliyor. Taktığı maske ikinci bir deri gibi yerine oturuyor.

Ama ben altındaki şeyi çoktan görmüştüm. Beyninin farkına varmadan önce vücudunun nasıl tepki verdiğini gördüm ve lanet olsun, bu beni o maskeyi dişlerimle yırtıp atmak istememe neden oluyor.

Mesafeyi kapatıyorum, onun hissedebileceği kadar yavaşça, ve o geri çekiliyor. Uzaklaşamaz, ama rafın ucuna çarpacak kadar uzaklaşıyor.

Bir elimle başının üstünü tutarak, diğer elimle kalçasını okşayarak onu köşeye sıkıştırıyorum ve vücudunun dokunuşuma eridiğini hissediyorum.

"Her zaman bu kadar gergin misin," diye fısıldıyorum, "yoksa sadece seni mahvedeceğini bildiğin zaman mı?"

Bana öfkeyle bakar. "Yoluma çıkıyorsun."

"Biliyorum."

Elini göğsüme dayıyor, sanki beni itecekmiş gibi, ama itmiyor. Neredeyse gülmek üzereyim, çünkü bu sınırı tek bir nefesle ikiye bölebilirim.

"Sen hep bu kadar kendini beğenmiş misin," diye karşılık veriyor, "yoksa sadece kadınlara lanet bir sapık gibi yaklaşıırken mi?"

Sinirli gibi konuşuyor, ama vazgeçtiğini hissedebiliyorum. Sırıttıyorum. "Sana dokunmadan önce beni hissetmediğini iddia etme."

Çenesi sıkışır. "Sana dizimle vurmalıyım. Belki o zaman insanlara gizlice yaklaşmamayı öğrenirsin."

"Yapmayacaksa

n." "Bahse var

mısın?"

Gözlerim, parmaklarının hala göğüs kafesime dokunduğu yere kayıyor. "Eğer ciddiysen, çoktan yerde yatıyor olurum."

O öfkeyle nefes alır, ama çekilmez. Ben de ona yaklaşıyorum, nefesinin kesileceği kadar yakın, ve dudaklarımı kulağının kepçesine değdirir, sesimi ölümcül bir fısıltıya indiririm.

"Sen benim olmadığım biri gibi kokuyorsun."

O sertleşir.

Onaylamasına gerek yok, zaten biliyorum. Ama bunu onun dudaklarından duymak istiyorum. Onun söylemesini, itiraf etmesini istiyorum. Böylece bunu kaburgalarımın kazıyıp, yapmak üzere olduğum her şeyi haklı çıkarmak için yeterince uzun süre orada çürümesine izin verebilirim.

Elim aşağıya doğru kayar, şortunun bel kısmını okşayarak, onu rafa karşı titretmeye neden olacak şekilde alay eder.

"Seni boşalttı mı?"

Sanki cevabı bilmiyormuşum gibi soruyorum. Sanki yalan söylediğinde vücudunun nasıl hareket ettiğini ezberlememişim gibi.

Hiçbir şey söylemiyor, ama sessizliği bana her şeyi anlatıyor.

Elimi daha yukarı kaydırıyorum, sanki dünyadaki tüm zaman benimmiş gibi gömleğinin altına giriyorum. Parmaklarım kaburgalarına yayılıyor ve cildi

avucumda sıcak ve yumuşak. Bu noktada, o istese bile durabileceğimden emin değilim.

"Söyle bana," diyorum, ağzım kulağının üzerinde. Cevabı neredeyse bir fısıltı. "Hayır."

Sadece tek bir kelime. Ama bir patlayıcı gibi etki ediyor. Gülümsüyorum. "Denedi mi en azından?"

Nefesi kesildi. Neredeyse hiç yoktu, ama ihtiyacım olan tek şey buydu. Duvarlarının, beni dışarıda tutmak için inşa edilmemiş gibi yıkıldığını hissedebiliyorum.

Eli omzuma düşüyor. "Lütfen..." diye fısıldıyor, bir uyarı gibi. Ama parmakları beni itmek yerine gömleğimin kumaşına kıvrılıyor.

Yine de dizlerimin üzerine çöküyorum ve o nefesini tutuyor — panik ve şehvet arasında kalmış, beni deli eden türden bir ses.

Siktir, bana ne yaptığını bilseydi keşke.

Ellerim uyluklarının arkasına kayıyor, o lanet olası küçük şortun altına giriyor. Cildi sıcak ve titriyor. Bana karşı koymaya ve aynı zamanda beni kendine çekmeye çalıştığını anlayabiliyorum.

Dizinin iç kısmına bir öpücük konduruyorum, sonra hemen üstündeki hassas noktayı ısıyorum, onu sarsacak kadar sertçe.

Benim.

Bacaklarını ayırdığımda gerginleşiyor. Hayır demek üzereymiş gibi nefesi kesiliyor, ama söylemiyor. Sadece orada duruyor, yumruklarını yanlarında sıkıyor.

Zaten beni durdurmaya çalışsa da umurumda olmazdı. Olmazdı. Ağzım ellerimin izinden gider—santim santim yukarı doğru, günah kadar yavaş. Ulaşabildiğim her yumuşak deri parçasını öperim, onun inlemesini duymak istediğimde ısırırım, onu inlemeye zorlayacak kadar sert emerim ve sonunda parmağımı külotunun altına kaydırırım.

Tanrım, o tam bir felaket.

O şortlar daha dar olmasa ne mutlu ona. Öyle olsaydı, kitap rafları ne olursa olsun, onları hemen burada yırtıp atardım.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. "Benim için çok ıslak."

Yavaş, işkence gibi daireler çizerek, ses çıkarmadan parçalanışını izliyorum. Onu ayakta tutan tek şey sanki rafmış gibi rafa tutunmasını izliyorum

ayakta tutan tek şeymiş gibi tutunmasını ve iki parmağımı derine sokup doğru şekilde kıvırdığımda dizlerinin neredeyse bükülmesini izliyorum.

Buna direnmiyor. Hala kontrolün kendisinde olduğunu iddia ediyor ve ben bunu çok seviyorum. İşte benim kızım.

"Şu anda onu düşünmüyorsun, değil mi?"

Nefes nefese başını sallar. "Hayır," diye fısıldar.

Onu yukarıdan bakacak kadar geri çekiliyorum, dudaklarım iç uyluk kısmına hafifçe değiyor.

"Söyle."

"Onu düşünmüyorum."

Onu, bileğimi pis bir şekilde çevirerek ödüllendiriyorum. Sırtı rafa çarpıyor, bir eli dik durmaya çalışır gibi tahtaya vuruyor. Üçüncü parmağımı eklediğimde ne tür bir ses çıkaracağını duymak için iç uyluk kısmını ısıriyorum.

Sanki nefesini kesmişim gibi nefes nefese kalır. Tanrım, bu haliyle mükemmel — mahvolmuş ama hala öyle olmadığını iddia ediyor. Yaklaştığını anlayabiliyorum. Bütün vücudu parmaklarımın etrafında gerilir, ben de geri çekilirim.

Kafasını geriye atarak küfür ediyor.

"Henüz değil," diye mırıldanıyorum. "Kime ait olduğunu söylemeden boşalamazsın."

Her yeri titriyor ama pes etmiyor.

İyi. Onun teslim olmasını istemiyorum. Ben almak istiyorum. O, benim adımları sanki hayatında bildiği tek isimmiş gibi söyleyene kadar onu parça parça koparmak istiyorum.

Eğilip, sesimi alçak tutarak, bir söz gibi tenini okşuyorum.

"Acaba seni hiç böyle gördü mü? Sırılsıklam ve nefes nefese?"

Elim belinde sıkışıyor.

"Titriyorsun. Sanki bunun için yaratılmışsın gibi seni parçalara ayırmama izin veriyorsun.

İstemiyormuş gibi davranıyorsun, ama vücudun çaresizce istiyor.

Karnını öperek yukarı doğru ilerlerken, gerginliği de beraberimde sürüklerim. Ayağa kalktığımda, beni tümüyle hissetmesini sağlarım — ne kadar sert olduğumu ve ne kadar kendimi tuttuğumu.

Dikkatli olmam lazım, yoksa sonunda bir yığın romantik romanın üzerinde çıplak kalacak.

Parmaklarım göğsünden yukarı doğru, köprücük kemiğinin üzerinden, boğazının tabanını çevreleyerek, nabzının tam üzerinde dolaşıyor. Sanki onu öldürebileceğimi biliyormuş gibi atıyor.

Orada duruyorum, ona hatırlatacak kadar uzun süre... Nasıl olacağına ben karar veririm. Sonra onu öpüyorum, benim lanet kum havuzumda oynamaya çalışan herifin adını unutacak kadar sertçe.

Ve sonunda nefes almasına izin verdiğimde, dudaklarına fısıldarım, "Ben izin verdiğimde geleceksin. Bir saniye bile önce değil. Anladın mı?"

Bana öfkeyle bakıyor, yıkılmış ve kızgın. "Senden nefret ediyorum."

Gülümsüyorum. Sesinin titrediğini ya da destek için vücudunu bana yasladığını fark etmiyor bile.

"Hayır," diye mırıldanıyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Beni istiyorsun. Bu daha da kötü."

Nefes nefese ve titreyerek rafa yaslanmış, bacakları titremese beni bıçaklayacakmış gibi bana dik dik bakıyor.

Neredeyse denemesini diliyorum. Onu yere yatırıp tekrar yalvartırdım, sadece nefretin ne kadar çabuk ihtiyaca dönüştüğünü duymak için.

Uyluklarının arkasını kavrayıp kaldırıyorum, bacaklarını belime dolayarak onu birkaç adım ötedeki, ana kattan gizlenmiş ama güvenli sayılmayacak kadar uzak olmayan masaya taşıyorum.

Mesele de bu. Onun kıvranmasını istiyorum. Çıkardığı her sesi düşünmesini istiyorum.

Gözleri büyür ve elleri, sanki içindeki her şey kayıp giderken gerçek bir şeye tutunmaya çalışır gibi, kapüşonlu sweatshirtimin yakasına sıkıca tutunur. Sandalyede oturur ve onu da yanıma çekerim, nefes almaktan çok hırıltıya benzeyen bir ses çıkararak onu kucağıma çekerim. Kıcı tam da benim aletime çarpar ve kıvranmaya çalışır, benden uzaklaşmaya çalışır ama ellerim kalçalarını sıkıca kavrar ve onu sabit tutar.

Artık kaçamaz.

"Yapma," diye uyarıyorum, ağzımı boynunun yanına doğru çekerek. "Böyle sikime sürtünürsen, onu alırsın. Hepsini. İşler böyle yürür."

"Hiçbir şeye razı olmadım," diye terslerim, ama sesi nefes nefese ve titriyor. Vücudu açıkça bu lanet olası mesajı almamış.

Parmakları omuzlarıma gömülüyor ve tırnakları sanki kendini sabitlemek ya da içinden geçen arzudan kurtulmak için çabalıyor gibi batıyor. Şakaklarında ter damlaları görüyorum.

Sırtırım. "Benim sikimin üstündesin, tatlım. Bu yeterince rıza göstermişsin demektir."

Karşılık vermek için ağzını açar ama ben onun yerine tişörtünü aşağı çekerim, göğüslerini ortaya çıkarırım ve meme uçları sertleşmiş, beni bekliyor.

Ağzım sert tomurcukları kapladığı anda protestosu dilinde kalır. Dilimi bir meme ucunda gezdirip, sonra ağzıma alıp, onu sınamak için dişlerimle hafifçe okşarım. Ona verdiğim acıyı arzulamayı öğrenecek. Diğer elim şortunun içine kayar ve ıslak olduğunu hissederim.

Dişlerinin arasından tıslar, sırtını yay gibi gerer, ben de iki parmağımı içeri sokarım, bu sefer daha derine. Daha sert. Tam doğru şekilde çevirir ve onun sevdiğini bildiğim yeri okşarım. Vücudu sarsılır ve nefesi kesilir. Kalçaları, beni içinde hapsedmeye çalışır gibi sıkışır, amı parmaklarımı sıkıca kavrar.

Bir eli arkasında bulunan masaya dayanarak dışarı fırlar. Onun tişörtünü tutup aşağı doğru çekerim, böylece ağzım diğer göğsüne daha iyi ulaşabilir ve iz bırakacak kadar sertçe ısırırım.

O çok yüksek sesle inler.

Başımı kaldırmadan elimi ağzına kapatıyorum. "Boşalmak mı istiyorsun?" diye homurdanıyorum. "O zaman sessiz ol."

Sanki onu tutan tek şey benim avucummuş gibi inliyor, avucuma sürtünüyor ve sanki onu düşürecekmişim gibi sınırın ucunu kovalıyor.

Daha iyi bilmesi gerekirdi.

Onu yavaş ve derin bir şekilde parmaklarımla sikiyorum, onu açıyorum, bileğim titriyor, onu tam sınırda tutuyorum.

"Sana söyledim," diye fısıldıyorum boğazına. Penisim onun altında gerginleşiyor. "Henüz boşalma."

Gözleri parlıyor. Bana öfkeyle bakıyor, yanakları kızarmış, ter damlaları köprücük kemiğinde parıldıyor. Ağzı, elimle kapatılmış halde, boğuk küfürler ve muhtemelen tehditler savuruyor.

Henüz farkında olmasa da yalvarıyor.

Kasları seğiriyor, uylukları titriyor. Bütün vücudu boşalmak için yalvarıyor. Ama henüz boşalmasına izin vermiyorum. Ona bir ders veriyorum.

Onun boğazından bir inilti koparmak için yeterince gevşiyorum ve o bana bıçak gibi bakıyor.

O duymadan saniyeler önce ayak seslerini duyuyorum. Gözleri birden açılıyor, ses koridorda yankılanırken paniğe kapılıyor.

Parmaklarımı hareket ettirmeye başlıyorum. Başparmağımla şişmiş klitorisini okşarken parmaklarımı yavaşça pompalıyorum.

Gölgelerin içinde yeterince derinlere gömülmüş durumdayız, bizi göremezler, ama o bunu bilmiyor.

O gerginleşirken masa gıcırıyor, vücudu kendisiyle savaş halinde - orgazm olmak istiyor, saklanmak zorunda, ama ikisini de yapamıyor.

Parmaklarımı daha derine bastırıyorum, üçüncüyü de ekliyorum. Ağzım yine meme ucunu kaplıyor, dişlerim onu sarsacak ve neredeyse çığlık attıracak kadar hafifçe dokunuyor.

Elimi ağzına daha sıkı bastırıyorum.

Nefesi düzensiz. Adrenalin dalgalar halinde vücudundan akarken, keskin ve baş döndürücü paniği çok hoşuma gidiyor ve benim de penisim sanki onu tadıyormuş gibi onun uyluğuna vuruyor.

Ayak sesleri durur ve o donar, avucumun içine inleyerek, gözleri bana durmam için yalvarır.

Onu titretmeye yetecek kadar parmaklarımı hareket ettirmeye devam ediyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor — vahşi, ateş ve öfkeyle yanıyor.

Boşalmak istiyor.

Boşalması gerekiyor.

Yukarı doğru eğilip, ağzımla kulağını okşuyorum. "Kabul edeceksin," diye fısıldıyorum, onu parçalayan o noktayı parmaklarımla okşayarak.

"Burada durdularsa bile. Kucağımda parçalanacaksın ve seni duymamaları için dua edeceksin. Anladın mı?"

İhtiyacından boğuluyormuş gibi avucumun altında ezilirken inliyor.

Ayak sesleri yine değişir. Bu sefer daha yakındır. Kafasını sallar, gözleri genişler ve gözlerinde yaşlar birikir - bunun paniğinden mi yoksa ne kadar yakın olduğundan mı emin değilim.

Muhtemelen ikisi de.

Güzel. Korkarak parçalansın. Üç metre uzakta biri varken ve benim elim bacaklarının arasında, her saniyesinin sahibi olarak

Çünkü bu seksle ilgili değil. Teslim olmakla ilgili.

Ve ben durmayacağım.

Bacakları titremeye başladığında bile durmayacağım. Dudakları çaresiz bir iniltiyle açıldığında bile durmayacağım. Nefes almak için kendini kurtarmak istercesine koluma yapıştığında bile durmayacağım.

O kadar yaklaştı ki.

Ağızındaki elim boğazına kayıyor, onu yerinde tutmak ve şu anda kime ait olduğunu hatırlatmak için yeterli kadar.

Diğer parmaklarım daha derine giriyor, ölümcül bir hassasiyetle kıvrılıyor.

Onu serbest bırakmıyorum, onu oyuyorum. Sırtı kavisleniyor ve duvarlarının sıkıştığını, kalp atışlarının avucuma çarptığını hissediyorum. Birkaç saniye sonra çözülecek, bu yüzden duruyorum.

ığlık atmamak için dudağını ısıırıyor. Ve sonra, titrek bir sesle. "Lütfen..."

Sesim mahvolmuş, boğulmuş ve utançla yanıyor. Sikimin sertliğinden neredeyse inleyeceğim. Onun ıslak amının beni boğmasını istiyorum, ama mesele bu değil.

"Henüz değil," diye homurdanıyorum ve bu onu neredeyse yıkıyor.

şimdi çılgınca bana karşı direniyor. Biri o köşeyi dönerse, umurumda değil. Durmayacağım.

Eğıldim. "Yaklaştığını biliyorum."

Parmaklarımı tekrar yavaşça hareket ettirmeye başlıyorum. Zalim davrandığımı biliyorum, ama umurumda değil.

"Sadece benim için dayan, tatlım. Çok iyi gidiyorsun."

Gözleri benimkilere çarpar, geniş, çaresiz ve öfkeli. Kafasını sallar.

"Senden nefret ediyorum," diye boğuk bir sesle söyler, uylukları titrerken bile. "Senden... lanet olsun... nefret ediyorum."

Islak amcığı parmaklarımın etrafında sanki onları kırmaya çalışır gibi titriyor. Başımı eğip omzunun kıvrımını ısıırıyorum ve o, farkında bile değilmiş gibi bacaklarını daha da açarak kendini bana sunuyor.

Yavaşça çekilirken, ıslak parmaklarımı kalçalarının arasında, az önce ona yaptığım şişmiş, açgözlü karmaşanın üzerinden gezdiriyorum.

"Bakma," diye fısıldıyorum onun cildine. "Hissediyor musun?
Hm? O da sana bunu yapıyor mu?"

O inliyor ve başını sallıyor. Yine de onu orada tutuyorum. Çünkü hak ettiği bu. Üç parmağımı tekrar içine sokuyorum, tüm vücudunu sarsacak kadar sertçe.

Diğer elimle saçlarını kavrar, başını geriye doğru çekerek boğazını ortaya çıkarırım. O, yarı ağlayarak, yarı küfrederek nefes alır.

"Siktir git," diye nefes nefese söylüyor.

Dişlerimi boynuna geçirip homurdanırım, "Şimdi. Benim için boşal."

Elleri sanki son kurtuluşuymuşum gibi bana tutunur, ama sonunda pes eder. Sert ve dağınık bir şekilde boşalır, omzuma gömmek istediği hıçkırıklarla boğulur, ama yine de ağlamaya başlar.

Bunun onun hafızasına kazınmasını istiyorum - benim için ne kadar yüksek sesle inlediğini. Kimsenin bir daha ondan o sesi çıkaramayacağını hatırlamasını istiyorum.

Deneyebilirler.

Vücudu gevşerken uylukları hala titriyor, nefesi panik ve aşırı uyarılma nedeniyle hıçkırık gibi.

Onu öne doğru düşmesine izin veriyorum, alnı göğsüme bastırılmış, parmaklarım hala içinde. Hala onu açık tutuyorum. Hala her parçasını sahipleniyorum.

O sadece boğazıma doğru nefes alıyor — sık ve düzensiz — vücudu hala benim ona yaptıklarımın kurtulup kurtulmadığını anlamaya çalışıyor. Parmakları göğsümde seğiriyor, olayın etkisi hala bir artçı sarsıntı gibi onu sarsıyor.

O kırıldı ve ben tatmin olmalıydım. Ama tek hissettiğim, onu burada tutmak için duyduğum bu lanet olası ihtiyaç. Ben sadece onun derisinin altına girmedim, o da benim derimin altına girdi. Saatlerce burada oturup, onun ağırlığını üzerimde hissedebilirim.

Onu aceleye getirmiyorum, çünkü bununla başa çıkmasını istiyorum. Az önce yaptığım her pis şeyi hissetmesini istiyorum. Ondaki çıkardığım her sesi ve sanki bunun için yaratılmış gibi sahip olduğum her santimi.

Sonunda nefesi kesiliyor ve nerede olduğumuzu hatırlar gibi, zar zor hareket ediyor.

Başparmağımın ucuyla iç uyluk kısmını okşuyorum ve o tekrar gerginleşip yukarı doğru itmeye başlıyor.

Hareket etmeden önce kalçalarını kavradım. "Bir dahaki sefere, kimsenin sana dokunmasına izin verme."

Sanki sinirine dokunmuşum gibi hareketsiz kalır. "Bu kız olamam."

Kavrayışım sıkılaşır, ama aramızdaki sessizliğin uzamasına izin veririm, parmaklarım belini kavrar, diğer elim ise çıplak uyluğunda dinlenir. Sikim hala onun altında kaya gibi serttir ve onu hemen şimdi almayı düşünüyorum.

Bir saniye bile nefes almıyor ve içinden yeniden bir savaşın yükseldiğini hissediyorum.

Asla kazanamayacağı bir savaş. Bana karşı değil.

Sonunda geri çekildiğinde, kendi derisinden çıkmak istediğini söyleyen bir bakışla bana dik dik bakacak kadar. Tek kelime etmeden kucağımdan iner, titreyen ellerle şortunu düzeltir, düşürdüğü kitabı alır ve arkasını dönmeden uzaklaşmaya başlar.

Bütün gece beni görmezden geldi. Siparişimi almak için diğer barmeni gönderdi, sanki burada olduğumu bilmiyormuş gibi gözlerini kasaya dikti.

Ne kadar da tatlı.

İşleri yoğun, tabii. Ama o kadar da meşgul değil. Her yanımdan geçtiğinde, bana bakmamaya özen gösteriyor. Sanki ben bir hayaletim de, yeterince uğraşırsa ortadan kaybolacağım gibi.

Bunu yaparken bu kadar seksi görünmeseydi çok sinir bozucu olurdu.

Hala o kısa şortu giyiyor — uyluklarındaki dövme ve sanki birini öldürmeye hazır ve bunu yaparken de seksi görünmeye hazırmış gibi lanet olası botları giyiyor. Kısa tişörtü göğsüne yapışıyor ve her şişeye uzandığında, kafamda zaten işaretlediğim o küçük deri parçasını gösterecek kadar yukarı çıkıyor.

Bütün gece burada oturup onu izleyebilirim.

Bir şey söyleme fırsatım olmuyor çünkü arkadaşı beni çoktan fark etti.

İsim etiketinde Sarah yazıyor ve bunu daha önce, gece geç saatlerde gönderdiği mesajlarda telefon ekranında görmüştüm. Her zaman "iyi misin" ile başlayan ve "bir cesedi gömmemi ister misin" ile biten mesajlar.

Sarah, sanki bir cesedi sarsmaya çalışır gibi önüme bir bardak fırlatıyor.

"Yine sen," diyor, bir kaşını kaldırıp, dudaklarını bilmiş bir sırıtıyla büküyor. İzin istemeyen, kendini ilan eden bir tavır var. Kesinlikle bela çıkaran bir tip.

Ona bir bakış atarım. "Hiçbir şey sipariş etmedim."

"Sormadım," diyor. "Mekanın ikramı olarak düşün. Ya da bir teklif olarak.

Bu gece ne kadar tuhaf olmayı planladığına bağlı."

Bardağı kaldırıyorum ama içmiyorum. "Müşterilerine her zaman bu kadar dostça davranır mısınız?"

"Sadece arka masadan en iyi arkadaşımı sanki temas sporuymuş gibi gözleriyle yiyenlere."

Bu benim dikkatimi çekti. Şimdi tamamen ona döndüm, ama o geri adım atmıyor.

"Beni kim sanıyorsun bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Hayır," diye karşılık veriyor, sözümü keserek. "Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum. Saat gibi düzenli gelen ve kızımın nefes almayı unutturan sensin."

Cevap vermiyorum, sadece koltuğa yaslanıp onu izliyorum, sessizliğin aramızda bir bıçak gibi keskinleşmesine izin veriyorum.

Kırmızı boyalı tırnağıyla masanın kenarına hafifçe vurur. "Bak. Anlamadığımı söylemiyorum. O çekici, ulaşılmaz ve duygusal olarak kapalı. Her şey var. Ama onu incitirsen..." Eğilir, gülümsemesi keskinleşir. "Seni bitiririm. Ve bunu bir kaza gibi gösteririm."

Bir kez göz kırpmıyorum. "Bitirdin mi?"

"Daha bitmedi bile." Dikleşir, çenesini kaldırarak bana ne demek istediğini sormam için cesaretlendirir. Sonra başını bara doğru çevirir. "Rica ederim, takipçi."

İçkimi yavaşça yudumlarken, bardağın kenarından onu izledim. "Sana benden bahsetti mi?"

Burun kıvırdı. "Tatlım, buna gerek yoktu. Travma sonrası parıltısını gördüm. Ayrıca, alfabetik sırayla yeniden düzenlenmiş gibi görünüyordu."

Viski içtiğim için neredeyse boğuluyordum.

O, rahatsız olmamış gibi sırıttı. "Rahat ol. Bence bu romantik. Vahşi, muhtemel bir suç gibi."

Kafamı sallayarak gülmemeye çalışıyorum. Hâlâ çenesini sıkıp benim varlığımı yok sayan Ani'ye bakıyorum. Uzun saçlarını, en son ellerimi saçlarına soktuğum anı düşünmemeye çalışır gibi yukarı doğru kıvrımış.

Sarah bakışımı takip eder, sonra bana yaklaşır ve sesindeki uyarıyı duyabileceğim kadar uzun bir süre rolünü bırakır. "Aramızda net olsun. Ben çok ciddiym, ne kadar büyük ve korkutucu olduğunu düşündüğün umurumda değil, bu pipeti gözüne saplayıp lobotomiye kaza gibi göstereceğim."

Sonra en iyi arkadaşmışız gibi koluma hafifçe vurur, topuklarını döndürür ve orası ona aitmiş gibi uzaklaşır.

Onun gidişini izliyorum, onun ne olduğunu çok iyi biliyorum — kırmızı rujlu bir bela ve keskin bir sadakat. Sevdiği birine zarar verirken, sana gülümseyerek bıçağı kaburgalarının arasına saplayacak türden bir kız. Ve şu anda, göz kalemi sürmüş bir şahin gibi Ani'yi izliyor.

İyi. Birisi öyle olmalı.

Bir hareket gözüme çarptı. Ani tekrar barın arkasına kaydı, ağzı iyiymiş gibi davranırken yaptığı keskin küçük çizgiye büründü. Dilimin arkasında duman gibi, onun çözülüşünün kenarını tadabiliyorum. Sikim bunu bir davet olarak algıladı ve pantolonuma baskı yapmaya başladı.

Kız konuşana kadar onu neredeyse fark etmiyorum. "Merhaba, yabancı."

Barın düşük uğultusunu kesen bir ses duyulur — çok tatlı, çok prova edilmiş, çok fazla parfüm ve reddedilince solan bir özgüvenle dolu.

Onu görmezden geliyorum, ama o yine de büyük gülümsemesi, çok dar elbisesi ve sanki onun yerine konuşacakmış gibi öne çıkmış dekoltesi ile karşımdaki koltuğa oturuyor.

"Buraya sık gelir misin?" diye sorar, dudaklarını ısırarak sevimli görünmeye çalışır. "Çünkü seni görseydim kesinlikle hatırlardım."

Kadehimi kaldırıp yavaşça bir yudum alıyorum. Ona bakmıyorum, tek kelime etmiyorum.

Gergin bir şekilde gülüyor. "Sorun değil. Konuşmak zorunda değilsin. Yine de tuvalette sana oral seks yapabilirim."

Tanrım.

Sonunda gözlerine bakarak sessizliği uzattım. Sonra öne eğildim ve kollarımı masaya dayadım.

"Bir erkek açıkça ilgilenmediğinde hep bu kadar çok konuşur musun?"

Ağzını açıp yarıda kalan bir itirazda bulunur, ama ben çoktan onun arkasını izlemeye başlamışımdır — Ani'nin omzuna bir çöp torbası asmış olarak arka kapıdan kayboluşunu izliyorum.

Kız şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırır. "Anlamadım?"

"Hayır." Keskin ve rahatsız olmayan bir gülümsemeyle. "Özür dilerim. Masamdan kalk."

Çok hızlı ayağa kalkar ve sandalye gıcırda. Uzaklaşırken "pislik" gibi bir şey mırıldanır.

II

“THE FIRST HIT ALWAYS COMES WHEN YOU BLINK.”
(PAIN ONLY PROVES YOU GOT TOO COMFORTABLE.)

Ani

Siktir et onu. Onu kendi egosuyla bir uçurumdan aşağı atmak gibi bir anlamda söylüyorum.

Siktir et onu.

Beni o kadar derinden mahvetti ki, hala kırık olduğunu bilmediğim yerlerde kendimin parçalarını buluyorum. Ve sonra, "*Kimsenin sana dokunmasına izin verme*" dememiş gibi, barıma gelme cüretini gösterdi.

Tabii.

Gerçekten çok zengin, onu uzun bacaklı, kıkırdayan bir sarışınla sohbet ederken yakaladığım ve gülüşü beni bir bardak birayı dişlerimle parçalamak istememe neden olduğu düşünülürse.

Son bir saati ona bakmamakla geçirdim. Ona bu zevki tattırmamak için. Hatta Sarah'ı onun siparişini almaya gönderdim, tam da benim gibi küçük bir kaltak gibi. Ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranmam mı gerekiyor?

Hayır. Siktir et. Eve gidiyorum.

Arkaya giderken Sarah'ı itip geçiyorum. "Eve gidiyorum.

Sen iyi misin?"

Karıştırdığı içkiden gözlerini kaldırmadan bana yan gözle bakar. "Tabii. Tek başıma kapatırım ve otoparkta öldürülmemem için dua ederim. Hiç sorun değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Eve vardığımda sana mesaj atarım."

Kafasını kaldırıp, sırtıtmak için bir an durur. "Uzun boylu, esmer ve sahiplenici beyefendiye, sanki uzaklaştırma emri için seçmelere katılıyormuş gibi bakmayı kesmesini söyleyeceğim."

"Ona boğulmasını söylemeyi tercih ederim." Sırıttıyor.

"Sapıkça."

Ona orta parmağımı gösterip çöpü alıyorum ve daha kötü bir şey söylemeden sokağa doğru yöneliyorum.

Kapanış saati yaklaştığı için, gerisini bensiz halledebilir. Dışarıdaki hava yağ, ter ve belirsiz bir ekşilik kokuyor, ama oksijenin çok yoğun ve onun çok yakın hissedildiği içeriden daha iyi.

Çöp torbasını gereksiz bir güçle çöp konteynırına fırlatıyorum, sanki bu hareket sihirli bir şekilde kendimi kendi derimden çıkıyormuşum gibi hissetmemi azaltacakmış gibi.

Spoiler... öyle olmuyor.

Sokakta koşarken botlarımın sesi tuğlalarda yankılanıyor. Normalde, arsayı kesip 7. caddeden aşağı inerim. Ama bu gece, cildim kaşınıyor ve içgüdülerim çok güçlü. Ve belki de, sadece belki, içerideki kendini beğenmiş piç kurusu bana sanki onun malıymışım gibi bakarken hala kızgınım.

Bu yüzden sağa dönüyorum. Rutini siktir et, onu da siktir et.

Bir sonraki bloğun yarısına gelmeden, hala çenemi sıkı tuttuğumu ve o kıza attığı her aptal bakışı tekrar tekrar düşündüğümü fark ettim.

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Üzerimdeki sokak lambası titreyerek yanıp söner, sonra soluk sarı bir ışıkla yanarak sokağı çürümüş bir renge bürür. Çantamı omzumda değiştirirken tüm içgüdülerim donar.

Boynumun dibinde bir kaşıntı hissediyorum ve sanki nasıl çığlık atacağımı önceden biliyormuş gibi omurgamdan aşağı kayan, kaburgalarımın etrafına dolanan bir şeyin ağırlığını hissediyorum.

Hava boğazımın ortasında takılıp kalınca, adımımı yarıda kesiyorum.

Omzumun üzerinden bakıyorum ama çatlamış kaldırım, paslanmış bir çöp konteyneri ve güvenilemeyecek kadar hareketsiz bir gölge şeridi dışında hiçbir şey görmüyorum. Parmaklarım ceketimin cebine doğru kayıyor, bir daha asla yalnız yürümeyeceğime yemin ettiğim kılıcın kabzasına dokunuyor.

Bir şeyler çok ters gidiyor.

İki saniye geç kalmışım, kolumu saran bir el hissediyorum ve o kadar hızlı yana doğru çekiliyorum ki dünya dönüyor. Sırtım dişlerimi tıkırdatacak kadar sert bir şekilde tuğlaya çarpıyor.

"Senin gibi güzel bir kız yalnız yürümemeli," diyor bir ses, sıcak ve iğrenç bir şekilde tenime değiyor.

Onun kokusu - ter, duman ve ekşi bir şey - duvardan daha sert vurur ve boğulurum. Panik, boğazımda asit gibi yükselir.

İçgüdüsel olarak dirseğimi havada savurarak sertçe döndüm. Dirseğim onun elmacık kemiğine çarptı ve şok dalgası koluma bir uyarı ateşi gibi çarptı. O homurdandı, yarım adım geriye sendeledi, ama piç kurusu yere düşmedi.

O da bırakmıyor. Bu çok kolay olurdu.

Hayır, sadece sırtıyor, dudağı yarık halde. Dişlerinde kan var ve gözlerinde çılgın bir bakışla bana bakıyor.

Tanrım, bu bakışı daha önce de görmüştüm. Bundan iyi bir şey çıkmaz.

Kolumu o kadar sıkı tutuyor ki, bir şeyin kırıldığını yemin edene kadar sıkıyor. Eli ağzımı kapatıyor. "Onu kolayca bulabileceğimi söyledim," diye homurdanıyor.

O mu?

Kimden bahsediyor bu?

Çığlık atıyorum, ama sesi avucunun içinden çıkamıyor. Çaresizce, bir şey, herhangi bir şey için, tırnaklarımı onun ön kollarına geçiriyorum, ama o çoktan dizini bacaklarımın arasına sıkıştırmış, tüm ağırlığını üzerime bastırıyor.

"Sen eğlenceli bir küçük bonus olacaksın," diye fısıldadı, diğer eli boğazıma kayarak, kesik kesik nefes almamı engelledi. "Kimse önce eğlenemeyeceğimi söylemedi."

Kanım buz gibi oluyor. Sonra da kayıyor.

Çünkü hayır. *Hayır, lanet olsun.*

Artık itaatkar bir küçük kız değilim. Savaşmadan pes etmem mümkün değil.

Ciğerlerim nefes almak için çığlık atıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor ama cebimi bulmak için el yordamıyla aradım ve bıçağı avucuma aldım, kolumu kurtarmak için yeterince çevirdim ve bıçağı onun yüzüne doğru sapladım.

Bıçak, yanağını derin ve tatmin edici bir kesikle keser, kesik kırmızı bir iz bırakarak çenesine kadar uzanır.

O, hırlayarak geri çekilir ve eli kesik yerine gider. Şokun verdiği bir saniye, benim için yeterlidir. Tüm gücümle onu iteklerim. Bıçağım yere düşer, çakılların üzerinde kayar ve ulaşamayacağım kadar uzağa gider.

"Seni lanet olası kaltak!" diye bağırır, kolumu çekip beni duvara çarpacak kadar sert bir şekilde itekler — eklemim iğrenç bir sesle kopacak kadar sert.

Ağrı, sanki bir silah atışı gibi omzumdan geçer ve çığlığı bile duymam — çığlık boğazımda takılı kalır, dışarı çıkamayan bir nefes parçasına dönüşür.

Beyaz sıcaklıkta bir ateş omzumdan geçiyor, sanki vücudum kendini ikiye bölmeye çalışıyor gibi. *Kahretsin, çok acıyor.*

Nefes almaya çalışırken kolum yanımda sarkıyor, gevşek ve yanlıştır bir şekilde. Her nefes alışımında sanki kaburgalarımın cam varmış gibi hissediyorum ve acıdan daha yüksek sesli olan tek şey kafamın içinde çığlık atan ses.

Hareket etmem gerekiyor ama vücudum dinlemiyor. Eli saçlarımı kavrayıp başımı yukarı kaldırıyor ve omurgam çığlık atıyor ama ben ses çıkarmıyorum.

"Planladığım şey hiçbir şey. Ama o sana sahip olduğunda beni özleyeceksin."

Midem bulanıyor. *O mu?*

"Nasıl bir durumda olman gerektiğini söylemedim ama."

Kemerinin metalik sesi dünyayı durduruyor.

Hayır, hayır, hayır... Sağ elim, keskin bir şey, herhangi bir şey bulmak umuduyla etrafta dolaşıyor.

"Uslu durmalıydın," diye homurdanarak beni yere bastırır. "Çabuk halledecektim. Ama şimdi? Beni unutmayacağından emin olacağım."

Karanlıkta bir ışık parlaması görüyorum, bir kez parıldıyor ve ardından acı tüm vücudumu sarar. Yırtıcı, kör edici bir sıcaklık kaburgalarımın hemen altındaki yan tarafımı yakar ve sanki yıldırım çarpmış gibi nefesim kesilir.

Ağzım çığlık atmak için açılır, ama hiçbir ses çıkmaz. Sadece, acı omurgamı yakıp dünyayı eğik hale getirirken, boğuk, boğuk bir ses çıkar. Bir saniye boyunca, ne olduğunu bile anlamıyorum. Sadece... yanıyorum.

Kaygan bir sıcaklık kalçamdan aşağı akıyor. Islak ve sıcak. Aşağı bakıyorum ve bıçağı görüyorum.

O lanet herif beni bıçakladı.

Yere yalpalarken zemin yana doğru eğiliyor, elim sanki sadece baskı ile kendimi tutabiliyormuşum gibi yanıma uçuyor. Şok daha da kötü.

Hasta piç, ön sevişme yapar gibi sırtarak eğilir ve ekşi ve çürümüş nefesi yanağımı okşar. "Uslu bir kız olmalıydın."

Elim, kan ve panikle kayganlaşmış bir şekilde yanıma uzanırken, parmaklarım parçalanmış kumaşı karıştırarak arıyor, ta ki onu hissedene kadar. Hâlâ orada duruyor.

Elimi sapın etrafına doladım, sıkıca tuttum ve çekip çıkardım.

Kaburgalarımın arkasında bir acı patlar ve bu sefer çığlık atarım, ama durmam. Bıçağı dizinin hemen üstüne, uyluğuna saplarım ve o, sendeleyerek ulur.

Beni tutan eli biraz gevşer ve bir saniye, nefes nefese geçen bir saniye, kazandığımı düşünürüm.

Onun ayağı kaburgalarımın çarpmadan önce gelmediğini görmüyorum. Yere çarptığımda ciğerlerimdeki tüm hava boğuk bir patlama ile dışarı çıkıyor. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor ve göğsümün derinliklerinde bir şey çatlıyor, bunun kemik mi yoksa kalan son umut kırıntısı mı olduğunu anlayamıyorum.

Her yerim acıyor.

Bıçağın hala bacağında olduğunu görüyorum ve kaldırımın her yeri kanla kaplı. Görüşüm bulanıklaşıyor ama kalkmam lazım, yoksa karanlıkta burada öleceğim.

"Hey!"

O ses.

O lanet ses.

Boğulduktan sonra ilk nefes gibi içime işliyor. Tanıdık ve öfkeli. Üstümdeki adam donuyor. Gözlerinde korkunun parıltısını görüyorum. Sonra bir gölge, tüm gücü ve intikamıyla yanından ona doğru fırlıyor.

O, kendine gelmeye çalışırken sendeliyor. Ama çoktan tekrar yumruklarını sallamaya başlamış, yumrukları mide bulandırıcı, ıslak sesler çıkararak hedefe ulaşıyor — öfke somutlaşmış haliyle.

Ne kadar zaman geçtiğini veya onun hala burada olup olmadığını bilmiyorum, ama oturmaya çalışıyorum — aptalca, ama deniyorum. Omzum hareket ettiği anda, beyaz bir ısı içimi kaplıyor ve yutkunamadan bir çığlık atıyorum.

"Siktir," diye bir ses homurdanır.

Yanımda dizlerinin üzerine çöküyor ve onu hissedebiliyorum — vücut ısını, şiddetli dalgalar halinde yayılan keskin gerginliğini.

Sesi karanlığı keser, buz gibi. "Burada kan kaybından ölecek misin, yoksa bu sadece dikkat çekmek için yeni bir yöntem mi?"

Bütün vücudum çığlık atıyor, omzumdan siren gibi zonklayan bir acı geliyor, ama bir şekilde başımı kaldırmayı başarıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Başka biri beni önce dövdüğü için kıskandın mı?"

Çenesindeki bir kas seğiriyor ve loş sokak lambasının altında, ifadesindeki titremeyi yakalıyorum — öfkeli. Ama ışık bulanıklaşıyor ve her şey kaybolmadan önce gördüğüm son şey, sertçe kapanmış ağzı... ve gözlerinin arkasında adlandıramadığım bir şey.

Sonra her şey karardı.

İlk hissettiğim şey acı. Sıcak ve keskin, sanki biri omzuma ateş enjekte etmiş gibi. Hareket etmeye çalışıyorum, ama bu kötü bir fikirmiş. Bir gözümü açmaya çalışırken vücudum kamyon çarpmış gibi tepki veriyor.

Bu yatak benim değil.

Çarşafklar çok pürüzsüz, yatak çok yumuşak. Bütün oda pahalı kolonya, duman ve muhtemelen sabıkası olan bir tür deri kokuyor.

Sağlam kolumla kendimi yukarı itiyorum, ya da itmeye çalışıyorum — yeni bir mide bulantısı dalgası tekrar beni ele geçirmeden önce zar zor dirseğimin üzerine dayanabiliyorum. Kusmuyorum. *Henüz*. Ama kusmak istiyorum.

Ağzım çöl gibi kurumuş ve başım, sanki bir death metal konserinde davul gibi kullanılmış gibi zonkluyor.

İlk fark ettiğim şey, kendi gömleğimi giymediğim. İkinci şey... Kollarımın askıda olması.

Kesinlikle bana ait olmayan, büyük beden siyah bir gömlek giyiyorum. Ve, oh —harika. Sütyen yok. Tabii ki.

Kendime bakarken gözlerim hala biraz bulanık, kendimi kaybetmemek için çabalıyorum. *Ne oluyor lan?*

Odayı gözden geçiriyorum, uzak duvarda yerden tavana kadar uzanan pencerelere bakıyorum, yoğun ormanlar ve karanlık dışında hiçbir şey görünmüyor. Perde yok. Cam ve gölgeler ve üzerinde "uzaktan cinayet kabini" yazan büyük bir neon tabela var.

Duvarlar siyah arduvazdan yapılmış, dekoratif olmaktan çok taktiksel olduğunu haykıran yerleşik çelik raflarla bölünmüş. Eğer biri davetsiz gelirse, hayatıma bahse girerim ki bıçaklar ve travma ile karşılaşılır.

Uzak tarafta bir şömine var — şık, mat siyah kaplamalı, ama şömine rafı yok. Sadece ateş, taş ve sessiz bir "siktir git" parası.

Bu adam ne iş yapıyor? Suç patronu mu? Seks zindanı iç mimarı mı?

Dağınıklık yok, hiçbir yerde tek bir fotoğraf veya kişisel detay yok. Ve ben buradayım, ortasında kanlar içinde, başkasının kıyafetleri içinde.

Komodinin üzerinde, sanki oraya aitmiş gibi tam ortada duran bıçağım var. Botlarım, sanki beş yıldızlı bir rehine durumundaki bir misafirmişim gibi kapının yanında düzgünce dizilmiş.

Biri beni soydu.

Anı bir yük treni gibi çarptı. Sokak. Kan. O adam. Bıçağım.

Ve O.

Göğsünde dövme olan ve merhamet bilmeyen bir ağzı olan adam. Beni mahvetmek istercesine öpen ve tehditler savuran adam.

Koridorda bir gölge hareket etti ve kapı açıldı. Şeytandan bahsetmişken. Üstü çıplak.

Ve tabii ki, en çekici kıyafet olan gri eşofman altı giyiyor. Eşofman altı kalçalarına o kadar düşük oturmuş ki, sanki sadece kibiriyle duruyor gibi görünüyor. Boynuna bir havlu asılı.

Beynim? Gitti. Çevrimdışı.

Çünkü siktir et. Göğsü açlık ve kısıtlamadan oyulmuş gibi — her kesik ve çıkıntı, sıkılmış, azgın bir tanrı benim çöküşümü kişisel olarak tasarlamaya karar vermiş gibi şekillendirilmiş. Dövmeler onu zırh gibi kaplıyor — kalın siyah mürekkep göğsünde yayılıyor ve bir meydan okuma gibi kollarını sarıyor. Bir kol tamamen siyah — sağlam ve acımasız, diğeri ise kaos. Anlamadığım ama umutsuzca anlamak istediğim çizgiler, silahlar ve semboller var. Yazılar parmak eklemlerine kadar uzanıyor, bu aptalca seksi.

Biri göğsünde yayılmış, diğeri ise kaburgaları boyunca uzanıyor, yarısı gölgeye gömülmüş. Onları okuyamıyorum, ama onları gördüğüm anda, uyluklarım sanki kendi kararlarını vermiş gibi sıkışıyor. Hepsini tek tek yalamak isterdim.

Benim neyim var lan?

Sanki biri seks ve şiddeti alıp benzinle karıştırmış ve benim istememem gereken bir adamın şekline dökmüş gibi görünüyor. Ve yine de... evet. Onun her santimini dilimde istiyorum.

Kolları çok büyük. Damarlarından bahsetmeye bile gerek yok, suçlu gibi patlıyorlar. Biraz daha aşağıya bakıyorum, ki bu zor değil çünkü gözlerim onun göz hizasında. Sweatshirt'ünün içinde kaybolan V şekli suçlu gibi.

Ağzım kurur, sıcaklık hızla ve hiç istenmeden aşağıya doğru yayılır.

Bu adam seni mahvetmek için yaratılmış bir adam - duygusal, fiziksel ve ruhsal olarak. Ben daha yarı yolda dağılmaya başladım ve o tek bir kelime bile etmedi.

Gözlerim yine göğsüne kayıyor, çünkü bu manzarayla kendimi cezalandırmaya çalışıyorum.

O lanet olası eşofmanların bel kısmına ulaşana kadar durmuyorum, ve o zaman bile, bunu istediğim için değil. Şimdi gözlerimi başka yere çevirmezsem, kendiliğinden orgazm olacağım. Beni bu kadar çok arzulamasına neden olduğu için boğazına yumruk atmak istiyorum.

Ama önce onu yalamak istiyorum.

Ve bu bir sorun, çünkü ben onun yatağında yatıyorum, bandajlı ve morluklar içinde, omzum mahvolmuş durumda... Ve o içeri girdiğinde aklıma gelen ilk mantıklı düşünce, onun ne kadar seksi olduğu ve ona ne kadar çok atlamak istediğim.

Hayatımı nasıl kurtardığını düşünmem gerekirdi. Nerede olduğumu bilmiyorum ama içimden bir ses onun evinde olduğumu söylüyor.

Bir şey söylemeliyim, ama yapamıyorum. O, neden durmaya çalıştığımı unutana kadar tekrar tekrar yapmak istediğim türden bir hata gibi görünüyor.

Gözleri benimkilere geldiğinde kalbim hızla atmaya başlıyor. *Umarım zihin okuma yeteneği yoktur.*

Bir anlığına bakıyor, sonra boğazını temizliyor ve komodinin üzerindeki su bardağına doğru başını sallıyor.

"Uyanmışsın." Sesi yumuşak ama sert.

Sen lanet olası hobinmiş gibi sarışınları baştan çıkarmakla meşgulken, ben bir ara sokakta kan kaybından ölmek üzereydim, ama bunu çok da önemsemiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Bunu söylemiyorum. Bunun yerine, ona bakıyorum, çünkü ne diyebilirim ki?

"Berbat görünüyorsun," diye ekliyor, sanki bıçağı kapıp onu bıçaklayacağımdan hiç endişelenmiyormuş gibi yatağın yanından geçip gidiyor.

"Çarşafılara kan bulaştırmamaya çalış. Onlar yeni."

Çenem kilitlenir. Her yanımla çığlık atıyor, ama yine de kendimi zorlayarak ayağa kalkarım. Ağrı yan tarafımı delip geçer, boğazımdan istemediğim bir ses çıkar.

"Oturmamalısın."

"Hadi oradan," diyorum, dişlerimi sıkarak. "Tıbbi tavsiyen için teşekkürler, Doktor Dick."

Burnundan nefes verir, ama ağzının köşesinin yukarı doğru kıvrıldığını görürüm, sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi.

"Hâlâ aynı ağzın var, görüyorum."

"Hâlâ o egon var, görüyorum." Acı içinde nefes nefese, sağlam elimi sanki beni sabitleyebilecekmiş gibi yatağa bastırıyorum. "Neredeyim ben?"

"Benim evimde."

Nabzım hızlanırken yüzümü ifadesiz tutuyorum.

Bu sefer daha yavaşça etrafa bakınıyorum, sanki duvarlar bu adamın kim olduğu hakkında bir ipucu verecekmiş gibi. Onun normal biri olmadığını düşünüyorum.

"Neden?" diye

soruyorum.

Omuzlarını

silkiyor.

Tamam... çünkü beni arka sokakta bir cinayet girişiminden kurtarmak ve kanlı giysilerimi çıkarmak, sıradan bir Salı günü kardiyo egzersizi gibiydi. Sanki dramatik olan benim.

"Kanamam vardı," diyor, sesini sinir bozucu bir şekilde sakın tutarak. "Uber çağırmak için havanda değildin gibi görünüyordu."

"Oh, bilmiyorum. Beni hastaneye götürebilirdin."

"Olabilirdi, evet." Dudakları seğirdi. "Ama soru cevaplamak için havamda değildim."

Bu beni tam bir anlığına susturdu. Çünkü ne halt yiyorsun sen? Yatağın karşısındaki sandalyeye oturdu, kollarını dizlerinin üzerine koydu, sanki bu sıradan bir sohbetmiş gibi. Hâlâ gömleksiz. Hâlâ kendini beğenmiş. Ve hâlâ kaçmam gereken türden bir tehlike - kaçabilseydim tabii.

Bakışlarım yine dövmelere kayıyor.

Hata.

"O sokakta ne halt ediyordun?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Çöpü çıkarıp eve gidiyordum. Ne yapıyormuşum gibi görünüyordu?"

"Yalnız mı?"

"Dikkat ettiğine sevindim."

Çenesi seğirir. Soğuk, dokunulmaz maskesi bir anlığına kayar, sonra sanki hiç hareket etmemiş gibi yerine geri oturur.

"Sen hep bu kadar pervasız mısın?"

"Sen her zaman bu kadar takıntılı mısın?" diye karşılık veriyorum. "Beni takip etmek konusunda ciddi bir sorunun var. Bunun farkındasın, değil mi?"

Sanki beni eğlenceli buluyormuş gibi başını eğdi. "Sokakta kanaman vardı."

"Evet, şimdi de bir yabancıнын yatağında kanıyorum." Sözleri tıslayarak söylüyorum. "Bu hiç de ürkütücü değil."

"Artık kanamaman var."

"Ve sen hala lanet olası bir pisliksin."

Sandalyeye yaslanıp, adını asla silemeyeceğim bir yere kazımak istermiş gibi gülümsüyor, sonra da yüzümdeki her hareketimi ezberlermiş gibi izliyor, sanki daha sonra bana karşı kullanmak için.

"O adamın kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Neden? Kıskanıyor musun?" Gülümsüyorum, ama onun yüzündeki ifade değişir değişmez pişman oluyorum.

Gözleri kararır. "Öyle olsaydım," der yavaşça, "o çoktan ölmüş olurdu."

Nefesim kesilir, ama bunu bir sırtışıla gizlerim. "Çok çekici."

Ayağa kalkıyor ve ben irkiliyorum — sadece biraz, göz açıp kapayıncaya kadar

ama o bunu fark eder ve donar.

"Sana zarar vermeyeceğim, Ani."

Adımı söyleme şekli midemi burkuyor. Bir dakika. *Adımı nereden biliyor?*

Acı içinde nefes nefese bakıyorum. "Sözüne inanmazsam beni affet."

Çenesi gerilir. Yine o hafif seğirme — sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyor gibi. Sonra bana yaklaşır ve vücudumdaki her içgüdü kaçmamı haykırır.

"Sana zarar vermek istediğimi mi sanıyorsun?"

Acı bir kahkaha attım. "Hayır. Bence sen beni kırmak istiyorsun."

Ağzı hafifçe seğirdi. Sanki zihni benim zihnimle aynı yere gitmişti.

"Sen o kadar kolay kırılmayacak birisin, tatlım." Bir süre durdu. "Ama bu, geriye kalanları kırmayacağım anlamına gelmez."

Tanrım. Siktir.

Bunu ruhumda hissettim.

Yatağın yanında durur, üzerimde yükselir ve hava değişir. Göz teması kurmak için çenemi kaldırmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Vücudumun onun her hareketine tepki vermesinden gerçekten nefret ediyorum.

Ve lanet olsun...

Yakından, gömleksiz ve duştan yeni çıkmış haliyle, kaslardan yapılmış bir savaşçı gibi görünüyor.

Damarlar, karın kasları ve o lanet V şekli. Bakmaktan kendimi alamıyorum. Bir kız ne yapmalı? Ben rahibe değilim. Gözlerim sanki uyuşturulmuşum ve tek semptomum susuzlukmuş gibi vücudunu aşağıya doğru kayıyor.

Evet. Kesinlikle kafamdan yaralandım. Hikayem bu ve buna sadık kalacağım.

"Bana bakıyorsun," diye gülüyor.

"Beyin sarsıntısı geçirdim," diye yalan söylüyorum.

Bakışlarım kısa bir süreliğine onun eşofmanının bel kısmına kayıyor. Bu *büyük* bir hata. Kelimenin tam anlamıyla.

Siktir.

Tabii ki o da bunu görüyor ve o gülümseme yavaş bir zehir gibi yayılıyor - kendini beğenmiş, acımasız ve lanet olasıca tatmin olmuş.

"Bu yüzden mi uylukların, son onur kırıntını korumaya çalışır gibi sürekli kasılıyor?"

Yüzüm kızarıyor. "İğrençsin." "Sen de muhtemelen ıslaksın."

Nabzım öfke ve... tahrikle hızlanıyor. Hangisinin daha yüksek olduğunu bilmiyorum. Sadece amımın çığlık attığını biliyorum.

"Siktir git."

Yatağın iki yanına ellerini dayayarak eğildi, bana dokunmadan beni hapsetti. Nefesi yanağımda hissedilirken nefes alamıyorum. Vücudu bu kadar yakinken ve ben bu kadar berbat durumdayken nefes alamıyorum.

"Bana izin verirdin."

Sesi boğuk ve sabah pişman olacağımı vaat ediyor, lanet bir intikam gibi kulağıma fısıldıyor.

Dudaklarım açılıyor ve Tanrım, onun bu mesafeyi kapatmasını bu kadar çok istememden nefret ediyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, o yanılmıyor. Sırılsıklamım. Ne istediğimi bilecek kadar kadını ve şu anda istediğim şey o.

Nabzım, hiç öpülmemiş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir aptal gibi çarpıyor - sanki yaralı, bandajlı ve hala kanamıyor gibi değilim.

Ben acınası biriyim.

Sadece onun varlığı bile sanki bıçağın ucunda durup daha derine kesmesini yalvarıyormuşum gibi hissettiriyor. Onun kapattığı her santimetre, durduramadığım bir geri sayım ve dinlemek istemediğim bir uyarı gibi geliyor.

Her şeye rağmen, acıya, kana ve hala içimde kaynayan öfkeye rağmen, onu istiyorum.

Cidden, kızım. Ne halt ediyorsun sen? Belki bir dahaki sefere buz torbası ya da terapist istemeyi denemelisin.

Çıplak göğsünden yayılan sıcaklığı ve gözlerinin tenim üzerinde dolaştığını hissedebiliyorum, sanki daha önce gördüğü kısımlarımı ezberliyormuş gibi... Çünkü tekrar söylüyorum, bu giysiler benim değil.

Bunu benim için seviyorum. Tıbbi travma ve istenmeyen çıplaklık kadar romantik bir şey yoktur.

Yüzü o kadar yakın ki, gözlerindeki karanlığı kesen altın rengi benekleri görebiliyorum. Keskin ve bir şekilde tehlikeliler. Ama tüm bu kontrolün altında, daha karanlık bir şey var. Aç bir şey. Ve o şey bana kilitlenmiş durumda.

Seri katil gözleri var ve ben tahrik oldum. Her şey yolunda gidiyor. Nefes almaya çalışıyorum, ama göğsüm sıkışmış ve vücudum onun çekim gücüne kapılmış, her nefesim sığ, aramızdaki her santimetre mesafe sanki artık önemi yokmuş gibi yavaşça küçülüyor.

"Beni neden buraya getirdin?" diye soruyorum. "Bir projeye mi ihtiyacın vardı?"

Yüzündeki karanlık eğlence kayboluyor ve çenesi sıkılıyor.

"Sana zaten söyledim, polislere neden bir kızın bir ara sokakta yarı ölü halde bulunduğunu açıklamak istemiyordum."

"Beni kurtarmanı istemedim," diye bağırırım, ama sesim ortada bir yerde kırılır.

Gözleri parladı. "Hayır. Sen dayak yemekle meşguldün, soracak halin yoktu."

Kıpırdanarak dirseğimi yatağa dayayıp otururum, aramıza biraz mesafe koyacak kadar. Omzum ağrılar içinde çığlık atar.

Protesto ediyorum ve dişlerimi sıkarak tıslıyorum, ama o bana yardım etmek için kıpırdamıyor — sadece soğuk, okunaksız bakışlarıyla izliyor.

Harika. Kanıyorum, yaralıyım ve şeytanın aksiyon figürü versiyonu tarafından duygusal olarak eziliyorum. Hayalimdeki hayat.

Sonra, yavaşça tekrar eğilir ve hava gerilir. "Hala anlamıyorsun, değil mi?"

Çenemi kaldırıyorum, boğazımdaki ağrıyı bastırarak konuşuyorum. "Aydınlat beni."

Parmakları yanağımdaki bir saç telini okşadı ama ben her yerde hissediyorum.

"Bunun seni kurtarmakla ilgili olduğunu mu sanıyorsun?" Sesi soğuk ve ölümcül bir tona düşer. "Eğer senin ölmeni isteseydim, tatlım, o sokaktan asla çıkamazdın."

Kalbim hızla çarpmaya başlar, ama tatlı, baş döndürücü bir şekilde değil. "*Bana ne oluyor böyle?*" diye düşünürcesine.

"Ama öldürmedin," diye fısıldadım.

Gözleri ağızıma kayar. "Hayır," der sertçe. "Öyle yapmadım."

Sessizlik, onun bu kadar yakın olmasına rağmen çok gürültülü. Sonra sesi tekrar alçalır, bu sefer daha derin. Ve bir uyarı gibi gelir.

"Bir dahaki sefere tek başına arka kapıdan çıktığında, ben orada olmasaydım ne olabileceğini bir düşün."

Yutkunuyorum ve boğazımdan aşağıya doğru yanıyor. Harika, şimdi kan dolaşımda utanç ve tahrik karışımı var. Fantastik. Ne kokteyl ama.

"Neden beni takip ettin?" diye soruyorum. "Kendini övme."

Tamam. Kaba.

Eli düşer, belimin çizgisini okşar ve omurgamdan tüm vücuduma bir titreme yayılır.

"Sen sadece seni ilgilendirmeyen işlere burnunu sokma konusunda yeteneklisin."

Göğsüne itiyorum, ama parmaklarım sadece kaslara ve adaletsizliğe dokunuyor.

"Siktir git."

O, sanki hiçbir şey olmamış gibi bileğimi yakaladı ve o sırtış geri döndü - kemiği kesecek kadar keskin.

"Buna hazır değilsin," diye mırıldanıyor. "İyileşiyorsun."

Başparmağı, bana ne yaptığını biliyormuş gibi bileğimin içini okşuyor. Her dokunuşu hesaplanmış. Her hareketi kasıtlı, bunu yüksek sesle söylememiş olsa bile.

"O zaman bana dokunmayı kes," diye fısıldarım, ama sesim beni ele verir, çok nefes nefese çıkar.

Gözleri ağızıma düştüğünde kararır ve eli kayar - kolumdan aşağı, belime doğru - battaniyeyi de beraberinde sürükler. Parmakları gömleğimin kenarının altına kayar.

"Durmamı mı istiyorsun?" diye sorar. "Söyle."

Kontrol edemediğim bir refleks gibi uyluklarım birbirine bastırılır, çünkü onu durdurmamın imkanı yoktur. Şimdi olmaz. Elleri üzerimdeyken ve dünya eksenini etrafında dönyerken olmaz.

Eli kaburgalarımın üzerinden aşağıya doğru kayarak kalçama bir damga gibi yerleşir ve ben tıslarım. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz.

"Öyle düşünmemiştim."

"Dikkatli ol," diye fısıldarım, ama bu bir meydan okuma gibi çıkar. "Eğer bu beni baştan çıkarmak için yapılan berbat bir girişimse, daha çok çabalaman gerekecek."

Gülümsemesi kaybolur. "Bu bir uyarı."

Hava gök gürültüsü gibi yarılr ve nabzım hızlanır. Harika. Travma sonrası iyileşme sürecinde hafif bir psikolojik terörden daha iyi ne olabilir ki?

"Anlamadığın bir oyun oynuyorsun, tatlım," diyor. "Bunun gururun incinmesi ya da orada bacaklarının arasında olanlarla ilgili olduğunu sanıyorsun, ama değil."

Demek bu noktaya geldik.

Omzumdaki ağrıya rağmen omurgam düzelir. Ağrıyor, ama onun ses tonuyla göğsümde yanan ateşle karşılaştırıldığında hiçbir şey.

"Sanki benim sorunumuşum gibi sürekli ortaya çıkıyorsun," diyorum sert bir sesle. "Sana bodyguardlık yapmanı istemediğimden eminim."

Sırtışı hızla kaybolur. "Birçok şeyi istemedin," diye mırıldanır. "Bu, onlara ihtiyacın olmadığı anlamına gelmez."

Siktir git. Bu, beklemediğim bir yumruk gibi gelir.

"Ben senin koruman için değilim," diye daha keskin bir sesle söylüyorum. Ama sesim beni ele verecek kadar titriyor. Çenemi, kimin kontrolü elinde tuttuğunu hatırlatmak için

bana kimin kontrolü elinde tuttuğunu hatırlatacak kadar sıkı tuttu.

"Sürekli bunu söylüyorsun," diye mırıldanır, her kelime bıçak gibi tenimi keser. "Ama yine de bana böyle bakmaya devam ediyorsun."

Sonra başparmağıyla ağzımı okşadı, sanki ona aitmiş gibi alt dudağımı aşağı çekti.

"Devam et," diye fısıldadı, "o lanet kütüphanede başladığım şeyi bitirmemi istemiyormuş gibi davranmaya devam et."

Onu içime çekiyorum, kırılmamaya çalışıyorum. Ağzımdan önce vücudumun cevap vermesine izin vermemeye çalışıyorum. Ama bu çok fazla. O çok fazla. Ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Saniyeler sonra, elini çekiyor, sanki aniden kendine gelmiş ve bana dokunmanın ona bir bedeli olduğunu hatırlamış gibi.

"Duş al," diye homurdanıyor, geri adım atarak, aniden sinirlenerek. "Bitirdiğinde bandajlarını değiştireceğim."

Bu adamın sorunu ne lan?

Bana sırtını dönüyor, elini saçlarında gezdiriyor ve çenesini o kadar sıkıyor ki, benim anlamadığım bir şeyle mücadele ediyormuş gibi görünüyor. Ve bir an için, hangimizin daha tehlikeli olduğundan emin olamıyorum. Ben mi, yoksa o mu?

Şu anda bu saçmalığı yapmayacağım.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum ve omzumdan bir acı geçiyor ama bunu görmezden gelip, hala korumam gereken bir parça onurum varmış gibi ayaklarımla sert ahşap zemine basıyorum.

Banyo, evinin geri kalanı kadar iğrençti: koyu renk fayanslar, temiz çizgiler ve şu anda kıskanacak enerjim olmayan bir yağmur duşu.

Ama ben öyleyim ve bundan da nefret ediyorum.

Gömleğimi çıkarmaya çalışırken aynada yansıdığım anda aynanın alaycı bakışları beni rahatsız ediyor. Kumaş, kaburgalarımda oluşan morluklara değdiğinde yüzümü buruşturuyorum.

Açıkça hiç bu kadar iyi görünmemiştim.

Dudaklarım çatlamış, kaburgalarım rengarenk boyanmış ve omzum yeni öldürülmüş bir hayvan gibi zonklıyor. Bir gözüm şimdiden morarmaya başlamış, elmacık kemiğim kızarmış ve şişmiş. Saç çizgimin yanında bir kesik var ve kirpiklerimde istemediğim bir savaş boyası gibi kurumuş kan kabukları var.

En azından daha kötü göründüğümü söyleyebilirim. Yine de bunun rahatlatıcı mı yoksa sadece üzücü mü olduğunu bilmiyorum.

Tek elimle gömleği çıkarmaya çalışıyorum, parmaklarımı eteğinin altına geçirip yukarı çekiyorum, ama bandaja takılıyor ve ben dişlerimi sıkarak geri çekiliyorum.

Tekrar deniyorum, ama göğüs kafesimdeki bandaja takılıyor ve ağzımdan çıkan sesle neredeyse boğuluyorum.

Lanet olsun.

Derin bir nefes alıyorum, kusmamak için ağırlığımı değiştiriyorum, başka bir açıdan deniyorum ve... *Lanet olsun*. Yanımdaki ağrı tekrar patlıyor ve gözlerimi kör ediyor. Bir saniye boyunca görüşüm bulanıklaşırken, nefes nefese öne doğru eğiliyorum.

Kapının çalındığını duymuyorum, sadece kapının açılmasının yumuşak tıklamasını duyuyorum. "Sen..."

"Çık dışarı," diye bağırarak, hızla arkamı döndüm.

Döndüğümde gömlek tekrar aşağı düşer ve bu tek hareket bana her şeye mal olur. Yan tarafıma bir acı saplanır ve omzum pes eder, sendeleyerek keskin bir çığlık atarak kendimi tezgaha tutunurum.

Kapıda donup kalır, sanki sorun benmişim gibi bana bakar. Gözleri aşağıya doğru kayar — yüzüme, gazlı bezi ve şimdi de gömleğini ıslatan taze kana. Tek kelime etmeden arkasındaki kapıyı kapatır.

"Dışarı çık dedim."

Kapı çerçevesine yaslanır. Ama gitmek için hiçbir hareket yapmaz. "Yine kanıyorsun."

"Aferin sana." Omzumun üzerinden ona sert bir bakış attım. "Belki de bu kadar bariz olan şeyi umursayan birine sakla."

İki adımda banyoyu geçer ve varlığı, kalan tüm nefesimi kesmeye yeter.

"Bir ses duydum," diyor. "Yine bayıldın sandım." "Keşke öyle olsaydı."

Bakışları üzerimde dolaşüyor, ağrıyan omzumu kucakladığım şekilde duruyor. "Kolunu bile kaldıramıyorsun."

"İdare ediyorum," diye yalan söylüyorum.

"Zorlukla."

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve sessizlikte keskin bir şey vardır. Yine de, ifadesini okumak imkansızdır. Okunamayan bu sakinliğin rahatlatıcı olmadığını anlamaya başlıyorum.

Sonra konuşur ve sesi kadifeye sarılmış buz gibidir. "Çıkarmanda sana yardım edeyim."

Bu sözler içimi ısıtmamalı, ama

bun

u "Hayır."

yap Tabii ki dinlemiyor. Eli gömleğimin kenarını okşuyor
ıyor

ve parmakları kalça kemiğimin hemen üstünden geçiyor.

Bunun ne olduğunu biliyorum. Bu bir oyun. Bu, benim geri çekilip çekilmeyeceğimi, donup kalıp kalmayacağımı ya da eriyip erimeyeceğimi görmek için hesaplanmış bir dokunuş. Ben böyle bir şey yapmayacağım.

"Hayır dedim," diye bağıriyorum, ama yine de kıpırdamıyorum. Ellerim, sanki onlar da bana inanmıyormuş gibi, yanımda sarkık duruyor. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Bir kez bile.

Parmakları, hiçbir şey hissedemeyecek kadar morarmış olması gereken cildimin üzerinde kayarken, o sadece bakıyor. Ama yanıyor.

"Dur demeyişin."

Nefesim kesilir.

Sonra sesi daha sessiz, daha ölümcül bir tona bürünür. "Kıpırdama." Ve kıpırdamam. *Lanet olsun, kıpırdamam.*

Vücudum çoktan kararı vermiş ve beynimi oylamadan dışlamıştı. Tanrım, bu kadar kolay itaat etmeyi nefret ediyorum. Bu ani itaatkarlık ne zaman başladı?

Nefesimi tutuyorum, ama bu acıdan değil, onun ne kadar dikkatli olduğundan dolayı. Kumaşı başımın üzerinden kaldırırken acele etmiyor, sağlam kolumdan yavaşça çıkarıyor, sonra daha yavaş, daha nazikçe diğer kolumdan da çıkarıyor.

Gömlek yere düşüyor ve neredeyse amımın mırıldandığını duyabiliyorum.

"Duş al," diyor, sesi biraz sertleşmiş. "Kan kokuyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. Göğsümdeki sıcaklığın boğazıma kadar çıkmasını engelleyecek her şey.

"Bu kadar endişelendiğin için teşekkürler."

Cevap vermez, bunun yerine yanımdan geçip duşa uzanır. Su fayanslara çarpar, buhar anında

duman gibi aramızda yayılmaya başlar.

O kadar yakın duruyor ki, yarım santim öne eğilsem ona dokunabilirim.

Çenesi gerilir. "Sonra pansumanını değiştirmem gerek."

"Beni izlemeyi mi planlıyorsun?" diye terslerim, sanki hala dişlerimi gösterecek gücüm varmış gibi.

O küstah sırtışı geri döner, günahla oyulmuş gibi. "Sadece yalvarırsan."

Sonra arkasını dönüp çıkar, kapıyı arkasında yumuşak, kasıtlı bir gürültüyle kapatır. Nedense, geride bıraktığı sessizlik, söylediği her şeyden daha gürültülüdür.

I2

“NEVER MISTAKE MERCY FOR WEAKNESS.”
(KINDNESS DOESN’T MEAN THEY WON’T
GUT YOU WHEN IT MATTERS.)

Ani

Ayaklarımın altındaki zemin soğuktu, tezgahın üzerinde düzgünce katlanmış başka bir gömlek bulduğumda - içeri girmeden önce görmediğim bir gömlek. O kadar büyük ki, bir omzumdan sarkıyor, beni tamamen yutuyor.

Ama onun kokusu var.

Tanrıya şükür, onu takmak çıkarmaya çalışmaktan biraz daha kolaydı. Morluklardan mı yoksa kan kaybından mı bilmiyorum, ama her şey yavaş ve biraz boğuk geliyor. Sanki dumanın içinden yürüyor gibiyim.

Yatak odasından çıkıp duruyorum.

Koridor her iki yönde de uzanıyor, uzun ve sessiz, sadece süpürgeliklere gömülü gömme ışıkların yumuşak ışığıyla aydınlatılıyor. Tek görebildiğim ahşap, taş ve gölgeler. Her şey sedir ve para kokuyor. Muhteşem.

Ve biraz da tedirgin edici.

Nerede olduğumuzu bilmiyorum, ama burası devasa ve sessiz. Neredeyse huzurlu. Çıplak ayakla yürüdüğüme rağmen, attığım her adım olması gerekenden daha yüksek sesle yankılanıyor.

Evet. Burası kesinlikle oyun geceleri düzenlenecek türden bir yer değil. Açmaya cesaret edemediğim bir kapıyı parmaklarımla okşuyorum

sol tarafta başka bir koridorun uzandığını görüyorum, en ucunda yerden tavana kadar pencereler var. Tek gördüğüm siyahlık. Ormanda olduğumuzu varsaymak güvenli olur sanırım.

Ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum, ama sonunda yanmış tost ve kahve kokusu burnuma geldi. Ayrıca tavada bir şeyin cızırdattığını da duyabiliyorum.

Kokusu... normal gibi. Bu da bir şekilde durumu daha da kötüleştiriyor. Sadece aç olduğum, hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğim ve - dürüst olalım - kafein ve belki biraz da kendinden nefret etmeden güne başlayamadığım için kokuyu takip ediyorum.

Ve sonra onu görüyorum.

Siktir. Onu görüyorum.

O, benim vahşi bir ev halüsinasyonum gibi, çıplak ayakla ocağın başında duruyor. Alçakgönüllülük sadece ölmedi, arka bahçeye gömüldü ve tetiği çeken de oydu.

Dövmeleri yine o şeyi yapıyor, gözlerimi kendilerine çekiyor, sanki kendi çekim güçleri varmış gibi. Gerçekten başka yere bakmaya çalışıyorum.

Başarısız oluyorum. Sefil bir şekilde.

Cidden, bu adamın gömleği yok mu? Yoksa "yarı çıplak ve duygusal olarak ulaşılmaz" olmak, kontrol delisi estetiğinin bir parçası mı?

Demir tavada bir şeyler karıştırırken sırtındaki keskin hatlar geriliyor, sanki birkaç saat önce kanlı giysilerimi vücudumdan çıkarmamış gibi. Ve ben burada, kapının eşiğinde, bastıramadığım bir libido ile duruyorum.

Bir şey söylemem gerektiğini biliyorum. Ya da hareket etmem.

Ya da göz kırpmam.

Ama onu sadece bir sapık gibi izliyorum. Çok susamış, çok kırık bir sapık.

Kaburgalarının hemen altında pürüzlü bir yara izi var - öfkeli ve düzensiz, neyin neden olduğu belli değil ama sessizce gitmemiş. Omzunda da bir tane daha var, biraz daha soluk görünüyor ama yine de aynı derecede derin.

Kendime umursamadığımı ve kesinlikle sormak istemediğimi söylemeye çalışıyorum.

Ama aslında umurumda.

"Duşta olman gerekiyordu."

Sesi sessizliği yırtarak beni irkiltir, sanki başından beri orada olduğumu biliyormuş gibi.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Omzunun üzerinden bakıyor. Ve lanet olsun. O yüz. Zırh gibi giydiği okunamaz, soğukkanlı sakinliği - kaçmak yerine sürünerek yaklaşmak istediğin türden bir tehlike. Aklım anında onun yüzüne binmenin nasıl bir his olacağına gidiyor. İçimden inliyorum, çünkü kendimi toparlamam gerekiyor.

"Otur."

Ocağa geri döner.

"Omzunu sarmadan önce yemek yemelisin."

Kıpırdamıyorum. "Soyduğunuz kızlara her zaman kahvaltı hazırlar mısınız?"

"Sadece yerime kanlarını dökenlere."

Daha fazla umursamaz konuşamazdı herhalde. Neredeyse gülecektim.

Su bittiği için vücudumdaki ağrı daha da şiddetlendi. Bacaklarım cam gibi hissediyor ve şu anda beni ayakta tutan tek şey gururum.

"Bana adını bile söylemedin."

Sanki ben arka plandaki bir gürültüyümüşüm gibi tavada bir şeyi çeviriyor.

"Hayat hikayelerimizi paylaşacağımızı bilmiyordum."

Bu anne... Tamam. Hayır. Onun beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Omzumdaki çekişmeyi görmezden gelerek kollarımı kavuşturuyorum.

"Sen bir seri katil çıkarsan ne diye bağıracağımı bilmem gerektiğini düşündüm."

"Ne istersen bağır, tatlım," der, ifadesiz bir yüzle. "Bu, cevap vereceğim anlamına gelmez."

Bu sözleri ona bir bakış kazandırır.

"Yani... ne? Sana sonsuza kadar Seksi Dövmeli Adam mı diyeceğim?"

Bu söz ağzımdan çıkar çıkmaz, kendimi pencereden atmak istiyorum.

Aman Tanrım. Öldür beni. Hemen. Ughhh

Sırıışı genişliyor. "Uyumana yardımcı olacaksa bana Tanrı diyebilirsin." Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki, bir şeyleri yırtabilirim.

"Tanrım, sen dayanılmazsın."

"Benim yatağımda kan kaybından ölmek, dayanılmaz olan kısımdı."

Sonunda bana doğru dönüyor, sonunda tam dikkatini hak ettiğime karar veriyor. Hareket ettiğinde göğsünde ve kollarında dövmeleler dalgalanıyor ve mürekkep her yerimi kızartıyor.

Önüme bir tabak koyar, içinde kahvaltılık burrito vardır. Yumurta, doğranmış jambon ve patates kroketleri. Kokusu o kadar güzel ki, beni sinirlendiriyor.

"Ye," diyor.

"Ne, zehir yok mu?"

"Bu çabaya değeceğini düşünmedim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çok çekici."

Tanrım, ne pislik bir adam. Ama nedense ağzından çıkan sözler yine de seksi geliyor. Bu da muhtemelen onun hakkında değil, benim hakkımda daha çok şey söylüyor. Bundan hoşlanmıyorum. Kollarını kavuşturmuş tezgaha yaslanmış duruyor ve şu anda çaresizce tırmanmak istediğim bir şey gibi görünüyor. Ve tabii ki kolları da o şeyi yapıyor. Kollarını yalamaya başlamadan önce hormonlarımı kontrol altına almam lazım.

"Çekicilik istiyorsan, Tinder'ı dene."

"Oh, evet," dedim, ifadesiz bir yüzle. "Beni ormana götürdü ve bıçaklandıktan sonra yaralarımı dikti. Çok romantik."

"Ne şanslısın."

"Kendimi kutsanmış hissediyorum. Gerçekten."

Ağzı seğirdi, ama gülümsemedi. Sadece okunamaz bir sakinlikle beni izledi, sanki o beş hamle öndeymiş ve ben hala kuralları anlamaya çalışıyormuşum gibi.

Evet, siktir git.

"Ee?" diye meydan okudum, elimi taburenin arkasına dayayarak. "İsim konusunu geçiştirmeye devam edecek misin, yoksa sana Dick mi demeliyim?"

Bu, bir bakış kazandırır. Gözlerinin yavaşça kayması, sanki bir anda açılıp atılmış gibi hissetmeme neden oluyor.

"Bana ne istersen öyle seslen, canım," diyor sonunda.

"Tanrı kompleksi mi var?"

"Nasıl davranacağını bilseydin buna gerek kalmazdı."

Bunu söyleme şekli, beni yıkmak için ne söylemesi gerektiğini çok iyi bildiğini gösteriyor. Tezgaha tutunuyorum, parmak eklemlerim beyazlıyor.

"Cidden bana adını söylemen için yalvartacak mısın?" "Bana yalvaracak tipte biri gibi gelmiyorsun."

Beni boğazımı sıkıyormuş gibi bir bakışla sabitler ve ciğerlerimdeki hava kaybolur, beynim kısa devre yapar ve kalçalarım hainler gibi sıkışır. *Onuruma hiç sadakat göstermezler.*

Tanrım. Ben vahşiyim. Yardıma ihtiyacım var. Bir rahibe. Muhtemelen bir şeytan çıkarma ayinine.

Peki ya amım?

Tabii ki bodrumunda muhtemelen bir cinayet odası olan adamdan hoşlanıyor. *Harika. Benim için harika.*

"Yazık. Dizlerinin üstünde iyi görünürdün."

O yaklaşırken nabzım hızlanıyor, artık o kadar yakın ki havadaki değişimi hissedebiliyorum.

"Steven," diyor sonunda, hiç rahatsız olmamış gibi. "Ama inlersen, seni durdurmam."

Ağzım açılıp kapanıyor. Beynim, bana hiçbir şey yapmaması gereken aptalca, pis bir cümlemin ağırlığı altında çöküyor. Yine de, işte buradayız, bacaklarım sıkı sıkıya kapalı.

Toparla kendini, sürtük! Yüzüne gülüp, üzerinde onun adı yazılı bir bıçağım olduğunu hatırlatmalıyım. Ama ağzım da bana uymuyor.

O, tamamen sakın ve rahatsız olmamış bir şekilde ocağa geri dönüyor. Tek bir cümle ile beni mahvedip, sanki hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşması beni çok kızdırıyor.

"Ye," diyor yine, her zamanki gibi sakın. "İhtiyacın olacak." Tereddüt ediyorum. "Ne için?"

Ağzının köşesi seğiriyor. "Bir dahaki sefere av gibi davranmaya karar verdiğinde hayatta kalmak için."

Tezgahı daha sıkı kavrarım.

"Avlar genellikle kaçır," diyorum, gözlerimi devirerek.

"Kaçarlar." Spatulayı dikkatlice masaya koyar. "Yakalanmadan hemen önce."

Kuru bir şekilde burnumu çekerim ve tabağı kaparım — daha çok, onun kendini beğenmiş yüzüne bir şey fırlatmamak için. *Tamam, ve ben açlıktan ölüyorum. Bu noktada her şeyi yerim.*

İlk ısırtığı aldığımda gözleri üzerimde kalıyor.

Aman Tanrım. Bu çok iyi. Suçlu olacak kadar iyi. Mide bulantısını kesiyor ve mideme hala hayatta olduğunu hatırlatıyor. Çiğnerken,

her ikimiz de öyle olmadığını bilmemize rağmen, hala üstünlüğün bende olduğunu gösterircesine onu izlerim.

"Fena değil," diyorum, yutkunarak. "Biraz daha tuz, belki biraz daha az seri katil olsa iyi olurdu."

"Çok konuşuyorsun," diye mırıldanıyor, "yirmi dakika önce gömleğimde titriyordun."

Elim havada donuyor ve yüzümü kaplayan kızarıklık utançtan değil. Öfkeden. Ve belki de... bahsetmeyeceğim o diğer şeyden.

"Anlamadım?"

"Duydun."

Çatalı masaya bıraktım, sonra tabağı bir mesaj vermek için yeterince uzağa ittim. Omzum protesto ederek ağrıyordu ama ben onu görmezden geldim. Midem de öyle. Onu da görmezden gelmeye çalıştım.

"Ve sen çok kendinden eminsin," diyorum sertçe, "ormanlarda, sormadan soyduğu yarı ölü bir kıza hemşirelik yapan bir adam için."

Gözleri bu sefer daha kasıtlı olarak aşağıya kaydı, kaslarını hareket ettirmeden beni soydu.

"Hayır demiyordun." "Kan

kaybediyordum!"

"Hâlâ kanıyorsun."

Bana doğru adım atıyor ve hava bir mengene gibi sıkışıyor. Dudaklarım durduramadan açılıyor ve bunun ne kadar bariz olduğu umurumda bile değil.

Sesi alçalır, düşük ve ağır. "Oyun oynayan ben değilim, tatlım. Oynayan sensin."

Nabzım boğazımda ve bacaklarımın arasında hızla atıyor. En kötüsü de, onun neyden bahsettiğini bile bilmiyorum. Tek bildiğim, burada mahvolmuş bir halde durduğum ve onun her şeyi gördüğü.

Bir elini çeneme koyup çenemi yukarı kaldırıyor, ağızlarımız artık çok yakın. Elini sıkıca tutuyor, ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Kışkırtmayı seviyorsun, değil mi?"

Sesi sessiz. Ölümcül. Sanki her kelimenin tadını çıkarıyor gibi. "İsteddiğini söyle... sadece ne yapacağımı görmek için."

Kalçalarımı biraz kaydırıyorum ve gözleri aşağıya kayıyor, beni yutarcasına. "Titriyorsun."

"Açlıktan," yalan söylüyorum.

O sırtı kivrılıyor ve yıkıcı.

"Evet," diyor, güvenilemeyecek kadar pürüzsüz, arzulamayacak kadar kirli. "Görüyorum."

Başparmağı çenemi okşadı. Bir kez boynumdan aşağı doğru kaydırıldı ve ben bittim. Ayrıca sıırsıklam oldum.

"Seni mahvetmemi ister misin?"

Uyluklarım sanki kendi kararlarını vermiş gibi sıkışıyor. Ağzım kuruyor — ne kadar ıslak olduğumu düşünürsek bu oldukça ironik. Susup yemeğimi yemeli ve belki de onun önünde henüz kaybetmediğim son onur kırıntısına tutunmaya çalışmalıyım. Ama hayır. Bunun için dürtü kontrolü gerekir. Ya da kendini koruma içgüdüğü. Ya da akıl sağlığı. Şu anda bunların hiçbirine sahip değilim.

"Yapamazsın."

Sözler ağzımdan dökölüyor — cesurca ve aptalca, inkarla dolu.

O düşük bir kahkaha atıyor ve Tanrım, bu tür bir sesin lanet olası bir uyarı etiketi olması gerekir. Çünkü lanet olsun.

"Tatlım," sesi kadife gibi, "sana ne yapabileceğimi hiç bilmiyorsun."

Sonra, avuç içleri tezgahın üzerine, yanıma iner ve beni hapseder. Onun sıcaklığı ikinci bir deri gibi beni sarar.

"Buna gerçekten hazır olduğunı mu düşünüyorsun?" Sesi, hayatta kalabileceğimden emin olmadığım bir söz gibi çenemi okşadı. "Benim için mi?"

Tanrım, evet. Ve aynı zamanda... kesinlikle hayır. O bakışın ne anlama geldiğini bilmesem de, ona dayanacak kadar güçlü değilim. Hareket edemiyorum, nefes bile alamıyorum. Kalbim deli gibi atıyor ve onun sunduğu her şeyi istiyorum.

"En iyi gününde bile benimle başa çıkamazsın," diye fısıldıyor.

O geri çekilmeden önce cevap verme şansı bile bulamıyorum. Aynen öyle.

"Kalk," diyor.

Gözlerimi kırıpıyorum. Hala şehvetin sisindeyim. "Ne?" "Karşı koy. Hemen."

"Neden..."

Beklemiyor. Bir kolunu uyluklarımın altına geçiriyor, diğer koluyla sırtımı kavıyor ve birdenbire havada uçuyorum.

"Hey, ne halt..."

Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni soğuk mermerin üzerine bırakıyor.

"Çeneni kapalı tut," diyor, çoktan arkasını dönmüş. "Tabii o güzel ağzını sikheme izin vermeyeceksen."

"Siktir git" gibi bir şey mırıldanıyorum, ama o dinlemiyor. Çekmeceden şık siyah bir ilk yardım çantası çıkarıyor — tabii ki bir tane var — ve sanki bu sıradan bir işmiş gibi yanıma koyuyor. Sonra bir shot bardağı çıkarıyor, içine kehribar rengi bir sıvı döküyor ve bana uzatıyor.

"Sen tam bir pisliksin," diye homurdanıyorum, çenemi sıkı tutarak. Ama almıyorum. Şu anda içmek istemiyorum, hele ki shot içmek hiç istemiyorum.

"Yine de hala tezgahıma damlıyorsun," diye mırıldanıyor, her zamanki gibi sakın bir şekilde, sanki ikimiz de iki saniye içinde kendiliğinden alev almayacakmışız gibi siyah eldivenlerini giyiyor. Sonra shot bardağını bana doğru kaydırıyor.

Midem altüst olur. Vücudum yanar. Ve egom haykırır.

Çantayı açar ve kavisli bir iğne alır, üzerine siyah cerrahi ipek iplik geçirir. Cildi dikip seksi görünmesini sağlayacak kadar bilgili *biridir*.

"Bu acıtacak. O yüzden bunu isteyeceksin." "Daha kötüsünü hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

Bana bakmak için duraksıyor ve lanet olsun, gözleri. Soğuk ve okunaksız, ama yine de bir şekilde ateşle yanıyor.

"İyi," diyor, sesini alçak tutarak. "Belki şimdi kiminle oynadığını hatırlarsın."

Alkolle ıslatılmış gazlı bezi yanımdaki bıçak yarasına bastırıldığında hiçbir uyarı almadım ve yıldızlar gördüm. Beyaz sıcak bir acı kaburgalarımın üzerinden geçerek patladı ve dişlerimi o kadar sıkı sıktım ki çenem zonkladı. Aslında iğnelerden nefret ederim. Onu görünce tanıdık bir mide bulantısı hissi içime sızdı, ama ona bunu ne kadar nefret ettiğimi bilerek tatmin olmasını istemiyorum.

Çalışmaya başladığında elleri sabit kalıyor. Vücudumun titrediğini hissedebiliyorum ve sanki vücudumdaki her sinir çılgın atıyor gibi hissediyorum. Parmaklarım uyuşana kadar mermerin kenarını sıkıca tutuyorum.

Ağlamıyorum. Titremiyorum. Ve pes etmiyorum. Çünkü onun beklediği şey bu, değil mi? Kırılıp kırılmayacağımı görmek.

"Hâlâ benimle misin?" diye soruyor, yüzüme bakmadan.

Cevap vermiyorum. Çünkü ağzımı açarsam kusabilirim.

"Huh." Duraklıyor. "Demek seni susturmak için gereken bu. Biraz acı. Not aldım."

Ve gülümsüyor. *Pislik.*

Çenem sıkılaşıyor ve burnumdan nefes almak için tüm gücümü kullanırım. Umarım bu, ona saldırıp onu bıçaklamamı engeller.

Cazip bir fikir. Ama yanımda bir iğne olduğu düşünülürse, muhtemelen akıllıca değil.

Bana daha önce bir motel banyosunda kendi kurşun yaralarını diktiğini söylese bile gözümü bile kırpmam. Ona hiç vurulup vurulmadığını sormak geliyor içimden, ama kendimi tutuyorum.

"Her zaman bu kadar sert misin?" diye soruyor, son derece rahat bir şekilde, iğnenin ucu cildimin hemen üzerinde duruyor. "Yoksa sadece başkasının mutfağını kanla doldurduğunda mı?"

Hiperventilasyona girmeye başlıyorum. Hareketsiz durmam gerektiğini biliyorum, ama tek bir kelime bile söylersem, ya çılgılık atacağım, ya ağlayacağım ya da onun yüzünü nasıl yeniden düzenlemek istediğimi saymaya başlayacağım. Ve bunu onun gömleksizken yapmak istemiyorum. Ama şu anda dikkatimi başka yöne çekecek her şeyi kabul ederim.

O, hasarı inceliyormuş gibi başını eğerek mırıldanıyor.

"Dur tahmin edeyim," diye mırıldanıyor, tam da ilk dikiş atılırken. O anda neredeyse bayılıyordum. "Sen kaçmayan türden birisin. Yardım istemeyen. Yaralandığını itiraf etmektense kan kaybından ölmeyi tercih edersin."

O iğneyi çekince irkildim ve şimdi kendime tekme atmak istiyorum. Bardağı kapıp öksürmemeye çalışarak bir dikişte içiyorum. Her şey acıyor.

"Mm," diye mırıldanıyor. "Öyle düşünmüştüm."

İplik yine derime batıyor ve onu yere sermeden nefes almak için tüm gücümü kullanıyorum. Ona, mükemmel, sinir bozucu sakın ellerine bakıyorum. Beni kırık bir vazo gibi birleştirirken gözünü bile kırpmadığına bakıyorum.

"Dikkatli ol," diyorum, çenemi sıkarak. "Beni tanımak istiyormuşsun gibi konuşmaya başladın."

Eli bir saniye durur, ama bunu fark etmem için yeterli bir süredir.

"Seni tanımama gerek yok," diyor. "Senin gibileri gördüm."

Omurgam düzeliyor. "Benim gibileri mi?"

Bir sonraki dikişi sıkı ve temiz bir şekilde atıyor ve bu çok acıtıyor. Ama hala bana bakmıyor. Neyse ki, o bardakta ne varsa, acıyı hafifletmeye yetiyor.

"Sert kız. Akıllı ağız. Kimseye güvenmez, ama yine de kurşun geçirmezmiş gibi davranır."

Bir dikiş daha, bir acı daha. Ama bu seferki göğsümde hissediyorum. Henüz bitirmemiş, beni analiz etmeye devam ediyor.

"Birisi onun blöfünü görene kadar yenilmez gibi davranan türden."

Parmaklarım, eklemlerim yanana kadar tezgaha gömüldü.

"Sence bu da öyle mi? Bir blöf mü?"

Dudakları seğirir. "Hayır." Başını kaldırır, "Bence bu bir savunma mekanizması."

Bu, hiç beklemediğim bir yumruk gibi gelir. Ağızım açılır, sonra hemen kapanır.

Çünkü haklı. Bunu nasıl bu kadar kolay görebiliyor? Gerçekten bu kadar tahmin edilebilir miyim?

"Sinirine mi dokundum?" diye sorar, sinir bozucu bir sakinlikle.

Alaycı bir şekilde gülerim, göğsümdeki sıkışıklığı nefes alarak gideririm. "Siktir git."

Kafamı çeviriyorum çünkü çözülmek üzereyim ve mikroskop altında olmaktan bıktım. Şu anda o kadar çok düzeyde aşırı uyarılmış durumdayım ki, bu hiç komik değil. Ve onun beni çöküşümü görmesine izin vermektense, yine kan kaybından ölmeyi tercih ederim.

"İşte orada."

Bir sonraki dikiş çok daha yumuşak, bu da bir şekilde durumu daha da kötüleştiriyor.

Onun arkasını geçip uzak duvara bakıyorum.

"Kendini zeki sanıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Sanki beni tamamen çözmüşsün gibi."

"Seni çözmeme gerek yok," diyor. "Zaten çözülyorsun."

Çenem kilitleniyor ve boğazımı tırmalayan duyguları yutmaya çalışırken boğazım sıkışıyor.

Siktir et onu.

Ağzımı açıyorum ama yine kapatıyorum. "Hiç..." Duruyorum. Hemen pişman oldum.

Gözleri yukarı kayar. Bekliyor. "Ne?" "Boş ver."

"Hayır," diyor, sesi düz ama kararlı. "Bitir."

Parmaklarım tezgahın kenarında titriyor, ama yine de ona bakamıyorum.

"Hiç önemli bir şeyi unutuyormuşsun gibi hissettiğin oldu mu?" diye fısıldıyorum. "Sanki... hayatın senin gibi görünüyor, senin gibi geliyor, ama bir şeyler eksik gibi."

Hiçbir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum.

"Sanki kendini dışarıdan izliyormuşsun gibi. Ama hiçbir şey doğru gelmiyor ve kimse farkında değil gibi." Boğazım düğümleniyor. "Ve en kötüsü de... bu şekilde neredeyse daha mantıklı geliyor."

Hâlâ hiçbir şey söylemiyor. Son dikişi atıyor, ama uzun bir süre kıpırdamıyor. Sonra... "Her lanet gün."

Eldivenlerini çıkarır, lavaboya atar ve ellerini yıkamaya başlar. Her zamanki dokunulmaz, okunamaz haline geri döner.

Ben başımı sallıyorum, o lanet şeyi yutuyorum. *Duygularımı* andıran başka bir şey söylemeden buradan çıkmam lazım.

"İyi saklıyorsun," diyor sessizce. "Ama neyden kaçırıyorsan..." Bir duraklama.

"Eninde sonunda, biri farkına varacak."

Temiz bir havlu alır ve sonradan aklına gelmiş gibi yanımdaki tezgahın üzerine atar.

"Tuvaletin yerini biliyorsun." Sesi her zamanki haline dönmüştür: soğuk ve mesafeli. Ruh hali değişimleri beni sarsıyor.

"Başka bir şeye kan bulaştırmamaya çalış."

Sonra arkasını dönüp, geriye bakmadan uzaklaşır. Ben donmuş gibi kalırım, gözlerim onun geniş omuzlarına kilitlenmiş

omuzlarına bakarak donakaldım. Ve ben hala burada, kaburgalarım dikilmiş, içim parçalanmış halde oturuyorum.

Her nefes alışımında kaburgalarım geriliyor, dikişlerim acıyor ve yanıma attığı havlu hala ellerimde sıkı sıkı tutuyorum. Tezgâhtan kayıp en yakın bar taburesine düşüyorum, sanki bu beni bir şekilde sabitleyecekmiş gibi. Ama sabitlemiyor.

Sessizlik uzayıp gidiyor. Bu şekilde ne kadar kaldığımı bilmiyorum, çıplak tenim taburenin soğuk derisine değiyor, vücudum ağrıyor, beynim ise döngü içinde.

Ne halt ediyorum ben? Buraya nasıl geldim ve şimdi ne yapmam gerekiyor?

Onun mutfağındayım, onun bölgesinde, kanlı ve bitkin, neden üstün olduğumu düşündüğümü hatırlamaya çalışıyorum. Bu adam beni soydu, dikti, sanki onunmuşum gibi dokundu... ve sanki önemsizmişim gibi uzaklaştı.

Gözlerim onun kaybolduğu koridora kayıyor. Beklemem mi gerekiyor?

Hayır. Siktir et.

Beynim karışmış gibi hissediyorum ama ayağa kalkıp onun kaybolduğu koridora doğru ilerliyorum.

Ayaklarımın altındaki zemin soğuk ve ev sessiz. Misafir odasına varır varmaz kapıyı arkamdan kapatıyorum ve gereğinden fazla süre kapıya yaslanıyorum.

Aynada kendi yansımamı görüyorum ve bana bakan kızı tanıyamıyorum. Cildim morarmış, dudaklarım çatlamış ve hala bana ait olmayan bir gömlek giyiyorum.

Komodine doğru bakıyorum ve donup kalıyorum. Çantam.

Kahretsın. *Sarah*.

Çantayı kapıp, beni normal hayata bağlayan tek şey gibi telefonumu arıyorum. Ekranda okunmamış mesajlar yanıyor.

■

Sarah: Hayatta mısın???

■

Sarah: Kaltak, seni öldüreceğim!

Sarah: Sen ortadan kayboldun ve şimdi en iyi arkadaşın
seninle iletişime geçmek için 24 saatin var, yoksa gerçekten endişelenmeye başlayacağım.

Gülme mi ağlama mı olduğu belli olmayan bir nefes veriyorum. Şu
anda aradaki farkı anlamak zor.
Sonra diğer mesajları görüyorum.

Frank: Yeterince uzun sürdü. Akşam yemeği yiyeceğiz. Seninle konuşmam lazım.

Frank: Akşam seni alırım. Hoşuma giden bir şey giy.

Midem bulanıyor. Ve bu iyi anlamda değil. Daha çok... derinden gelen bir
his gibi. *Hoşuma giden bir şey giy.* Sen siktir git de ben de kağıt torba giyeyim.
Erkeklerin bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceklerini
düşünmelerine neden olan tavrımın ne olduğunu bilmiyorum ama görünüşe
göre hoş geldin paspası enerjisi yayıyorum ve bundan nefret ediyorum.

Ekrana bakıyorum, parmağım ekranın üzerinde duruyor.

Hayır demeliyim, hayır demek istiyorum, ama biliyorum ki o sormaya
devam edecek. Belki de gitmeliyim, böylece gerçekten konuşabiliriz.

Ben: Tamam. Ama sadece akşam yemeği için. Kendi arabamla gelirim.

Gönder tuşuna basıyorum ve hemen telefonumu odanın öbür ucuna
fırlatmak istiyorum. Bunun yerine, nefes verip Sarah'nın adına geçiyorum ve
o arama ekibi göndermeden önce ona mesaj atıyorum.

Ben: Hayattayım. Kaçırılmadım. Sadece duygusal olarak zarar gördüm
ve muhtemelen aptalca kararlar alıyorum.

Ben: Öğlen yemeğinde buluşabilir miyiz? Biraz... sıfırlanmam lazım.
Ve belki bir şok tabancası. O zaman sana anlatırım.

Telefonu yatağa fırlatıp, gözlerimin üzerine avuç içlerimi bastırıyorum, ta ki göz kapaklarımın arkasında yıldızlar parlayana kadar.

Ne halt ediyorum ben? Bu yüzyılın sorusu gibi görünüyor.

Dolaba gidip buradan çıkabileceğim bir şeyler arıyorum. Büyük beden bir gömlekle çıkmayacağım.

Çok fazla kıyafet yok, sadece birkaç siyah tişört, eşofman ve kapüşonlu sweatshirt var. Hepsi onun. Siyah bir eşofman ve sedir ve temiz keten gibi kokan sade beyaz bir tişört alıyorum — tıpkı onun gibi, bu da beni olması gerekenden daha fazla sinirlendiriyor.

Onun kıyafetlerini giymek istemiyorum. Ama kanlı bir korku filmi gibi ortalıkta dolaşmak da istemiyorum, işte buradayız.

Yavaşça giyiyorum ve her şey acıtıyor. Eğilmek, nefes almak, var olmak. Her hareketimde kaburgalarım ağrıyor. Bir şekilde gömleği başımdan geçirip belime bağlıyorum ve hayati bir şeyi teslim etmemişim gibi davranıyorum.

Komodinden telefonumu alıp Uber uygulamasını açıyorum. Nerede olduğumu hiç bilmiyorum, sadece ormanın derinliklerinde olduğumu ve evin muhtemelen eğlence için insanları yediğini düşünüyorum.

Yine de, bir şey yapıyormuş gibi hissetmem gerektiği için konumumu belirleyip onaylıyorum.

Telefonu ekranı yukarı bakacak şekilde yatağın üzerine koyuyorum ve zamanlayıcının geri sayımını izliyorum, sanki bu beni tamamen çıldırmaktan alıkoyacakmış gibi.

Ellerim hala yanlarımda yumruk şeklinde sıkılıyken, ekran tekrar aydınlanıyor.

Uber: Şoförünüz 2 dakika içinde varacak.

Çok hızlı oldu.

İyi, onu aramak ya da gitmekten vazgeçmek için yeterli zaman yok.

Çantamı alıp kapıya doğru yöneliyorum, kalbim normalden daha hızlı atıyor. Nedenini bilmiyorum, çünkü biri beni dikip kahvaltı hazırladı diye onun evinde kalmıyorum.

Bu işler böyle yürümüyor. Ben öyle biri değilim.

Koridor sessiz, ama ilk denemede garip karşılaşmalar yaşamadan ön kapıyı bulmayı başardım. Çantayı sağlam omzuma asıp, soğuk sabah havasına adım attım.

Taş yolda kalarak farları tararken, uzun araba yolunda şık, siyah bir araba belirir. Adını tekrar kontrol etmedim, plakasına da bakmadım ama fotoğraftakine benziyor. Yeterince yakın.

Araba kapının hemen önünde duruyor ve arka kapının kilidi açılırken yumuşak bir tıklama sesi duyuyorum. Sürücü arabadan inip benim için kapıyı açıyor. Tamamen siyah giyinmiş, ama en azından yüzünde dostça bir ifade var.

I3

“DON’T INTERFERE TOO SOON.”
(WATCHING THEM FALL IS HALF THE FUN.)

Ani

Istir, buzlu kahvemdeki pipeti sanki beni kişisel olarak rahatsız etmiş gibi karıştırıyor ve Sarah beni aktif bir suç mahalliymişim gibi izliyor. Bildirip bildirmemeyi veya örtbas edip etmemeyi henüz karar veremediği bir suç mahalli.

"İyi misin?" diye soruyor sonunda, kruvasanından bir parça koparıp ağzına atarken.

Omuz silkiyorum, vücudumdaki her kas sanki çok fazla sırrı olan ve yeterince gömleği olmayan bir adam tarafından ezilip tekrar dikilmiş gibi hissetmeme rağmen. "İyi ne demek?"

Kaşlarını kaldırarak beni baştan aşağı süzdü. "Hayatta mısın? Yarı baygın mısın? Masada aktif olarak kanaman yok mu?"

Burun kıvırırım. "Üçünden ikisi fena değil."

Sandalyesine yaslanarak, hak etmediği bir hale gibi başına takmış güneş gözlükleriyle bana bakıyor. "Yirmi dört saatten fazla bir süre beni görmezden geldin ve vücudun morluklarla kaplı. Seni sürükledikleri o korku filmi bodrumuna bir kürekle dalmak üzereydin."

Kahveme bakıyorum. "İnan bana, öyle hissettim. Sadece merkezi kliması olan ve yatak başı davranışının sözlü savaş anlamına geldiğini düşünen bir adam vardı."

"Aynen öyle. Durum o kadar vahimdi. Kaltak, bana bir daha bunu yapma."

Ağzımın köşesi yukarı kalktı ama hemen düzeldi. Ne yaptığımı ya da buraya nasıl geldiğimi gerçekten bilmiyorum.

Sarah tırnağıyla fincanın kenarına hafifçe vurur. "Ani."

"Ben iyiyim."

"Bana yalan söyleme."

Bagelimden bir parça kopardım. "Yalan söylemiyorum," mırıldandım.

"Sadece... henüz tam olarak kendime gelemedim."

Bir an sessiz kaldı, sonra hafifçe öne eğildi. "O muydu?" Kimi kastettiğini biliyorum. Frank değil. O. Steven.

"Sayılır."

"Ani..."

"Henüz bunun hakkında konuşamam."

"Bu bir seçenek değil," diyor, kahvesinden bir yudum alarak. "Beni ortadan kayboldun ve seksi bir ayı tarafından parçalanmış gibi görünüyorsun. Ya konuşursun ya da ben tahmin etmeye başlarım - ve biliyorsun ki ben utangaç değilim."

Ona sert bir bakış attım, ama arkasında bir öfke yoktu. Çok yorgundum ve açıkçası hala çok hassastım. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Omuzlarını silkiyor. "Ölmediğin kısımdan başla."

Sandalyeye yaslanarak nefes veriyorum ve masanın kırık kenarına bakarak nasıl başlayacağıma karar vermeye çalışıyorum. "Saldırıya uğradım."

"Görüyorum."

"Ve o beni buldu."

Ağzı sıkışıyor. "Yani o seksi, dövmeli tehdit seni psikopat bir doktor gibi dikti ve sen hala bana bir isim vermeyecek misin?"

"Steven." diye mırıldanıyorum.

Düşük bir ısıklık çalar. "Kahretsin. Sana high-five mi yapayım, polisi mi arayayım, bilemiyorum."

"Aynı," diyorum, boğazımda kuru bir kahkaha takılıyor. "Dürüst olmak gerekirse? Ne halt ettiğimi bilmiyorum."

Sarah masanın üzerinden uzanıp bagelimden bir parça çaldı. "Birincisi, Tanrıya şükür hayattasın. İkincisi, tam da olman gereken yerde gibisin."

Bir süre sessizce yemek yiyoruz, sonra Sarah yine sessizliği bozuyor. "Bu gece hala diğerini görecek misin?"

Başımı sallayarak, suyumun eriyen buzuna pipetimi batırıyorum. "Beni yemeğe çıkarmak istiyor."

"Ona siktirip gitmesini söyleyecek misin?"

"Eninde sonunda."

"Tanrım." Eğilip, şakacı alaycılığı bir kenara bırakıyor. "Sadece dikkatli ol, tamam mı? Şaka yaptığını biliyorum, ama son zamanlarda biraz dalgınsın. Ve Frank'e güvenmiyorum. Hiç güvenmedim."

"Anlaşıldı."

"Ve

Bebeğim?"

"Evet?"

"Ciddiyim," diyor, pipetiyle beni işaret ederek. "Artık ortadan kaybolmak yok. Gece yarısına kadar senden haber almazsam, Ulusal Muhafızları ararım."

Kafamı salladım, ama göğsümde bir sıcaklık hissettim. "Sen delisin."

"Sen de berbat görünüyorsun, öyleyse ödeşdik."

Sarah'nın özelliği budur, o gerçekten yapardı. Bir saniye bile düşünmeden benim için birini öldürüp cesedi saklamaya yardım ederdi. Ona geri kalanını da anlatmak istiyorum, ama bugün için yeterli zaman yok. Daha fazla zamanımız olduğunda ona anlatırım. O zaman belki ne yapacağımı da bulabilirim.

Ayağa kalkıp gitmek için hazırlanırken, beni hızlıca kucaklıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Yalan söyleyerek başımı sallıyorum. "Evet."

Beni bırakıyor, ama önce bana bir saniye bile inanmadığını belirten bir bakış atıyor. "Bana mesaj at. Yoksa yemin ederim ki, Ani..."

"Evet, evet. Yürüyüş botları. Ulusal Muhafız. Anladım."

Biz ayrıldık ayrıldık köşede köşede ve ve

ben dön geri doğru daireme doğru ilerlerken, bundan sonra olacakların ağırlığı üzerime çökmeye başlıyor.

Kendimi toparlamam GEREKİYOR, gitme zamanı neredeyse geldi.

Biliyorum, bu sadece bir akşam yemeği. Hepsi bu. Ama bu, eskiden güvenli olduğunu düşündüğüm adamla bir akşam yemeği. Zararsız gibi gülümseyen, ama sırlarını silah gibi saklayan adamla.

Beni gerçekten rahatsız eden şey, ne kadar mantıklı düşünmeye çalışırsam çalışayım kafamdan atamadığım şey, artık neyin gerçek olduğunu bilememem. Rüyalarım gittikçe güçleniyor. Daha canlı ve daha samimi hale geliyor.

Tek sorun, her seferinde onlara ulaşmaya çalıştığımda, parmaklarımın arasından duman gibi kayıp gitmeleri. Sanki beynim, hatırlamaya hazır olmadığımı bildiği bir şeyden beni korumaya çalışıyor gibi.

Yansıma bakarak kanıtları saklamaya çalışıyorum. Elmacık kemiğindeki morluk, fondötenin altında kayboluyor ama nereye bakacağını bilirsen hala orada olduğunu görebilirsin.

Saç çizgimin yanındaki kesik, zahmetsiz görünüyor ama yirmi dakika, bir dua ve bir şişe ürün harcayarak yaptığım kıvrımlı topuzun arkasında kayboluyor. Ben lanet olası bir sihirbazım.

Omzum her hareketimde zonkluyor ve elbisenin altındaki bandajlar siren gibi hissettiriyor.

Yine de gözlerimi çiziyorum, kirpiklerimi kıvrıyorum ve koyu kırmızı ruj sürüyorum, kendimi yiyip bitiren kişiymişim gibi hissetmem gerektiğinde kullandığım renk. Tek yaptığım dişlerimin arasından gülümsemek olsa bile.

Elbise, kaburgalarımı zırh gibi saran sade siyah bir elbise. Köprücük kemiğinde derin bir kesik var, belime yapışıyor ve dikkat dağıtacak kadar yüksek bir yırtmaç var.

Bu, insanların bakmasını istediğinizde giydiğiniz türden bir elbise — ama çok yakından bakmalarını istemediğinizde. Özellikle de derin nefes aldığında irkildiğim halimi görmelerini istemediğinizde. Elimi göğüs kafesine bastırıp, sıkışmış hissi atlatmaya çalışıyorum.

Telefonum tekrar titreyerek sessizliği bozar. Frank'in kendini beğenmiş bir onay mesajı ya da beni nasıl almayı istediğini yazan bir mesaj olmasını beklerim, ama öyle değildir.

Bilinmeyen Numara: Korkmuyormuş gibi davranmanı seviyorum, bu daha ilginç hale getiriyor.

Midem burkulur. Ekrana bir an fazla bakarım, sonra ekran görüntüsü alıp mesajları silerim, sanki bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi.

Kelimeler zaten takılıp kalmış, derimin altına gömülmüş durumda, ama şu anda bunun için zamanım yok.

Telefonumu çantama atıp pencereye bakıyorum, çünkü paranoyak bir yanımla kontrol etmek istiyorum. Ağaçlar ve yan taraftaki apartmanlar dışında hiçbir şey yok.

Yine de tereddüt ediyorum. Çünkü o mesajı gönderen kişi... çok fazla şey biliyor.

Telefonumun kilidini açıp Uber uygulamasını açıyorum, normal bir insan gibi, normal şeyler yapıyorum.

Sürücü iki dakika sonra gelecek. İğnenin yaklaşmasını izledikten sonra telefonu tezgahın üzerine koyup elbisemi tekrar düzeltiyorum, beni ele verebilecek bir şey var mı diye kontrol ediyorum.

Frank kulübünde buluşalım dedi, ama orada kalmayacağımızı ısrarla vurguladı. Uber tam zamanında geldiğinde, akşamın erken saatlerinde farları yolu aydınlatırken, askıdan ceketimi alıyorum. Şoför, kibar, verimli ve zararsız bir enerjiyle dışarı çıkıyor ve kapıyı açıyor.

Başımı sallayarak arka koltuğa kayıyorum ve sanki pişman olduğum bir duruma doğru gitmiyormuşum gibi bacaklarımı çaprazlıyorum.

Küçük bir sohbet başlatmaya çalışıyor, gecemin iyi geçip geçmediğini soruyor. Ona gülümsemeyle sarılmış bir yalan söylüyorum ve soruyu ona geri yoneltiyorum. Sesim sahte ama pürüzsüz. *Bu konuda giderek daha iyi oluyorum.* Yolculuğun geri kalanı sorunsuz geçiyor ve çoğunu haritayı izlemiyormuş gibi davranarak geçiriyorum. Kulübe yaklaştıkça göğsüm daha da sıkışıyor.

Kaldırıma yanaştığımızda, bunun benim fikrim olduğuna kendimi ikna etmişimdir.

Elimi koltuğa dayayıp kapıyı biraz fazla hızlı açtığımda araba yavaşça durur — omzumdan bir acı geçer ve donakalırım, çenemi kırılabilecek kadar sıkı sıkıyım. Hareket, henüz iyileşmekte olan kasımı gerer ve şimdi acıdan çığlık atıyor. *Derin nefes al Ani, halledebiliriz.*

Ben arabadan tamamen inmeden, kapı görevlisi beni fark eder.

Uzun boylu, takım elbiseli bir buldozer gibi yapılı ve bana uzun uzun bakar, sonra sanki gizli bir krallığın kilidini açıyormuş gibi kadife ipe uzanır.

krallığın kilidini açıyormuş gibi.

Hiçbir şeyi engellemiyor bile. Sadece dekoratif bir öneri gibi orada sallanıyor. Yararsız bir kumaş parçasını çıkarmak nasıl zenginliğin ve ayrıcalığın evrensel sembolü haline geldiğini hiç anlamadım. Ama tabii ki, ben de oyuna katılacağım. Böyle yerlerde her şey rol yapmaktan ibarettir.

Sıkı, alıştırmış bir gülümseme takınıyorum.

Kapı görevlisi bana hiçbir şey söylemiyor, sadece başını sallıyor. "Kim olduğunu biliyorum" anlamına gelen bir baş sallama. Ya da daha kötüsü, "Kime ait olduğunu biliyorum" anlamına gelen bir baş sallama.

Evet. Hayır.

Hemen siktir et.

Çantamın askısını parmaklarımla sıkıca kavrarken, geri dönüp arabaya binmeyi düşünüyorum.

"İyi akşamlar," diye mırıldanıyorum, kapı görevlisinin yanından geçiyorum, ama o cevap vermiyor, sadece yanından geçerken bana bakıyor.

Girişin hemen ötesinde durup gözlerimin alışmasını bekliyorum. Uzun kalmayacağımızı söylemişti, ama arabadan indiğim andan itibaren her şey bir gösteri olduğunu haykırıyor. Kulüp, tasarımcı parfümüyle kaplı para, içki ve çaresizlik kokuyor. Dans pistinde birbirine yapışmış bedenler, sanki kilisedeymiş gibi bas ritmine göre hareket ediyor.

Mahremiyet hissi uyandıracak kadar aralık bırakılmış kadife perdeden geçiyorum ve onu görüyorum, sırtı dik, bir kolunu koltuğun arkasına rahatça atmış bir şekilde oturuyor. Karşısındaki adamın söylediği bir şeye gülüyor ama gülüşünde neşe yok. Kızgın görünüyor.

Konuştüğunda onu duyabilecek kadar yakınım, ama zar zor duyabiliyorum. Frank'i hiç böyle görmemiştim.

"...eğer teslim etmezse, ne yapacağını biliyorsun." Bir duraklama var. "Bu sefer mazeret istemiyorum. Kan istiyorum."

Omurgamdan soğuk bir şey geçiyor. Adam bir kez başını sallıyor, sonra Frank, çoğu insanın içki sipariş eder gibi aynı tonla birinin ölüm emrini vermiş gibi değilmiş gibi arkasına yaslanıyor.

Beni henüz görmedi. Ve nefes kesen bir saniye boyunca, maskesinin düştüğünü görüyorum.

Cümlesinin ortasında gözlerini kaldırıp beni gördüğünde, her şey değişir. Karşısındaki adam hâlâ konuşmaktadır — kısa ve ciddi bir şey — ama Frank ona bakmaz bile. Sadece elini kaldırır ve onu sözünün ortasında susturur.

Adam bu harekete uyar, döner, bana bir bakış atar ve tek kelime etmeden uzaklaşır.

Hareket etmiyorum, çünkü hareket edersem kaçabilirim.

Frank'in bakışları vücudumu yavaşça ve sahiplenici bir şekilde tarar, sanki zaten kendisine ait olan bir şeyi sayıyormuş gibi. Gözlerimi deviririm ve ağzı o tanıdık, silahsızlandırıcı gülümsemeye bürünür — eskiden bana güven hissettiren gülümsemeye.

Şimdi ise sadece onun yüzünden bunu silmek istiyorum.

Ayakta duruyor, akıcı ve zarif. Her santimetresiyle istediğini elde eden bir adam.

"Ani," diyor, tüm sıcaklığı ve tecrübeli cazibesıyla. "Sen..." Gözleri yine beni tarıyor, bu sefer daha yavaş. "Tehlikeli."

Çenemi kaldırıyorum. "Öyle mi? Sen de öyle. Özellikle viski içerken cinayet emri verirken."

Gülümsemesi hiç bozulmuyor. En ufak bir seğirme bile yok. Hatta daha da soğuk, daha hesaplı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Hadi ama," diyor, sanki onu park yerini çalmakla suçlamışım gibi eliyle işaret ederek. "Kulağa geldiği kadar ciddi bir şey değil."

Ciddi değil. Tamam. Tamamen sıradan bir şey.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Emin misin? Çünkü benim açımdan oldukça ciddi görünüyordun."

O gülüyor ve bu, omurgamın derinliklerinde gömülü bir şeyi rahatsız ediyor.

"İş, bebeğim. Bazen insanlara hatırlatmak gerekir." Yine o kelime. *Bebeğim.*

Bir hafta önce, gülerdim belki. Hatta ona izin bile verirdim. Ama ben, geçen sefer onu yemeğe çıkardığı kız değilim artık. Sokakta olanlardan sonra değil. Steven'dan sonra değil. Onunla ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum, ya da beynimin arkasında çıkmak istercesine tırmalayan şeyin ne olduğunu. Steven'la tanıştığımdan beri, ne yapacağımı bilmediğim bir yanımdır.

Yine de, sahte olsa da gülümsüyorum. Frank ve benim ilişkimizin ne durumda olduğunu hala bilmiyorum, ama sonsuza kadar bekar kalmam gerektiğini düşünmeye meyilliyim.

Frank, tam bir beyefendi gibi elini uzatıyor. "Hadi, bebeğim. Masamız hazır."

Tereddüt ediyorum, ona sert bir bakış atıyorum. Sadece bir saniye, ama onun bunu gördüğünden emin oluyorum. Gözlerinde bir şey parlıyor, sanki benimle dalga geçiyormuş gibi.

Arkamızda müzik yükseliyor ve parmakları, sahiplenme hissi uyandıracak kadar hafif bir baskı ile belimin alt kısmına dokunuyor.

"Bu senin kalmama şeklin mi?" diye soruyorum, etrafa bakarak. "Çünkü bana kalmak gibi geliyor."

Gülümsemesi biraz keskinleşir. "Burada içmekle burada yemek yemek arasında fark var," der yumuşak bir sesle. "Özel bir masam var. Hoşuna gidecek."

Bana cevap verme şansı bile vermeden beni kulüpte gezdirmeye başladı. Parmakları pazımı kavradığı anda irkildim. Omzumdan bir acı geçti ama hiçbir şey söylemedim.

Bunu fark etmiş olmalı ki, elini gevşetir ve elini belimin alt kısmına doğru kaydırır.

Yakınlaşır ve ağzı kulak kepçemi okşar. "Merak etme, ısırمام," diye fısıldar. "İstediğim zaman hariç."

Beni kadife iplerden geçerek gölgelerin içine gizlenmiş, içinde bir şişe şarap bekleyen özel bir kabine doğru yönlendirir. Görünüşe göre elinden gelen her şeyi yapıyor.

Frank, tahtına oturur gibi kabine kayar ve bana da ona katılmam için başını sallar.

Omuzlarım, iyiymiş gibi davranmanın gerginliğinden hala sert olmasına rağmen, dikkatlice hareket ediyorum. Oturduğumda deri gıcırıyor ve çok fazla geriye yaslanma isteğine direniyorum — kaburgalarım bu geceki performansa hazır değil. Kesinlikle vazgeçmeliydim.

Şişeyi eline alır ve önce kendine bir bardak doldurur, sonra masanın üzerinde kayan ikinci bardağı alır ve kendi bardağını kaldırıp havaya kaldırır.

"Kadeh kaldıralım."

Kadehimi kaldırıyorum, ama onun kadehiyle tokuşturmuyorum. Bunun yerine sadece bir yudum alıyorum. Şarap koyu renkli ve pahalı, ama gözlerimin arkasında oluşan heyecanı

gözlerimin arkasında oluşan uğultuyu hiç de hafifletmiyor.

"Tam olarak neye kadeh kaldırmaya çalışıyorsun?" diye soruyorum, kadehimi hafif bir tıkırtı ile masaya koyarak.

Gülümsemesi genişliyor. "Bize. Geleceğe."

Onu inceliyorum. Sözleri sıradan, ama altında bir şey var. Yüksek sesle söylemediği bir şey. Frank gerçekten iyi bir adam ve onu tanıdığım andan beri bu tuhaf sohbeti sürdürüyoruz.

"Böyle bir şeyin olduğunu bilmiyordum," diyorum hafifçe, parmağımla bardağın kenarını okşayarak.

O da sanki sevimli bir şey söylemişim gibi gülüyor. "Var," diyor yumuşak bir sesle. "Sadece henüz farkında değilsin."

Kaburgalarım ağrıyor olsa da, biraz daha dik oturuyorum. "Frank, bu bir ilişki değil. Biz..."

Elini sallayarak sözümü keser. "Detaylar, bebeğim. Önemli olan tek şey şu anda burada olmamız. Birlikte olmamız."

Bir yudum daha alıp, sanki bu şeyi gerçekten seven biriymişim gibi dilimde bekletiyorum, sonra bardağı bırakıp hafifçe geriye yaslanıyorum. Çok ekşi — tıpkı onun gibi erkeklerin etkilemek için kullandıkları diğer pahalı şişeler gibi. Ama yine de çenemi kaldırıp, sanki etkilenmişim gibi bardağın kenarından ona bakıyorum. Çünkü durum bu, değil mi?

"Biliyorsun, normal bir insan gibi beni yemeğe davet edebilirdin."

Frank'in gülümsemesi titrer. "Denedim. Sürekli hayır diyordun, hatırladın mı?" Bardağını bana doğru eğerek alaycı bir şekilde kadeh kaldırır. "Doğrudan eylem daha iyi sonuçlar verebilir diye düşündüm."

"Doğrudan eylem mi?" diye tekrar ediyorum, gözlerimi kısarak. "Artık buna böyle mi diyoruz?"

Gülüyor. Gerçekten gülüyor. Ve nedense, gülmeseydi daha iyi olurdu. "Sen her zaman dramatik birisin."

"Doğru." Kollarımı kavuşturdum. "Çünkü bu tamamen romantizm çılgılığı atıyor."

Hafifçe eğilir, ön kolunu masaya dayar, sesi yumuşak ama keskin bir tondadır. "Seni korkutmak isteseydim, Ani... bunu anlardın."

Çenemi sıkıyorum ama bunu belli etmiyorum. Bunun yerine kaşımı kaldırıyorum. "Bu beni rahatlatmak için miydi?"

Frank her zamanki gibi sakın bir şekilde omuz silkiyor. "Buradasın, değil mi?"

"Buradayım, çünkü biz arkadaşız." Onun tonunu taklit ederek tekrarlarım. "Bu, kalacağım anlamına gelmez."

Bakışları karardı, sadece bir anlık, ama fark edilmeye yetecek kadar.

"Kalacaksın." Sessizliği uzattım, sonra gülümsedim. "Peki bu ne, Frank? Bir randevu mu? Bir iş toplantısı mı? Senin tuhaf küçük satranç tahtandaki başka bir hamle mi?"

Hangi halimi tercih edeceğine karar veriyormuş gibi beni izliyor. Sonra, göz teması kurmadan, kadehini kaldırıyor, şarabı bir kez çeviriyor ve "Bu bir yeniden tanışma." diyor.

"Neye?"

Gözlerini benimkilere diyor. "Seni bekleyen hayata."

Ona bakıyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama şimdiden hoşuma gitmediğini söyleyebilirim. Bu hiç de beklediğim gibi gitmiyor. Onun duygularını incitmek istemiyorum, ama yapmamız gereken bu. O sanki çıkıyormuşuz gibi davranıyor, ben çıkmadığımızı söylüyorum, ama o hiç dinlemiyor.

Başımı eğiyorum. "Bu benim için seçtiğin hayat mı, yoksa karar verme sürecine ben de katılabilir miyim?"

Ağzı yavaşça kıvrılır. "Sınırlar," der, kadehindaki şarabı çevirerek, "esnek olabilir."

Boğazım sıkışır, ama gözlerimi kırpmam.

"Peki, senin için bu sınırları esneteceğimi de nereden çıkardın?"

Frank kadehini yumuşak bir tıkırtı ile masaya koyar ve dirseklerini masaya dayayarak tekrar eğilir.

"Edeceksin," diyor. "Çünkü sonunda, sen de hissetmiyormuş gibi davranmayı bırakacaksın."

Kalbim hızla atmaya *başlar*. *İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyorum*. "Ne hissetmeyi?" diye sorarım, kaşlarımı kaldırarak. "Senin numaranı silip seni engelleme ihtiyacını mı?"

Sanki yine sevimli davranıyormuşum gibi gülüyor. "Hayır," diyor. "Aramızdaki çekim. Bunun kaçınılmazlığı."

Gözlerimi deviriyorum. "Vay canına. Fal kurabiyeleri yazmalısın. Gerçekten şiirsel şeyler, Frank."

Gülümsemesi genişler, ama bu sefer arkasında başka bir şey vardır. Gözünü kırpmadan şöyle der: "Ben şiirsel değilim, Doll. Ben ısrarcıyım."

Masa birdenbire çok küçük gelmeye başladı.

"Yıpranmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum ve şarap kadehimi itiyorum.

Bakışları keskinleşir. "Seni yıpratmaktan kim bahsetti?" diye cevaplar. "Sadece eve gelmeni bekliyorum."

Donup kalıyorum.

Eve mi?

Midem burkulur ve kaburgalarım, tam olarak ulaşamadığım bir anıyla aynı anda zonklar ve zihnimin derinliklerinde bir şey, dışarı çıkmaya çalışır gibi kapıyı tırmalıyor.

Bunu bir sırtışla gizlerim. "Bak, Frank... sen bilmiyorsun..."

"Yeterince biliyorum." Beni keser. Bir saniye sonra, çekiciliği bir silahın üzerine düşen perde gibi geri döner.

"O ağzın bir gün başını belaya sokabilir."

Sözler duman gibi üzerime çöküyor, nefes almamı zorlaştırıyor. Yumuşak ve pürüzsüz sözler, ama nedense, sanki boğazıma bıçak dayayıp gülümsemiş gibi, tüm vücudum geri çekiliyor. Sorun sözlerin kendisi değil, nasıl söylendiği.

Yeterince biliyor muyum?

Omuz silkiyorum ve gülüyorum. Çünkü bu, onun ne demek istediğini sormaktan daha güvenli. Onun başka fikirler üretmesini istemiyorum.

"Frank," diyorum, şarabımın kalanını içerek. "Eğer ağzımdan çıkanları beğenmiyorsan, bana çıkma teklif etmeyi bırakabilirsin."

O sırtıyor. "Oh, hoşuma gidiyor."

Eğilip elini uyluğuma koyar. "Bu, seni cezalandırmayacağım anlamına gelmez."

Ayaklarımın altındaki zeminin sandığım kadar sağlam olmadığını fark ettiğimde olduğu gibi midem aynı mide bulandırıcı şekilde ağzıma geliyor. Hava almam lazım.

"Gidip kendimi toparlayacağım," derim, ayağa kalkmışım bile.

Beni durdurmuyor, sadece gülümsüyor. "Beni çok bekletme."

Ona gülümserim, gözlerimi deviririm. "Hayatta olmaz."

Kulüpte dolaşırken, her adımda omzumda hala zonklayan ağrıyı çok net hissediyorum. Topuklu ayakkabılar yardımcı olmuyor, ama bu acıyı hoş karşılıyorum. Beni yere bağlıyor. Bana bir şey veriyor.

Odaklanmam gereken şey, kan dolaşımda yavaşça yayılan sıcak panik hissi değil.

Tuvaletlere giden koridor loş, aynalarla kaplı ve her şeyi gerçeküstü hissettiren sıcak altın rengi bir ışıkla aydınlatılmış. Tuvaletin kapısını iterek açıyorum, arkamdan kilitliyorum ve iki avucumu mermer lavabonun kenarına bastırıyorum.

Yansımam, boyalı dudakları, mükemmel bir elbise ve ona uyan topuklu ayakkabılarla bir yabancı gibi görünüyor.

Ama gözleri çok geniş görünüyor.

Ne yapıyorum ben? Frank iyi bir arkadaş ama bunun ötesine geçmek istediğimden emin değilim. Onu bunca zaman uzak tuttuğumu biliyorum ama o da hiç bu kadar ısrarcı olmamıştı. Belki sabrı taşmıştı.

Telefonum çantamda titriyor ve beni çok korkutuyor.

Bilinmeyen Numara: Korkuyu çok iyi taşıyorsun, küçük kız. Unutma... bazılarımız senin saklamaya çalıştığın şeyleri fark ederiz.

Midem o kadar hızlı dönüyor ki, lanet şeyi neredeyse düşürüyorum. Mesajı bir kez okudum. Sonra tekrar okudum. Başparmağım, onu lavaboya fırlatmak üzereymişim gibi ekranın üzerinde duruyor.

Bebeğim mi? Bana bir daha böyle seslenen kişiyi bıçaklayacağım, yemin ederim.

Mermerin kenarını sıkıca tutuyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum. Nefes al. Nefes ver. Tekrar nefes al. Ama nabzım çoktan hızlanmış, omurgamın dibinde ter damlacıkları oluşmaya başlamış. Biri beni izliyor.

Elimi yüzümden aşağı doğru çekiyorum. Bu çok fazla. Neyin gerçek olduğunu bilememekten, her kelimeyi, her bakışı, aniden bir tuzak gibi hissettiren her "tesadüf" sorgulamaktan çok yoruldum. Ya Frank iyi bir adamsa ve ben paranoyaklığım yüzünden her şeyi mahvediyorsam?

Bir nefes daha alıyorum, ellerimin titremesini durdurmaya çalışıyorum ve telefonuma bakıyorum.

Siktir et.

Düşünmeden yazıyorum.

Ben: O zaman şunu izle, pislik.

Savaş boyası sürer gibi titizlikle rujumu yeniden sürüyorum, köprücük kemiğimdeki teri siliyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

Telefonumu çantama geri atıp kapının kilidini açıyorum ve sanki tüm kat benimmiş gibi masaya doğru yürüyorum. Çünkü eğer biri benimle bu oyunu oynamak istiyorsa... cehennemi atlatmamış bir kız seçmeliydi.

Sanki az önce beş dakika boyunca tuvalette hafif bir varoluş krizi geçirip, telefonumu tuvalete atmamak için kendimi ikna etmemişim gibi kulübe geri dönüyorum. İlk önce müzik beni vuruyor — derin, titreşimli bas, ikinci bir kalp atışı gibi topuklarımın altında titreşiyor.

Odayı taramış gibi görünmeden odayı tarıyorum. *Sadece panik atak geçirmemeye çalışan, elbise giymiş bir kız. Burada görülecek bir şey yok.*

Masamızda yeni yüzler yok, şarap listesinin arkasına saklanan ya da köşelerde komplo kuran şüpheli adamlar yok. Ama ensemdeki tüyler hala diken diken. Derimin altında hissettiğim o uğultu, izlendiğimi söyleyen o uğultu, hala orada.

Bakışlarım yine odayı tarıyor, bu sefer daha yavaş. İki masadan ileride, gölgede yarı gizlenmiş bir adam var. Yalnız. Teknik olarak bana bakmıyor. Ama başının açısı, bardağının hafifçe bana doğru eğik olması... bu kadar rahat olamaz.

Göğsümde bir uyarı çınlıyor.

Kalbim boğazımda atıyor olsa da, çenemi dik tutarak geri yürürken topuklarım yere tıklıyor. Frank, hiç kıpırdamamış gibi koltuğa uzanmış, parmaklarıyla bardağın kenarına ritmik ve kendinden emin bir şekilde vuruyor. Ama ben koltuğa geri kayarken, gözleri üzerimde dolaşıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Tatlı bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Harika. Beni özledin mi?"

Hemen cevap vermiyor. Sanki şaka yapıp yapmadığımı anlamaya çalışır gibi beni izliyor.

Öne eğilip dirseklerimi hafifçe masaya dayadım ve başımı eğdim.

"Biliyor musun," diye mırıldanıyorum, "bu gece biraz... planlanmış gibi geliyor." Frank gülümsüyor. "Ne diyebilirim ki? Sana ihtiyacın olanı vermekten hoşlanıyorum."

Gülüyorum. "Bundan emin misin? Çünkü ben senin bunun ne olduğunu bilmediğini düşünmeye başlıyorum."

Gözlerinde bir şey parlar — hayal kırıklığına çok benzeyen bir şey. Ama tekrar gülümsediğinde, her zamanki gibi pürüzsüzdür. "Senin düşündüğünden daha fazlasını biliyorum, Doll."

Geriye yaslanıp, masanın altında bacaklarımı çaprazlayarak kaburgalarımdeki ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Biliyor musun," diyor yavaşça, "bu çok daha kolay olabilir."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kolay ne demek?"

Şarabını karıştırırken omuzlarını silkiyor. "Bu gel-git dansını bırakırız ve sen de benimle ilgilenmeme izin verirsin. Bana taşınırsın."

Gözlerimi kırıştırırım. "Bir dakika, pardon. Ne?"

Frank, bu çok açılmış gibi gülümser. "Zaten bu sadece zaman meselesi." Midem burkulur.

"Evcilik oynadığımızı fark etmemiştim," diyorum. Sesim hafif, ama sonunda gerildiğini hissedebiliyorum. Sanki beynim bu fikri işlemeyi bitirmeden vücudum onu reddediyor gibi.

"Oynamıyoruz," diyor yumuşak bir sesle. "Gerçek bir şey inşa ediyoruz. Sen henüz farkına varmadın, o kadar."

Gülüyorum, ya da en azından gülmüş gibi ses çıkmış olmasını umuyorum. "Gerçekten böyle olacağını mı düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor ve sesindeki kesinlik kanımı kaynatıyor. "Henüz inanmak zorunda değilsin. İnanacaksın."

İçimde bir şey donuyor.

"Ben senin giydirip rafa koyabileceğin bir oyuncak bebek değilim, Frank." Sinirimi kontrol altında tutuyorum. "Ben tasma takmam."

O eğilir, elini uyluğuma koyar. "Ben istemiyorum..." Telefonu titrer, o da aşağıya bakar ama cevap vermez.

Bunun yerine, elini ceketinin cebine sokar ve siyah kadife bir kutu çıkarır, midem bir anda düğümlenir.

"Hayır," diyorum hemen, içgüdülerim harekete geçiyor.

Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi gülümsüyor, sonra paketi açıyor. İçinde bir kolye var. Küçük bir zincirin ortasında tek bir koyu yeşil zümrüt duruyor. Zarif ve pahalı görünüyor, ama benim tarzım değil.

"Bir hediye," diyor. "Bu gece için."

Kıpırdamıyorum. "Çünkü her şey yolunda gidiyor mu sanıyorsun?"

Hiç tereddüt etmeden kolyeyi çıkarır, kutuyu yumuşak bir tıklamayla kapatır ve kenara koyar.

Ben itiraz etmeden önce kollarıyla beni sarmalıyor ve sabit parmaklarıyla boynumun arkasındaki tokayı takarken cildime serin metalin dokunuşunu hissediyorum.

"İşte," diye kulağıma fısıldadı. "Mükemmel."

Beni bir süre daha izliyor, sonra ayağa kalkıyor. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," diyor. "Hemen dönerim."

Kafamı sallıyorum ve gölgeli yan salonlardan birinin arkasında kaybolana kadar bekliyorum. Yalnız olduğumdan emin olunca, saatlerdir nefesimi tutmuşum gibi derin bir nefes veriyorum.

Ne oluyor böyle?

Birkaç hafta önce, Frank bizim küçük sohbetimizden gayet memnundu. Arkadaşlığımızdan şikayet etmedi ya da beni takip etmeye çalışmadı. Şimdi ise evcilik oynamak istiyor, zümrütler bırakıyor ve sanki bu noktada pes edip evet demem gerekiyormuş gibi davranıyor.

En kötüsü, bir şekilde işe yarıyor olması, çünkü ben sürekli ortaya çıkıyorum ve bunun yalnız hissetmekten ve sürekli arkamı kollamaktan daha iyi olup olmadığını merak ediyorum.

Belki de beynimin dengesiz, mazoşist bir köşesi bunun adalet olduğunu düşünüyor.

Telefonum yine çalıyor ve beni cehenneme geri dönmeden önce geri çekiyor.

■

Bilinmeyen Numara: İlk seferinde de bu kadar güzel görünüyordun.

Ne oluyor lan? Cevap yazarken elim titriyor.

■

Ben: Sen de kimsin lan?

Kendimi durduramadan gönder tuşuna bastım. Birkaç saniye sonra başka bir zil sesi geldi.

Bilinmeyen Numara: Hatırlayacaksın. Ve hatırladığında...

Mesaj ekranda yanıyor ve içimden bir şey geri çekiliyor. O kadar hızlı yazıyorum ki parmaklarım titriyor.

Ben: Kim olduğunu söyle, yoksa çıktığın o üzücü küçük lağım çukuruna geri sürün. Tek kullanımlık telefonlarla kılık değiştiren sapıklardan korkmuyorum. Ve eğer benim aynı kız olduğumu düşünüyorsan, dene bakalım.

Bilinmeyen Numara: Seni teslim ederken yüzündeki ifadeyi hatırlıyor musun?

Ben: İğrençsin. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.

Bilinmeyen Numara: Senin sürekli arkana bakmanın sebebini bilecek kadar çok şey biliyorum.

Telefonumu odanın öbür ucuna fırlatmak üzereydim. Ama bunun yerine, daha sıkı tuttum. "Beni korkutmak mı istiyorsun?" diye mırıldandım, dişlerimi sıkarak. "Başka bir kız seç."

Ben: Senden korkmuyorum. Bir erkek arkadaşım var.

Bunu yazarken neredeyse gülüyordum, çünkü gerçeklerden daha uzak olamazdı. Ama beynim yine de Steven'ın yüzünü canlandırdı.

Dövmeli kollarını ve şiddet dolu sesini hayal ediyorum.

Eğer biri bunu yapabilseydi bir potansiyel potansiyel kendini sorgulamasına neden olabilir - o.

Ben: O pek anlayışlı biri değildir. Yani bir daha bana yaklaşırsan, seni önce o bulmasın diye dua etsen iyi olur.

Gönder tuşuna bastım ve sonunda bu adamı korkutup kaçırdığımı düşünürken, başka bir mesaj aldım.

Bilinmeyen Numara: Sevimli. İstedğin kadar rol yap. Yakında kime ait olduğunu hatırlayacaksın.

Çenem kilitlendi ve nabzım, sahip olduğumu sandığım tüm avantajları bastıracak kadar hızlı atıyordu. Mesajı tekrar okudum. Her harf, kanadığım yerleri hatırlar gibi tenimde iz bırakıyordu.

Başparmağım ekranın üzerinde duruyor, zehirli bir cevap yazmak için titriyor, ama yazmıyorum, çünkü cevap verirsem, tam da istediklerini vermiş olurum.

Ekranı kilitleyip, telefonu sanki az önce lanet olası aynaya fırlatmayı hayal etmemişim gibi çantama koyuyorum ve burnumdan yavaşça nefes alıyorum. *İyiyim.*

Koridorda bir gölge belirir ve ardından Frank ortaya çıkar. "Her şey yolunda mı?" diye sorar, yaklaşarak.

Gülümserim, ama gözlerime kadar ulaşmaz. "Harika," derim.

Elimi tutar ve beni kabinden dışarı çıkarır. Ben gergin bir tel gibiyim, dışarıda birileri gereğinden fazla şey bildiği için her an patlayabilirim.

Frank bu gecenin benim onun dünyasına düzgünce katlanmamla biteceğini düşünüyorsa, hayal kırıklığının tadını yakında öğrenecek.

Kulübün dışındaki hava artık daha serin, dökülen içkilerin nemli kokusu var. Parfüm, ter ve muhtemelen bir saat önce olmuş bir kavganın izleri kokuyor.

Kaldırımında, camları koyu renkli, motoru çalışır halde şık bir siyah araba bekliyor olmasını bekliyorum, ama bunun yerine Frank beni kendi arabasının yolcu tarafına götürüyor — ego ve orta yaş krizleri için özel olarak üretilmiş gibi görünen mat siyah bir coupe.

Bana kapıyı açar ve ben yerleşene kadar bekler. Elbisenin eteğini içeriye çekmeme yardım ederken eli bacağıma dokunur

kapıya takılmasın diye eteğimin kenarını çekmeme yardım ederken eli bacağıma değiyor, sonra arabanın etrafından dolaşıp içeri giriyor. Sanki yol da ona aitmiş gibi gecenin karanlığına doğru yola çıkıyor.

Sessizlik bir süre devam eder, sadece lastiklerin uğultusu ve hoparlörlerden sızan asansör müziği bozar. Benim asla seçmeyeceğim bir müzik, ama tabii ki ona çok yakışıyor.

İlk başta pek konuşmaz, ama sonunda bana baktığında, hoşuma gidip gitmediğine karar veremediğim o yumuşak, karanlık gülümsemeye bakar.

"Neden her zaman koşmaya hazır gibi görünüyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Belki de öyle olduğum içindir."

O, içimi gerçekten dokunan sıcak ve derin bir kahkaha atıyor.

O.

"Bu özelliğini seviyorum," diye mırıldanıyor. "Hiçbir şeyden vazgeçmiyorsun bir şey vermiyorsun."

Onun yanıldığını söylemek istiyorum. Çok fazla şey verdiğimi. Aylardır kendimi parçalara ayırarak, içimde neyin bozuk olduğunu anlamaya çalıştığımı. Ama sadece sırtıp pencereden dışarı bakıyorum.

"Romantize etme," diye mırıldanıyorum. "Buna travma denir."

Yine gülüyor ve bu sefer eli uyluğuma kayıyor, parmaklarıyla hafifçe bastırarak orada kalıyor.

"Arabamda çok yakışıyorsun," diyor, gözleri hala yolda. "Eminim evimde daha da yakışırsın."

Başımı çevirip kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

Yine gülümser. "Sana söyledim, bu kaçınılmaz. Sana ay sonuna kadar süre veriyorum. Ondan sonra oyun oynamayı bırakacağız."

Ve sonra evimin önüne geldik. Farlar apartmanımın otoparkını göğsüme yumruk atar gibi aydınlattı ve bir an için ne hakkında konuştuğumuzu unuttum.

Bir dakika, ona nerede yaşadığımı hiç söylemedim. Çenem geriliyor ve... zihnim duruyor. Bu ne anlama geliyor ki? Oyun oynamayı bırak.

Dümdüz önüne bakıyorum, gözlerimi sıkıca kırpiyorum, az önce söylediği şeyi anlamaya çalışıyorum. Sormalıyım, ama kelimeler boğazımda takılıyor, beni hiç terk etmeyen paniğin kenarına yapışıyor.

Onun bunu söyleme şekliydi — çok rahat ve kayıtsız, sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi. Ama Frank bir şeyin önemini anladığında nasıl görüldüğünü görmüşlüğü var.

Ağzımı açıp kapattım. Elim kapı kolunun üzerinde duruyordu. "Sana nerede yaşadığımı hiç söylemedim. Burada yaşadığımı nereden bildin?"

"Muhtemelen unutmuşsundur, bebeğim. Aylardır görüştüğümüzü biliyorsun."

Bunu çok kolay söylüyor, sanki kafası karışık olan benmişim gibi.

Belki de unutmuşumdur.

"İyi misin, Doll?" diye soruyor. Sesi şimdi daha sıcak, hatta tatlı. "Aklın başka yerde gibi görünüyorsun."

Zoraki bir gülümsemeyle kapı kolunu tutuyorum. "Uzun bir gün oldu."

Yavaşça eğiliyor, ama ben onu durdurmak için yeterince hızlı hareket edemiyorum ve çenemi tutuyor. Dudakları benimkine değiyor ve ben buna izin veriyorum.

Çünkü yorgunum. Ve bazen çok çekici olabiliyor. Ve birinin beni bir koz olarak değil, başka bir şey için istediğini düşünmek, hiç yoktan iyidir.

Eli uyluklarımın üst kısmına kayıyor, parmakları kumaşı okşuyor, sanki beni ezberlemeye çalışıyor gibi. Ve aynı hızla geri çekiliyor, ben tepki veremedenden ortadan kayboluyor.

"İyi uykular, bebeğim," diye gülümsüyor. "Seyahatimden döndüğümde görüşürüz."

Akşam yemeği bile yiyemedim. Ne boktan bir durum.

I4

“DON’T STEAL WHAT’S ALREADY YOURS.
MAKE THEM HAND IT TO YOU.”
(PATIENCE IS A MOTHERFUCKER.)

Steven

Sadece benim gömleğimi giymiş ve tavırlı bir şekilde tezgahımın üzerine oturdu, sanki az önce sokakta kanamış gibi değilmiş gibi çenesini yukarı kaldırdı. Hala saçma sapan konuşuyordu. Hala bana hayatını borçlu değilmiş gibi bana meydan okuyordu. *Kelimenin tam anlamıyla.* Ve sonra gitti.

Hoşça kal demeden. Hiç tereddüt etmeden.

İyi.

Tam *da* böyle hissetmek istiyordum. Geçici ve değıştirilebilir. *Öyleyse neden sinirliyim?*

Komik olan, o gerçekten bir taksi çağırıp, benim gömleğimi giymiş, benim kokumu taşıyor ve uyluklarına sperm bulaşmış halde kapıdan çıkabileceğini düşünmüş.

Sanki fark etmeyecekmişim gibi.

Araba geldiği anda onun arabasını iptal ettim ve kendi arabamla değıştirdim. Şoför benim şoförüm, yıllardır benimle çalışıyor. O uygulamayı açmadan önce araba çoktan kapının dışındaydı.

Kendini zeki sanıyor, keskin dilini ve sahte ilgisizliğini görmediğimi sanıyor. Ama görüyorum. Her şeyi görüyorum.

Hareketsizmiş gibi davranırken nasıl kıpır kıpır olduğunu görüyorum. Yalan söylemeden bir saniye önce ağzının nasıl sıkıldığını görüyorum.

Birisi ona çok uzun süre dokunduğunda irkilir, ama ben dokunduğumda hiç irkilmem. Onu ölümüne sikmek istiyorum.

Bana tek kelime etmeden her şeyi anlattığının farkında bile değil. Ve bu beni deli ediyor.

Sanki dokunulmazmış gibi dolaşıyor, ama her adımı meydan okumaya davet ediyor. O, bükülmek, kırılmak ve kullanılmak için yaratılmış. Özgürlüğe bağımlıymış gibi davranıyor, ama biri onu boğazından tutup diz çökmesini söylediği anda, tüm paramı ortaya koyarım ki, içgüdüleriyle itaat edecektir. Ve bunu sevecektir.

Hatta bunun için sana teşekkür eder, sonra yalan söyleyip buna kontrol der. Rolünü çok iyi oynuyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor — her hareketi, her bakışı dikkatini dağıtmak ve silahsızlandırmak için tasarlanmış.

Neredeyse hayranlık duyuyorum.

Pek çok insan bu kadar öz farkındalıklı değildir. Bir erkeği umutsuz görünmeden cezbetmek için başını ne kadar eğmesi gerektiğini çok iyi biliyor. Bir şey sakladığında sesini alçaltması gerektiğini biliyor, ama ben bu saçmalığa kanmıyorum.

Bugün iş için onun bölgesindeyim, bahsettiğim türden bir iş değil, kağıt izleri bırakan türden bir iş de değil. Genellikle birinin kanamasıyla ya da yalvarmasıyla ya da her ikisiyle biten türden bir iş. İşimi bitirirken telefonuma bir mesaj geliyor.

O evde.

Onun sokağının köşesini döner dönmez, gözlerim hareket olup olmadığını tarar ve ön tarafta park etmiş, oraya ait olmayan bir araba görürüm. Motor hala çalışıyor, yani uzun süre kalmayı planlamıyorlar. Bu, bir mesaj vermek istemediğiniz sürece sürmeyeceğiniz türden bir araba ve o da yolcu koltuğunda oturuyor.

Yavaşladım ve tüm sahneyi tek bir bakışta kavrayarak gözlerimi kısıyorum.

Vücudu ona doğru eğilmiş, omuzu kapıya yaslanmış, sanki kafese kapatılmış gibi. Eminim bacakları da çaprazlanmıştır. O elbise —siyah ve vücuda yapışan—her kıvrımı sanki ona dikilmiş gibi sarıyor ve benim sikimi anında sertleştiriyor. Çok seksi görünüyor, ama aynı zamanda savunmada gibi de görünüyor.

O eğiliyor ve ben onun elinin kadının uyluğuna doğru kayduğunu görebilecek kadar yakınlık ve kadın ona izin veriyor. Kadının vücudu gergin ama gözleri pencereden dışarıya doğru kayıyor, sanki başka bir yerdeymiş gibi.

İlginç.

Öfke beni lanet bir bıçak gibi kesiyor. Yumruklarım içgüdüsel olarak sıkılıyor ve çenem o kadar sıkı kilitleniyor ki, azı dişlerimi toz haline getirebilirim. Ona ne dediğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Bu lanet şehri yerle bir etmek istememe yetiyor zaten.

Onu gülümsettiği için, gülümsemesi gerçek olsun ya da olmasın, lanet parmaklarını kırmak istiyorum. Onun yüzünü kaldırıma vurup bir daha asla onun yanına yaklaşamayacağından emin olmak istemeden nefes alamıyorum.

Bir saniye daha geçerse, yemin ederim onu öldürürüm.

O da ona karşılık vermiyor, sadece orada oturuyor ve bu da benim kafasına bir kurşun sıkmak istememe neden oluyor. Bu, benim oradan çekip gitmem ve onun, özel dikim takım elbise ve sahte gülümsemeyle her şeye sahip olduğunu sanan bir adamla evcilik oynamaya devam etmesine izin vermem için bir işaret olmalı.

Ama kıpırdamıyorum.

Ona dokunma şekli... Bu sevgi değil. Kontrol. Bu bir gösteri ve o da buna izin veriyor. Sanki az önce dilimin üzerinde boşalmamış ve benim adımları haykırarak omuzlarıma tırnaklarını geçirmemiş gibi orada oturuyor.

Bu, onu boğazından tutup arabadan dışarı sürüklemek ve ona dokunduğum andan itibaren kafasının içinde kim olduğunu hatırlatmak istememe neden oluyor.

O, onun ne tür bir adam olduğunu ve böyle bir adamın her zaman, her zaman neyi almayı beklediğini çok iyi biliyor.

Yine de kalıyor.

Sadece kalmakla kalmıyor, ona ayak uyduruyor. Gerektiğinde gülümsüyor, sesini hafif ve rahat tutuyor. Her santimi güven dolu.

Bu kadar aptal olmak için fazla akıllı.

Anlamadığı bir oyun oynuyor. Ve bu oyunu atlatmak için kendine anlattığı hikaye ne olursa olsun, o bu oyunu daha iyi oynuyor.

O iki hamle önde ve onu görmeyi reddettiği şah mat'a doğru sürüklüyor ve o kaybedecek.

Ama bu benim sorunum değil.

Yolcu kapısı sanki hiçbir şey olmamış ve adamın elleri onun üzerinde değilmiş gibi açılıyor. Kız dışarı çıkıyor ve adamın bakışları altında dağılmıyormuş gibi davranıyor.

Bana kalırsa onun yüzüğünü takabilir. Hatta onun lanet olası soyadını bile takabilir. Ama onun ağzından benim adım çıktığında nasıl ses çıkardığını biliyorum.

Bir dahaki sefere kendisine ait olmayan bir arabadan indiğinde, caddenin karşısında olmayacağım. Kapıda bekliyor olacağım.

Bir saat sonra, hala caddenin karşısında park etmiş durumdayım, motoru ve farları kapalı. Perdenin arkasında gölgesi hareket ediyor, her zaman kapatmayı unuttuğu o yumuşak ışığın içinde silueti beliriyor. Bir saniye sonra oda karanlığa bürünüyor.

Koltuğa yaslanıyorum, bir elim telefonumu kavrarken, diğer elim ceketimin cebinde yumruk şeklinde sıkılı.

Bekliyorum.

Onun numarasını çevirip aramaya basıyorum, sadece bir kez çalıyor.

"Geç kaldın," sesi kaba, sanki yeni uyanmış gibi.

Binaya ve hala karanlık olan pencerelere bakıyorum. "Bir iz bulmam lazım," diyorum, insanları tedirgin edecek şekilde.

"Sadece kayıtları bul. Her türlü hareketi ve tüm finansal bilgileri istiyorum. Şifrelenmiş her şeyi."

Onun hareket ettiğini duyuyorum, sonra kağıtların hışırdadığını ve klavyeye vurduğunu. "Yurt dışı mı, yurt içi mi?"

"Her ikisi de." Bir süre duruyorum. "Offshore hesaplarla ya da son zamanlardaki emlak hareketleriyle bağlantılı her şeyle başla."

Düşüncesini içinden mırıldanıyor. "Demek bu hafta zorlu bir işimiz var. Hızlı halletmek istiyorsan bana daha fazlasını vermen gerekecek. Ve bu sana ekstra maliyet getirecek..."

Gözlerim yine pencereye dikilir.

"Kapa çeneni." Yumuşatmaya gerek duymuyorum. "Seni heyecanlandıran para değil, bunu ikimiz de biliyoruz. Sadece işi hallet."

Bir duraklama, sonra onun tarafında daha fazla tıkırtı sesi. Boğuk bir küfür ve kağıt ya da kumaş hışırtısı gibi bir ses duyuyorum. Ya sonunda

dosyaları karıştırıyor ya da dramatik bir piç kurusu gibi kendini dikleştiriyor.

"Bilmem gereken herhangi bir sorun var mı?" diye mırıldanıyor. "Olmamalı."

Yavaşça nefes alıyorum, gözlerim köpeğini gezdiren masum insana kilitlenmiş durumda.

"Ama bir şey bulursan, dokunma. Sadece izlemeye devam et."

Mırıldanıyor. İş ilginçleştğinde çıkardığı düşünceli, hafif kendini beğenmiş ses.

"Sence o hala bir yük mü?"

Cevap vermiyorum. Çünkü sorun da bu, bilmiyorum lan. Zaman çizelgeleri uyuşmuyor ve gömdüğüm hayaletler aniden yeni isimler ve eski yaralarla geri dönüyor.

"Hareketlere ve gelen haberlere odaklan. Belki boşluklar veya uyuşmayan zaman damgaları ararsın."

"Yani, birinin transferi sakladığını mı düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi hala kuru ama ses tonunda bir değişiklik duyabiliyorum. Artık meraklanmış durumda.

Yine pencereden dışarı bakıp, çevreyi tarıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Bence biri çoktan yaptı. Sadece cesedi nereye koyduklarını bilmek istiyorum."

Bu onu susturur. Bu işin ne kadar derin olduğunu çok iyi biliyor. Bağlamı sormaz, buna gerek duymaz. Yeterince uzun süredir gölgemde dolaşıyor, duyduğunda gömülü bir gerçeğin soğuk kenarını tanıyacak kadar.

"Tamam," diyor, artık tamamen işine odaklanmış. "Bir şey bulduğumda sana haber veririm."

buld

uğu Telefonu kucağıma bırakıyorum, gözlerim

mda Telefonu kucağıma bırakıyorum, gözlerim sabit

san

a

hab

er

verir

im."

Caddenin karşısındaki daire. Telefonum tekrar titrediğinde, ilgim olmayan bir pencereye kırk dakika boyunca bakakaldım. Dosyayı açtım ve belge başlığını gördüğüm anda gözlerim kısıldı.

Gayrimenkul işlemi.

Porto Riko.

Görünüşe göre, çoğu kişinin dikkatini uzak tutmak için iki LLC ve bir tröst hesabı altında, yeterince yasal bantla sıkıca sarılmış bir şekilde gizlemeye çalışmışlar.

Ama Travis çoğu gözden farklıdır. Ve kimse böyle bir şeyi tamamen silmeye çalışmadıkça saklamaz.

Beni durduran satın alma tutarı değil. Şaşırtıcı bir şekilde, beni durduran satın alma işlemi bile değil, imza satırı.

Sadece bir yer tutucu kimlik numarası, başka bir şey yok. Ama yönlendirme verileri de uyuşmuyor. Bu kadar spesifik bir uyuşmazlık tesadüfen olmaz. Biri dosyayı silmiş ve kimsenin bu kadar derine inmeyeceğini ummuş.

İkinci bir bip sesi ekranı aydınlatır. Başka bir dosya. Bu seferki daha küçük.

Ek dosya bulanık, aşırı sıkıştırılmış — sanki taranmış, yeniden taranmış ve bir düzine güvenlik duvarının arkasına gömülmüş gibi.

Yakınlaştırıyorum.

Fotoğraftaki kişi arkasını dönmüş ve yüzü belirsiz. Yüzünde ağır morluklar var gibi görünüyor, ama fotoğraf çok kötü, gölge de olabilir. Ama o gözler... O gözleri tanıyorum.

Ekranda çok uzun süre bakıyorum, o eski, tanıdık öfke omurgamın derinliklerinde kıvrılıyor. Bu her neyse, artık iş değil.

Dosya hala ekranımda açık ve içimi yakıyor. Ama şu lanet zaman damgası. Bunun sahte olması imkansız. *Neyin peşindesin?*

Yavaşça nefes alıyorum, sanki kanımın kaynamaya başlamasını yatıştırıcakmış gibi parmaklarımı esnetiyorum.

Hâlâ onu o lanet elbiseyle görebiliyorum. O öpücüğü. Ona sanki hakkı varmış gibi dokunduğunu. O kadar keskin bir şeyle ne yapacağını bile bilmezdi.

Çok sessiz kaldığım ve birinin çok rahatladığı anlaşıyor.

Başparmağımı ekran üzerinde kaydırıp, uzun süredir kullanmadığım bir konuyu açıyorum. Son gönderdiğim mesaja hala cevap gelmedi.

Çenem geriliyor ve bir an için, orada olup tepkisini görmek istiyorum.

Ben: Bu gece çok güzel görünüyordun. Ama dizlerinin üstünde her zaman daha güzel görünürsün.

ŞİMDİ PENCERELERİNİ KİLİTLİYOR. Bunu bekliyordum. Açılması zor değil, ama şu anda pencereden geçmeye çalışmak istemiyorum. Havamda değilim, sikim kaya gibi sertken olmaz.

Sanki gerçek olan her şeyi dışarıda tutacakmış gibi kapıyı sürgüledi. Sevimli. O temkinli, akıllı ve belki biraz paranoyak. Bu özelliğini seviyorum.

Kilit, birini yavaşlatacak kadar iyi ama beni durduracak kadar değil. *Asla da olmaz.* Biraz baskı, temperli çeliğin bir hareketiyle içeri giriyorum. Tanrım, bu işte çok iyiyim.

O hiç kıpırdamıyor bile.

İçerisi sessiz ve havada hafif bir sıcaklık hissediliyor. Lavanta ya da vanilya olabilir.

Cehennemden geri dönmek için mücadele eden, erkeklere meydan okurcasına bakan bir kızın kokusu gibi.

Ama şu anda onda gördüğüm yumuşaklık, eminim ki pek çok insana göstermediği bir yönü. O kadar huzurlu görünüyor ki, neredeyse bunu bozmak istiyorum.

Ama bir dakika boyunca kıpırdamıyorum, sadece burada durup buzdolabının hafif uğultusunu ve onun nefesini dinliyorum.

Ses çıkarmadan odada dolaşıyorum, gıcırdadığını bildiğim yerlerden uzak duruyorum. Oda o kadar büyük değil ve kız yatak odasının kapısını kilitlemiyor, ama kilitlemeli.

Nefesi düzensiz ve dudakları aralık. Bir kolu yastığın altında, diğeri ise sanki uykusunda bile kendini bir arada tutmaya çalışır gibi koruyucu bir şekilde kaburgalarının etrafına kıvrılmış.

Evimden ayrılırken giydiği tişörtü giyiyor ve battaniyenin kaydığı yerden tüm bacağı açıkta, kalçası tamamen görünüyor ve birdenbire yalamak istediğim bir dövme ortaya çıkıyor.

Siktir.

Gözlerimi yeterince çabuk çeviremiyorum ve çok tanıdık bir ağrı pantolonumun ön tarafına baskı yapıyor. Zamanlama daha kötü olamazdı. Penisim işi bitirmek istercesine seğiriyor, ama şeytan bile onu benim planladığım şekilde mahvedemez.

Arkamı dönüp, burada olduğumu unutmamalı ve onun güvende olduğunu düşünmeye devam etmesine izin vermeliyim. Ama sonra, sanki ona aitmiş gibi dudaklarını öperken ellerinin üzerinde olduğunu hatırlıyorum.

Ellerim yumruk haline geliyor.

Penisim hala sert ve tek düşünebildiğim, parmaklarımı ona gömdüğümde nasıl ses çıkaracağı, mutfak tezgahımda kanlar içinde yatarken yaptığı gibi, uyanıp benim adımları inleyerek haykıracağı.

Onu uyandırmak için bir adım yaklaşıyorum ve o sırada o hareket ediyor ve fısıldayarak bir şeyler mırıldanıyor. Parmakları yastığa doğru seğiriyor ve bacağı titriyor. *"Bana dokunma?"*

Omurgam kilitlenir ve parmaklarım yanlarımda gerilir.

Şimdi ne haltlar hayal ediyor bu kız?

Bacakları tekrar hareket eder, gömleğin eteğini yukarı çeker ve onun cildinden yayılan ısıyı hissedene kadar ona yaklaştığımı fark etmem. Artık yatağın kenarındayım, nefesinin sarsıntılı iniş çıkışlarını ve bilinçsizken bile bir şeyden kaçmaya çalışan vücudunun sığ ve panik ritmini hissedebilecek kadar yakıным.

Göğsü yükselir ve boğuk ve sert bir ses boğazından çıkar. Uyku ve içgüdü tarafından boğularak ağızından yarıda kalır. Ama bu, boynumun arkasına yayılan sıcaklık beni olduğum yerde donduracak kadar yeterlidir. Kolu, sanki bir şeyle savaşılmaya çalışır gibi yastığa karşı seğirir. Başı keskin bir şekilde döner ve dudakları sonunda kırık bir kelime söyleyecek kadar hareket eder.

"Lütfen."

Orada, kaya gibi sert bir şekilde duruyorum, dişlerimin arasından nefes alıp veriyorum, onun çözülmesini izliyorum. Yüzündeki bir saç telini geriye doğru çekene kadar ona dokunduğumu fark etmiyorum bile. Ona dokunmazsam, bir şeyleri bozabilirim.

Dokunmamla birlikte titriyor ve dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor. "Tabii ya. Bana ilk kez yalvarırken, bunu yaptığının farkında bile değilsin."

Yine kıpırdanıyor, vücudu gevşerken iç çekiyor. Bakışlarımı morluklara, kalçasının kıvrımlarına, battaniyenin kayarak açığa çıkardığı iç uyluklarının yumuşak kısmına kaydırıyorum. Mahvolmuş durumda, ama yine de dokunduğum en tehlikeli şey.

"Merak etme, tatlım," diye fısıldarım. "Seni daha önce kim aldıysa önemi yok... seni tutacak olan onlar olmayacak."

Dudakları nefes nefese bir iniltiyle açılır ve penisim zonklar.

İçimde, siyah ve boş bir yer var, dizimi yatağa dayayıp, onun üzerine çıkıp, kulağına fısıldamak istiyor, ta ki o, onun yerine benim adımlı söyleyene kadar. Benimkinden önce ona dokunan tüm elleri unutacak.

Ama yapmıyorum.

Uyandığında benim burada olduğumu ve tekrar geleceğimi bilmesini istiyorum.

Göğsü yavaşça yükselirken, rüyasında onu kovalayan şey sonunda onu bıraktıymış gibi, hafifçe nefes alıyor. Ama parmakları hala yastık kılıfına sıkıca tutunmuş durumda ve bu beni hiç hoşnut etmiyor.

Arkamı dönüp, odasının her santimini ezberlemişim gibi odasından geri çıkıyorum. Banyoyu geçerken ceketimin çıkardığı yumuşak hışırtı tek ses. Sonra duruyorum.

Bir çift siyah dantel, sonradan akla gelmiş gibi kapının yanına atılmış gibi görünüyor. Yürürken çıkarmış ve çıplak ve rahatsız olmadan yürümeye devam etmiş olmalı. Seni pis küçük yalancı.

Çömelip, normalden daha ağırmış gibi yumuşak kumaş parçasını kaldırıp ceketimin cebine koyuyorum. Bu bir erkeğin fantezisi değil, kontrol meselesi. Bu, onun beni hayatına kabul ettiğini hatırlatıyor. İstemese bile.

Son bir kez odasına geri giriyorum ve ceketimden bir not kartı çıkarıp komodinin üzerine koyarken o kıpırdamıyor bile. Gözden kaçması imkansız.

O BENİM DERİMİN ALTINDA — Ne kadar yokmuş gibi davranırsam davranayım, daha derine iniyor. Kimsenin yaklaşmasına izin vermediğim yerlere giriyor.

Ceketimin cebine uzanıp siyah dantel külotu çıkarıyorum ve sanki aradığım cevaplar onda saklıymış gibi ona bakıyorum.

O, bunları giyerek tezgahıma oturdu. Bunlarla geldi. Şimdi elimde duruyorlar ve onun kokusu hâlâ üzerlerinde. Danteli avucumda sıkıştırıyorum ve hiç olmadığı kadar sinirli hissediyorum.

O sadece alınmış değil, sahiplenilmiş. Ona sanki sergilenen bir süs eşyasıymış gibi dokunuyor. Ve o ona gülümsüyor ve rolünü oynuyor. Oysa ben de aynı ağzı benimkine değdirmiştim. Onun kırıldığını ve sessizleştiğini hissetmiştim. O teslim olduğunda ne hissettiğini biliyorum.

Ona istediği kadar yalan söyleyebilir, hatta kendine istediği kadar yalan söyleyebilir, ama vücudu benim için numara yapmayı bilmiyor ve önemli olan da bu.

Tek sorun, onun benim gibi birine ihtiyacı olmaması. Onun güvenli birine ihtiyacı var. Normal birine. Ve ben hiçbirini olmadım. Ben, birini ortadan kaldırmak istediğinde gönderdiğin kişiyim. Acının bir isme ihtiyacı olduğunda tuttuğun kişiyim. Ortadan kaybolmak için eğitildim. Mahvetmek ve terk etmek için.

Ve yine de, işte buradayım, onun mahvolmuş dantellerini tutuyorum ve gitmeye niyetim yok.

Sikimin tekrar sertleştiğini hissedebiliyorum. Onu gömleğimle uyurken, bacakları çıplak ve o lanet dudakları aralıkken izlediğimden beri sertleşmiş durumda. Bana ne yaptığının ya da onu boğazını ellerimle sıkıp dişlerimin arasında adını haykırarak uyandırmaya ne kadar yaklaştığımı bile bilmiyor.

Bu çok boktan. Bunun farkındayım.

Ondan uzak durmam ve onun benden korkmaya devam etmesi gerekiyor.

Telefonum tezgahın üzerinde titriyor, cihazı alıp ekranı kontrol ediyorum.

Travis: Görmek isteyeceğin bir şey var. Şimdi gönderiyorum.

İkinci bir ping, ve bu da başka bir dosya. Şifrelenmiş, elbette. Para izini gizlemek için takma adlar ve çok sayıda offshore shell dökümlerinin altında gömülü katmanlar. Bu, bu insanların uzmanlaştığı türden bir karmaşa. *Ben hala sözleşmeler aldığım zamanlarda temizlediğim türden.*

Ancak bu seferki yeterince iyi temizlenmemişti, çünkü Travis'in bunu kırması iki saat sürdü.

Dosyayı açtım, başka bir paravan mülk veya başka bir yan hesap bekliyordum, ama öyle değildi. Bu sadece rutin bir mülk devri değildi.

Ne oluyor lan?

Porto Riko ve özel bir mülkün bununla ne ilgisi var? İki ölü yönetim kurulu üyesi ve mühürlü bir lehdar dosyasıyla, herkesin gözü önünde saklanmış. Listede isim yok, imza yok. Ama para izi yalan söylemez. Son üç vergi ödemesi, izlenebilir bir hesaba bağlı. Bu hesap, beklemediğim bir isme çıkıyor.

Rivera.

İz mükemmel değil, birbiriyle uyuşmayan birkaç hesap üzerinden filtrelenmiş. Ama nereden gelmediğini bilmek için yeterli.

Bu sefer daha yavaş kaydırıyorum, bir şeyi gözden kaçırmış olabileceğimi düşünüyorum. Gönderdiği bir sonraki belge, çok fazla elden geçmiş gibi yarı bozuk, daha küçük bir dosya. Yedi haneli bir transferin banka kaydı.

İmza yok, ama yol tanıdık geliyor. Aylar önce işaretlediğim hesaplardan biri. Daha yavaş kaydırıyorum ve defterdeki ismi görüyorum.

DeLuca, F. C.

I5

“THE BEST PREDATORS DON’T STRIKE.”
(THEY MAKE YOU BEG TO BE CAUGHT)

Ani

Hatırlamadığım bir çığlık atarak boğulur gibi uyanıyorum. arşıaflarım terden sıırıslıklam ve sanki uykumda şeytanlarla greşıyormuşum gibi bacaklarımın etrafına dolanmış durumda — belki de öyleydım. Kabus devam ediyor, ne kadar tutmaya çalışsam da parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Sadece bazı parçalarını hatırlıyorum. Kan. Bir ılık. Bana hiçbir şey anlatmayan ve her şeyi yanlış bırakan, neredeyse bir anı gibi olan başka bir gereksiz anı.

Göğsüm inip kalkıyor, ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırıp tekrar çığlık atmamaya çalışıyorum. Sanki beynim altyazısız bir korku filmini tekrar tekrar oynatıyor ve ben sadece ani korkutma sahnelerine dayanarak filmin konusunu tahmin etmem gerekiyor.

Aynı kabusu tekrar tekrar görmekten bıktım.
Hatırlamadığım çok şey var ve bu çok sinir bozucu.

Soğuk hava çıplak bacaklarımın üzerinde kayıyor ve dün gecedan beri hala Steven'ın gömleğini giydiğimi fark etmem bir saniye sürüyor. *Neyse, bunun bir anlamı yok.*

Sırt üstü yuvarlanıp tavana bakarken, içimden evrene neyim var diye soruyorum. Frank her şeyi doğru yapıyor

her şeyi doğru yapıyor: kapılarımı açıyor, bana iltifatlar ediyor ve her zaman çekici bir gülümsemeyle hesabı ödüyor. Hayatımın ana karakteri olarak kendini çoktan rahat hissediyor. Arabada beni öpmesine bile izin verdim, çünkü iyi bir erkek seni dışarı çıkardığında yapman gereken budur.

Ama onu ne kadar istemeye çalışırsam çalışayım, aklım hep başka birine gidiyor.

Tanımadığım biri. Bana sanki ben ona aitmişim gibi bakan biri.

Tanrım, kendimden nefret ediyorum.

Yavaşça otururum, karışık saçlarımı elime geçirirken iç çamaşırlarımı ararım. Yerde değiller, sandalyenin üzerinde değiller, normal, işlevsel bir insan gibi soyunmuş olsaydım olacağı gibi yorganın köşesinin altına sıkışmamışlar. Kaşlarımı çatarak odayı tekrar tararım, ne kadar aptalca hissetsem de kalp atışlarım hızlanır.

Yemin ederim ki onları yatağın kenarından attım.

Geç olmuştu. Kafam çok karıştı. Onu düşünmeden edemiyordum ve kendime bunun sadece gerginliğimi azaltmak için olduğunu söyledim. Elimi bacaklarımın arasına soktuğumda, başka biriymiş gibi davranamayacak kadar çok gitmiştim.

Sırılsıklam olmuştum.

Kendimden tiksinerem, külotumu bacaklarımdan aşağı itip yataktan attım, sanki bu şekilde gerçeği kendimden uzaklaştırabilmişim gibi.

Şimdi külot yok ve onu atmak ya da çamaşır sepetine koymak için kalkmadığımı biliyorum. Zar zor uykuya daldım. Suçluluk duygusu ve daha kötüsüyle başım dönüyordu.

Bacaklarımı yatağın üzerine atıyorum ve komodinin üzerinde duran tek bir beyaz not kartı görüyorum. Onu alıp ters çeviriyorum. Boş, üzerinde hiçbir şey yazmıyor.

Kartı komodinin üzerine attığımda boğazım düğümlenir. En kötüsü korku değildir. En kötüsü, bir parçamın bu korkuya sanki lanet bir aşk mektubuymuş gibi tepki vermesidir.

Telefonum arkamda titriyor ve irkiliyorum. Döndüğümde ekran aydınlanıyor ve üç okunmamış mesajım olduğunu gösteriyor. A

Aynı bilinmeyen numaradan birkaç tane ve Sarah.

Bilinmeyen: Dün gece eğlendin mi?

Midem altüst oldu. Mesajı tekrar okudum. Ve tekrar.

Bilinmeyen: O küçük siyah elbise sana çok yakışmıştı. Onu çıkardığında daha da güzel görünüyorsun.

Yalnız olmama rağmen, elimi uzatıp elbisenin eteğini aşağı çekince tüylerim diken diken oldu.

Bilinmeyen: Sözde erkek arkadaşın seni koruyamaz.

Beni rahatsız eden tehdit bile değil. Tonu. Kelimelerdeki o kendini beğenmiş, alaycı küçük bükülme - sanki sadece izlemiyorlar, gülüyorlar da.

Bu sefer hiç tereddüt etmiyorum. Eğer oyun oynamak istiyorsa, ona daha iyi bir oyun oynatacağım, odadaki tek canavar onun olmadığı bir oyun.

Ben: Eğer gerçekten izliyor olsaydın, dün gece yalnız olmadığımı bilirdin. O yüzden siktirip gitmeye ne dersin?

Gönder düğmesine bastıktan sonra sessizlik çok gürültülü. Yastığa bağırarak, kapı kilitlerini iki kez kontrol etmek gibi bir gürültü. Yazma baloncukları yok. Dramatik üç nokta duraklaması yok. Ayıyı kışkırttığımı doğrulayan bir misilleme yok.

Ne olacağını düşündüğümü bilmiyorum. Başka bir tehdit mi? Duvarda kanla yazılmış bir bilmece mi? Havalandırma deliklerinden gelen bir fısıltı mı? Bunun yerine tek aldığım şey radyo sessizliği. Ve nedense, bu beni çok rahatsız ediyor. Hiçlik.

Sonra Sarah'dan gelen mesajı okudum.

Sarah: Lütfen hayatta olduğunu söyle... Yoksa tutuklandın mı? Yoksa sapıkça bir seksin ortasında mısın? Eğer ateşliyse, fotoğraflarını gönder.

Burnumdan bir kahkaha atıp başımı sallıyorum, gerginlik omuzlarımdan kayboluyor ve hala hayatta olduğumu hatırlıyorum. Zar zor.

Göğsüm sıkışmış, ama nefes almaya çalışıyorum.

Geriye doğru sayarım, ama adrenalin azalmaz. Sadece kaynar, derimin altında bir fitil gibi kıvrılır ve birinin onu yakmasını bekler. Çıplak ayaklarımla ön kapıya doğru yürürken zeminin soğukluğunu hissederim. *Sadece kontrol etmek için.*

Kilitlediğimi biliyorum. Tıklamayı hatırlıyorum. Eve girdikten sonra her zamanki gibi sürgüyü çevirdiğimi hatırlıyorum. Gözlerimi kapatıp alnımı kapıya dayadım, sanki kapıyı kapalı tutarsam her şeyi dışarıda bırakabilmişim gibi.

Ciğerlerim çok hızlı hava çekiyor, nefesim sığ ve panik içinde, ağzımı elimle kapatıyorum çünkü bağırmaya başlarsam durmayabilirim. Son zamanlarda tek istediğim ağlamak. Lanet olasıca yorgunum.

Gözlerim şimdi daireyi tarıyor — aslında gölgeleri tarıyor. Binanın her gıcirtısı kemiklerimde yeni bir tehdit gibi yerleşiyor. Ne aradığımı bile bilmiyorum. Parmak izleri mi? Aynaya buharla yazılmış bir mesaj mı? Kan mı?

Deli olmadığımı kanıtlayacak bir şey. Ya da deli olduğumu doğrulayacak bir şey.

Her şey yalan gibi geliyor. Her anı çarpıtılmış gibi geliyor, ama hiçbir şeye güvenmiyorum — kilide, içgüdülerime ve kesinlikle çevremdeki insanlara. Sarah hariç.

Ne yazık ki hayat, senin çılgınca davranman yüzünden durmuyor. Kendimi toparlamazsam, kendimi gerçekten güvende hissettiğim tek yere geç kalacağım.

Granola barımı yarıya kadar yemiştim ki telefonum tekrar çaldı. *"Bundan bıktım, büyükbaba!"*

Kilitini açmadan önce kanım donuyor ve vücudumda o korku hissini hissedebiliyorum. Açmayacağım bile, ama aşağıya baktığımda ne yazdığını görüyorum.

Bilinmeyen: Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun?

Beklediğimden daha sert bir şekilde içime işliyor, çünkü gücümü geri aldığı mı sanıyordum. Bu sabah gönderdiğim mesajın beni dokunulmaz kıldığını sanıyordum, sanki sonunda biraz kontrolüm olmuştu gibi.

Kim olursa olsun, bana ulaştığını bilmesini istemiyorum. Onlara bu zevki tattırmayacağım. Ne şimdi, ne de gelecekte. Ekranı kilitleyip telefonu yanımdaki bankın üzerine yüzüstü bırakıyorum ve ellerimin hala titrememesi için çaba gösteriyorum.

Sloane'ın ön masadan hafifçe güldüğünü duyabiliyorum. Uzakta bir yerde, biri karo üzerinde bir el arabası sürüyor. Kütüphane normal bir şekilde uğultuyla doludur, ama ben arka odada donmuş, statik seslere boğulmuş durumdayım.

Telefon yine titriyor ve ben sanki patlayacakmış gibi ona bakıyorum. Aptal bir cam ve metal dikdörtgen, ama yine de elime bir el bombası alsam daha iyi.

İki parmağımla ona uzanıp ters çeviriyorum. Bir yeni mesaj var. Onu görmezden gelmem gerektiğini biliyorum, ama kendimden nefret ettiğim için bunu yapmıyorum. Bu noktada numaramı değiştirmem gerekebilir.

Bilinmeyen: Benim olan şeye kimsenin dokunmasına izin verirsen, bunu kesinlikle öğrenirim.

Bu sözler omurgamdan aşağıya doğru kayıyor. Ekranı bakıyorum, daha az ağırlıklı bir şeye dönüşecekmiş gibi tekrar tekrar okuyorum. Rastgele bir kişi nasıl bu kadar stres yaratabilir?

Böyle konuşan tek kişi Steven'dır. O her zaman böyle keskin bir üslubu olmuştur, ama bu Steven'a göre biraz fazla dengesiz görünüyor. *Değil mi?*

Bana sataşırken bile, hiç bu kadar... dengesiz konuşmamıştı. *Artık bilemiyorum.*

Telefonum yine bir mesajla titredi ve neredeyse düşürüyordu. Kendime ne kadar etkilenmediğimi söylesem de, bu durum beni etkilemeye başladı. Ya beni bulduysa?

Bilinmeyen: Her an nerede olduğunu bilmediğimi sanıyorsan, sandığın kadar akıllı değilsin...

Soğuk terler tüm vücudumu kaplar ve nefes alamam.

Pencereye, kapıya, bu lanet odanın her köşesine bakıyorum, sanki yüzüme bir kamera doğrultulmuş ve tepkimi bekliyor gibi. İzleniyor muyum yoksa beynim içten dışa parçalanıyor mu, anlayamıyorum.

Sarah'ı aramalıyım ya da bunu bildirmeliyim. Ama ne diyeceğim ki? Steven değilse, o zaman kim? *Bir parçam Steven olmasını diliyor. Ve bu düşünce beni korkutuyor.*

İstediğim halde cevap vermiyorum ya da telefonu odanın öbür ucuna fırlatmıyorum. Sadece sessize alıp tekrar kilitliyorum, cebime sokuyorum ve kendimi harekete geçmeye zorluyorum. Bir saniye daha burada oturursam, beynimden geçen statik seslere boğulabilirim.

Kalkmam lazım. Aş bunu. Ve lanet olası işe geri dön.

Bunu günlük mantram gibi tekrarlıyorum, iade edilecek ürünlerle dolu bir arabayı kapıp, sanki gidecek bir yerim varmış gibi kapıdan dışarı çıkıyorum.

Üçüncü rafın yarısına geldiğimde, Sloane bir kedi gibi köşeyi dönüyor — muhtemelen bir elinde kristal, diğer elinde kahve tutuyor. Birkaç ciltli kitabı yeniden rafa yerleştirirken beni izliyor, umarım onları ters tuttuğumu fark etmemiştir.

Son beş dakika. Gerçekten kendimi toparlamam lazım.

"İyiyim," diyorum düz bir sesle.

O asla nezaketle zaman kaybetmez. Sessizse, beni okuyor demektir. Pençelerini geçip gerçeği ortaya çıkarmak için en uygun anı bekliyor.

"Sormadım," diyor sonunda.

Bana borcu varmış gibi başka bir kitabı yerine koyuyorum, sonra hemen suçluluk duyuyorum.

"İyi. Öyle kalsın."

"Mm." Kollarını kavuşturur ve bütün gün orada duruyormuş gibi rafın ucuna yaslanır. "Dönüp duruyorsun."

Ona bir bakış atıyorum. "Vay canına. Bunu benim auralarımdan mı anladın, yoksa Hunger Games'i kurgu dışı kitaplara koyduğumdan mı?"

Gülümsemiyor bile. Zor bir kalabalık. "Ani, konuş benimle."

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü istemiyorum, Sloane."

"Bu bir neden değil. Bu bir savunma mekanizması."

Keskin bir nefes veriyorum, alaycı bir cevap vermek üzereyim ama duruyorum. Çünkü aniden boğazım sıkışıyor ve ellerim tekrar titremeye başlıyor.

O da bunu fark eder ve ifadesi biraz yumuşar. Ben de ona bir şey söylerim, çünkü söylemezsem gerçekten çılgık atabilirim. "Biri daireme girmiş. Sanırım."

Gözleri benimkilere kilitlenir. "Ne zaman?" "Dün gece."

Devam etmemi bekliyor.

"Eve geldim ve her şey normal görünüyordu, ama sonra uyandığımda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Benim..." Tereddüt ediyorum. "Eminim iç çamaşırım yoktu ve bir kart vardı."

"Kart mı?"

"Şey, kart boştu." Sesim düzleşir. "Sadece... orada duruyordu. Bilmiyorum. Daha önce orada olduğunu hatırlamıyorum ve benim olmadığını biliyorum."

Bir anlığına donup kalır, ama parmaklarının havada durduğunu, gözlerinin hafifçe kısıldığını fark ederim. Sonra her şey geçer. "Yani boş bir kağıt buldun ve muhtemelen çamaşır yıkadın?"

"Hepsi bu kadar değil," diye mırıldanıyorum, "Mesajlar alıyorum."

Yanımda vücudunun hareket ettiğini hissediyorum. "Ne tür mesajlar?"

Bir kitabı yerine koyuyorum. "Mideni bulandırıp cildini soyulmak isteyen türden."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

Bir sonraki kitabın üzerinde elimi durdurarak duraksıyorum. "Öyle olduğunu sanıyordum," diye itiraf ediyorum. "Ama şimdi o kadar emin değilim."

Sloane ısrar etmez. Bunu yapmayacak kadar akıllıdır.

Ona yan gözle bakarım. "Yardımcı olacak ya da haklı çıkaran bir şey söyleme. Tehlikeli bir şekilde çöküşün eşiğindeyim ve hala mesaim devam ediyor."

"Berbat görünüyorsun diyecektim."

Bu sözünden küçük, mizahsız bir kahkaha kopar. "Teşekkürler?"

Yine sessizleşir. "Dikkatli olmalısın."

"Evet. Son zamanlarda bu benim hayatımın teması gibi."

"Ciddiyim, Ani. Benim evimde kalmak ister misin?" "Hayır."

Bu kadar hızlı söylemek istememiştim, ama o sadece başını salladı, kolundaki görünmez tüyleri silkeledi ve "Fikrini değiştirirsen, ben buradayım" dedi.

Sonra, sadece göz teması ve sakın sesiyle benden bir itiraf koparmış gibi değilmiş gibi uzaklaşır. Onun bıraktığı boşluğu izlerim, sonra son kitabı rafa çarparak kapatırım.

İyi değilim.

Biliyorum. O da biliyor. Ve şimdi gerçek, çürümüş bir şey gibi midemin derinliklerinde oturuyor ve kusmak istiyorum.

Arabayı tutup koridorun sonuna doğru itiyorum ve raflar üzerime çökecekmiş gibi doğrudan dinlenme odasına yöneliyorum. Personel odası boş — Tanrıya şükür — ve dizlerim pes etmeden önce köşedeki sert plastik sandalyeye çöküyorum.

Son mesajdaki sözler hala ikinci bir kalp atışı gibi derimin altında yankılanıyor. *Benim olan şeye dokunma*. Bu, Steven'ın söyleyeceği bir şeye çok benziyor ve ben bunun o olmasını istiyorum. Çünkü alternatif olan, yani tamamen başka biri olması, itiraf etmek istediğimden daha fazla beni korkutuyor.

Lanet olsun.

Bir yeni mesaj. Bilinmeyen numara. *UGH!*

Mesajı açıyorum ve donup kalıyorum. Bir fotoğraf. Oldukça bulanık ve grenli, ama benim fotoğrafım, tanımadığım birkaç kişiyle birlikte kanepede otururken çekilmiş. Yanımda bir adam var, ama yüzü dönük, yarısı kadrajın dışında ve eli benim uyluğumda.

Bunu hatırlamadığım için midem bir anda yere çakıldı. Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Bu biraz

aptal eski sevgilime benziyor, ama yine de bunu hatırlamıyorum.

Yakınlaştırıyorum ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor. Elbisem buruşmuş ve makyajım akmış.

Bende bir sorun var.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalıyor ve her şey eğiliyor. Sanırım burada, dinlenme odasının ortasında kusacağım.

Panik, hızlı ve acımasızca içime çöküyor, sanki pençeleri varmış gibi kaburgalarımı sıkıca kavıyor.

O fotoğraf da neydi öyle?

Parmaklarım o kadar titriyor ki, neredeyse telefonumu düşürüyorum, ama görüntünün gözlerimin arkasına ve damarlarıma daha da derinlemesine yerleşmesini engelleyecekmiş gibi kilit ekranına basmayı başarıyorum. Onu görmezden gelemiyorum.

Neden hatırlayamıyorum?

Vücudum ne yapacağına karar veremiyor — cildim soğuk, kanım yanıyor ve kalbim sanki omurgamdan kaçmaya çalışır gibi deli gibi atıyor.

Sarah'ya söylersem, polise gitmemi söyleyecektir. Resmi bir işlem yapmamı söyleyecektir, ama yapamam. Ne yapacağımı bile bilmediğim halde yapamam. Olanlarla ilgili kişisel detaylara girmek istemediğim ve sürekli aldığım mesajlar hakkında endişelenmediğim halde yapamam.

Adımı girdikleri anda, kim bilir ne bulacaklar.

Kimsenin beni bulmasını istemediğimden bahsetmiyorum bile.

Bu işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyorum. Suçu ihbar edersiniz, sistem de canavarlarınızı çağırıp doğrulamaya gelir.

Yani, hayır. Sarah'ya söyleyemem. Henüz değil. Belki de aşırı tepki veriyorum. O kadar kötü olsaydı, ona söylerdim.

Metal tadı alana kadar yanağımın içini ısıyorum. Şu anda bir döngü içindeyim ve aklımdaki tek isim, orada olmaması gereken son isim, ama öyle.

O, bana tanıdık gelen tek kişi, her ne kadar dikenli tel ve kötü niyetlerle sarılmış yürüyen bir tehlike işareti olsa da, ve bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Başparmağım havada duruyor, ama sessizlik bir ceset torbası gibi üzerime baskı yapıyor ve yalnız kalmak istemiyorum.

Ben: Hey. Orada mısın?

Gönderir göndermez pişman oldum, ama otuz saniye sonra cevap verdi.

Frank: Tabii ki. Her şey yolunda mı?

Boğazım düğümleniyor, çünkü hayır. Hiçbir şey yolunda değil.

Ben: Sadece... kötü bir gün geçiriyorum. Arayabilir miyim?

Frank: On dakika sonra boş olurum. Dayan, bebeğim.

Gözlerimi kapatıp başımı duvara yasladım, telefonumu hala o kadar sıkı tutuyordum ki parmak eklemlerim ağrıyordu. Bana mesaj atan kişi bir kibrit çaktı ve ben benzin içinde duruyordum.

Fotoğrafı tekrar kontrol etmemek için tüm gücümü kullanıyorum. Yakınlaştıırıp her gölgeyi, her açığı incelememek için.

Frank: Hâlâ toplantıdayım. Bana biraz zaman verir misin?

Nefes veriyorum. Tam olarak rahatlama değil, ama daha az kötü bir şey. En azından her zaman cevap vereceğini ve her zaman ortaya çıkacağını biliyorum... istemediğim zamanlarda bile.

Ben: Evet. Sorun yok. Aslında kendimi daha iyi hissediyorum.

Frank: Kötü bir gün mü? Yoksa bir şey mi oldu?

Parmaklarım ekranın üzerinde dolaşırken, yanağımın içini ısıırıyorum. Ona söylemeliyim. Belki yararlı bir şey söyler. İhtiyacım olursa, bu konuda gerçekten bir şeyler yapabilecek birine benziyor.

Siktir, bilmiyorum.

Ne halt ettiğimi, kim benimle uğraşıyor, bu tavşan deliği ne kadar derin bilmiyorum — sadece, kendimi çekip çıkamayacağım bir şeye bulaşmış gibi hissetmeye başladığımı biliyorum.

Frank: Beş dakika sonra ararım. Bir yere ayrılma.

Gözlerimdeki acıyı bastırıp, telefonu sanki cammış gibi dikkatlice masanın üzerine koyup bekliyorum. Beş dakika yedi dakikaya uzuyor. Sonra yirmi dakikaya uzuyor ve ben onun unuttuğunu ya da belki de endişesini hayal ettiğimi düşünmeye başlıyorum. Sonra ekran gelen bir arama ile aydınlanıyor, ilk çalınıştta cevap veriyorum.

"Merhaba," diyorum, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. "Merhaba, tatlım."

Sanki bugün duymak istediği tek şey benimmişim gibi konuşuyor, ama benimle konuşurken her zaman çekiciliğini konuşturur.

"Seni beklettiğim için özür dilerim," diye ekliyor. "İyi misin?"

"Evet. Yani, hayır, ama evet. İyiyim."

"Tamam." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Ne olduğunu anlatabilir misin?"

İç çekiyorum. *Pekala, hadi bakalım.* "Az önce bir fotoğraf gönderildi, ama çekildiğini hatırlamıyorum."

Sesi alçalır. "Oh, hepsi bu mu? Araştırmamı ister misin?" Gözlerimi kırıştırırım. "Böyle bir şeyi nasıl yapacağını biliyor musun?"

"Ani." Sesinde artık daha keskin bir ton var. "Biri sana bulaşıyorsa, bundan çok daha fazlasını yaparım. Fotoğrafı bana gönder yeter."

Sessizlik uzar. Sonra sessizce, "Ben senin yanındayım," der.

Düşecek miyim yoksa atlayacak mıyım emin olamadığım bir anda boğazım düğümlenir, ama bir saniye boyunca hiçbir şey söylemem.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandım. "Bir bakarım."

Farkında olmadan tuttuğum nefesimi bıraktım. Gözlerim hala uzak duvara kilitli, bu sayede kendimi kaybetmemek için.

"Saat altıda orada olacağım," diyor sakın bir şekilde. "Bir çözüm buluruz. Birlikte."

"Tamam."

Havanın gerginleşmesi ve nabzımın tekrar hızlanması için yeterli uzunlukta bir sessizlik olur.

"Bana güveniyor musun?" diye sorar.

Soru beklediğimden biraz daha derinden etkiler.

Bilmiyorum. Güveniyor muyum?

"Sanırım..."

Şu anda ona verebileceğim tek cevap bu ve belki de vermem gerekenden fazlası.

"Bu bir başlangıç."

Kütüphaneden çıktığım anda, kaldırımın kenarında park etmiş arabasını görüyorum.

Çantamı omzuma asmış, bir ayağımı diğerinin önüne koyarak kaldırımda yavaşça yürüyorum. Her adımım ağırlaşıyor ve o fotoğrafın ağırlığını hala hissedebiliyorum, beynime bir damga gibi kazınmış.

Ben yolcu tarafına ulaşmadan o arabadan iner ve kapımın yanında bekler. Çok çekici ve zarif bir adamdır, ben bile onun yakışıklı olduğunu kabul edebilirim. Sadece başka bir şey hissedip hissetmediğimden emin değilim.

"Selam, bebeğim."

Kapıyı açıyor ve ben tek kelime etmeden içeri giriyorum. Deri koltuklar çoktan ısınmış ve zenginlik ve kolonya kokuyor.

"Zor bir gün müydü?"

Kısa, kırılgan bir kahkaha attım. "Öyle bir şey."

Her zaman böyledir, çünkü gerçeği yüksek sesle söylersem ne olur? Biri daireme gizlice girip bir not bırakmış. Ama not boşmuş. Ya da belki geçmişin bulanıklığı azalıyor ve daha çok bir ilmek gibi hissettirmeye başladığını söyleyebilirim? Hayır, deli gibi görünmeden bunların hiçbirini söyleyemem.

Bir eliyle direksiyonu, diğer eliyle kol dayanağını tutarak kaldırımdan uzaklaşıyor. Her hali kontrolü elinde tuttuğunu gösteriyor.

"Bardaki vardiyayı kaçırmak mı istiyorsun?"

Sesi rahat ama gitmemi istemediğini anlayabiliyorum. "Onları arayıp gelmeyeceğini söyleyebilirim."

Kafamı sallıyorum. "Bunu göze alamam." "Ben öderim."

Tabii ki öyle derdi. Çünkü onun gibi erkekler böyle yapar, çatlaklara para atarlar ve yapıştırıcıymış gibi davranırlar.

"Bunu da karşılayamam," diye mırıldanıyorum.

Çenesi hafifçe seğiriyor ama ısrar etmiyor.

"Senin yalnız kalman hoşuma gitmiyor," diye bir süre durakladıktan sonra, bunu itiraf etmek ona zor geliyormuş gibi, "Birinin seni takip ettiğini söyledikten sonra."

Aslında takipçim olduğunu tam olarak söylemedim. Ona bakmıyorum, bunun yerine gözlerimi pencereden dışarıya çevirip sokak lambalarının yanıp sönmesini izliyorum. Ne demeliyim ki? *Aslında, neler olup bittiğini bile hatırlamıyorum.*

Ve evet, tek emin olduğum şey, telefonum her çaldığında midemde hissettiğim ağrı ve bunun Sarah'dan bir meme mi yoksa ölüm tehdidi mi olduğunu bilememem.

"Beni korumak zorunda değilsin," diyorum onun yerine. "Ve bunun bir sapık olduğunu da hiç sanmıyorum."

Her ne kadar içimden öyle hissetsem de, muhtemelen haklıdır. Burun kıvrır. "Tabii ki öyle. Sen benimsin."

Buna cevap vererek haklı çıkarmayacağım, o yüzden sanki o sözleri söylememiş gibi önüme bakmaya devam ediyorum. Tanrım, erkekler neden anlamadıkları şeyleri iddia ederler ki?

Aramızda sessizlik uzar, ama o, muhtemelen cevapsızlığımı bir onay olarak düşünerek konuyu kapatır. *Harika.* Onu düzeltemeden sözümü keser.

"Bir süreliğine çıkmam gerek."

Gözlerimi kırpıştırıp başımı çeviriyorum, ama profili gölgelerin içinde, temiz çizgilerle ve imkansız bir sakinlikle oyulmuş gibi.

"Nereye?"

"İş gezisi. Sadece birkaç hafta yokum. Doğu kıyısına gidiyorum."

Üç hafta boyunca beni izlemeyecek ve her gün çıkma teklifinde bulunmayacak. Belki bu iyi olur, ama ya o yokken bir şey olursa?

"Senin de benimle gelmeni istiyorum."

Bu sözler beni sol kroşe gibi vurdu. *Ne oluyor lan?* Ona yavaşça döndüm, sanki onu yanlışı duymuşum gibi gözlerimi kırıştıtararak.

"Ne?"

O hiç irkilmedi, aksine, sanki ben ürkek bir atmışım gibi, sesini yumuşak tutarak bana doğru eğildi.

"Sadece bir düşün," dedi hızlıca, sanki bir seyahat broşürü gibi sunumunu yapmaya başlamıştı. "Büyük bir şey değil. Çoğu zaman çalışıyor olacağım, ama orada spa, özel süitler var. Güvende olacaksın ve şehirden uzaklaşacaksın. Artık arkandan bakmak zorunda kalmayacaksın. Sadece rahatlayabilirsin."

Güvende.

Tanrım, erkekler anahtarı ellerinde tutarken bu kelimeyi kullanmayı çok seviyorlar. Tekrar gözlerimi kırıyorum, çünkü gülmemek için gerçekten çok uğraşıyorum. Ya da çılgılık atmamak için. Ya da arabanın kapısını açıp trafiğe atlamamak için.

"Frank, üç hafta boyunca öylece gidemem."

"Neden?"

Neden olmasın? Sanki tüm hayatım bir vardiyayı kaçırmamla çökmeye hazır değilmiş gibi.

"Bazılarımızın iş denen bir şeyi var," diye mırıldanıyorum.

Sanki dramatik davranan benmişim gibi elini sallıyor. "Kaybedeceğin parayı ben öderim. Bunu zihinsel sağlık molası olarak düşün."

Evet, tabii. Çünkü güvenebileceğimden emin olmadığım bir adamla lüks bir süitte mahsur kalmak kadar iyileştirici bir şey olamaz.

Kafamı sallıyorum.

"Yapamam." "Neden?"

Bu sefer sesi alçalır ve artık bir soru değil, bir meydan okumadır.

Tereddüt ediyorum, çünkü gerçek şu ki, gerçek bir nedenim yok. En azından yüksek sesle söyleyebileceğim bir nedenim yok. Sadece içimden gelen bir his, bunun doğru olmadığını söylüyor. Onunla bir yere gitmek, ne olduğunu bile bilmeden kendimin son parçalarını teslim etmek gibi geliyor. Bu işe atılmam ona haksızlık olur.

"Ben... yapamam," diyorum sonunda. Ona bunun bir yere varamayacağını söylemeden önce, kendi hislerimi anlamam gerek.

Burnundan sertçe nefes verir. "Senin evinde kalmamalısın," der, başka bir caddeye girerken sinyal lambasını yakar.

"Güvenli değil. Bunu biliyorsun."

"Kilitleri değiştirdim."

"Kilitler, içeri girmeyi zaten bilen insanları durdurmaz."

Bu ne anlama geliyor? Dakikalar sonra ilk kez, beni gerçekten kimden korumaya çalıştığını merak ediyorum.

Ona bir bakış attım, biraz tedirgin hissederek. Ve evet, içimden bir ses onun haklı olabileceğini, belki de uzaklaşmanın daha güvenli olacağını düşünmeden edemiyor.

Ama üç hafta mı? Frank'le mi?

Onun ellerini kendine saklayacağına imkan yok ve ben, kendimi kurtaramayacağım başka bir duruma düşmemek için onun rahatlık anlayışından kaçarak yarım ay geçirmek istemiyorum.

Evet... hayır.

Tanrım, sanırım bir sapıkla şansımı denemeyi tercih ederim.

Sadece bu düşünce bile kapıyı kapatıyor. Buna hazır değilim.

Ve kesinlikle *ona* bu şekilde hazır değilim.

"Her şey yolundaymış gibi davranmak istiyorsan, bu senin seçimin. Ama bu seyahatten döndüğümde, o daireden çıkmış olmanı istiyorum."

Başımı ona doğru çeviriyorum.

"Anlamadım?"

"Daha güvenli bir yer bulmana yardım ederim. Bütçene uygun bir yer. Tanıdığım biri var."

"Frank..."

"Bu tartışmaya açık bir konu değil."

Söyleyiş şekli içimde derin bir sıkıntı yaratıyor.

Şey...

"Ben senin çözümlen gereken bir sorun değilim."

"Sen bir sorun değilsin," diyor, arabayı kaldırıma yanaştırırken. "Benim olan şeylere çok iyi bakarım."

O eğilip, sanki galibiyeti ilan edercesine yanağıma bir öpücük kondurdu.

"İndiğimde sana mesaj atarım."

I6

“SILENCE WILL GET YOU FURTHER THAN SYMPATHY.”
(ESPECIALLY WHEN THEY EXPECT BOTH)

Ani

Bazı geceler, içeri girdiğim anda hissediyorum. Derimin altında bir kaşıntı hissediyorum, sanki bir şey daha ters giderse masayı devirip barı ateşe verecekmişim gibi.

Bu gece de o gecelerden biri.

Arka kapıdan içeri girip, bira lekeleriyle kaplı zeminin ve neon ışıklarının yarattığı düşük frekanslı uğultunun içine girdiğim anda, hasta olduğumu bildirmem gerektiğini anlıyorum. Ama yapmadım, çünkü ben öfke sorunları olan ve başa çıkma becerisi zayıf, sorumlu bir yetişkinim. *Ve faturalarım var.*

Sarah çoktan bağırmaya başlamış, istifa etmek üzere gibi görünen bir adama emirler yağdırıyor. "Orada öyle durma, biri ölmeden önce temizle şunu."

Bilardo masalarının yanında başka bir tepsi daha yere düşüyor ve sanki bana atılmış gibi irkiliyorum. Vardiyam daha başlamadı bile ve iki dakika sonra saldırıya uğrayacağım.

Bara yapışmış iki müdavimi itip kakarak geçiyorum, yarı temiz bir havlu kapıyorum ve tezgahı cilasını çıkacak kadar kuvvetle ovmaya başlıyorum. Eğer duyguları olsaydı, bana uzaklaştırma emri çıkarırdı.

Sarah, bir kaşını kaldırarak musluklardan bana bakıyor. "İyi misin, yoksa yine bar kavgası mı çıkacak?"

Başımı kaldırmıyorum. "Birini bıçaklamayacağım."

Benimle gurur duyuyormuş gibi sırtıyor. "İşte benim kızım."

Sarmal haline gelmemek için silmeye devam ediyorum, ama duvarlar çok yakın geliyor ve cildim çok gergin hissediyor. Ve yemin ederim ki tavan ensemde nefes alıyor. İyi tarafı, bahşiş kavanozum doluyor, muhtemelen bana dokunan birini ısıtırmışım gibi görüldüğüm için. Erkekler bu konuda iğrençtirler — zehri ön sevişmeyle karıştırırlar.

Ve sonra onu görüyorum. Siyah gömleğiyle orada oturuyor, günah gibi bir vücuda sahip, saatine göre ya çığlık atmak ya da ağlamak istemenize neden olan aynı okunaksız yüzüyle. Orada oturmuş, telefonuna sırtarak bakıyor.

Ona yumruk atmak istiyorum. Belki de onu gördüğüm anda göğsümde hissettiğim bu duygu, cehennemi ateşleyen şeydir.

O olmalı. Benimle dalga geçen o olmalı. Eğer o değilse, o zaman resmen aklımı kaçırmışım demektir. Ve dürüst olmak gerekirse, belki de bu daha kolay olurdu. Daha iyi düşünebilmeden, barın karşısına geçtim.

"Senin sorunun ne?" diye tıslıyorum, avuçlarımı tezgahın üzerine vurarak, sanki bu beni tezgahın ötesine fırlamaktan alıkoyan tek şey gibi.

"Daha açık olmalısın, canım."

Sevgili?

Söyleyişi küçümsemeyle dolu ve sırtımı sıcak bir demirle vurmuş gibi. Yüzündeki sırtışı tokatlamak, sonra dişlerimle parçalamak istiyorum.

Kalbim deli gibi atıyor ve beynim arızalanıyor. Tek yapabildiğim, sanki arkadaş olmadığımızı unutan tek kişi benmişim gibi ona bakmak.

O, hayal ettiğim tüm kötü kararların bir araya gelip mükemmel, sinir bozucu bir adam haline gelmiş hali gibi görünüyor. Tanrım. Damarları bile beni mahvedecekmiş gibi görünüyor. Aklım hemen onun büyük ellerini ve onları istediğim tüm yerleri hayal etmeye başlıyor...

Birden patladım. "Cidden, izin günlerinde takipçi oynamaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

"Seni izlemek isteseydim," diyor, sesini alçaltarak, "burada durup bana bunu sormuyor olurdun."

O ses... Tanrım. Duman gibi tenimde kayıyor ve kira ödüyormuş gibi bacaklarımın arasına yerleşiyor. Bunun bu kadar hızlı olması da nefret ediyorum. Vücudumun sanki onun çözmesi gereken bir sorunmuş gibi tepki vermesi. Bekle, az önce ne dedi?

Gözlerimi kırıştıtararak omurgamı dik tutmaya çalışıyorum. "Bu beni korkutmak için miydi?"

"Seni düşündürmesi gerekiyordu."

"Buraya felsefe yapmaya gelmedim," diyorum sertçe. "Buraya geldim çünkü sen hayatımdan nasıl uzak durman gerektiğini bilmiyorsun."

Bana bakar ve gözlerindeki bakış ölümcüldür. "Bunun benim yüzümden olduğunu mu düşünüyorsun?"

beni

m Bu bir soru değil.

yüzü "Uzak bir ihtimal gibi davranma," diyorum. "Sen

mde

n

oldu

ğunu

mu

düşü

nüyo

rsun

?"

. Benim bulunduğum yerlere geldin. İlk günden beri etrafımda dolanıyorsun, sanki bir şey bekliyormuşsun gibi."

Yine o lanet gülümseme. Keşke ona bu kadar dikkat etmeseydim de, gömleğinin göğsündeki her kesik çizgiye yapıştığını fark etmeseydim. Ya da sedir ve şiddet gibi kokuşunu. Keşke şu anda uyluklarım birbirine yapışık olmasaydı.

"Çok tatlı," diye mırıldanıyor, gözleri parlıyor. "Bunun seninle ilgili olduğunu sanıyorsun."

Çenem geriliyor.

"Takip edilen ben olduğumda, her zaman benimle ilgili olacak."

Bakışları keskinleşir. "Takip edenin ben olduğumdan emin misin?"

Ona yaklaşıyorum, ondan yayılan ısıyı hissedecek kadar yakın. Kalbim kaburgalarımın vurarak tehditkar bir şekilde atıyor ve ona vurmam mı yoksa öpmek mi istediğimi anlamak gittikçe zorlaşıyor.

"O zaman burada ne işin var?"

Aramızdaki havayı çalacak kadar eğildi. "İzliyorum."

"Neden?"

Sesi alçalır. "Çünkü birinin yapması gerekiyor."

Gözlerimi kırıştıtırırım. Beklediğim cevap bu değildi. Ama reddetme de değil. Kalbim bir an durur, ama hemen toparlanırım. *Bu ne*

anlamına geliyor?

"O fotoğrafı başka kim gönderebilir ki?" diye fısıldarım. "Başka kim benim nerede yaşadığımı, ne giydiğimi, kiminle olduğumu bilir ki?"

Gözlerinin arkasında bir şey parıldıyor. Ve ilk kez,
—lanet olsun—belki de gerçekten bir şeyin peşindeyim. Yavaşça doğrulur ve bu çok tehlikelidir çünkü benden çok daha uzundur.

"O zaman yakın birisi olmalı," sesi yumuşak, ama arkasında bir şey var. "Senin hayatına aldığın biri."

Çenem sıkıca kapanır. Bu çok sert ve kabul etmek istemediğim gerçeğe çok yakın bir söz. Sanki birisi çatlaklardan içeri girip ipleri çekmeye başlamışsa bu benim suçummuş gibi konuşuyor. *Kimseyi içeri almamın bedeli bu.*

Yanağımın içini ısıırıyorum. Sertçe. Eh, o da siktirip gidebilir. Bu benim hatam değil.

"Kimseyi hayatıma sokmadım," diye tersliyorum. "Onlar sadece... bir yol buldular."

Sessizce beni inceliyor. Sanki söylediğim her kelimeyi kataloglayıp sonra kullanmak üzere saklıyor gibi. Onun yanında her göz kırpmaya bir risk gibi geliyor.

"Yani, sana baktığımda, seni elde etseydim ne yapacağımı bildiğim için," diyor, "sen benim... olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır. Kendimi toparlamaya çalışırım ama beceremem

—tüm sinir sistemim sanki yanıyormuş gibi alev alıyor ve kibriti tutan da o. Cildim çok gergin ve boğazım kurumuş. Aniden, onun yatakta neler yapabileceğini hayal etmeye başlıyorum. *Tanrım, Ani, şimdi olmaz.*

"Beni tanı mıyorsun bile," diyorum, ama bu savunmadan çok meydan okumaya benziyor.

"Öyle mi?"

Sesi bir oktav daha alçalıyor ve içimdeki o korkunç, hain şey, yanlış yerlerde kasılmaya başlıyor.

"Dikkat çekmek istediğinde hangi parfümü kullandığını biliyorum. Yalan söylediğinde yanağının içini ısırdığını biliyorum. Seninle aynı havayı solumaya layık olmayan bir adamla randevuya çıktığını biliyorum ve onun sana verdiği kolyeyi hâlâ bir anlamı varmış gibi taktığını biliyorum."

Elim refleks olarak boğazıma gider. Siktir. Siktir. Siktir.

Ağız seğiriyor.

"Bunun seni tam bir sapık gibi gösterdiğinin farkındasın, değil mi?"

Yavaşça gülümser. "Hayır. Buna dikkat etmek denir, canım."

Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki neredeyse Tanrı'yı görecekmişim, ama bu sadece bir maske. O eğiliyor — sanki barın sahibiymiş gibi dirseklerini bara dayıyor — ve sesi derimin altına işliyor.

"Kimsenin görmediğini sandığın zamanlarda tırnaklarını ısıırıyordun. Ama sadece biri cin sipariş ettiğinde. Sen cin sevmezsin. Peki onu sipariş eden adam? Düzenli bir müşteri. Onu sevmiyorsun."

Gözlerimi kırkıyorum. Nabzım hızlanıyor. *Bu da ne böyle, Dr. Phil mi?* Ama o henüz bitirmemiş.

"Ben buraya geldiğimden beri telefonunu üç kez kontrol ettin, ama hiçbir şeye cevap vermedin. Bu da birinden kaçtığın anlamına geliyor."

Aramızdaki sessizlik uzar ve tek düşünebildiğim, onun beni fark ettiğimden daha uzun süredir izlediği. *Belki de takipçi olan odur.* Sanki olağanüstü bir şey olmamış gibi arkasına yaslanır ve beni cerrahi bir hassasiyetle incelememiş gibi davranır.

"Ona gözlem denir," diyor yumuşak bir sesle. "Takip etmek değil."

Çenem gerilir ve boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yayılır, ama onu bastıramam. Bu konularda haklı olması beni sinirlendirir ve lanet olsun ki, benim amcığım, nedense, sanki bir tür çiftleşme ritüeliymiş gibi, bunun her saniyesini sevdi.

Evet, baba, cin siparişlerinde irkildiğimi fark ettiğin için teşekkürler.

Daha da çok nefret ettiğim şey, benim bile farkında olmadığım şeyleri görmesi.

"Müşterilerim var," diye mırıldanıyorum, topuklarımın üzerinde dönerek.

Cevap beklemeden salıncak kapıdan geçip muslukların olduğu yere geri dönüyorum, Axe kokan ve babasıyla sorunları olan bir üniversiteli genci neredeyse dirsekliyorum.

"İki viski daha!" diye bağılıyor biri altıncı masadan. "O zaman kışını kaldır da gel al," diye tersliyorum. Sanki şaka yapıyormuşum gibi gülüyor. Yapmıyorum.

Sarah bana bir bakış atıyor ama ben onu görmezden geliyorum. Ellerim otomatik pilotta hareket ediyor ama kafam başka yerde. Eğer o mesajları gönderen Steven değilse

... daireme girip o kartı bırakan o değilse... o zaman kim?

Midem düğümleniyor.

Frank'le gitmeliydim.

Evet demeliydim, bu onun pahalı bir otel odasında korumalık yapmasına izin vermek anlamına gelse bile. Bunun yerine buradayım, hala izleniyor ve oyuncak gibi oynanıyorum. Şimdi nefret etmem gereken adam yerine kendi akıl sağlığını sorguluyorum.

Steven tehlikeli olabilir, ama eğer o değilse ve ben yanılıyorsam, bu demektir ki dışarıda daha kötü biri var — ve ben onun kim olduğunu ya da ne istediğini bilmiyorum.

Son yapışkan masayı silerken barın sonuna doğru bakıyorum ve evet, o hala orada.

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Ve lanet olsun, çok seksi.

Elimi saçlarımdan arasından geçirip, kimsenin duymasını istemediğim bir şeyler mırıldanıyorum ve sanki şu anda kendi derimde yanmıyormuşum gibi öfkeyle ona doğru yürüyorum.

O, odada izlemeye değer tek şey benimmişim gibi yaklaşmamı izliyor ve ben de elimi onun önündeki bara vuruyorum.

"Biliyor musun, harika bir fikrim var."

Kaşlarını kaldırıyor. "Senden gelen tehlikeli sözler."

"Telefonunu istiyorum."

Gözünü bile kırpmıyor. "Oh, bu iyi olacak."

"Duydun beni." Eğilip yaklaşırım. "Kilidi aç. Ver onu bana."

O tamamen hareketsiz kalır. Ağız sanki gülecekmiş gibi seğirir ve ben onun tadının nasıl olduğunu bilmek isteyen tarafımı nefret ederim. "Beni nefret edecek bir şey bulmayı mı planlıyorsun?"

Çok tatlı."

"Kendimi aramayı planlıyorum," diyorum. "Senin telefonundan. Böylece bana mesaj atan kişinin sen olup olmadığını kesin olarak öğrenmiş olacağım."

O arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken, daha çok eğleniyor gibi görünüyor. Gömleğinin pazılarını sıkıca saran hali, dizlerimin üzerine çöküp onun görünüşü kadar tehlikeli bir tadı olup olmadığını öğrenmek istememe neden oluyor. *Hayatım mahvoldu.*

Odaklan.

"Ne olmuş yani," diyor tembelce, "seni tahrik eden her erkeği, biri gözünü kırpana kadar sorguya mı çekeceksin?"

Ona tokat atmalıyım. Ya da kendime. Birimizin buna ihtiyacı var. "O kadar da özel değilsin."

Omuzlarını silkiyor, son derece kendini beğenmiş bir şekilde. "Bu da ikimizden birini yapar."

Tanrım, ondan ve sesinin beni sinir etmesinden nefret ediyorum. Ve *bacaklarımın arasından. Ugh.*

"Bunun daha çok takipçi davranışı olduğunu farkındasın, değil mi?" Kızgın gibi davranmaya çalışıyorum, ama sesim çaresiz çıkıyor. "Söylediğin şeyler, o..."

"İzlemek takip etmek değildir," diyor yumuşak bir sesle. "Bunu daha önce konuştuk."

"Tam bir takipçinin söyleyeceği bir şey gibi."

O gülüyor. "Yine de buradasın ve numaramı istiyorsun."

Gözlerimi kısıyorum ve onu yumruklamayı ciddi ciddi düşünüyorum.

"İstiyorum değilim. Doğruluyorum."

"Tabii," diyor yavaşça. "Tamamen farklı."

Gözünü kırpmadan, ekranı kilidi açılmış halde telefonu aramızda tutuyor.

"Ee?" sesi, tenimi ürpertecek kadar alçalır. "Hadi. Kendini ara."

Kendimi sorgulamadan önce onu elinden kapıyorum. Telefon sıcak, hâlâ onun vücut ısını taşıyor ve aklıma gelen düşünce o kadar istenmeyen, o kadar aptalca ki, telefonu neredeyse düşürüyorum.

Telefon onun cebindeydi.

Tam da...

Hayır.

Kesinlikle hayır.

Şu anda zihnimi penislerle meşgul etmenin sırası değil. Şu anda bel bandının ne kadar aşağıda olduğunu veya hayatları mahvetmek için iç çamaşırı giymeyen erkeklerden biri olup olmadığını merak etmenin sırası değil. Ya da ne kadar büyük olduğunu.

Bu, "Beni kim tehdit ediyor lan?" anı. Gerçek hayattaki bir tehlike anı.

"Giysilerinin altında ne olduğunu hayal edelim" anı değil.

Terapiye ya da cinsel perhiz yapmaya ihtiyacım var. Ya da belki bir beyzbol sopası ve bir öfke odasına. Belki de üçüne birden.

Numaramı yazıyorum ve parmaklarım terliyor. Bu aptalca.

Bu çok aptalca. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum.

Arama tuşuna basıyorum ve telefonum — hala barın altında yüzüstü duruyor — titremeye başlıyor.

Ona bakıyorum, ters çeviriyorum ve tabii ki... ekranımda görünen numara değil.

Midem düğümlenir, ama emin olmak için telefonu kapatıp son aramaları tekrar kontrol ederim. O değil ve bu bir şekilde daha da kötüdür. Çünkü bu, başka birinin nerede uyuduğumu, ne giydiğimi ve kiminle olduğumu bildiği anlamına gelir. Ve ben onların kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu da demek oluyor ki, neyle uğraştığımı bilmiyorum. Steven kıpırdamadı.

Kollarını kavuşturmuş, sadece beni izliyor.

ve o aptal, okunaksız gözleri, sanki kendi şüphelerimin ağırlığı altında boğulmama izin veriyormuş gibi. Ve birdenbire kendimi aptal hissediyorum. Utanıyorum.

"Gördün mü?" diyor, sinir bozucu bir sakinlikle. "Ben değil."

Gözlerine bakmadan telefonu geri veriyorum, çenemi sıkıca kapalı tutuyorum. "Başka bir numara alabilirdin."

O, hiç aldırmadan telefonu alır. "Olabilir. Ama seni korkutmak isteseydim, Ani..." Öne eğilir ve sesi... Tanrım... Sesi alçalır ve lanet bir itiraf gibi kulağımın kabuğuna dokunur. "Tek kullanımlık telefon kullanmazdım. Ortaya çıkardım. Orada olduğumu bilirdin çünkü beni hissedebilirdin."

Nefesim kesildi.

Söyledikleri yüzünden değil, ona inandığım için.

Her kelime bir söz gibi geliyor. Tereddüt yok. Blöf yok. Sadece soğuk, sert bir kesinlik, baştan çıkarmak için yaratılmış bir sesle söyleniyor. *Ve bu beni daha da tahrik ediyor. Mahvoldum.*

"Ben oyun oynamam," diye mırıldanır. "İstedığımı alırım." Ben

de gülümserim, ama sesim çok tiz çıkar.

"O zaman belki de gitmelisin," diyorum sertçe, "senin olmayan bir şeyi almadan önce."

Ama sesim istediğim etkiyi yaratmıyor. Gözleri çoktan düşmüş, doğrudan ağızıma bakıyor ve ben o bakışı tanıyorum. O bakışı hissetmiştim. O bakış, bilmemesi gereken şeyleri biliyor, mesela kendimi kaybettiğimde tadıma ne geldiğini

ve kırıldığımda ne tür sesler çıkardığımı.

Sıcaklığı cildimde hissedilecek kadar bana yaklaşıyor. Sedir ağacı, deri ve dolu bir silah ile "siktir git" gülümsemesi arasında kalan her ne varsa onun kokusu geliyor.

Bu kokuyu çoktan ezberlemiştim ve bu durumun pek de yardımı olmuyor.

"Sen olsam dikkatli olurdum." Ve birdenbire, tam boyuna kadar dikleşti.

Hay sıçayım.

Ona bakıyorum ve sağduyumun, kendini kurtarmak için erken çıkıyormuş gibi binadan ayrıldığını hissedebiliyorum.

Nabzım mahvolmuş.

Omurgam sıvılaşmış.

Ve onurum lanet olası bir iplikle tutunuyor.

"Ben paylaşmam," sesi fısıltıdan biraz daha yüksek, ama bir söz gibi geliyor. "Ve benim olan bir şeyi asla unutmam."

Tanrım.

Vücudum nasıl bu kadar aptal olabilir? Ağzını açıyor ve birdenbire yumurtalıklarım düşmanca bir ele geçirme planı yapmaya başlıyor. Geri adım atıyorum çünkü mecburum. Ona bu kadar yakın kalmaya devam edersem, ya ona vururum... ya da beni mahvetmesine izin veririm.

Ve beni tanıyan biri olarak, ikisi de olacak. Bu sırayla. Sonra muhtemelen ona tekrar vurmak isteyeceğim. Bana bu hissi yaşattığı için.

"Son dakika haberi," diyorum, keskin bir ses tonu kullanmaya çalışarak. "Ben senin değilim."

Bana attığı o gülümseme, neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyor. Tanrım, yardım et. O gülümseme, öyle konuşan, seks ve sırlar gibi kokan bir erkekte bu kadar iyi görünmemeli.

"Henüz değil."

"Gitmelisin," diyorum, arkamı dönerek, çünkü bu kadar yakın durmaya devam edersem yanacağımdan çok fazla bunalmış durumdayım.

Bir bez parçası kovaya atıp lavaboda ellerimi yıkarken, barın üzerindeki aynada kendime bakıyorum. Yorgun görünüyorum. Sadece mesai bitiminde hissedilen yorgunluk değil, kimseye güvenemeyen, paranoyadan bitkin düşmüş bir yorgunluk. Makyajım akmış, saçlarım ter ve stresten yapışmış, gözlerim

gözlerim... sanki bir şeylerin ters gitmesini bekliyor gibi görünüyor. Ellerimi kurularıp telefonumu alıyorum ve daha önce bakmadığım mesajı görüyorum.

Biliyor musun, siktir et. Kim olursa olsun, bu herifi engelleyeceğim.

Bilinmeyen: Fotoğraflı beğenmedin mi? Çok güzel görünüyordun. Teşekkür etmemen çok yazık.

Kanım donuyor ve nedense bu bir tehditten daha kötü, çünkü bu kişi beni sadece korkutmak istemiyor, beni tanıdığını düşünüyor.

Numarayı engelliyorum ve sanki bu bir işe yarayacakmış gibi telefonu çantamın derinliklerine atıyorum. *Sanki o hala orada olmayacakmış gibi, tekrar baktığım anda beni mahvetmek için beklemeyecekmiş gibi.*

Şu anda eve yürüyerek gitmenin pek de akıllıca bir fikir olmadığını biliyorum. Bu, seni manşetlere taşıyacak türden aptalca bir karar, ama saat geç oldu – ya da erken, sanırım – ve barın yanıp sönen ışıkları altında taksi beklemek daha da kötü geliyor. Ondan olabildiğince uzaklaşmam lazım.

Hava almam lazım.

Frank'e iyi olduğumu söyledim ve söylediğimde buna inanıyordum, ama şimdi, burada kaldırımda, sadece sönmekte olan sokak lambalarının vızıltısı ve ara sıra ıslak kaldırıma çarpan lastiklerin tıslaması dışında hiçbir şey yokken... Artık o kadar emin değilim.

Etrafta kimse yok ve duyabildiğim tek şey kendi ayak seslerim ve düzensiz olmamaya çalışan nefesimin sesi. Anahtarlarım parmaklarımın arasında, sönük küçük dişler gibi dışarı çıkıntı yapıyor. Biri bana saldırırsa ne yapardım bilmiyorum ama en azından direnerek düşerdim.

Sokak lambalarının sürekli yanıp söndüğü köşeyi geçiyorum ve birinin beni izlediğini hissettiğime yemin edebilirim, ama arkama bakmıyorum. Arkama bakmak, orada bir şey olduğunu düşündüğüm anlamına gelir ve ben bu oyunu oynamayacağım.

Daireme vardığımda, telefonum tekrar titrediğinde anahtarlarımla uğraşıyorum.

Franks: Şehri erken terk ediyorum. Son teklifim: benimle gel. Seni güvende tutacağım.

Bir an için... bunu ciddi olarak düşünürüm. Ortadan kaybolmak istiyorum. Güvende hissetmek istiyorum. Gölgeler, mesajlar ve yatak odamda bırakılan kartlar hakkında düşünmeyi bırakmak istiyorum, ama Frank'le gitmenin ne anlama geldiğini biliyorum.

Ben: Yapamam.

I7

“LET THEM BELIEVE IT’S THEIR IDEA.”
(THAT’S HOW YOU MAKE THEM STAY)

Ani

Resmi olarak önümüzdeki iki hafta işten izinliyim, buraya taşındığımdan beri tek bir gün bile izin almadığım düşünülürse bu neredeyse yasa dışı gibi geliyor. Bu zamanı bazı şeyleri halletmek için kullanmam gerektiğini biliyorum — ev aramaya başlamak, bir plan yapmak — ama saat geç oldu ve çift mesaiye çıktığım için eve yeni geldim. Beynim yorgun.

Sabah hallederim.

Ama kapıyı arkamdan kapattığım anda, bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Yalnız olmadığınızı bildiğinizde, sessizlikten daha gürültülü bir şey yoktur.

Görünürde bir şey yoktu; kırık pencere, aralık kapı, koridorda korku filmi gölgesi yoktu. Ama hava... tuhaftı.

Sürgüyü kilitliyorum, sonra emin olmak için tekrar kontrol ediyorum ve parmaklarım bir saniye fazla zincirin üzerinde kalıyor, sanki o ince metal parçası akıl sağlığımın sınırlarını zorlayan şeyi geri tutabilecekmiş gibi.

Işıklar normal şekilde yanıyor, her şey aynı görünüyor.

Çoğunlukla.

Anahtarlarımı kaseye bırakıp botlarımı çıkarırken donakalıyorum. Tezgah çok temiz. Bir şey eksik. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum.

şu anda ne olduğu konusunda emin değilim, ama bir şeylerin kaybolduğundan eminim.

Bu düşünceyi kafamdan silmeye çalışıyorum, ama vücudum buna inanmıyor. Kollarımdaki tüyler yine de diken diken oluyor. Beynim bunu mantıklı açıklamaya çalışsa da, ensemde o eski, tanıdık statik elektrik hissi bir şeylerin ters gittiğini uyarıyor.

Odalarımı kontrol etmeye başlıyorum, ama her şey dokunulmamış gibi görünüyor. Hiçbir şey hırsızlık izi göstermiyor. Hiçbir şey açıkça bozulmuş gibi görünmüyor, öyleyse neden kalbim sakinleşmiyor?

Kanepeye geri dönüyorum, yavaşça oturuyorum, sanki kapının patlayarak açılmasını bekliyormuşum gibi gözlerimi kapıdan ayırmıyorum.

Sonunda uykuya dalmış olmalıyım, çünkü birinin adımı haykırmasıyla uyanıyorum. Gözlerim birden açılıyor ve kalbim güm güm atmaya başlıyor.

Anında lambayı yakıyorum ve oda ışıkla doluyor, ama orada kimse yok. Sadece gölgeler ve sessizlik var. Ama bir şeyler ters. Hissediyorum, sessizliğin hemen altında ağır ve uğultulu bir şey var.

Çıkmadan önce kanepenin arkasına attığım battaniyeyi almak için arkama bakıyorum, ama battaniye artık orada değil. Hayır, mükemmel bir kare şeklinde katlanmış, yanımdaki minder üzerinde bir kartvizit gibi duruyor.

Midem bulanıyor. Onu ben katlamadım. Dokunmadım bile. En azından, ona dokunduğumu hatırlamıyorum.

Tanrım,
katladım mı?
Hayır,
katlamadım.

Yani ya aklımı kaçıırıyorum... ya da biri buradaydı ve beni uyandırmamak için yeterince dikkatli davrandı. Deli miyim? Belki de katladım?

Saniyeler içinde ayağa kalkıyorum, bir bıçak alıyorum ve kapıyı sanki bana kesin bir cevap verecekmiş gibi kontrol ediyorum, ama kapı hala kilitli ve zincir hala sıkıca yerinde. Şimdi hızlı hareket ediyorum, paniğe kapılmamaya çalışıyorum, dolapları, gardıropları ve hatta yatağın altını kontrol ediyorum.

Duş perdesinin arkasını kontrol ediyorum, çünkü evet, tam olarak böyle ölmek istemiyorum. Çıplak ve gözlerime şampuan kaçmış halde... ama hiçbir şey yok.

Beni en çok korkutan da bu.

Tezgahtan telefonumu alıp, sanki bana ihanet etmiş gibi şarj cihazını duvardan çekip çıkardım ve iki cevapsız aramam vardı. Biri Sarah'dan, diğeri Frank'ten. Ondan bir de mesaj vardı ama açamadım çünkü eğer tatlı bir mesajsa, ona tekrar inanmaya başlayacağım. Ve eğer sinir bozucu bir mesajsa, telefonu lanet olası pencereden dışarı atacağım.

İki seçenek de iyi sonuçlanmayacak.

Başparmağım Sarah'nın isminin üzerinde duruyor, onun normal bir insan gibi derin uykuda olduğunu biliyorum, ama yine de dokunuyorum. Bir kez çalıyor, sonra doğrudan sesli mesaja geçiyor.

Sanırım sabahın ikisinde kendinden geçiyorsan, evren bunun için yalnız olduğundan emin oluyor.

Ekrana bakıyorum.

Steven'ın numarası, daha önce kendim aradığımda orada duruyordu. Sanki onun da artık bu karmaşaya bulaştığını hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Ellerim titriyor. Ona ihtiyaç duymak istemiyorum ve ona borçlu olmak da istemiyorum, ama burada oturup bir sonraki Dateline bölümünün kahramanı olup olmayacağımı merak etmek de istemiyorum. Hala hiçbir şey yazmıyorum, çünkü ne yazabilirim ki?

Hey, sanırım ben baygınken biri eşyalarımı yeniden düzenlemiş ve şimdi kafam allak bullak oldu, lütfen gelip stalkerımdan daha korkutucu olabilir misin?

Takipçi konusunda yalan söylüyor da olabilir. Hayır, olmaz.

Muhtemelen güler, sonra kendini beğenmiş, dayanılmaz ve sinir bozucu bir şekilde haklı olduğunu söyleyen bir şey söylerdi. Ve hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum... yalnız olmak mı, yoksa onunla yalnız kalmak mı?

Sanki bu şekilde hissetmemin suçu onda gibi telefonumu kanepeye fırlatıyorum. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum. "Biz iyiyiz."

Yastıklardan kalkarken bacaklarım sanki bensiz hareket ediyor gibi hissediyorum. Kendimi güvende hissetmem gereken tek yer olan yatak odasına, sanki bir savaş alanıymış gibi gidiyorum. Işıklar hala kapalı ve her şey aynı görünüyor. Hatta sıkıcı. Şu anda inanmak için ruhumu satabileceğim türden bir sıkıcılık.

Odayı geçip, bir şeyi kanıtlamaya çalışır gibi banyoya giriyorum. Belki yatmaya hazırlanmak için gerekli şeyleri yaparsam — dişlerimi fırçalar, yüzümü yıkarsam — kendimi

kendimi ikna edebilirim. Beynimin yine travma Mad Libs oynadığını.

Işığı açtım, diş fırçam yoktu. Lavaboda yoktu, her zaman bıraktığım bardağın içinde yoktu, tezgahın üzerinde yoktu. Yerde bile yoktu.

Yavaşça dönüyorum, omurgamdan bir örümcek gibi tırmanan bir korku hissediyorum ve kapıda donup kalıyorum. Diş fırçam yastığımın üzerinde. Sanki biri benim onu orada bulmamı istemiş gibi tam ortasına yerleştirilmiş.

Midem altüst oldu, sonra da dibe vurdu.

Bu ne tür bir iğrenç şaka?

Bu sadece benimle dalga geçen biri değil. Bu benim alanımda, yatak odamda, kafamın içinde olan biri. Bir adım geri çekiliyorum, sonra bir adım daha, duvara çarpıyorum ve artık yüzde bin eminim ki, lanet dairemde kesinlikle biri vardı. Yatak odamda durdular, eşyalarım dokundular ve gözyaşım köprücük kemiğime düşene kadar ağlamaya başladığımı fark etmedim.

Vücudum beni en kötü şekilde ihanet ediyor, yıllarca kaynaklayarak kapattığım zırrı parçalıyor, sarsılmaz olduğuna yemin ettiğim her savunmayı yıkıyor. Ayaklarım yerden uçarak oturma odasına geri koşuyorum, kanepeden telefonumu alıyorum, sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi, ve bu sefer... tereddüt etmiyorum.

Sarah'ı arıyorum ve yine doğrudan sesli mesaja düşüyor. Tabii ya. Muhtemelen uyuyordur, diş fırçasını yeniden düzenlemek için dairesine giren kimse olmayan, dengeli bir yetişkin gibi yastığına salya akıtıyordur.

Mesaj bırakmıyorum çünkü tek söyleyeceğim şey şu: *"Hey, yarın gerçek suç podcast'ine çıkarsam, başlık resmi olarak benim seksi bir fotoğrafımı kullanma iznin var."*

Hayır. Yapamam.

Başparmağım yine Steven'ın isminin üzerinde duruyor ve sadece ismi bile göğsümde bir sıkışma hissi yaratıyor, sanki geri dönüşü olmayan bir anlaşma yapmak üzereymişim gibi. Bir nefes boyunca ona bakıyorum. Sonra iki. Sonra üç.

Aramak çok zor geliyor, bu yüzden yerine bir mesaj yazıyorum — çünkü silebileceğim kelimelerle yardım istemek daha güvenli.

Ben: Eğer bu sensen, sen kazandın. Çok korkuyorum. Eğer sen değilsen, o zaman tanıdığım tek piç sensin.
Ne yapmalıyım?

Kendimi sorgulamadan önce gönder tuşuna basıyorum, ama parmağım ekrandan ayrıldığı anda dizlerim titriyor. Sırtımı kanepeye dayayarak yere kayıyorum ve kalbim sanki bana ait değilmiş gibi bir ritimle çarpıyor.

Bu artık sadece sapkın bir şaka değil. Belki de hiç öyle olmadı. Ekranı bakıyorum, ışık tutmasını diliyorum. O küçük noktaların görünmesini ve beni bu lanet şeyden kurtarmasını bekliyorum. Ama hiçbir şey yok. Sadece siyah cam ve kendi nefesimin sesi, düzensiz ve düzensiz. Gözyaşları yanaklarımdan akıyor ve nefesim hızlanıyor.

Tabii ki cevap vermiyor, gece yarısı. Burada, kabus gören bir çocuk gibi yere kıvrılmış oturuyorum, telefonumu delirdiğimin kanıtı değil de can simidiymiş gibi sıkıca tutuyorum.

Telefonumu tekrar açıyorum, mesajın gönderildiğinden emin olmak için. Sessizlik baskı yapmaya başlıyor, dizlerimi göğsüme çekip nefes almaya çalışıyorum, ama ciğerlerim kağıt gibi. Odanın kenarları eğiliyor, ya da belki de ben eğiliyorum. Artık ayırt edemiyorum.

Tanrım, böyle hissetmekten bıktım.

Düşünmeye çalışıyorum, gerçekten düşünmeye. Beynimi yeterince yavaşlatıp gerçekliği paranoyadan, yorgunluktan, bu lanet olası şeyin nereye doğru gittiğinden ayırmaya çalışıyorum, ama sakinlik gelmiyor. Ne kadar peşinden koşarsam, o kadar hızlı parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor, sanki tutmamam gereken bir su gibi.

Ve sonra, hiçbir uyarı olmadan, adını koyamadığım bir şey beni vuruyor.

Beyaz bir duvar var ve biri bağılıyor. Belki de benim adımları.

Belki de değil. Sanki su altındaymışım gibi sesi boğuk.

Gözlerimi yıldızlar görene kadar sıkıca kapatıyorum, sanki baskı her şeyi geldiği yere geri itecekmiş gibi. Ama çok geç. Anı bir film gibi oynatılmıyor. Parçalanarak dışarı çıkıyor, pürüzlü ve

şiddetli bir şekilde parçalanıyor, beni çok fazla duygu ve yetersiz şekil ile parçalıyor.

Çok fazla el var. Tutuyorlar ve çekiyorlar. Bacaklarım soğuk fayansların üzerinde, yere yapışmış durumda. Nabzımın hızlandığını hissediyorum ve bunu düşünmek bile boğazımı düğümlüyor. Göğsümde yine bir baskı hissediyorum ve bu hissi tanıyorum, daha önce de hissetmişim. O gece hissetmişim.

Sislerin arasından bir erkek sesi duyuyorum. Aksanlı ve tanıdık gelmiyor, ama tamamen de değil. Hatırladığım sahneye ait değil, ama şimdi sanki her zaman hikayenin bir parçasıymış gibi orada. *"Zaten bitti. Artık o onun sorunu."*

Asit boğazıma keskin ve ani bir şekilde yükselirken öne doğru eğilirim ve zemini kirletmeden önce ağızımı elimle kapatırım.

Geriye doğru sayarım... *Beş. Dört. Üç. İki...* Nefes ciğerlerime geri dönmeden bir'e bile ulaşamıyorum.

Parçalar yerine oturuyor. Net bir şekilde değil, aynı anda da değil, ama yavaş, çirkin ve çarpık bir şekilde. Aniden, o fotoğrafın - üzerimde hiçbir etkisi olmadığını iddia ettiğim fotoğrafın - gördüğüm anda tüylerimi diken diken eden nedenini anladım. Çünkü gerçek çirkin ve onu görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor. Sadece o fotoğrafta olduğumu hatırlamadığımdan değil, bir yerlerde - inşa ettiğim duvarların ve yaktığıma yemin ettiğim anıların altında gömülü olarak - hatırlıyorum.

Her zaman hatırlıyordum, sadece kendime bunu kabul ettirmedim. Şimdi ise, nefesimi kesen bir duman gibi yükseliyor ve bu çok fazla geliyor. Boğazım sıkışıyor, göğsüm sanki biri odadaki tüm havayı çekip almış gibi sıkışıyor ve ellerim titremeyi kesmiyor. Tekrar saymaya çalışıyorum, nefes almaya çalışıyorum, bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Ama tek duyabildiğim o ses. Tek hissedebildiğim, sanki hiç gitmemiş gibi tekrar üzerime baskı yapan o ağırlık.

Telefonum, sessizlikte yüksek ve rahatsız edici bir şekilde titriyor ve o kadar şiddetle irkiliyorum ki neredeyse düşürüyorum. Kalbim, kaburgalarımı kırmaya çalışır gibi göğsüme çarpıyor.

Steven: Sen o kadar kolay pes eden biri değilsin, Ani. Şimdi öyle davranmaya başlama.

Kendine gel. Nefes al. Ben gelene kadar kapıyı kilitli tutacağını biliyorsun, değil mi?

Geliyorum, geldiğimde bana ihtiyacın varmış gibi davranmaya çalışma.

Ekrana bakıyorum ve kafamda onun sesini duyabiliyorum sanki — göz kırpmayı unutturan o tehlikeli tonla. Muhtemelen mesajı gönderdikten sonra iki kez düşünmemiştir bile. Bir emir gibi gönderdi ve benim itaat etmemi bekledi.

Çenem sıkışıyor, çünkü birkaç cümle içinde, bir şekilde hem kontrolü kaybettiğimi hem de geri kazandığımı hissettirmeyi başardı.

Bunun işe yaramasından nefret ediyorum, ama o kelimeleri okuduğum anda, nabzım o kadar yavaşladı ki ciğerlerim nasıl hareket edeceğini hatırladı. Hâlâ hızla ve dağınık olan düşüncelerim, lanet bir çapa gibi tek bir şeye kilitlendi.

O.

Ve şimdi panik ile tamamen başka bir şey arasındaki bu berbat durumda sıkışıp kaldım, çünkü o burada olsaydı, ona bağıırır mıydım yoksa üzerine atlar mıydım bilmiyorum.

Gözlerimi kapatıp kanepeye yaslanıyorum, sesini kafamda olması gerekenden bir saniye daha uzun süre tutuyorum. Ne cüret! Bir yanım, kapıyı açtığım anda, ellerinde kan ve yüzünde sakın bir ifadeyle, sanki şiddet yoluna çıkarken hallettiği bir başka işmiş gibi, kapının diğer tarafında durmasına şaşırırmazdı.

Ne yaptığımı fark etmeden parmaklarım çoktan hareket etmeye başlamış.

Ani: Moral verici konuşman için teşekkürler, baba... Bir dahaki sefere Hallmark kartı gönder yeter.

Gönder tuşuna bastım, sonra gözlerimi devirdim. Madem bu kadar dengesiz davranacağım, bari sonuna kadar gidelim. Mesaj gönderildiğinde, ekrana gözlerimi kırptım ve arkama yaslandım, yavaşça, gecikmeli *bir "oh siktir"* duygusu yıldırımından sonra gelen gök gürültüsü gibi içimi kapladı.

Kahretsin.

Onun bunu nasıl algılayacağını şimdi anladım. *İşte bu yüzden güzel şeyleri elde edemiyoruz, Ani.*

"Harika," diye mırıldanıyorum, ellerimi yüzümden aşağı doğru çekerek. "Lanet olası dahi."

Telefonumu, daha fazla tutarsam yanacakmış gibi kahve masasına bırakıyorum. Onun ne cevap vereceğini bilmeme gerek yok, çünkü bunu bir mesele haline getireceğini zaten biliyorum.

Birdenbire kendimi gülmeme engel olurken buluyorum. Bu çok fazla ya da belki de tam yeterli, çünkü bu dairedeki sessizlik hala yanıltıcı geliyor. Dış fırçam hala yastığımın üzerinde sırtarak lanet bir tehdit gibi duruyor, evet, onun gelmesine izin vereceğim.

O bıçak gibi sesiyle ve çok şey gören gözleriyle içeri dalmasına izin vereceğim. Ama onun kollarında parçalanıp ona teşekkür edeceğimi düşünüyorsa, gerçekten kiminle uğraştığını bilmiyor demektir.

Biraz fazla hızlı ayağa kalkıyorum ve tekrar volta atmaya başlıyorum. Kontrol hissi veren bir şey yapmak için odama gitmeye karar veriyorum — kıyafetlerimi değiştirmem ve saçımı düzeltmem gerekiyor. Eğer gerçekten geliyorsa, bu gece hayatta kalmayı seçmiş gibi görünmek istiyorum, zar zor başarmış gibi değil.

Şifonyer çekmecemi açıp, üstündeki aynada kendimi görüyorum. Zaten dağılmış ve öyle olmadığını göstermeye çalışan biri gibi görünüyordum. Yine de, bir şekilde, o kapıdan içeri girdiğinde bunu göreceğini biliyordum. Parfüm gibi üzerime sürdüğüm korkuyu görecekti ve bir yanım onunla savaşmalı mı yoksa onun sunduğu çarpık güvenliğe mi sığınmalıydı bilemiyordum.

Bir saniye Steven'ı düşünüyorum, bir saniye sonra yine o anıya boğuluyorum, sırtım kanepeye yaslanmış, dizlerim göğsüme çekilmiş, sanki bir şeyi tutacakmış gibi.

Steven kapıyı açmadan ve çağırılmış gibi içeri girmeden bir an önce havada bir değişiklik olur. Siyah giyinmiş, ceketinin fermuarı, altındaki tehlikeyi ortaya çıkarmak için yeterince açılmıştır. Buraya tehlike olup olmadığını sormaya değil, onu bulmaya ve sessizce öldürmeye gelmiş gibi hareket eder.

Bakışları odayı bir kez tarar, sessizliği bir bıçak gibi keser. Sonra hala yerde kıvrılmış halde duran bana takılır.

"Gidelim."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz beynim kısa devre yapmaya başlar. Gidelim mi? Nereye gidelim? Neden benim dairemin anahtarı onda ve neden önce bunu konuşmuyoruz?

Kıpırdamıyorum, kıpırdayamıyorum. Ayaklarım yere çakılmış gibi duruyor — belki yeterince uzun süre hareketsiz kalırsam, tüm bunlar geçmiş gibi gelmeyecek. Yüzlerce soru trafik sıkışıklığı gibi birikiyor.

Nereye gidiyoruz? Neden şimdi? Ne oluyor lan? Şimdiye kadar fark etmemiştim, ona nerede yaşadığımı hiç söylememiştim. Bildiğim kadarıyla, benim dairem bir sonraki apartman olduğunu sanıyordu.

Bunların hiçbirisi ağzımdan çıkmıyor çünkü derinlerde, panik ve isyanın altında, cevabı zaten biliyorum. Ve tabii ki, bir parçam bunun için daha güvende hissediyor. Beni takip edenin o olmadığını ısrarla söylese de.

Çantamı, beni gerçek bir şeye, normal bir şeye bağlayacakmış gibi tutuyorum. Ama parmaklarım yarı uyuşmuş durumda ve vücudum çoktan harekete geçmiş, beynim bunun için bir neden bulmaya vakit bulamadan hayatta kalmayı seçmiş durumda.

Bana bakmıyor bile, sadece dönüp yürümeye başlıyor, benim de onu takip edeceğimi varsayarak. *Yanılmıyor. Burada kalmayacağım.*

Ayağa kalkıyorum ve tam da öyle yapıyorum, onun arkasından gidiyorum. Sorularım birikse de ağzımı kapalı tutuyorum.

Dışarı çıkıp arkamdan kapıyı kapatıp kilitliyorum — sanki bunun bir faydası olacakmış gibi. Steven hiçbir şey söylemiyor, ben de ona yetişiyorum. Nereye gittiğimizi sormuyorum çünkü bunun bir önemi yok. Yürürken soğuk gece havası tenimi ısıyor, kalp atışlarım nihayet yavaşlayarak aramızdaki sessizliği fark etmemi sağlıyor.

Artık ne olup bittiğini ya da kime güveneceğimi bilmiyorum, ama Steven'ın kötü adam mı yoksa kaçış arabası mı olduğunu hala bilmediğim kısmı daha sonra halledeceğim.

I8

“DON’T RUN IF YOU’RE NOT READY TO BE CHASED.”
(THE THRILL IS IN THE HUNT.)

Ani

Araba hala çalışıyor ve benim panik halim de öyle. *Ve görünüşe göre lanet libidom da.*

Omzunun üzerinden bakıp hala orada olduğumu kontrol ediyor, sonra tek kelime etmeden arabaya biniyor — sanki benim de onu takip edeceğimi zaten biliyormuş gibi.

Hâlâ kaldırımda duruyorum, bacaklarımı sıkıca birbirine bastırmış, bunun şimdiye kadar verdiğim en kötü karar olabileceğinin tamamen farkındayım. Yine de arabaya biniyorum, çünkü o ellerin canavarları boğmak yerine beni yere bastırduğında nasıl hissettirdiğini bilmem gerekiyor.

Araba onun kokuyor. Deri, duman ve daha karanlık bir şey. Midemi bulandırmaması gereken ama kesinlikle bulandıran bir şey. Sadece düşünmek bile beni ıslatıyor, ki bu hiç beklemediğim bir gelişme. Onun bir bakışı, kurduğum tüm savunmayı yıkabilir. Kendi derimden çıkıp onun kucağına atlamak istiyorum.

Yola çıkıyor. Soru yok. Müzik yok. Sadece eli direksiyonu sıkıca kavlıyor ve gözleri sanki dünyada onu sarsabilecek hiçbir şey yokmuş gibi yola kilitlenmiş durumda. Bu çok komik, çünkü şu anda irade ve Aquaphor sayesinde zar zor ayakta durduğumu hissediyorum.

Ona bakmamaya çalışarak koltuğumda kıpırdanıyorum, ama bu girişimim büyük bir başarısızlıkla sonuçlanıyor. Keskin hatları ve sessiz öfkesi ile çenesi kemik kırılacak kadar sıkı. Bir eli direksiyonu, kırmayı düşündüğü bir boyunmuş gibi sıkıca kavıyor ve ben, ön kolunun kasılmasını izlemekten kendimi alamıyorum. Bu kasılma, damarlarının, başımı sokmak isteyeceğim kötü bir kararın yol haritası gibi ortaya çıkmasına neden oluyor.

O kızgın ve bu durum her şeyi daha da kötüleştiriyor. Çünkü korkmam ya da en azından dikkatli olmam gerekirken, tek düşünebildiğim o ellerin direksiyon yerine uyluklarımı kavradığında nasıl hissettireceğı. O ellerin neler yapabileceğini sürekli hayal ettiğim için açıkça hayal gücü sorunum var.

Bir şey söylemek için ağızımı açıyorum, ama sonra tekrar kapatıyorum, çünkü ne soracağım ki... Nereye gidiyoruz? Ayrıca? Hala benim dairemin anahtarını nasıl oldu da aldığı kısmını atlatamadım. Bu hiç de ürkütücü değil. Ve... böyle içeri dalıp, sanki bu tamamen yeni bir seviyede bir felaket değilmiş gibi davranamazsın. Çünkü bunun hasar kontrolü mü yoksa bir sonraki felaket mi olduğunu bile bilmiyorum.

Hiçbirini sormuyorum çünkü cevap vereceğinden bile emin değilim. En azından benim istediğim şekilde cevap vermeyeceğinden eminim. Bunun yerine, pencereden dışarı bakıp nefesimi düzenli tutmaya çalışıyorum.

Lanet olsun ona.

Birkaç blok daha geçtikten sonra, sonunda konuşacak cesareti buluyorum. Sessizlik, ıkaramadığım ikinci bir deri gibi hissettirmeye başlamıştı.

"Bu senin için normal mi?" diye soruyorum sessizce, ona bakmadan. "Sokak hayvanlarını alıp, hikayelerini merak etmeden bir yere götürmek?"

Parmak eklemleri direksiyon simidini sıkıca kavıyor ve yemin ederim, arabadaki hava onunla birlikte gerginleşiyor. Cevap vermiyor. Hemen değil. Sanki soruyu boğazımda kalacak kadar uzun süre bekletiyormuş gibi sürmeye devam ediyor. Ve işe yarıyor. Her şeyi sorgulamaya başlıyorum: akıl sağlığımı, içgüdülerimi, neredeyse hiç güvenmediğim bir adama mesaj attığım ve sonra onu normalmiş gibi karanlığa doğru takip ettiğim gerçeğini. Belki de sorun benim.

Bununla daha sonra ilgileneceğim, nefes alabildiğim zaman. *Ve yarını göreceğimi bildiğim zaman.*

Araba mı, gece mi, yoksa direksiyonun başındaki adam mı bilmiyorum, ama kimse bana dokunmadan boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Parmaklarım, hala hayatta olduğumu hatırlatan bir şey hissedecek kadar uyluklarıma batıyor.

Sonunda konuşmaya başladığında sesi alçak. "Sence bunu sık sık yapar mıyım?"

Gözlerimi kırıştıtırıp başımı ona çeviriyorum, doğru duyduğumdan emin değilim.

Evet, tabii. Beni almaya gelmene gerek yoktu. Bu adamın küstahlığı, sanki ben projeksiyon yapanmışım gibi.

Kuru bir kahkaha atıyorum, "Soruyu geçiştiriyorsun."

Bana bir bakış attı ve bana attığı bakış, bana dokunmadan bile ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

"Belki," diyor. "Ya da belki de bunu anlayacak kadar akıllı olduğunu düşünüyorum."

Tanrım, ondan nefret ediyorum.

Seni tamamen anladığımı hissettiren bu enerjiyi nefret ediyorum, çünkü bu beni hiç olmadığım kadar çıplak hissettiriyor. Ağzımı açıp bir cevap vermek için hazırlanıyorum, ama yine de kelimeler çıkmıyor, çünkü gerçek şu ki, bir cevap istemiyorum.

Bu her neyse, o her neyse, açıklamalarla gelmiyor. Gerilim, sessizlik ve tam da kırılmak üzereyken ortaya çıkan bir adam şeklinde bir fırtına ile geliyor. *Bunun bir tesadüf olup olmadığına henüz karar veremedim.*

Ayrıca, kendi lanet dairemde olduğumdan daha güvende hissettiğim için kendimden nefret ediyorum, bu yüzden pencereye dönüp onun sürmesine izin veriyorum.

"Düşündüğünü hissedebiliyorum," diye mırıldanıyorum, kollarımı kavuşturup alnımı cama yaslayarak.

"Saklayacak hiçbir şeyim yok."

Esprî yapma yeteneğinden yoksun bir kahkaha attım. "Oh, ne kadar da komik. Bunu söyleyen adam, bir şekilde daireme girip beni 'nereye gidiyoruz lan' diye sormadan gece yarısı dışarı sürükleyen adam."

"Sen sormadın ki."

"Cevap vermezdin."

"Bu seni takip etmekten alıkoymadı."

Başımı ona doğru çeviririm, sanki fitil ateşlenmiş gibi derimin altında bir sıcaklık hissedirim. "Fazla seçeneğim yoktu."

"Gerçekten fark etmediğimi mi sanıyorsun?" diyor, sesini alçak ve sakın tutarak. Ama bu sözler, sanki bıçağı ne kadar derine saplayabileceğini görmek için çeviriyormuş gibi geliyor.

Ona bakıyorum. "Neyi fark etmedim?"

"Geri çekilmen ama yine de uzaklaşmaman. Çıkarmadığın kolye. Biri sana dokunduğunda yüzündeki ifade."

Midemi bir ağrı kapladı.

Ne oluyor lan? Bu, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı sıktı. Onu aramamalıydım diye düşünmeye başladım.

"Sen ne dediğini bilmiyorsun," diye bağıyorum. Ama sesim istediğimden daha zayıf çıkıyor.

O, yarı nefes verip yarı daha acımasız bir ses çıkarır. "Yeterince biliyorum."

"Siktir git," diye fısıldıyorum, ama sesimde güç yok. Ağzı hafifçe kıvrılıyor. "Henüz değil," diyor.

Durduramadan uyluklarım kasılır, sanki vücudum bunun nasıl bir his olacağını hayal ediyormuş gibi. Zorlukla yutkunurum ve nefesimin daha düzensiz hale geldiğini hissedirim. Öfkeden, onun adının yazılı olduğu şiddet içeren bir şeye ihtiyaç duymaya bu kadar çabuk geçmemi nefret ediyorum.

"Tanrım," diyorum. "Kendi söylediklerini duyuyor musun?" Cevap vermiyor.

"Bana kızgınsın ve ben nedenini bile bilmiyorum." Sesim keskinleşir. "Bana sanki sana özür borçlu olduğum bir şey yapmışım gibi bakıp duruyorsun ve açıkçası bundan bıktım."

Hâlâ cevap yok. Ve bu beni her şeyden daha çok sinirlendiriyor.

"Sence ben bunu mu istedim?" diye bağırırım. "Sence izlenmekten hoşlanıyor muyum? Takip edilmekten? Bana sanki kasıtlı olarak tüm haftasını mahvedecekmişim gibi bakan birinden yardım istemek zorunda kalmaktan hoşlanıyor muyum?"

Bana bir bakış atar — gözlerimdeki öfkeyi fark edecek kadar, ama ondan çekinecek kadar değil.

"Beni sen aradın," diyor.

"Ben istememiştim."

"Ama aradın."

Sözleri, yaslanmak istediğim bir tokat gibi yüzüme çarpar ve çenem ve uyluklarım gerilir. Çünkü tüm öfke ve

, benim bir parçam var — çürümüş ve aç — güvenlik ya da yumuşaklık istemiyor.

Onu istiyor.

Şu anda ona bakamıyorum bile, vücudunun benimkine sarıldığında nasıl hissettireceğini merak etmeden.

"Kimse seni arabaya zorla bindirmedi."

Başım ona doğru çevrilir, nabzım hızlanır. "Şu anda ciddi misin sen?"

Çenesi titrer. "O kapıdan çıktın. Beni takip ettin. O yüzden bunu sen seçmedin gibi davranma."

Çılgılık atmak istiyorum. Bir şeyi seçmenin onu güvenli hale getirmediğini söylemek istiyorum. Birine ihtiyaç duymak onu iyi yapmaz. Korku ve arzu bazen aynı tada sahiptir. Biri yakar, diğeri keser. Ama her iki durumda da kanarsın.

Ama bunların hiçbirini söylemiyorum.

Uyluklarım o kadar sıkı sıkıya kapanmış ki, aralarında, vermek istemediğim bir itiraf gibi kaygan bir sıcaklık hissediyorum. Ve ne kadar aksini iddia etsem de, içimdeki hasta, harap bir parçam, onu zorlamaya devam edersem ne yapacağını görmek istiyor.

Cevap vermiyorum, çünkü cevap verirsem, inlemem olacak. Bu yüzden pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum, ağaçların içimdeki sıcaklıktan daha ilginç olduğunu varsayıyorum ve onun beni izlediğini, her nefesimi, her hareketimi ve vücudumun her lanet ihanetini kaydettiğini hissetmediğimi varsayıyorum. Her şey çok hızlı oluyor ve sanırım kusacağım.

"Kenara çek," diyorum.

Neredeyse bir fısıltı kadar hafif bir ses, ama onun beni duyduğunu bilerek, direksiyonda parmak eklemlerinin gerildiğini izliyorum. Direksiyonu sertçe çevirip bizi yoldan çıkarır, lastikler çakıllara sürtünürken ağaçların ve gölgelerin arasında kayboluruz.

Araba durduğu anda, dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum, sanki bu ateşin ait olduğu yere, bacaklarımın arasına değil, göğsüme geri itecekmiş gibi.

Kapısının açıldığını, sonra kapandığını duyuyorum. Sessiz bir öfke ve ölümcül bir sakinlikle hareket ediyor, sanki kafese çok yaklaşacak kadar aptal bir avmışım gibi bana doğru yaklaşıyor.

abucak geri çekiliyorum, ama yeterince hızlı değilim. Omurgam arabanın kaputuna çarpıyor ve içimden küfrediyorum.

Eli yavaşça yükselir ve parmakları çenemi okşayarak çenemi yukarı kaldırır. "Emirleri sen vermezsin," diye mırıldanır. "Ama farkında olmadan yalvarmakta çok iyisin."

Vücudum bana ihanet ediyor—sanki o bana doğru nefes alarak içimden çekip çıkarmış gibi, uyluklarımın arasında ıslak bir sıcaklık birikiyor.

"Yalvarmadım," diyorum sertçe, ama sesim titriyor.

O gülümsüyor. "Henüz değil."

Parmakları boğazımın ortasından aşağı doğru kayıyor, nabzımın tam üzerinde duruyor. Başparmağı, daha fazlasını istememe yetecek kadar bastırırken, ben neredeyse nefes nefeseyim. Dizlerim neredeyse çöküyor, ama bu korkudan değil, kontrolümü kaybetme ihtimalinden.

"Devam et," diye fısıldadı. "Durmamı söyle."

Yapamazdım. Çünkü onun durmasını istemiyordum.

Eli daha aşağı kayıyor, kapşonumun kenarını okşuyor, onu durdurmam için bana meydan okuyor. "Arabaya geri dönmemi söyle."

Parmaklarım yanlarımdaki kumaşa kıvrılıyor, bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Bunun yerine, lanet bir mazoşist gibi ona doğru eğiliyorum.

Diğer eli saçımı kavrar, beni nefes nefese bırakacak kadar çeker ve boğazımı ortaya çıkarır.

"Sylemeyeceksin," diye homurdanıyor. "nk bunu istiyorsun."

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyorum. Onun durmasını istemediğim için de kendimden nefret ediyorum. "Güzel." Sesi tehlikeli. Bağımlılık yapıcı.

Eğilip, dilini yanağımın çizgisini takip ederek yukarı doğru sürükler. "O zaman sana yapacağım şeyden gerçekten nefret edeceksin."

Dişleri kulağımın altındaki deriyi ısırır ve ben yüksek ve vahşi bir inilti çıkarırım. Ses, sanki başka birine aitmiş gibi ağaçların arasında yankılanır. Sinir sistemim şu anda çok gergin, umursamıyorum.

Bir eli boğazımı kavrar, diğeri ise kapşonumun altına girer, belimi tutar ve beni kendine doğru çeker. Uylukları benim uyluklarımın arasına girer ve ben düşünmeden ona srtnrm. Sesi, lmcl ve kendini beğenmiş bir şekilde cildimde yankılanır.

"Bunun için emekleyeceksin."

"Cesedimi ięnemedен olmaz," diye fısıldıyorum, bunun bir yalan olduğunu zaten biliyorum. Bunu itiraf etmekten daha fazla düşündüm.

"O zaman yalvaracaksın."

Sözleri günah gibi omurgamdan aşağı sızıyor, karnımın alt kısmında biriken sıcaklığa karışıyor. Kendimi durduramadan kalçalarım utanmadan tekrar aşağı doğru kayıyor, sürtünme arıyor. Onun yarattığı kaostun içinde beni sabit tutacak herhangi bir şey.

Soğuk gece havasının, az önce uyluklarının olduğu yere ulaşması için geri çekiliyor ve bu boşluk, bir ceza gibi içimi delip geçiyor. Onun sıcaklığı kaybolurken ve cildim onu özlerken, zihnim bile yetişemedi inliyorum.

Görünüşe göre kalçalarımın hafifçe kayması, boğazımı sıkmak için ihtiyacı olan tek izinmiş.

"Tanrım, haline bak," sesi çakıl gibi çıkıyor. "Kendini bile durduramıyorsun."

Yanaklarım yanıyor. Ama bacaklarımın arasında başka bir sıcaklık dalgası yükseliyor. Dişlerimi gösteriyorum. "Siktir git."

Dudakları benimkilere değiyor, ama beni öpmüyor. Ve nedense, bu beni daha da mahvediyor.

"Sanki bu zaten olmuyormuş gibi konuşuyorsun," diye fısıldadı.

Sonra bırakır ve ben, sanki bu beni ona boğulmaktan kurtaracakmış gibi titrek bir nefes alırım.

"Burada mı istiyorsun?" diye fısıldadı. "Lanet olası ormanda, pis bir sürtük gibi mi?"

Dizlerim yumuşar, hissettiğim her şeyin ağırlığı altında çökerim — utanç, arzu ve nefret etmem gereken birine ihtiyaç duymanın çirkin acısı. Ama onları kilitlerim, sabit kalmaya zorlarım.

"Çam iğnelerine boğulmayı tercih ederim."

Sırıtsı bir kızı öldürebilir. "Zaten boğuluyormuş gibi konuşuyorsun."

Bana neredeyse dokunmuyor ama ben sıırıtsıklam oldum. Bacağında ıslak bir leke olsa şaşırmazdım. Nefesim kesildi. Zihnim durgun — beyaz gürültü, sıcaklık ve o.

"Tanrım," diye mırıldanır. "Eminim külotun sıırıtsıklam olmuştur, ama ben henüz parmaklarımı içine sokmadım bile."

Sanki bana tokat atmış gibi irkilirim, ama kıpırdamam. Onun bunu öğrenmesini çaresizce istiyorum.

"Benden nefret ediyormuşsun gibi konuşuyorsun," diye ekliyor. Sesinin nasıl bu kadar sakin, acımasız ve aynı zamanda yıkıcı derecede yumuşak olabildiğini asla anlayamayacağım. "Ama amin, ağzının yapabileceğinden çok daha yüksek sesle yalvarıyor."

Başımı kaldırıyorum, göğsümde bir ateş ve boğazımda utanç hissediyorum, ama o çoktan arabaya doğru yürüyor ve omzunun üzerinden şöyle diyor: "Arabaya bin, Ani."

Sanki umurunda değilmiş gibi söylüyor, bu da kanımı kaynatıyor. Bu yüzden kıpırdamıyorum. Beni bıraktığı yerde, kollarımı kavuşturmuş, bacaklarım titreyerek duruyorum.

Tek kelime etmez, sadece arabanın kapısını çarpar ve üç kalp atışı içinde tekrar önümde belirir, bu sefer daha yakın.

"Oyun oynamak mı istiyorsun?" diyor, gözleri karararak. "Peki."

Elini uzatıp yine kapüşonumu yakaladı, ama bu sefer durmadı. Beni sertçe arabanın yan tarafına itti, o kadar sert ki nefesim kesildi. Vücudu da benimkine yapıştı, böylece kaçacak yerim kalmadı.

Ve lanet olsun, sertleşmiş.

O kalın uzunluk tam kalbimin ortasına sürtünüyor ve bu, uyluklarımın kasılmasını ve beynimin takılmasını sağlamak için yeterli. Tanrım, onu çok istiyorum.

"Yaramazlık mı yapmak istiyorsun?" diye mırıldanıyor, sanki kontrolünü kaybetmesine saniyeler kalmış gibi. "O zaman bu lanet kaputta seni mahvetmemi istemiyormuş gibi davranma."

"Ben hiçbir şey istemedim," diyorum ama sesim titriyor. Titrediğini ben bile duyabiliyorum. Elini belime indiriyor ve parmakları kalçalarımın gömüyor, bana sürtünüyor ve ben inliyorum.

Lanet olsun, inliyorum.

O eğilir, dudakları çenemi okşar. "Hayır. Yapmadın."

Kavrayışı sıkılaştır ve penisini amıma daha sert bastırır, vücudum ona doğru eğilir. "Ama seni aldığım andan itibaren vücudun yalvarıyor."

Nefesimi tutuyorum ve hareket edemiyorum. Açıkçası, yapabilsem bile istemiyorum. Uzun, nabız gibi atan bir vuruş boyunca orada kalıyor. Her saniye daha da çözülüyorum.

"Son şansın," diye fısıldadı. "Arabaya bin."

Geri çekilir ve arabaya doğru yürümeye başlar. "Yoksa seni arabaya yatırırım."

Vücudumdaki her sinir çılgılık atıyor. Islak, vahşi ve çaresizce mahvolmak istiyorum ve o bunu biliyor.

Bu yüzden, göğsümü dolduran kaosun içinde mantıklı olan tek şeyi yapıyorum. Hareket ediyorum, ama arabaya doğru değil. Topuklarımın üzerinde dönüp ormana doğru koşuyorum. Tek duyabildiğim, botlarımın altında kırılan dallar ve cildimi tırmalayan soğuk hava.

Nereye gideceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, onun yanında nefes alamadığım. Onun penisi bana baskı yaparken ve kulağıma ne yapmam gerektiğini söyleyen sesi duyarken düşünemiyorum.

"Ani."

Onun bağırdığını duyuyorum ama umursamıyorum.

Yürümeye devam ediyorum. "Sakın yapma."

Onu görmezden geliyorum, çünkü şimdi durursam, kaçmaktan daha kötü bir şey yapacağım. Onun beni burada, karanlıkta mahvetmesine izin vereceğim. Ve bundan nefret ediyormuş gibi davranmayacağım bile.

Bu yüzden, kalbim bir uyarı sireni gibi çarparak, her atışı ulaşmasına izin vermediğim yerlerde yankılanırken, ağaçların arasına daha da giriyorum. Bacaklarım titriyor. Göğsüm sıkışmış ve cildim hala bana dokunduğu şekilde yanıyor.

Sesi karanlığı lanet bir bıçak gibi kesiyor. Dönüyorum ama onu göremiyorum. Dallar gıcırıyor ve solumda bir şey hareket ediyor. Nerede bu adam? Nereye gitti?

"Küçük öfke nöbetini bitirdin mi?"

Ses arkamdan geliyor, şimdi daha yakın. Dönüyorum ama yine de onu göremiyorum.

"Kurtarıcı kompleksi olan bir aptal gibi seni kovalayacağımı mı sanıyorsun?"

Nefes alamıyorum, göremiyorum ve Tanrım yardım et, o kadar tahrik oldum ki utanç verici.

Ellerim yumruk haline geliyor, çünkü bir şey yapmazsam, karanlıkta onun sesini duymak bile beni mahvedecek.

"Seni takip etmeni istemedim!" diye bağıriyorum, tekrar dönerek. Ama sesim nefes nefese ve bozuk çıkıyor.

"Hayır," diye bağıırır, lanet bir fırtına gibi mesafeyi kapatır. Sesi arkamdaki ağaçların arasından yankılanır ve sonra aniden tekrar önümde belirir.

"Ama yapacağımı biliyordun."

Elini çeneme koyar, sert ve sahiplenici bir şekilde, yüzümü ona bakmaktan başka bir yer kalmayana kadar yukarı doğru kaldırır.

"Bundan kaçamazsın," diye homurdanır. "Uylukların titriyor. Amin hala ıslak. Beni sikhemi istediğin için o kapıdan çıktın."

Keskin ve istemsiz bir şekilde nefesimi kesiyorum, çünkü onu ve lanet olası küstahlığını siktir et. Beynim hala bir cevap, acımasız ve ölümcül bir cevap bulmaya çalışıyor, ama nabzım düşünmeyi zorlaştıran yerlerde atıyor. O haklı. Onu o kadar çok istiyorum ki, düşünmek zorlaşıyor.

Kızlığım bunu kesinlikle istiyor, ama kaçmadan ya da dizlerimin üzerine çöküp bunu hak etmesini sağlayıp sağlamayacağıma karar vermeden önce, beni en yakın ağaca doğru itiyor. Kabuk giysilerimi deliyor ve o tamamen ateş, öfke ve seksle dolu, sanki her santimimi kendi adıyla damgalamak istercesine bana bastırıyor.

Sonra eli benim iki elimi de yakalıyor ve başımın üstüne sertçe bastırıyor.

Yine nefesim kesiliyor, ama bu sefer bunun korkudan mı yoksa ön sevişmeden mi olduğunu bilemiyorum.

Diğer eli belimin kıvrımından aşağıya doğru kayıyor ve aniden, kalçalarımın arasında, kalbimin üzerinde sürtünen, kalın, sert ve öfkeli penisini fark ediyorum, sanki onu istemiyormuşum gibi davranmam için bana meydan okuyor gibi.

"Beni istediğin kadar nefret edebilirsin," diye homurdanıyor. Sesi kulağıma duman ve cehennem ateşi gibi geliyor. "İstediğin kadar konuşup, öfke nöbetleri geçirebilirsin, hala iyi bir kızmışsın gibi davranarak."

Kalçaları öne doğru kayar, bana sürtünür ve Tanrım, inlerim. Vücudumun sanki artık bana ait değilmiş gibi teslim olması, daha sonra araştırmam gereken bir şey.

"Ama ben senin ne olduğunu biliyorum," diye mırıldanır, karanlık ve alçak sesle. "Sen lanet bir sürtüksün."

Donup kaldım.

Bu kelime bir şeyi kırıyor. Geri çekilmem gereken bir şey - ama çekilmiyorum. Çünkü onun söylediği şekilde bu bir iddia gibi geliyor.

"Şımarık küçük bir fahişe."

Sanki hep orada yaşamak için yaratılmış gibi derimin altına işliyor. Onun bunu tekrar söylemesini istemem ne anlama geliyor?

Hastayım

.

Vahşi.

Birisi içindeki canavarı görüp ona tapmaya karar verdiği anda hiç şansı kalmayan bir kız için kullanılan kelime her neyse, o benim.

Eli aramıza düşer, ıslak olduğum yere sertçe bastırır. Keskin, aşağılayıcı bir nefes çıkar.

"Benim için ısladın tatlım ve bunu biliyorsun." Ve lanet olsun. Biliyorum.

Dudaklarımı o kadar sert ısıyorum ki acıyor. Başım dönüyor ve bacaklarımı ne kadar sıkı sıkıştırırsam sıkıştırıyım, bu beni kurtarmayacak. Sadece daha da kötüleştiriyor. Islak kumaşın cildime yapıştığını hissedebiliyorum ve onun haklı olduğunu biliyorum.

Gözlerimi deviriyorum. "Harika. Bunu da hayallerin listesine ekle, benim senin için sürünürüm fikrinin hemen altına."

Ağzını çenemin kıvrımları boyunca gezdiriyor. "Çok güzel mücadele ediyorsun." Sesi alçak. "Amcığın kullanılmak için yalvarıyor bile bilmiyorsun."

Keskin, istemsiz bir ses çıkararak nefesimi tutuyorum ve bileklerimi sıkı eli, zaten çektiğim acıyı daha da artırıyor. Sırtımı kamburlaştırarak gerginliği biraz azaltmaya çalışıyorum ama bu sadece beni ona daha da yaklaştırıyor.

"Bir daha kaçmayacaksın," diye homurdanır. "Orada, aynen böyle duracak ve benim için ne kadar ısladığını tam olarak hatırlayacaksın."

Serbest eliyle yan tarafımı okşadı, göğüslerimi sıyırdı. "Ama boşalmana izin vermeyeceğim," diye ekledi. "Ben izin verene kadar."

Boğazımdan bir inilti kaçıyor — aşağılanma, ateş ve çaresizlik. Ne dersiniz deyin, şu anda hepsini yaşıyorum. O haklı, şu anda muhtaç bir sürtüğüm. Tek düşünebildiğim şey boşalmak. Düzgün düşünemiyorum bile.

Sonra, tam da kendimi kaybedecekmişim gibi hissettiğim anda, o beni bırakıyor. Beni nefes nefese ve sırlıslıklam bırakıyor, arkamda sadece ağaç kabuğu ve bacaklarımın arasında ateş var.

"Şimdi arabaya bin."

Külotum mahvolmuş durumda ve dizlerimin üzerine çöküp yalvarmaya iki saniye kalmış durumdayım.

Gözleri kısılıyor. "Hemen."

Ona bakıyorum. Ağzına. Kot pantolonunun altında hala sert olan sikine.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, sesimin çatlamasını engellemeye çalışarak, "kendi konuşmanı dinlemeye takıntılısın."

Çenesi seğiriyor ama hareket etmiyor.

Ben de öyle.

Eğer ilk ben harekete geçersen, o kazanır. Eğer o harekete geçerse, kendime güvenemem, ona sürünerek yaklaşım halihazırda olduğumdan daha büyük bir karmaşa yaratırım. Bu yüzden, bana biraz olsun kontrolü geri kazandıran tek şeyi yapıyorum: onu itip geçiyorum.

Omzum onun omzuna çarpar — kasıtlı olarak. Göğsümdeki acıyı ve içimde biriken aşağılanma duygusunu bastırmaya çalışırken, attığım her adım gergin ve sert.

Arabanın kapısını açıp kendimi yolcu koltuğuna atıyorum ve sanki burada güç bendeymiş gibi kapıyı çarpıyorum.

Motor gürültüyle çalışmaya başlar ve sanki peşimizde biri varmış gibi arkamızda çakıl taşları sıçrar. Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuştururum, parmaklarım hala çok sıcak olan cildime batar, ama sessiz kalırım.

Pencereden başka bir hayata açılan bir kapıymış gibi dışarıya bakıyorum. Hâlâ onurumun olduğu ve o bana her baktığında vücudumun beni ihanet etmediği bir hayata.

En azından bir dakikalığına da olsa, birinin daireme zorla girdiğini unuttum. Yani, öyle bir şey oldu.

19

“SOME ROOMS AREN’T MEANT TO BE ENTERED.”
(ESPECIALLY IF THE DOOR WAS ALREADY OPEN.)

Ani

Yol, tırmandıkça daha da daralıyor, ağaçlar sanki nereye gittiğimizi biliyorlarmış gibi etrafımızı sarıyor. Araba sonunda yavaşladığında, lastiklerin altında çakıl sesleri duyuluyor ve midem, genellikle pişmanlık ya da ön sevişmeyle birlikte gelen yavaş bir dönüş yapıyor.

"Beni otele götürmüyorsun, değil mi?" diye fısıldıyorum.

Steven bana bakmıyor bile. "Ben otel odası rezervasyonu yapan birine benziyor muyum?" diyor. "Otel isteseydin beni aramazdın."

Bu beni susturur. Bu — o — asla güvenli olmayacaktı. Asla yumuşak olmayacaktı. Sanırım bir bakıma, bu konuda da haklı.

Araba durur ve bir saniye boyunca ikimiz de kıpırdamayız.

Ev, taş ve gölgelerle önümüzde belirir.

O arabadan iner ve beni beklemez. Ben kapıyı çarpıp onu takip ederek merdivenleri çıkarken, o çoktan ön kapının kilidini açmış ve kapıyı iterek açmıştır.

Sıcaklık dışarıya yayılır ve ben kapıda dururum, kalbim deli gibi atıyor.

Omzunun üzerinden bana bakar. "İçeri gir."

İçeri girip arkamdan kapıyı kapatıyorum, yumuşak bir tıklama sesi, geri alamayacağım bir karar gibi yankılanıyor. Anahtarlarını masaya atıyor ve ceketini çıkarıyor, ama ben kıpırdamıyorum.

"Daha önce kaldığım odada kalmamı ister misin?" diye soruyorum, ormanda parçalanmış ve hala onu istemiyormuşum gibi davranarak.

Ağzı, gözlerine hiç ulaşmayan o yarı gülümsemelerden birine dönüşür.

"Buraya uyumaya gelmedin."

Nefesim kesilir. "Anlamadım?"

Sonra dönüyor. Gözleri yavaşça ve pişmanlık duymadan beni baştan aşağı süzdü.

"Güvenli bir yer mi istiyordun?" Sesi alçaktır. "O zaman başka birini aramalıydın."

Ağzımı açarım, biraz güç kazanmak için bir şeyler söylemeye hazırdım, ama o bir adım öne çıkar ve ben içgüdüsel olarak geri çekilirim.

Durmaz.

Bir adım daha. Sonra bir adım daha. Omurgam duvara çarpana kadar ve ateşin ışığı, onun buraya ne için geldiğini tam olarak biliyormuş gibi yüzünde dans edene kadar. Eli başımın yanında duruyor. Tanrım, aramızdaki mesafeyi kapatmak istemem ne kadar utanç verici.

"Nazik davranmayacağım," diyor, kasıtlı olarak. Dumanla sarılmış bir uyarı ve bir söz.

Nefesim kesilir.

"O zaman yapma," diye fısıldıyorum. "Sadece bitir gitsin." Gözleri parlıyor.

"Bu işler böyle yürümez."

Sonra eğilir, ağzı kulağıma degecek kadar yaklaşır. "Ben izin vermedikçe parçalanamazsın."

Eli yine boğazımı bulur, sanki beni tutmazsa kaçacağımı biliyormuş gibi.

"Kapüşonunu çıkar," diyor.

Hareket etmiyorum ve o gülümsüyor. Kahretsin, şu gülümseme. "Ya da ben senin için yapabilirim."

Onun sesindeki o sessiz tehdidin ağırlığını hissedecek kadar uzun süre donup kaldım. Beni bu kadar tahrik etmemesi gerekirdi. O

ilerledi ve bir an için, onu benden koparacağından emin oldum. *Aman Tanrım, evet. Lütfen bana tekrar dokun.*

Bu düşüncelerimden hızla sıyrılmamı sağlar ve parmaklarım sonunda hareket eder. Ellerim ne kadar titriyor olsa da, yavaşça onu çıkarırım. Cildim titriyor olsa da, etkilenmemiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Gözleri, sanki geri kalanını da soyuyormuş gibi, ortaya çıkardığım her santimi takip ediyor.

Omuz silkince, eli benimkine dokunuyor ve lanet olsun, sanki ateşe tutulmuşum gibi irkiliyorum. Bana her dokunduğunda böyle hissediyorum.

O, tek kelime etmeden benden onu alır ve dönerek, sanki ben az önce onun gölgesinde kısa devre yapmamışım gibi merdivenlere doğru yürür.

Ne oldu böyle?

Bacaklarım hala fırtınada jöle gibi titriyor ve ben, kollarımı kendimi tutmak için kavuşturmuş, kafası karışmış bir fahişe gibi onun ateşinin ışığında öylece duruyorum. Bana, henüz karar vermediği sınırlı süreli bir teklifmişim gibi davranan bir adam için bu kadar ıslanmamalıydım.

Sonra sesi koridordan geliyor. "Geliyor musun?"

Çift anlamlı sözleri kaçırmadım. *Keşke gelseydin dostum.*

Tanrım, ondan nefret ediyorum. *Hayır, onu bu kadar çok istememden nefret ediyorum.*

Koridorda attığım her adım, geri dönemeyeceğim bir şeyin derinliklerine doğru yürüdüğümü hissettiriyor. Beynim çılgık atıyor, ama vücudum yalvarıyor. Onun beni şu anda sikmesine gerçekten izin verecek miyim? Öylece mi?

O, koridorun sonunda bekliyor — sanki ben ona aitmişim gibi kapı çerçevesine yaslanmış, yüzünde her zamanki gibi okunaksız bir ifadeyle, beni çok yakından görmek istemediğinde takındığı ifadeyle. Belli ki her kararı çoktan vermiş, ben ise sadece ona yetişmeye çalışıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver." Tek eliyle kapıyı açıyor, sanki bu benim tüm dünyamın eksenini değiştirmiş gibi değilmiş gibi. Sesi sakın ama küçümseyici. Ve ben çekindiğim için kendimden nefret ediyorum.

Düşündüm ki... Bilmiyorum. Bunun farklı bir yöne gideceğini düşünmüştüm. Bunun vahşi ve şiddetli olacağını düşünmüştüm. Uyumak için burada olmadığımı söylediğinde ve bana öyle baktığında...

Bana yaptığı morlukları tatmak istediğim için, yanmaya hazır olarak onu koridorda takip ettim.

Siktir, onu kafamdan çıkarmak için gerekiyorsa, beni mahvetmesine izin vermeye hazırdım. Beni yatağa çivilemesine ve sahip olmamaya çalıştığım her düşünceyi silmesine izin verirdim. Sadece hayatta kaldığımı söyleyebilmek için.

Ama şimdi o sadece... sanki burası lanet olası bir Airbnb gibi misafir hizmetleri sunuyor.

Ben lanet olası bir fahişe gibi boğazına inerken kulağıma pislikler fısıldayıp, sonra da sanki daha önce buraya gelen düzinelerce kızıdan biriymişim gibi bana önemsiz bir cümle atması... Bu çok sinir bozucu. Ve aşağılayıcı.

Yutkunuyorum. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok." Sonra kapıyı gürültüyle kapatıyorum, tam da onun kendini beğenmiş, mükemmel yüzüne.

Orada, çenemi sıkıp göğsümü kabartarak hareketsiz duruyorum. Sonra, gerçek tehlike açıkça o olmadığı için, tedbir olarak kilitliyorum.

Asıl tehlike benim.

Şimdi düşününce, bu tamamen anlamsız. Eğer buraya girmek isteseydi, elbette girebilirdi. Sonuçta burası onun evi.

Oda, en son burada kaldığımdan beri hiç değişmemiş. Aynı temiz çarşaf. Aynı, hiç dokunmadığım, komodinin üzerindeki yıpranmış kitap. Aynı duvarlar, o diğer odada uyurken, sanki sadece ortaya çıkıp tekrar kaybolan bir hayalet gibi, baktığım duvarlar.

Taytımı çıkarıp odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve sadece kısa tişörtüm ve iç çamaşırla yatağa giriyorum. Battaniyeyi, hissettiğim her şeyi boğacakmış gibi çekiyorum. *Ne yazık ki öyle olmuyor, ama bir kız hayal kurabilir.*

Vücudum hala onu hissediyor. Elim, onun elinin olduğu boğazıma kayıyor ve battaniyenin altında kıvrılıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bunun yardımcı olacağını umarak.

Spoiler uyarısı: işe yaramıyor. Hala zonkluyorum ve anında ıslanıyorum. Yine.

Sadece onun penisinin içime girip çıkmasını hatırladığım için — ne kadar sert olduğunu, ne kadar yakın olduğunu, ne kadar kendini beğenmiş olduğunu. Kahretsin, başım belada.

başım belada.

Harika. Benim için harika.

Kendim hallederdim ama o diğer odada ve hayatımı mahvetmek istercesine beni yiyip bitiren, sonra da *"bir şeye ihtiyacım olursa haber ver"* diyen bir adam için mastürbasyon yapmayacağım. Evet, sık istiyorum. Ama tabii, senin battaniyenle yetineceğim.

Alnıma "derinden rahatsız" yazıp, lanet olası günü bitirebilirim.

Uyku gelmiyor, sadece son 24 saat, kafamda dolanıp duruyor, sürekli hatırladığım anılarla birlikte.

"Zaten bitti. O artık onun."

Midem o kadar sıkışıyor ki ağrımaya başlıyor. Sanki çatlağı bir arada tutabiliyormuşum gibi avucumun içini göğsüme bastırıyorum. Yeterince bastırırsam, her şeyi unuttur ve uykuya dalarım diye düşünüyorum.

Ama anılar durmuyor. Her şey birdenbire geliyor.

Kaburgalarımındaki baskı. Kahkaha gibi gelmeyen bir kahkaha.

Yana dönüp battaniyeyi itiyorum. Çarşafklar çok sıcak ve statik elektrik gibi cildime yapışıyor. Bacaklarımı yatağın kenarına sallayıp dirseklerimi dizlerime dayayarak oturuyorum. Sanki fiziksel olarak her şeyi yerinde tutmaya çalışır gibi başımı ellerimin arasına alıyorum. Dağılmamalıyım. Burada değil.

Bir kez göz kırptım ve artık odada değildim.

Soğuk fayansların üzerinde, yanağım muşamba zemine bastırılmış haldeyim. Kaburgalarım ağrıyor ve parmaklarımın ıslak bir şeyin üzerinde kaydığını hissediyorum.

"Onu arabaya bindirin."

Bir şey kırılıyor. Cam mı? Metal mi? Anlayamıyorum. Bir kapı açılıyor ve tek hatırladığım botlar, sonra eller. Çok fazla el vardı. Biri uyluğumu çok sert sıkıyor, diğeri ise kıcıımı tutuyor. Ağzımı açıp çığlık atmak istiyorum ama sesim çıkmıyor. Boğulacak kadar yoğun bir sessizlik var.

O kadar hızlı bir şekilde ayağa kalkıp yataktan kalkıyorum ki, sanki kendi derimden kaçmaya çalışıyorum. Dizlerim neredeyse bükülüyor, ama tam zamanında duvara tutunuyorum.

Nefes al.

Yeterince uzun süre dik durursam, geri kalanım da yetişecektir, bundan eminim.

"Harika," diye mırıldanıyorum, "gece yarısı travma sonrası stres bozukluğu sprintini seviyorum." Banyoya sendeleyerek giriyorum ve sanki bütün yıl uyumamışım gibi ışığı açıyorum. Koyu halkalar, cansız gözler ve her kemiğimi saran sırlar

kemiklerimi kaplayan sırlar.

Lavaboya tutunuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve aniden ışıklar çok parlak geliyor. Saçlarım yüzüme yapışmış ve tırnaklarımın altında kurumuş kan var, ama kanadığımı hatırlamıyorum. Yatakta, paketlediğimi hatırlamadığım bir spor çantası var.

Gözlerimi kırpiyorum ve tekrar banyodayım. Sadece ben varım. Garip kokulu oda ya da yakalayan eller yok. Ama bir şey hatırlıyorum.

Bir bilezik.

İnce deri — koyu kahverengi, yıllarca hiç çıkarmadığım için kenarları yumuşaklaşmış. Bileklerimi iki kez saran halini hatırlıyorum. Gergin olduğumda çevirdiğim yıpranmış ipliği hatırlıyorum.

Onu hiç çıkarmadım. Bir kez bile.

Ama... şu anda bileğimde değil. Ve bu da midemi bulandırıyor. Peki, nerede bu şey?

Ücretsiz travma amnezisi için teşekkürler, sanırım. Beş yıldız. Yine ayrıştım.

Yatağın kenarına sertçe oturuyorum ve midem bir adım atlamışım gibi dönüyor. Bir parçam bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyor ama bunu düşünmeyi reddediyorum. Cevaba ihtiyacım yok. İstemiyorum.

Bileğimi ovuşturuyorum. Sertçe. Sanki beni birdenbire deliye çeviren hayali yükü silip atabilirmişim gibi. Kapüşonlu sweatshirt'ümü kapıp başıma geçiriyorum ve kendimi vazgeçirmeden kapıdan çıkıyorum.

Onu aramıyorum. Aslında hiçbir şeyi aramıyorum. Ama kapıyı araladığım anda yalan söylediğimi anlıyorum.

Ev sessiz ve bir kez olsun onun uyuduğunu umuyorum. Kapüşonlu sweatshirt ve iç çamaşırlarıyla, kin dolu bir hayalet gibi koridorlarında parmak uçlarında yürüdüğümü bilmesine gerek yok.

Yerler ayaklarımın altında soğuk, her adım ölüleri uyandırmakla tehdit ediyor — ya da daha kötüsü, Steven'ı. Koridor ikiye ayrılıyor ve ben sağ yerine sola dönmeye karar veriyorum

sol tarafa gitmeye karar veriyorum çünkü şansımı bildiğim için, odası muhtemelen o tarafta ve ben ölmek istemiyorum. Henüz.

Önce biraz araştırmayı tercih ederim. Yanlışlıkla birlikte kaldığım iblisi çağırmadan önce ortamı bir kavrayayım.

Merdiven boşluğunu geçtiğim anda hava değişiyor — ağır ve gergin. Omurgamdan bir titreme geçiyor ve bir an için izlendiğime yemin edebilirim, ama bunu sinirlerime ve travmaya bağlıyorum.

Ve duygusal olarak ulaşılmaz erkeklerin evlerini, sanki bir gecede tam bir psikotik kriz geçirmeye ramak kalmamışım gibi, gözetleme eğilimim.

Oturma odası önümde açılıyor ve ateşin ışığı mobilyaların üzerine uzun gölgeler düşürüyor. Kanepenin arkasında duruyorum, onu kanepenin üzerinde bulmayı yarı yarıya bekliyorum — gömleksiz, gülünç derecede düşünceli, belki bir elinde parıldayan bir bıçak ve diğerinde bir bardak viski.

Karanlık romantizm canavarı davranışının zirvesi. Ama hayır. Sadece gölgeler var.

Biraz daha içeri süzülürken, geçerken gözlerimi mutfağa doğru çeviriyorum. Tanrıya şükür karanlık. Bu da demek oluyor ki, bu kadar pencere varken, hayatta ışığı açmam.

Kanepenin arkasına yaslanıyorum, diğer ucunda olmadığını kontrol ediyorum — çünkü Tanrı korusun, kırmızı bayrakları arayan meraklı bir gremlin gibi etrafı kokladığımı itiraf edemem. Saçlarım öne düşüyor ve soğuk hava, pantolon giymediğimi hatırlatırcasına kıcıma çarpıyor.

Neyse, umurumda değil. Bir kız psikopatın evinde gizlice dolaşırsa ve kimse kıcını görmezse, bu gerçekten olmuş sayılır mı?

Hala gergin ve meraklı bir şekilde dikilip duruyorum ve hareket etmeye devam ediyorum. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum ve yine o hissi yaşıyorum. Etrafıma bakıyorum ama kimse yok. Ancak ana odanın arkasında hafifçe açık bir kapı var ve içinden yumuşak turuncu bir ışık sızıyor, sanki orada da bir şömine varmış gibi. Bunun bir davet mi yoksa tuzak mı olduğunu bilemiyorum.

Duruyorum. Sonra iç çekiyorum.

"Bunu kesinlikle açacağım ve pişman olacağım," diye fısıldıyorum kendime. "Dürüst olmak gerekirse, bu cinayetle ya da orgazmla sonuçlanırsa, muhtemelen ikisini de hak etmiş olacağım. Sadece söylüyorum."

Kapıyı itiyorum ve gıcırıyor.

Tabii ki gıcırıyor. Kahretsin.

Neden onun ofis kapısı bir cinayet belgeselinin başlangıcı gibi ses çıkarmıyor ki?

İçerideki her şey aptalca mükemmel. Duman ve sedir kokuyor - ve daha karanlık bir şey. Onun kokusu gibi ve ağzımı sulandırıyor. Hala tenime yapışmış olan koku, tam da onun penisini bana bastırıldığı yerde. Ama bunu düşünmemeye çalışacağım.

Uzak duvarda, taşa oyulmuş, rahat ve erkeksi bir ıslak rüya gibi titreyen bir ateş var. Tabii, çıplak ayakla, pantolonsuz, belki de takipçinin evinde dolanmıyorsan. O zaman bu kadar seksi gelmiyor, daha çok potansiyel bir suç mahalli gibi geliyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum. "Tabii ki sahte alevler bırakır, sanki burası bir kötü adamın sığınağı ve seks zindanıymış gibi." Sonra, daha sessizce, çünkü kendi kendime konuşacaksam, muhtemelen fısıldamalıyım.

"Eminim Frank da bu tür şeyleri seviyordur - boğazını sikerken ve sana şanslı olduğunu söylerken ortam aydınlatması."

İğrenç.

Oda tertemiz. Kitaplar, onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkmuş gibi sıralanmış. Masası lekesiz, onun bir insan olduğunu ele verecek tek bir ataş bile yok.

Bu beni korkutmalı. Ama bunun yerine, bir şeyleri fırlatıp ortalığı dağıtırmak istiyorum.

Bu adam da kim?

Ya psikopat ya da Tanrı kompleksi olan bir Pinterest panosu - ve nedense, hala ona karşı ıslakım. Hala o pis ağzından çıkan her karanlık tehdidi yerine getirmesini istiyorum.

Kim ortaya çıkıp sinir sistemimi mahvediyor ve sanki benim akıl sağlığımı yerle bir etmemiş gibi çekip gidiyor? Şimdi onun mükemmel, sessiz ofisinin ortasında duruyorum, iç çamaşırlarımla, onun sadece seksi ve hasarlı olmadığını kanıtlayacak bir şey arıyorum.

O tehlikeli.

Sanki suçluymuş gibi sahte şömineye isteksizce el sallıyorum. "Evet, tamam. Kesinlikle şu anda açmam gereken bir şey değil

."

Masaya doğru ilerliyorum. "Zaten izinsiz girmiş durumdayım. Yabancılar arasında küçük bir suç ne fark eder ki?"

Çekmeceye uzanırken kendimi hazırlıyorum — bir tuzak, bir hayal kırıklığı, belki de her ikisi için. Çekmece yumuşak bir tıklama sesiyle açılıyor — ve arkamda bir şey homurdanıyor.

Çok hızlı dönerek biraz kayıyorum. Kalbim gırtlığımda, neredeyse sandalyenin üzerine düşüyordum.

"Aman Tanrım..."

İzinsiz giren kişiye kitap fırlatmadan ya da çizgi filmlerdeki kızlar gibi masanın üzerine atlamadan önce, canavar üzerime atılır ve benden birkaç santim önce durur.

Devasa bir şeydi — siyah tüylü ve sanki cehennemden çıkıp maraton koşmuş gibi nefes nefeseydi. Gözleri sıcak ve kahverengiydi ve sanki birine borcum varmış ya da bir açıklama borçluymuşum gibi gözlerime kilitlenmişti. Pençeleri yüzümün büyüklüğündeydi, ama yine de ikimiz de birbirimize bakıp, beni buraya kim soktu diye anlamaya çalışıyorduk.

Sonra, ses çıkarmadan, öne doğru adım atıyor ve tüm yüzünü karnıma gömüyor, sanki en sevdiği uyuşturucuymuşum gibi kokluyor.

"Aman Tanrım," diyorum. "Sen çok tatlısın."

Düşman topraklarında değilmişim gibi dizlerimin üzerine çöküyorum. İki saniye önce neredeyse altıma sıçacaktım ama öyle davranmayacağım.

Yüzümü yalıyor ve ben gülüyorum. Gerçekten gülüyorum.

"Seni odanın öbür ucuna tekmelemediğim için çok şanslısın," diye fısıldayarak, aptal, kadifemsi kulaklarını okşuyorum. "Burada ne işin var sen? Sırları mı koruyorsun, yoksa sadece duygusal olarak saldırganları etkisiz hale getirmek için mi buradasın?"

Devasa köpek, sanki tüm hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi ellerime yaslanıyor ve göğsüm yumuşuyor. İçimdeki her şey yumuşuyor. Çünkü hayvanlar yalan söylemez. Hayvanlar ayrıca izinsiz sana dokunmaz, bileklerini ağaçlara tutmaz ya da sen parçalanıyormuşsun gibi uzaklaşmaz.

Boynunu kaşırken bir tasma buldum.

Bernadette.

"B," diye fısıldıyorum, alnımı aptalca yumuşak kafasına dayayarak, "üç kez sinir krizi geçirmiş, dengesiz bir kız tarafından travma yaşamaya ne kadar yaklaştığını bilemezsin."

Kulaklarının arkasını kaşıyorum ve tüm vücudunun eridiğini hissediyorum. Bu çok ilginç, çünkü az önce onu zihnimde "ısıрма riski" ve "olası cehennem köpeği" olarak sınıflandırmaya çalışmışım.

Tanrım. O bir kız. Ben de erkek olduğumu sanmışım. Görünüşe göre tehlikeli ve sessiz olan her şeyin erkek olduğunu varsayıyorum. Üzgünüm, B. Benim hatam. Kız gücü. Tanrım, gerçekten uyumam lazım... ya da boşluğa doğru çığlık atmam. Kollarımı ona doluyorum, kürküne gömüyorum. En azından bana saatli bomba gibi bakmıyor.

Onun yüzünü ellerimle okşamak için biraz geri çekiliyorum ve en iyi köpek annesi sesimle, "Sana iyi davranıyor mu? Rehin alınmışsan iki kez göz kırp" diyorum.

Burnumu yaladı.

"Kahretsin. Zaten beynini yıkamış, ha?"

Kafamı sallayarak kulaklarının arkasını kaşıyorum. "Sorun değil. Seni kaçıracağım. Velayet davası açacağım. Adımı Luna olarak değiştireceğim ve tropikal bir sahile taşınacağız."

Sanki şakayı anlamış gibi homurdanıyor, kuyruğunu tembel bir onay işareti gibi yere bir kez vuruyor. Tabii ki anlıyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de yarı zamanlı bir psikopatla aynı evde yaşayan dev bir gölge canavarı olsaydım, bağırmayan ilk duygusal olarak dengesiz kadına bağlanırdım.

Tanrım, muhtemelen beni tamamen çözmüştür. Köpekler her zaman böyledir.

"Benimle gelmek ister misin?" diye fısıldarım. "Bir tür suç işleyeceğim. Hafif hırsızlık, hafif suç... duygusal hasar garantili. Var mısınız?"

B, beni uzman bir hassasiyetle analiz ediyormuş gibi başını eğdi. Kuyruğu, benim bir tehdit olmadığımı karar vermiş gibi seğirdi ve beni tekrar yaladı.

"Ya hep ya hiç," diye mırıldanırım. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

Ayağa kalkarım ve o da sanki her zaman benimmiş gibi beni takip eder ve masaya doğru ilerleriz.

"İyi şeyleri nereye sakladığını biliyor musun?" diye mırıldanıyorum ona. "Yanlış şeyleri unutan ve yanlış kapıları açan kızlar" yazılı bir klasör bu varoluşsal krizi gerçekten kolaylaştırırdı.

Çekmeceyi sonuna kadar açtım ve kendimi hazırladım... Neye hazırlandığımı bilmiyorum. Bıçaklara mı? Sahte pasaportlara mı? Lamine edilmiş yasaklama emirlerine mi?

? "Ben tehlikeliyim, daha hızlı koş" diye bağıran bir şey. Ama hayır. Sadece kağıtlar. Sıkıcı.

Ta ki, sanki biri onu unutmaya çalışmış ama tam olarak bırakamamış gibi arkaya sıkıştırılmış bir zarf görene kadar. Bu da ya bir itiraf ya da porno olduğu anlamına geliyor.

Bern'e bakıyorum. "Gizemli bir şekilde ortadan kaybolursam, lütfen Sarah'ya kendi işime bakmaya çalıştığımı ama feci bir şekilde başarısız olduğumu söyle."

Zarfı çıkarıp açtım. Porno değildi.

Yakınından bile geçmiyor.

Bir sürü soluk, eski fotoğraf. İlki, on sekiz yaşından büyük olamayacak, kirli sarı saçlı, büyük gözlü ve hala bir anlamı varmış gibi gülümseyen bir kızın fotoğrafı. Yıkık bir binanın önünde duruyor, belki sıcak bir yerde. Yanakları kızarmış. Kolları bir köpeği sarmış ve arkasında bir adam var, ama adam arkasını dönmüş. Kollarını kavuşturmuş, yarısı gölgede duruşunda bir şey midemi bulandırıyor.

Bir sonraki fotoğrafa geçiyorum, sonra bir sonrakine. Hepsi onda. Gülüyor. Oynuyor. Koltuğunda uyuyor, kucağında bir kitap var. Birinde dizleri sıyrılmış ve birinin sweatshirt' zırh gibi omuzlarına sarılmış.

Son fotoğrafta duruyorum, arkasında küçük, düzgün bir el yazısıyla yazılmış bir not var.

"L. 12. doğum günü."

Donup kalıyorum.

Onun kim olduğunu bilmiyorum, ama bu kız her kimse... adamın onu bir nedenden dolayı sakladığını biliyorum. *Belki de kıızıdır? Adamın kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum.*

Elimdeki fotoğrafa gereğinden fazla uzun süre bakıyorum. Göğsümün arkasında bir şeyin takıldığını ve orada kaldığını hissedecek kadar uzun süre — keskin, aptalca ve gerçek. Boğazım düğümleniyor ve zorlukla yutkunuyorum. Bu benimle ilgili bile değil. Acıtmaması gerekirdi,

ama acıtıyor. Hiçbir zaman yüksek sesle itiraf edemeyeceğim kadar. Kendime itiraf edemeyeceğim kadar.

Bu, bulmaya hazır olduğum türden bir karanlık değil.

Kırmızı bayraklar, iskeletler ve kaçmak için bir neden arıyordum. Bunu değil. Göğsümün arkasında hissettiğim, kedere çok yakın olan bu acıyı değil.

Fotoğrafları zarfa geri koyuyorum, parmaklarım şimdi beceriksiz, sanki birdenbire bunlara dokunmamam gerektiğini fark etmişim gibi. Çekmeceye tikiştiriyorum, sanki bu ihlali geri alabilecekmiş gibi, ama yine de... bir parçam hala bunların neden burada olduğunu bilmek istiyor.

O kim? Neden bunların hepsi onda?

Bu sefer çekmeceyi yavaşça kapatıyorum, ses çıkarmamaya dikkat ederek, sanki nazik davranmak benim dikkatsizliğimi silebilecekmiş gibi. Döndüğümde, Bernadette sanki beni başından beri koruyormuş gibi kapının eşiğinde çökmüş duruyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum. "Şimdi duygusal olarak sınırı aştım ve kendimi üzdüm. Ne güzel."

O da sessizce nefes nefese yanıt veriyor, kuyruğunu bir kez sallayarak hemfikir olduğunu ama yargılamadığını gösteriyor.

"Evet, evet. Bana öyle bakma. Beni gözetlememe izin veren sensin."

Kafasını bir kez okşadıktan sonra, çıplak ayakla merdivenlere doğru yürüdüm. Her şey şimdi daha sessiz geliyordu. Daha ağır. Sanki bütün ev az önce yaptığım şeyi biliyor ve benim bununla başa çıkmamı bekliyor gibiydi.

Adrenalinim ve merakım da yok oldu. Misafir odasına geri döndüğümde, o çekmecenin ağırlığını avucumda hala hissedebiliyorum ve ağlamak istiyorum. Yatağa geri sürünerek giriyorum ve battaniyeyi sıkıca çekiyorum, kapının aralığından sızan ateş ışığına odaklanmaya çalışıyorum.

Orada ne kadar süre yattığımı bilmiyorum — beş dakika mı? Yirmi dakika mı?

Miden suçluluk duygusuyla dolu ve kafan başkasının hayaletleriyle dolu olduğunda zaman akıp gider.

Sonra kapıya yaklaşan ayak sesleri duydum. Kapı kolu döndü ve kapı bir santim açıldı. Ve işte orada duruyordu, çıplak göğüslü, düşük bel eşofman altı kalçalarına yapışmış, sanki yerçekimi bana kişisel bir kin besliyormuş gibi.

Kasları keskin ve acımasız, sanki biri onu kontrolsüzlük ve şiddetle oyup merhameti kasten dışarıda bırakmış gibi. Dövmeleri bir kolundan aşağı kıvrılarak kaburgalarına kadar uzanıyor — mürekkep ve gölge sanat kılığına girmiş, arkasındaki ateşin ışığında titriyor. Ve gözleri — o lanet gözleri — benimkilere kilitlenmiş.

Beni cehenneme sürüklemek mi, yoksa hala orada olmadığımı düşünmeme izin vermek mi diye karar vermeye çalışıyor gibi görünüyor. Kapının eşiğinde, sanki bir uyarı gibi duruyor, kendini tutmaya çalışıyor ve öfkesini zar zor kontrol ediyor.

Ve o anda anladım. O biliyor.

Yarıya kadar oturuyorum, boğazım kurumuş, kulaklarımda kalp atışlarım. Hazırım... Neye hazır olduğumu bile bilmiyorum.

Özür dilemeye? Açıklamaya? Yalan söylemeye?

Gözlerine bakıyorum ve geri çekilmemeye çalışıyorum. Bir an sonra, sesi sessizliği yırtıyor. "Ofisimden uzak dur."

Kapı kapanır, ama sanki çarpmış gibi. Farkında olmadan tuttuğum nefesimi veririm, ama kıpırdamam. Sadece kapının altındaki aralığa bakarım, geri gelmemesini umarak.

20

“YOU DON’T HAVE TO KEEP SOMEONE TO RUIN THEM”
(YOU JUST HAVE TO TOUCH THEM THE RIGHT WAY)

Ani

Yorgun olduğum için suçlayabilirim. Ya da yarı çıplak olduğum için. Ya da onun korkutucu derecede seksi olması ve beni geçmişinin mezarlığında dirseklerime kadar batmış halde yakalaması için. Ama bu bahanelerin hiçbiri, sınırı aştığım gerçeğini değiştirmez. *Üstelik aradığım şeyi bile bulamadım.*

Bacaklarımı battaniyenin altından dışarı salladım, kapıya doğru yürüdüm ve kilitledim.

Bunun onu durdurmayacağını çok iyi biliyorum, ama bu bana hala bir seçim şansım varmış gibi hissettiriyor.

Yatağa geri sürünerek, sanki kendimi kendimden koruyabilecekmiş gibi battaniyeyi omuzlarıma çekip, yanıma kıvrılıyorum.

Acınası bir durum, biliyorum. Ama suçluluk duygusu beklediğimden daha ağır geliyor. Bağlantı aramıyordum, kanıt bulmam gerekiyordu. Tehlike işaretleri. Bir bıçak. Hala kimseye güvenemeyen kız olduğumu doğrulayacak herhangi bir şey.

Ama bunun yerine... onu buldum.

Dizleri sıyrılmış, bedenine göre çok büyük bir sweatshirt giyen kızı.

Yumuşak gülümsemesi ve uzun sürmeyen bir mutluluğu olan kızı.

Sırt üstü yuvarlanıp tavana bakıyorum, sanki bana cevaplar borçluymuş gibi. Neden bu, tüm diğer şeylerin içinde, canımı yakıyor?

Sanki kırılğan bir şeye dokundum ve şimdi ellerimde kanıyor gibi hissediyorum. Ve belki de kaçtığımın beri ilk kez... Çözülmesi gereken bir sorun gibi hissetmiyorum. Sadece yanlış hissediyorum.

O not — fotoğrafların birinin arkasına karalanmış. "Aylardır ilk gülümseme." Beni mahvetti çünkü onu gerçek yaptı. Sadece kafamdaki canavar değil, sanki bir anlamı varmış gibi gülümsemesine tutunan biri. Hala da öyle. Ve umursadığım için kendimden nefret ediyorum.

Parmaklarımla ağzımı kapatıp gözlerimi yanana kadar sıkıca kapatıyorum. Tek bir gözyaşı, hepsi bu. Kendime izin verdiğim tek şey bu. Yanağımdan akmaya cesaret edemeden onu siliyorum.

"Tanrım, ben tam bir felaketim," diye karanlığa fısıldıyorum. "Bunu telafi etmek için yepyeni bir travmaya ihtiyacım olacak."

Kapının diğer tarafından bir iç çekiş duyuyorum.

Bernadette.

Kendimi zorlayarak ayağa kalkıp kapının kilidini açıyorum, yoksa vazgeçebilirim. O da bütün gece bu anı beklemiş gibi içeri giriyor.

"Selam, baş belası," diye mırıldanıyorum.

Tereddüt etmeden, bir futbolcu gibi zarafetle yatağa atlar ve beni sahiplenir gibi başını yatağa bırakır.

"Yapabileceğini söylemedim," diye mırıldanıyorum. Ama onu hareket ettirmiyorum, çünkü gerçek şu ki, tam da ihtiyacım olan şey buydu. Battaniyenin altına geri sürünüyorum, vücudu benimkine karşı sıcak ve ağır, ve uykuya dalıyorum.

Pencereden içeri giren ışık gözlerimi kamaştırıyor. Komadan yeni uyandığımı düşünürsek, bu harika bir şey.

Bir kez göz kırpıyorum. İki kez. Kafam sanki paketleme malzemesiyle dolu gibi ve vücudum seksle ilgisi olmayan, aşırı duygu yoğunluğuyla ilgili bir şekilde ağrıyor.

Battaniyeyi itip bacaklarımı yatağın kenarına sallandırıyorum, sanki bana kişisel bir haksızlık yapılmış gibi odayı gözlerimi kısarak süzdüm.

Bernadette hâlâ hiçbir hedefi olmayan bir koruma gibi yerde uzanıyor.

Dün gece bıraktığım yerden çantamı alıp, kilitli bir çöp tenekesi bulan bir rakun gibi karıştırmaya başlıyorum. Cüzdan. Anahtarlar. Dudak kremi. Asla yapmamam gereken bir benzin istasyonu tavuk nugget suçundan kalma buruşuk bir fiş. Nerede bu lanet şey... ah. Telefonum.

Tabii ki şarjı bitmiş.

Duvara takıyorum ve çapraz bacaklı oturup, sanki bana iyilik yapıyormuş gibi açılırken parlak ışığa gözlerimi kırıştırıyorum. Ekran sonunda titreyerek canlanıyor.

Saat 15:13.

Sanki bana yalan söylüyormuş gibi ona bakıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum. "Kesinlikle hayır. Bu doğru olamaz."

Bernadette sanki aynı fikirdeymiş gibi esniyor ve ben ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. Hayatımda hiç bu kadar uzun uyumamıştım. En kötü zamanlarda bile. Hatta... her şeyden sonra bile. O zamanlar, uzun süre uyumamı engelleyen şey çoğunlukla korkuydu. Elimi saçlarımın arasından geçirip inlerim, tabii ki duygusal olarak çöktüğüm ve kazara bir köpekle travma bağı kurduğum tek seferde, sanki bir kişilik özelliğiymiş gibi on dört saat boyunca uyuyorum.

En azından önümüzdeki birkaç gün izinliyim. Bu da apartman aramak anlamına geliyordu. Belki de hala kendime itiraf edemediğim, muhtemelen paramın yetmeyeceği o kitapçı dükkanını bile kontrol etmek anlamına geliyordu. Ama bunun yerine, Steven'in evindeyim, onun dövmeli karın kasları, istemeden tanık olduğum bir suç gibi beynimin arkasına kazınmış durumda.

Sonunda telefonumu açıyorum. Dört cevapsız arama var: biri Sloane'dan, üçü Sarah'dan ve Frank'ten birkaç mesaj.

En sonuncusu bu sabahdan.

■

Frank: İyi misin? Senden haber alamadım. Keşke sen de gelseydin, ama bir şeye ihtiyacın olursa, ben hallederim.

Ekрана bakıyorum ve midem sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi kıvrılıyor. Frank her zaman doğru şeyi söylemekte ustadır. Çekici. Kibar. Sevgi gibi görünen, mükemmel zamanlamalı bir endişe

en azından kelimeler kadife ipler gibi hissettirmeye başlayana kadar. Yumuşak, ama bağlandığını fark etmeden önce boğazını saran ipler gibi.

Cevap vermiyorum. Bunun yerine, Sarah'dan gelen cevapsız aramaları kaydırıyorum — sesli mesaj yok, ama bir mesaj bırakmış.

■

Sarah: Hey, nereye gittin sen? Ölümlerden döndüğünde beni arayabilir misin?

Neredeyse gülümsüyorum. Bunun yerine, telefonu yatağa atıyorum ve sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi saçlarımı elime alıp tarıyorum. Frank'e cevap yazmalıyım, ama şu anda yazmayacağım. Beni korkutan ve ormanda olanları her düşündüğümde uyluklarımı ağrıtan bir adamla bu evde olmamalıyım. Ama işte buradayım.

Çıplak ayakla. Travma yüzünden akşamdan kalma. Ve beni aktif olarak mahvetmiyormuş gibi vahşi bir aşkla mücadele ediyorum.

Telefonu tekrar elime alıyorum, parmaklarım tereddüt etmeden hareket ediyor.

■

Ben: Ölmedim. Sadece duygusal olarak iflas ettim. Kendimi ateşe vermezsem kahve içerken açıklarım.

Onun yazdığı mesajlar anında ekrana gelir.

■

Sarah: Oh, şükürler olsun. Frank seni bodruma kilitlemiş ya da Steven bıçaklara meraklı bir tarikat lideri olduğunu düşünmüştüm. *Bekle. Bu hala geçerli mi?*

■

Ben: Dürüst olmak gerekirse? Eğer öyleyse, Kool-Aid içmeye ve adını vücuduma kazımasına izin vermeye hazırım. Bu adam, 12 saat içinde beni yerde inleyip ağlatmayı başardı. İyi değilim.

■

Sarah: Aman Tanrım. Ne? Kimsin sen? Neredesin? Güvende misin yoksa sadece bir pislik tarafından kontrol mü ediliyorsun? Çünkü bunlardan biri düzeltilebilir, diğeri ise tarikatların başlangıcıdır.

■

Ben: Sanırım ikisi de. Ayrıca şimdi bir köpek var. Bernadette. Sanırım bana bağlandı. Yani duygusal olarak evlat edinildim ve biraz da ele geçirildim.

Sarah: Belli ki iyi değilsin. Ama bu senin için çok normal bir durum. O, ruhuna baş harflerini dövme yaptırmadan önce beni ara.

Gülüyorum, telefonumu yatağa geri koyuyorum ve dolaptan bulduğum bir tişört ve evden çıkarken giydiğim aynı taytla odadan çıkıyorum. Gerçeklerle yüzleşmekten çok yemeğe ihtiyacım var.

Koridor mutfağa açılıyor ve onu orada görmek için kendimi hazırlıyorum — uzun boylu, gömleksiz ve bir fincan kahvenin üzerinde taştan oyulmuş bir uyarı gibi düşüncelere dalmış. Hayatları mahveden sabah sesine sahip, dövmeli bir tehdit.

Ama o orada değil. Mutfak boş.

Rahatlama hissi beni kaplar, hemen ardından da lanet tezgahı ısırarak istememe neden olan, içimi kemiren, kutsal olmayan bir açlık hissi gelir. Bu yüzden, sağlıklı bir şeyler bulmayı umarak dolapları karıştırmaya başlarım. Bir kurabiye, cips, tek bir üzücü granola bar, herhangi bir şey. Ama hiçbir şey bulamam. Sadece düzenli kavanozlar ve alfabetik sırayla dizilmiş baharatlar var, sanki bu adam bir hesap tablosu kadar kötü bir adammış gibi.

"Bu da ne böyle?" diye mırıldanarak buzdolabını açtım ve durdum.

Orada... yemekler var. Gerçek, mükemmel hazırlanmış, makro dengeli, kas tanrısı yemekleri gibi.

"Bu adam da kim?"

Şikayet etmeyeceğim. Bu, onun karın kaslarını ve vücudunun acımasız kesimini açıklıyor. Sadece bunu düşünmek bile uyluklarımın istem dışı kasılmasını sağlıyor. Vücudum isyan çıkarmış gibi, içimde derin ve yoğun bir sıcaklık yayılıyor. İçimdeki her şey, haince ve doyumsuzca karıncalanıyor. Hayatımda hiç vücudumda bu tür bir tepki uyandıran bir erkekle karşılaşmadım ve heyecanlanmam mı yoksa korkmam mı gerektiğini bilemiyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum ve buzdolabını sertçe kapatıyorum. "Bunu yapmayacağız."

Bir an durup, tekrar açıyorum. Tost ya da yumurta yapmalıyım, belki de az çaba gerektiren ve ahlaki açıdan tarafsız bir şey. Onun mükemmel, gizemli, muhtemelen cinayetlerle dolu hayatından bir parça koparmışım gibi hissettirmeyen bir şey. Ama yine de, o burada değil. Ve ben açlıktan ölüyorum.

"Nerede bu adam?" diye mırıldanıyorum, omzumun üzerinden bakarak. Bernadette de yok, ama boğulacak kadar sessizlik var.

Daha iyi bir fikir bulamadan, buzdolabından bir kap çıkarıp mikrodalgaya atıyorum, düğmelere sanki kişisel bir meseleymiş gibi basıyorum. "Bunu yiyeceğim. Ve pişman değilim."

Hâlâ Steven'dan iz yok.

Mutfığa bir göz attım, sonra sanki beni yargılayacakmış gibi kanepeye geri döndüm. Benim olmayan bir yerde, birini iz bırakmadan ortadan kaybolmasını çok iyi bilen bir adama ait bir evde kendimi evimdeymiş gibi hissetmek yanlış geliyordu, ama yine de... Şu anda eve gidemem, en azından ev sahibim kilitleri değiştirene kadar.

Çünkü ev artık güvenli gelmiyor. Sormaya hazır olmadığım sorular gibi geliyor. O yüzden, rahat olsam iyi olur, ya da rahatmış gibi davranayım.

Uzaktan kumandayı anlamam üç denemeyi aldı — çünkü bu evde, gömleksiz ve düşünceli olanlar dışında hiçbir şey kullanıcı dostu değil — ve sonunda Netflix'e ulaştım. Harry Potter'ı bulduğumda, oyun bitti.

Rahatlatıcı yemek. Rahatlatıcı film. Duygusal yara bandı, koli bandı ve inkârla yapıştırılmış. *Tamam.*

Kucağımda kabı dengede tutarak kanepeye kıvrılıyorum, ilk lokma ağzıma girerken sanki günah ve kurtuluş birleşmiş gibi. İlk başta ne kadar lezzetli olduğunu pek fark etmiyorum, çünkü Harry dolapta mektubu buldu ve lanet olsun, bu kısmın beni ne kadar mahvettiğini hep unutuyorum. Yüzündeki o ifade. Sessiz bir umut. Sanki yeterince beklersen, sihir hala sefaleti yırtıp geçebilirmiş gibi.

Çatalı ağzıma götürürken duruyorum, tamamen kendimden geçmişim. Gözlerimin arkası yanıyor, belki de yemekten dolayıdır. Ya da

yorgunluktan. Ya da hala bir yerlerde beni bekleyen bir mektup olmasını dileyen içimdeki o tehlikeli küçük parçadan.

Gözlerimi kırıştırıp, protein ve iyi baharatlanmış tavukla nostaljiden kaçabileceğimi düşünerek bir lokma daha alıyorum.

İnliyorum. "Aman Tanrım. Böyle yemek yapıp dövmeli mi? Bu ne adaletsiz, yürüyen orgazm kışlı saçmalık böyle?"

Bernadette, kıllı bir hain gibi dirseğime çarptığında, tam da bir lokma alırken, çatalım devrildi ve yemek minderlerin üzerine sıçradı.

"Siktir." Dağınıklığa bakıyorum. Sonra ona. "Çabuk. Ye şunu." O sadece bana soğuk bir bakışla bakıyor.

"Bak, sadece ye ki kanepeye yemek dökmüşüm gibi görünmesin, ki muhtemelen burada yemek yememem gerekir. Onu tanıyorsun, açıkça temizlik delisi. Buzdolabını görmedin mi? Adam deli."

Bern bir kez göz kırptı, sonra sanki benim ağır suç düzeyindeki döşeme felaketimin bir parçası olmak istemiyormuş gibi rahatça dönüp uzaklaştı.

"Ciddi misin?" diye onun arkasından fısıldarım. "Sen benim suç ortağım olacaktın."

Sonra bir öksürük duydum.

Donup kalırım. Vücudumdaki her hücre, avcıyı fark eden bir av gibi hareketsiz kalır. Yavaşça dönerim — çünkü elbette o oradadır, kollarını kavuşturmuş kapı eşiğinde durmaktadır. Koyu renkli gözleri, gururumun dayanamayacağı kadar eğlence dolu bir ifadeyle doludur.

"Kanepemde yemek yediğinin farkındasın, değil mi?"

"Evet, ama... savunmam gerekirse, ben de açlıktan ölüyorum. Ve duygusal olarak kırılganım." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim bile. Ama şekerle kaplı ve dikkatleri başka yöne çekmek için ağzımdan kaçiverdi.

Kaşları kalkıyor. "Sana bir tepsi getirmemi ister misin? Ya da bir önlük?"

Elimde hala silah gibi duran çatalımla hızla dönerim. "Vay canına. Tüm misafirlerine, dağınık çocuklarmış gibi davranarak flört mü ediyorsun, yoksa ben mi senin içindeki pisliği ortaya çıkarıyorum?"

Kendisiyle gurur duyuyormuş gibi sırtışı derinleşir ve bu, içimde bir şeylerin çırpınmasına ve kıvrılmasına neden olur.

Bu sefer gerçekten gülüyorum. Durduramadan gülüşüm kaçıyor. Yüzünde bir ifade beliriyor ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyor. Neredeyse... Tamam gibi hissediyorum. Sanki burada olmak —görölmek—olması gerektiği kadar yanlış gelmiyor.

Kapı çerçevesinden iterek mutfağa giriyor, sanki burası onunmuş gibi, ki, tamam, öyle de ama yine de. Onun geldiğini duymadım, bu da demek oluyor ki, tüm bu süre boyunca beni izliyor olabilirdi.

"Nereden geldin sen?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek için can atıyorum.

Başka bir kap çıkarır ve mikrodalgaya koyar. "Peki neden bütün gün uyumama izin verdin?" diye soruyorum, her ne kadar Cevap muhtemelen önemli olmayacak. "Ya çalışmak zorunda olsaydım?" Omuz silkiyor. "Çalışmadın."

Ayağa kalkmaya başlıyorum — bir yabancınn evinde kendimi evimdeymiş gibi davranmıyormuşum gibi davranmak ya da ortalığı temizlemek için yarı yarıya bir girişim. Ama tam ayağa kalkamadan, sesi araya giriyor.

"Otur. Orada kal ve ye."

Donup kalırım. Sonra yavaşça kanepeye geri çöküyorum, kalbim bana yemeğe devam etmemi söyleyen bir adam için çok fazla çarpıyor. Konuşmanın bittiğini belirtircesine kutuya doğru başını sallar —ve belki de öyledir, çünkü tartışmıyorum. Yemeğe bakıyorum ve yavaşça bir ısırtık daha alıyorum. Onun beni korkutmasına izin vermeyeceğim. *Açıkça.*

Görünüşe göre, artık ben buyum — kalması söylendiğinde dinleyen bir kız. Ama dürüst olmak gerekirse? Buna kızgın bile değilim. Hagrid kapıyı kırmak üzere ve ben iki lokma yedim ve duygusal olarak çok hassasım, başka türlü davranmıyorum. Bir bacağımı altına çekip, bir çatal daha tıktırıyorum ve bunun bir anlamı olmaması için uğraşıyorum. Bu muhtemelen günlerdir yediğim karton gibi tadı olmayan ilk yemek.

Yemekler gerçekten... inanılmaz. Beş yıldızlı, mükemmel baharatlanmış, tamamen haksız, muhteşem. Ve tabii ki öyle, çünkü şu anda birlikte kaldığım duygusal olarak ulaşılmaz seks tanrısı neden aynı zamanda bir gurme şef olmasın ki?

"Tehlikeli ve evcil," diye mırıldanıyorum. "Lanet olsun, yasadışı olmalı."

Steven içeri girer girmez, muhtemelen kanepede yediği kaçak mal yakalanmamak için beni terk eden Bernadette yeniden ortaya çıkıyor. Utanmadan kuyruğunu sallayarak yanıma geliyor ve sanki beni hiç ihanet etmemiş gibi yanıma uzanıyor.

Ona yan gözle bakıyorum, ama o bana masumca göz kırpmıyor.

"Oh, şimdi mi geldin?" diye mırıldanarak kulağının arkasını kaşıyorum.
"Tam zamanında. Çok destekleyici, B."

O da homurdanarak, gösteriye hazırmış gibi yerleşir.

"Hain," diye mırıldanıyorum, hala onu okşayarak. "Artık bana aitsin. Umarım karşılıklı bağımlılık ve duygusal hasara hazırsındır."

Steven mutfağa geri dönerken, çatalımı ağzıma götürürken başımı kaldırıyorum. Çıplak ayakla ve elinde bir kap tutuyor. Bana bakmaz, sadece oturur ve sanki bu dünyanın en normal şeyiymiş gibi yemeğe başlar.

Boğazımı temizledim, çünkü elbette kendimi tutamıyordum. "Ne zaman köpek aldın?"

Cevap yok. Sadece çiğniyor. Sanki sessizlik onun aşk diliymiş ve benim bunu tercüme etmem gerekiyormuş gibi.

"İlk geldiğimde burada değildi."

Gözleri sonunda benimkilere kaydı, ama ağzının köşesi bile kıpırdamadı.

"Sen de yoktun."

Durduramadan kaşlarım yükseldi. "Vay canına. Bu mu bizim söyleyeceğimiz cümle?"

O Omuzlarını silkiyor. Hiç sarsılmadan—sanki
sanki yapmamış az merkez merkezi sinir
sistemimi, açığa çıkarmak istemediğim bir gerçekle kızartmış gibi.

"O evle birlikte geldi," diyor bir süre sonra. "Önceki sahipleri onu bırakmış."

Gözlerimi kırpmıyorum. "Şaka yapıyorsun." "Son derece ciddiylim."

Bernadette'e bakıyorum, sanki kanepenin sahibiymiş gibi kibirli bir şekilde kucağıma uzanmış. Bana yavaşça göz kırpmıyor, sanki "Evet, ne olmuş?" der gibi.

"Yani ne, bir köpek mi miras kaldın?" Çatalımla onu işaret ediyorum.
"Vergi indirimi gibi mi?"

"O kaldı."

Bir an durdum. "Kalmak mı istedi? Seninle mi?"

Bu, ağzının kenarında en ufak bir seğirme yaratır. "O, tanıdığım çoğu insandan daha akıllıdır."

Bunu söylerken hala bana bakıyor. Sanki ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi. Midemde bir şey dönüyor, düşük ve sıcak, ve bunu bu kadar çabuk hissetmekten nefret ediyorum. Gereğinden fazla keskin bir ısırik daha alıyorum ve sanki bu, hiçbir şey yokken bu kadar tahrik olduğumu hissetmememi sağlayacakmış gibi çiğniyorum.

Hayır, bunu şimdi yapmayacağım.

"Tabii ki kaldı," diye mırıldandım. "Muhtemelen iki kez homurdandın ve bir kutu ton balığı açtın, o da 'evet, burada bir hayat kurabilirim' dedi."

Kafasını hafifçe eğiyor. "Kıskandın mı?"

"Köpeği mi?"

Neden sorduğumu bile bilmiyorum. Beynim hayır diyor, ama vücudum onun gözleri üzerimde dolaşırken çoktan evlilik yemini yazmaya başlamış bile.

"Önce ısırmadan yanımda uyuyan herkesten." Çatalım havada donuyor ve beynim kısa devre yapıyor.

"Bunu söylemedin."

Gözünü bile kırpmıyor. Orada oturuyor, kollarını kanepenin arkasına uzatmış, bacaklarını açmış, sanki aramızdaki oksijeni tek başına tüketiyormuş gibi. "Sen sordun."

"Hayır, ben alaycı bir yorum yaptım. Sen bunu düşük bütçeli bir porno film sahnesine çevirdin."

Bakışları vücudumu sanki haritalandırır gibi aşağıya doğru kayıyor ve ben engelleyemeden uyluklarım kasılır.

"Hâlâ aç mısın?" diye mırıldanıyor, sanki bu bir soru değilmiş gibi.

O kadar yakın ki, teninin kokusunu alabiliyorum — o en kötü türden bir cazibe — ve beynim nasıl çalışacağını unutuyor.

"Duruma bağlı," diyorum dikkatlice. "Tatlı mı sunuyorsun, yoksa sadece yargılıyor musun?"

Bana, daha iyi bilmesi gereken kızları baştan çıkaran türden bir gülümseme atıyor. Ve ben de daha iyi bildiğimden emin değilim. Bunu görmezden gelerek, geri alamayacağım bir ses çıkarmamak için ağzıma bir lokma atıyorum.

21

“THE ONES WHO BREAK YOU DON’T ALWAYS RAISE
THEIR VOICE.”
(PAY ATTENTION)

Steven

O benim kanepemde, benim battaniyeme sarılmış, benim yemeğimi yiyor ve sanki buraya aitmiş gibi benim ekranımı izliyor.

Bu beni kızdırmalıydı. Kafamda her zamanki gibi soğuk ve net bir şeyleri değiştirmeliydi.

Ne zaman, hatta nasıl oldu bilmiyorum, ama bu pervasız, sinir bozucu kız, hatırlamadığım bir alışkanlık gibi içime işledi. O, sessizlikle ya da şiddetle çözmem gereken bir sorundu. Kolay bir şey. Kalıcı. Bunun yerine, onu mutfak tezgahının üzerine eğip, kime ait olduğunu hatırlatmak istiyorum

—her zaman ait olduğu kişiye—o henüz bilmiyor olsa bile.

Kendi evimde lanet bir hayalet gibi duruyorum, köpeğiyle terapistiymiş gibi konuşmasını dinliyorum. İçeri girdi, hayatımın iki metre derinlikte gömdüğüm bir parçasını ortaya çıkardı ve hiç irkilmedi. Daha da kötüsü, fotoğraflara sanki bir anlamı varmış gibi baktı.

Yüzünden okuyabiliyordum, sanki kemiklerine yerleşip orada yuva kuran acıyı tanıyormuş gibiydi.

Kızgın olmam gerekirdi, ama tek hissettiğim göğsümde yavaşça yiyip bitiren bir sıcaklık ve onu o kadar sert bir şekilde sahiplenme ihtiyacı ki, artık nereye ait olduğunu asla sorgulamasın.

ait olduğunu sorgulamayacağı kadar sert bir şekilde sahiplenme ihtiyacı duyuyorum

Sanki dün gece o kapüşonlu sweatshirt'ün yukarı kaymasını görmek, bana kışının mükemmel, müstehcen görüntüsünü sunmamış gibi. Onu morartıp titretmek istedim, ama onu yüzüstü yastıklara itip, kapüşonlu sweatshirt'ünü kalçalarının üzerinden yırtıp, Frank'in ıslattığı her türlü hayali, onun pervasız, güzel ağzından sikip atmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Şu anda bile, onu yere yatırıp, titreyen bacaklarının arasına elimi sokup, hangi canavarlardan korkmaları gerektiğini unutan kızlara ne olduğunu göstermek için tüm gücümü kullanıyorum.

Bu sabah uyanmayınca, ofiste kalıp yapmam gereken telefon görüşmelerini yaptım ve planı uygulamaya devam ettim. Ama onu kameralarda gördüm — çıplak ayakla, yarı baygın halde, hiç doğru dürüst beslenmemiş bir kız gibi mutfağıma girip çıkıyordu.

Bu çok sinir bozucuydu. *Ve çok sevimliydi.*

Buzdolabını açıp hazırladığım yemekleri gördüğü anda, tüm vücudu çöktü, sanki tahrik mi olmalı yoksa ihanete uğramış mı olmalı bilemiyormuş gibi. Ağzı ihanet diyordu, ama uylukları aksini savunuyordu.

Bir bakıyorum, orada, kanepemde sanki tahtıymış gibi kıvrılmış. Çıplak ayakla, muhtemelen sütyensiz, sanki oraya aitmiş gibi battaniyeme sarılmış.

Çatalı ağzına götürüyor ve ısırık ağzına değdiğinde mırıldanıyor, sanki yutamadan ağzından kayıp gitmiş gibi. Ve lanet olsun, benim sikim onun tavuktan inlemesi ya da boğulması umurunda değil. Sesi duyuyor ve sahiplenici oluyor.

Ellerimi kuruluyorum ve parmaklarım kemiklerim çatlayana kadar havluyu sıkıyorum. Onun burada olmaması gerekiyor. Böyle olmaması gerekiyor. Frank'in zinciri hala boğazında sallanırken, sanki onu kendisi seçmiş gibi.

Sesi bastırıyorum. O bu eve girdiğinden beri boğazımın arkasında tırmalayan ve kaybetme hissi uyandıran sesi.

Havluyu tezgahın üzerine atıp öne doğru adım atıyorum. Omuzları gerginleşiyor ve uylukları sanki bir şeye hazırlıklıymış gibi hareket ediyor. Beni hissediyor. Ona dokunmamış olsam bile.

Ve sonunda kollarımı kavuşturup onun önünde durduğumda, gölgem sanki kendi iradesi varmış gibi üzerine düşerken, o başını kaldırır.

O lanet olası gözler. O ağız. Ve sanki bütün gece sevişmiş gibi görünen o dağınık saçlar, aklımı başımda tutmamı gerçekten zorlaştırıyor. Gömleğim uyluklarının üzerine çıkmış ve yakası, boğazındaki zinciri gösterecek kadar kaymış... Frank'ın zinciri. Hala orada, hak etmediği bir hak gibi duruyor. Onun koparılıp, benim olduğunu haykıran bir şeyle değiştirilmesine ne kadar yakın olduğunu fark etmiyor mu?

Tabak hala kucağında, nasıl kullanacağını bilmediği bir silah gibi sıkıca tutuyor ve sanki onu mahvedecekmişim gibi bana bakıyor. Ve tek düşünebildiğim şey, zaten mahvettiğin.

"Rahatladın mı?" diye fısıldıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor, bana orta parmak mı göstereceğine yoksa etkilenmemiş gibi mi davranacağına karar veriyormuş gibi. Bunun yerine, bir lokma daha ağzına atıyor, hiç kendini korumaya çalışmadan, sanki bir meydan okuma gibi yavaşça çiğniyor. *Yeni bir fantezi açıldı. Onun yemek yemesini izlemek ıslak bir rüya gibi.*

Başımı hafifçe eğiyorum, çünkü bacaklarının birbirine daha sıkı bastırdığını ya da her yaklaştığımda göğsünün titrediğini göremediğimi sanıyorsa, yanılıyor.

Ben eğitilmiş bir katilim. Her şeyi fark ederim.

Nefes alıp verişinin kesik kesik olması da dahil—sığ ve hızlı. Boğazına kızarıklık yayıldığını izliyorum ve gömleğimin altında meme uçlarının muhtemelen sertleştiğine bahse girerim. Anlamasını bile bilmediği bir tepkiyi saklamaya çalışıyor.

Bana ne hissettirdiğini ya da bana aitmiş gibi burada kıvrılmış halinin nasıl görüldüğünü hiç bilmiyor. O ağız benim adımları söylemek için yaratılmış.

Eğilip, bakışlarımı kaçırmaması için çenesini yukarı kaldırmasını sağlıyorum.

Güzel. Onun dengesini bozmak istiyorum.

"Bir erkeğin evinde her zaman kendini evindeymiş gibi hissediyor musun?" diye fısıldıyorum, sesim kulağı tırmalayacak kadar alçak, "yoksa sadece seni henüz sikkemiş olanların evinde mi?"

Boğulur. Çok güzel.

Omurgası sarsılırken çatal tabağa keskin bir ses çıkarır, gözlerinde ateş parlar, sanki yüzümü parçalamak istermiş gibi.

İşte orada.

Sessiz bir meydan okumayla omurgasını düzeltirken öfkesi alevlenir. O küstah ağız, bitiremeyeceği bir cevap hazırlamaktadır. Öfkeli Ani'yi seviyorum, bir kez öfkesi geçince, onu tekrar kızdırmak için başka nedenler bulmam gerekecek.

"Senin neyin var?" diye bağırır, çenesini o inatçı şekilde kaldırır, bu da onun sakinliğini yeniden bozmak istememe neden olur.

"Somurtma tatlım," diye mırıldanıyorum, bakışlarım boğazında açan kızarıklığa kayıyor. "Bunu sen başlattın."

Ağzını açıp bir şeyler söylemek için hazırlık yapıyor — muhtemelen ateş ve zehir dolu sözler — ama ilk heceyi söylemeden onu kesiyorum.

Parmaklarımla kanepenin kenarını, onun uyluğunun hemen yanını kavrarım — ona çok yakın, ama dokunacak kadar değil. Benden yayılan ısıyı hissetmesi gerekir, ama hissetmiyormuş gibi davranmaya devam eder. Onu tedirgin etmediğimi düşünmesini seviyorum.

Sesimi alçaltıyorum, "Dün gece seni görmediğimi mi sanıyorsun? Kanepemin üzerinde eğilmiş, bacakların açık, kığın çıplak, nerede olduğunu unutmuş gibi Frank hakkında konuşuyordun."

Donup kalır.

Ve bu, sikimin eşofmanımın arkasında zonklamasına neden oluyor. Korku ve arzunun onun cildinde yer kapmak için savaştığını koklayacak kadar yaklaşıyorum.

"O güzel ağzını çalıştırmaya devam et, güzel kız, bir dahaki sefere bacaklarını açtığında kime yalvardığını tam olarak hatırlamanı sağlayacağım."

Bütün vücudu hareketsiz kalır. Uylukları hariç, onlar sıkı sıkıya kapanır. Sertçe. Ve bunu karnıma yumruk yemiş gibi hissedirim. O bunu istiyor. İstedikini nefret ediyor olabilir, ama yine de istiyor.

Yavaşça doğruluyorum, aramızdaki sessizliğin daha da yoğunlaşmasına izin veriyorum, sanki onu içime çekiyormuşum gibi hissedene kadar. Vücudunun haykırdığı şeyi itiraf etmektense gözlerimi oymayı tercih edecekmiş gibi bana dik dik bakıyor. Ama boğazındaki nabzının atışını ve nefesinin kesilmesini görüyorum.

Nefesini tuttuğunu görüyorum. Patlamasına bir adım kaldı. *Bunu benim yapmamı istiyor.*

Güzel. Kavgaya etmek istiyorum. Isırmak istiyorum. Onu o kadar mahvetmek istiyorum ki, o kadar çığ ve harap olsun ki, kime ait olduğunu unutsun. Onun adını unutsun. Kendi adını unutsun. Onu kırdığım an hariç her şeyi unutsun.

Tabağı kucağından itip masaya o kadar sert bir şekilde koyuyor ki, sanki soğukkanlılığı paramparça oluyor. Sonra ayağa kalkıyor, göğsü kabarıyor ve ayakları, hala savunacak bir şeyi varmış gibi yere sağlam basıyor.

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun, değil mi?" diye bağırır, gözlerinin arkasında ateş parlar.

Gülümserim. "Yeterince biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye bağırır, sesi yükselir. "Onun bana ne hissettirdiğini bilmiyorsun..."

Sözünü keser.

Çok geç. Zırhındaki çatlağı görüyorum. Sesindeki titremeyi. Boğazındaki tasmanın sandığı kişiye ait olmayabileceğini fark ettiğinde gözlerinde beliren korkuyu.

Bunu sakladığını sanıyor—öfke ve sahte kayıtsızlıkla çatlağı örtbas ediyor, sanki ben saldırmadan önce zayıf noktayı tespit etmekten geçimimi sağlamamışım gibi.

Başımı eğiyorum, cevap zaten yüzünde yazılı ve o farkında bile olmadan bana başka bir cevap daha veriyor. O duraklama. O sessizlik. Gerçekten kaçarken parmaklarındaki o seğirme.

Frank onu pençesine almıştı. Bunu biliyordum. Ama şimdi nerede olduğunu biliyorum ve şimdi daha derine kesmeyi biliyorum.

O geri adım atar. Ben sadece yakınlığımla maskeyi çıkarırken, o maskeyi tekrar takmaya çalışır. Onu kafese sokacak kadar yaklaşıyorum ve omurgası duvara çarpar.

Bir elimi başının yanına koyup, dilinde yalan olduğunu hissedene kadar eğiliyorum.

"O cümleyi bitirmek ister misin, canım?"

Sesimi alçak tutuyorum, onu sinirlendirmek için. Ve işe yarıyor, çünkü nefesi düzensizleşiyor ve göğsü

çok hızlı yükselmeye devam ediyor. O çözülüyor ve ben her seğirmeyi, her değişimi, her lanet olası kalp atışını kaydediyorum.

Şu anda ona dokunsam, ne bulacağımı çok iyi biliyorum — benim için çok ıslak olacak.

O onu elde etmiş olabilir, ama onu unutmasını sağlayabilecek olan benim.

Onu kovalamama gerek yok. Sadece yakalanmak için yalvaracağı anı beklemem gerekiyor ve görünüşe göre, o an çok da uzak değil.

Dili alt dudağını yalıyor ve benim sikim o kadar sert atıyor ki acıtıyor. Onun içine girme düşüncesiyle taşaklarımın gerildiğini hissedebiliyorum.

"Bana söyleyecek misin?" diyorum, bakışlarımı yüzünden aşağıya kaydırarak, nabzının çılgınca atışını fark ediyorum. "Yoksa seni konuşturmamı mı istiyorsun?"

Bana dik dik bakıyor — ve lanet olsun, böyle çok güzel.

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" diye tükürüyor.

"Hayır." Yaklaşıyorum, sesimi alçak ve ölümcül tutuyorum. "Sen kendinden korkuyorsun."

Keskin bir nefes alır, ama dudaklarını sıkıca kapalı tutar. Gizlemeye çalışmadan önce gözlerinde şiddet görürüm.

"Bundan hoşlanacağından korkuyorsun," diyorum kulağına, sözlerimin derisine işleyip yerleşmesini bekliyorum. "Bunun için yalvaracağından korkuyorsun."

Parmakları yanlarında seğiriyor ve tırnaklarının, bana dokunma ya da beni parçalama dürtüsüyle mücadele ediyormuş gibi kıvrıldığını biliyorum, bu yüzden eğiliyorum — nefesini hissedebilecek kadar yakın, çekinecek mi diye görmek için.

Geri çekilmez.

İnatçı küçük velet.

Orada sadece tayt, benim gömleğim ve çıkarmaya çok korktuğu ya da çok aptal olduğu için çıkarmadığı o lanet zincirle duruyor. Hâlâ benim olmadığını iddia ediyor. Bu, onu kırmak çok daha tatlı hale getirecek.

"Bana vuracak mısın, tatlım?" Onun ağzına fısıldıyorum, aramızdaki havada asılı duran tehdidi tadabileceği kadar yakın.

"Belki," diye cevaplar.

Gülümsüyorum, çünkü ateş yakıp yanmayacağını düşünüyorsa, yanılıyor. Yine de denemesini çok isterim.

"Deneyebilirsin," diyorum. "Ama ikimiz de biliyoruz ki parmağını bile kıpırdatmayacaksın."

Vücudu gerginleşir — ilk önce kırılmamak için gösterdiği çabayla titrer. O akıllı, pervasız ağzının her santimini mahvederken, avucumun içine ağlamasını istiyorum. Elimi kaldırıp, parmak eklemlerimin arkasını hafifçe yanağına sürtüyorum, onu titretmeye yetecek kadar.

"Yaramazlık mı yapmak istiyorsun?" diye fısıldıyorum. "Bunun nasıl biteceğini zaten bilmiyormuş gibi davranmak mı istiyorsun?"

Göğüsleri benimkine sertçe baskı yapıyor, ama gömleğimin ince kumaşı altında meme uçlarının sertleştiğini ve uyluklarının, aralarında oluşan sıcaklığı bastırmak istercesine birbirine sıkıştığını fark etmiyorum. Bu iş bittiğinde ona geri dönebilir, ama uyluklarından benim spermlerim akacak ve o da benim artıklarıyla yetinmek zorunda kalacağını bilecek.

"İstediğin kadar konuşabilirsin," diyorum, parmaklarımı boğazındaki zincire doğru kaydırarak. Parmağımı zincirin altına geçiriyorum, narin cildinde atan nabzını hissediyorum.

"Ama ikimiz de biliyoruz ki, iki küfürlü kelimeyle beni seni mahvetmem için yalvaracaksın."

Nefesini tutuyor ve bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel ses.

"İğrençsin," diyor, ama sesi çatlıyor.

Kıkırdayarak, "Henüz iğrenç olanı görmedin bile," derim. "Ama konuşmaya devam et. Kendine yalan söylemeye devam et. Ne kadar dayanabileceğini gör, sonra dizlerinin üzerine çöküp, bacaklarından sperm akarken, nefret ettiğini söylediğin canavara yalvaracaksın."

Yüzü öfke ve arzuyla alevlenir. Hepsi birbirine karışarak dağınık, kırık ve mükemmel bir şey haline gelir. Daha da yaklaşırım, onu duvara daha sertçe bastırırım, karnına karşı kalın, sert uzunluğumu hissetmesini sağlarım.

O bana doğru eğilmeden önce sadece bir saniye geçer — çenesini yukarı kaldırdığı anda, sanki beni bunu yapmaya cesaretlendiriyormuş gibi — neredeyse kendimi kaybediyorum. Nefesi göğsüme çarparak kesik kesik gelir ve vücudu, eminim ki adını koymak istemediği bir şeyle kaskatı kesilir.

İyi.

Umarım bu onu canlı canlı yer, çünkü artık nazik davranmaktan bıktım. Onu mahvetmek istemiyormuş gibi davranmaktan bıktım. Ve o bunun her saniyesinden zevk alırdı.

Elim, zinciri hala tutarken aşağı kayıyor. Metali yavaşça boğazında gezdiriyorum ve nefesinin lanet bir dua gibi kesildiğini hissediyorum.

"O pis ağzını aç," diyorum, parmak eklemlerim nabzını okşarken. "Seni daha hızlı kırmam için bir neden ver."

Çünkü yapacağım. Ve o da bana bunun için teşekkür edecek — gözyaşları ya da dişlerini sıkarak çıkardığı inlemelerle. Boğazına sikimi soktuğumda, gözlerinden yaşlar akarken çok güzel görünecek. *Siktir*. Bu kadına şeytanın bile fısıldayacağı şeyler yapmak istiyorum.

Gözleri parlıyor ve işte orada. Vücudu zaten yarı yarıya benim olsa bile pes etmeyi bilmeyen kız.

"Hayal kurmaya devam et. Siktir git," diye karşılık veriyor, bu sefer daha keskin bir şekilde. Ama bu sadece sikimi daha da sertleştiriyor. Kızımın ısırmasını seviyorum.

Eğilip, burnumu çenesinin kıvrımına sürterek, sanki çoktan yazdığım bir ölüm cezası gibi onu içime çekiyorum.

"Yine de bana durmamı söylemedin," diye mırıldanıyorum, sesim alçak ve müstehcen.

Kollarımın arasında titriyor ve onun sırlıslık olduğunu biliyorum.

"Frank hiç amına dokunmadan seni bu kadar ıslatmış mıydı?" diye homurdanıyorum, onun irkilmekten zevk alıyorum.

Kısmen öfke, kısmen aşağılanma içeren bir ses çıkarır ve göğsüme itekler. Seçeneği varmış gibi davranmasına izin veririm, sonra bileklerini yakalar ve başının üzerine vururum, tek bir acımasız hareketle onu duvara yapıştırırım. Nefes nefese kalır, vücudu benim tutuşumdan kurtulmaya çalışırken kavislenir, göğüsleri göğsüme bastırılır. Hissetmemeye çalıştığı her şeyin ağırlığı altında tüm vücudu titrer.

"Savaşmaya devam et," diyorum, aletimi karnına sürterek. "Kendine yalan söylemeni seviyorum."

"Cehenneme git," diye nefes nefese, titrek ve yıpranmış bir sesle söylüyor.

"Oraya vardığımda dizlerinin üstünde olursan, tatlım."

Gözleri öfke, korku ve arzuyla genişledi; hepsi o kadar hızlı bir şekilde birbirine karıştı ki, bunu saklayamadı.

Bir fikir geldi aklıma, bileklerini bıraktım ve geri çekildim. "Diz çok."

Tabii ki kıpırdamadı, tabii ki kıpırdamadı. Benim kızım işte. Sanki aklıma kaçırmışım gibi bana bakıyor. Ve sonra gülüyor. Dünya alev almadan hemen önce benzin tadı veren türden bir gülüş.

"Gerçekten senin için emekleyeceğimi mi sanıyorsun?" saçlarını sanki zaten yarı yıkılmış değilmiş gibi savurur.

"Senin sadist küçük ateşli rüyanda işler böyle mi yürüyor? Sen bağırırsın, ben yalvarırım?"

Çenesini kaldırıp bana doğru adım atıyor ve ağzı o mükemmel sırtışıla bükülüyor. Kendini kontrol edenin kendisi olduğunu düşündüğünde çok seksi oluyor. Belki de birkaç saniye daha kontrolün onda kalmasına izin verebilirim.

"Beni diğer kızlarından biriyle karıştırmış olmalısın," diye alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sen onlara itaat etmelerini söylediğinde inleyen kızlardan."

Gülümsüyorum.

Tam da istediğim yerde. Ateş, zehir ve lanet olası bir yanılsama. Ve onun mücadelesinin her saniyesini istiyorum. Çünkü bir kez kırılırsa, boğazına ellerimi koymadan ve ağzına adımı söylemeden ayağa kalkamaz.

Onun alanına geri adım atıyorum, sırtını yine duvara çarptırana kadar onu sıkıştırıyorum, yumuşak bir sesle.

"Onlar ağızlarıyla yalvarırlar. Sen ise aminla yalvarırsın."

Gömleğinin kenarını yumruklayıp kalçalarının üzerine ittiğimde burun delikleri genişler. Kalan kontrolümü kaybetmek üzereyim.

Elimi itiyor ve ben de boğazının önünü kavıyorum. "Bana yine tokat atacak mısın?" diye mırıldanıyorum. "Beni tekmeleyecek misin? Çılgılık atacak mısın?"

Konuşmaz, ben de sesimi daha da alçaltırım, onu damgalayacak kadar müstehcen bir sesle. "Yoksa uslu bir orospu gibi emekleyecek misin?"

Çenesini geriye doğru çekip gözlerinde ateşli bir bakışla, "Deneyin bakalım," der.

Hâlâ mücadele ediyor. Hâlâ her nefeste kendine yalan söylüyor. Ama ellerindeki titreme ve göğsündeki kızarıklık korkudan değil. Teslim olmak istiyor, ama henüz kime teslim olacağını bilmiyor.

Gülümsüyorum. "Oh, bu evin her yerinde yapmayı planlıyorum."

Elleri yine yumruk oluyor. Kızarmış ve hayatım üzerine bahse girerim ki benim için çok ıslanmış. Dudaklarını ısırtışından bunu anlayabiliyorum.

Tek bir acımasız adımla mesafeyi kapatıyorum, parmaklarım saçlarını bir tuzak gibi tararken, diğer elim yine boğazını buluyor ve beni sınamaya devam ederse ne yapacağımı gösterecek kadar bastırıyorum.

Elleri hızla uzanıp bileğimi yakalar, tırnakları derime batar. Panik, gurur ve ihtiyacını elimde hissediyorum ama dur demiyor.

"Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun?" diye homurdanıyorum, yüzümü onunkinden birkaç santim uzakta tutarak. Aramızdaki hava uğulduyor ve boğucu. "O küstah ağzını çalıştırmamanın seni cesur yaptığını mı sanıyorsun?"

Gözleri cam gibi parlıyor, düşürmeyecek kadar inatçı olduğu için gözyaşlarıyla parlıyor. Sanki yeterince uzun süre savaşırsa, benim önümde dağılmayacakmış gibi gözlerini kırptırıyor. Ama ben çoktan onun içindeki çatlaklara adımı kazımıştım.

O kırılmamak için çok uğraşıyor ve ben onu bu hale getiren kişi olduğum için çok mutluyum. Onu duvara daha sert bastırıyorum, boğazını daha sıkı kavriyorum ve dizleri titriyor.

"Sana bunun nasıl işlediğini öğreteyim, tatlım," diyorum boğuk bir sesle. "Dövüşüp, tekmeli, bağırıp, bunun bir bedeli olmayacağını düşünemezsin. Ağzını açarsan, bedelini ödersin."

O bir ses çıkarır — içten ve ham. Kısmen arzu. Kısmen korku. Ve hepsi benim.

Eğilip, ağzımı onun ağzına yaklaştırıyorum ve alt dudağını dişlerimin arasına alıp, onu nefes nefese bırakacak kadar ısırtıyorum. Onun nefesini yutuyorum, sanki o benimmiş gibi.

Yumrukları göğsüme çarparak -kasıtlıdan çok içgüdüsel olarak- ama parmakları gömleğimi bükerek, kavga mı ediyor yoksa sarılmak mı istiyor bilemiyor gibi. Ağzıma inleyerek o tatlı amını bana sürüyor.

Öpücüğünü derinleştiriyorum, onu yutarcasına öpüyorum, karnına sikimi sürüyorum, böylece bana ne yaptığını tam olarak hissedebilsin. Ne kadar sert, ne kadar öfkeli ve sabrımın sınırını ne kadar aştığımı.

Onun dudaklarına karşı homurdanmak için yeterince geri çekiliyorum. "Gürültü yapmak seni güçlü yapar mı sanıyorsun?"

Nefes alış, itiraf etmeye hazır olmadan vücudunun çözölüyormuş gibi kesik kesik, ama sessiz kalıyor. Ve vücudunun kullanılmak için yalvarmasını ve buna ne kadar ihtiyaç duyduğunu nefret ediyormuş gibi inlemesini çok seviyorum.

"Güç mü istiyorsun?" diye soruyorum, hala giydiğı gömleğın eteğinin altına elimi kaydırarak. Parmak uçlarım sıcak, titreyen teninde kayıyor. "Şu anda ona bakıyorsun."

Elimi daha yukarıya, kaburgalarının üzerine kaydırıyorum, ta ki avucumda mükemmel, acıtan bir göğüs kalana kadar. Onu inlemeye ve duvardan uzaklaşmaya zorlayacak kadar sertçe sıkıyorum.

O mükemmel. Her parçası. Titremesinden, direnme şekline kadar... Vücudu zaten bana ait olduğunu biliyor.

"Yalvaracaksın," diye fısıldıyorum kulağına. "Ve bunun için bana teşekkür edeceksin."

Tırnakları göğsüme batarken titrer, sanki darbeye hazırlanıyormuş gibi gömleğimi daha sıkı kavrar — ya da onu kovalıyormuş gibi.

Ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyorum, bu yüzden uyluğumu onun bacaklarının arasına sokuyorum, baskıyı hissedene kadar onu açıyorum.

"Bin şuna," emrediyorum. "Ne kadar istediğini göster bana."

Gözleri açılır — öfkeli ve ateşli — ama kalçaları sanki onun yerine karar vermiş gibi titrer.

"Siktir git," diye fısıldar, ama çoktan uyluklarımla üzerinde küçük, çılgın daireler çizerek sürtünmeye başlamıştır - sanki amcığı izin beklemek için çok çaresizmiş gibi. İşte bu. Gurur ve ihtiyaç arasındaki savaş.

"İşte böyle, iyi kız." Dişlerimi gıcırdatarak, ağzımı çenesinden, boğazından, kulağının kepçesine doğru sürüklerim. "Ağzınla yatmaya devam et. Vücudun zaten benim."

O, hıçkırıkla hırıltı arasında bir ses çıkarır ve kalçaları, sürtünmeyi kovalayarak sarsılır. Tanrım, bunu yaparken çok seksi oluyor.

"Böyle mi boşalacaksın, güzel kız?" diye hırlıyorum, sesim ağılıktan boğuk çıkıyor. "Isınan bir orospu gibi sürtünerek mi?"

Tırnakları göğsümü tırmalıyor, ama bu sadece sikimi daha da sertleştiriyor. Onu hemen burada, şu anda sikebilirim ve o da kabul eder. Yalvarır. Ama henüz değil.

"Siktir git," diye tekrar söylüyor, ama bu sefer daha çok bir fısıltı gibi çıkıyor. Mahvolmuş durumda ve zar zor kendini tutuyor. Kırılmanın eşiğinde, bunu hissedebiliyorum.

Ve kırıldığında, bir daha geri dönemeyecek.

Onun çenesini sertçe tutup, bana bakmasını sağlıyorum. Göz bebekleri büyümüş, dudakları aralanmış ve titriyor.

"Lütfen..." diye yalvarır.

"Ne kadar muhtaçsın," diye mırıldanıyorum, başparmağımı alt dudağına sürterek. "Şimdiden dağılmaya mı başladın, tatlım? Daha yeni başladık."

Ağzımı ağzına yapıştırıyorum ve bu sefer direnmiyor.

O da beni öpüyor ve bu yumuşak bir öpücük değil. Çaresiz ve dağınık bir öpücük.

Siktir, bunu bekliyordum. Onun rol yapmayı bırakıp teslim olmasını bekliyordum.

Ellerimi vücudunun yanlarına doğru kaydırıyorum, yaptığı her hareketi içime çekiyorum, vücudunun ağzından daha hızlı teslim olduğunu ezberliyorum.

Bu sefer göğüslerini bulduğumda, bir saniye bile boşa harcamıyorum. Bir meme ucunu parmaklarımın arasında yuvarlıyorum, sonra göğsünün yan tarafına onu nefes nefese bırakacak kadar sert bir tokat atıyorum. Bütün vücudu çılgınca ve kontrolsüz bir şekilde sarsılıyor. *Tam da onu sevdiğim gibi.*

"İşte orada," diye kulağına fısıldadım. "İşte benim pis küçük sürtüğüm."

Kafasını sallıyor, ama inkar etmiyor. Aslında değil. Sırtı kavisleniyor, sanki bunun için cezalandırılmak istiyormuş gibi o mükemmel göğüslerini ellerime bastırıyor. Daha sert sıkıyorum ve o çığlık atıyor — boğuk, kırık bir ses, bu ses benim sikimi ona doğru zonklatıyor.

Elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum, ıslak pamuğu amına sıkıca bastırıyorum. Kendini durduramadan avucuma sürtünürken yüksek sesle ve ihtiyaç içinde inliyor.

Daha sert bastırıyorum, başparmağımla klitorisinin üzerinde yavaş, işkence gibi daireler çiziyorum. Onu doruğa ulaştırmak için yeterli değil, ama onu aç bırakmak için yeterli. Şimdi nefes nefese ve neredeyse ağzıma inliyor.

"Sabırlı ol," diye homurdanıyorum, dudaklarımı çenesine doğru sürüklüyorum. "İstiyor musun? Hak et."

Hıçkırarak boğuluyor, çökmeden önce kendini sabitlemek istercesine tırnaklarını gömleğine batırıyor.

"Yalvar bana. Ne kadar çaresiz olduğunu söyle."

Kafası sallanıyor. "Hayır..." diye nefes nefese.

"Yapmayacağım..."

Islak küçük amını elimle tokatlıyorum ve o, yerine konmanın ne kadar iyi hissettirdiğine hazırlıklı olmadığı için nefes nefese kalıyor. Hıçkırıkları göğsüme çarpıyor, mahvolmuş ve pis...

"Söyle," diye tekrar homurdanıyorum, bu sefer daha alçak sesle. Onu mahvetmek için verilen bir emir.

Ve sonra kırılır — son savunması. Onu kurtarabilecekmiş gibi arkasına saklandığı o güzel sessizlik.

"Lütfen," diye boğuk bir sesle söyler. Zar zor duyulur.

Mahvolmuştur. Saçlarına gülümserim. "İşte benim iyi kızım."

Onu görebilmek için biraz geri çekiliyorum ve lanet olsun, o her şey. Kızarmış yanaklar, cam gibi gözler, sırlıslık ve daha fazlasını istemekle hayatı için kaçmak arasında kalmış gibi titriyor.

Bir elimi saçlarına doluyorum ve başını geriye doğru çekiyorum. Parçalanırken bana bakmasını istiyorum.

"Şu haline bak," diyorum boğuk bir sesle. "Benim için parçalandığında çok güzelsin"

"

Nefesi kesiliyor, ama sürtünmeyi bırakmıyor. Vücudu artık ona ait değil, bana ait. Bu noktada içgüdüleriyle hareket ediyor, sürtünmeyi kovalıyor.

Eğilip, ağzımı çenesinden aşağıya, boğazına doğru sürüklerim. Şiddet, seks ve ona aç bir adam gibi onu içime çekerim.

"O kadar çok boşalmak istiyorsun ki acıtıyor, değil mi tatlım?" diye fısıldıyorum. "Sen de pis küçük sürtük gibi bacağıma boşalmak istiyorsun."

O inleyerek başını salladı. Bütün vücudu arzuyla titriyordu, ben de ona istediği baskıyı verecek kadar hareket ettim. Onu çıldırtacak kadar.

Başı düşer ve gözleri geriye döner.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum, sözcükleri bir tehdit gibi uzatarak. "Beni kullan. Pis küçük amını üstüme sürt."

Saçlarını sıkıca tutup başını tekrar geriye doğru çekerek bana bakmasını sağladığımda inliyor. Neye dönüştüğünü, onu neye dönüştürdüğümü görmesi için.

"Şu haline bak, ıslak ıslak, kızgın bir orospu gibi boşalmak için çabalarken."

Gözleri cam gibi, göz bebekleri büyümüş, ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açılmış. O kadar yakın ki hissedebiliyorum. Vücudunun kaskatı kesildiğini, bana karşı titrediğini hissediyorum.

Diğer elimi yavaşça ve alaycı bir şekilde iç bacağına doğru kaydırıyorum, en çok ihtiyaç duyduğu yerin hemen altında onu kızdırıyorum.

O inliyor, gerçekten inliyor ve bu, şimdiye kadar duyduğum en tatlı, en müstehcen ses.

"İstiyor musun?" diye homurdanıyorum.

Yine başını sallıyor ama bu yeterli değil. Benim için değil.

Saçlarını daha sıkı kavrayarak çenesini yukarı kaldırıyorum, dudaklarım dudaklarına değiyor ama onun özlemle beklediği öpücüğü vermiyorum.

"O zaman yalvar," diye hırıliyorum. "Dizlerinin üzerine çok yoksa hiçbir şey alamazsın."

Uzun, acımasız bir kalp atışı boyunca, aynı boğucu havayı soluyoruz. Başımı eğip gülümsüyorum.

"Ya da belki Frank'ın önünde sürünmeyi tercih edersin," diye mırıldanıyorum, sesim acımasızlıkla doludur. "Eminim o da senin iyi bir fahişe gibi gelmene izin verir."

Sanki sinirine dokunmuşum gibi tüm vücudu sarsılır. Gözleri benimkilere dikilir dikilmez, ne kadar incindiğini görebiliyorum, bu beni nefesim kesilecek kadar etkiler. Bunu saklamaya bile çalışmaz.

"O bana hiç dokunmadı." Sözler izinsiz olarak ağzından dökülüyor ve bu, hesaplanmış olamayacak kadar dürüst.

Siktir, bu sözler olması gerekenden daha sert vuruyor. Yarım saniye boyunca, içimdeki her şey kısa devre yapıyor. *Bunu sonraya saklayacağım.*

Tüm düşünceler, mantık ve kısıtlamalar. Hepsi gitti.

Beynim parçalanıyor ve keskin ve ölümcül bir şeye dönüşüyor. Hareket etmiyorum, çünkü hareket edersem onu mahvederim. O buna hazır değil.

Onu sertçe yakalayıp yerden kaldırıyorum, bu da onun çığlık atmasına neden oluyor. Kolları omuzlarıma dolanıyor ve bacakları belime sıkıca sarılıyor.

Onu geriye doğru taşıırken boğazına gülümserim ve onu en yakın duvara çarparım. Onun nefes nefese kalışının sesi cennettir, ben de bacaklarının arasına sikimi sürterim, tam da ihtiyacı olan yerde, ıslak tayıtının dikişine bastırırım.

Yüksek sesle iniliyor ve tırnaklarını sırtıma geçiriyor, çaresiz küçük pençeleri beni daha da ateşliyor. Ağzı ağızıma çarpıyor ve sanki nefes alabilmesinin tek yolu buymuş gibi beni yutuyor.

Hala nefes alıp onun içine girmemiş olduğum için öfkeliymiş gibi dudaklarımı parçalıyor. Dili benim dilimin üzerinde dağınık ve şiddetli bir şekilde kayıyor. Ritim yok, sadece ham bir ihtiyaç var.

Siktir, bu benim sikimi o kadar sert bir şekilde zonklatıyor ki, neredeyse sabrımı kaybedip onu burada alıyorum. Bir avuç dolusu kıcını tutup onu bana daha sıkı çekiyorum, tekrar kendini hazırlamasına izin veriyorum.

Yüzünü görebilmek için geri çekiliyorum — ihtiyaçtan sersemlemiş — ve elimi ensesine koyup bana bakmasını sağlıyorum.

"O kadar çok mu istiyorsun, tatlım?" Şişmiş dudaklarına sertçe fısıldıyorum. "Sikimin üzerine boşalmak mı istiyorsun?"

Dilimi çenesinden boğazına doğru sürüklerim, onu ağlatacak kadar sert ısıtırım. Kalçalarını sıkar, onu sikimin üzerine bastırırım, dudaklarından başka bir boğuk ses çıkarırım.

"Sürtünmeye devam et, güzel kız, beni ıslatmaya devam et. Ama yere çöküp, sürünerek bana gerçekte kime ait olduğunu gösterene kadar boşalamayacaksın."

Parmaklarım aşağı kayıp klitorisini bulurken kulağına fısıldarım. Bir kez daire çizip kıcını daha sıkı sıkarım.

"Hissediyor musun?" diye fısıldarım, daha sert bastırarak, kalçalarını sarsacak kadar baskı uygulayarak. Sonra gevşerim.

"Seni bu lanet kanepeye eğip, o zaman keşke yapsaydım diye pişman edeceğim."

Bütün vücudu kaskatı kesilir ve ben tutuşumu gevşetip onu yere indiririm, sanki ona bir seçenek sunuyormuşum gibi ayakları yere değsin. Ama ikimiz de bunun bir seçenek olmadığını biliyoruz.

Bedenimin yokluğunu hissetmesine izin veriyorum. Gururunun, bacaklarının arasındaki acıya değip değmeyeceğine karar vermesine izin veriyorum.

"Sürünerek mi gideceksin?" diye soruyorum. "Yoksa gitmediğinde ne olacağını görmek mi istiyorsun?"

Gözleri benimkilere saplanıyor, artık silah olarak kullanamayacağı bir öfkeyle dolu.

Gözlerinde görüyorum, korkuyor. Ve korkması da gerek. Bana bakıyor, maraton koşmuş gibi nefes alıyor, göğsü çok hızlı inip kalkıyor, yumruklarını sıkıp açıyor, tekrar tekrar, sanki beni ne kadar istediğine karar vermeye çalışıyor gibi. Bunu elde etmek için ne kadar fedakarlık yapmaya hazır olduğunu.

Benim küçük velet çok mükemmel.

Yavaşça öne doğru adım atıyorum, üzerine eğiliyorum, hala boğazına dolanmış zinciri parmaklarımla okşuyorum.

"Korkmalısın," diye fısıldıyorum, sesimi alçak tutarak. "Çünkü ben Frank değilim. Senin, kırılmak için yalvaran güzel bir küçük karmaşa olduğun dışında bir şey gibi davranmayacağım."

Islak gözlerle ve titrek bacaklarla bana bakıyor, sanki çığlık atmak istiyormuş gibi. Bırak hissetsin, bırak yansın. Düşüşü daha tatlı olacak.

"Beni korkutabileceğini mi sanıyorsun?" diye tükürüyor. "Sen de tanrı kompleksi olan başka bir pisliksin."

Gülümserim ve ona yer açmak için geri çekilirim, sanki bu bir lütfümü gibi. Hâlâ kıpırdamıyor ve ben onu izliyorum, ne kadar inatçı olduğunu ve bunu ne kadar ileri götüreceğini merak ediyorum.

"Dizlerinin üzerine çök, Ani."

Muhtemelen onun zorlamasına izin vereceğimi düşünüyor ve ne olacağını biliyor, ama ben artık oyun oynamıyorum.

Tereddüt ediyor ve gözlerinin ardındaki savaş o kadar gürültülü ki tadını alabiliyorum. Gururu, ihtiyacı ve utancını görebiliyorum.

Sonra, tek bir nefeste, dizlerinin üzerine çöküyor.

Siktir.

Orada kalıyor, elleri yanlarında gevşek bir şekilde, benim öne çıkmamı, saçlarını tutup sikimi boğazına sokmamı bekliyor, sanki her şey bu kadar basitmiş gibi.

Ama ben sadece orada durup ona bakıyorum, onun orada oturmasına izin veriyorum.

Tanrım, şu anda bana dudakları aralık, gözleri adını bile bilmediği bir şeyle dolu bir şekilde bakıyor

, bana itiraf etmek istemediğim bir şey yapıyor.

Diz çöktüğünde öyle bakmamalı. Benim için zaten başka birine ait olduğunu düşündüğümde. Onu bunun için nefret etmek istiyorum. Etmeliyim, ama o şimdi orada, bana her dediğimi yapacakmış gibi bana bakıyor ve tek düşünebildiğim bunun ne kadar doğru olduğu.

Gülümsüyorum ve yavaşça bir adım geri atıyorum, sonra dönüp odanın karşısındaki sandalyeye doğru yürüyorum ve lanet bir kral gibi sandalyeye oturuyorum. Şu anda, o benim. Henüz bunu kabul etmek için çok inatçı olsa bile.

Sweatshirtimin arkasında penisim ağrıyacak kadar sert bir şekilde zonkluyor. En son ne zaman bu kadar kötü bir şekilde testislerimin ağrıdığını hatırlamıyorum bile. Ama onunla işim henüz bitmedi. Daha bitmesine çok var.

Kalkmaya başlıyor, sanki bu kadar yetermiş gibi. "Dur."

Vücudu hareketin ortasında donuyor, başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. Hızlı öğreniyor. *Aferin kızım.*

Öne eğiliyorum, dirseklerimi dizlerime dayıyorum, ona hak ettiği tüm hakimiyetle bakıyorum.

"O lanet kolyeyi çıkar," diye homurdanıyorum. "Yoksa bir santim bile kıpırdamayacaksın."

O kaskatı kesilir ve ben bunun onu vurduğunu izlerim. Güzel boğazındaki o zincir, Frank'in zinciri, hala bir tür damga gibi cildine yapışmış durumda. Bu olmaz, en azından benim önümde diz çökmüşken olmaz. Özellikle de sadece sesimin tonuyla leggings'i ıslanırken olmaz.

Tereddüt ediyor.

Ona yaklaşıyorum, sesimi daha karanlık ve tüm vücudunu donduracak kadar tehlikeli bir tona indiriyorum.

"Seçimini yap, güzel kız." Gözleri benimkilere dik bir bakışla bakıyor.

"Onun tasmasını alabilirsin..." Gözlerini sabit tutuyorum. "...ya da emekleyebilirsin." İlk başta hareket etmiyor, nefes almıyor bile. Ve sonra...

yavaşça—eli boğazına gider, tokayı açar ve kolye düşer. Kolye yere yumuşak bir tıkırtı ile düştüğünde bana doğru bakar.

"Şimdi mutlu musun?" diye sordu, sesi titriyordu.

Sırıtişımı gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Hala mücadele ediyor, ama bu boşuna —ikimiz de bunu biliyoruz. "Şimdi emekle."

"Senin için emeklemeyeceğim," diye mırıldanır, direnişi ipin ucunda sallanmaktadır.

O yaramaz ağzı, yine tartışacakmış gibi açılır, ama sözler çıkmaz. Onun dilinde, ona attığım bakışla hala tutunduğu gururu ile birlikte ölürler.

Kafasında ne tür bir fırtına koparsa kopsun, tek kelime etmiyor. Sadece yere çöküyor ve emeklemeye başlıyor. Her santimetresi isyan çığlıkları atıyor, ama vücudu arzu çığlıkları atıyor.

İlk başta, emin değilmiş gibi hareket ediyor. Omurgası sert, sanki her santimetre ilerlemek bir tür kişisel protesto gibi. Kendine yakışmayacakmış gibi hareket ediyor ve her santimetrede bir açıklama yapıyor. Kavga yok olmuyor, sadece sessiz bir teslimiyetle içe dönüyor. Ham, isteksiz bir teklif.

Ve lanet olsun, onun böyle kırıldığını izlemek, lanet olası hayatımda gördüğüm en güzel şey değilse de.

O tam önüme gelene kadar bekliyorum — ayaklarımın arasında diz çökene kadar, sonra ona sesimin ağırlığını teninde hissettirecek kadar öne eğiliyorum.

"Sikişmeye hazır mısınız?" diye fısıldıyorum ağzına. "Nefes almayı hatırlamak için kırılması gereken, ıslak, çaresiz bir sürtük."

Nefesi kesilir, ama başını sallar.

"Kendi kelimelerini kullan."

"Evet," diye fısıldadı. "Lütfen."

Onu saçından tutup başını yukarı doğru çekerim, bana bakmasını sağlarım. Geniş gözleri, yüzünde zaten yazılı olan tereddütünü gösterir.

"Kendi kelimelerini kullan," diye homurdanırım. "Ne istediğini söyle."

Bir saniye için donar. Ve o saniye benim ihtiyacım olan tek şey. Onu sertçe geri itiyorum, direnmeden haliya çarpıyorum.

Dizlerim bacaklarının arasına inerken, tek hareketle gömleğini beline kadar yırtıp, taytını aşağı çekerim.

Nefesini tutuyor.

Ve lanet olsun, çıplak. Külot giymemiş. Sadece ıslanmış, şişmiş klitorisi var. Amcığı kızarmış ve damlıyor, sanki ben içeri girdiğim andan beri bunu bekliyormuş gibi.

Amını tokatlıyorum ve o inleyerek sarsılıyor. Eğilip kulağına nefesimi üflüyorum.

"Kontrolü sen istemiştin, değil mi?" diye hırıltıyla söylüyorum. "Birinin senin ne kadar pis ve dağınık olduğunu görmesini istemiştin..." Parmaklarımı ıslak amına sürtüyorum. "...ve yine de seni almasını."

Çılgınca başını sallıyor, iki parmağımı amının yarıklarına sürtünce gözlerinin köşelerinde yaşlar beliriyor ve tüm vücudu kavisleniyor.

"Seni o kadar sert boşaltacağım ki konuşmayı bile unutacaksın," diye hırılıyorum. "Sonra tekrar yapacağım. Ve tekrar. Benden başka birine ait olmanın nasıl bir his olduğunu unutana kadar."

Parmaklarımı derine sokup, tam doğru şekilde kıvırıyorum ve boğazından çığlık kopuyor — ham, ıslak ve vahşi bir çığlık. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, rahatlamadan çok bir uyarı gibi hissettiren acımasız bir hassasiyetle daireler çiziyorum. Bacakları titremeye ve ağzı açılmaya başladığı anda, çoktan yalvarıyor ve benim için olduğu sürece boşalması ya da ölmesi umurunda değilmiş gibi yere tırnaklarını geçiriyor.

"Lütfen... Lanet olsun, Steven... Lütfen, yapamıyorum..."

"Evet, yapabilirsin," diye homurdanıyorum, parmaklarımı daha derine sokarak, bana karşı koymaya çalıştığı nedeni unutturan o noktayla oynuyorum. Başparmağım klitorisi üzerinde sıkı daireler çiziyor, ona düşünmek, nefes almak, hatta saklanmak için bir saniye bile zaman tanımıyor.

Bütün vücudu kaskatı kesildi, her kas gerildi. Nefes nefese kalıp elim altında kıvrana kadar, ondan her bir damla hissi çekip çıkardım.

"Benim için boşalacaksın," diyorum, çenesine doğru ısırarak, "ve bunu yaparken bana teşekkür edeceksin."

Hıçkırıyor, uylukları titriyor ve kalçaları, elimdeki her itişte çaresizce sallanıyor.

"Söyle."

Halıyı tırmalıyor, sesi her hecede kırılıyor. "Teşekkür ederim... lanet olsun."

Ve sonra parçalanır. Tam orada, yerde. Sanki onu sıkıca bağlayıp ipi koparmışım gibi omurgası eğilir, amcığı parmaklarımı sıkıca kavrar, ağlaması sessizliği ikiye bölerken elime damlar.

Durmadım.

Onu sikmeye devam ediyorum, orgazmını uzatıyorum, ta ki nefes nefese kalıp tüm vücudu benim için şarkı söyleyecek kadar sert boşalana kadar.

Sanki benim lanet dinimmiş gibi onun parçalanışını izliyorum. Ve tanrı yardımcım olsun - çünkü bu kızın benim yaptığımda boşaldığı şekilde başka hiçbir şeye inanmadım.

22

“LUXURY MEANS NOTHING IF THE LOCK STILL CLICKS.”
(LISTEN TO YOUR INSTINCTS)

Ani

Ne halt ettim ben?

Uyluklarım hala titriyor ve her düzensiz nefes alışımında nefesim kesiliyor.

Boşalmış ve yeniden kablolanmış gibi hissediyorum—sanki içimden hayati bir şey sökülüp alınmış ve yerine sıcaklık konmuş gibi. Onun üzerine boşaldım.

Sürünerek.

Utanmam gerekirdi, ya da öyle bir şey. Ama tek hissettiğim, göğsümde sönmeyen, kızgın bir statik elektrik. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Bana ne oluyor böyle? Neden böyle yaptım? *Neden hoşuma gitti?*

Uzaklaşmaya çalışıyorum. Biraz kontrolü geri kazanmaya çalışıyorum, ama başaramıyorum, çünkü eli hala bacaklarımdan arasında.

Parmakları yine kaygan kıvrımlarımın arasında dolaşıyor, bu sefer daha yavaş, ve tüm vücudum sarsılıyor. Her sinirim parlıyor, saklanamayacak kadar hassas. Artık benimle dalga geçmiyor, kime ait olduğumu hatırlatıyor. Parmaklarının her geçişi, ateşi ve arzuyu yeniden alevlendiriyor. Ve titrememi durduramıyorum.

"Şu haline bak. Hâlâ benim için açık."

Nefesi çenemi okşuyor ve bu, tapınma kisvesi altında bir tehdit.

Ve lanet olsun, bunu istiyorum. Onu çok istiyorum. Bu noktada, benden ne isterse yaparım.

Gururum bana başka yere bakmamı, kalan onurumu geri kazanmamı ve kalkmamı söylüyor, ama vücudum hareket etmiyor.

Hâlâ ona açığım, çünkü devam etmesini istiyorum. O kadar mahvolmuş durumdayım ki ağlayabilirim.

Ve Tanrım, şu anda ona bu kadar ihtiyacım olmasından nefret ediyorum.

Ağzımı açıp karşılık vermek için açıyorum - çünkü hala korumam gereken bir şey varmış gibi savaşımam gerekiyor. Ama sonra affedilemez bir şey yapıyor. Parmaklarını çekiyor ve bir anlık, korkunç bir saniye boyunca - her şeyin bittiğini düşünüyorum.

Sonra elleri yine üzerimdeydi, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yerden kaldırdı. Sırtım hala terden kaygandı ve uyluklarım artçı sarsıntılardan titriyordu, ama bana toparlanmam için bir saniye bile zaman vermedi.

Dizlerimin arasına çöküyor. "Bacaklarını aç," diyor.

Yeterince hızlı hareket edemiyorum, o da benim için yapıyor. Her iki uyluğuma da birer elini koyuyor ve beni tekrar açıyor.

"Siktir," diye nefes alıyor. "Bana ne yaptığını bilmiyorsun, değil mi?"

Ama ben başımı sallamadan, hatta tepki vermeden önce, sanki onu bu kadar çok istemekle cezalandırıyormuşum gibi beni yiyor. Elleri uyluklarımı sıkıca kavlıyor, beni sabit tutarken ağzı her santimimi yalıyor, emiyor ve dilini kullanarak beni tekrar titretmeye kadar sikiyor.

"Tanrım, lütfen..."

"Adını tekrar söyle," diye homurdanıyor, parmaklarını ıslak yarıklarımından geçirip derine sokarken, "yoksa dualarını kimin yanıtladığını hatırlayana kadar seni boğazlayacağım."

Sanki açlıktan ölüyormuş gibi beni yiyor ve ben tadına bakmaya değer son şeyim. Sonunda geri çekildiğinde dudakları ıslak ve gözleri parlıyor. Nefes almama bile fırsat vermiyor, sadece

beni yakaladı, döndürdü ve kanepenin üzerine eğdi, sanki onun için sadece bir bedenmişim gibi beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Ve bu çok seksi.

Islak dudaklarımın arasında onun kalın, sıcak çekişini hissetmeden önce hiçbir uyarı yoktu — yavaş ve acı verici — az önce benden sığıdığı her şeyle kendini kaplıyordu.

"Kontrolü sen istedin," diye homurdanıyor, kalın ucu hala ağrıyan yerime bastırırken. "Bunun için yalvardın. Bunun için süründün."

Beni sarsacak kadar ileri itti ve kollarım pes etti.

"Ve şimdi bunu kabul edeceksin."

Çığılgım odayı yırtıyor ve ben mahvoluyorum. O her yerde. İçimde. Üzerimde. Etrafımda.

Ve... aman Tanrım... o çok büyük.

Henüz görmedim ama sanki beni ikiye bölüyor gibi hissediyorum. Başım dönüyor ve nefes alamıyorum. Düzgün düşünemiyorum bile.

Bunu kabul etmekten *başka* bir şey yapamıyorum.

Onun penisi beni genişletiyor ve bir an için ruhum bedenimden ayrılıyor gibi hissediyorum.

Bir parçam bir şekilde kullanılmış hissetmem gerektiğini düşünüyor. Ama tek hissettiğim şey dolu olmak. Ona karşı şu anda lanet bir bağımlılık haline gelmiş bir ihtiyaç duyuyorum.

Eli saçlarımı kavrar, başımı geriye doğru çeker, omurgam gerilene ve nefes nefese kalana kadar. Onun etrafında titriyorum, tamamen kendimden geçiyorum.

"Söyle," diye kulağıma homurdanıyor.

Kalçaları acımasız bir hamle ile öne doğru fırladığında, ciğerlerimdeki hava parçalanmış bir nefesle dışarı çıkıyor. Aklım gitmiş. Boş.

Vücudum artık benim değil, onun. Her santimi. Her nefesi.

Her lanet sinir ucu. Hepsi ona ait.

Ve Tanrı yardımcım olsun, bunu seviyorum.

Onun beni mahvetme şeklini seviyorum. Gerilmeyi, yanmayı, sanki oraya aitmiş gibi sikişin amıma çarpmasının ıslak sesini seviyorum.

"Senin," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Bu kelime boğazımdan çıkarken sanki söylemek acı veriyormuş gibi, ama ardından gelen homurtusu vahşi. Elini saçımdan enseme kaydırıyor, beni aşağı itiyor, yüzümü kanepeye bastırarak beni düz bir şekilde yatırıyor. Kığım hala havada ve ben hala onun etrafında genişçe açılmış durumdayım.

Hala. Onun.

Ve bunun bitmesini istemiyorum. "Aman ne iyi kız."

Sadece bu üç kelimeyle amım açgözlü ve çaresizce kasılır. Sanki bunca zamandır buna açmışım gibi, bacaklarımdan aşağı damlayarak onu anında ıslatır. *Dürüst olmak gerekirse, öyleydim.*

Bana tekrar sertçe giriyor ve ben çığlık atıyorum, yüzüm kanepeye gömülü, onun ağırlığı altında çaresizim. Beni sanki bunun için yaratılmışım gibi kullanmasını seviyorum.

"Şu haline bak," diye homurdanıyor. "Bir tanrı mı istiyordun?"

Bir sonraki hamlesi nefesimi keser ve görüşüm bulanıklaşır. "Lanet olası bir tane buldun."

Dönüp duruyorum. Ve sadece onun penisi yüzünden değil. Sesi ve bunu söyleme şekli yüzünden.

Tamam, peki. Ben bunu başından beri istedim. Canavarı, tanrıyı istedim. Yüzü olmayan lanet fırtınayı, tapmak için sürünerek gittiğim. İçimdeki bir şeyin mahvolması, kırıldığımda gözünü kırpmayan biri tarafından ikiye bölünmesi gerekiyordu.

Ve şimdi o içimde, her lanet itişiyse beni sahipleniyor, bundan geri dönüş yok. Bunu istemediğimi iddia edemem.

Vücudum artık bana ait değil, sadece onun için atan ham sinir uçları ve nabız.

Her itişte içimden tanımadığım bir ses çıkıyor - kırık ve tamamen dengesiz.

Omurgamın dibinde başka bir orgazm oluşuyor ve onu tutmak imkansız.

Şu anda ben ona aitim.

Bedenim. Nefesim.

Ruhum.

Ve hayatımda hiç bu kadar ıslak olmamıştım.

"Lütfen," diye nefes nefeseyim. Sesim kesilmiş, tırnaklarım kanepeye asılıyorum sanki bir şeye tutunabilirsem gibi. Ama tutunacak bir şey yok.

Sadece o var.

Çekiliyor — sadece penisinin başını klitorisime vurmak için yeterli kadar.

Sarsılıyorum, inliyorum. Bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Tam oradayım, gergin ve titriyorum, yıldızları görmekten bir dokunuş uzaktayım. *Aman Tanrım, bu adam hayatım boyunca neredeydi?*

Tekrar içeri giriyor, ama bu sefer daha derine. Daha acımasızca. Bu adam sadece beni sikmiyor, beni sahipleniyor. Kimsenin dokunmadığı yerleri işaretliyor. Benim bile varlığından haberdar olmadığı yerleri.

Ve bunu *her yerde* hissediyorum.

"Steven, lütfen..." Kanepede salya akıtarak nefes nefese kalıyorum, ne kadar mahvolduğumu saklamaya bile çalışmıyorum. "Yapamıyorum, ihtiyacım var..."

Eli boğazımı sıkıca kavrar. "Benim iyi kızım olmak istiyorsun, değil mi?" diye homurdanır.

Siktir.

Sızlanarak başımı sallıyorum.

O sadece gülüyor, karanlık ve çok tatmin olmuş bir şekilde. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Tekrar çekip çıkardığında —sadece ucuna kadar— ve tekrar içeri girdiğinde, çığlık atarken boğuluyorum. Her itiş sesimi kesiyor ve o bana bunu anlatıyor.

"Bunun için sürünürken çok güzel görünüyordun." İtme.

"Çok güzel
yalvardın." İtme.

"Ve şimdi bekleyeceksin."

Kalçalarım izinsizce daha fazlasını arayarak sallanıyor, ama o sadece avucunu omuzlarımin arasına koyarak beni bastırıyor, sanki ben onun henüz işini bitirmediği bir oyuncakmışım gibi.

Hızla kayıyorum ve o bunu biliyor. Boşalmamın gittikçe daha da sıkılaştığını hissediyorum, ta ki hissedebildiğim tek şey bu olana kadar.

Bu çok fazla.

"Siktir... lütfen... lütfen, yemin ederim... bırak da..."

"Henüz değil."

Sesi tamamen duygusuz. Sanki yüzyıllar boyunca benim parçalanışımı izleyecekmiş gibi davranıyor. O sözleri söylediği anda vücudum donuyor. Orgazm orada asılı kalıyor. Beni beklettiği her lanet saniye, onu kaybetmeme ve üzerine atlamama daha da yaklaştırıyor. Hiçbir şeyin etrafını sıkı sıkı sarıyorum, sırlıklam ve damlayan, klitorisim merhamet için çığlık atıyormuş gibi zonkluyor. Ve o sadece benim acı çekmemi izliyor.

Yine çekiliyor. Ve ben ağlıyorum. Gerçek, acınası gözyaşları.

O içimde olmadan kendimi çok boş hissediyorum. Protesto etmeye başlıyorum, ama o kalçalarımı sertçe tutup beni geri çekiyor ve sırt üstü yatırıyor.

Yavaşça bacaklarımın arasına diz çöküyor.

"Boşalmak ister misin?" Sesi alçak, bir eliyle penisini kavrarken, bana bakarak yavaşça okşuyor.

Başımı sallıyorum.

Ona bu kadarını verebildiğime bile şaşıyorum.

Ve sonra, Tanrıya şükür, tekrar içeri giriyor. Ve bu sefer durmuyor. Sanki ruhuma adını kazıyormuş gibi beni sikiyor. Tırnaklarım sırtına batıyor ve amım onu asla bırakmayacakmış gibi sıkılıyor.

Parçalanıyorum.

Göğsümden şiddetli bir çığlık atarak geliyorum — bacaklarım titriyor, sırtım kavisleniyor, vücudum sanki bunun için yaratılmış gibi onun penisi etrafında kasılmalar yapıyor.

Ve o durmuyor.

Beni sikmeye devam ediyor, artçı sarsıntılar, aşırı uyarılma ve yıkım boyunca, lanet bir hayvan gibi tenime karşı homurdanıyor.

"İşte bu," diye nefes nefese, dudaklarını çenemden boğazıma doğru sürükler. "Benim istediğim şey buydu."

Kalçaları son bir kez ileri doğru savrulur — derin ve acımasızca — ve boğazından kalın, ham ve sahiplenici bir inilti koparken kendini içime gömer.

Vücudum onun altında çökerken, spermi içime akıyor. Kendimi tamamen beyinsiz hissediyorum, ama aynı zamanda çok canlı.

Çenemi tutar, yüzümü kendininkine doğru kaldırır ve gözleri hala vahşi ve açtır.

"Ben söylediğimde emekleyeceksin." Bir süre durur.

"Ben söylediğimde gelirsın."

Sonra eğilir, dudakları yanağımı okşar.

"Peki ya bu amcık?" diye mırıldanır, bir kez iterek. "Bu siktiğimin amcığı artık benim."

Bir an öyle kalır. İçimde gömülü. Nefesi cildime çarpar. Ve sonra, tam çıkarken, dudakları yine yanağıma dokunur.

"Aferin kızım."

Siktir, neredeyse tatlı geliyor. Böyle gelmemesi gerekirdi. Övgüye bu kadar düşkün olduğumu fark etmemiştim.

Ayağa kalkıp odadan çıkarken, ben sadece tavana bakabiliyorum. Boğazım yanıyor, her yerim kızarmış ve ağrıyor.

Göğsüm düzensiz bir şekilde inip kalkarken, ciğerlerim sanki vücudum kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi hava çekiyor.

Ne oldu lan az önce?

Neden onun geri gelmesini istiyorum? Ve neden o bana dokunmadığı için kendimi boş hissediyorum?

Bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Her yerim ağrıyor. Uyluklarım titriyor ve amım sanki ikinci raunt için bekliyormuş gibi hala titriyor.

Ayak sesleri duyuyorum ama oturmam. Elinde bir havlu ve göremediğim başka bir şeyle odaya geri giriyor.

Sanki az önce ruhumu bedenimden çıkarmamış gibi yanıma çömeliyor. Az önce yaptıklarına göre fazla sakin ve fazla kayıtsız.

Sonra sesi sessizliği yırtar. "Bacaklarını aç."

Ona şaşkın bir şekilde bakıyorum, doğru duyduğumdan emin değilim. Ben inleyince, o gülüyor. "Merak etme, sadece seni temizliyorum, bütün gece vaktimiz var."

İçimde bir şey hala lanet olası yerde sürünüyor ve onun bana ne yapmam gerektiğini söylemesini bekliyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum

Ne yapacağımı bilmiyorum. Onunla. Daha önce kimse beni temizlemedi ve böyle dokunulmaya nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. *Öyle mahvolduktan sonra olmaz.*

Kahretsin, hala içimden akıyor.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bakışları bacaklarımın arasına düşüyor ve gözlerinde bir sıcaklık parlaması görüyorum.

Lanet olsun.

Islak havlu iç uyluklarıma değdiği anda, dişlerimin arasından tıslayarak irkilirim, aşırı hassas cildim pamuğun sürtünmesine hala dayanamayacak kadar hassastır.

Beni yavaşça siler, yaptığı pisliği beni şaşkına çeviren bir nezaketle temizler.

"Bu... benim."

Sesi boğuk, gözleri hala bacaklarımın arasındaki ıslak pislığe kilitli. "Ve eğer başka biri ona dokunursa, onu öldürmeden önce adını derisine kazırım."

Havayı ciğerlerimden uzun, düzensiz bir nefesle dışarı atıyorum. Ağzım açılıyor, önce sıcaklık, sonra kafa karışıklığı, sonra da arzu bir anda vücudumu sarar.

Bana ne oluyor ve ne zaman şiddetten tahrik olan biri haline geldim?

Sertçe yutkunuyorum, sesimin sabit çıkması için dua ediyorum. "Sen delisin," diye fısıldıyorum, neredeyse nefes almaktan başka bir şey değil.

Aynı sesle, beni kendimden geçiren sesle, bana daha da yaklaşıyor. "Hayır, tatlım."

Sonra havluyu daha sert bastırıyor, sırtımı kavisleten acımasız bir şekilde, içimden bir inilti kaçıyor ve bu ona bir gülümseme kazandırıyor.

"Daha yeni başladım."

Beni temizlemeyi bitirir, havluyu bir kenara atar ve yine aramızda o kendini beğenmiş sessizlik hakim olur. Tek kelime etmeden arkasını döner, ama kapıda durur.

"Tuvalete git," diyor. "Sonra geri gel."

Geri gelmek mi?

Gitmem mi, yatmam mı?

Bununla ne yapmam gerekiyor?

Dokunulabileceğini bile bilmediğim yerlerde hassasiyet hissediyorum ama yine de hareket ediyorum. Çünkü görünüşe göre, artık onun dediklerini yapıyorum.

Ay ışığı fayansların üzerine su gibi dökülürken banyo loş bir hal alır. Aynaya bakmıyorum, gerek yok. Ne göreceğimi zaten biliyorum ve şu anda oraya gitmemize gerek yok.

Sanki boyun eğmişliğimi derimden silebilecekmişim gibi ellerimi yıkıyorum ama o artık benim içimde. Yüzeyin altında uğulduyor. Yine de kapıda duruyorum.

Misafir yatağına girip hiçbir şey olmamış gibi davranabilirim. Duvarları yeniden inşa edebilirim, ama ben oraya geri dönmek *istiyorum*.

Koridordan geçip onu kanepenin kenarında otururken görüyorum, gömleksiz ve sanki derin düşüncelere dalmış gibi kolları dizlerinin üzerinde öne eğilmiş.

Odanın tek ışığı televizyonun yumuşak ışığıydı. Harry Potter hâlâ oynuyordu ve ben kapının eşiğinde duruyordum. Bana işememi söylediği için ona teşekkür etmem gerekirdi, ama bunun yerine ağzımı açtım ve önce veledin konuşmasına izin verdim.

"Ne yani, aptal biriyle yattıktan sonra standart prosedür bu mu?"

Yere bakıyor, sanki bütün dünya ayaklarının arasında ve içimden hala damlayan şeyin arasında yaşıyormuş gibi. Sessizlik uzuyor ve midemi nefret ettiğim şekilde burkuyor. *Tamam*.

Ekranı garip bir şekilde bakarak yerimi değiştiriyorum ve durduramadan bir kahkaha kaçıyor.

Ron'un sesi odada yankılanıyor. "*Neden örümcekler? Neden 'kelebekleri takip et' olmasın?*"

Burun kıvırıyorum ve anında onun bakışlarını hissediyorum. Artık yere bakmıyor, bana bakıyor. Koyu renkli gözleri o kadar yoğun ki, nefesimi kesiyor. Gözlerimi kırıyorum. "Ne?"

Sesi sessizliği yırtıyor, beni içten içe sarsacak kadar yumuşak.

"Sen böyle gülmezsın."

Alaycı bir şekilde gülerim, bu an çok yakınlaşmadan ya da çok gerçek olmadan önce geri çekilmeye çalışırım. "Şimdi benim hakkımda dosya mı tutuyorsun?" diye sorarım, kaşımı kaldırarak.

Gülümsüyor. "Emekleme. Orgazmlar. Duygusal patlamalar... Sırada ne var?"

Gözlerimi devirip odayı geçtim ve kanepenin diğer ucuna çöktüm. Vücudum hala ağrıyor, gergin ve acıyor

. Tamam, aslında bunları düşünmeye devam etmek istiyorum.

Bir yastık alıp aramıza sıkıştırıyorum, sanki bu bir işe yarayacakmış gibi. Aramızdaki şey filmde daha yüksek sesle uğulduyor ve bunu düşünmek bile beni tekrar ıslatıyor.

Vücudumu inlemeye zorlayan ve şimdi orada sakın ve rahat bir şekilde oturan adama bakmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Kalmak ya da minderlere gömülüp, sanki bu güvenliymiş gibi kıvrılmak istememiştim. Ama işte buradayım.

Ve görünüşe göre... o da burada.

Bir ara, bana yaklaştı ve kollarını kanepenin arkasına uzattı, o kadar yakındı ki onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Ona doğru eğilmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu.

Sirius perdenin arkasından düşüyor ve ben bunu hissediyorum, daha gerçekleşmeden önce. Göğsüm birdenbire sıkışıyor ve gözlerim yanıyor.

Harry çılgınlık atıyor ve boğazım o korkunç, acı veren şeyi yapıyor - sanki keder beni çok iyi tanıyormuş gibi, önce kapıyı çalmadan.

Yanağımı hızlıca silerim, böylece o hiçbir şey görmez. İhtiyacım olan son şey...

"Tanrım," diye mırıldanıyor. "Köpek büyücü için mi ağlıyorsun?"

Başım ona doğru çevrilir, yüzüm yanar. Bu adamın şu anda gösterdiği küstahlık yüzünden göğüs kafesim arkasında bir sıcaklık hissedirim.

"Siktir git," diyorum, sesim çatlıyor.

O sırtıyor ve bu sırtış, beni fark edilmiş hissettirecek kadar küstah.

"O, Harry'nin geriye kalan tek ailesiydi," diyorum. Hafif bir tonla konuşmaya çalışıyorum, ama sesim çatlıyor.

Sırtış kaybolur. "Ölmüş vaftiz babalarının seni bu kadar etkilediğini bilmiyordum."

Dişlerimi sıkıyorum, sanki beni kurtaracakmış gibi gözlerimi ekrandan ayırmıyorum.

"Etmezler."

Başını eğip beni izliyor.

"Tabii," diyor bir süre sonra. "Erkekler perdelerin arkasından düştüğünde hep ağlar mısın?"

Gözlerimi kısarak ve tam savunma modunda ona bakıyorum. "Sen her zaman hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranırsın?"

Bu onu etkiler. Çenesi hafifçe seğirir. Sessizliğin yerli yerindeymiş gibi yerleşmesine izin verir.

Sonra daha yumuşak bir sesle, "O bakışın var." Kaşlarım çatılır. "Ne bakışı?"

Omuzlarını silkiyor, sanki ikimizin de geri dönemeyeceği bir şeyin eşiğinde durmuyoruzmuş gibi, tamamen sakin ve mesafeli.

"Sanki geri alamayacağın bir şeyi kaybetmişsin gibi."

Bu sözler, çok geç olana kadar farkına varamayacağın bir şekilde aklına yerleşir. Göğsüm sıkışıp nefesim bir anda kesilene kadar nefes almayı bıraktığımı bile fark etmiyorum.

Kaburgalarımın arkasında acı belirir — keskin ve tanıdık — ve buna hazırlıklıymış gibi davranamadan çatlağı hissederim.

Havayı hızlıca dışarı çıkarmak için sertçe nefes veriyorum, böylece onu tamamen kaybetmeden önce o anı da beraberinde götürecektir.

"Her neyse." Omuzlarımı silkiyorum, gözlerim tekrar ekrana dönüyor. "Sadece bir film. Kurgusal bir büyücü baba ölüyor. Ne var bunda?"

Ama hasar çoktan verilmişti ve ikimiz de bunun farkındaydık. O ısrar etmedi, ben de sessizliği doldurdum, çünkü Tanrı korusun, sessizliğin çok uzun sürmesine izin veremezdim.

"Sanırım beni etkileyen şey ortadan kaybolması," diyorum, kollarımı daha sıkı kavuşturarak. "Bir saniye önce biri yanındadır, bir saniye sonra? Yok olmuştur."

Steven başını eğdi, okunması imkansız bakışları daraldı. Ama hiçbir şey söylemedi, ben de devam ettim.

"Belki hala kırgınımdır," diye mırıldanıyorum, gülmeye çalışıyorum ama boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Buraya taşındığımda İngilizce bilmiyordum. Hiç bilmiyordum."

İki saniye boyunca hareketsiz kaldığını görüyorum, sonra vücudu tekrar gevşiyor. "Sekiz yaşımdaydım," diyorum sessizce. "Beni bir sınıfa koydular ve..."

beni orada bıraktılar. Ya bat ya da çık."

Parmaklarım gömleğimin kenarını bükerek kendimi sabitliyorum.

"Ögle yemeğimi tuvalette yedim, çünkü konuşmaya çalışıp kelimelerin neden doğru çıkmadığını açıklamaya çalışmaktan daha kolaydı."

Nefesim sıkışık ve acı bir şekilde dışarı çıkıyor.

"Bana Static diyen bir grup kız vardı. Nefes aldığım için ortamı gerginleştirdiğimi söylerlerdi."

Duraklıyorum, çenemi sıkıyorum. O eski acı boğazımda keskin ve aşağılayıcı bir şekilde alevleniyor. Steven konuşmuyor. Ama havadaki değişimi, bana bakışındaki değişimi hissediyorum — artık bir avcı gibi değil, daha çok... başka bir şey gibi.

"Sonra bir gün, bir çocuk yanıma oturdu, fazla konuşmadı, ama bekledi ve ben bir cümleyi mahvettiğim bile irkilmedi."

Dudaklarımdan bir gülümseme süzülür. "Sanırım o hafta boyunca dört tam cümle falan söyledi. Ama ilk kez biri beni dinledi ve sadece... oradaydı."

Sirius'un düşüşünü izlemek için tam zamanında ekrana göz kırpiyorum. "Ve sonra uzaklaştı."

Steven bir kez göz kırptı. "Demek bu yüzden büyücü köpek seni kırdı."

Gözlerim yine yanarken burnumdan soluyorum. "Affedersin ama o bir animagus. Ayrıca Harry'yi gören tek kişi. Kalan tek kişi. Onu... daha az yalnız hissettiren tek kişi."

Ona bir bakış attım.

"Sen de tek tanıdığın kişi bir perde arkasına kaybolursa ağlardın."

Sadece başını eğip bana öyle bir bakış attı. Aklım anında ofisinde bulduğum fotoğraflara gitti. Bana attığı bakış, neyden bahsettiğimi tam olarak bildiğini gösteriyordu.

"Dur da tahmin edeyim," diyor sonunda. "Sonraki on yılı İngilizce'ni mükemmelleştirerek ve duygusal yükünü toplayarak geçirdin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır. Barbie bebeklerimi ateşe vermeye ve soru sormaya neden olmayacak sahte gülümsemeler yapmayı öğrenmeye başladım."

Ağzı seğirir. "Terapi seni çok seviyor olmalı."

"Terapiye param yetmez," diye karşılık veriyorum.

Bir duraklama olur, beynimin beni ele vermesi için yeterli bir süre. "Annem bana İspanyolca şarkılar söylerdi. Ama sadece uyuduğumu sandığı zamanlarda."

Durduramadan ağzımdan çıkıyor, sanki ağzım bunu yapmadığımızı unutmuş gibi — rastgele şeyler paylaşmayız, ama işte buradayız.

"Büyükanne hep içimde la tormenta olduğunu söylerdi. Çok fazla fırtına ve yeterince sessizlik yok."

Hiçbir şey söylemiyor ama dudaklarının köşesi kıvrıldığında havada bir değişiklik oluyor. Ve bunu fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum.

"O zamandan beri Denver'da mısın?"

Gevşekçe başımı sallıyorum. "Hayır, aslında geçen yıl buraya taşındım."

Sanki tüm bu konuşma arka plan gürültüsüyümüş gibi ekrana bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, taşınmayı pek hatırlamıyorum. Her şey biraz bulanık. Ama bir değişiklik yapmam gerekiyordu, anlarsın ya?"

Başparmağım battaniyenin dikişini ovuşturuyor. "Buraya geldikten hemen sonra bir süre hastalandım. Garip rüyalar görmeye devam ettim. Hala görüyorum, ama bu önemli değil."

Gözleri benimkilere kayıyor ama ısrar etmiyor. Bir an durup hafızamın sınırlarını araştırıyorum.

Steven, normal bir insanın yapacağı gibi beni rahatlatmaya çalışmıyor. "Taşındığında bu kadar çok şeyi unutmak normal değil bence."

Siktir.

Haklı. Omurgamı yeniden düzenleyen ve beni içten dışa damgalamakla tehdit eden adama travma yüklememem gerekir.

Omuz silkiyorum, önemsizmiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Sanırım dikkatimi vermiyordum."

Bu bir yalan, ama elimdeki en güvenli yalan. Başparmağım, battaniyenin üzerinde olmayan bir yeri ovuşturuyor, gerçekten yakalamak istemediğim bir anıyı kovalıyor.

Aramızda sessizlik hakim. "Peki Denver'dan önce ne vardı?"

"Kıyıda yaşıyordum," diye mırıldanıyorum. "Sanki tüm o zaman dilimini yaşamak yerine izlemişim gibi. Bazen o hayatın başka birine aitmiş gibi geliyor."

Cevap vermiyor. Ama bana bakışında bir şey var ki tüylerim diken diken oluyor.

"Orada ne oldu?"

Sesi yumuşak, ama hiç de nazik değil. Film bitti ve jeneriği sessizce akıyor. Kendimi ıplak ve savunmasız hissediyorum. Ayrıca köşeye sıkışmış hissediyorum, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum: Çok fazla kan kaybetmeden önce sertçe karşılık veriyorum.

"Vay canına," diye mırıldanarak battaniyeyi bacaklarımdan çekiyorum. "Terapi seansına kaydolduğumu fark etmemişim. Dr. Phil olarak ek iş mi yapıyorsun, yoksa flört etmek için mi böyle davranıyorsun?"

Kanepenin diğer ucunda çenesinin kilitlendiğini hissedebiliyorum.

"Ben bir soru soruyorum, sen savunmaya geçiyorsun," diyor düz bir sesle. "İlginç."

"Oh, pardon," diyorum, ayağa kalkarak. "Kucağına yaslanıp, iyi bir hasta gibi travmamı anlatmam mı gerekiyordu?" Kollarımı kavuşturup mutfağa doğru dönüyorum. "Yiyecek bir şeyler alacağım."

23

“SOMETIMES THE SAFEST PLACE IS UNDER WATCH.”
(BUT ONLY IF THE RIGHT EYES ARE ON YOU.)

Ani

Bu adam nasıl oluyor da beni kilisede bir fahişeden daha ıslak hale getirip, beş saniye sonra yüzüne yumruk atmaya hazır hale getirebiliyor? Göğsümde bir şey sıkışıyor, ama arkamı dönmüyorum. Ona bu zevki tattırmayacağım.

Mutfağa dalıyorum ve hiçbir şeyin yerini bilmediğim halde, sanki buraya aitmişim gibi çekmeceleri açmaya başlıyorum. İlki bıçaklarla dolu. Harika. Bu rahatlatıcı. Daha sonra ihtiyacım olursa diye bunu aklımda tutuyorum. İkinci çekmecedeki bir sürü pil ve kablo bağı var. Bu biraz endişe verici. Üçüncüsünde ise tek bir lastik bant ve iki yıl önce son kullanma tarihi geçmiş bir paket sakız var.

Ona göz kırptım. "Tanrım. Sen nesin, seri katil mi yoksa izci mi?"

Hala arkamdan cevap gelmiyor.

"Protein barı ya da kurabiye bile yok mu?" diye mırıldanarak kapağı kapatıyorum. "Ne tür bir manyak öfke ve ham tehditlerle yaşar ki?"

Yiyecek bulmaya odaklanmaya çalışıyorum. Ellerimle yapacak bir şey, *herhangi bir şey* lazım. Buzdolabını açıp, uzaktan yenilebilir görünen ilk birkaç şeyi

— ögle yemeği eti, hardal ve turşu gibi görünen bir kavanoz.

Kavanozu ve yarı ezilmiş ekmeği tezgahın üzerine fırlatırken, yarı vahşi bir şekilde bir şeyler mırıldanıyorum. Hızlıca, çok hızlıca uzanıyorum ve o anda olanlar oluyor.

Üstümdeki dolap açılır ve çatırtı duyulur — "Orospu çocuğu." Kafam geriye doğru savrulur ve kavanoz elimden kayar, ıslak, alaycı bir sesle yere çarpar. Her şey ayağıma, yere ve dolabın her yerine sıçradı. Onurumun suç mahalli.

Sadece şaşkın bir şekilde gözlerimi kırıştıyorum. Belki yeterince uzun süre bakarsam, kendi kendine geri gider. Kokısından, bunların kesinlikle turşu olmadığını anlayabiliyorum. Yakınından bile geçmiyor. "Bu... lahana turşusu mu?" diye mırıldanıyorum, burnumu kırıştırarak.

Kağıt havluyla pisliği silmeye çalışıyorum ama bir şekilde durumu daha da kötüleştiriyorum. Şimdi her şey ıslak. *Harika.*

Silmeye devam ederken, küfürler mırıldanırken, arkamda onun varlığını hissediyorum. Mutfığa giriyor, gözlerini sıçrayan pisliğe, sonra da bana ve kızarmış, hardal lekeli ayaklarıma çeviriyor.

"Tabii ki bir şeyleri kırarsın," diye mırıldanır.

Yeter artık. Dalga mı geçiyorsun benimle?

Tereddüt etmeden kirli kağıt havluyu göğsüne fırlatıyorum. "Siktir git," diyorum. "Tereyağı bıçağıyla."

Kağıt havlu tam ortasına isabet eder ve göğsüne yapışır. O kağıt havluya bakar, sonra tekrar bana bakar. Gülümsemez, hatta gülmez bile.

Siktir.

Bunun için beni öldürecek mi? Bu mu, son damla, çok ileri gittiğim an mı?

Ve sonra... Siktir. Gömleğinin eteğini tutar ve yavaş, akıcı bir hareketle çıkarır. Kasları, sanki evren beni bilerek cezalandırıyormuş gibi gerilir ve tek kelime etmeden gömleği tezgahın üzerine atar.

Aynen öyle, orada duruyor. Gömleksiz. Bana o bakışı atıyor. Saklamaya çalıştığım her şeyi gören, ağır, yakıcı bakışı. Beni ona sürünerek gitmemi sağladığında da bana attığı bakışla aynı. Ve görünüşe göre deli bir mazoşist olduğum için, daha aşağıya bakıyorum.

Göğsündeki dövmeyi görmezden gelmek imkansızdı ve ben de, eşofmanının bel kısmının hemen altında kıvrılan dövmeyi izlemekten kendimi alamadım.

Durduramadan uyluklarım kasılır ve bacaklarımın arasında nabzımın attığını hissedirim.

Tanrım.

Islandım. Yine.

Görünüşe göre, vücudumun hayatta kalma içgüdüğü sıfır çünkü onun orada duruşu, söyleyebileceği her şeyden daha kötü.

Onun bakışları altında, her şeyin geri geldiğini hissediyorum. Açlık. Teslimiyet. Şu anda bana söylese, yine emekleyeceğim. Gözlerini bana dikmiş, sanki beni yutacakmış gibi, yavaşça bir adım öne atıyor.

Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum ve tek düşünebildiğim şey, *kahretsin. Beni yine mahvedecek* ve ben de ona izin vereceğim. Boğazımı temizliyorum, sanki az önce onu ve tüm dövmelerini gözlerimle sikmiyormuşum gibi gözlerimi tekrar yüzüne çeviriyorum.

"Gömlek giymeyi mi planlıyorsun, yoksa şimdi bu... mutfak striptizini mi yapacağız?"

Sarkastik bir cümle olması gerekiyordu ama nefes nefese çıktı. Gözleri hafifçe kısıldı, sonra bana yaklaştı. Geri çekilmem gerekse de çekilmedim. Görünüşe göre kafam boku yemiş.

Tam önüme gelene kadar durmadı, çıplak teninden yayılan ısıyı hissedebileceğim kadar yakındı. Eğildi ve ağzı kulağımın kepeklerine değdi.

"Beni soymaya başlayan sensin, güzel kız."

Parmakları bileğimin üzerinde gezerken dizlerim neredeyse titriyor. "Son seferinde bakmaktan kendini alamadığını hatırlıyor musun?"

Tabii ki hatırlıyorum. Bu anı ömür boyu aklımdan çıkmayacak.

"Yalvardın," diye mırıldanıyor. "Yalvardın. Ve ben sana sikimi vermeden önce parmaklarımla seni parçaladım."

Yemin ederim, kalbim durdu ve onu her yerde hissediyorum.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye soruyor, ölümcül bir yumuşaklıkla. "Bana öyle bakmaya devam et."

Ve birdenbire, yine titremeye başlıyorum. Tüm vücudum titriyor, onun cildinin her santimini, aramızdaki her yavaş nefesi fazlasıyla hissediyorum. Bu yüzden, bunu durdurmak için yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Gözlerimi devirip boğazımdaki yanmayı küçümseyerek alay ediyorum. "Tanrım, sanki sikiinin ilahi güçleri varmış gibi davranıyorsun. İnan bana, daha iyilerini gördüm."

Bunu söylediğim anda, çok ileri gittiğimi anlıyorum. Bu bir yalan. Aptalca, pervasız, çığlık atan bir yalan. Çünkü kimse bana onun gibi dokunmadı. Kimse bana öyle bakmadı — sanki ellerini kullanarak beni parçalayabilir ve bunun için ona teşekkür etmemi sağlayabilirmiş gibi.

O dikleşir ve o sakın, soğuk maskenin yerine oturduğunu görebilirim — bu kadar kontrol sahibi olması tehlikeli.

"Benim spermim bacaklarından akarken ve sen kurtuluşmuş gibi benim adımlarımlarken hiç rahatsız görünmüyordun."

Hareketsiz kalıyorum, ama o durmuyor.

"Gerçeği mi istiyorsun?" diyor, beni mahvedecek kadar soğuk bir sesle. "Mahvolmuş görünüyordun. Vücudun zaten bana ait olduğunu biliyordun. Ve çok ıslaktın..." Eğiliyor, gözleri kararmış. "Yüzümü bacaklarının arasına gömebilir ve boğulabilirdim. Ben de mutlu bir şekilde öldürdüm."

Göğsüm inip kalkıyor—ona tokat atmak mı, yoksa kucağına atlayıp bunu tekrar söylemesini istemek mi istediğimi bilemiyorum.

Bende ciddi bir sorun var.

Kimsenin benimle böyle konuşmasına, bu kadar müstehcen şeyler söylemesine ve vücudumu bir Noel ağacı gibi aydınlatmasına izin verilmemeliydi.

Öfkemizi bastırmaya çalışarak zorlukla yutkunuyorum, ama öfkem kayboluyor, bacaklarımla arasında biriken sıcaklığın altında boğuluyor.

"Standartlarını unutan kadınlarla sevişiyorsan, Tanrı gibi konuşmak kolaydır herhalde."

Çenesi gerilir. Ama karşılık vermek yerine gülümser. "Ah, tatlım," diye mırıldanır, bana doğru bir adım atarak, "standartlarını unutmadın. Sadece hiç standartların olmadı."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o sözümü kesti.

"Tanıştığımız gün sana dokunmama izin verdin. Sanki kendine saygın kalmamış gibi bana yalvardın. Bana tek bir şey bile istemeden her şeyi verdiğin halde, zor kırılırmışsın gibi davranma."

sanki kırılmayacakmış gibi davranma, bana tek bir şey bile istemeden her şeyi verdin."

Sözleri göğsüme yumruk gibi çarptı ve boğazım yandı, ama zorla sözleri ağzımdan çıkardım.

"Doğru," diyorum, gözlerimi kısarak. "Çünkü sen çok değerli birisin. Benim hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

Cevap vermedi. Ben de boğazına saldırdım.

"Artık kim olduğunu biliyorum, Steven." Adı zehir gibi tadı var. "İçimde kimin dolaşmasına izin verdiğimi çok iyi biliyorum."

Çenesi titriyor, ama yine de hiçbir şey söylemiyor. Aramızdaki sessizlik parçalanıyor ve yüzlerce farklı şekilde yeniden oluşuyor, hepsi de pürüzlü.

"Ya da belki de benim bilmediğimi varsaymayı seviyordun. Belki de bu, beni bir insan yerine, siktiğimin durdurulamaz arzusu olan bir delik gibi davranmanı kolaylaştırıyordu."

Bu sözler onun derinlerinde bir yere dokunur, ama bunu belli etmez. Yüzünde değil. Sadece tüm vücudu hareketsiz kalır.

"Dikkatli ol, tatlım." Sesi alçak, ölümcül bir tehdit gibidir. "Böyle konuşmaya devam edersen, kullanılmaktan ne kadar hoşlandığını sana hatırlatırım."

"Cehenneme git," diye homurdanarak onu itip geçiyorum.

"Zaten cehennemdeyim, *muñeca*. Sen sadece orayı evim gibi hissettirdin."

Duruyorum. Yürüyüşüm bir anda kesiliyor. Bu sözler kaburgalarımın altında bir yere gömülüyor ve her yeri ateşe veriyor. *Neden bana öyle seslendi ki?*

Yavaşça dönüyorum.

"Komik," diye fısıldıyorum, "sadece sakin içimde değilken benden nefret ediyor gibisin."

Gözlerinde bir şey parlar, ama sonra güler. "Kendini övme, bebeğim. Yalvaran birçok kızla yattım."

Sonraki sözleri boğazıma bıçak gibi saplanır. "Fark şu ki, onlar başkalarının parmak izleri hâlâ üzerlerindeyken benim için sürünmediler."

Aramızda sessizlik patlar ve midem düğümlenir, ama kanım kaynar.

"Az önce ne dedin sen?"

Yaklaşır, gözleri okunamaz bir şeyle kararmıştır, kötü bir şeyle.

"Duydun beni. Belini açtığın erkekleri biraz daha iyi düşünmelisin. Ben sana dokunmadan önce sana sahip olan adamdan başlayarak."

Adını söylemiyor ama söylemesine gerek de yok. Kalbim kaçmaya çalışır gibi göğsüme çarpıyor ve yüzüm yanıyor. Yumruklarım o kadar sıkı kapanıyor ki tırnaklarım avuç içlerime yarım ay şeklinde izler bırakıyor. Konuştuğumda sesim öfkeden titriyor.

"Benim hakkımda böyle konuşamazsın," diye fısıldarım. "Bildiklerini silah olarak kullanamazsın."

"Ama yanılmıyorum, değil mi?" diye homurdanır, bıçağı daha derine saplamak istercesine yaklaşır. "O senin yanıdayken bunu gözlerinde görüyorum. Daha da kötüsü, bana her baktığında, hâlâ kime ait olduğunu anlamaya çalışıyormuşsun gibi."

Kavga mı ediyoruz? Çünkü ben buraya kavga etmeye gelmedim, ama görünüşe göre tek yaptığımız sevişmek ya da kavga etmek - ya da ikisini aynı anda yapmak. Sadece nefes almaya çalışıyordum, ama şimdi kızgınlım, kendimi açıkta hissediyorum ve her şeyi çok yüksek sesle hissetmemin onun suçuymuş gibi ona bakıyorum.

"Siktir git Steven."

Arkamı dönüp yürümeye devam ediyorum, çünkü durursam çığlık atacağım. Ya da ona vuracağım. Ya da daha kötüsü, kalacağım. Ayaklarım beni içgüdüsel olarak koridordan aşağı taşıyor ve nefesim hıçkırıkla hırlama arasında bir yerde takılıyor. Kalp atışlarımdan başka hiçbir şey duyamıyorum. Yatak odasının kapısını iterek açıyorum ve arkamda kapıyı çarpıyorum, sanki bu onun az önce söylediği her şeyi silebilecekmiş gibi.

Kullanılmaktan hoşlanıyordun.

İhanet ve şimdiye kadar yaptığım tüm kötü seçimlerin tadı gibi bir nefes alıyorum, çünkü bu sadece sözler değil, onları söyleme şekli.

Sırtımı kapıya dayayıp, yumruklarımı yanlarımda sıkıca tutuyorum. Kalbim hızla atıyor, boğazıma bir sıcaklık yükseliyor. O kadar sinirliyim ki, kendimi ona öyle bir halde göstermiş olmaktan utanç duyuyorum. Orada oturup, kimsenin bana yapmadığı şekilde beni parçalamasına izin verdim ve şimdi o, sanki hiçbir şey olmamış gibi bunu yüzüme vuruyor.

Siktir et.

Dönüp en yakın yastığı kapıyorum ve yıllardır duyulmayı bekliyormuş gibi boğazımdan çıkan gırtlaksı bir çığlıkla odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Yastık duvara yumuşak bir sesle çarpıyor ve yere düşüyor, sanki içimde sakladığım, yüksek sesle söyleyemediğim tüm kırık parçaları taşıyor gibi. Yutmuş olduğum her çığlık. Ve yaşamama izin verilmeyen her duygu.

İleri geri yürüyüp duruyorum, ama nefesim çok gürültülü, kanım çok sıcak ve hala onun ellerini cildimde, silip atamadığım bir lanet gibi hissediyorum. Aynanın önünde duruyorum ve keşke durmasaydım diyorum. Yansımam dengesiz görünüyor, saçlarım karışık ve gözlerim kırmızı ve cam gibi, nereye saklayacağımı bilmediğim bir öfkeyle dolu. Bu halimden nefret ediyorum.

Hâlâ istenmek isteyen halimden.

Bir yanımda onun peşimden gelmesini istiyor, ama gelmeyeceğini biliyorum. Çünkü bunun için bir şeyi itiraf etmesi gerekir.

Telefonumu alıp Sarah'ı aramak için ekranı açarken parmaklarım hala titriyor. Dikkatimi başka bir şeye vermem lazım. Kaburgalarımın altında hissettiğim bu boşluk ve tırmalayan acı dışında herhangi bir şeye. Gözyaşlarımdan dolayı görüşüm hala bulanık, ama bir şeyler yapmam lazım.

Başka bir bilinmeyen numaradan yeni bir mesaj beni bekliyor. Son mesajı engellediğimi bildiğim için midem düğümleniyor. Bu da ne lan?

Mesajı açıyorum ve arkamdan çekilmiş bir fotoğrafım çıkıyor. Apartmanımdan çıkıyorum, kapüşonum başımda, saçlarım dağınık ve bir elimle telefonumu sıkıca tutuyorum. Fotoğraf grenli ve belli ki uzaktan çekilmiş. Ama bu benim.

Kanım donuyor.

■

BİLİNMEYEN: Hala ışık açık uyuyor ve canavarlardan saklanıyormuş gibi ayaklarını battaniyenin altına sokuyor musun? Onlar yine de geliyorlar. Sen ne olduğunu hatırlamıyorsun, ama ben hatırlıyorum.

Ekrana bakarken kanım donuyor. *Bu ne anlama geliyor?*

Bunu sorarken bile, bir şey değişiyor. İçimde bir kapı gıcırdayarak açılıyor

—uzun zaman önce kapattığım ve bir daha asla dokunmayacağıma yemin ettiğim bir kapı. Boğazım sıkışıyor ve birdenbire, artık Steven'ın evinde

başka bir yerdeyim. Işıkları kapalı bir odada saklanıyorum. Yere çıplak ayaklarımla basıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. Bir adamın sesi duyuyorum — kekeliyor ve bağılıyor, sesi şiddet dolu. Bir şey kırılıyor ve havada o kadar yoğun bir çamaşır suyu kokusu var ki boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Lavabonun altında, paspas kovası ile deterjan bidonu arasında kıvrılmış, nefes almamaya çalışıyorum. Biri ağlıyor, ya da belki de o benim.

Ve sonra... Geri döndüm. Hafızamdan o kadar sert bir şekilde koparıldım ki nefesim kesildi. Ellerim titriyor ve telefonum patlayacakmış gibi sıkıca tutuyorum.

Bütün vücudum titriyor ve gözlerim bulanıklaşıyor.

Elimi ağızıma bastırıyorum ama yine de hıçkırıklar çıkıyor çünkü bu mesajı gönderen kişi... benim kaçmaya çalıştığım tarafımı çok iyi biliyor. Eski sevgilim olmalı. Düşünüyorum. Sadece hareket ediyorum. Telefonumu cebime atıyorum, yerden en yakın kapüşonlu sweatshirt'ü alıyorum ve kapıya doğru yöneliyorum. Koridora adımımı attığım anda Bern havlamaya başlıyor.

"Şşş," diye sertçe fısıldayarak oturma odasına doğru bakıyorum. "Tanrım, beni ele vereceksin..."

Daha iyi düşünebilmeden ön kapıdan dışarı çıkıyorum. Gece bana bir tokat gibi vuruyor — soğuk, keskin ve çok sessiz.

Bern hala arkamda havlıyor, ben ise hızlı ve sessizce kulübenin yanından geçip ağaçların olduğu yere doğru koşuyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum, sadece şu anda biraz alana ihtiyacım olduğunu biliyorum. Dallar ayaklarımla altında çıtırdıyor ve nefesim havayı buğulandırıyor.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum, alçak bir dalın altından geçerek. "Siktir et onu. Hepsini siktir et."

Hala nefesimi kontrol altına almaya çalışırken, kolumla yüzümü siliyorum. O orospu çocuğu, lanet olası ağız ve bıçak gibi suçlamalarıyla. O fotoğraf. O mesaj. Her şey. Avrupa'ya taşınmalıydım.

"O pislik herhalde bir yerlerde çalışanların arasından bizi izliyordur," diye bağıriyorum, sesim gittikçe yükseliyor. "Sanki ben onun malıyım gibi peşimde. Ne yapmak için? Silip süpürmek için mi? Kontrol etmek için mi? Öldürmek için mi?"

Ayağım sıkışmış toprağa kayıyor ve kendimi bir ağaca tutunuyorum, yine küfrediyorum. Sanırım panik atak geçiriyorum.

"Tanrım, ve o kendini beğenmiş piç. Sanki kırılan tek kişi oymuş gibi davranıyor. Sanki ben bunu istemişim gibi, hatırlamadığım bir şey için tüm hayatımı feda etmedim!"

Rüzgar yüzüme soğuk ve keskin bir şekilde esiyor, ama ben devam ediyorum.

"Eskiden kim olduğumu bilmiyorum."

Sözler ağızımdan çıkıyor. "Beni buradan ayrılmaya iten şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum. Tek sahip olduğum şey midemdeki bu boşluk ve bir avuç dolusu hayaller."

Duruyorum, ama artık durmak için çok geç. Bernadette arkamda yumuşak bir inilti çıkarıyor, sanki benim çöktüğümü biliyormuş gibi. "Bunu ben istemedim." Gözlerim yanarken sesim titriyor. "Hiçbirini."

Ellerimi havaya kaldırıp, öfkemin bir yere yönelmesi gerekiyormuş gibi volta atıyorum. "Ve şimdi, geçmişim bana kullan-at telefonlardan nefret mektupları gönderirken, duygusal olarak kabız bir psikopatla evcilik mi oynamam gerekiyor? Cidden mi? Siktir et."

Duruyorum, göğsüm inip kalkıyor ve ellerim titremeyi kesmiyor. En yakın ağaca yaslanıyorum.

"Bunu yapmayacağım. Bu her ne haltsa, ben buna katılmadım.

—Sadece ortadan kaybolmak istedim. Sadece nefes almak istedim."

Ellerimin avuç içlerini gözlerime bastırıp fısıldıyorum, "Sadece normal hissetmek istiyorum. Beş dakika olsun kendimi güvende hissetmek istiyorum."

O anda duydum — arkamda bir dal kırıldı. O kadar hızlı döndüm ki kalbim boğazıma kadar çıktı. Ama kim olduğunu zaten biliyordum. Steven sanki başından beri orada durmuş gibi gölgelerin içinden çıktı — izliyor, dinliyordu. Gömleği hala çıkıktı ve gözleri bana kilitlenmişti, sanki ben hem bir tehdit hem de onun zaten sahip olduğu bir trajediymişim gibi.

"Bitti mi?"

Sesi tamamen boşuk, alçak ve sert, tam da nereden inciteceğini bilen bir şekilde tenimde bir ürperti yaratıyor. Omurgamdan bir titreme geçiyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor, ısı onları statik elektrik gibi kovalıyor.

"Daha bitmedi bile."

"Doğa yürüyüşü için biraz geç kalmadın mı sence?"

Ona sertçe bakıyorum, göğsümdeki adrenalin ve öfke daha da yoğunlaşıyor

—bir kibrit çakılmasını bekleyen fitil gibi. "Çekil."

O hareket etmez. Bunun yerine, başını eğip, sanki benim çöküşümün tüm yollarını sayar gibi gözlerini kısar.

"Sadece bir kapüşonlu sweatshirt ve travmanla ormanda yürüyüş yapmayı mı planlıyorsun?"

Dişlerimi sıkıyorum. "Şu anda bana başlama."

Ağzı seğirir. "Biri sana çok yaklaşıncaya hep kaçarsınız?"

Bütün vücudum donar. Sadece sözlerinden değil, onları söyleme şeklinden de. Sanki beni çoktan parçalara ayırmış ve kemiklerimi masanın üzerine bırakmış gibi.

Gülüyorum. "Hayır," diyorum, sesimi sıkı tutarak. "Bazen önce bir şeyleri kırmalarını beklerim."

Ellerim yanlarımda yumruk haline gelir ve onun hiç çaba sarf etmeden beni sinirlendirmesinden nefret ederim. Nefesimin çok hızlı gelmesinden ve göğsümün sanki kovalanıyormuşum gibi durmadan inip kalkmasından nefret ederim.

Yutkunup ekliyorum, "Son yirmi dört saati benim haklı olduğumu kanıtlamakla geçirmediğin gibi davranma."

Gözleri ağaçların arasından geçip tekrar bana dönüyor, hiç rahatsız olmamış gibi. "Seni duydum," diyor sessizce. "Orada."

Midem sıkışır ve kaskatı kesilirim. "Şimdi de kulak misafiri mi oluyorsun? Bu senin işin mi?"

"Karanlıkta hayaletlere bağırırken kulak misafiri olmama gerek yok."

Bir adım daha atar, ama ben yerimden kıpırdamam. Sadece, o bu kadar yakinken şimdi daha zor — vücudu tamamen ısı ve gölgelerden ibaret, ama kokusu soğuk havada keskin bir şekilde hissediliyor.

"Psikopatla evcilik oynamaktan bahsettin," diye mırıldanır. "O ben miyim?"

Çenemi kaldırıyorum. "Eğer uyuyorsa."

Bir adım daha atar ve sanki aramızda bir sırmış gibi sesini alçaltır. "Yoksa gerçekten kaçtığın kişiden mi bahsediyordun?"

Nefesim kesildi, sadece bir saniye, ama bu yeterliydi. Gözleri kısıldı ve sesi bu sefer daha da alçaldı.

"Bunu fark etmediğimi mi sanıyorsun? İşler çok yaklaştığında gözlerindeki o bakışı?" Önümde durur. "Eskiden yastığımın altında bir silahla uyurdum. Biri bana zarar vereceğinden korktuğum için değil, kendime güvenmediğim için."

Bakışları yumuşamıyor. Aksine, daha da keskinleşiyor. "O yüzden bana kapanmaktan bahsetme. Uzun süre hayatta kalma modunda yaşamak nasıl bir şey olduğunu biliyorum, barış bir tuzak gibi gelmeye başlıyor."

Göğsümde bir şey değişir. Belki önemsiz bir şeydir, ama belki de her şeydir.

"Çantayı getirmedin." Sesi alçalır. "Gerçekten kaçıyor olsaydın... eşyalarını evde bırakmazdın."

Boğazım düğümlenir. "Belki de düşünmüyordum."

"Hayır." Yine önümde durur, sanki yalanımı çoktan çözmüş gibi gözlerini gözlerime diker. "Çok fazla düşünüyordun. Sorun bu."

Gözleri, gerçeği bulmak için enkazın içinden eleme yapar gibi benimkileri arar. "Buraya gelmeden önce ne oldu, Ani?"

O kadar yakın ki nefes alamıyorum. Ve yine de yalan söylüyorum.

"Hatırlamıyorum," diyorum, titreyen dudaklarımdan zorla kelimeleri çıkararak. Uzun bir süre bana bakıyor.

Sonra yumuşak ve neredeyse ölümcül bir sesle, "Korkacak kadar hatırlıyorsun," diyor.

Sözleri karnıma yumruk gibi iner, ama ben geri adım atmam. Reddediyorum. Bunun yerine başımı eğip, onu ateşe verecekmişçesine gözlerimi onun gözlerine dikiyorum.

"Öyle mi?" diye fısıldıyorum. "Peki sen neden bu kadar korkuyorsun, Steven?"

Bu onu etkiliyor. Çok küçük bir hareket ama ben görüyorum. Boynundaki damar atıyor ve burun delikleri genişliyor. Gözlerindeki okunamaz sakinlik yarım saniye boyunca dalgalanıyor, sanki dokunulmasını istemediği teli bulmuşum gibi. Şimdi ona doğru bir adım atıyorum, sesim daha kontrollü.

"Beni takip ediyorsun. Beni, kullanmak için beklediğin bir silah gibi izliyorsun, ama bana nedenini hiç söylemiyorsun. Sormuyorsun. Güvenmiyorsun."

Sadece... bekliyorsun. Sanki haklı olduğunu kanıtlayacağım anı bekliyormuşsun gibi."

Duraklıyorum, soğuk hava dudaklarımı ısıyor.

"Söylesene, tam olarak benden ne yapmamı bekliyorsun? Hata yapmamı mı? Kanamam mı? Yoksa dokunduğun herkes gibi ortadan kaybolmamı mı?"

Gözleri kararır. Ama cevap vermez. Çünkü bir şeye çarptım. Ve onu tanıdığımıdan beri ilk kez, kontrolü elinde tutamıyor gibi görünüyor.

24

“THE MOST DANGEROUS MISTAKES
ARE THE ONES YOU DISMISSED.”
(THE FIRST TIME)

Steven

Henüz onun davranış kalıplarını bilmediğimi mi sanıyor? O kızı, karanlıkta, sadece nefesinin sesinden bile bulabilirim. Lanet olası uykumda bile onun panik ritmini çizebilirim.

Ve nedense bu kısmı midem kaldırmıyor.

Onu bu şekilde tanımamalıyım, onun çözülüşünün sesini arzulamamalıyım. Kahretsin, o her koştuğunda nabzımın hızlandığını hissetmemeliyim. Ama hissediyorum. Ve bu, içimde artık kalmadığını sandığım bir şeyi çürüttürüyor.

O gergin, paranoyak ve her zaman çıkış yolunu hesaplıyor.

Çenesindeki gerginliği ve sanki başka bir yerdeymiş gibi gözlerinin donuklaşmasını görüyorum. Sanki bir şeyi içinde tutmaya çalışır gibi kollarını daha sıkı sarmasını görüyorum.

Bir şey saklıyor ve ben artık kırıntıları beklemekten bıktım. Bu hiçbir zaman benimle ilgili değildi. Bu da benim yapacağım şeyi... kaçınılmaz kılıyor.

Hareketimi fark etmeden önce onun arkasına geçiyorum, derimin altında bir açlık hissi uyandırıyor. Kolunu tutup onu kendime doğru çekince, nefesini tutuyor ama gözlerinde korku yok.

Bu öfke. Çılgın, keskin kenarlı öfke, sikimi titretir. Gözlerindeki ateşi de görebiliyorum, beni istiyor.

"Bırak beni," diye ısırtıyor, göğsümü itiyor.

Onu en yakın ağaca sıkıştırıyorum, bir elimle kalçasını kavrarken, diğer elimle bileğini nabzını hissedebilecek kadar sıkı bir şekilde kavıyorum.

"Bana yalan söylemeyi bitirdin mi?" diye çenesinde homurdanıyorum. "Yoksa gerçeği de senden sikerek mi öğrenmem gerekiyor?"

Göğsü inip kalkıyor. "Siktir git."

Gülümserim, öfkesini hissedebilecek kadar ona yaklaşıyorum. "Zaten yaptın, tatlım."

Sesim alçalır, "Ve bir tur daha isteseydin, tek yapman gereken sormaktı."

Daha da yaklaşıyorum, sırtı kavisleniyor ve göğüslerinin bana doğru itildiğini, ellerimi istediğini hissedebiliyorum. Onu şu anda besleyenin meydan okuma mı yoksa arzu mu olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil.

"Neden kaçtığını söyle bana."

Ağzını açar ama ses çıkmaz, ben de elimi uyluğuna indirip sıkarım.

"Cevap verecek misin?" Dudaklarım kulağına değiyor. "Yoksa yalvarırken ne kadar yüksek ses çıkardığını hatırlatmam mı gerek?"

"Kes şunu," diye fısıldadı. Ama kalçaları öne doğru eğildi. "O zaman konuş."

Dudaklarını sertçe ısırır ve sonunda pes eder. "Hatırlamıyorum, tamam mı?" diye patlar. "Hatırlamıyorum lan."

Hareketsiz kalırım.

"Ne demek hatırlamıyorum?" diye tekrar ediyorum, bu sefer daha alçak sesle. Gözleri geniş ve cam gibi, bu da bana zar zor kendini tutabildiğini gösteriyor.

"Bilmiyorum," diye kekeledi. "Boşluklar var. Kabuslar. Açıklayamadığım şeyler."

Nabzım hızla atıyor, boynumun dibinde şimdi donuk bir zonklama var. Kahretsin.

Bilmiyor.

Gerçekten bilmiyor mu? Onu dikkatle izliyorum, her şeyi gizliyorum. Tepki verme, konuşma, ona deli olmadığını, sessizlik veya kayıp zaman konusunda yanılmadığını söyleme dürtüsü. Ama

yapamıyorum. Henüz yapamıyorum. Çünkü eğer hatırlamıyorsa... bu her şeyi değiştirir.

Bu, oynadığımı sandığım oyunun ağırlığını değiştiriyor. O orada oturmuş, önümde çözülüyor ve benim tek düşünebildiğim şey bunun ne kadar ileri gideceği. Bu artık sadece bir takıntı değil, başka bir şey.

Sessizliği uzatıyorum. Onu duyduğumu kanıtlamak için yeterli. Önemli olduğunu itiraf etmek için yeterli değil. Çünkü ilgilenmek karmaşık bir hal alıyor.

"Ne tür kabuslar?" diye soruyorum, dikkatlice.

O nefesini vererek, "Eller. Yabancılar. Vücudumun beni dinlememesi. Bazen çılgılık attığımı hissediyorum ama sesim çıkmıyor. Bazen uyanıyorum ve ağlıyorum bile." diyor.

Çenemi o kadar sıkıyorum ki ağrıyor. Bu, uyurken söylediği şeyleri açıklıyor. Şimdi içim yanıyor, çünkü bir an için ona zarar vermek, kaçtığı için onu cezalandırmak istedim. Ama şimdi, gözlerine o bakışı koyan kişiyi öldürmek istiyorum.

O, içimi parçalayan fırtınadan habersiz, konuşmaya devam ediyor.

"Ben sadece..." Koluyla yüzünü siler. "Bazen sürüklendiğimi görüyorum. Motel ışıklarını. Kanı. Ve bunların rüya mı yoksa..." Sesi çatallanarak sözünü keser. "Önemli değil."

Öyle. Her şeyden daha önemli. Ama bunu söyleyemem. Kontrolümü kaybetmek üzereyken söyleyemem. Tek bildiğim şey almakken söyleyemem. Bunun yerine, çenesini tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum — istemediğim kadar sertçe. Nefesi kesiliyor ve lanet olsun, bu ses içimdeki bir şeyi bozuyor.

Eğer konuşmaya devam ederse, söylememem gereken bir şey söyleyeceğim ve şu anda bunu göze alamam, bu yüzden ağzımı onun ağzına kapatıyorum.

Bu nazik bir şey değil. Öfke, ateş ve ceza bir arada. Vahşi, dile getirilemeyen bir talep — çünkü kelimelerle ifade edemediğim bir şeye ihtiyacım var. Ona, vücudunun her santimetresinin kime ait olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Onu yeterince sert bir şekilde ele geçirirsem, belki — sadece belki

—parmaklarımın arasından kayıp gitmeyi bırakır.

O bana baktığı anda kaybettiğim bir savaşı kazanmaya çalışır gibi onu öpüyorum.

Nefesini keser ve ben bunu kullanırım — onu tamamen yutar, bir hak iddia eder gibi onu ağaca dayarım. Ellerim çoktan her yerde — kapüşonlu sweatshirtini yumruklarım, yukarı çekerim, çıplak teninde gezdiririm ve onu inlemeye zorlarım.

"Steven..." diye nefes
nefese söylüyor. "Kapa
çenenini."

Onun uyluğunu kalçama doğru çekiyorum, bacaklarının arasına bastırıyorum ve o çaresiz ve kırılmış bir şekilde iniyor.

"Gerçek bir şey mi istiyorsun?" Boğazına doğru hırıldıyorum. "İşte bu. Sana zaten söyledim, sen benimsin."

Tırnakları sırtıma batıyor. Titriyor, kızgın ve yarı deli gibi, ama ağzı tekrar ağzımı bulduğunda vücudu kavisleniyor, sanki sorduğum her soru için kendi tarzında beni cezalandırmaya çalışıyor gibi.

Onun pantolonunu aşağı indirip kendiminkini yırtıyorum. Onun içine girdiğimde çığlık atıyor.

Onu tekrar tekrar becerirken, çığlığı ağaçların arasında bir uyarı gibi yankılanıyor. Elleriyle kalçalarını sıkıca kavrarken, sırtı ağaç kabuğuna sürtünüyor, soğukta kesik kesik nefesleri bozuk bir dua gibi.

"Hissediyor musun?" diye soruyorum. "Gerçek bu, tatlım."

"Siktir git," diye boğuk bir sesle söyler. Bacakları beni sıkıca sararken, vücudu yalvarır. Vahşi ve dağınıktır. Hem çok fazla hem de yetersizdir. Başı geriye düşer ve ağzı sessiz bir çığlık atar gibi açılır, ben daha sert ittiğimde, onu bitirdiğine yemin ettiği sınıra geri sürüklerim. Beni sıkıca sarar, kaygan, titreyen ve mükemmel bir şekilde... Kalan kontrolümü tamamen kaybederim.

Elimi saçlarına geçirip başını öne doğru çekerim, böylece boşalırken bana bakmak zorunda kalır.

"Bana bak," diye homurdanırım. "Bırak duysunlar."

O yüksek sesle ağlıyor ve tüm vücudu benim üzerimde parçalanıyor, sanki içinden dışına doğru parçalanıyormuş gibi titriyor. Ben de onu takip ediyorum, göğsümden çıkan bir homurtuyla derinlere giriyorum, kalçalarım onun kalçalarına çarpıyor, sanki sadece penisimle ona damga vurmaya çalışıyordum gibi.

Alnımı alnına dayıyorum, sanki şimdi hepsini almazsam hava yok olacakmış gibi onu içime çekiyorum. Nefeslerimiz düzensiz,

aramızda karışık, ve onun cildi gecenin soğuk ısırığına karşı yanıyor.

"Bir daha başka bir erkeğin sana dokunmasına izin verersen..." Başparmağım, aldığım her şeyden dolayı hala şişmiş olan alt dudağını yavaşça okşuyor. "Yemin ederim, onu öldürürüm."

Cevap vermez, ama ağzı cevap vermek istermiş gibi açılır. Kirpikleri nemlidir ve göz bebekleri hala büyümüştür.

Eğilip dudaklarımla kulağına dokunuyorum. "Ben paylaşmam. Unutmam. Ve kesinlikle vazgeçmem."

Sonra içinden çıkıp, vücudunun kaybından dolayı nasıl titrediğini izledim. Nefesi kesildi ve sanki hala son dalgayı kovalıyormuş gibi aramızdaki boşluğu kapattı.

Güzel. Onu başkası için mahvetmek istedim. Bir dahaki sefere ayrılmayı düşündüğünde, onu nasıl ele geçirdiğimi hatırlayacak. Bunun için benden nefret etse bile. *Özellikle de nefret ederse.*

Bacaklarını kapatmaya çalışır, ama onu durdururum. Elim yine bacaklarının arasına kayar, az önce onun içine boşaldığım kaygan karışıklığı sürükleyerek her yere yayarım. "Sen benimsin," diye fısıldarım.

Dokunuşumla sarsılır, direnmeye çalışır, ama ona izin vermem. Elimi yavaşça kaldırıp iki parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Aç."

Tereddüt eder, ama dudakları açılır.

"Tadını alıyor musun?" diye fısıldarım, gözlerimi onunkilere dikmiş olarak. "O benim."

Parmaklarım dudaklarının arasından geçerken nefesi titrer ve dudakları parmaklarımı kapattığında burnundan keskin bir nefes alır. Dili içgüdüsel olarak parmaklarımın etrafında hareket eder ve lanet olsun, neredeyse yine kendimi kaybedeceğim.

"Aferin kızım," diye hırıltıyla söylerim, parmaklarımı geri çekip başparmağımla çenesini okşarım. "Söyle."

Sesi, bizim tadımızla bozulmuş ve kırılmış. "...senin."

Bu ses lanet olası bir silah ve onun kime ait olduğunu asla unutmamasına izin vermeyeceğim.

Bir anlığına alnımı onun alnına dayadım, ikimiz de zor nefes alıyorduk, soğuk hava aramızdaki teri kesiyordu. Kanım

hâlâ kaynıyor, ama kafam çoktan çalışmaya başladı, hesaplamalar yapmaya başladı. Bildiklerimi ve bilmediklerimi belirlemeye çalışıyorum.

"Kulübeye geri dönüyoruz," diyorum. "O kanepeye oturacaksın ve konuşacaksın."

Eğilip dişlerimle çenesini okşuyorum. "Yoksa cevapları başka bir yolla senden alırım."

Dokunuşumla titrediğini hissediyorum.

Geri dönüş yolu, toprağın çitirtisi ve uzaktan gelen Bernadette'in ara sıra havlaması dışında sessizdir. Tekrar kaçarsa onu yakalayabilecek kadar yakın duruyorum, ama kaçmayacaktır.

İçeride hava sıcak ve arka planda başka bir Harry Potter filmi donuk bir şekilde oynuyor. Kanepeye yığılırken konuşmuyor, kapüşonu hala yarı açık ve yanakları kızarmış. Sanki bir kamyon çarpmış ve hayatta olup olmadığını bilmeyen biri gibi oturuyor.

Ayakta durup, uzun süre ekrana bakarken onu izliyorum — gözleri ekrana kayıyor, ama görmüyor.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diyor sonunda, sesi zayıf ve çığ.

"Başlangıçtan dene," diye mırıldanıyorum.

"Başlangıcı hatırlamıyorum."

Dizlerini göğsüne çekip kucakladı. Gözleri, dikkatini başka yere çekecek bir şeye ihtiyacı varmış gibi televizyona yapışmıştı.

"Hatırlıyorum... kan," diyor yavaşça. "Ve sesler. Biri bağıırıyordu. Sanırım bir odadaydım. Bir motelde. Duvar kağıdının soyulduğunu ve lavaboda bir şey olduğunu hatırlıyorum. Ya da..."

Durur ve zorlukla yutar.

"Eski sevgilimin bana sert bir tokat attığını hatırlıyorum." Çenem gerilir, ama hiçbir şey söylemem.

"Sonra başka biri geldi. Kim olduğunu hatırlamıyorum. Sadece... onunla birlikte başka insanlar da vardı. Bir arabanın arkasına atıldığımı hatırlıyorum." Gözlerini kırptırıyor. "Sanırım birini tekmeledim."

Dişlerimi sıkarken nabzım hızlanır. "Ne zaman?"

Omuzlarını silkiyor. "Başka bir yerde, yeni kıyafetler giymiş ve nerede olduğumu bilmeden uyandım. Uyuşturulduğumu anladım, paniğe kapıldım

ve kaçtım. Bir otobüs durağı buldum, cebimdeki parayla Colorado'ya bilet aldım ve bir daha geriye bakmadım."

Ağzımdaki pas tadını yutuyorum ama ayakta kalıyorum. O benim onu teselli etmemi, bir şeyler paylaşmamı, hatta belki de onunla buluşmamı bekliyor, ama ben yapmıyorum.

Çünkü yapamıyorum. Ağzımı açarsam, ona çok fazla şey söyleyeceğim.

Bu yüzden sessiz kalıyorum.

Söylediği her kelime bir ekmek kırıntısı ve duygularımın araya girmesine izin verecek lüksüm yok — en azından bu işin sonuna gelmek istiyorsam. Film devam ediyor ve ben onun yanına oturuyorum.

Müzik yükselirken başı ekrana doğru eğilir, gözleri yarı kapalıdır — sanki trajik bir olay yeniden yaşanmış gibi. Sonra, yavaşça , tek kelime etmeden, bana bakmadan bile, omuzu omzuma değene kadar yana doğru eğilir.

İlk başta, bir şey olmadığını düşünürüm, ta ki o nefes verene kadar. Başı nazikçe koluma düşer, vücudu yavaş yavaş gevşer, sanki sonunda rahatlayabileceği güvenli bir yer bulmuş gibi.

Uyuyor.

Ben kıpırdamıyorum. Nefes bile alamıyorum. O sadece... içgüdüsel olarak bana yaslanıyor. Ve bu beni hiç olmadığı kadar mahvediyor, çünkü bunu hak etmedim, bununla birlikte gelen güveni hak etmiyorum.

Yine de, neredeyse bir saat boyunca orada oturup, göğsünün düzenli bir ritimle inip kalkışını izledim. Ağzı, dikkatimi çekecek kadar aralıktı ve saçları yanağında dağınık bir şekilde duruyordu. Ve tek düşünebildiğim şey, bunu şimdi nasıl bırakabilirim ki?

Yavaşça hareket ediyorum, kolumu bacaklarının altına sokup onu göğsüme çekerek onu sarsmamaya dikkat ediyorum. O kadar hafif ki içimi parçalıyor — sanki o kadar uzun süredir o kadar çok yük taşıyor ki, uyku bile onu sabitleyemiyor.

Başı omzuma yaslanıyor ve bir anlığına, bunun normal olduğunu hayal ediyorum. Onun sessiz ve kesintisiz bir şekilde bana ait olduğunu. Ses çıkarmadan yatak odasına gidiyorum, onu yatağa yatırıyorum ve battaniye bacaklarının üzerine kayarken o uyanıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, sesi uyku ile fırtına arasında bir yerde kalmış.

Hareketsiz

iz

kalıyor

m. "Ne?"

Dudakları tekrar açılır, neredeyse hiç hareket etmeden. "Her şeyi mahvetmek istemedim," diye fısıldar. "Sadece kurtulmak istedim."

Her şeyi mahvetmek mi?

Bu sözler içimi parçaladı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Göğsümün derinliklerinde bir şey çatladı.

Kahretsin.

Ya yanılmışsam? Ya bunca zaman, bu takıntı, bu çarpık oyun, bir hayaletin peşinde koşuyorsam?

Mayın tarlasında duruyormuşum gibi odadan çıkıyorum, kapı kapanırken hafifçe tıklıyor. Sonra doğruca ofisime gidiyorum. Ellerim titriyor, kilitli çekmeceyi açıp, anladığımı yemin ettiğim dosyayı çıkarıyorum. İncelediğim, karşılaştırdığım ve ezberlediğim dosyayı. Şimdi dosyayı açıp baştan başlıyorum.

Eğer düşündüğüm doğruysa, yani o tarihler gerçekten eksikse, bu görevi inşa ettiğim her şey lanet olası bir çöküşe doğru gidiyor demektir.

Sandalyeye yaslanıp parmaklarımı kırıştırırken, sanki benimle alay ediyormuş gibi açık dosyaya bakıyorum. Onu yüzlerce kez okudum ama hala ona ne olduğu ya da o, o olmaktan vazgeçmeden önce kim olduğu konusunda bir şey öğrenemedim.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve güvendiğim tek isme kaydırıyorum, üçüncü çalınıştta telefonu açıyor.

"Bunun bir cesetle ilgili olduğunu söyle," diye selam veriyor. "Çünkü Sudoku bulmacasına dalmış durumdayım ve dokuz rakamının bana yalan söylediğini düşünmeye başladım."

"Bir şeyi halletmeni istiyorum."

"Her zaman bir şeyleri halletmemi istiyorsun. Ben senin sekreterin değilim.

Diş sigortası istiyorum. İzin günü. Belki bir köpek yavrusu." "Travis."

"Tanrım, ciddi olduğunda çok seksisin. Kim o?" Hemen cevap vermiyorum ve sessizlik uzuyor.

"Her şeye ihtiyacım var, bir şeyi atladık." diyorum. "Geçmiş. İş. Eğitim. Soyadı. Konum geçmişi. Hepsi."

Bir başka duraklama olur, sonra ses tonu değişir. "Oooh. Patentli *'birini öldürebilirim ama aynı zamanda sarılabilirim'* sesini kullanıyorsun. Hoşuma gitti."

Sinirlenmemeye çalışarak burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Bir terslik var. Çıkardığımız kayıtlar çok temiz ve çok kısa."

"Bu, eski sevgililerinin yarısı gibi geliyor."

"Travis."

"Tamam, tamam. Tanrım. Bana neyi söylemiyorsun?"

Cevap vermiyorum. Yanlış şeyleri izlemişim. Bunu iyi saklıyor, ama benden değil. Yeterince insanın yıkıldığını gördüm, birine dokunmadan önce onun zaten yarısı parçalanmış gibi göründüğünü biliyorum.

Geriye yaslanıp çenemi sıkıyorum. "Bence o kim olduğunu bilmiyor." Travis düşük bir ıslık çalıyor. "Sen hep eğlenceli olanları buluyorsun." "Hiç mantıklı olmayan şeyleri hatırlıyor."

Travis tekrar nefes verir ve bu sefer farklıdır. Artık şaka kalmamıştır. Alaycılık yok. "Tamam. Kahretsin."

Öne eğilirim, dirseklerimi masaya dayarım ve dosyasına sanki dolu bir silahmış gibi bakarım. Bu bir sis perdesi. Her araştırdığımda, sonuca ulaştığımı düşünmemeye yetecek kadar bilgi buluyorum. Ama ulaşmadım. Yakınından bile geçmedim.

"Buraya gelmeden önce bir şey oldu. Onu kendi içinde kaybolmasına neden olan bir şey. Bahse girerim onun da bu olayla ilgisi vardır."

Bir duraklama.

"Sence o da onun adamlarından biri mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve ardından gelen sessizlik benim için cevap veriyor. "Tanrım, Steven."

Buna cevap vermiyorum ve o da duraksıyor. "Baştan başlamamı mı istiyorsun?"

"Hayır," diyorum sessizce. "Başlangıçtan önce başlamamı istiyorum."

Yine ıslık alar. "Bir hayalet arıyorsun." Bir süre sessizlik, sonra, "Derine dalmışsın."

"Sadece bana gerçeği bul."

"Elimden geleni yapacağım," diyor. "Ama eğer ölürsem, cenaze konuşmasını sen yapacaksın."

Tık.

Bir dakika boyunca dosyaya bakıp durdum, sonra yavaşça kapattım. Bulduğu şey, benim şimdiden şüphelendiğim şeyi doğrulaması iyi olur. Çünkü eğer o bu işin içinde değilse, eğer masumsa... o zaman ben çok büyük bir hata yapmış olurum.

Sandalyeye yaslanıp, iki elimi yüzüme götürüyorum ve kafatasımda bir geri sayım gibi artan bir baskı hissediyorum. Öfke. Suçluluk. Lanet olası şüphe. Bir saat sonra telefonum çalıyor ve ilk zil sesinde açıyorum.

"Bu hoşuna gitmeyecek," diyor Travis, bu sefer alaycı bir tonla değil.

Öne doğru eğiliyorum. "Ne buldun?"

"Bulduğum şey değil, eksik olan şey. Ve sen söylemeden önce, biliyorum. Bunu daha önce fark edemediğime inanmıyorum."

Hiçbir şey söylemedim, beynim hesaplamaya başlarken nabzım sabit kaldı ve onun açıklamasına bekledim.

"Kimliğini, doğum belgesini ve sosyal güvenlik numarasını kontrol ettim. Her şey yüzeysel olarak doğru görünüyor. Ama zaman damgaları yanlış. Geriye dönük. Temiz."

"Sence bu sahte mi?"

"Aslında, çok özensiz bir iş. Biri aceleyle yapmış. Onu ortadan kaldırmaktan çok, kağıt üzerinde var olmasını istemişler gibi görünüyor. Anlıyor musun?"

Zar zor. Ama içimdeki kötü his evet diyor.

"Nerede büyüdüğünü hiç söyledi mi?"

Durakladım, çenemi sıktım. "Sadece buraya... bir yerden taşındığını söyledi."

"Doğum belgesini, belirtilen eyaletteki hastane kayıtlarıyla karşılaştırdım. Eşleşme yok. Her şey uydurma. Ama..."

Daha dik oturuyorum. "Ama ne?"

"Daha eski bir şey buldum. İlkokul kayıtları. Yüz tanıma sistemi %89 eşleşme buldu; aynı gözler, aynı çene hattı, o zamanlar bile. Bu o."

"Sonra?"

"Sonra hiçbir şey. Sanki bütün aile ortadan kaybolmuş gibi. Ama mesele şu ki, ortadan kaybolmadılar."

"Yani?"

"Taşındıktan sonra, bütün aile yeni bir soyadı kullanmaya başladı. Mahkeme kaydı yok, izlenebilir belge yok. Sadece yeni kimlikler. Yeni adres. Yeni eyalet."

Yavaşça arkama yaslanıp duvardaki gölgelerin hareketini izledim.

"Ailesi kimliklerini mi değiştirdi?"

"Öyle görünüyor. Hem de sessizce. Suç işareti yok, bariz bir şüphe yok."

"Peki Ani?"

"Normal bir hayat sürüyordu. Bir işi, bir dairesi vardı, normal şeyler. Ama sonra birdenbire işinden ayrıldı. Dijital iz yok. Neredeyse iki yıldır ortada yok."

Soğuk bir nefes omurgamdan aşağıya doğru iner.

"Ondan sonra Colorado'da ortaya çıkıyor. Aynı yüz. Farklı soyadı, bir daire kiralamak ve barmen olarak işe girmek için yeterli evraklar."

Dosya birdenbire bir şey itiraf edecekmiş gibi tekrar ona bakıyorum.

"Sence bunların herhangi birini hatırlıyor mu?"

"Tehlikeli olacak kadarını hatırladığını düşünüyorum. Ama bağlantıları kuracak kadarını değil."

Hatta bir anlık sessizlik olur. Sonra Travis nefesini verir, "Onun teminat olmadığını mı düşünmeye başladın?"

Koridora, kapının altından sızan yumuşak ışığa bakıyorum, onun hala burada, yatağımda kıvrılmış olduğunu sessizce hatırlatıyor.

"Siktir."

Gerçek, bıçak gibi göğsüme saplanırken, elimi ağzıma götürdüm.

Onu sadece bir oyun tahtasındaki piyon gibi davranıyordum, ama Travis haklıysa, kayıp yıllar, isim değişikliği, hayalet izleri hepsi bir araya gelirse, o zaman Ani başka birinin çatışmasında yakalanmamış demektir.

Bu da demek oluyor ki, yanlış yerde kazıyordum, yanlış açıları izliyordum ve o tüm bu zaman boyunca bunun bedelini ödüyordu.

Lanet olsun.

Geri çekilmem gerekecek. Her açıdan yeniden düşünmem gerekecek. Onu gördüğüm andan itibaren yaptığım her hareketi yeniden düşünmem gerekecek. Ama daha da önemlisi, başka kimlerin bildiğini öğrenmem gerek.

Düşündüğümde daha fazlası var. Çok fazla gölge var. Peşinden gitmeye zahmet etmediğim çok fazla eksik parça var, çünkü onun da bunların bir parçası olduğunu düşünüyordum.

"SİKTİR."

Avuç içimi masaya vuruyorum, ahşap ağırlığının altında gıcırıyor ve elimi yüzümden aşağıya doğru sürüyorum, çenem çatlayacak kadar sıkı.

İntikam almaya o kadar odaklanmışım ki, gözümün önündeki şeyi göremedim.

25

“NOT EVERY CAGE HAS BARS.”
(BUT EVERY PRISONER KNOWS WHEN
THEY’VE BEEN CAUGHT)

Ani

Telefonumun, sanki hala hayatta olduğum için kızgınmış gibi, komodinin üzerinde şiddetle titremesiyle uyanıyorum. İlk düşüncem? Deprem. İkinci düşüncem? Sarah.

İnleyerek, ekranı bulana kadar körü körüne kaydırıyorum. "Bu ücretsiz alkol ya da cinayetle ilgili değilse, kapatıyorum."

"Sanki bir oduncu tarafından nefretle becerilmiş ve ölüme terk edilmiş gibisin."

Gözlerimi kırıpıştırarak yavaşça oturuyorum. Uyluklarım ağrıyor ve ağzımın tadı günah gibi. "Vay canına. Tek seferde tam isabet."

"Tanrım. O muydu?"

Boş odaya bakıyorum ve onun uyluklarımın dışında var olduğuna dair hiçbir kanıt yok. "Onu tanımla."

"Aman Tanrım, oydu. Dövmeli Dick sonunda homurtularını ağzına koydu."

"Sarah!"

"Bana Sarah deme! Sen onunla tanıştığından beri bu vahşi adamın travmanı ortadan kaldırmasını bekliyordum. Anlat. Her şeyi."

Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Çok... fazlaydı."

"İyi anlamda mı, yoksa şeytan çıkarma gerektiren anlamda mı?"

Yastığa yaslandım. "Bugün düz bir çizgide yürüyebilecek biri gibi mi konuşuyorum?"

Sarah, tarihe tanıklık ediyormuş gibi nefesini verir. "Seninle gurur duyuyorum.

Hırladı mı?"

"Daha kötüsünü yaptı."

Bir süre durur. "Senin şerefine bir mum yakacağım."

"Lütfen yapma. Zaten cehenneme gideceğim, orayı süslemek için senin yardımına ihtiyacım yok."

"Ona kahvaltı hazırladın mı? Yanında çıplak mı yatıyor? Duygusal olarak mahvolduğun mu?"

Yanımdaki dokunulmamış alana bakıyorum. "Hayır, hayır ve kes sesini

kap

a." "Ah. Penis terk edilme sarmalı. İkonik." "Başlama."

"Oh, başlamıyorum, keyfini çıkarıyorum. Acı çekmeden oturabildiğinde bana mesaj at.

. Seni seviyorum, sürtük."

Ben cevap veremeden telefonu kapattı. Telefonu indirdim ve sadece... ona baktım. Sanki bana sormaya cesaret edemediğim bir şeyi söyleyecekmiş gibi. Vücudum mahvolmuş, zihnim yanmış ve kalbim dramatik davranmamaya çalışarak yerin altında bir yerde. Yine onun evinde uyudum. Onun beni parçalamasına izin verdim ve şimdi kendime tehlikeli bir şey istemeye izin veriyorum.

Ne bekliyordum bilmiyorum. Yatakta kahvaltı ve beni orgazm olana kadar duygusal olarak hırpaladığı için bir özür mü?

Tanrım. Bundan nefret ediyorum. Her şeyi hissetmekten ve aynı zamanda daha fazlasını istemekten nefret ediyorum.

Battaniyeyi geri itip bacaklarımı yatağın kenarına sallandırıyorum. Oda, fırtınanın ardından olduğu gibi boş hissettiriyor ve bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

Onun dışarıda, bu evin bir yerinde, kim bilir ne yaptığını biliyorum. Bir saniye daha orada oturup, onun sesini, ayak seslerini ya da dün gece bana dokunduğunu hayal etmediğimi gösteren herhangi bir şeyi duymayı ummadığımı kendime ikna etmeye çalışıyorum. Bana sanki beni mahvetmek için yaratılmışım gibi baktığı ve bunu yarı yarıya başardığı gibi.

Yataktan kendimi zorla kaldırıp, başıma onun kapüşonlu sweatshirtünü geçirirken, çıplak ayakla koridorda yürüyorum.

"Bern?" diye sesleniyorum. Ama hiçbir ses duymuyorum. Mutfacı, ofisi, hatta lanet olası çamaşır odasını bile kontrol ediyorum. Hatta aptal gibi banyoya bile bakıyorum, sanki orada sessizce tıraş oluyor gibi.

Değil.

Tezgahta, bu sabah kalktığını gösteren bir kahve fincanı bile yok. Midem sıkışıyor ve bu konuda bir şeyler yolunda değil gibi geliyor. Arka kapıyı açıyorum, soğuk sabah havası içeri girerken ormana gözlerimi kısarak bakıyorum. Hala ne ondan ne de Bern'den bir iz yok. Sadece ağaçlar, sessizlik ve bir şeyler ters gitmek üzere olduğunda her zaman ortaya çıkan göğsümdeki o düşük uğultu var.

Peki, tamam. İyi. Eğer tek kelime etmeden ortadan kaybolmak ve "hemen dönerim" bile demeden ortadan kaybolmak istiyorsa, sorun değil. Ondan daha iyi erkekler tarafından terk edildim, ama daha önce onların evinde bırakıldığımı söyleyemem. Muhtemelen eve gitmeliyim, ama kilitleri değiştirilmeden geri dönmem mümkün değil ve ev sahibi hala bunun yapıldığını onaylamadı.

Bu yüzden, pişmanlık tadı olan kahve yapıyorum, kaslarımdaki ağrıyı dindiren bir banyo yapıyorum ve hazır yemeklerden birini yiyorum. Bern bir ara ortaya çıkıyor, ona top bile atıyorum ve sessizce yürüyüşe çıkıyoruz.

Huzurlu bir an.

Kendime bunu keyfini çıkarmam gerektiğini, bu sükunete minnettar olmam gerektiğini söyleyip duruyorum. Ama bunu düşünürken bile, telefonuma uzanıyorum.

Bu şeyi engellemedim mi? Yine de açıyorum, kalbim çarpıyor, boğazımda canlı bir şey gibi bir korku birikiyor.

BİLİNMEYEN: Koşmak, kimse peşinde değilse işe yarar. Saklandığını sanıyorsun. Ama sürekli iz bırakıyorsun.

Bu sefer fotoğraf yok, ama yine de nefesimi kesiyor. Numarayı tekrar engelliyorum. Telefonu yanmış gibi kanepeye fırlatıyorum, ama başka bir mesajın sesini duyuyorum.

Frank: Sadece seni özlediğimi söylemek istedim. Umarım iyisindir. Senin için her zaman yerim olacak, bebeğim. Henüz hazır olmasan bile.

Lanet olsun.

Tabii ki şimdi tatlı davranıyor. Hatta yumuşak davranıyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum, ama her seferinde işe yarıyor. Bunu görmezden gelmeliyim, özellikle de olanlardan sonra. Özellikle de yaptıklarımın sonra.

Aylardır Frank'in yaklaşımlarından kaçınıyorum, her dokunuşunu atlatıyorum, her iltifatını geri çeviriyorum, hatta onu umutlandırmadığımı iddia ediyorum. Ona kimseyle çıkmak istemediğimi söylüyorum.

Ve yine de buradayım. Steven'ın sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi içime girmesine izin veriyorum. Ne olduğumuzu bile bilmiyorum. Düşman mıyız? Bağımlı mıyız? Aynı yarayı çevreleyen iki vahşi varlık mıyız? Kesinlikle çıkmıyoruz.

Ve daha da kötüsü, bunun beni ne yaptığına dair hiçbir fikrim yok.

Frank'in mesajına çok uzun süre baktım, sonunda cevap yazmaya başladım.

BEN: Sanırım evren nefes almam gerektiğini biliyordu. Umarım senin tarafında her şey yolundadır.

Kendimi vazgeçirmeden önce gönder tuşuna basıyorum, sonra Zillow ile dikkatimi başka yöne çekiyorum. Yine.

Karşılayamayacağım yerleri kaydırarak, sırlarımın ağırlığı altında çökmeyecek bir şey, herhangi bir şey arıyorum.

Saatlerce süren bir arama sonunda, sonunda işe yarayabilecek bir şey buluyorum. Şehrin dışındaki küçük bir stüdyo ve hemen taşınılabilir. Numara yazıp görmeyi rica ediyorum ve tabii ki yarın öğlen açık.

Bu bir plan gibi geliyor. Bir zafer.

Güneş batmaya başlıyor ve şu anda Sarah'nın evine gitmek için Uber çağırmak üzereyim. Steven'dan haber alamadığım ve onu göremediğim için çok sinirliyim.

ön kapı gıcırdarak açıldığında tüm vücudum gerginleşiyor.

Bu kadar rahatladığım için kendime kızıyorum. O ise hiçbir şey olmamış gibi içeri giriyor. Sakin ve rahat bir şekilde, anahtarlarını giriş masasına bırakıyor ve sanki bütün gün tek kelime etmeden ortadan kaybolmamış gibi ceketini çıkarıyor.

Gözleri odayı tarıyor, bana neredeyse hiç bakmıyor.

"Yemek yedin mi?" diye soruyor.

Gözlerimi kırpıyorum. Sonra alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Bütün gün ortadan kayboldun ve ilk sözün bu mu?" Kaşlarını kaldırıyor, her zamanki gibi sakin, sanki dramatik davranan benmişim gibi.

"Kanaman yoktu. İyi olduğunu düşündüm." Tabii ki öyle düşünmüştü.

Steven karşımdaki koltuğa oturur, sanki her zamanki bir geceymiş ve biz normal bir çiftmişiz gibi cebinden telefonunu çıkarır.

"Bütün gün burada mıydın?" diye sorar, başını kaldırmadan. Bu ne, küçük bir sohbet mi yoksa gizli bir sorgulama mı?

"Başka bir şey yapmam mı gerekiyordu?" diye mırıldanıyorum, gözlerim hala ekranda. "Ormanın ortasında yaşıyorsun. Fazla seçenek yok."

Nabzım onun yanında sakinleşmese de devam ediyorum. "Aslında güzeldi. Hiçbir şey yapmadım, Bern ile oynadım, yürüyüşe çıktım. Beni yeterince yalnız bırakırsan, burada bir tarikat bile kurabilirim."

Hâlâ tepki yok. Sanki sesimdeki her değişikliği kaydetmiş gibi, sessiz ve okunaksız bir bakış.

Ona bakıyorum, her zamanki ukala yorumunu bekliyorum. "Eve gitmem gerektiğini biliyorum. Muhtemelen sabah döneceğim."

Bir anlık sessizlik.

Sonra, "İstediğin kadar kalabilirsin."

Gözlerimi kırpıyorum. Bu... beklediğim bir şey değildi. Ne kadar şaşırdığımı gizlemeye çalışarak yavaşça başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

Zaten kafam karışık. Neden şimdi nazik davranıyor? Ne değişti? Ve neden bütün gün bunu bekliyormuşum gibi göğsüm ağrıyor ve bunu istediğim için kendimden nefret ediyorum?

Bütün gün saati izledim, bu evdeki her gıcırta sesini duymamış gibi davranarak, onun geri dönüp dönmediğini merak ettim. Ve şimdi o burada, şimdi bana kaybetmek istemeyeceği bir şey gibi bakıyor... Çıglık atmak istiyorum. Ya da onu öpmek. Ya da ona önemli olduğumu kanıtlamak için göğsüne tırnaklarımı geçirmek.

Öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "Yarın planın var mı?"

Tereddüt ediyorum.

"Belki." Gözleri kısılır.

"Ani."

Konuşmadan önce savunmacı bir şekilde kollarımı kavuşturuyorum. "Şehrin hemen dışında bir kiralık ev var, ben de randevu aldım."

Bütün vücudu kaskatı kesilir. "Ne yaptın?"

Ses tonumu rahat tutmaya çalışıyorum ama en iyi ihtimalle titriyor.

"Hemen karar vereceğim demiyorum ama..."

"Gitmeyeceksin."

Gözlerimi kırıyorum. "Anlamadım?"

"Gitmeyeceksin," diye tekrarlar, kesin bir tonla.

"Steven," diye bağırarak ayağa kalktım. "Bana nereye gidebileceğimi ya da gidemeyeceğimi sen söyleyemezsin."

Ayağa kalkar, üzerimde dikilir ve her santimetresi kontrolle doludur.

Sesi daha karanlık, daha tehlikeli bir tona düşer. "Sen birinin seni izlediğini düşünür gibi davranırken, sana söyleyebilirim."

Gözleri kısılır. "Gölgelere atlıyorsun, telefonunu bomba gibi kontrol ediyorsun. Bana yalan söylemek istiyorsan, sorun değil, ama bir şey yokmuş gibi davranma."

Ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. Aldığım mesajlardan haberi olamaz, ama öyleymiş gibi davranıyor.

"Ortadan kaybolup sonra ortaya çıkıp bana evcilik oynayarak ne yapmam gerektiğini söyleyemezsin." diye bağırırım.

"Seni korumaya çalışıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Beni evinde lanet bir evcil hayvan gibi kilitli tutarak mı?"

Sesi alçak ve tehlikeli bir tona düşer. "Ne yaptığını görmediğimi mi sanıyorsun?"

"Oh, söyle bakalım," diyorum, kollarımı kavuşturarak. "Tam olarak ne yapıyorum, Steven?"

"Kaçıyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Senden mi?"

"Sana ne olduysa, her yüksek ses duyduğunda hayalet görmüş gibi davranıyorsun."

Donakalırım. Sinirime dokundu ve bu piç kurusu bunun farkında.

"Bu konuşmayı bitirdim," diye mırıldanarak yanından geçtim. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Elini bileğime koyar. "Bundan kaçamazsın." Elini çekip kurtulurum. "İzle de gör."

Öfke omurgamı kaplarken onun yanından fırlayarak geçtim, ama mutfağa varana kadar durmadım.

Ancak o zaman, yalnız kaldığımda, bunun farkına varıyorum. Sanki bana cevap borçluymuş gibi dolabı açıp, sanki beni kişisel olarak ihanet etmiş gibi bir kutu makarna ve peyniri çıkarıyorum. Biraz fazla sert bir şekilde tezgahın üzerine atıyorum, ama umursamıyorum.

Ocağı kurcalarken, arkamda döşeme tahtalarının sessiz bir gıcırdamasını duyarım. Onun varlığı odayı bir fırtına bulutu gibi doldurur — sessiz, ağır ve söylenmemiş şeylerle yüklü.

"Ben iyiyim" diye mırıldanırken arkamı dönmüyorum.

"Su böyle kaynatılmaz."

Dönüp ona sertçe bakıyorum. "Tanrım, ne oldun sen, şef mi?"

Ocağa doğru başını sallıyor. "Ocağı açman lazım."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım ve parlıyordu. Yanlış olanı.

Kahretsin. Doğru olanı çevirdim ve kaşlarımı çattım. "Yine de yardıma ihtiyacım olduğu anlamına gelmez."

" söylemedim söylemedim söylemedim söylemedim," diye mırıldanıyor, daha daha "Sadece söylüyorum... burayı yakabilirsin."

"Evet, tabii. Bu hafta olan en kötü şey olmazdı."

Birkaç adım ötede durur, kollarını kavuşturur, beni yarı çözdüğü ama henüz tam olarak inanmadığı bir bulmaca gibi izler.

"Ne?" diye bağırırım, kutuyu kapıp onu korkutacakmış gibi sallarım.

"Hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya devam edemezsin."

"Bütün gün ortadan kaybolup sonra da sorun benimmişim gibi davranan adam diyor bunu."

"Senin sorunun olduğunu söylemedim."

"Buna gerek yoktu," diye mırıldanıyorum, su henüz kaynamamış olsa da tencereye makarnayı döküyorum.

Bir saniye geçer ve onu zar zor duyuyorum. "Gitmeni istemiyorum."

Bu beni bir anda durdurur. Elim kutunun üzerinde durur ama ona bakmam, çünkü bakarsam, kalan tüm gücümü kaybederim.

"Neden?" diye fısıldarım. "Çünkü benimle sevişmeyi seviyor musun?" Sessizlik.

"Çünkü ben yokken kimin sana göz koyduğunu bilmemekten hoşlanmıyorum."

Yavaşça dönerek onun ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum ve ona bu kadar ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum. Tenim temas için yanıyor ve vücudum, benim söylemeye cesaret edemediğim şeyi biliyormuşçasına ona doğru eğiliyor. Ama bu acıyı öfkeye dönüştürmek çok daha kolay.

Onu içeri alırsam, onu bu şekilde istediğimi itiraf edersem, sonrasında olacaklara asla dayanamam.

"Bunun bir anlamı varmış gibi davranamazsın," diye terslerim, mesafe yardımcı olacakmış gibi geri adım atarım. "Her şeyi sanki ben düşmanınmışım gibi kilitli tutarken olmaz."

Gözleri yavaşça ve pişmanlık duymadan vücudumu tarar. "Komik. Beni mahvetmem için yalvarırken bunun ne anlama geldiğini umursamıyor gibi görünüyordun."

Nefesim kesildi ve göğsümün arkasında öfke parladı. "Bunun sana beni sahiplenme hakkı verdiğini mi düşünüyorsun?"

O öne doğru adım atar. "Hayır. Bana sürünerek bunu yaptın."

Çenesi gerilir, göğsü yükselir ve aynı anda hareket ederiz. Kutuyu düşürdüğüm anda bana ulaşır, elleri gömleğime dolanır ve dudaklarımız birbirine çarpar.

Bunda nazik olan hiçbir şey yok. Bu öpücük lanet olası bir patlama. Haftalarca birbirimizin etrafında yanan kibritler gibi dönüp durduk, bir şeyin yanmasını bekledik. Elleri saçlarımı kavırıyor, benimkiler ise sanki gerçek bir şey hissetmek için derisini yırtmaya çalışır gibi sırtını tırmalıyor.

Beni kaldırıyor ve bacaklarım onu sararken beni buzdolabına çarpıyor. Bu sefer, nefes nefese kaldığımda, bu öfkeden değil,

beni tüketme şeklinden.

Bunu istemiyormuş gibi davranmaktan yoruldum. Tadı tehlike ve yıkım gibi ve hiç bu kadar çok bir şey istemedim. Bu her neyse, güvenli değil, akıllıca değil ve geri dönmek için çok geç.

Tanrım, yardım et.

Eli gömleğimin altına kayıyor, kaburgalarımı okşuyor ve sesi alçalıyor, ağzıma çarparak. "Bana eskisi gibi sürünerek gelip benim olmadığımı iddia edemezsin."

"Öyle olmadığımı hiç söylemedim," diyorum nefes nefese. "Sadece öyle olduğumu da hiç söylemedim." Gözleri ateşle dolmuş, homurdanıyor. "Söyle."

Kafamı sallıyorum, dudaklarımdan çarpık bir gülümseme belirliyor. "Beni ."

Ve öyle de yapıyor.

Bu sefer, beni aldığı anda, ikimizi de tutan hiçbir şey yoktu.

. Çenemi tutar ve ağızımdaki direnişi kırmak istercesine beni öper, beni o kadar hızlı döndürür ki nefesim kesilir. Eli enseme bulur ve dirseklerim soğuk taş tezgaha çarpına kadar beni aşağı iter.

"Kal."

Vücudu sırtıma yapışıyor ve şu anda onu istediğimden daha fazla istediğim bir şey olmamıştı. Ölebilirdim ve hayatım tamamlanmış olurdu.

"Bunun için seni cezalandırmamı istemiyorsan kıpırdama."

Onu sınamak için nefes nefese, alaycı bir kahkaha attım. "Bu bir tehdit mi, yoksa bir söz mü?"

Çıkardığı ses insan sesi değil, vahşi bir ses. Eli saçlarımı kavrayıp başımı geriye doğru çekiyor, sanki ele geçirilecek bir şey gibi ona doğru eğiliyorum ve sırlıslam, titriyor ve lanet olasıca hazır durumdayım.

"Bunu komik mi buluyorsun?"

Sesi çakıl taşları ve ateş ve kaçmam gereken her türlü karanlık vaat gibi, ama bunun yerine onun kontrolünü kaybetmesinden başka bir şey istemiyorum.

"Seni bu lanet kulübedeki her yüzeye eğebilirim ve yine de yetmez. Benim olmadığın zamanları unutana kadar seni mahvedeceğim."

Siktir, bunu istiyorum.

Tek bir sert hareketle eşofmanımı dizlerime kadar indirirken nefesim kesildi. Soğuk hava birden ıslak tenime çarptı ama geri çekilmedim. Ellerimle tezgaha tutundum, dizlerim neredeyse çöküyordu. İçgüdüsel olarak bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama çok geçti.

Parmaklarını külotumun bel kısmına geçirir ve yırtar. Ses, bir uyarı gibi havayı yırtar ve sonra külotum yok olur, parçalanmış, bir ganimet gibi onun yumruğunda sallanır.

Nefesimi toplayamadan, çenemi yakaladı ve parçalanmış kumaşı dudaklarımın arasına soktu, ağzımın derinliklerine zorla soktu.

"Devam et, Mi cielo," diye kulağıma fısıldadı. "Kendini tat."

Mi cielo? Bu kelimenin kulağa hoş gelmemesi hoşuma gitmiyor, çok yumuşak. Bizim yaptığımız şey bu değil, biz kazanmaya çalışır gibi sevişiriz. İspanyolca bildiğimi biliyor mu?

Kavrayışı sıkılaştır. "Bunu ne kadar istemediğini bir daha söyle."

Boğuk, boğulmuş bir ses çıkarırım. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, uyluklarım ona erimemek için ne kadar uğraştığımdan titriyor.

Tanrım. Sırılsıklam oldum ve o bana dokunduğu anda amım kasılmaya başladı. Daha sert ısırp ona dik dik baktım, vücudumun onun söylediği her acımasız söze boyun eğmediğini göstermeye çalışarak.

Konuşma şekli ve ağzından çıkan pis sözler her kızın ıslak rüyasıdır. Bu, her zaman istediğim ama asla istemeye cesaret edemediğim her şeydir.

O da bunu biliyor gibi sırtıyor. Böyle konuşmaya devam ederse, bana dokunmadan bile boşalacağım.

Sanki şeytanın kendisi açlıktan ölüyormuş ve ben de ona vaat edilen günahmışım gibi, deli gibi arkama düşüyorum.

"Sakin benden saklanmaya kalkışma." Sesi içimi titretir ve ben kıvranırım. "Şu haline bak. Sırılsıklamsın."

Ağzı üzerimde, içimde, sanki tek ihtiyacı olan şey benmişim gibi dilini yarıklarımdan geçiriyor. Sanki içindeki aç ve vahşi bir şeyi besliyormuşum gibi içime iniyor.

Dili klitorisimin etrafında daireler çizdiğinde tüm vücudum sarsılıyor ve ağzımdaki külotun arkasında çığlık atıyorum. Dişlerimi sıkıca geçiriyorum, dizlerim titrerken gözlerimi kapatıyorum. Bu dikkatli ya da tatlı bir şey değil. Bu bir ceza.

O sanki bunun için yaşıyormuş gibi inlerken, ben onun çenesinden aşağı damlıyorum. Ve bunu durduramıyorum. Kırım daha fazlası için ona doğru itiliyor

ve karnımın derinliklerinde zonklayan beyaz sıcak arzuyu durduramıyorum. Külotumu ağzımdan çıkarıp tükürüyorum. "Siktir... Steven..."

Cevap vermiyor, sadece beni yutuyor. Burnu, sanki ihtiyacı olan tek oksijenmiş gibi amıma gömülü. Bir elim tezgaha tutunurken, diğer elim dengemi sağlamak için duvara vururken inleyerek kıvraniyorum.

"Tanrım, lütfen..."

O, homurdanmak için geri çekiliyor, "Dilimin üzerinde boşalmak mı istiyorsun, yoksa seni bekletmem mi gerekiyor?"

İnliyorum. "Lütfen... durma..." "Bu bir cevap değil."

Klitorisimi sertçe emiyor, sonra kıcımlı tokatlıyor. Tokat sesi dolaptan yankılanıyor ve ben bir çığlık atarak öne doğru sıçırıyorum.

"Sözlerini kullan," diye homurdanıyor. "Yoksa bütün gece seni ıslak ve boş bırakacağım."

Sesim kırılır, bozuk ve harap bir halde. "Evet," diye nefes nefese söylerim. "Boşalmak istiyorum... Lütfen, durma."

O benim amıma inliyor, sonra hiç uyarı yapmadan iki kalın parmağını içime sokuyor. Sadece pis, ıslak bir itme, vücudum tezgaha çarparak inlememe neden oluyor.

"Siktir, çok darsın," diye homurdanır. "O kadar ıslaksın ki, içinde boğulabilirim."

Sonra parmaklarını tam doğru şekilde kıvrıyor ve dünyam parçalanıyor. Çığlık atarak boşalıyorum ve her sinirim titriyor. O durmuyor. Sadece acımasız bir hassasiyetle beni yemeye ve parmaklamaya devam ediyor. Muhtemelen ben bitkin ve sessiz kalana, ayaklarının dibinde paramparça olana kadar durmayacak.

Hayatımda ilk kez, birine ait olmak istiyorum.

Titreyerek, mahvolmuş ve mermere ağlayarak, ayağa kalkıyor ve bir elini kalçama koyuyor. Diğer eli boğazımı sarıyor ve omurgam göğsüne yaslanana kadar beni yukarı çekiyor.

Onun ıslak amıma karşı nabızı attığını hissediyorum ve lanet olsun, onu çok istiyorum. Her şeyini. Her santimini, her tehdidini, geri tuttuğu her cezayı.

"Vahşi olmasını istedin," diye kulağıma fısıldıyor. "Şimdi onu alacaksın."

Ayaklarımı daha da açıyor, iki bileğimi de yakalayıp arkama doğru çekiyor, sert eliyle onları sabitliyor. Göğsüm tezgaha çarpıyor, yanağım soğuk mermere yapışıyor, bacaklarım ise açık ve titriyor.

Serbest eliyle kıcımlı morartacak kadar sertçe kavrar. Sanki lanet bir hak iddia ediyormuş gibi beni tutar.

"Şu sikilesi küçük kıcıma bak," diye homurdanıyor. "Sen bunun için yaratılmışsın. Yüzün aşağıda, vücudun sanki bana açmış gibi ıslanarak benim sikimi almak için yaratılmışsın."

Yaklaşıyor ve nefesinin boynumda sıcaklığını hissedebiliyorum, sesinin tehdidi tüm sinirlerimi sarstı. Düzgün düşünemiyorum.

"Sadece amını sikip geri kalanını bırakacağımı mı sandın?" diye karanlık bir sesle mırıldanıyor. "Hayır canım, seni tamamen alacağım."

Avuç içi beni açıyor. Her şeyi ortaya çıkarıyor. Beni çok gergin hissettiriyor, terlemeye başlıyorum.

"Bu kıcı sıkacağım," diye nefes nefese söylüyor. "Ağlayana kadar her santimini alacağım, benim sikim o kadar derine girene kadar yalvarana kadar, adını bile unutana kadar."

Nefesim kesiliyor ve kalçalarımı sallıyorum. Hayatta bunu yapmam. Ama onun bunu söylediğini duyunca içimi kaplayan açlığı engelleyemiyorum. Tek yapabileceğim çığlık atmamak. Bunu hiç yapmadım. Hiç düşünmedim bile. Şimdi de kesinlikle başlamak istemiyorum.

Boğazımda yükselen iniltiyi yutmaya çalışarak dişlerimi sıkıyorum. Parmakları aşağı kayarak, benim o sıkı, yasak bölgemi okşadığı anda, tüm vücudum sarsılıyor.

"Korkuyor musun?" diye alaycı bir sesle soruyor, sesini alçak tutarak.

Kalbim göğsümün içinde deli gibi atıyor. *Evet, aslında çok korkuyorum.* O eğer... Ne yapardım bilmiyorum bile. Düşüncelerim, parmaklarının yavaşça okşamaya başlamasıyla kesintiye uğruyor.

"Rahatla," diye fısıldadı, ağzı kulak kepçemi okşuyordu. "Bu gece onu almayacağım."

Rahatlama hissi beni sarar... ta ki onun sonraki sözleri bu hissi paramparça edene kadar. "Ama onunla oynayacağım. Amını benim için sıkılaştırmaya yetecek kadar."

Kaygan parmakları tekrar aşağı kayarken inledim, bir eli hala bileklerimi sıkıca kavrarken, diğeri sakladığım tüm yerleri haritalandırır gibi beni açıyordu.

"Seni yakaladım," diye fısıldar, parmakları tüm vücudumu hareketsiz kılan yeri okşarken. "Güvendesin. Seni mahvederken bile."

Siktir.

Beni mahveden şey bu. Pislik değil. Vücudumun titremesi değil. İslanmış ve kırılmanın eşiğine gelmiş durumdayım, ama asıl mesele sesindeki gerçeklik. Beni paramparça edeceği ve *sonra da beni yeniden bir araya getirecek olanın yine o olacağına* dair o acımasız, korkutucu kesinlik.

Boğazım sıkışıyor, ama nefes veriyorum, çenemi gevşetiyorum, bacaklarımdan mücadele gücü santim santim akıp gidiyor.

"Sana güveniyorum," diye fısıldıyorum. Bu bir beyan değil. Bu bir teslimiyet. Beni duyduğunda bunu hissediyorum — arkamda duran vücudunun hareketinin değiştiğini hissediyorum.

Parmakları ıslak amımı tekrar okşuyor, ama bu sefer daha derine, yavaşça ve sahiplenircesine.

"Nazik olmamı mı istiyorsun?" Kalın ve zonklayan penisi girişime bastırıyor.

Kafamı sallıyorum.

"O zaman benim olmadığımı iddia etmeyi bırak."

Daha derine bastırıyor ve başparmağı hala o yasak sınırı okşuyor, tüm vücudumu titretiriyor.

"...çıkmaq istersen, söyle yeter. Yoksa? Kendimi tutmayacağım."

Boğazımdan boğuk bir ses çıkar, ama yine de ona durmasını söylemiyorum. Çünkü yapamıyorum. Vücudum çoktan kontrolden çıkmış, sanki bunu daha önce hiç yapmamışım gibi umursamadan kıvrılıyor.

"Steven..." Adı bir dua ve bir uyarı gibi ağzından dökülüyor.

Panik ve heyecan birleşerek vahşi bir şeye dönüşür. Onun için ne kadar ısladığımı inkar edemem. Asla kimsenin almamasına izin vermeyeceğime yemin ettiğim bir şeyi dilemek üzereyim.

"Görüyor musun?" diye homurdanır. "O paniği? O ihtiyacı? Ben orada yaşıyorum, canım. Kaçmak mı yoksa yalvarmak mı istediğini bilemediğin yerde."

Sanki beni kısıtlamasıyla cezalandırıyormuş gibi yavaşça içeri girerken, başparmağı vücudumdaki her kasın nasıl çalıştığını unutmasını sağlayacak kadar bastırıyor.

"Ve bu gece... kalacaksın."

O, benim arzuladığım şekilde beni genişçe açmanın zevkini bana yaşatmıyor. Bunun yerine, orada duruyor — sadece kalın penisinin başı beni gererken, başparmağı da daireler çizerek beni tamamen çıldırıncaya kadar işkence ediyor.

"Steven..." Sesim kısık bir hıçkırık, kısık bir yalvarışa dönüşüyor.

"Senin amın, ben daha sana vermeden sikimi boğmaya çalışıyor."

Göğsüm tezgaha çarparak boğuk bir ses çıkardım. Hâlâ bileklerimi arkamda sıkıca tutuyordu. Çığlık atmalı mı, ağlamalı mı, yoksa gülmeli miydim, bilemedim, çünkü her şey çok güzeldi. Her şey çok fazlaydı. Beynim yetişemiyordu ve vücudum umursamıyordu.

"Seni ne zaman becereceğime sen karar veremezsin," diye boğuk bir sesle söyledi. "Sırf çaresizsin diye boşalamazsın."

Kalçaları geri çekildi ve ben protesto etmek için inledim. Bana sertçe girip çıkmak yerine, başını tekrar yarıklarımın içinden geçirdi, benim uyarılmamla ıslandı, sonra tekrar hizalandı ve durdu.

Kalçalarım titrerken, amım boşluğa sıkıca kapanır.

"Benim için emekle," diye mırıldanır. "Yalvar. Teslim ol." Sonra içeri girer, sadece kalın başını, beni açarak, gözlerimi kapatıp nefesimi kesmeye yetecek kadar.

Başparmağı kalçalarımın arasına daha derine bastırıyor ve ben sarsılıyorum, boğazımdan kırık bir inilti kopuyor.

"İşte böyle," diye fısıldadı, dudakları kulağıma yakın. "Kıpırdan. Diren. Sana vermeden önce parçalandığını hissetmek istiyorum. Benim olmak için ne kadar bedel ödemen gerektiğini bilmeni istiyorum."

Nefesim kısa, düzensiz patlamalar halinde geliyor. Sabitlenmiş ve nefes nefeseyim, onun için ıslanıyorum, daha fazlasına ne kadar ihtiyacım olduğundan titriyorum. Bu adamın bana vermek istediği her şeyi istiyorum.

"Lütfen," diye nefes nefese, sesim titreyerek söylüyorum.

"Steven, lütfen..." O gülüyor.

"Bunun yalvarmak olduğunu mu sanıyorsun?" diye sorar boğuk bir sesle. "Tatlım, daha başlamadın bile."

"Benim... lanet olsun... boşalmam lazım," diye nefes nefese, artık çaresizce, kıcımlı ona doğru iterek söylüyorum. "Lütfen..."

Hareket etmiyor. Lanet olsun, kırıdamıyor bile.

"Bunu hak ettiğini mi düşünüyorsun?" diye kulağıma doğru homurdanıyor. "Yaptığın o saçmalıklardan sonra mı? Bana ait değilmişsin gibi fırlayıp gittikten sonra mı?"

Hıçkırarak ağlıyorum. Yüzümden gerçek gözyaşları akarken vücudum yanıyor. Amım boşuna kasılmaya devam ediyor ve dürüst olmak gerekirse o da muhtemelen ağlıyor.

"Uslu olacağım," diye fısıldıyorum, kırılırcasına. "Yemin ederim... ne istersen

—sadece lütfen—lütfen beni sik—"

"Yeterli değil."

Bileğimi tutan eli gevşer, elini yukarı kaydırır, boğazımdan yakalar ve göğsüne doğru çekerek beni dikleştirir.

"Boşalmak mı istiyorsun?" diye fısıldadı. "O zaman söyle."

Nefes almakta zorlanarak inliyorum. Zevk ve acı arasındaki denge hızla bozuluyor ve hangisinin galip geldiğini bilemiyorum. Sanırım bana bir şey sordu ama tek odaklanabildiğim şey, boğazımı sıkan ellerinin baskısı.

Elini göğüslerimin arasında aşağıya kaydırıyor. Birini, sonra diğerini avuçluyor, hassas cildimi sert avuçlarıyla okşuyor, sonra parmakları arasında meme uçlarımı yuvarlayarak beni inlemeye zorluyor.

Karnımın üzerinden, uyluklarımın arasından aşağı doğru ilerlemeye devam ediyor — klitorisimi bulana kadar. Tek bir dokunuşla, nefes almayı bile unutuyorum.

O, penisini hala girişime dokunarak hareket etmeyi reddederek, yıkıcı bir yavaşlıkla onu daireler çizmeye başlar.

"Söyle, güzel kız," diye tekrar emrediyor. "Bu mükemmel, kirli vücut benim kullanmam için. Benim kırmam için. Benim sahip olmam için."

Gözlerimi kapatıyorum. Ve söylüyorum - mahvolmuş, nefessiz - ama söylüyorum. "Ben seninim."

Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, o içime girer — acımasız, cezalandırıcı bir itmeyle nefesimi keser.

"Evet, öylesin," diye homurdanıyor. "Benim mükemmel veletim."

Kalçalarımı kavrar ve sanki her santimini sahiplenirmişçesine, lanet kemiklerime adını kazıyormuşçasına tekrar içime girer.

"Başka kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceksin," hızı acımasızlaşır. "Ne amına, ne kıcına, ne de ruhuna. Beni duyuyor musun?"

"Evet, evet, Steven, ben..."

"Tekrar söyle, tatlım." Bir başka vahşi itme. "Senin," diye hıçkırırım. "Senin... hepsi... lanet olsun..."

Orgazmım gelir ve onun da benimle birlikte doruğa ulaştığını hissedirim. Titrerim, dizlerim bükülür. O hala beni tutmasaydı düşerdim —hala beni sikiyor, sanki az önce teslim ettiğim her kırık, yanan parçanın sahibiymiş gibi.

Üzerime eğildi, hala derinlerdeydi, ikimiz de mahvolmuş ve tezgahın üzerinde nefes nefeseydik, ama o beni bırakmadı. Dudakları boynumdaki hassas noktayı okşadı.

Vücudum sarsılıyor. Bu çok fazla olmalı, beni korkutmalı, ama bunun yerine, kendimi zar zor ayakta tutabilsem bile, yeniden tahrik olduğumu hissediyorum.

Tanrım, yardım et... Bunu istiyorum. Onu tekrar istiyorum.

Şu anda bile, yapışkan uyluklarım ve yeniden çalışmaya çalışan ciğerlerimle, onu beni ters çevirip tekrar mahvetmesine izin verirdim, sorgusuz sualsiz.

26

“IF THEY FEED YOU, PAY ATTENTION.”
(IT MEANS THEY PLAN TO KEEP YOU.)

Ani

Ayağa kalkıp eşofmanımı çekmeye çalışıyorum, ki bu bir hata. Eli birden uzanıp kalçamı lanet bir tasma gibi kavıyor.

"Hayır."

Donup kalıyorum ve ona bakmak için dönüyorum. "Ne...?"

"Böyle kalabilirsin." Sesi sakindir. Neredeyse naziktir. Ama sesinde yumuşaklık yoktur. "Pantolon yok. Külot yok. Sen yemek yerken spermimin uyluklarından aşağı akmasını istiyorum."

Yanaklarım kızarıyor. Utanç anında geliyor, hala kalbimin derinliklerinde yankılanan sarsıntılara çarpıyor. "Ciddi olamazsın."

Çenemi tutup başımı geriye doğru çekiyor, gözleri gözlerimle kilitleniyor. Bakışı ölümcül.

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

Beş saniye boyunca nefes almadım ve sonunda beni bırakıp buzdolabına döndüğünde, ne kadar aç olduğumu fark ettim.

"Makarna ve peynir mi?" diye mırıldanıyor, buzdolabını açıp malzemeleri tezgaha atıyor. "Lanet olsun. Ev hapsinde olan bir üniversiteli erkeğin zevkine sahip olduğumu bilseydim, seni aç bırakırdım."

Ona bir bakış atıyorum, ama çok şaşkın olduğum için düzgün bir cevap veremiyorum. Hâlâ belden aşağısı çıplakım ve hâlâ çok heyecanlı ve kızarmış durumdayım. Sperminin bacaklarımın arasında yavaşça kayıp gittiğini hissedebiliyorum.

Omzunun üzerinden bakıyor ve gülümsüyor.

"Orada kal. Seni besleyeceğim."

Midem bulanıyor.

Birkaç dakika sonra, önüme bir tabak koyar: ızgara tavuk, kızarmış tatlı patates ve sotelenmiş sebzeler.

"Sen çok tuhafsın," diye mırıldanıyorum, titrek parmaklarımla tabağı kendime doğru çekiyorum.

"Bu gece senin içini mahvedecek biri varsa, o da benim olacağım, o toz halindeki kimyasal boktan şey değil."

Neredeyse boğuluyordum. "Tanrım. Onu alan sensin." Kendinden emin ve vahşi bir şekilde sırtıttı. "Ye."

Yiyorum. Bitirdiğimde, uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, sadece koyu renkli gözleriyle beni izliyor.

"Konuş."

Gözlerimi kırpiyorum. "Ne hakkında?"

"Bu gece tekrar gelmek ister misin?" diye soruyor, çoktan ayağa kalkmış, arkamda dolaşıyor. "O zaman sorularımı cevaplayacaksın."

Parmakları boynumu sahiplenircesine okşadı. "Bana gerçek bir şey söyle... ben de seni ödüllendireyim."

Gerginleşiyorum. "Beni orgazmlarla rüşvet mi veriyorsun?"

Eğilir, dudakları kulağımı okşarken sırtarak, "Hayır. Sana dürüst olmayı öğretiyorum."

Omurgamdan bir titreme geçer. Bundan nefret mi ediyorum, yoksa daha fazlasını mı istiyorum, karar veremiyorum.

"Ee?" diye mırıldanır, eli aşağıya doğru kayar. "Konuşmaya başla."

Tabağımdaki son lokmayı kazıyıp uzaklaştırıyorum ve yavaşça ayağa kalkıyorum. Doğruca kanepeye yöneliyorum ve battaniyeyi kalçalarımın üzerine çekiyorum — sanki bu, altında hala çıplak olduğum gerçeğini silebilecekmiş gibi.

Yavaş, yırtıcı bir rahatlıkla yanıma çöküyor, bir kolunu kanepenin arkasına atıyor, diğeri ise çoktan

battaniyenin altında, uyluğumun üzerinde, cildimde yavaş daireler çiziyor.

"Konuşmaya başla," diye mırıldanıyor yine. "Gerçek bir şey."

Ekrana bakıyorum — Slughorn mırıldanıyor, Harry gölgeleri kovalıyor, ama hepsi bulanıklaşıyor çünkü o yine parmaklarıyla o şeyi yapıyor.

"Eskiden İspanyolca rüya görürdüm," diyorum birden. Steven kıpırdamıyor, ama gergin olduğunu hissediyorum.

Yutkunuyorum ama devam ediyorum. "Küçükken. Annem evde bile bana hep İngilizce konuşmamı söylerdi ama yalnız kaldığımda, rüyalarımda İspanyolca konuşuyordum. Hala bazen öyle oluyor."

Sessizlik.

"Ben bile farkında değildim... Birisi uykumda mırıldandığım için benimle dalga geçti. Lanet okurmuşum gibi ses çıkardığımı söyledi." Bir kahkaha kaçıyor. "Haksız da değillerdi."

Eli hareket etti, girişime biraz daha yaklaştı. "Evimiz hep gürültülüydü, hep birileri bağırıyor, salsa müziği çalıyor ya da çok yağlı bir şeyler kızartıyordu. En sevdiğim kısım sabahlarıydı, pencereler buğulanırdı ve yağmur yağmadan önce havada yağmur kokusu hissedilirdi."

Elini uyluğumda durdurur. "Başka ne var?"

Elinin altında kıpırdanıyorum, nabzım hızlanıyor. "Önce sen. Bu tek taraflı bir şey değil."

Bana bir saniye bakar, sanki bana ne kadarını anlatacağına karar veriyormuş gibi. Sonra konuşur.

"Tamam." Burnundan nefes verir. "Birlikte büyüdüğüm bir kız vardı. Kan bağı yoktu ama bana kardeşi derdi. Ben de ona izin verirdim. Muhtemelen onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı."

Başparmağı yavaşça bir kez uyluklarımın üzerinde hareket etti.

"Onun babası için çalışmaya başladım ve bana verdiği ilk görevde, onu gözetlemem gerektiğini düşündüm. Onu güvende tutmam gerektiğini. Bunun bir sınav olduğunu düşündüm." Derin bir nefes aldı. "Meğer o da beni gözetlemek için oradaymış."

Bir süre durdu. "Beş dakika içinde silahımı elinden aldı ve duruşumun berbat olduğunu söylediğinde bunu çok net bir şekilde belli etti."

Hala acı veren bir anıymış gibi başını bir kez salladı. "Yirmi bir yaşındaydım, son derece kibirliydim ve bir şeyler kanıtlamaya hazırdım. O on yedi yaşındaydı ve tanıdığım çoğu erkekten daha iyiydi. Daha akıllıydı da. Ve gerektiğinde son derece acımasızdı."

Yüzündeki ifade değişir, daha karanlık bir şeyle sertleşir. Bir saniye öylece otururum, sonra elinin uyluklarımın üzerinde durduğu yere bakarım. "Dur tahmin edeyim. Dikkatsiz olan sendin, değil mi?"

Ağzı kıvrılır. "Hayır. Ben, bir şeyi öldürmek istediklerinde tasma takıp tutsak ettikleri bir silahdım."

Bir an geçer.

"Peki." Nefes veriyorum. "Durum değişti."

Şaka mı yapıyor, yoksa ciddi mi, anlayamıyorum, ama asıl endişe verici olan benim tepkisizliğim.

Bir kez homurdanır, neredeyse gülmek gibi. "Sen sordun."

"Sordum. Ve şimdi biraz pişmanım."

Sesim hafif geliyor, ama nabzım hoşuma gitmeyen şeyler yapıyor. Sözlerinin arkasında keskin bir şey var — eski ve o kadar derine gömülü ki, onu ortaya çıkarmaya çalıştığında yüzeye çıkıyor. Şaka gibi söylüyor, ama bu hikayenin daha fazlası olduğunu hissediyorum.

O, gözleri hala benimkilerde, eğildi ve sesini sessiz ve ölümcül bir tona indirdi. "O zaman belki de sıra sende."

Yalan söylemeliyim. Ya da kaçınmalıyım. Ya da dengeyi korumak için ona flörtöz ve yaramaz bir cevap vermeliyim. Benim yaptığım budur — gerçeği o kadar uzak tutmak ki kimse daha yakından bakmayı düşünmesin. Ama bu anda onda bir şey, sözleri durduramadan ağzımdan kaçmasına neden oluyor.

"Her zaman bir kitapçı açmak istemişimdir," diye mırıldanıyorum. "Süslü bir yer değil. Sadece gıcırdayan zeminleri ve tuhaf çalışma saatleri olan küçük bir dükkan. Belki kapının üzerinde eğri bir zil ve benden başka herkesi ısırarak bir Fransız buldog."

Eli durmuyor ve sonunda cevap verdiğinde sesinin tonunda bir gülümseme hissedebiliyorum.

"Bu çok sevimli," diyor yavaşça. "Sen mi? Romantik romanları düzenleyip, sayfaları kıvrıdığı için müşterilere bağışlamak mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bağışmıyorum. Sadece stratejik olarak ters ters bakıyorum."

Sessizce güldü ve lanet olsun, bu beni bu kadar etkilememeliydi. Sesi alçaktı ve beklenmedikti, sanki kendini tutmayı unutmuş gibiydi. O sesin bir yanı, ne kadar nadir olduğu, ne kadar gerçek olduğu —göğsümü sıkıştırıyor. Görmemem gereken bir şeye tanık olmuşum gibi hissediyorum. Ve bunu tekrar duymak istiyorum.

"Dur tahmin edeyim," diye alay ediyor. "Dükkanın adı Mourning House gibi iddialı bir şey."

Gülerek, yanaklarım kızarır. "Dur, kes sesini. Aslında bu iyi bir isim."

Hafifçe eğilirken, aynı anda klitorisimi okşuyor. Nefesim kesiliyor, ama geri çekilmiyorum. Bir saniye geçiyor. Sonra bir saniye daha. Konuştuğunda sesi farklı... daha sessiz.

"Geçen gece bir şey söyledin." Sesi gayet rahattı. "Buraya, Denver'a nasıl geldiğini hatırlamadığını söyledin. Hatırlayabildiğin başka bir şey var mı?"

Kendimi durduramadan kaskatı kesiliyorum. Neden bana bunu soruyor ve bunun ne önemi var ki? Soruların ve tereddütlerin artmasına rağmen, doğruyu söylüyorum.

"Hayır." Bir anlık sessizlik. "Belki. Tanımadığım bir koridor ve kanepe vardı. Sanırım... Sanırım başka bir yerde kalıyordum. Sadece kısa bir süreliğine."

Bir duraklama daha. Sonra sesi alçalır, her zamanki gibi sakindir. "Giderken yalnız mıydın?"

Midem kasıldı. "Sanırım." "Sanırım mı?"

Ona bakarım, ama yüzünden hiçbir şey anlaşılmaz. Sadece beni yerinde sabitleyen sabit gözler.

"Çok fazla bağırsık vardı," diye fısıldıyorum. "Ve kanadığımı biliyorum... Sadece nereden kanadığımı bilmiyorum. Belki omzumdan ya da yüzümden. Bilmiyorum... Sadece bakır tadı ve kulağımdan akan sıcak bir şey hatırlıyorum."

Steven'ın eli bacağımda gerginleşir. Ama ben devam ederim. "Bir motelde uyandım, gömleğim ters giyilmişti ve kafam ikiye bölünmüştü, en azından öyle hissediyordum. Telefonum yoktu ve yeni bir tane almak zorunda kaldım."

Acı bir nefes veriyorum. "Her şeyin bulanıklaştığı anın o an olduğuna eminim. Sanki beynim kapıyı kapatıp kendine bakım yapmaya karar vermiş gibi."

Hemen bir şey söylemedi. Sonra — "Ve geri dönmedin mi?"

Ben gülmeden güldüm. "Ne, Yelp'e yorum mu yazayım? 'İki yıldız - berbat aydınlatma, çok kan var, tavsiye etmem.' Steven, orası lanet olası bir suç mahalliydi. Ne için geri dönmem gerekiyordu ki?"

Bir süre daha sessiz kalır. "Hiç kimseye anlattın mı?"

Kafamı sallarım. "Hayır. İnsanlar, düzgün bir travma hikayen olmadığında ve anıların düzgün bir şekilde akmadığında tuhaf davranırlar."

Ona bakıyorum ve donup kalıyorum.

Yüzünde bir şey var. Gözlerinde bir anlık öfke parlaması.

Hızlıca kendini topladı ama ben gördüm.

"Ne?" diye soruyorum, sesim istemediğim kadar keskin çıkıyor. Yüzündeki ifade tamamen yumuşuyor.

"Hiçbir şey."

"Saçmalık," diye bağıriyorum, daha dik oturarak, o zaten vücudumun her santimini okşamış olsa da battaniyeyi daha yukarı çekiyorum. "Bana sanki... bilmiyorum."

Steven kanepeye yaslanıyor, dirseğini koltuğun arkasına koyuyor. Tamamen hareketsiz. *Geri çekilme modu devreye giriyor.*

"Hiç bilmek istemediğini düşündün mü?" diye sordu sessizce.

Göğsüm sıkışır ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, artık benim hakkımda konuşmadığımızdan eminim. "Bu ne demek lan?"

Gözleri, lanetli suyun döndüğü mağaranın altındaki kayalıklarda duran Harry ve Dumbledore'a kayar. Çenesi yine seğirir, ama yine de hiçbir şey söylemez. Sessizliği nefret ediyorum. Beni bir kitap gibi okuyup kendi sayfalarını kilitlemesi de nefret ediyorum.

"Tanrım, neden seninle konuşuyorum ki," diye mırıldanarak ayağa kalktım. "Sana her gerçek bir şey verdiğimde, sanki sorun benmişim gibi geri çekiliyorsun."

O da ayağa kalkar. "Çünkü sen gerçeksin. Sorun *da bu*."

Gözlerimi kırpiyorum. Bir an için onu yanlış duyduğumu düşünüyorum. "Bu ne demek lan?"

İki adımda aramızdaki mesafeyi kapatır — hala gömleksiz ve tamamen okunaksız bir şekilde üzerimde yükselir. Gözleri sanki delip geçmeye çalışır gibi benimkilere kilitlenir. Ama bu sefer bana dokunduğunda, farklıdır. Elini çeneme koyar, parmaklarını çenemin altına kıvrarak başımı yukarı doğru kaldırır.

"Düşündüğünden daha fazlasını hatırlıyorsun," diye fısıldar. "Ve dışarıda biri buna güveniyor."

Midem düğümlenir. Tüylerim diken diken olur. "Steven..."

"Yatağına git," diye mırıldanır.

Hepsi bu. Dönüp koridorda kaybolur, beni orada bırakır, göğsümde hâlâ bir sıcaklık ve etrafımda yoğun bir sessizlik vardır. Bir ses beni irkiltir — diğer odadaki telefonumdan gelen tek bir ping sesi.

Neredeyse kıpırdamadan, orada çürümesine izin vermeye karar veriyorum. Her neyse, her kimse, ihtiyacım yok.

Ama ayaklarım yine de hareket ediyor.

■

BİLİNMEYEN: Hayaletlerin komik yanı. Onlardan kaçabilir, onları gömebilir, kanıtları yakabilirsin... Ama sessizlik olduğunda her zaman geri gelirler. Gerçekte kime ait olduğunu biliyorsun.

Ona bakıyorum. Kanım kaynıyor ve parmaklarım hareket etmiyor. Belirsiz, ama yeterince belirsiz değil.

Benim dairemde mi? Şu anda dışarıda ağaçların arasında mı duruyorlar, izliyorlar mı?

Her içgüdüm hareket etmemi, koşup saklanmamı haykırırken tüylerim diken diken oluyor. Onlara bu zevki yaşatmayacağım.

Taş gibi hisseden parmaklarımla bir cevap yazıyorum.

■

BEN: Beni korkutmuyorsunuz.

Çenemi sıkıp, öfkemi kaburgalarımın altında bir fitil gibi kaynatarak koridora doğru ilerliyorum.

Steven gizemli davranmak istiyorsa, sorun değil. Ama beni ortada bırakıp gitmeye hakkı yok.

Her şeyden sonra olmaz.

Ofisinin kapısı yarı kapalı, ama ben kapıyı çalmadan itip açıyorum. Sanki hiç ayrılmamış gibi masasında oturuyor, omuzlarında aynı kontrollü öfkeyle, parmakları çenesinin altında. İçeri girdiğim anda gözleri yukarı kalkıyor ve kısılıyor.

"Burada olmamalısın."

"Yine de," diye mırıldanıyorum, eşiği geçerek, "buradayım."

Kapı arkamda yumuşak bir tıklama ile kapanıyor.

"Dışarıda bir şey söyledin." Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturuyorum. "Düşündüğümde daha fazlasını hatırladığımı söyledin. Ne demek istedin?"

O ise, bu konuşmanın alabileceği her olası yolu önceden hesaplamış ve hala üç adım öndeymiş gibi beni izliyor. Ama bir şey öğrenmeden buradan ayrılmayacağım. Bunun için tüm odayı yakmak zorunda kalsam bile.

O sadece sandalyesinde hafifçe kıpırdanıyor, sanki içeri girmeme şaşırmamış gibi, sadece kendimi asmadan önce bana ne kadar ip vereceğine karar veriyormuş gibi.

Odaya biraz daha giriyorum. "Düşündüğümde daha fazlasını hatırladığımı söyledin," diyorum, bu sefer daha yavaş. "Öyleyse, unuttuğumu düşündüğün şeyi söyle bana."

Hâlâ hiçbir şey yok.

"Gerçekten orada oturup beni izlemiyormuş gibi mi davranacaksın?" Sesim çatlıyor. "Hafızamda lanet olası boşluklar ve bana ait olmayan kabuslar olmadan dolaşmıyormuşum gibi mi?"

Çenesi seğirir, hepsi bu. Patlarım.

"Belli ki sır saklayan tek kişi ben değilim," kendimi vazgeçirmeden önce bir adım daha yaklaşıyorum. "Yani sonsuza kadar gizemli kalmayı planlıyorsan, belki de gerçekleri söyleme sırası sende."

Gözlerim masaya kayd: kağıtlar, bir kalem ve bir manila klasör. "Ondan başlayarak," diye ekledim ve masaya doğru ilerlemeye başladım.

"Yapma," diye uyarıyor.

Adımımı yarıda keserim, kalbim kulaklarımda çarpmaktadır. "Neden? Ne var?" Sesim alçalır. "Benimle mi ilgili?"

Cevap vermez.

"Araştırıyordun," diye fısıldadım.

Yavaşça ayağa kalkar, tüm boyunu kullanarak üzerime dikilir. Her şeyi "*zorlama*" diye bağıyor, bu da beni daha fazla zorlamak istememe neden oluyor.

"Tabii ki araştırdım," diyor soğuk bir sesle. "Kim olduğunu bilmeden birini evime alır mıyım sanıyorsun?"

Durduramadan önce irkildim. "Buraya gelmeyi ben istemedim."

"Hayır," dedi, sesi sertleşerek. "Ama gitmedin de." "Denedim..."

"Öyle mi?"

Sesi bıçak gibi keskin. "Yoksa kendi isteğinle geri mi döndün?"

Boğazım düğümlenir ve onun bu kadar çabuk tavır değiştirmesinden nefret ederim. Nasıl cevap vereceğimi bilememekten nefret ederim.

"Ne istediğimi bilmiyorum," diyorum sonunda, kendimi çaresiz ve mahvolmuş hissederek. "Ama neyin gerçek olduğunu anlamaya çalışan tek kişi olmakla işim bitti."

Çenesi titriyor, beni av gibi takip ediyor. Ama hareket etmiyor. Ben de mesafeyi kapatıp, beni durdurmasını bekleyerek klasörün kenarına uzanıyorum.

"Yapma," diye tekrar homurdanır.

Onu görmezden gelerek parmaklarımı kenarın altına sokarım. "Buraya gel," diye bağıır.

Donakalırım.

Yavaşça gözlerimi ona kaldırıyorum. Yüzündeki ifade okunaklı değil, ama orada bir sıcaklık var. Yüzeyin hemen altında daha karanlık bir şey var.

"Sorularımı bitirmedim," diyorum.

"Sana bunları kime sorduğunu hatırlatmayı bitirdim."

Elim klasörün üzerinde duruyor, parmaklarım kenarında kıvrılmış, sanki bir santim daha geri çekilirsem her şey değişecekmiş gibi.

"Buraya gel dedim, Ani."

Nedense, bunu bağırmasından daha kötü bir şekilde söylüyor. Sesinde, derimin altına girip her sinirimi saran bir şey var. Masayı dolaşıp, kalbim çarparak, ondan birkaç santim uzağa duruyorum.

"Neden buradayım?" diye fısıldıyorum.

Cevap vermez, bunun yerine elini kaldırıp boynumun arkasına kaydırır ve nefesim kesilene kadar beni kendine çeker.

"Zaten cevabını bildiğin sorular soruyorsun," diye mırıldanır.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Ve bu da durumu daha da kötüleştiriyor."

Ben ona bakarken o beni inceliyor, başparmağıyla enseme bir kez okşuyor. Yüzündeki ifade değişmiyor ama vücudunda bir değişiklik oluyor. Bir şeyi kontrol etmeye çalıştığını anlayabiliyorum ama pek başarılı olamıyorum.

"Sandığından daha fazlasını biliyorsun," diye mırıldanıyor. "Sadece henüz buna güvenmiyorsun."

Sanki sözler benim önümde nereye gideceğini biliyormuş gibi, yavaş ve istilacı bir sıcaklık ensemin arkasına yayılır.

"Peki ya sen?" diye soruyorum, istemediğim kadar sessizce.

"Ben kalıplara güvenirim," diyor. "İçgüdülerime güvenirim. Ve benimkiler nadiren yanılır."

Nefesimi tam alamadan göğüs kafesim sıkışır. "Peki içgüdülerin bana dair ne diyor?"

Gözleri benimkilere kilitli kalıyor. "Bir şeyden çok korktuğunu," diyor sonunda. "Henüz kelimelere dökemediğin bir şeyden. Ve eğer çok zorlarsam kaçacağını, ama hiç zorlamazsam boğulacağını."

Boğazım düğümleniyor. *Bu şu anda olamaz.*

"Ama senin sorunun bu," diye devam ediyor. Sesi, derimin altına işleyecek kadar alçalıyor. "Yardım istemeyi hiç öğrenmedin. Sadece daha sessizce batıyorsun."

Ve siktir et onu, çünkü çok yakından vuruyor, sadece bir ipi çekmedi, beni bir arada tutan ipi buldu ve sertçe çekti.

Gülmek ve ona cehenneme gitmesini söylemek ya da bir duvar örüp ona küstahlık etmek istiyorum, ama tek yapabildiğim ona bakmak. Bu ağır yükü o kadar uzun süredir taşıyorum ki, ağır olduğunu fark etmeyi bıraktım. Bir parçam hala sessizce boğulmanın yüzeye çıkmaktan daha güvenli olduğuna inanıyor.

"Peki bu seni ne yapar?" diye soruyorum. "Cankurtaran mı?"

Ağzı daha acımasız ve hüzünlü bir ifadeyle seğiriyor. "Hayır. Sadece kıydan izleyen ve beklemekten bıkmış bir piç."

Sessizlik yine uzar ve elim arkamdaki masaya hafifçe kıvrılır.

"Beni tanımıyorsun bile," diye fısıldarım, sesim çatlar.

"Arkanızda bir döşeme tahtası gıcırdığında tüm vücudunuzun nasıl gerildiğini biliyorum. Sanki, daha önce mücadele ederek kurtulduğunuz bir yere geri sürüklenmeyi bekliyormuşsunuz gibi."

Yaklaşır ve sesi alçalır.

"Yansımayı iki kez kontrol ettiğini biliyorum — düzeltmek için değil, arkada kimse olmadığından emin olmak için. Telefonunu bir silah gibi elinde tutarak uyuduğunu biliyorum. Ve sessizliğin senin için huzur verici olmadığını biliyorum. Sessizlik lanet olasıca gürültülü."

Nefesim kesilir ve göğsüm sıkışır, o konuşmaya devam ederken, sanki beni dikiş dikiş söküyormuş gibi. Nefes alamıyorum.

Korkudan değil, keşke öyle olsaydı, ama çok yakından kesiyor. Kimsenin yapmadığı kadar yakından. İstedğimden daha yakından. Sadece sormuyor, biliyor. Bir şekilde tüm savunmamı aşmış ve şimdi sadece... envanter çıkarıyor.

Ama o haklı. Ben yardım istemem. Hiç istememişimdir. Uzun zaman önce, sessizliğin güvenmekten daha güvenli olduğunu, kendimi içine kapanmanın kalbim kanlar içinde kalmaktan daha az acı verdiğini öğrendim. Yaralarımı gizlersem, belki kimse onların ne kadar derin olduğunu fark etmezdi.

Ama bir şekilde fark etti. Ve şimdi bunun ağırlığı altında boğuluyorum. Ondan korkmuyorum, onun devam etmesini ne kadar çok istediğimden korkuyorum. Bütün bu kanlı karmaşayı görüp de gözünü kırpmamasından korkuyorum. Bana hala sahip olmaya değermişim gibi bakmasından korkuyorum.

"Umursamıyormuş gibi davrandığını biliyorum. Alaycı tavırların bir zırh, flörtlerin ise bir dikkat dağıtıcı olduğunu biliyorum. Ama bunların altında, biri seni sahte bir isim ve doğrudan bakamadığın bir geçmişe sahip bir hayalete dönüştürmeden önce kim olduğunu anlamaya çalışıyorsun."

Elini masada benimkine sürtüyor, bana zar zor dokunuyor ama bu bir fitile kıvılcım çakmak gibi.

"Ve biliyorum," diye mırıldanıyor, "korkduğunu itiraf etmektense dilini ısırmayı tercih edersin. Çünkü bunu yüksek sesle söylersen... gerçek olacağını düşünüyorsun."

Dişlerimi sıkarak alaycı bir şekilde gülerim. "Vay canına. Madalya mı istiyorsun? Yoksa sürekli yatağına sürüklediğin berbat haldeki kızı psikanaliz ettiğin için katılım ödülü mü?"

Çenesi seğirir. Yanağındaki kas, vahşi bir şeyi tutuyormuş gibi gerilir.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor, sesinde keskin bir tonla. "Sınırı zorluyorsun."

"İyi," diye ters bir şekilde cevap veriyorum. "Çünkü sen bir kurtarıcı değilsin, Steven. Sonunda benim irkildiğimi fark ettin diye koruyucu rolünü oynamaya hakkın yok. Bana, üzerine basmamaya çalıştığın kırık cam gibi bakmaya hakkın yok, çünkü lanet olası ayak izlerini bırakan sensin."

Sessizlik gergin. Onu zorlamamalıyım, biliyorum, ama elimde değil.

"Ne istiyorsun, Ani?" diye homurdanır. "Yalan söylememi mi? Görmemiş gibi davranmamı mı? Mesafenin koruyup, huzur içinde çöküşünü izleyecek birini mi istiyorsun?"

Ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum, çenemi sıkıca kilitliyorum. Çünkü haklı olduğu için siktir et onu. Ve cevabı bilmediğim için siktir et beni.

"Gerçek olan tek bir şey istiyorum," diyorum, şimdi daha sessizce. "Sadece bir tane. Birisi beni bu hale getirdiğinden mi berbat durumdayım, yoksa sadece kırılmış mıyım, bilmek istiyorum."

Gözlerinde karanlık ve tehlikeli bir şey parlıyor. "Sen kırılmamışsın."

"Öyle mi?" Gülerek, ama bu gülüşüm acı ve sert çıkıyor. "O zaman neden bana malmışım gibi davranan erkekleri seçip duruyorum? Sırf beni gördükleri için minnettarlık duymam mı gerekiyor sanki?"

Bunun ona bir tokat gibi vurduğunu görebiliyorum. Yavaşça öne eğiliyor, ama bu onu daha az ölümcül yapmıyor.

"Seni malım gibi görmüyorum," diye homurdanır, her kelimesi çelik gibi keskin.

"Hayır," diye fısıldarım. "Beni sanki bana aitmişim gibi sikiyorsun. Sonra da sanki ait değilmişim gibi ortadan kayboluyorsun."

Kalbim deli gibi atıyor. Gözleri parlıyor ve işte, değişim. Sakinmiş gibi davranmayı bıraktığı an.

"Bu oyunu oynamak mı istiyorsun?" diye homurdanıyor, sesi karanlık ve dumanlı, çenemi tutup yüzümü kendininkine doğru çeviriyor. "Bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmak mı istiyorsun? Sanki senin her santimini zaten sahiplenmemişim gibi?"

Ona göz kırparak, ağzımı pürüzlü bir şekilde kıvrırım. "Sanırım sen kovalamayı seviyorsun. Sanırım benim kaçan kişi olduğumu varsaymayı seviyorsun."

Elini sıkıyor, beni nefes nefese bırakacak kadar. "Sana hatırlatmayacağımı mı sanıyorsun?" diyor boğuk bir sesle. "Seni geri getirip, kendi adını bile unutana kadar o tavrını sikip atmayacağımı mı sanıyorsun?"

Cevap vermiyorum — yüksek sesle değil. Ama vücudum cevap veriyor. Nabzım hızlanıyor ve uyluklarım sanki ne olacağını biliyormuş gibi sıkışıyor.

"Seni uyarmıştım lan," diye mırıldanarak beni döndürüp en yakın duvara sertçe itti. Sırtımı ona dayadığını hissedebiliyordum. "Sen itersen, ben daha sert iterim."

"O zaman yap şunu, Steven."

Elini saçlarıma geçirip, ağzı kulağıma değene kadar başımı geriye doğru çeker.

"Canavarı kıskırtmak mı istiyorsun?" diye homurdanır. "O zaman seni parçaladığında ağlama."

Elini omuzlarımın arasına bastırıp beni av gibi sıkıştırınca nefesim kesildi. Gömleğim yarıya kadar kalkmış, duvarın soğukluğu göğsüme şok edici bir etki yapıyor.

"Bu numarayı daha önce görmedim mi sanıyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Kendini sahiplenilmeye muhtaç olduğunu itiraf etmek istemediği için saçma sapan konuşan velet?"

"Ben öyle değilim..." diye başlıyorum, ama parmakları uyluklarımın arasına kayıyor, ıslak sıcaklığı okşuyor ve yalanımı boğazımda kalıyor.

"Sırılsıklamsın," diye homurdanıyor. "Buraya gelip, tavırların ve ateşinle ortalığı kasıp kavurdun, sanki beni duvara yapıştırıp seni tekrar mahvetmemi istemiyormuşsun gibi."

İki parmağı derinlemesine içeri girer ve dizlerim titreyerek yanağım sıvaya sürtünürken nefesim kesilir.

"Savaşmaya devam et. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Sesi alçalır. "Oyuncak gibi kullanılmak mı istiyorsun? Sert oynayacağım. Ama ikimiz de biliyoruz ki sen zaten benimsin, sadece sahip olunduğunu ne kadar sevdiğini itiraf etmek için çok inatçısın."

Parmaklarını daha sert itiyor, ben inlerken avucunu klitorisime sürüyor — bacaklarım titriyor, her santimim duvara yaslanıyor.

Konuşmak istemiyorum, şu anda onun tesellisini istemiyorum, bunu istiyorum. Onun kontrolünü, ellerini ve lanet olası yıkımını.

"İşte bu," diye homurdanıyor. "Benim için ağla, tatlım. Yalvar. Bunu ne kadar nefret ettiğini göster bana."

Yine inliyorum, bu sefer daha yüksek sesle. Çünkü bundan nefret etmiyorum. Buna can atıyorum. Bunun için acı çekiyorum.

Parmaklarını çekip çıkarır, iç uyluklarımın üzerine tahrikimi bir damga gibi yayar. Sonra fermuarının düşük sesli gıcirtısı gelir.

"Beni kışkırttın," diye homurdanır, kendini hizalar. "Şimdi iyi bir kız gibi her santimini alacaksın."

Sertçe içeri girer ve ben çığlık atarım. Vücudum duvara çarpar, sanki beni ikiye bölüyormuş gibi omurgam kavislenir. Eli boğazımı sarar, beni sabit tutarken, saf, cezalandırıcı bir amaçla beni siker.

"İstediğin bu muydu?" diye dişlerini sıkarak sorar. "Kendimi tutmayı bıraktığımda ne olacağını görmek mi?"

"Evet," diyorum nefes nefese.

Sikini yavaşça dışarı çekip, tüm vücudumu sarsacak kadar sert bir şekilde tekrar içeri soktu.

"Söylediklerimin doğru olduğunu kabul etmektense, bir oyuncak gibi sikilmeyi tercih edersin."

Sırtımı kamburlaştırarak ona daha yakın olmaya, onu daha derinde hissetmeye çalışıyorum. "Kapa

."

"Sinirine mi dokundum, canım?" Alay ediyor. "Yoksa rolünü sürdürmek için

rolünü sürdürmek için çok mu meşgulsün?"

Ben inliyorum, amımın duvarları onun etrafında titriyor, tam sınırdadır... ve sonra o çekiliyor. Tamamen. Boğuk bir çığlık atıyorum ve vücudum hala titriyor. Tanrım, neden haklı olmak zorunda ki? Neden hala daha fazlası için ona geri dönmekten nefret ediyorum?

"Hayır," diye nefes alıyorum, kalçalarım içgüdüsel olarak geriye doğru kayıyor, onu daha yakınımda istiyorum. "Steven..."

"Dizlerinin üzerine çök," diye homurdanıyor.

Dönüp ona bakıyorum, o bir eliyle sikini yumrukluyor, sikimdeki ıslaklık parıldıyor.

"Konuşmak yerine boğulmak mı istiyorsun?" Eli penisinin tabanını sıkıca kavrar. "O zaman o güzel ağzını aç da onu başka bir şeyle dolduralım."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, avuç içlerimi uyluklarına dayıyorum, dudaklarım çoktan açılmış durumda. Düşünmüyorum, direnmiyorum. Sadece buna ihtiyacım var, ona ihtiyacım var, havaya ihtiyacımdan daha fazla.

Bana karanlık ve okunaksız bir bakışla bakar. "Ağzını aç."

Evet. Başımı geriye eğip dudaklarımı genişçe açıyorum, nefesim boğazımda takılıyor. Ve o, sanki kendi malını işaretler gibi doğrudan ağzıma tükürüyor.

Göğsümden keskin bir sarsıntı geçer, uyluklarımın sıkıca kenetlendiği yere kadar yankılanır, o kadar sıkı ki acır. Çünkü lanet olsun, bunu istedim. Pisiği, kontrolü, sahipliği istedim. Beni o kadar tamamen sahiplenmesini istiyorum ki, ondan başka hiçbir şey hissetmeye yer kalmasın.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor, penisini dilimin üzerinde gezdirerek. "Benim için salya akıtıyorsun. Geçmiş silmek için çaresizsin."

Ve haklı. Öyleyim. Cevapları istediğimden daha çok bunu istiyorum. Gerçeği istediğimden daha çok. O kadar iyice mahvolmak istiyorum ki, korktuğum şeyi hatırlayacak yer kalmasın.

Ben inleyip öğürürken o bana yavaşça yediriyor ve ben de onu yutuyorum

"Daha derine," diye tıslıyor, iki eli de şimdi saçlarımda, ritmi kontrol ediyor ritmi kontrol ediyor. "Gözlerini bana dik. Beni boğarken ne kadar güzel görüldüğünü görmek istiyorum."

Yukarı bakıyorum ve tüm vücudu sarsılıyor. Gözyaşları yanaklarımdan akarken, tükürük çenemden damlıyor, boğazım bana verdiği her santimi çalıştırıyor.

"Siktir, aynen öyle," diye homurdanıyor. "Devam et. Aynen öyle. Çok dağınık, tam da sevdiğim gibi."

Boğazım sıkışıyor ve onun etrafında inleyerek, yalayıp yutarak, sahip olduğum her şeyi ona veriyorum. Kalçaları bir kez titriyor. Sonra tekrar. Geri çekilirken içinden çiğ bir ses çıkıyor

yeterince geri çekilirken, penisinin başını yanağıma vurur ve ben onu nefes almam gerekmiş gibi dilimle kovaladığımda inler.

"İstiyor musun?" diye soruyor.

Nefes nefese başımı sallıyorum. Uyluklarım sanki onu sadece irademle geri çekebilecekmişim gibi sıkışıyor.

"O zaman yalvar."

"Lütfen," diye fısıldıyorum, bitkin ve nefessiz. "Lütfen ağızıma boşal... Buna ihtiyacım var. Tadını almak istiyorum..."

İşte bu kadar. Onu mahveden şey bu. Saçımı daha sıkı kavrar, boşalırken vahşi bir şey mırıldanır. Boğazından çıkan hırıltı, yıllardır gömülüymüş gibi gelir - ham ve gırtlaktan - ve o, ayak parmaklarımı kıvrılmaya zorlayan kadar müstehcen bir küfürle boğazıma boşalır.

Her şeyi yutuyorum ve sonunda o yavaşça geri çekiliyor, hala nefes nefese, bana bakıyor, neyin daha kötü olduğundan emin değilmiş gibi - az önce yaptığı şey mi, yoksa bundan ne kadar hoşlandığı mı.

Elimin tersiyle ağızımı silip, yanaklarım kızarmış, dudaklarım şişmiş ve dizlerim ağrıyor. Vücudum, onun kopardığı uçtan ve bunu tekrar istediğim gerçeğinden dolayı hala titriyor.

Eğilip, bir eliyle çenemi tutuyor ve gözlerimiz kilitlenene kadar yüzümü yukarı doğru eğiyor.

"Sana söylediğimi unutma," diyor, sesini alçak tutarak. "Konuştuğun için orgazm ol. Yalan söylediğin için değil."

Sonra uzaklaşıyor, sanki beni yerde mahvolmuş halde bırakmamış gibi.

27

“SMILE WHILE YOU STRIKE THE MATCH.”
(THEY WON’T SEE IT COMING)

Ani

"Tanrım," diye mırıldanıyorum. "Orada bir ayı ile mi dövüştün yoksa ağaçları mı dövdün?"

Berbat görünüyor — saçları dağınık, gömleği terden göğsüne yapışmış ve parmak eklemleri, ormanla dövüşüp kazanamamış gibi yaralı. Gözleri yukarı doğru kayıyor ve karanlık ve soğuk görünüyorlar. Dün gece ortaya çıkan sıcaklık çoktan yok olmuş, sanki hiç olmamış gibi çelik duvarların arkasına itilmiş.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, büyük beden gömlek birden kağıt kadar ince geliyor. "Hey, iyi misin?"

Cevap vermiyor. Sadece tezgahın bir su şişesi alıyor, açıyor ve sessizce yarısını içiyor. Şişeyi bırakırken çenesi titriyor, telefonuna bakıyor.

"Aynı hatayı iki kez yapma alışkanlığım yok," diye mırıldanır — daha çok kendine değil, bana.

Gözlerimi kırıştıtırırım. "Vay canına. Ne kadar da çekici."

Hâlâ gözlerime bakmıyor. "Oyun oynamak için havamda değilim."

Sesim boğazımda düğümlenirken, öfkeyle bağıriyorum. "Görünüşe göre, ne kadar çabuk pisliğin teki haline gelebileceğini hatırlatmam gerekiyordu."

Omuzlarını silkiyor. Suçluluk belirtisi yok. Pişmanlık belirtisi yok. Sadece umursamaz bir kas hareketi ve sessizlik - sanki bunların hiçbir önemi yokmuş gibi. Sanki altı saat önce onun penisi içimde değilmiş gibi, bana *hissedebileceğimi* bilmediğim yerlerde acı veren şeyler fısıldarken.

Sonra öylece uzaklaşıyor, sanki kapıyı yüzüme çarpmaya bile değmeyecekmişim gibi koridorda kayboluyor.

Nefesim ciğerlerimde yanıyor, ona bağırımayacağım çığlığın arkasında sıkışıp kalmış, yumruklarımı yanımda sıkıyorum. Tezgaha doğru yürürüm, onun yaptığı kupayı kaparım - hala dolu, hala buhar çıkıyor - ve onu yatak odasına götürürüm, sanki bu beni onun peşinden gitmek gibi aptalca bir şey yapmaktan alıkoyacakmış gibi.

Bunun yerine, yatağın kenarına oturup, sanki bana cevap borçluymuş gibi telefonumu sıkıca tutarak Frank'in mesajına bakıyorum.

■

Frank: Beni kaçınıyor musun diye merak etmeye başladım. Bu akıllıca olmaz, Ani. Ben hayalet gibi ortadan kaybolabileceğin bir adam değilim.

Bunun için vaktim yok. Bilinmeyen bir numaradan başka bir mesaj gelince midem bulanıyor. Onu odanın öbür ucuna fırlatıp bir daha bakmayacağım.

■

EMLAKÇI - LITTLE RIDGE PROPERTIES: Merhaba Ani! 10:30 randevunu onaylıyorum.

5. Cadde yakınındaki 15 Wisteria Caddesi'ndeki perakende satış alanını görmek için randevu aldım. Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyorum.

Kahretsin, kendimi kaybedip bir geleceğim varmış gibi davranırken ona mesaj attığımı bile unutmuşum.

Ekrana, sanki beni bir şeyden suçluyormuş gibi bakıyorum çünkü ne yapacağımı zaten biliyorum. Ayrıca onun kızacağını da biliyorum, ama şu anda umurumda değil.

Steven kapıları çarpmadan çarpmak istiyorsa, sorun değil. Beni istemediği bir rahatsızlık gibi davranmak istiyorsa, bırakın öyle yapsın. Hayatım boyunca onun gibi erkeklerle uğraştım. Erkekler her şeyi kontrol etmek isterler, ama

Ben burada kalıp, bana değer vermesini yalvaracak değilim.

Son eşyalarımı çantama tikiştiriyorum, titreyen ellerimle kapüşonumu başıma geçiriyorum ve ayakkabılarımı giyiyorum, parmaklarımın bağcıkları bağlamakta zorlandığını umursamadan. Telefonumu alıp Uber'i açıyorum ve araç çağırıyorum. Tahmini süre, on dakika.

Mükemmel.

Bernadette'in yumuşak tüylerinin üzerinde elim dururken, onun önüne çömeliyorum. Büyük kahverengi gözleri bana bakıyor, sanki biliyor gibi, sanki bir şekilde benim kokumu çoktan almış gibi.

"Geri döneceğim, tamam mı?" diye fısıldayarak kulağını okşuyorum.

Aslında bunu bilmiyorum, ama bu evde neden birdenbire nefes alamadığımı açıklamaktan daha kolay. Zaten onun umurunda da değil.

Verandaya çıkıyorum, çünkü siktir et onu. Steven benim burada kalmamdan bu kadar endişeleniyorsa, belki de beni lanet bir yük gibi davranmaya karar vermeden önce bunu düşünmeliydi.

Rüzgar, keskin ve sert bir şekilde kapüşonumu kesiyor ve ben onu daha sıkı çekiyorum, sanki göğsümdeki yanmayı dindirebilecekmiş gibi verandanın kenarında volta atıyorum. Her nefesim duman ve çam kokuyor.

Sonra beyaz bir Toyota görünür ve lastiklerin altında çakılların çıtırdadığını duyarım. Direksiyonda ot çayı içip bitkilere özür dileyen bir kadın var.

Tanrıya şükür.

Kapıyı açıp tek kelime etmeden arka koltuğa kayıyorum. Sentetik oda spreyi kokusu burnuma tokat gibi çarpıyor, saçımda hâlâ kalan çam kokusuyla çarpışıyor. Motor uğulduyor ve virajlı dağ yolunda ilerlemeye başlıyoruz — ağaçlar, istemediğim bir anı gibi yanımızdan geçip gidiyor, telefonum tekrar titriyor.

Sarah: Hey, muhtemelen pazar gününden beri altı yoldan da beceriyorsun, ama vardiyanı devralabilir misin? Alex aradı ve ben boğuluyorum.

Bunu düşününce, seni özlüyorum. Bir daha asla izin almayın... Tamam mı, teşekkürler.

Bir saniye ekrana bakıyorum, sonra pencereden dışarı bakıyorum. Dağlar artık arkamda. Aklım her anı tekrar tekrar yaşıyor

Sessizlik, sırlar, onun lanet olası kırbaçlaması.

Ama Sarah'nın telefonuma bıraktığı mesaj içimde bir şeyleri yatıştırıyor. İş normal demek, ayrıca o haklı. Onu haftalarca görmedim sanki.

Ben: Evet. Alex'e DayQuil'le boğulmasını dilediğimi söyle.

Ekрана sanki bir tür çapa gibi bakarak nefes veriyorum. Evime uğramayı planlamıyordum — kendi travmamın hayalet kasabasına ön sıradan yerden bakmak istemiyordum — ama muhtemelen üstümü değiştirmeliyim. Günlerdir kapüşonlu sweatshirtler ve Steven'ın gerginliği içinde yaşıyorum ve işe gidip iyiymiş gibi davranacaksam, en azından insan gibi görünmeliyim.

Ev sahibimden gelen mesajda her şeyin yolunda olduğu ve yeni anahtarların posta kutumda beklediği yazıyor. Bu yüzden şoföre yeni adresi verip beni daireme bırakmasını istiyorum. On dakika sonra döneceğimi söylüyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken bina hala aynı görünüyor, kapıya ulaştığımda anahtarlar cebimde suçluluk gibi tıkırdamaya başlıyor.

İçeride, eski kahve ve son geldiğimde yarısı yanmış olan mumun kokusu hafifçe geliyordu — vanilya, belki de sandal ağacı kokusu. Doğruca odama gidip, hala onun kokusunu taşıyan giysilerimi çıkardım — sedir, ter ve yıkamayla çıkaramadığım bir çürük gibi hissettiren hafif deri kokusu. Kot pantolon ve kısa bir kazak giydim. Özenli bir şey değildi.

Aynada, köprücük kemiğimde hafif morluklar ve kalçamda parmak uçlarımdan izleri görünüyor. Acıyı hissetmeden önce bakışlarımı başka yöne çeviriyorum.

Sonra bitkileri suluyorum. Fiddle-leaf her zamanki gibi dramatik, sanki benim gitmemden kişisel olarak alınmış gibi sarkmış. Sulu meyveler bir şekilde hala hayatta, ki bu çok komik, çünkü onlara en son ne zaman dokunduğumu hatırlamıyorum. Aptalca, ama bir parçam, onları hayatta tutmanın her şeyi tamamen mahvetmediğim anlamına geldiği fikrine sarılıyor.

Ellerimi kot pantolonuma siliyorum, çantamı alıp dışarı çıkıyorum. Park yerine bakıyorum, ama boş olduğunu görüyorum.

Beyaz Toyota yok, kaldırımda bekleyen lastiklerin gürültüsü de yok.

Kaşlarımı çatıp telefonumu çıkarıp uygulamayı açıyorum. *Yolculuk tamamlandı.* Susan ile yolculuğunuz için teşekkür ederiz.

Ne oluyor? Hemen döneceğimi söylemiştim. Kendi kendime küfredip uygulamayı tekrar açtım, başparmağım Başka Bir Yolculuk İste düğmesinin üzerindeyken, bloğun köşesinden bir motorun düşük sesli uğultusu duyuldu.

Camları koyu renkli, şık siyah bir araba yavaşça köşeyi dönüyor ve binamın önünde duruyor.

İçgüdülerim harekete geçerken midem sıkışır — sürücü camı açılır. Frank'tir.

Ön kolu direksiyonun üzerine uzanmış, dövmeleleri deri koltuklarla tezat oluşturuyor. Gülümsemiyor. El sallamıyor. Sadece karanlık, okunaksız gözleri, sanki avıymışım ve avlanma havasında olup olmadığına karar veriyormuş gibi bana sabitlenmiş.

"Ani," diyor yumuşak bir sesle. "Bin."

Gözlerimi kırkıyorum. "Ne yapıyorsun... nasıl... seni sandım ki...?"

Tüm sorularımı görmezden gelir ve konuşmaya devam eder. "Bu kadar erken döneceğimi düşünmemiştim, ama anlaşma beklenenden erken sonuçlandı. Şanslı bir zamanlama... senin için."

Ağzımı açıp kapatıyorum. Steven'ın ruh hali değişiklikleri yüzünden içimdeki her şey hala altüst olmuş durumda. Sinirlerim yıpranmış ve gergin, yorgunum.

"İyiyim," diyorum çabucak, telefonumu daha sıkı tutarak. "Sadece başka bir şey sipariş ediyordum..."

"Seni götüreyim," diyor, sesini sakın tutarak. "Nereye gidiyordun?"

Tereddüt ediyorum. "Sadece bir yere bakmaya gidiyordum. Sonra da işim var."

Başını hafifçe eğip gözlerini kısıyor, sanki bir şeyleri atladığımı biliyor ama bunu yüzüme vurmaya tenezzül etmiyor gibi.

Sonra bakışları vücudumun aşağısına kayar. "Yorgun görünüyorsun," der düz bir sesle. "Zor bir gece mi geçirdin?"

Kalbim hızla atmaya başlar.

"İyiyim." Yutkunuyorum. "Frank, gerçekten. İhtiyacım yok..."

"Neye ihtiyacın olduğunu sormadım, bebeğim," diye gülümser. "Nereye gittiğini sordum."

Bu, endişeyle örtülü ince bir uyarıdır.

Ayaklarımın ağırlığını birinden diğerine vererek, kaçmakla nezaket arasında kalmış durumdayım. Tüm sahne tuhaf geliyor — sanki sokak çok sessiz ve hava kalınlaşmış gibi. Ama hayır demek için çok hazırlıksızım ve geç kalmak da istemiyorum. Bu yüzden kapıyı açıp içeri giriyorum.

Yerleşirken deri koltuk bacaklarımın arkasına soğuk geliyor, kapı arkamdan kapanıyor ve ellerimin kıpırdamaması için kucağında birleştiriyorum.

"Sadece şehir merkezine," diyorum hafifçe, çok rahat hissettiren bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Biriyle buluşacağım."

Hiçbir şey söylemiyor, ama bir eliyle direksiyonu tutarken, diğer eliyle vites koluna vurarak sanki benim kalp atışlarımla ritim tutuyormuş gibi beni izliyor.

Sonunda gülümsüyor.

"Yine iş başındasın?" diye mırıldanıyor. "Her şeyden sonra biraz daha dinlenmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Midem burkuluyor, ama ses tonumu neşeli tutuyorum. "Emlak bakmak için senin iznine ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Parmak eklemleri direksiyonu sıkıca kavrar, çok az ama benim fark edebileceğim kadar. Bir saniye geçer, sonra sanki komik bir şey söylemişim gibi yumuşak bir kahkaha atar.

"Tabii ki hayır, Doll," diyor yumuşak bir sesle. "Sadece biraz erken gibi geldi, hepsi bu. Ama sen her zaman işleri aceleye getirirsin, değil mi?"

Bu sözler mideme bir taş gibi düşer, ama yine de gülümserim, gözlerimi önüme dikerim, ama kalbim şimdi biraz daha hızlı atıyor. Mesajlarına cevap vermediğim için kızgın olduğundan eminim, ama şu anda bunu umursayacak halim yok.

Dışarıda, mahalle kaldırımlar ve veranda ışıklarıyla bulanık bir şekilde akıp gidiyor, ama her şey... ters gibi geliyor. Sanki hayatımın yanlış versiyonuna girmişim, ormanda bir tehdidi geride bırakıp başka bir tehdidin içine girmişim gibi.

Kendimi sakinleştirmek için avuç içlerimi uyluklarıma bastırıp tırnaklarımı batırıyorum. Sadece bir yolculuk ama arabadaki sessizlik sanki

beni tamamen yutmak için bekliyor gibi. O dükkânın önündeki kaldırıma yanaştığında, ben çoktan arabadan çıkmışımdır.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, ona bakmadan yerden çantamı alıyorum. Ona bir şey söyleme şansı vermeden kapıyı kapatıp merdivenleri çıkıyorum, sırtımda onun bakışlarının ağırlığını hissetmiyormuş gibi davranıyorum. Bu hiç de garip değil.

İçeri girdiğimde kapının üzerindeki zil çınladı ve bir an için orada durup nefes aldım, her şeyi unuttum.

Mükemmel.

Işık, yüksek ön pencerelerden içeri sızarak, her çatlağında tarihi fısıldayan aşınmış parke zeminlere yayılıyor. Eski kağıt ve taze potansiyel kokuyor.

Bir duvar boyunca, renk kodlu bir kaos ve özenle düzenlenmiş sergiler için yalvaran derin raflar var. Arka kapı muhtemelen bir ofis veya dinlenme odasına açılıyor, umurumda bile değil. Zaten görebiliyorum. Tezgahım, müziğim, raflarım.

Kafamda geleceği yeniden düzenlemenin yarısına gelmişken, emlakçı arkamda boğazını temizledi ve beni irkitti.

"Özür dilerim," diyor kibar bir gülümsemeyle, koltuğunun altına bir klipsli tahta sıkıştırmış. "Sizi rahatsız etmek istemedim. Burası iyi bir enerjiye sahip, değil mi?"

"Evet," diyorum. "Mükemmel."

Tereddüt etti ve o anda anladım.

"Zaten bir teklif var," diyor nazikçe. "Bu sabah, yaklaşık bir saat önce geldi. Nakit bir teklif ve istenen fiyattan da yüksek, ama her zaman bir ihtimal vardır ki, anlaşma bozulabilir."

Yer altımdan kaymıyor. Tam olarak değil. Sadece... kayıyor. Eğiliyor. Bana bu kadar kolay olan şeylere sahip olamayacağımı hatırlatıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Elbette vardır."

"Hala gezmeye gelebilirsiniz," diyor, sesi, önemli bir şeyi kaybetmiş olduğunuzu düşündüklerinde insanların kullandığı o yumuşak, alıştırılmış sempatiyle dolu.

Başımı sallıyorum ve hala önemliymiş gibi odada dolaşıyorum. Parmaklarımı çıplak tuğlaların üzerinde gezdiriyorum, asla inşa etmeyeceğim tezgahı ölçüyormuş gibi yapıyorum. Ama vücudum otomatik pilotta.

Gerçek şu ki, ben aslında burada değilim.

Henüz başlamadan çöken her türlü geleceğin içinde sıkışıp kalmış durumdayım ve bunun evrenin bana hayallerimi tamamen bırakmamı söyleme şekli olup olmadığını merak ediyorum.

Tur, zar zor hissettiğim bir el sıkışma ve hatırlamadığım bir teşekkürle sona eriyor. Dışarı çıkıp, güneş ışığının yüzüme vurması için bir an duruyorum, sanki güneş ışığı içimde kalan her şeyi ısıtabilirmiş gibi.

O anda Frank'in hala caddenin karşısında camı açık bir şekilde park ettiğini görüyorum.

İçimde soğuk bir şey kıvrılıyor. Omuzlarımı dikleştirip sırtımı düzleştiriyorum ve keskin ve sessiz bir şekilde merdivenlerden iniyorum. Daha önce havamda değildim, şimdi de kesinlikle değilim.

Yolcu kapısına gitmiyorum, bunun yerine doğrudan pencereye yürüyorum, açık çerçevenin hemen önünde durup elimi kenarına koyuyorum, onun alanına girecek kadar eğiliyorum — gözlerindeki parıltıyı görebilecek kadar yakın.

"Hayır kelimesiyle gerçekten bir sorunun var, biliyor musun?"

Frank yavaşça başını kaldırır, güneş gözlüklerini kafasının üstüne iter ve benim kalp atışlarımla hızına göre fazla sakin olan gözlerini ortaya çıkarır.

"Arabaya bin, Ani."

"Hayır." Kollarımı kavuşturuyorum. "Bütün bu zaman boyunca burada bir tür sapık gibi bekledin. Arabaya ihtiyacım yok."

Omuzlarını silkiyor. "Araba çağırdın mı?"

"Çağırmağ üzereyim."

"Arabaya bin tatlım. Olay çıkarıyorsun."

Çenem gerilir ve çığlık atmak isterim. Onu itmek, çantamı fırlatmak ve siktirip gitmesini söylemek isterim, ama yapmam. Çünkü insanlar izliyor. Ve çünkü bir parçam hala onun neler yapabileceğini bilmiyor.

Ben de alaycı bir şekilde ona orta parmak gösterip kapıyı açtım ve yolcu koltuğuna otururken kapıyı arkamdan çarptım.

"Aferin kızım," diyor bana bakmadan, arabayı sürmeye başlıyor. "O kadar da zor muydu?"

Bu iki kelime ağzından çıkar çıkmaz, farklı bir anlam kazanır. Aynı kelimeler bir tarafta beni görünmez hissettirirken

diğerinde tamamen sahiplenilmiş hissettirebilir?

"Siktir git."

Çenesi bir kez seğirir. "Bir daha dene, tatlım."

Ona bakmayı reddederek pencereden dışarıya bakıyorum. "Beni zorlama, Frank."

Bir duraklama olur. Aramızda yoğun, elektrikli bir sessizlik. Sonra, sessiz ama ölümcül bir sesle, "Kiminle konuştuğunu unutma," der.

Bu kadar yeter. Nefesim kesilir ve korku ile öfke arasındaki gerilimle boğazım sıkışır. Cevap veremem. Veremem. Ona tam olarak istediği şeyi vermeden yapamam.

Sürüş sırasında aramızda sessizlik hakimdir ve tek duyduğum şey lastiklerin asfaltta çıkardığı uğultudur. Apartmanıma doğru gittiğimizi varsayıyorum, bu yüzden sağa değil sola döndüğünde fazla üzerinde durmuyorum. Sonra bir dönüş daha. Üçüncü yanlış sokağa girene kadar omurgamın dibinde soğuk bir ürperti hissetmiyorum.

Yavaşça koltuğumda dönerek, "... Dönüşümü kaçırdın," diyorum.

O hiç irkilmedi, bana bakmadı bile. "Biraz daha süreriz diye düşündüm. Sohbet ederiz. Son zamanlarda çok sessizsin."

Kalbim hızla çarpmaya başlar. "İyi olduğumu söyledim."

"Biliyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Bu yüzden endişeleniyorum."

Ona bakıyorum, tekrar bana bakmasını bekliyorum. Sonunda baktığında, gözlerine hiç ulaşmayan o dikkatli gülümsemeyi gösterir.

"Rahat ol," diyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

Garip bir şekilde bu durum işleri daha da kötüleştiriyor.

"Beni eve götürmeyecek misin?" diye fısıldarım, daha çok kendime. Çünkü içten içe cevabı zaten biliyorum.

Gülümsemesi yavaşça genişliyor. "Tabii ki götüreceğim, Ani. Sadece sürekli kaçtığın yere değil."

Ve o anda anlıyorum. Bir şeyler ters. Gerçekten ters. Arabayı durdurduğumuzda başka bir şey söylemiyor, sadece daha önce hiç görmediğim bir evin önünde arabayı yavaşça durduruyor. Ev, devasa bir kapının ve o kadar kalın çitlerin arkasında duruyor ki, özellikle aramadıkça araba yolunun olduğunu bile anlayamazsınız.

Kalbim hızla atıyor, kulaklarımda gürültüyle. Ev şık, keskin hatlı ve mahremiyet sunuyor. Hiçbir yanı sıcak, ve yine de

kesinlikle ona ait olduğunu hissediyorum. Her santimetresi.

Panik yapmamaya çalışırken içimdeki tüm alarm zilleri almaya başlar ve bu ses hiç de yumuşak değildir. "Neredeyiz biz?"

28

“IF THE OFFER FEELS PERFECT, ASK WHAT IT’LL COST.”
(IT’S NEVER FREE. IT’S NEVER CLEAN.)

Ani

Frank cevap vermeden motoru kapatır ve sessizlik uzar. Donakalmış halde onu izlerim, arabadan iner ve kapıyı çarparak kapatır. Telefonumu daha sıkı tutarım, dümdüz önüne bakarım. Belki hareket etmezsem, bunların hiçbiri olmamış gibi davranabilirim. Sonra kapı açılır.

"Ani," diyor, sesi artık daha alçak. "Arabadan in."

Meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum. "Lütfen beni eve götürür müsün?"

Tetikleyicilerle dolu bir odada on sayıyormuş gibi burnundan nefes verir.

"Ya kendin çıkarsın," diye tekrarlar, sesi artık daha sert, "ya da seni omzuma atıp içeri götürürüm."

Bu kadarı yeter. Hızla ve öfkeyle dönüp, "Frank, havamda değilim ve burada kalmayacağım" derim.

Hafifçe çömelir, bir elini arabanın çerçevesine dayar ve her şeyi değiştir. Her zaman taktığı maske düşer. Akşam yemeği rezervasyonları ve kibar gülümsemeleri olan çekici adam yok artık. Bu daha soğuk bir şey.

"Senin katılman için yeterince uzun süre bekledim," diyor sessizce.

" Sana zaman, sabır ve alan verdim.

senin kendi başına bu noktaya gelmen için elimden geleni yaptım." Ona bakıyorum. *Ne halt ediyor bu adam?*

Boğazını temizler ve hava daralır. "Beklemekten bıktım." "Ben..." diye başlarım, ama o parmağını kaldırır. Aynı lanet parmağıyla saçımı kulağımın arkasına itmek için kullandığı parmak. Eskiden tatlı gelen bir hareket. Şimdi ise anlam yüklü geliyor.

"Evet demek zorunda değilsin," diyor. "Sadece olmasına izin ver."

Yavaşça donmuşum, çünkü o çarpık mantığın içinde bir yerlerde, bunun gerçekten işe yarayacağına inanıyor. Sanırım bunun için kendimi suçlamalıyım, onun etrafımda olmasını seviyorum, ama onunla çıkmak istemediğimi düşünüyorum.

"Rıza konusunda mesele bu," diye mırıldanıyor. "Bazen sessizlik daha yüksek sesle konuşur."

Ağzım açılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Koltuğumda dik oturuyorum, boğazımda panik yükseliyor. "Seninle içeri girmeyeceğim."

"Gireceksin."

"Yoksa ne olur?"

Cevap vermez, bunun yerine yavaşça doğrulur. Nefes verir ve maske, gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeyle yerine geri kayar.

"Tanrım, Ani." Sanki aşırı tepki vermişim gibi gülüyor. Sanki bu sadece sevgililerin kavgasıymış gibi. "Seni gerçekten inciteceğimi mi sanıyorsun?"

Hiçbir şey söylemedim, o ise daha da çömelerek göz hizama yaklaştı, bir elini arabanın kapısına dayadı.

"Seni buraya konuşmak için getirdim, bebeğim. Hepsi bu." Sesi yumuşar. "Az önce üzgün görünüyordun. Belki biraz ara verip nefes alman iyi olur diye düşündüm. O küçük dükkan açıkça istediğin gibi gitmedi."

Yutkunuyorum, ifademi nötr tutuyorum.

O, ikna etmeye devam ediyor. "Bak, özür dilerim. Ben sadece... seni özledim. Çok uzun bir gün geçirdim. İçeri gel, bir şeyler iç, serinle. Uzun süre kalmak zorunda değilsin. Daha sonra çalışman gerektiğini biliyorum."

Sesi sıcak ve kendinden emin, kalbim ise göğsümde bir uyarı çanı gibi çarpıyor, ama bir kez başımı sallayıp sonunda arabadan iniyorum.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor, ben yanından geçerken.

Steven söylediğinde olduğu gibi hala etkileyici gelmiyor. Etkisi yok ve ben erimiyorum. Sadece onu hiç görmediğim bir evin merdivenlerinden yukarı takip ediyorum

ve kendime bunun sorun olmadığını tekrar tekrar söylüyorum.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve ben fazla temiz bir alana adım atıyorum. Burası gerçek hayattan çok limonlu cila ve özenle yaratılmış sessizlik kokan bir yer. Duvarlar beyaz, pahalı sanat eserleriyle süslenmiş. Bir malikanenin içinde otel lobisi havası var. Ve nedense bu ona yakışıyor.

"Mutfak bu tarafta," diyor Frank, rahat bir şekilde. "Bir şey içmek ister misin?"

Bir kez başımı sallıyorum. "Tabii."

Bar taburesinin kenarına otururken, cebimdeki telefonum titrer ama henüz bakmıyorum. Muhtemelen yine ürkütücü bir mesajdır.

Bardağı önüme koyduktan sonra kollarını kavuşturup tezgaha yaslandı. Bana, nazik davranmalı mı yoksa daha fazla baskı yapmalı mı karar vermeye çalışır gibi bakıyor.

"Son birkaç haftanın senin için zor geçtiğini biliyorum," diyor, sesi alçak ve neredeyse sepmatik. "Ve ben kızgın değilim, aşkım. Anlıyorum. Zamana ihtiyacın vardı. Düşünmek için zamana."

Su bardağını daha sıkı tutuyorum. Şu anda başka bir *duygusal* konuşmaya ihtiyacım yok.

"Seni sıkıştırmak istemedim," diye devam ediyor, tezgahdan kalkarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Eli kalkıyor, her zamanki gibi yüzümden bir tutam saçımı çekiyor. "Hâlâ her şeye alışmaya çalışıyorsun. Ama bir şeyi anlamayı istiyorum, tamam mı?"

Boğazım düğümlenir. İçimdeki her şey geri çekilir, çünkü onu daha fazla umutlandırmak istemiyorum.

"Artık rol yapmana gerek yok," diye fısıldıyor. "Her şeyi hatırlamadığını biliyorum. Sorun değil. İkimiz için de yeterince hatırlıyorum."

Midem bulanıyor. Bu ne demek, ikimiz için de yeterince hatırlıyorum? Bu karmaşaya nasıl bulaştım ki? Elbette, onu cesaretlendirmiş olabilirim, ama onunla çıkmak istediğimi düşünmesini asla teşvik etmedim.

Gözleri hafifçe kısılr ve sesi daha da alçalır. "Göreceksin. Sana karşı dürüst olan tek kişinin ben olduğumu anlayacaksın."

Oda şimdi çok küçük geliyor. "Yakında gitmem gerek. İşim var."

Anlamış gibi başını sallar, ama kıpırdamaz. "Tabii ki. Seni ben götürürüm," diyor.

Bar taburesinden kalkıp sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "—Sadece tuvalete gitmem lazım."

"Orada," diyor, koridoru işaret ederek. "Sağdaki ikinci kapı."

Başımı sallayıp, çok hızlı bir şekilde dönerim. Köşeyi döner dönmez, titrek parmaklarımla telefonumu çıkarırım, kalbim güm güm atıyor.

Başka bir grenli fotoğraf daha ekli, barın dışı. Her zaman kullandığım arka giriş, kameraların olmadığı yer. Fotoğrafta Sarah ve ben gülüyoruz. Kolu omzumda, başım geriye eğilmiş, ağzım açık. Mesajın ne olduğunu bilmek için mesajın ne yazdığını bilmeme gerek yok.

BİLİNMEYEN: Bu gece gelersen, onun eve döneceğine dair söz veremem.

Gölgelerde beklemekten bıktım.

Midem soğuk, felç edici bir mide bulantısı ile dolarken, yavaş ve boğucu bir şekilde kıvrılıyor. Parmak eklemlerim ağrımaya başlayana kadar, iki elimi de banyo lavabosuna dayadığımı fark etmiyorum bile. Kapıyı kilitlediğimden emin olmak için kontrol ederken, nabzım o kadar yüksek ki, diğer her şeyi bastırıyor.

Günlerdir uyumamış bir kız gibi görünüyorum. Dünden beri üç ömür yaşamış bir kız gibi, ve belki de öyleyimdir. Lavabonun kenarını sıkıca tutuyorum ve nefes alıyorum.

Kendine gel, Ani. Sen akıllısın. Hala nefes alıyorsun.

Telefonuma tekrar bakarak, kendimi ağlamaya izin vermiyorum. Düşünmeme izin vermiyorum.

Sarah'ya hızlıca bir mazeret yazıyorum, parmaklarım titreyerek gönder tuşuna basıyorum ve çok fazla soru sormamasını diliyorum. Ona bir şey olursa... *Hayır, bunu düşünmem.*

BEN: Salam. Çok üzgünüm, bu gece gelemeyeceğim. Bir işim çıktı. Telafi edeceğim, yemin ederim.

SARAH: Bebeğim. İyi misin? Yargılamıyorum ama eğer beceriyorsan, söyle gitsin. VE Sorun değil. Bir çaresine bakarım. Ama bana yağlı patates kızartması ve bir sonraki vardiyada detayları borçlusun.

Aynaya tekrar bakıyorum, çözülmek üzere olan ve farkında değilmiş gibi davranan biri gibi görüyorum.

"Toparla kendini," diye fısıldıyorum, sanki bu beni sihirli bir şekilde düzeltecekmiş gibi bileklerime soğuk su tutuyorum. "Sorun yok. Sen iyisin. Hikayenin sonu."

Parmaklarım yine lavabonun kenarına kıvrılıyor, parmak eklemlerim zonklayana kadar. Steven'a mesaj atabilirim... Bu düşünce daha tam olarak oluşmadan onu kafamdan silip atıyorum.

Hayır.

Siktir et.

Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Ne ondan, ne Frank'ten, ne de başkalarından.

Öğleden sonra burada kalacağım, başımı eğip, sonra da kaçacağım. Hasta olduğumu, yorgun olduğumu ya da sadece havamda olmadığımı söyleyeceğim. Kahretsin, bu yalan bile değil.

Gerçek şu ki, vücudum dün gecedan beri hala ağrıyor. Her yerim ağrıyor, sadece seksten değil, istenip sonra terk edilip sonra tekrar istenmenin duygusal şokundan da. Beynim buna yetişemiyor. Göğsüm sıkışıyor ve düşüncelerim o kadar gürültülü ki, artık kimden kaçtığımı bile bilmiyorum.

Belki de kendimden.

Ellerimi kurulayıp, kolumun manşetiyle gözlerimin altını silerim, zar zor genişleyen ciğerlerime derin bir nefes çekerim ve aşağı kata geri dönerim.

Tanrıya şükür Sarah anlayacaktır ve mesajıma cevap vermezsem bana soru sormayacaktır. Ama bunu Frank'e söylemeyeceğim, burada kalıp onunla takılmam için ona daha fazla neden sunmasına gerek yok.

Hâlâ mutfakta, kolları sıvamış, iki tabağın yanında tezgâhta parlak ve turuncu kokulu bir sürahi duruyor.

Odaya girdiğimde başını kaldırıp bana gülümsüyor.

Frank'in sesi sessizliği bozdu. "İyi misin?" Başımı salladım. "Evet. Sadece yorgunum."

"Dün gece pek uyumamış gibi görünüyorsun," diyor nazikçe. "Yemek yedin mi?"

Yavaşça gözlerimi kırpıyorum. Eh, bu da benim berbat görüldüğümü söylemenin bir yolu. Her kızın hayalindeki iltifat.

Ona bakıyorum, o da beni izliyor, saklamaya bile tenezzül etmiyor. Parmaklarım telefonumu sıkıca kavriyor, ama buradan tek parça halinde çıkmaya çalıştığım için ağzımı kapalı tutuyorum.

"Düşünüyordum da," diyor Frank, sesi alçak ve ikna edici. "Vardiyandan önce akşam yemeği yemek ister misin?"

Hemen cevap vermiyorum. Söyleyişinde beni duraksatan bir şey var. Hayır demem gerektiğini biliyorum. Ayağa kalkıp içkiler için teşekkür etmem ve kalan onurumla bu evden çıkmam gerektiğini biliyorum. Ama uzuvlarım ağırlaşmış gibi. Çökmek üzereymişim gibi dramatik değil, sadece yavaş. *Muhtemelen bir şeyler yemem gerektiği anlamına geliyor, dürüst olmak gerekirse.*

"Sadece akşam yemeği ise." diyorum, daha çok kendime. Ama sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bir parçam bunun o kadar basit olmayacağını biliyor.

O başını sallar ve kanepeye doğru işaret eder. "Bir dakika oturun, olur mu?"

Tereddüt ediyorum, çünkü yorgunum. Umarım çok uzun süre oturmam, çünkü burada dinlenmenin, bir anlığına arkanıza yaslanmanın ne kadar kolay olduğunu düşünmeye başladığım anda, uykuya dalacağımdan eminim.

Ama yine de oturuyorum.

Kanepe altımda yumuşak ve sıcak bir davet gibi çöküyor. Sinirlerimi kontrol altında tutmaya çalışarak kollarımı sıkıca kavuşturuyorum. O mesajı düşünmeden edemiyorum, ama en azından Sarah şimdilik güvende. Frank mutfakta sessizce dolaşıyor, sanki biz bir çiftmişiz ve bu normal bir öğleden sonraymış gibi tabakları istifliyor. Geri döndüğünde, bir elinde bir battaniye var. Sormadan, dikkatli ellerle battaniyeyi kucağıma seriyor.

"Neredeyse bitti," diye mırıldanıyor, battaniyenin kenarlarını düzeltiyor. "Sonra çıkarız."

Ona bakarak gözlerimi kırpıştırıyorum. *Dışarı çıkmak mı?*

Doğru. Akşam yemeği.

Bir an için, iptal edeceğini ya da beni kurtaracağını ve tüm bu olay hiç olmamış gibi davranacağını düşündüm. Ama bunun yerine — "İstersen duş alabilirsin," diye gülümsüyor. "Ya da şimdi çıkabiliriz. Sana kalmış."

Tabii. Çünkü kendi kıyafetlerin olmadan bir yabancının evinde duş almak ve bilinmeyen numaralardan gelen mesajlarla geçmişinin peşinde olduğunu hissetmek, ne kadar sıradan bir şey. Ama yüzümde bunu belli etmemeye çalışıyorum. "Yanımda hiçbir şey getirmedi, duş almayı planlamıyordum."

O, sanki bu günün en gergin anı değilmiş gibi omuz silkiyor. "Banyoda temiz havlu ve lavabonun altında yeni diş fırçası var."

Sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi, ekliyor: "Ve sana başka bir şey daha bıraktım. Asistanım dün gece bıraktı."

Gözleri benimkilere takılır. Bekliyor. "İstersen takabilirsin." Ona bakıyorum.

"Bu kadar şok olmuş gibi bakma," diyor sırtarak. "Ben tamamen vahşi biri değilim."

Hayır, sadece o gülümsemeye devam edip tencereyi karıştırırken, seni yavaş yavaş kaynatıyormuş gibi hissettiren türden bir adam. Yine de, durulanma düşüncesi bile başımı sallamama yetiyor. En azından kendime bir dakika ayırabilirim, belki Sarah'ya danışıp ne yapmam gerektiğini öğrenebilirim.

"Beş dakika," diyorum, kanepeden kalkarken. "Acele etme, bebeğim," diye sesleniyor arkamdan. "Acelelerimiz yok."

Banyoya vardığımda, cildimin şu anda ne kadar sıcak olduğunu düşününce aynanın buğulanmasını bekliyorum. Neden Frank'in ayak fetişi olan gizli bir sapık olduğu hissine kapılıyorum?

Rafta yumuşak gri bir havlu var, mükemmel bir şekilde katlanmış ve lavabonun yanında yepyeni bir diş fırçası duruyor. Dönüp arka kapıda asılı bir elbise görüyorum. şık, siyah ve ipeksi. Ve kesinlikle benim bedenime uygun.

Boğazım kuruyor.

Ne tür bir asistan, benim burada olup olmadığımı teyit etmeden böyle bir şeyi bırakır? Ve ne tür bir adam,

lanet olası bir kıyafet hazırlar ki, benim evet diyeceğimi bile bilmiyordu? Sanırım paranın gücü budur. Kimsenin hayır demeyeceğini varsayarak, ne olursa olsun satın alırsın.

Kalbim güm güm atarken ona bakıyorum. *Bu sadece bir elbise, Ani. Bir tasma değil.*

Steven'a mesaj atmalıyım. Bu düşünce birdenbire aklıma geldi ve nereden geldiğini bile bilmiyorum. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. *Ortadan kaybolduğum için özür dilerim, sadece biraz nefes almaya ihtiyacım vardı ve yanlışlıkla neredeyse erkek arkadaşımın gizemli malikanesine geldim, burada her şey lanet bir tuzak gibi geliyor?*

Gözlerimi sıkıca kapatıp banyo kapısını yavaşça açıyorum, bir şeylerin farklı olmasını bekliyorum.

Aşağı kata inerken ev sessizdir ve nefesimi tutmamaya çalışırım, ama yine de göğsüm sıkışır.

Mutfağa girdiğimde, o her zamanki gibi rahat ve hassas hareketlerle, sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi ocağın bir şey alıyor. Her zamanki gibi sakin. Çünkü görünüşe göre, bugünün teması kırmızı bayrakları görmezden gelip yemeğe gitmek.

Frank bana sıcak bir gülümseme atıyor — görünüşü ne kadar yumuşak olsa da tüylerimi diken diken eden bir gülümseme — ve kupasını masaya koyuyor. *Bundan sonra gerçekten tatile çıkmam lazım. Gerçek bir tatile. Yorgunum.*

Gözleri uzun bir bakışla üzerimde dolaşarak ve kıyafet seçimimi fark ettiği anı görebiliyorum. Ama yorum yapmıyor.

"Güzel," diyor ve tezgahın anahtarlarını alıyor. "Gidelim."

Gözlerimi kırkıyorum. "Şimdi mi?"

"Değiştirmek istemiyorsan tabii?"

Bana yumuşak bir gülümseme atıyor. Kıyafetime bakıp omuz silkiyorum. Ne kadar sevimli olsa da o elbiseyi giymiyorum. Ama bunu söylemek, sanki bir kürdanla ayıyı dürtüp ısırmasını ummak gibi geliyor.

"Giydiklerim gayet iyi. Yine de teşekkürler."

Bana kapıyı açıyor ve ben sessizce onu arabaya kadar takip ediyorum. Garajdan çıktığımız anda sınırlarım gerilmeye başlıyor ve yine yorgun hissediyorum. Tanrıya şükür, bu iş bittiğinde uyuyabileceğim ve işe geri dönmek zorunda kalmayacağım. Frank bile fazla konuşmuyor. Sadece telefonuna bakıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, sesimi hafifletmeye çalışarak.

"Görürsün."

Klasik. Hiç de şüphe uyandırıcı değil. Kapıdan geçip şık siyah araba özel havaalanının çevresinde dolanmaya başladığında, her şey bir anda kafama dank ediyor. Hangar. Uçak. Pist yakınında bekleyen insanlar.

"Ne oluyor?" diye mırıldanıyorum, dik oturup başım dönüyor. "Frank... bu..."

Arabayı park edip motoru kapatır ve bana camdan oyulmuş gibi pürüzsüz bir gülümsemeyle bakar.

"Sana söylemiştim, bebeğim, seni güzel bir yere götürecektim." İnanamadan jete bakıyorum. "Akşam yemeği için mi?"

Gülümsemesi genişler. "Taco Bell'den daha fazlasını hak ediyorsun, Ani."

Bu çok fazla. Ya da o, son dakikada bu tür saçmalıkları yapan bir adam.

Jete yaklaşırken, öğleden sonra esintisi asfaltın ısınıp hafifletiyor. Jet şık görünüyor: mat gri, renkli camları ve merdivenlerde bekleyen iki üniformalı personel. Frank onlara normal bir şey gibi başını sallıyor, sanki bu lanet olası bir özel uçak akşam yemeği değilmiş gibi.

"Bu delilik," diye mırıldanıyorum, gökyüzüne doğru gözlerimi kısararak. Sesim çok uzak geliyor.

Merdivenleri çıkarken Frank'in eli belimin alt kısmına dokunuyor, sıcak ve sabit, olması gerekenden daha uzun süre orada kalıyor. Uzaklaşmam gerekirdi, ama yapmıyorum. Sadece çok yorgun olduğum ve bu durum tüm enerjimi tükettiği için ona yaslanıyorum. Bu benim ilk uyarı işaretim olmalı.

"Delilik, seni Applebee's'e götürmek olurdu," diye gülümseyerek cevap veriyor. "Hadi."

Şarap, güller ve deri kaplı menülerle tüm bunlar bir tuzak gibi geliyor. Kendime bunu önemsemem gerektiğini söylüyorum. Panik yapmamam gerektiğini. Ama orada ne kadar uzun durursam, o kadar çıkamayacağım bir şeye doğru yürüdüğümü hissediyorum. Ona gerçeği söylemem gerekiyor. Steven'dan bahsetmeme gerek yok, ama onunla asla arkadaşlıktan öteye geçemeyeceğimizi açıkça söylemeliyim.

Uçağa binıyorum ve iç mekan çok saçma: krem rengi deri, cam bölmeler ve uçağın içinde asılı gerçek sanat eserleri var.

Arka tarafta iki kişilik bir masa ve gümüş bir kovada soğutulmuş bir şişe şampanya da hazır.

"Rahatına bak," diyor Frank, gömleğinin manşetlerini gevşetip kıvrıyor. "Bir saat içinde Taos'ta olacağız."

Taos mu?

Tanrım. Beni akşam yemeği için eyalet sınırlarının ötesine mi götürüyor?

Pencerenin yanındaki yumuşak koltuğa yerleşiyorum, kalbim hızla çarpmaya başlarken yüzüme tarafsız bir ifade takınıyorum. Bir yudum su içip pencereden dışarı bakıyorum. Bariz olan şeyden dikkatimi başka yöne çekmek için, tüm bu saçmalığa odaklanmaya çalışıyorum.

Uçuş görevlisi, narenciye kokulu mendiller ve sıcak havlularla dolu bir tepsiyle yanımdan geçerken, göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim.

Bu koku da ne?

Ellerim titremeye başlar, ben de onları uyluklarıma bastırırım. Zihnim yetişemedi vücutum sendeler.

"İyi misin?" diye soruyor Frank, elinde bir bardakla yanıma gelerek.

Çok hızlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Sadece hareket hastalığı." Yalan söylüyorum.

Gözleri hafifçe kısılır, ama ısrar etmez. Bardağı masaya koyar ve sanki aşık bir erkek arkadaşmış gibi başımın üstündeki havalandırmayı ayarlar.

"Yakında varacağız," diyor, elini uyluklarımin üstüne koyarak. "Ve söz veriyorum, bu yer buna değer."

Zorla gülümserim, ama boğazım düğümlenir, çünkü günlerdir ilk kez bir şey içimi parçalar. Sadece bir anlık bir görüntü ya da fısıltı bir duygu. Bir yer.

Ve beni daha çok korkutanın ne olduğunu bilmiyorum... Neredeyse hatırladığım şey mi... Yoksa şu anda beni sanki ona aitmişim gibi dizimi tutan adam mı?

Pencereler sadece benim şaşkın yüzümü yansıtıyor, tekrar uykuya daldığımı hatırlamıyorum. Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum.

Telefonum titriyor — bilinmeyen bir numaradan başka bir arama. Düşünmeden reddediyorum, başka bir şeyle uğraşacak kadar yorgunum.

Bir saniye sonra, telefonum çalıyor. Sonra tekrar. Ve tekrar. Üç mesaj.

Steven: Ani. Neredesin lan?

Steven: Beş dakika içinde cevap vermezsen seni bulmaya gelirim.

Steven: Beni bu lanet olası eyaleti parçalamaya zorlama.

Siktir.

Tabii ki beni bulmakla tehdit edecekti. Tanrı korusun, bir saniye bile olsa tasmayı gevşetirsem, sanki başarısız olduğum bir sınavmış gibi onu sıkıca çekiyor. Telefonu daha sıkı tutarken, onun küstahlığına karşı çenemi sıkıyorum.

Frank'in muhtemelen güvenli seçim olduğunu biliyorum. Kibar davranan ve nefesimi yanlış aldığımda homurdanmayan adam.

Öyleyse neden Steven'ın sözleri hazırlıklı olmadığım bir darbe gibi vuruyor? Neden onun ortaya çıkacağı düşüncesi vücudumdaki her kemiği sıcak ve boş hissettiriyor? Ve neden birdenbire onun gelmesini istiyorum?

Kendimi dikleştiriyorum ve zemin biraz eğiliyor, ya da belki de bu sadece göğsümün içindeki savaşın bir yansımasıdır. Telefonum elimde radyoaktif gibi hissediyorum, sanki çok uzun süre bakarsam geri alamayacağım bir şey söyleyeceğim gibi.

Bir cevap yazıyorum.

Silerim, sonra tekrar yazarım. Sonra tekrar silerim.

Söylemek istediğim her şey yanlış, söylemem gereken her şey yalan. O bunu bilmeyecek değil. Kesinlikle anlayacaktır, her zaman anlar.

Onun buraya gelmesine izin veremem. Bu işin karışmaması için Frank'le ilişkiyi bitirmem gerekiyor.

Biraz zaman kazanmak için, intikam ve ölüm arzusu olan karanlık bir şövalye gibi ön kapıyı havaya uçurmasını engellemek için yeterli kadar yazıyorum.

Biraz zamana ve düşünmeye ihtiyacım var. Ve o ensemdeyken bunu yapmam imkansız.

Ben: Ben iyiyim. Hissettiğim tüm bu boktan duygulara boğulmadan önce biraz alana ihtiyacım var. Aklım başıma geldiğinde seninle konuşurum.

Frank kokpitten çıkıyor, rahat ve çekici, dişleri parlak. "Gitmeye hazır mısın?"

Ayağa kalkarım, nabzım hızlanır. "Frank, dinle... bu gerçekten çok düşünceli bir davranıştı, ama bence geri dönmeliyiz."

Gülümsemesi kaybolmaz, ama arkasında bir şey titrer — aramızdaki havayı soğutmaya yetecek kadar.

"Nereye gideceğiz?" diye sorar yumuşak bir sesle. "Son zamanlarda dikkatini çeken kişiye mi?"

Donup kalırım.

Siktir. Bunu bilmesinin imkanı yok... değil mi?

"İşler zorlaştığında her seferinde kaçmak zorunda değilsin, tatlım," diye mırıldanır, parmak eklemlerini çenem boyunca gezdirir. "Ben senin düşmanın değilim."

Ama kalbim çoktan çarpmaya başlamıştır. Neden son 48 saat içinde iki kişi bana bunu söyledi?

Her zamanki gibi yumuşak bir gülümsemeyle geri çekilir ve bana alan açar. Eminim ki, bana düşündüğümünden daha fazla ilgi gösterdiğini açıkça belli etmek istemiştir.

Sessizce merdivenlerden inerken, park yerinin kenarında motoru çalışır halde bekleyen siyah bir SUV fark ettim.

Frank bana kapıyı açar, ama ben deri koltuğa oturup kemerimi takarken tek kelime etmez. O arabanın önünden dolaşıp yanıma otururken, sanki sabahı bu bir güç oyunu değilmiş gibi davranarak geçirmediğimiz gibi, her zamanki gibi rahat davranırken, benim cildim hala adını koyamadığım bir şeyden dolayı titriyor.

Sonra telefonum titrer ve ben sıçrayarak, sanki beni ısırılmış gibi ona bakarım.

BİLİNMEYEN NUMARA: Onunla güvende değilsin.

29

“THERE’S POWER IN BEING THE REASON SOMEONE
ELSE LOSES CONTROL.”
(BUT BE CAREFUL HOW HARD YOU POKE THE BEAR)

Steven

Aynı hatayı iki kez yapma alışkanlığım yoktur. Bu sözler kafamın içinde silah sesleri gibi yankılanıyor.

Frank'i kastetmiştim. O piçi toprağa gömmek için yaptığım her şeyi kastetmiştim. Kan ve gölgeler arasında hayaletleri kovalayarak boşa harcadığım yılları kastetmiştim, sonunda başladığım yere geri döndüğümü fark ettiğim yılları.

Ama ne demek istediğimin önemi yoktu. Bana sanki yüzüne tükürmüşüm gibi baktığında önemi yoktu. İfadesi öfkeden inanamama hissine, sonra da lanet olası bir ihanet hissine dönüştüğünde önemi yoktu.

Bir ipucunu takip ediyordum — yüzü kaldırıma çarpana kadar büyük konuşmayı seven birini. Ondan yararlı bir bilgi almak çok uzun sürdü ve sonunda ağzını açtığında tek söylediği şey, “*Ona seni bulmasını sağlayan bir şey verdi*” oldu. O benimle konuşmaya başladığında yarım kulakla dinliyordum, kafamda o cümle tekrar tekrar yankılanıyordu.

Onu sadece kızdırmakla kalmadım. Onu kaybettim.

Dirseklerimi masaya dayamış, çenemi o kadar sıkışmışım ki ağrıyor. Perdeler yarı açık ve güneş ışığı tozun içinden keskin, mükemmel çizgiler halinde süzülüyor. Onun nerede olduğunu biliyorum.

Giderken, ilgilendiği bir yerde bir sergi olduğunu söyledi.

Bu yüzden, yapmamam gerektiğini bilsem de onu gitmesine izin verdim.

Gözlerinde cinayetle n kapıdan çıktığı anda onu takip etmeliydim, ama etmedim. Bir sonraki hamlemi yapmadan önce, elimde ihtiyacım olan bir şeyi bekliyordum. Bu boktan bulmacanın son parçasını nihayet birleştirebilecek bir şeyi.

Bu yüzden kaldım.

Ve şimdi... o gitti.

Sandalyeye yaslanıp monitrmdeki görüntüyü açtım. Dairenin dışındaki kamera titreyerek çalışmaya başladı. Eve geldi, kıyafetlerini değiştirdi, sanki onun için önemliymiş gibi çiçekleri suladı, sonra neredeyse on dakika boyunca pencerenin önünde durup... düşündü. Sonra yine çıktı, sanki her gün olduğu gibi.

Sonra... hiçbir şey.

Emlak ilanına gittiğini biliyorum.

Ama ondan sonra hiçbir şey yok. Mesaj yok. Arama yok. Konum sinyali yok. İyiyymiş gibi davranırken bıraktığı olağan izler bile yok.

Sadece sessizlik. Bir şeyler dönüyor. Bir kaza için fazla temiz. Takip cihazını tekrar kontrol ettim ve tahmin ettiğim gibi, arıza var. Onun dairesinden çıktığında fark ettiğim aynı gecikme. Kötü sinyal olduğunu düşünmüştüm. Artık o kadar emin değilim.

Telefonum çaldığında kapıya kadar gelmiştim bile — botlarımı giymiş, silahımı kılıfına koymuş ve anahtarlarımı elime almıştım.

■

Ani: Aklım başımda olduğunda konuşuruz.

Sanki bu mümkünmüş gibi.

Boşluğa ihtiyacı olduğunu mu düşünüyor? Onu bu kadar uzun süre hayatta tutan tek kişi benim. Kamıyorsa, neden sanki onu tekrar kovalıyormuşum gibi hissediyorum? Böyle sözlerle ortadan kaybolup benim beklememi bekleyemez. Bunun nereye varacağını zaten biliyorum.

Boşluk mu istiyor? Beş dakika daha boşluk alacak.

Sonra ben de geliyorum.

Ve Tanrı, yoluma çıkan herkese yardım etsin.

Kendimi hareketsiz kalmaya ve beklemeye zorluyorum, dünyayı yakıp kül etmek ve onu çıplak ellerimle geri getirmek için içimden gelen çılgılığı bastırmaya çalışıyorum.

Bu yüzden Travis'i gönderdim. Çünkü onu kendim kovalasaydım, durmazdım. Aşmayacağım bir sınır yok. Hiçbir zaman hedefimi kaybetmedim, kontrolümü kaybetmedim, ama bu artık intikamla ilgili değil.

Frank ona elini sürebileceğini, onu tutabileceğini düşünüyorsa, çekmeceyi açarım, parmaklarım içindeki bıçağın sapını sıkıca kavrar. *Bırak da denesin.*

Dolap, istemediğim kadar yüksek bir sesle kapanır ve Bern arkamda sızlanır. Telefonum saatlerdir sessiz ve ben lanet duvarları yumruklamamak için kabini üç kez dolaştım bile.

Odayı geçip, boş fincanını alıyorum, sanki içinde bir ipucu var ya da onun gidişinden bu yana geçen her saniyenin neden bir fitil gibi patlamaya doğru yanıp sönüyor gibi hissettirdiğini açıklayacak bir şey var gibi.

Her halükarda, onu bulduğumda biri kanıyor.

Telefonum çalıyor. *Sonunda.*

Travis: Onu gördüm.

Travis: O da onunla birlikte.

Tezgahın kenarını, ahşap gıcırdayacak kadar sertçe kavradım. Ona mı gitti?

Hayır. *Bu imkansız.*

O yapmazdı... ama hattaki sessizlik bilmem gereken her şeyi söylüyor. Tabii ki yaptı.

Köşeye sıkıştığını hissettiği anda doğrudan şeytanın yanına koştu. Yıllardır ortadan kaldırmaya çalıştığım adamın kollarına.

Ona söyledim. Ona gitmemesini söyledim. Kimseye güvenmemesini söyledim.

Özellikle ona. Neredeyse ona bağıırıyordum.

Tezgahtan geri çekildim, sandalye arkamda yere düştü ve görüşüm daraldı.

Ben: Nereye?

Travis: Jet yaklaşık on dakika önce Taos'a indi.

Boğazımdan keskin ve şiddetli bir acı kahkaha kaçtı. Parmak eklemlerimi şakağıma bastırdım çünkü bunun önemi olmamalıydı. Ama önemi vardı, çünkü o bana öyle bakmamalıydı, beni hayatına sokmamalıydı. Lanet olsun, sürünmemeli, inlememeli ve sanki bir anlamı varmış gibi benim adımlı söylememeliydi.

Plana sadık kalmalıydım.

Bunun yerine, onun beni sinir etmesine izin verdim ve şimdi o, buraya gömmek için geldiğim adamın elinde.

Ben: Ona dokunursa, plan suya düşer ve onu öldürürüm.

Travis: Onu sadece bir koz olarak mı görüyordun?

Ben: Öyleydi.

Ben: Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

Travis: Gitmemi ister misin?

Ben: Hayır. Senin olduğun yerde kalmanı istiyorum.

Ben: Ben hallederim.

Zaten kanepenin altından çantayı çıkarıyorum. Bu benim yedek çantam — temiz, tamamen dolu ve her zaman kullanıma hazır.

Frank evcilik oynamak mı istiyor? Bütün malikaneyi küle çeviririm.

Çantayı tezgahın üzerine atıp fermuarını açtım ve . Sahte kimlikler, glock, Prag'dan beri dokunmadığım bıçaklar ve hatta bir daha asla kullanmayacağıma yemin ettiğim bazı şişeler.

Ama bu bir suikast değil. Bu bir savaş.

Travis: Akşam yemeği yeni başladı. Mum ışığı ve her şey.

Çenem çatlayacak kadar sertçe titriyor.

Ben: Onu gözden kaçırma. Karşı koyma.

Travis: Sence kendi isteğiyle mi gitti?

Ben: Hiç önemi yok.

Arkamdaki kapıyı çarparak kapatıp arabaya doğru yürüdüm, çünkü eğer onun benim için sürünmenin, benim için gelmenin ve benim için çılgılık atmanın nasıl bir his olduğunu unutacağını düşünüyorsa, onu sandığımdan daha fazla hayalperest demektir.

O benim.

Ona kime ait olduğunu hatırlatmam gerekse bile.

Anahtarları bir elimde sıkıca tutarak arabaya doğru yarı yolda ilerlerken, telefonum gelen bir arama ile tekrar yanıp söner.

"Ne?"

"Gerçekten ona takip cihazı takmadın mı?"

Yürümekten vazgeçiyorum.

"Ne diyorsun sen?"

Travis güldü. "Sakın bana, neredeyse senin evinde yaşıyor ve ona takip cihazı takmadın deme."

Ben burnumu çektim. "Onu eve kadar takip ettiğim ilk gece ona etiket koydum." Sonra daha keskin bir sesle, "O uyurken telefonunu karıştırdım. Ayarladım

ve sildim..."

Tabii ki onu etiketledim, ilk günden beri dinleniyordu. Sonra aklıma geldi. Onun etiketlendiği değil, benim yanlış şeylere baktığım. Sadece benim için önemli olanları kontrol ettim. Görev ve Frank için. Onun adının geçtiği mesajları işaretledim, anahtar kelimeleri, kalıpları ve bağlantıları taradım. Onu ona bağlayacak her şeyi.

Başka hiçbir şeye bakmadım. Bakmam gerektiğini düşünmedim çünkü onun sadece bir yan ürün olduğundan emindim.

Telefonu kapatırken ağızımdan düşük bir küfür kaçıyor, öfke zaten içimde kaynıyor. Çekmeceye doğru fırlayıp çekmeceyi açıyorum ve onun telefonunun klonlanmış kopyasını çıkarıyorum.

Mesajlaşma uygulamasını açtım — bu sefer filtre yoktu. Arama terimleri yoktu. Tünel görüşü yoktu. Her şey buradaydı.

Sessiz bir panik dalgası. Kaydedilmemiş taslaklar. Hiç göndermediği notlar. O ve Sarah arasındaki tüm mesajlar. Silinmiş fotoğraflar.

Sonra bilinmeyen bir numaradan gelen birkaç mesaj görüyorum.

"Hâlâ ışık açık uyuyorsun. Canavarlardan saklanıyorsun. Onlar yine de geliyorlar. Sen ne olduğunu hatırlamıyorsun, ama ben hatırlıyorum."

"İstediğin kadar evcilik oynayabilirsin. Ama gerçekte kime ait olduğunu biliyorsun."

Öfke içimi kaplar ve görüşümün kenarları beyazlaşır.

Siktir.

Bu mesajlar sadece onu izleyen birinden gelmiyor. Bunlar tehditler ve kasıtlılar. Kişisel. Ve ben, en büyük tehlikenin ben olduğumu düşünerek onun Frank'in kollarına doğru yürümesi için izin verdim.

Masamdaki sandalyeye çöküyorum, gözlerim parlayan ekrana kilitlenmiş, kalbim ise dişlerimin arkasında çarpıyor. Derimin altında yanan şey artık öfke değil, ateş.

Biri onu kendine ait sanıyor ve benim olan şeye dokundu.

Takip uygulamasını açıyorum ama hala nerede olduğunu bulamıyorum. Ya o uygulamanın varlığını öğrendi ya da o öğrendi.

Siktir.

Ona kaç tane gülümseme gösterdiği umurumda değil. Ona kaç tane ipek çarşaf, yalan ya da elbise giydirmeye çalıştığı umurumda değil. Gerçeği onun kaburgalarına kazıyacağım. Ve onu o altın kafesten çıkardığımda, birine ait olmanın ne demek olduğunu hatırlayacak.

Yumruğumu masaya vurup Travis'i arıyorum. İkinci çalınıştta telefonu açıyor.

"Evet, canım."

Sesim buz gibi. "Onu tekrar gözetlemeye ihtiyacım var. Hemen."

"Hâlâ restoranda, on dakika önce olduğu yerde." Nefesini verip, "Oraya gitmemi ister misin?" diye sorar.

"Hayır," diye bağırırım. "Olduğun yerde kal. Üçünü de gözden kaçırma."

Bir duraklama.

"Sence sana yalan mı söylüyor?"

"Bence," diye homurdanırım, "o kadar çok kez yalan söylendi ki, artık gerçeğin ne olduğunu bilmiyor."

Tek duyduğum, arka planda onun klavyeye basma sesi.

"O bir şey biliyor." Parmaklarım yumruk haline gelir. "Ve ona elini sürerse, onu, ona sahip olduğunu düşünen son adamın yanına gömerim."

Travis alçak bir ısıklık çalar. "O kadar mı kötü?"

Cevap vermedim. Gözlerim, ekranında parıldayan son mesajına kilitli kaldı.

Gerçekte kime ait olduğunu biliyorsun.

"O işaretlendi," diyorum sonunda. "Tüm bunlar başlamadan önce."

"Onun bununla ne ilgisi var?"

Burnumdan nefes veriyorum. "Bence o, başka birinin başlattığı işi bitirmeye çalışıyor. Ya da belki de hikayenin tamamını bilmiyor —belki de sadece bir piyon. Ama eğer kız şu anda onun elindeyse, bu iki şeyden birini anlamına gelir."

"Ve ikisi de iyi değil." "Aynen öyle."

Bir duraklama olur ve onun dikkatli davranmaya çalıştığını anlarım. "Sence bunu sır olarak mı saklıyor?"

Çenemin yanını ovuşturuyorum, gözlerim yine ekranına kayıyor. Gizli mesajlar, sessiz spiraller, yazdığı rüyalar

"Peki ya bu doğruysa ne olacak?"

Masayı, parmak eklemlerim beyazlaşacak kadar sıkı kavradım. "Bu, ona önce ulaşip ulaşamayacağıma bağlı."

"Steven..."

"Ona çok fazla yalan söylemesine izin verdim," diye bağıriyorum. Sözler içimden kopup çıkıyor. "Ben burada oturup izlerken, onun lanet olası bir aslanın ağzına doğru yürümesi için izin verdim. Neyi bekliyordum ki?"

Sesim alçalır. "Artık yer yok. Artık beklemek yok. Bir canavarla evcilik oynamak istiyorsa, tamam. Ama onu avlayan şeyin ne olduğunu bilen benim. Ve artık nazik davranmaktan bıktım."

Hatta uzun bir sessizlik olur. Sanki bir şey parçalanmadan önceki sükunet gibi.

"Nereye gitmem gerektiğini söyle."

İç çekip yüzümü ovuşturuyorum. Dikkatinin bölüneceğini biliyorum. "Restorana dikkat et."

"Bunun için doğru zihinsel durumda olduğuna emin misin?"

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Ama bunun nasıl biteceğini bilen tek kişi benim."

Ve onunla ilgili bir hata yaptım bile, ikinci kez yapmayacağım.

Ev çok sessiz. Onun kıvrıldığı battaniye hala kanepede buruşuk duruyor ve bardağı lavabonun yanında, yarısı dolu ve soğuk. Çantamdan bıçağı çıkarıp kasap bloğuna saplıyorum. Ses odada yankılanıyor.

Öfkeye kapılmam. Böyle değil. Bunu hak eden son adamı gömdüğümünden beri.

Ama Ani kuralları unutturuyor bana. O şimdi orada, iliklerine kadar. Sanki oraya aitmiş gibi enkazın arasında dolaşıyor.

Beni buraya getiren dosyayı açtığım günden beri kullanmadığım koltuğa çöküyorum. Frank'in adı hâlâ üstte yazılı. Onları tekrar gözden geçirirken, kızgın bir boğa gibi ona bakıyorum. Bu, bir liste: paravan şirketler, Porto Riko'daki mülklere bağlı bir miras ve bir tanesi hariç tüm dosyalarda adı silinmiş.

Dizüstü bilgisayarımı açıp, Travis'in haftalar önce gönderdiği şifreli sürücüyü açıyorum. Bu dosyayı daha önce atlamıştım çünkü

bizim elimizde olanlarla aynı gibi görünüyordu.

Bu sefer, REDACTED – R. INHERITANCE CLAIM (REDACTED – R. MİRAS TALEBİ) adlı klasörü açıyorum.

Ve bu sefer... başka bir şey buluyorum. Yarısı taranmış ve kenarları yanmış gibi görünen bir belge. Vasiyetnameye benziyor. Daha önce sadece bir kez gördüğüm bir imza ile imzalanmış. Ayrıca bir güvenlik kamerası fotoğrafı da var ve Frank'in yanında, geçmişten gelen bir gölge gibi duran, tanıdığım biri var.

Ama beni durduran, sayfanın altındaki madde.

Vefatım halinde, mirasım kanımdan ve tek varisim olan A. R.'ye geçecektir. Başka hiçbir hak talebi bunu geçersiz kılmaz.

Hareketsiz kalıyorum.

İçimdeki her şey kilitlenir. Bu, yarı gömülü bir detaydır — alakalı gelmediği için önemsemediğim bir detay.

Benim kanım.

Geriye yaslanıp, tüm parçaları bir araya getiriyorum. Bu sadece belirsiz bir atıf değil. Bu, yasal bir yetki devri. Bu artık Frank'in para aklaması veya kızları manipüle etmesiyle ilgili değil. Bu, Frank'in kontrolü ele geçirmesiyle ilgili.

Şimdi nefes alamıyorum çünkü eğer haklıysam, o sadece bu işe karışmış değil, bu işin merkezinde.

Ve o bunun farkında bile değil.

Ya da biliyor ve benim yatağında uyurken yalan söylüyor, benimle oynarken benim adımları inliyor.

Hangi gerçek daha kötü bilmiyorum.

Sakin kalmaya çalışarak ellerimi masanın kenarına bastırıyorum ama parmak eklemlerim bembeyaz olmuş ve tek düşünebildiğim şey onun yüzü ve uykusunda irkildiğinde aldığı ifade. *"Beni almasına izin verme"* diye fısıldarkenki sesi.

Siktir.

O benim. Bu hiç değişmedi, onu ilk gördüğüm andan beri. Parıldayan gözleri, ukala ağzı ve tüm o korkunun altında gömülü dokunulmaz ateşi. O zaman onu istedim. Şimdi de onu istiyorum. Ama eğer bu işe bulaşmışsa, Frank'i koruyorsa, onu eve götürmek mi yoksa bunun için cezalandırmak mı istediğimi bilmiyorum.

O bir şeyler biliyor. Ama onun gerçekte kim olduğunu biliyor mu?

O kesinlikle benim kim olduğumu bilmiyor. Çünkü bilseydi, benim onun değerinden daha azına yaptıklarını bilseydi, benim evimden ayrılmazdı. Onun arabasına binmezdi. Ve kesinlikle başka bir erkeğe, benim onun için karar vermediğim bir gelecek sunabilecekmiş gibi bakmazdı.

Odanın içinde bir ileri bir geri yürüyorum, boynumun arkasında ateş gibi bir sıcaklık yükseliyor. Her yanımda gergin ve çatırdayan bir hal aldı. Kapıya yarı yolda geldiğimde, masamdaki telefonum titremeye başladı.

Travis: Bunu görmek isteyeceksin.

Bir saniye sonra dosya gelen kutuma düşüyor. Zaman damgası olan, düşük çözünürlüklü ve çok grenli bir güvenlik kamerası görüntüsü. Ama o kadar da grenli değil, içindeki kadını ayırt edemiyorum.

Hayır. Hayır. Olamaz.

Görüşüm daralıyor ve tek duyduğum statik sesler. O yüzü her yerde tanırım, ama o olamaz. Bu mümkün değil. Ama ne kadar uzun bakarsam, o kadar emin oluyorum.

Aynı koyu renk gözleri, aynı eğimli ağzı ve aynı meydan okuyan çene yapısı var — sanki tüm dünya yıkılsa bile, onun üzerine düşmesini göze alacakmış gibi.

Düşüncelerim o geceye gidiyor, tek görebildiğim kafasına doğrultulmuş bir silahtı. Vücudu bir kalkan gibi öne doğru sürükleniyordu ve arkasında onun sesi vardı.

"Tek bir hareket yaparsan, duvarları onunla boyarım."

Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim. Sonra, o günden beri her gece rüyalarımın giren çılgılık geldi. Ağzımda kanla ve göğsümde hiç geçmeyen bir boşluk hissiyle kendime geldim.

O gitmişti.

Bu, daha önce işaretlediğim bir binanın dışında çekilmişti — offshore paralar ve sahte vergi kimlikleri altında gömülü bir kabuk şirket. Bu onun işlerinden biri.

Yani bu rastgele bir olay değildi. Sokakta dolaşırken görülmemişti, bu bir kaza değildi.

Çalışıyor muydu? Suç ortağı mıydı?

Hayır. Hayatta olmaz. O böyle biri değil. O böyle biri değil... ama artık bilmiyorum çünkü eğer bunca zaman buradaysa... Neden hiçbir şey söylemedi? Neden iz bırakmadan ortadan kayboldu? Neden bana inandırdı?

Çenem kilitlenirken ellerim yanlarımda yumruk haline gelir ve nabzım, sonunu duyamadığım bir geri sayım gibi çarpar.

Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Tabii ki, onu kullanmıyorsa. Onu kontrolü altında tutmanın bir yolunu bulmadıysa. Ama o zaman bile , o bu kadar uzun süre nasıl saklanabildi? Kendi isteğiyle kaldığına imkan yok. Buna inanamıyorum.

Dosyayı kapattım. Daha fazla soruya ihtiyacım yok, cevaplara ihtiyacım var. Gerçek cevaplara. Kesip açtığında kanayan ve iz bırakan türden cevaplara.

Nereden başlayacağımı çok iyi biliyorum. Telefonumu tekrar elime alıp numarayı çeviriyorum ve ilk çalınıştta açıyor.

"Bana hazırlık çantayı hazırladığını söyle," diye mırıldanıyor. "Seni bebek bakıcılığı için aramıyorum," diye tersliyorum.

"Öyle mi?" Bir duraklama. "Sanki bir şeyi yakmak üzereymişsin gibi konuşuyorsun."

"Öyle."

"...Kahretsin." Bir hışırtı duyuyorum, muhtemelen tabancasını alıyor ya da paltosunu giyiyor. "Konuş benimle."

Kontrolümü kaybetmeden konuşabileceğimden emin değilim. Ağzımı açarsam, ne çıkacağını bilmiyorum.

"Yanlış yöne bakıyormuşum," diye mırıldanıyorum. "Frank'in Ani'ye olan ilgisinin, kafasından çıkaramadığı bir kadın olmaktan öte bir şey olmadığını sanıyordum, ama daha fazlası var."

"O da bağlantılı mı?"

"Öyle olmalı. Her şey çok temiz. Tüm veriler birbirini tutuyor. Bunu nasıl gözden kaçırdık?"

"Ve onun bilmediğinden emin misin?"

"Sanmıyorum." Dişlerimi sıkıyorum. "Ama bana yalan söylüyorsa..."

"Onu öldürecek misin?" Kanım donar.

"Hayır," diyorum düz bir sesle. "Ama başka kimsenin ona dokunmadığından emin olacağım."

."

30

“DON’T CORNER SOMETHING FERAL.”
(UNLESS YOU WANT IT TO BITE)

Ani

Başımı pencereye yaslayıp, beyaz ve gri çizgiler halinde bulanıklaşan bulutları izliyorum. Motorların uğultusu kabini dolduruyor ve neredeyse yatıştırıcı bir etki yaratıyor.

Bu sabah, nasıl girdiğimi hatırlamadığım bir otel yatağında tek başıma uyandım. Ayakkabılarım çıkmıştı, makyajım akmıştı ve giymeyi kabul etmediğim elbise odanın karşısındaki sandalyenin üzerinde katlanmıştı.

Yatağın diğer tarafındaki çarşaf lar bozulmamıştı, ama komodinin üzerinde eğik, fazla düzgün bir el yazısıyla yazılmış bir not vardı: *"Uçuş saat dokuzda. Oda servisi benden. Dün gece çok güzeldin."*

Dün gece ilk kadeh şaraptan sonrasını hatırlamıyorum. Bir biftek sipariş ettiğimi ve İzlanda'daki volkanik bir vadiden ithal edilen meyvelerle ilgili söylediği bir şeye güldüğümü hatırlıyorum. Parmaklarının benimkilere dokunduğunu hatırlıyorum ve benimkiler gibi hissetmese de gülümsediğimi hatırlıyorum.

O hiçbir şey olmadı dedi. Akşam yemeğini yedik, oturup konuştuk ve ben masada neredeyse uyuyakalmıştım. O, benim

o kadar geç saatte uçmak istemediğimi söylediğimi, bu yüzden işleri kolaylaştırmak için bir sit rezervasyonu yaptığını söyledi.

En azından... Öyle söyledi.

Ona bu konuyu sorduğumda, sanki sorduğum için onu aşağılamışım gibi kırılmış gibiydi.

Teknik olarak yanlış bir şey yapmamıştı. ekiciydi. Cmertti. Her açıdan sıcakkanlıydı. Ama Frank gibi, her zaman doğru şeyi söyleyen insanlar böyledir, aşağıya bakıp bıçağı görene kadar kanadığını fark etmezsin.

Kollarımı kavuşturup koltuğumda kıpırdanıyorum, kapuşonumu daha sıkı çekiyorum. Hala, bunların hiçbirini kabul ettiğimi hatırlamadığım gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Ne odayı, ne uçuşu, ne de uyanıp anılarımın yarısının silinmiş gibi hissetmeyi.

Hâlâ bu sabah bana bakışını unutmaya çalışıyorum — hayatımın en hızlı duşunu aldıktan sonra aşağı indiğimde. Sanki kahvaltıda fazlaşını kabul etmişim gibi.

Arkamda camların hafif bir tıkırtısı duyuldu, muhtemelen şampanya. Arkanı dönmedim. Sadece bulutlara bakmaya devam ettim ve midemdeki garip hissi bastırmaya çalıştım. Kruvasanın tadı daha önce yediğim bir şeye benziyordu. Ya da belki de beynim yine bana oyun oynuyordu.

Bu sabah kısa bir an için bir şey gördüm. Bir kız — mermer üzerinde çıplak ayakla duruyordu ve tanımadığım bir dilde bağırıyor. Sonra birdenbire kayboldu.

Kendime bunun önemsiz bir şey olduğunu söyledim, ama o zamandan beri bunu düşünmeden edemiyorum.

Uçak hafifçe alçaldı, inişe geçti ve ben burnumdan nefes vererek kalbimin yavaşlamasını sağladım. Sorun yok. Sadece garip bir gün, daha kötülerini de yaşadım.

Sanki altın kafese kapatılmışım gibi değil ya da... "Hâlâ benimle misin, bebeğim?"

Sesi arkamdaki uğultuyu keser ve ben ona bakarak gözlerimi kırpıştırırım, kalbim göğsümde hızla atmaktadır. Zorla gülümserim ve her şey yolundaymış gibi başımı sallarım.

Hâlâ kızgınım ve o da bunu biliyor. Kahvaltıda Frank'in beni işten mazur göstermek için bara aradığını öğrendim, ama bana

Çalışmadığımı öğrendim. O ise gülerek bunun işe yaradığını, benim açıkça bir molaya ihtiyacım olduğunu söyledi.

Arkamdan iş çevirip programımı öğrenmiş olması beni çok kızdırıyor. Sarah'nın böyle bir şey yapmayacağını biliyorum, bu yüzden garsonlarla bu konuyu konuşmam gerekecek. İyi ki bu gece çalışıyorum.

Yüzümdeki ifadeyi görmeden önce pencereye döndüm. Çünkü dönmezsem, geri alamayacağım bir şey söyleyebilirim.

Karşımdaki koltuğa oturur. "Önümüzde büyük bir hafta sonu var."

Midem o kadar sıkışıyor ki, sanki kendi üzerine katlanmaya çalışıyor gibi hissediyorum. *Yoğun bir hafta sonu mu?*

Komik, buna katıldığımı hatırlamıyorum ama tartışmıyorum. Burada değil.

Bu yüzden gülümsüyorum. Ya da en azından gülümsemeye benzeyen bir şey yapıyorum. Koltuğuma yaslanıp, kabul ediyormuş gibi başımı sallıyorum, oysa tırnaklarım kolumun manşetlerine batıyor ve zihnim inişten sonra yapabileceğim seçenekleri şimdiden gözden geçiriyor.

Tekerlekler yere değdiğinde, çenemi o kadar uzun süre sıkışım ki ağrımaya başlar.

Uçaktan inerken Frank'in eli belimin alt kısmına dokunuyor, bu dokunuşun bana güven vermesi ya da kendimi özel hissettirmesi gerekiyor. Ama öyle olmuyor.

Camın arkasından ağaçların bulanık bir şekilde geçip gitmesini izlerken yolculuk sessiz geçiyor. Yolun bir yerinde Frank, yarın kulüpte yapılacak bir toplantıyla ilgili bir şeylerden bahsetmeye başlıyor. Bu gece geç saatte yediği akşam yemeği, ardından mülk satın alımları ve şehirdeki yeni bir fırsat hakkında belirsiz şeyler.

Doğru zamanlarda başımı sallıyorum, bir iki kez gülümsüyorum, ama kafam çok uzaklarda. Bir şey içimden çıkmaya çalışıyor ve onu ne kadar görmezden gelirsem, o kadar beni yiyip bitiriyor.

"Önce benim evime uğrayalım," diyor, sanki çoktan karar verilmiş gibi. "Sonra seni bırakırım."

Gözlerimi kırıştıırıp ona dönüyorum. "İşim var."

"Biliyorum," diyor, kalbimin atışını hızlandıracak kadar gülümsüyor. "Yetişirsin. Çabuk olacağım."

Arabayı garaj yoluna sürdüğümüzde, güneş tepemizde yükselmiş ve ben günlerdir uyumamış gibi hissediyorum. Frank, şoförün elini uzatmasına bile fırsat vermeden kapıyı benim için açıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sanki eski bir romantik filmin kahramanı gibi elini uzatıyor. Elini tutmuyorum, rol yapmak için çok yorgunum.

"İyi misin?" diye soruyor, beni biraz fazla yakından izleyerek. Başımı sallıyorum. "Sadece yorgunum."

Gülümsemesi sıcak ve tanıdık, eskiden beni etkileyen türden bir gülümseme. Birinin seni istemiyormuş gibi davranmadığını görmemiş olsaydım, yine etkileyebilecek türden bir gülümseme.

Frank'in evi geçen seferki kadar tertemiz ve aynı derecede boşucu.

"Uzun sürmez," diyor, ön kapının kilidini açıp sanki ben burada değilmişim gibi beni içeriye yönlendiriyor. "Ofiste kısa bir toplantı var. Sonra seni işe hazırlanabilmen için geri götüreceğim."

Gözlerimi kırıyorum. "Beni doğrudan eve götüreceğini söylemiştin."

"Tamam, birazdan yaparım." Omzunun üzerinden gülümsedi. "Uzanmak istersen misafir odası hazır. Koridorun sağındaki ilk kapı."

Uzanmak mı? Tabii, çünkü bu çok sıradan bir şey. Çok normal.

"İhtiyacın varsa biraz uyu," diye ekler, çoktan ofisine doğru dönmüşken. "Komodinde telefon şarj aleti var."

Tabii ki vardır.

Ve bir anda, ortadan kaybolur.

Koridora doğru ilerlerim, her adım bir öncekinden daha ağırdır ve oturmadan önce telefonumu şarj etmeye başlarım. Yeni mesaj yok. Cevapsız arama yok. Bu biraz garip. En azından Sarah için.

Yatağın kenarına oturup, sanki bana ne halt ettiğimi söyleyecekmiş gibi ekrana bakıyorum. Siyah camda yansımam bana bakıyor ve Sarah'nın adını tuşluyorum, bir kez çalıyor ve sonra doğrudan sesli mesaja geçiyor.

Kaba!

Mesaj bırakmıyorum, sadece aptal gibi ekrana bakıp, benim neyim var diye merak ediyorum. Neden geldim, neden kaldım? Neden kendime yalan söylüyorum ve bu tam olarak görüldüğü gibi değil?

Frank yanlış bir şey yapmadı. Teknik olarak değil. Ama onda beni rahatsız etmeye başlayan bir şey var.

Başparmağımın etrafındaki deriyi kopararak ne kadar süre orada oturduğumu bilmiyorum, sonra birdenbire bir düşünce yüzüme bir tokat gibi çarptı. Neden burada oturduğumu bilmiyorum, gitmek istiyorum.

Birisi sana karşı sadece iyi davranmışken, nasıl kaba davranmadan uzaklaşabilirsin ki? Son zamanlarda biraz ısrarcıydı, evet. Sadece ilgiden daha fazlasını hissettiren bir yoğunlukla. Ama yine de, o hep sabit kaldı. Onu ambulansın arkasında yolculuk yaptığım geceden beri tanıyorum ve o zamandan beri benim için her zaman yanımda oldu. Ve şimdi buradayım, onun evinde, penceresinden dışarı bakıyorum ve veda etmeden nasıl gizlice çıkabileceğimi planlıyorum.

Neyim var benim?

Henüz gitmemiş olmamın tek nedeni, ona hiçbir yere gitmeyeceğimizi söylemek istemem. Onu o şekilde sevmediğimi. Bu her neyse, sona ermesi gerektiğini.

Telefonumu alıp Sarah'ya kısa bir mesaj atıyorum.

Ben: Bu akşam işte mi takılacağız, yoksa senin evinde mi?

Mesaj gönderiliyor, ama garip bir gecikme oluyor — "teslim edildi" yazısı nihayet belirmeden önce sadece dönen bir daire görünüyor. Telefonumun titremesi tam bir dakika sürüyor, bu onun için alışılmadık bir durum.

Sarah: Yarın benim evimde, tabii beni yine ortadan kaybolmazsan.
Birden ortadan kayboldun.

İyi misin?

Harika.

Pencereye doğru ilerleyip iki parmağımla perdeyi aralayıp garaj yoluna bakıyorum. Onun sesini

alt kattan geliyor, yani ne tür *bir toplantı* yapıyorsa, hâlâ bitmemiş.

Frank'in sesi yine yukarıya geliyor, muhtemelen başka bir telefon görüşmesi yapıyor, sanki benim rol almayı hiç kabul etmediğim bir filmin karakterleriymişiz gibi başka bir sürpriz planlıyor.

Çıkarken aynada kendi yansımanı görüyorum. Sakin görünüyorum, ama bu bir yalan. İçimde bir heyecan var. Bir şey kırılmak üzereyken ortaya çıkan o kırılma gerginlik.

Telefonumu sıkıca elime sıkıştırarak odadan bir hayalet gibi çıkıyorum. Frank'in sesi koridorun sonundaki ofisinden hafifçe duyulurken kalbim boğazımda atıyor. Neden birdenbire böyle hissettiğimi bilmiyorum. Sanki nezaketle sarılmış bir tuzak gibi. Ama öyle hissediyorum.

Nefesim kesik kesik, parmaklarım kapı koluna dokunurken kapıya doğru ilerliyorum.

"—O yararlı," diyor Frank, sesini alçak tutarak. Hâlâ o çekiciliği var, ama artık farklı.

Başka bir erkek sesi "Yararlı olmak güvenilir olmak anlamına gelmez. Tekrar kaçmayacağından emin misin?" diye cevap verince tekrar donup kalıyorum.

Ciğerlerim çalışmayı durduruyor.

Frank gülüyor. Yüksek sesle değil, ama midemi bulandırmaya yetiyor.

"O hiçbir yere gitmiyor, ona anlattığım hikayeye çok kapılmış durumda. Hâlâ bunun bizimle ilgili olduğunu düşünüyor."

Biz mi? Benden mi bahsediyor?

"Yani, dikkatini dağıttığında iyi bir kız oluyor. Yeterince sabırlı davrandım."

"Yumuşamadığından emin misin?" Diğeri diyor. "Yatırımımı koruyorum."

Anlam veremeyecek kadar hızlı gelen, uyuşuk, mesafeli bir tür dehşet bedenimi kaplar. Omurgamdan bir titreme geçer.

Yatırım mı? Ne halt ediyorsun sen?

"Sence o bunlara değer mi?" diye sorar adam.

Frank tekrar güler.

"O kendi değerinin farkında bile değil." Bir duraklama olur. "Cali'de olanlardan sonra değil. Kahretsin, o geceyi zar zor hatırlıyor."

Kanım donar ve sözler bana bir tokat gibi çarpar — keskin ve ani, ve bir şekilde... tanıdık? Vücudumdaki her sinir, sanki suya atılmışım gibi donar. Hava çok yoğundur. Sessizlik birdenbire çok gürültülü hale gelir.

Ama Frank devam ediyor.

"Kulüp bir paravan, şimdilik işe yaramak zorunda."

Ne dediğini anlamıyorum, ama sanki bu şimdiye kadar duyduğum en acımasız şey değilmiş gibi, benim hakkımda konuşmuyormuş gibi davranacağım.

Sesi tekrar yükseliyor, artık umursamaz bir şekilde. "Burası bir koz olarak düşünülmüştü. Ve o, tanıdığım iyi kız gibi, doğruca buraya geri döndü."

Ardından gelen kahkaha içimdeki bir şeyi parçaladı. Sonra, karşıdaki adamın gerçekten anladığından emin olmak istercesine, aynı lanet sakinlikle "En kötü ihtimalle," dedi, "İlk seferki gibi ihtiyacım olanı alacağım. O zaman hatırlamadı, şimdi de hatırlamayacak."

Sözler yankılanıyor, ama beni parçalayan sözler değil. Onun bunları söyleme şekli. Ve birdenbire... Koku yine burnuma geliyor. Çamaşır suyu, ucuz kolonya ve kan. O motel koridoruna geri döndüm ve floresan ışıklar yanıp sönüyor. Zemin yapış yapış ve bacaklarım çok zayıf.

Sonra birden ellerimi hissettim ve eski sevgilimin yüzünü gördüm, ölü gözleri ve özür dolu ağzı, ama bu sefer bağıırıyordu.

"Bırak beni, çekil lan..." Kendi sesim çığlık atıyor ve bir tokatla kesiliyor.

Sonra bir erkek sesi duyuldu. Soğuk ve kesin bir ses.

"O artık benim. Bitti."

Tek gördüğüm, elinde bir kağıt parçası olan altın bir bilezik ve eski sevgilime dişlerini göstererek onu uzattığı an.

Her şey çok hızlı geliyor. Kalem kağıda değdiği sesi ve bir tür anlaşma yapıldığını hatırlıyorum. Anlaşmayı el sıkışarak onaylıyorlar, ama neydi bu?

Sonra, tanımadığım bir odada, kanlar içinde ve başım dönerek yerde yatıyorum, sürünmeye çalışıyorum. Ve biri diyor ki: "Hiçbir şey hatırlamayacak."

Hiçbir şey hatırlamayacak.

Sadece onu temizle."

Sonra hiçbir şey.

Birdenbire kendime geliyorum ve Frank'in evindeyim, nefesim boğazımda sıkışmış durumda. Elim duvarda, oraya koyduğumu bile hatırlamıyorum.

Parmaklarım yumruk haline geliyor ve o hala diğer odada sanki her şey normalmiş gibi konuşuyor.

Görüşüm daralıyor ama geri kalanını duymuyorum. Duymak da istemiyorum. Zaten kapıdan uzaklaşıyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulaklarımda yankılanıyor gibi. Sanırım kusacağım.

Koridorda sendeleyerek ilerlerim ve nefesimi toparlamak için misafir odasına geri çekilirim.

Siktir. Siktir. Siktir.

Göğsüm çok sıkışık, sanki kaburgalarım dikenli telle sarılmış ve duvarlar üzerime doğru geliyor. Bir an sonra ya çığlık atacağım ya da kusacağım. Belki ikisi birden.

Bir daha asla o kız olmayacağıma kendime söz verdim. Bekleyen kız. Güvenli oynayan kız. Sessizliği hayatta kalmak için bir araç haline gelene kadar bir erkeğin içgüdülerini bastırmasına izin veren kız.

Benden mi yoksa başkalarından mı bahsettiğini bilmiyorum, ama umurumda değil.

Bir daha asla.

Frank gibi birinin hikayemi yeniden yazmasına izin vermektense, lanet olası dünyayı yakmayı tercih ederim.

Uslu durdum. Vücudum çığlık atarken gülümsedim ve başımı salladım. Başkasının fantezisine sığacak kadar küçüldüm ve bir daha kendimi o kadar küçültmeyeceğime yemin ettim.

Şimdi anladım. Şimdi bu hissin ne olduğunu hatırladım. Bu öfke. Derimin altında kaşınan bu his. Artık korku değil, içimde uyanmakta olan bir şeyin çatırdayan statik elektriği.

O kadar derine gömülmüştü ki, pençeleri olduğunu unutmuştum.

Hızla hareket ederek kapıdan çıkıp koridora doğru ilerliyorum. Kendimi tereddüt etmeye bırakmıyorum, nefesimin kesilmesine ya da kalp atışlarımda yavaşlamasına izin vermiyorum. Sadece ilerliyorum.

Dışarıda hava beklediğimden daha soğuk, ayaklarım taş basamaklara basarken rüzgar kolumun kenarlarını ısıyor. Rüzgar yanaklarımı kesiyor

yanaklarımdan keskin bir şekilde geçiyor, ama durmuyorum.

Geçerken kapılar yavaş mekanik bir gıcırtı ile açılıyor, içeri girer girmez sanki günlerdir nefesimi tutmuşum gibi nefes veriyorum. Sokağın sonuna gelip köşeyi dönene kadar yürümeye devam ediyorum.

İÇERİDE, bar zaten oldukça kalabalık. Sarah, tezgahın arkasında, kendine özgü topuz saçıyla, iki örgü saçını, "dalga geçersen, sonunu görürsün" diyen bir büyü gibi birbirine bağlamış. Bir eliyle şişeyi çevirip, diğer eliyle musluğu dürtüyor, tam o sırada köşedeki bir adam dirseğiyle onu neredeyse yere seriyor.

Hiç tereddüt etmeden adama sert bir bakış atıp, "Bunu bir daha yaparsan, ciğerini çanta gibi takarım" diye tıslar.

Sonra beni görür ve yüzü birden aydınlanır. "Oh, şükürler olsun. Bir kripto kardeşim daha olsaydı, tören ateşi yakıp ormana kaçacaktım."

Kuru bir kahkaha attım ve barın arkasına geçtim, bana attığı önlüğü yakaladım.

"Bana bir not bırakmalıydın," diye mırıldanıyorum. "Ya da kan izi."

"Duman işareti düşünüyordum. Belki limonlarla şifreli bir mesaj."

Harekete geçtiğim anda — bardakları istiflerken, tezgahı silerken, dirseklerden ve tavlama cümlelerinden kaçarken — kafamdaki gürültü birazcık azalır.

Sonraki birkaç saat, ritim hakim olunca bulanıklaşır. Bahşişlerimi ikiye katlamak için yeterince flört ederim ve göz kırpmayı kişilik özelliği sanan her erkeği kaçınırım. Ve tüm bunlar olurken, saatime bakmaya devam ederim.

Saat on buçuk olduğunda, gömleğim narenciye ve pişmanlık kokuyordu. Sarah, iki shot bardağıyla yanıma kaydı ve "Dök yoksa yemin ederim şampuanına büyü yaparım" diyen bir bakış attı.

"Neredeydin, söyleyecek misin?" diyor, bana bir shot uzattı, "yoksa ölülerini çağırman mı gerekecek?"

İç çekiyorum. "Geçici delilik iddiasında bulunabilir miyim?"

"Ne istersen onu savunabilirsin. Yine de senin palavra attığını biliyorum."

Kadehlerimizi tokuşturup içkiyi bir dikişte içiyoruz ve bu içki beni yeniden insan yapmaya yetecek kadar yakıyor.

"Tamam," diyorum. "Frank beni akşam yemeği için Taos'a uçurdu." Sarah sanki ona tokat atmışım gibi başını sarsıyor. "Ne yaptın?"

"Sadece akşam yemeği içindi," diyorum çabucak, "ama geceyi orada geçirdim." Gözleri kısılır. "Geceyi orada mı geçirdin? Anı..."

"Hiçbir şey olmadı," diye araya giriyorum. "En azından, öyle olduğunu sanmıyorum. Çok yorgundum. Masada bayıldığımı ve beni uçağa bindirmek istemediğini söyledi."

"Tamam ama... sana ilaç vermediğinden emin miyiz, yoksa seni büyüleyip bayılttı mı?"

"Bilmiyorum." Sesim alçalır. "Beni en çok karıştıran kısım da bu."

Baskı yapmıyor. Sadece en iyi arkadaşının sana bakabileceği türden bir bakışla beni sabitliyor — sanki sana tokat atmak istesem bile ben buradayım diyen bir bakış.

"Peki, dövmele seks tanrısı ne oldu?" Sonunda, sanki hiçbir şey olmamış gibi içkisini yudumlarırken sorar.

Gözlerimi kırıyorum. "Steven mi?"

"Bana bahsetmediğin başka biri yoksa tabii. O zaman sinirlenirim ve benimkini nerede bulabileceğimi söylemeni isterim. İntikamla şekillendirilmiş çene hattı ve kevlar'ı bile yakabilecek bakışları olan adam. Bilirsin, o Steven."

Gülüşüm biraz fazla hızlı ve titrek çıkıyor. "Tanrım."

Sarah sadece sırtıyor. "Ne? Kör değilim. Adam deri giysiler içinde çok çekici görünüyor. Eminim seks sırasında yanlış bir şey söylersen, seni cezalandırır ve bir şekilde bunu senin fikrinmiş gibi gösterir."

Bardağıma burnumu çekerek güldüm. "Bu yanlış değil."

"Lütfen bana onun kötü biri olduğunu söyle."

"O berbat biri."

"Ugh, şükürler olsun."

Gülümsüyorum, ama çok kolay kayboluyor. "O... yoğun. Ve tehlikeli. Beni ya son yemeğiymişim ya da ortadan kaldırılması gereken bir tehditmişim gibi izliyor. Bazen ikisi birden. Ve ne zaman yalan söyleyeceğimi çok iyi anlıyor."

Sarah mırıldanıyor. "Vahşi gibi." "Öyle."

"Ama?" diye soruyor.

İç çekiyorum, tırnağımı bardağın kenarında gezdiriyorum. "Ama sanırım Frank'ten daha çok ona güveniyorum."

Sarah gözlerini kırptırır. "Yine de... Frank'le uçtun."

"Evet," diye mırıldanırım. "Biliyorum."

"Sana söylemiştim" demiyor. Sadece kolunu koluma yaslıyor, sadece onun yapabileceği şekilde sessiz ve sağlam.

"Onunla bitti mi?" diye sorar yumuşak bir sesle.

"Sanırım bittim," diye iç çekiyorum. "Sadece... buna inanmak istemedim. Her şeyi çok mantıklı gösterir. Sanki söylediklerimi unutan ve hiç kabul etmediğim bir konuşmanın iki adım gerisinde kalan benmişim gibi."

"Evet," diyor. "Buna manipülasyon denir, bebeğim."

Cevap veremeden, bir adam bara sendeleyerek gelir, on dolarlık banknotu VIP kartıymış gibi sallayarak müziğin sesini bastırmaya çalışır, "İki Jäger alabilir miyim..."

Sarah göz teması bile kesmiyor. "En iyi arkadaşım Devin'le sohbet ediyorum," diyor sakın bir şekilde, sanki küçük bir çocuğa bir şey açıklıyormuş gibi. "Görüyor musun? Konuşmamızı görüyor musun?" Aramızda bir tören yönetir gibi eliyle işaret ediyor. "Bu kutsal bir şey. Kızlar kodu iş başında. Çok ince bir buz üzerinde yürüyorsun dostum."

Devin tereddüt eder ve yavaşça faturayı indirir. "Oh. Uh. Tamam."

Gözlerini kısar. "Sana Jäger ikram edecek bir kadın gibi mi görünüyorum, yoksa seni bu bardan sonsuza kadar kovmak üzere olan bir kadın gibi mi?"

Devin, sanki ruhunu parçalamakla tehdit etmiş gibi geri çekilir. "Sorun değil. Daha sonra tekrar gelirim."

"Öyle yap," der tatlı bir sesle, bana dönerek. "Neyse, nerede kalmıştık? Evet, cinayet aşkı. Boynunda Yunan sütunları gibi damarlar var."

Yunan sütunları gibi. Bu nasıl bir şey?"

Ona bakarak gözlerimi kırıştırdım. "Tanrım."

"Ne?" Omuz silkiyor. "Kızların cinayet tutkusu hakkındaki konuşmalarını bölmezsin. Bu bir kural. Gerekirse dövme yaptırırım."

"Sen delisin."

"İlaç almıyorum," diye düzeltir. "Ve gayet iyiyim."

İçkimi yudumlarken gülüyorum. "Jäger yüzünden bir adamı tehdit ettin."

"Evet, yaptım. Ve yine yaparım." Sırıttırıyor. "Ayrıca, Jäger mi? Bu ekonomide mi?"

Kafamı sallıyorum. "Tanrım, seni özledim."

"Tabii ki özledin. Ben çok keyifli biriyim. Şimdi bana Steven'dan ve seri katil gözleriyle seni nasıl soyduğundan bahset," diyor, çenesini eline dayayarak, gözleri tehlikeli bir merakla parıldıyor.

İçkimi yavaşça yudumladım, ama bu da işe yaramadı.

"Bana sanki beni altı farklı şekilde sikmiş gibi bakıyor," diyorum sonunda, sesim alçak. "Beni tezgahın üzerine eğip eğmeyeceğine ya da karanlık bir sokağa sürükleyip yalvartıp yalvartmayacağına karar veriyormuş gibi."

Sarah gerçekten inliyor. "Tamam, hanımefendi. Devam edin."

"Ve bu sadece bakışları değil," diye devam ediyorum, gözlerim artık odaklanmamış durumda, çünkü bunu düşünmeye başladığım anda oyun biter. "Konuşma şekli. Sakin. Soğukkanlı. Kendini toplu. Ama müstehcen. Şeytan bile utanacak kadar müstehcen."

Sarah kaşlarını kaldırır, sanki kilisedeymişiz gibi bar peçetesiyle kendini yelpazeler. "Bu iş yerinde güvenli mi?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Hiçbir şey için uygun değil. Bu adam ağzıma tükürdü."

Sanki kundakçılık itiraf etmişim gibi nefesini keser. "Kes sesini ."

"Onun için süründüm, Sarah," diye tıslıyorum. "Gönüllü olarak.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde."

Sarah, saygı dolu bir dehşetle gözlerini kocaman açarak bara tekrar vurur. "Son ilişkide seks sırasında göz teması bile kurmamıştı, ama bu adam seni dizlerinin üzerine çökertmiş mi? Şu anda benim ıslak rüyalarımı yaşıyorsun. FOMO yaşıyorum. Bak, resmen tüylerim diken diken oldu."

Sanki bu onun haklı olduğunu kanıtlarmış gibi kolunu yüzüme uzatır ve evet, ikimiz de kendimizi kaybederiz.

"Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Bana baktı ve 'Ben söylemeden boşalamazsın' dedi, sonra intikam almış gibi beni becerdi."

Çığlık attı. "Bu yasal mı ki?!"

"Olmamalı," diye mırıldanıyorum. "Uyluklarım o kadar titriyordu ki kendi adımları bile unuttum."

"Tanrım, Ani."

Sanki bir aşk hikayesine tanık oluyormuş gibi elini kalbine bastırır. "Bana, öldürücü aşkının tam zamanlı bir dominatrix olduğunu, tanrısal bir penisi ve olimpik düzeyde bir dayanıklılığı olduğunu mu söylüyorsun?"

Yavaşça başımı sallarım, "Sanki babamın sorunları 1,90 boyunda ve siyah giyinen biriymiş gibi."

Alnını tezgaha dayayarak inler. "Ben de bir tane istiyorum. Hayaletin beni takip etsin ve bu adam hakkında yatmadan önce hikayeler anlatsın istiyorum."

Suyumu yudumluyorum. "Bana *iyi kız* dedi ve ben neredeyse öfkeyle orgazm oldum."

"Uzanmam gerek."

Biri dikkatimizi çekmeye çalışıyor — bir adam kredi kartını sallayıp votka soda diyor — ve Sarah hiç tereddüt etmeden ona ölümcül bir bakış atıyor.

"Duygusal destek fahişemle bir işin ortasında olduğumu görmüyor musun? GERİ ÇEKİL."

Adam, binlerce eski kız arkadaşının öfkesini hissetmiş gibi ortadan kaybolur.

Ona göz kırpıyorum. "Evet, deli."

Omuzlarını silkiyor. "Sen süründün, Ani. Arkadaşlık sözleşmesi saygı gerektirir."

Gözlerimi o kadar sert çeviriyorum ki, yerlerinden fırlamamalarına şaşıyorum. "Tamam, ikimiz de hala işteyiz ve ben iki tekila shot daha içtikten sonra tekrar yüksek sesle 'efendim' diyeceğim, o yüzden yapmayalım."

"Tanrı korusun." Bardan bir limon dilimi alır ve çöp kutusuna atar. "İşe dön, sürtük."

O yedi numaralı masaya bir tur bira götürürken, ben de bir müşterinin hesabını kapatırken harekete geçiyoruz. Bu mekanik ve kolay bir hareket,

sadece yazın yoğun dönemlerinde ve tatil hafta sonlarında yan yana kan ter içinde çalışarak kazanabileceğiniz türden bir ritim.

Son döküntüyü silerken ve bahşış vermek kendisini çekici kıldığını düşünen bir adamdan katlanmış yirmi doları cebime koyarken, parmaklarım çoktan arka cebime doğru seğirmeye başlamıştı.

Telefonumu çıkarıp bakıyorum ve şu anda bana anında endişe veren tüm mesajları not ediyorum.

Omzumun üzerinden Sarah'ya bakıyorum, yine Devin'e alaycı sözler söylüyor.

■

BİLİNMEYEN: Başkalarının kapılarının arkasında çok cesursun. Yalnızken ne kadar cesur olduğunu görelim bakalım.

■

FRANK: Planlarımız olduğunu yemin edebilirim. İşin bittiğinde haber ver.

■

STEVEN: Ani. Lanet olası telefonuna bak.

Steven'ın evinden ayrıldığımdan beri onunla konuşmadım. O, kulaklarımdan silemediğim şeyler söyledi, ben de geri alamayacağım şeyler söyledim.

Ama yine de... cevap vermek istediğim kişi o ve bu durumu daha da kötüleştiriyor, çünkü Frank'e mesaj atarsam, onun oyununa gelmiş olurum. Steven'a mesaj atarsam, onu tekrar hayatıma sokmuş olurum.

Ve hiçbir şey yapmazsam, patlayacağım. Başparmağım Steven'ın isminin üzerinde duruyor, ama telefonu cebime sokup çalışmaya devam ediyorum.

Bilinmeyen numaralar ise her zamanki gibi aynı boktan durum. O yüzden her zamanki gibi davranıp cevap vermiyorum. Sadece orada oturup, aptalca bir şey yapmamak için yumruklarımı sıkıp duruyorum.

"Selam." Sarah barın üzerinden eğilir ve parmaklarını yüzümün yanında şıklatır. "İyi misin, yoksa cinayet mi planlıyoruz? Ölümsüzsen bir kez göz kırp."

Nefes alıp başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece yorgunum."

Bu sadece kısmen doğru. Yorgunum — kemiklerime kadar, ruhuma kadar, duygusal olarak kurumuş bir yorgunluk — ama çoğunlukla, geri dönmeden önce buradan

buradan gitmem gerekiyor. Onu bu işe karıştıramam, bu güvenli değil.

On dakika erken çıkıyorum ve Sarah'ya kramp girdiğini söylüyorum, ki bu hem yalan hem de değil. O, sanki biliyor gibi gözlerini kısıyor ama konuyu kapatıyor. Sadece eve vardığımda ona mesaj atmamı söylüyor ve bize brunch ısmarlayacağına dair söz vermeden hiçbir erkeğin peşinden koşmamamı hatırlatıyor.

Sahte bir gülümsemeyle arka kapıyı açtım ve sokağına çıkmadan önce Uber'i çağırdım. Dışarı çıktığımda araba çoktan bekliyordu.

Markası ve plakası mesajda yazanlarla aynı, bu yüzden kapıyı açıp içeri giriyorum ve araba hareket etmeye başladığında gerekenden daha sert bir şekilde kapıyı kapatıyorum.

31

“IF THEY SAY THEY’RE DONE WITH YOU...”
(WATCH WHAT THEY DO WHEN SOMEONE
ELSE TOUCHES YOU.)

Ani

Telefonuma bakıyorum, Sarah'ya erken ayrıldığım için özür dilediğim mesajı gönderdiğimi iki kez kontrol ediyorum. Bu gece hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor ve bu şoför bir yanlış dönüş yaparsa, kendimi kaldırıma atıp yuvarlanacağım.

"Bu gece biri çok dramatik."

Kanım donuyor ve başım şoför koltuğuna doğru dönüyor. Steven'ın elleri direksiyonda rahatça duruyor, ağzında alaycı bir gülümseme var. Arka aynada gözleri bela dolu.

"Bir araba çaldın," diyorum, sanki en kötü kısmı buymuş gibi.

"Ödünç aldım," diyor sakın bir sesle. "Bir süreliğine ihtiyacı olmayacak birinden."

"Beni takip ediyorsun."

O burun kıvrır. "Sen arabayı çağırdın. Ben sadece dakikim."

Aynadan ona sert bir bakış attım, ama araba çoktan hareket etmişti ve sürüş sırasında kapıyı açmanın iyi bir fikir olmadığını biliyordum. *Yine de bunu ciddi olarak düşünüyordum.*

"Senden nefret
ediyorum," diye
mırıldanıyorum. "Daha
iyi yalan söyle."

Ardından gelen sessizlik huzur verici değil. Araba yavaşlayıp durduğuunda, ben kapı koluna uzanmışken o ekliyor: "Kızgınlığını yitirdin mi? Yoksa seni yukarı sürükleyip kızgınlığını gidermem mi gerekiyor?"

Bana neye mal olacağını bilerek cevap vermeden kapıyı çarpıyorum. Umurumda değil. O da hemen arkamdan geliyor ama ben beklemiyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, anahtarlar elimde titriyor ama bunun öfkeden mi yoksa adrenalin yüzünden mi olduğunu bilmiyorum. Kapıyı açtığımda nefes nefeseyim ve terliyorum. Kendime yapacak bir şey bulmak için doğruca mutfağa gidiyorum.

Kilit arkamda klik sesi çıkarır. "Telefonuna cevap vermiyordun." Arkanı dönmezsin.

"Belki de seninle konuşmak istemediğim içindir."

Arkamda hareket ettiğini duyuyorum. "Neredeydin?"

"Bunu bana sorma hakkın yok," diye terslenerek ona dönüyorum. "Ne yani, şimdi ortaya çıkıp bekçi köpeği mi oynayacaksın?"

Onu geçip, sanki patlamak üzere değilmişim gibi davranarak doğrudan lavaboya yöneliyorum. Musluğu açtığımda gıcırıyor, ellerimi şiddet için kullanmadan önce ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor. Ya da daha kötüsü, yalvarmak için.

Konuşurken ona bakmıyorum.

"Sen her zaman bu kadar müdahaleci misin, yoksa ben sadece senin en sevdiğin küçük projen miyim?"

Hiçbir şey söylemiyor, ama arkamda durduğunu hissediyorum. O kadar yakın ki, omurgam dikleşiyor ve ağzım kuruyor. "Sana yumuşaklık borçlu değilim. Sana *hiçbir şey* borçlu değilim. Ama sen hala benim."

Ve birdenbire, keskin ve hain bir şey göğsümde çatladı. Benim derimin altına girip, oraya aitmiş gibi yerleşmesinden nefret ediyorum. Neden kızgın olduğumu neredeyse unutuyordum. *Neredeyse*.

"Ondan uzak durmanı söylemiştim."

Anahtar çevrilir. Ona dönerek, "Bana bir şey söyleyemezsin" derim.

Çenesi sıkılır. "Kaçtın, Ani. Yine."

Ve bu söz çok derinden vurur. Bu konuda haklıdır.

Tezgahın kenarından yavaşça kalkar, her hareketi kasıtlıdır. "Ne dedi?" Ona sertçe bakarım. "Neden? Yine yarı doğru bir şeye çevirebilmek için mi?" "Sır saklayan ben değilim."

"Siktir git."

Sırtım lavabonun kenarına çarptığında bana yaklaşır ve ben kendimi tutabilmek için iki elimi arkama dayarım. Soğuk hava, öfke ve amımı titretmeye yetecek kadar karanlık bir şey kokuyor.

"Sana dokundu mu?" Steven'in sesi alçalır.

"Tanrım, ciddi misin?"

Gözleri, ikinci bir deri gibi giydiği okunamaz bir dinginlikle, ateş ve şiddetle doludur.

"Sana dokundu mu?"

Bütün vücudum bir anda ısınır, sonra soğur. Yumruklarım sıkılır, amım ise onun ilgisini çekmek için zonklar. Göğsüne sertçe vururum. "Ne fark eder ki?"

Bu aptalca bir soru çünkü ikimiz de cevabı biliyoruz.

Elini hızla kaldırıp, bir darbe daha vurmadan bileğimi yakaladı. Sanki izin vermedikçe hiçbir yere gidemeyeceğimi hatırlatır gibi beni orada tuttu. Ve lanet olsun, bu beni korkutmalıydı. Ama tek yaptığı, uyluklarımı birbirine sıkıştırmak oldu.

Hissedebiliyorum. Sanki yanlış bağlanmışım gibi bacaklarımın arasında yavaşça, utanç verici bir zonklama oluşuyor. Ya da sadece ona karşı sert bir bağım var.

Sesi tek başına bir tehdit. "Çünkü eğer yaptıysa, daha yavaş ölür."

Gülüyorum, ama şaka yapmadığını hissediyorum. "Oyun oynayan tek kişi Frank değilmiş, anlıyorum."

Elini sıkarak, ben onun avucunda erimiyormuş gibi davranırken bile kontrolün hala onda olduğunu hatırlatıyor.

"Ne duydun?"

Yalan söylemeliyim. Bunun yerine, gözlerine bakıyorum. "Neden zaten bildiğin şeyi bana söylemiyorsun? Görünüşe göre tüm cevapları biliyorsun."

Sanki öfkesini kaybetmemek için çaballıyor gibi göğsünden yavaşça nefes verir. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

Sözleri omurgamı sarar ve sıkıştırır. İstemediğim ona yaklaşmamdan nefret ediyorum. Daha fazlasını istiyorum — daha fazla gerçeği, daha fazla yalanı,

daha fazla onu istiyorum.

"O zaman bir şey söyle, Steven. Herhangi bir şey. Bana gerçek bir şey söyle."

Bana, çözemeyeceği bir sorunmuşum gibi bakıyor ve bir saniye sonra ya cevabı zorla alacağı ya da her şeyi yakıp kül edeceği belli.

"Sana yalan söylemek istemiyorum."

Sözler yumuşak bir şekilde vuruyor ve ben hala onları hissediyorum. İçimde, onun zaten bildiğim gibi bir kötü adam olmadığını aptalca ummaya devam eden kısımda. Zorlukla yutkunuyorum, ama boğazımda bir kıymık gibi takılıyor.

"Ama sen de bana gerçeği söylemek istemiyorsun."

Sessizlik. Tabii ki.

Bileğimi kurtarıp dönerek bulabildiğim ilk şeyi, postamı kapıyorum. Onu mutfağın diğer ucuna fırlatıyorum ve buzdolabına çarptıktan sonra acınası bir şekilde yere düşüyor.

O anda harekete geçer. Bir saniye önce yalnızdım, bir saniye sonra kolu belime dolanır ve beni hiç seçim şansım yokmuş gibi göğsüne doğru çeker. Diğer eli saçlarıma gömülür, omurgamı kavisli hale getirecek kadar çeker ve tüm vücudum beni yine ele verir. Islanmışım ve o kadar gerginim ki kopacakmışım gibi.

Onun tutuşunda kıvrılıyorum, dişlerimi gösteriyorum. "Bırak beni..."

"Benden nefret etmek mi istiyorsun?" diye boynuma doğru homurdanıyor. "İyi.

Nefret et."

Sonra ağzı tenime değiyor, beni ısırtıyor ve ben onun için eriyorum. Gururum hayır diye bağırırsa da vücudum evet diyor. Şu anda o kadar sinirli ve azgınım ki, hangisini daha çok istediğimi bilmiyorum. Kavgayı mı, onu mu?

"Gerçeği mi istiyorsun?" Sesi alçalıyor ve bu beni mahvetmek için. "Gözlerimi her kapattığımda seni sikmeyi düşünüyorum. Hayatımın geri kalanını senin içinde geçirebilirim ve yine de yetmez. Seni dizlerinin üzerine çökertip, onun adını neden yüksek sesle söylediğini unutturmaya düşünüyorum."

Yaklaşıyor, nefesimi kesiyor. "Sadece onu unutana kadar değil, tek bildiğin şey ben olana kadar. Ellerim. Sesim. Ağzındaki lanet olası adım."

Hareket etmeliyim ya da bir şey yapmalıyım. Ama tek yapabildiğim orada durup yanmak. Eli aşağı kaymaya başladığı anda bacaklarım titriyor ve parmakları, sanki kafasında binlerce kez yapmış gibi, kot pantolonumun bel kısmının altına kayıyor.

Tanrım, yardım et bana... O, hayatta kalabileceğin türden bir adam değil. O, boğulmayı seçeceğin türden bir adam. Ve ben bunu seve seve yapacağım.

"Dedektifçilik oynamakla o kadar meşgulsün ki, beni çoktan seçtiğini fark etmiyorsun."

"Ben seçmedim..."

"Sen evindesin."

Beni döndürüp tezgahın üzerine kaldırıyor ve ağzını ağızma çarpıyor... ve bu yıkıcı bir şey. Metal ve öfke tadı alıyorum, istememem gereken ama istediğim her şeyi.

Gömleğimi başımdan yırtıp çıkarır.

"Hala bana yalan söyleyebileceğini mi sanıyorsun?" diye tıslar, parmakları sırtımdan aşağı doğru kayarken, sanki olacakların lanet bir vaadi gibi. Tırnaklarımı göğsüne geçiririm, iz bırakacak kadar sertçe. "Hala kontrolün sende olduğunu mu sanıyorsun?"

Gözleri ateşle parlar, sonra dizlerinin üzerine çöker. Bunda saygı dolu bir yan yoktur, yumuşaklık yoktur, duraklama yoktur. Sadece açlık vardır. Elleri tek bir acımasız hareketle kot pantolonumu aşağı çekerken, bakışlarında soğuk, acımasız bir saplantı yanmaktadır.

Sonra külotumu da aşağı çekiyor, sanki onunla sahip olduğu şeyin arasına girmeye cüret etmişler gibi içinden küfrediyor. Ve ben nefes bile alamadan... Üzerime çıkıyor.

Ağzını amıma kilitler, dizlerim titremeye başlayana kadar yarıklarımı yalar. Sonra klitorisimi bulur. Dilini keskin, müstehcen hareketlerle gezdirir, tüm vücudumu kaskatı keser.

"Steven... lanet olsun..." Nefes nefese kalıyorum ve başım geriye düşerken, parmaklarım arkamdaki tezgahın kenarını tutmaya çalışıyor.

O benim amıma inliyor ve kollarının uyluklarımı kavradığını hissediyorum, beni daha da yaklaştırıyor, ben de başka bir şey yapamadan onu kabul ediyorum. Dili daha derine kayıyor, sanki amımın şeklini içten dışa ezberlemek istercesine beni yalıyor.

"Lütfen..."

"Sana o kadar derine girmek istiyorum ki, benden önce sana dokunan tüm erkekleri unut."

Nefesim kesildi. "O zaman beni yalvart."

Gözleri parladı. *Meydan okuma kabul edildi.* Ağzı acımasız bir hassasiyetle bana geri döndü, her santimini emdi, yaladı ve tadını çıkardı. Sanki açlıktan ölüyormuş ve dünyada geriye sadece ben kalmışım gibi beni yuttu.

Vücudum titremeye başlıyor. Sadece iyi hissettiğim için değil, ihtiyaçtan dolayı. Baskıdan. Parçalanmanın acımasız, acı verici çekiminden. Dilini içimde gezdirdiğinde, kendimi biraz daha parçalandığımı hissediyorum. Klitorisimin üzerine her dokunuşu beynimi kısa devre yaptırıyor, düşünemiyorum, nefes alamıyorum, ne için savaştığımı bile hatırlayamıyorum.

Nefes nefeseyim.

Şimdi bir bacağım onun omzuna atılmış durumda ve eli uyluklarımın etrafını kavramış, beni açık tutuyor, çekilmem için bana meydan okuyor.

Hayatım pahasına saçlarını tutuyorum, orgazm hızla yaklaşırken kalçalarımı onun ağzının altında kıvırıyorum. Şiddetli bir his ve biliyorum ki, bırakırsam geri dönemeyeceğim.

Ve tam o anda, tam o anda, o duruyor. "Sakin..."

"Boşalmak mı istiyorsun?" diye soruyor boğuk bir sesle.

Dalga geçiyorsun herhalde. Yardım et...

"O zaman dizlerinin üzerine çök ve bana kime ait olduğunu göster."

"Steven..."

"Diz. Çök. Lanet. Diz. Çök."

Dizlerim yere çarptı ve tam o anda başımı kaldırıp onun üzerimde dikildiğini gördüm. Kemerini çözüyordu, gözleri artık şehvetle değil, başka bir şeyle kararmıştı.

Bu bir ele geçirme.

Ona itaat edecektim. Yemin ederim. Ama bu, hayatımda duyduğum en seksi şeydi. Uyluklarım kaskatı kesildi. Ve tek düşünebildiğim şey şuydu: Belki de onu biraz daha zorlamalıyım. Sadece öfkелendiğinde başka ne yapacağını görmek için.

"Dürüstlük mü istiyorsun?" diyor, kalın, sert ve şimdiden parıldayan sikini çıkararak. "Boğazın kanayana kadar beni emip

boğazın kanayana kadar em, sonra da seni o kadar sert sikip, neden kızgın olduğunu unutacağım."

Saçımı yumruklayıp bakışlarımı kendininkine çevirmeye zorlarken inliyorum. Şu anda onu ne kadar çok istediğimi çok iyi biliyor, piç kurusu. Penisini dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta zonkluyor ve dilimi çıkarıp onu yalamamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. "İşte böyle," diye homurdanıyor, sesi çakıl ve benzin gibi geliyor. "O yaramaz ağzını aç ve dilediğin şeyi al."

Dilim dudaklarımı ayırıyor ve onun penisinin ucu dudaklarıma değdiği anda içimdeki bir şey kırılıyor. Onu ağzımda o kadar çok istiyorum ki, ellerim onun uyluklarını kavradığı yerde titriyor. Dilimin üzerinde onun ağırlığını hissetmek istiyorum. Kullanılmak istiyorum. Sahip olunmak. Silinmek. Kafamda geriye sadece onun adı ve dilimde onun tadı kalana kadar.

Daha derine girdiğinde, penisini boğazımın arkasına çarpar ve ben inlerim, ya da inlemeye çalışırım, ama sadece bir öğürme sesi çıkar.

Eli saçlarımı kıvırıyor, beni istediği yerde tutuyor. "Aferin kızım. Aynen böyle. Siktir, bu en sevdiğim ses."

Yine öğürürüm, penisini boğazımın arkasına çarptığında gözlerim anında yaşarır. Parmaklarım onun uyluklarını tırmalarken, tırnaklarım kaslarına batar.

"İşte böyle," diye homurdanıyor, eli saçlarımı sıkıyor. "Bunu sen istedin, değil mi?"

Boğazım yine sıkışıyor ve onun etrafında boğuluyorum — başımı sallıyorum. Ama geri çekilmiyorum. Sesi beni mahvediyor, hiç bu kadar çok bir şey istemedim.

Ağzımı sanki ona aitmiş gibi sikiyor. Maskaram yanıyor, gözyaşları yanaklarımdan akıyor ve salyama çenemi kaplıyor. Daha önce hiç bu kadar sahip olduğumu ve tamamen mahvoldüğümü hissetmemiştim. Kendimi tamamen güvende hissediyorum —en berbat, en vahşi şekilde.

Hırıldıyor, ağzımı daha sertçe aşağı çekiyor, beni boğuyor.

"Şu haline bak," diye gülümsüyor. "Böyle çok güzelsin. Küçük bir sürtük gibi boğuluyorsun."

Sıkarken bir inilti kaçıyor ve uyluklarımdaki ıslak sıcaklık aşağıya damlıyor — onun için ne kadar deli olduğumun kanıtı gibi ayak bileğime kadar kayıyor.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, kıkırdıyor. "Eminim benim sikimi boğazına kadar soktuğum için çok ıslanmışsındır?" diye tıslıyor, daha derine girerken, sesi tam bir kontrolün göstergesi. "Tanrım, senin pis olduğunu biliyordum ama bu kadar mı?"

Ben tekrar öğürürken, çenemden salya damlarken o inliyor.

"Sen bunun için yaratılmışsın. O güzel ağzınla benim için diz çökmek ve sanki bunun için doğmuşsun gibi her santimini almak için yaratılmışsın."

Başım dönüyor, ciğerlerim yanıyor. Ve umurumda değil, çünkü o haklı. Ağzım ona ait. Her nefesim. Her öğürmem. Yutmaya çalıştığım ama yutamadığım her bozuk ses.

Islak bir sesle çekilir, elini penisine dolayarak acımasız bir hassasiyetle kendini okşar ve ani boşluktan nefes nefese kalıp salya akıtmama rağmen, yumruğu yine saçlarımı sıkar, bakışlarımı yukarı çekerek homurdanır, "Dilini çıkar."

Emri beni derinden etkiler ve çenemi eğip ağzımı açarım. Kendini okşar, gözlerini bana diker, sanki ben bir sunakmışım ve o kırılmak üzereymiş gibi. Ve kırıldığında, boğazından gelen bir hırıltıyla dilimin üzerine sıcak ve kalın bir şekilde boşalır, dudaklarımı, yüzümü ve ruhumun parçalanmış her parçasını damgalar, sanki ben zaten ona aitmişim gibi.

"Siktir," diye homurdanıyor, gözleri beni mahvettiği dağınıklığa sabitlenmiş, çenemden damlayan sıvıyı izliyor, göğsü sert ve hızlı bir şekilde yükseliyor, sanki dizlerimin üzerinde duruşum onu yeniden mahvediyormuş gibi.

"Sen çok iyi bir kızsın," diye mırıldanır, sesi saygı ve yıkımla boğuklaşır. "Hepsini kabul ediyorsun."

Kirpiklerim titrer, gözyaşlarım maskaramın kalıntılarına yapışır. Onun övgüsü beni uyuşturucu gibi etkiler, durduramadan derimin altına sızar. Bacaklarımın arasına yerleşir ve orada kalır.

Aferin sana.

Bu sözler göğsümde yankılanıyor — duymaya can attığımı bile bilmediğim sözler. Ve lanet olsun, onları tekrar hak etmek istiyorum.

Tanrım. Kim bilebilirdi ki?

Bana vermek istediği her şeyi kabul ederim, isterse bir saniye bile düşünmeden ona sürünerek giderim. Bana tekrar öyle seslenmesini sağlayacaksa, yüz kez daha beni bu şekilde kullanmasına izin veririm.

Vücudum hala titriyor, dudaklarım aralık ve eli aşağı kayarken bıraktığı izlerle ıslak, parmakları çenemin altında kıvrılıyor.

"Aç."

Ağzımı açıyorum, çünkü onun dediklerini yapmayacak bir versiyonum yok. Artık yok. Bundan sonra yok. Bu ana aitim. Ona aitim.

Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirerek, boşaldığı sıvıyı yayıyor ve dişlerimin arasına itiyor.

"Yut onu," diye boğuk bir sesle söyler, gözleri benimkilere kilitlenmiştir. "Son damlasına kadar." Ben itaat ederim. Nasıl itaat etmem ki?

Yanaklarım onun başparmağının etrafında çukurlaşır ve tadı dilimin her yerine yayılır.

"Aferin sana," diye fısıldadı. Sesi o kadar alçaktı ki, neredeyse saygı dolu gibiydi.

Ve ben onun için eriyorum.

Sesi fısıltıya düşer. "Şimdi eğil. Seninle işim henüz bitmedi."

Nefesim kesilir ve göz açıp kapayana kadar beni ayağa kaldırır, döndürür ve sanki hak iddia eder gibi beni tezgahın üzerine bastırır. Bu açıkça en sevdiği pozisyon. *Ben de bundan şikayetçi değilim.*

Avuç içlerim soğuk yüzeye tutunmaya çalışırken, kenar kalçalarımı kesiyor. Beni tam sınırdaki tutacak kadar acı ve zevk veriyor.

"Sen benimsin," diye arkamda homurdanıyor.

Ve sonra içime giriyor. Ben çığlık atıyorum ve o beni cezalandırır gibi becerirken ses mutfakta yankılanıyor.

Tezgahın kenarı her itişte daha derine batıyor, ama ben bunu neredeyse hissetmiyorum. Tek hissedebildiğim o. Tek duyabildiğim, sanki ciğerlerimdeki havayı sikmeye çalışır gibi vücudunun benimkine çarptığı sesi.

"İhtiyacın olan bu muydu?" Kulağıma fısıldıyor, bir eli boğazımı sıkıca kavıyor.

"Seni tahrik eden bu mu, güzel kız? Bir oyuncak gibi kullanılmak."

İstesem bile cevap veremem, ama vücudum benim yerime cevap veriyor. Sırtım kavisleniyor ve kızımlı dışarı doğru itiyorum, tam da onun bir sonraki hamlesine doğru.

itme, ve sanki beni hayatta tutan tek şey oymuş gibi ona sıkıca sarılıyorum.

"Onu içinden çıkaracağım," diye homurdanıyor. Sesi zehir ve ateşle kaplı. "Sana dokunduğu her yeri? Geri alacağım. Sikimle. Ağzımla. Lanet olası adımla kemiklerine kazıyacağım."

Boğazımı sıkı eli sıkılaşıyor ve boğazımdan bir inilti kopuyor. Daha derine giriyor, yıldızları görmemi sağlayan noktaya sürtünüyor.

"Söyle," diye tıslar. "Kime ait olduğunu tekrar söyle."

Ağzım açılır, sonra kapanır. Beynim yanmış, bacaklarım titriyor ve ciğerlerim zar zor çalışıyor... Ama yine de mümkün olan en kötü cevabı buluyorum, çünkü onu çılgına çevirmek istiyorum.

"Ben kimseye ait değilim," diye fısıldarım, çenemi ona meydan okumak için yeterince kaldırırım. Şimdi bile. Bayılmaktan bir adım uzaktayken bile. Çünkü içimdeki vahşi bir parça hala zorlamak istiyor.

Eli kışırma vurur, boğazımdan bir çığlık koparacak kadar sert, ve nefes almadan önce bileklerimi yakalar, arkama doğru çeker ve beni sabitler.

"Hayır, canım," diye homurdanarak saçımı yumruklayıp, sırtım onun için kavislenene kadar çekiyor. Omuzlarımdaki baskıyı hafifletmek için hareket ediyorum ama nafile. O her yerde. "Artık kendine ait değilsin. Dizlerinin üzerine çöktüğün anda bunu kaybettin."

Ve sonra tekrar bana sertçe vurur.

"Mahvolmak mı istiyorsun?" diye homurdanır. "Söyle lanet olası."

"Beni mahvet," diye nefes nefese söylüyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum. Hala çekinen her parçamı yok etmesini istiyorum. Beni mümkün olan her şekilde silip, sadece onun yapabileceği şekilde yeniden hayata döndürmesini istiyorum.

"Çok uslu bir kızsın," diye homurdanıyor ve bir elini uyluklarımın arasına kaydırıyor. "Sanki bağımlıymışsın gibi üzerime damlıyorsun."

Klitorisimi bir kez daire şeklinde okşadı ve neredeyse bayılacaktım.

"Duydun mu?" diye kulağıma fısıldadı. "Birine ait olduğunda sesin böyle çıkar. Amın içinde kimin olduğunu tam olarak bildiğinde."

"Steven, Tanrım..."

"Sakın yapma," diye bağıırır. "Başka kimseye dua etme. Ben senin içindeyken olmaz."

Çaresizce inleyip, başparmağı acımasız ve mükemmel bir hassasiyetle daireler çizdiğinde eline sürünüyorum. Nasıl olduğu umurumda değil, ama şu anda boşalmam lazım.

"Benim için boşalacak mısın, velet?" diye homurdanır, sesi kulağımda sıcak

Ben başımı sallıyorum, ağlayarak ağlayarak omzuna
omzuna ağlayarak olarak bir tek tek

"Parçalanıp bana bunun için teşekkür edecek misin?"

"Steven..." deniyorum, ama o çenemi tutup başımı geriye doğru çekiyor ve gözlerime bakmamı zorluyor.

"Hayır," diye bağıırır. "Bana yalan söyleyip aynı anda gelemezsin."

Öfke ve ihtiyaçla kızardım. "Yalan söylemiyorum..."

"O zaman neden gizlice kaçtın?" diye bağıırır. "Benim dünyamda hissettiğin onca şeyden sonra neden onun dünyasına geri döndün?"

"Ona geri dönmedim!" Eli sıkışır.

"Öyle mi?" diye homurdanır, burnu benimkine değiyor. "Yoksa ona hala bir şansı olduğunu düşünmesini mi sağladın? O sana dokunurken gülümsedin mi, Ani? Seni elinde tutabileceğini düşünmesine izin mi verdin?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, çünkü yapmadım. Gerçekten yapmadım. Ama yalan söyledim ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Ellerini indiriyor, sanki bana dokunmaya devam ederse itiraf etmeye hazır olmadığı bir şey yapabirmiş gibi. Avucunu çenesine sürüyor, sonra geri adım atıp kalçalarımı kavıyor.

Kontrolü ipin ucunda. "Boşalmak mı istiyorsun?" Nefes nefese başımı sallıyorum. "Evet. Boşalmak istediğimi biliyorsun."

"O zaman benim için boşalırken gözlerime bak. Dilinde benim adımla, ruhun bunu haykırırken benim sikimde parçalanacaksınız."

Eli tekrar aşağı kayar ve bu sefer klitorisimi bulduğunda acımasızdır — hızlı ve kararlı, beni uçurumun kenarına sürükler.

"Gözlerin bende olsun." Sesi parçalanmış ve nefessiz. "Başka birine aitmiş gibi davranmayı bıraktığın tam o anı görmek istiyorum."

"

Onun tutuşunda kıvrılıyorum, çünkü oradayım. "Ben..."

"İşte bu," diye homurdanır, içime girerken. "Sikimi sağ ve bunu lanet olasıca anlamlı kıl."

Ve yapıyorum. Yıllardır göğsümde hapsolmuş gibi görünen bir çığlıkla boşalıyorum - yüksek, kırık ve kutsal. Dizlerim tutmuyor ve ona yaslanıyorum, dua eder gibi adını mırıldanıyorum.

Çenemi tutar ve sanki savaşmış gibi öper beni - dişleri, dili ve tüm hakimiyeti ile - vahşi bir hassasiyetle içime girer.

"Sen benimsin," diye ağzıma doğru
homurdanıyor. "Seninim," diye
hıçkırıyorum.

Boğazımı bırakıp başımı geriye doğru çeker, benim çözülüşümü izler.
"Başka bir erkeği asla içine almayacaksın. Başka birine bakmayacaksın bile."

32

“THE FIRST BITE ISN’T THE ONE THAT RUINS YOU.”
(IT’S THE ONE YOU START CRAVING.)

Ani

Kollarını kavuşturup tezgaha yaslanır, ben bir ısırık alırken sessizce bekler.

"Senden her şeyi istiyorum, Ani."

Gözlerimi kırıştırırım.

"Anlamadım?"

"Duydun beni." Tezgahtan ayrılır ve yaklaşır. "Artık yarı gerçekler yok. Artık kaçamaklar yok. Her şeyi istiyorum—neredeydin? Ne oldu? Ne hatırlıyorsun? Ne saklıyorsun?"

Gülüyorum, ama gülüşüm kırılın. "Neden bir şey sakladığımı düşünüyorsun?"

Sesi kararır. "Çünkü hala kanayan biri gibi irkiliyorsun. Ve çünkü bana her şeyi anlatmak istermiş gibi bakıyorsun - kaçmadan hemen önce."

Tanrım. Beni nasıl öyle görebiliyor?

Elimde tuttuğum çatal, son zamanlarda tutunamadığım her şey gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Tezgahın üzerinde duran çatalı izliyorum, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor, çünkü o haklı, bunu inkar etmek istiyorum. Gözlerimi devirip, göğsümde yeni açılan acıyı örtbas edecek kadar alaycı bir cevap vermek istiyorum. Ama yapamıyorum.

Gerçek karşımda dururken, gömleksiz, yoğun ve o kadar inkar edilemez ki kemiklerimi ağrıtan bir şekilde.

Ne zaman biri bana çok yaklaşırsa ya da bir şey gerçek olmaya başlasa, kendimi kaybolurken hissediyorum. Kaçıyorum. Ve işte o burada, sanki çoktan açığa çıkmışım gibi, vücudumdaki her bir çürüğü görüyor.

Sonunda başımı kaldırıyorum. "Sana zaten söyledim, her şeyi hatırlamıyorum ama hatırlamaya çalışıyorum," diyorum sertçe. "Bildiğim şeylerin çoğunu sana anlattım. Kötü bir şey olduğunu biliyorum, erkeklerin karıştığını biliyorum ve kavga ettiğimi biliyorum. Ayrıca geçmişimde bana ait olmayan kan olduğunu da biliyorum."

Hareket etmiyor.

"Frank?"

Tereddüt ediyorum. Sonra omuzlarımı silkiyorum. "Sanmıyorum, ama belki. Hatırlayamadığım parçalar var. Sesler. Ve birinin bana ait olduğumu söylediği."

Son kelimeyi söylerken nefesim kesildi.

Ve Steven... donar. Bütün vücudu hareketsiz kalır.

"Eski sevgilim dışında kim olduğunu hatırlamıyorum," diye eklerim çabucak. Sanki bu durumu düzeltecekmiş gibi kelimeler ağızımdan dökülür. "Ama ben oradayken bir şey söyledi ve ben sadece..."

"Şu anda nerede?"

Gözlerimi kırpıştırırım. "Frank mı? Bilmiyorum, o toplantının ortasında ayrıldım."

Steven bir kez başını sallar, ama bu anlam yüklü bir baş sallamadır. Yüzündeki ifade taştan oyulmuş gibidir, ama kontrolünün onu zırh gibi sardığını görebiliyorum.

"Neden umursuyorsun?" diye fısıldarım. "Bu onunla mı ilgili?" Çenesi gerilir. "Artık değil."

Nefesimi içime çekerim. "Peki ya ben?"

"Sen benimsin," diye tereddüt etmeden cevaplar. "Ve sana bir daha dokunursa onu öldürürüm."

Vücudum elektrikli tel gibi parlıyor. Ona sakinleşmesini söylemeliyim, ama bunu söyleme şekli bana açıklayamadığım bir etki yapıyor.

Tanrım, önce lanet olası bir övgü fetişi, şimdi de ele geçirme sorunu mu? Sırada ne var?

Belki de birinin piyonu olmaktan ve kurban edilmek için bekleyen güzel bir kadın gibi kullanılmaktan bıktım. Belki de gerçekten istediğim şey... birinin lanet olası takıntısı olmak.

Kaseyi masaya koyarken Steven'a bakıyorum ve birdenbire açlığım geçiyor. En azından yemek için.

"Bu beni korkutmuyor."

Gözleri benimkilere yükseldi, tehlikeli ve hesaplı bir şekilde sakın, ciğerlerimin ne yapmaları gerektiğini unutmamasına neden olacak şekilde.

"Korkmalıydın." Bir süre bekledi. Sonra, "Onun sana sahip olmasına izin vermeden her şeyi yakacağımı biliyorsun."

Onun sahiplenici tavrına gülmeden edemiyorum, ama içimden bir ses onun şaka yapmadığını söylüyor.

Çenesi seğiriyor. Sadece bir kez. Ve bu aldığım tek uyarı. Sandalye sertçe geriye kayıyor, sonra birden önümde beliriyor. İki adım atıyor ve beni ayağa kaldırıyor, ağzı bir ceza gibi ağzıma çarpıyor.

Ona inleyerek, o benim uyluklarımın arkasını tutup beni zahmetsizce kaldırırken, ben de onun kapüşonlu sweatshirtini yumruklarım.

Beni koridordan aşağı taşır, ağzı çenem ve boğazım üzerinde gezer, ta ki dişleri nefesimi kesecek kadar sertçe batana kadar. Banyo ışığı yanana kadar, ben çoktan sırlıklam olmuşumdur.

"Duydum," diye boğazıma doğru homurdanıyor. "Sen benim sikimi ıslatırken, benim olduğumu söyleyen o mahvolmuş küçük sesini duydum."

Nefes alamıyorum. Onu istiyorum... Kahretsin, bana ihtiyacım olanı vermesini istiyorum... Ama o, sanki benim pes edeceğimi biliyormuş gibi, keyfine göre zaman geçiriyor, işi uzatıyor.

"Ciddiydim," diye fısıldıyorum.

Bana bakmak için geri çekiliyor - gözleri sahiplenmeyle kararmış.

"İyi," diyor boğuk bir sesle.

Ve belki de bu, tüm hafta boyunca itiraf ettiğim en tehlikeli şey, çünkü Steven nazik değil. Yumuşak değil. Güvenli değil. Ama gerçek.

Pantolonumu yavaşça indiriyor ve altında hiçbir şey giymediğimi görünce donup kalıyor. Ağzı seğiriyor ve

o karanlık gözler, sanki benim yarattığım karmaşayı ezberlermişçesine vücudumun her santimini tarar.

"Siktir," diye mırıldanır, sesi kalındır. "Kimse seni böyle göremez. Kimse buna sahip olamaz." Geri adım atar, sadece benim kıvranmamı izleyecek kadar. "Sen bunun için yaratılmışsın. Benim için."

"O zaman çeneni kapat ve bunu kanıtla," diye alay ediyorum.

Bu bir şeyi tetiklemiş olmalı, çünkü eli boğazımı o kadar sıkı kavrar ki, nabzım hızlanır ve nefesim kesilir.

Donup kalıyorum—içimdeki her şey geriliyor. Uyluklarım. Göğsüm. Çenem. *Kahretsin*. Hayatımda hiç bu kadar çok bir şeyi istemedim, ve onu birkaç saat önce elde ettim. Bu artık şehvetten çok delilik gibi gelmeye başlıyor. Birini bu kadar çok istemek normal olamaz.

Başparmağı çenemi okşuyor, boynumu hala sıkıca tuttuğuna göre çok nazik bir hareket—ve bu zıtlık içimi bir heyecan dalgasıyla dolduruyor.

Tanrım, o çok seksi.

O kapüşonlu sweatshirt, sanki giyinmeyi unutmuş gibi açık duruyor — dövmeleri tamamen görünür, göğsü çıplak — ve tek istediğim onu yalamak. Hâlâ daha önce olanlardan dolayı mahvolmuş durumdayım ve vücudum, nasıl tatmin olacağını hatırlamıyormuş gibi daha fazlasını istiyor. Ne yapacağımı bile bilmiyorum. Tek bildiğim, onu istediğim. Tekrar. Daha sert.

"Kanıt mı istiyorsun? Yürümek istediğin her seferinde bunu hissedeceksin."

Sanki o içime girip kapatamadığım bir düğmeyi çevirmiş gibi tüm vücudum tepki veriyor. Tanrım, yardım et, bunu hissetmek istiyorum. Bu acıyı istiyorum.

Kapüşonlu sweatshirtinin fermuarını açıyorum ve parmaklarım titriyor, fermuarı santim santim aşağı çekerek göğsündeki dövmeleri ve altındaki keskin kaslarını ortaya çıkarıyorum. Hareket etmiyor, sadece orada duruyor ve bana izin veriyor.

Eli boğazımdan ayrılıyor, ama sadece ensemin arkasına kayıyor. Parmakları saçlarımdan arasına giriyor, çenemi ona doğru kaldırmam için yeterince çekiyor. Diğer karnımın üstüne kayıyor. Göğsümü kapattığında tıslıyorum, ama çekilmiyorum. Ona yaslanıyorum, çünkü o bana böyle yapıyor.

"Sana böyle baktığımda ne görüyorum biliyor musun?" diye fısıldadı.

"Şüpheli zevkleri olan bir kız mı?" diye fısıldıyorum.

Başparmağı meme ucumu yavaşça ve acımasızca okşadı. "Sahip olmayı seven birini görüyorum." Başını eğdi, ağzı kulağıma değdi. "Ve daha başlamadım bile."

Dizlerim titriyor, ama sanki hiçbir şey olmamış gibi onun bakışlarını karşıladım.

"Hazır mısın?" diye sorar.

"Şimdi izin mi istiyorsun?" diye karşılık veriyorum.

Kavrayışı sıkılaştır ve sırtarak, "Hayır. Seni mahvetmeden önce teşekkür etme şansı veriyorum," der.

Onungözleri düşer gözlerim benim meme uçlarıma ve o sırtı— karanlık, tehlikeli sırtı—ağzında yavaşça yayılıyor.

"Siktir, şuna bak," diyor. "Sanki kontrol sendeymiş gibi davranmayı seviyorsun... ta ki ellerim sana dokunana kadar."

Elleri yanlarımdan yukarı kayıyor ve ben titriyorum — her santimim beklentiyle gerginleşiyor.

Sonra bir anlığına kaybolur.

Duş musluğu arkamda açılır ve sadece bu ses bile vücuduma sıcaklık yayılır.

Buhar yükselmeye başlar, etrafımızı sarar ve ben dönene kadar onun tekrar hareket ettiğini fark etmem — ve onu geri adım atarken, parmaklarını eşofmanının beline takmış olarak görürüm. Tek kelime etmeden eşofmanını aşağı çeker ve lanet olsun — o tamamen kas, tamamen sıcaklık, tamamen benim.

Aman Tanrım.

İçimdeki her şey durur - düşünceler, nefes, gurur. Hepsi gider. O çıplak.

Bu kadar etkileyici olmamalı, ama tanrım, o muhteşem, vahşi bir şekilde çıplak. Sert hatlar, dövmele ve kaslar, tanrılar tarafından şekillendirilmiş gibi. Eminim ki ağzım sulanıyor.

Duşa girdiğim anda, sıcaklık bana çarparak cildimi kaplar ve ter mi aktığını yoksa onun için yine ıslandığımı anlamamı imkansız hale getirir.

O eğilir, ağzıyla köprücük kemiğimi okşar ve yavaşça aşağıya doğru iner. Bana attığı o sırtı, önümde diz çöküp

dizlerinin üzerine çöküyor, sanki benimmişim gibi kalçalarımı kavıyor. Dilini dışarı çıkarıyor, göbek deliğimden göğsümün altına kadar yavaşça, yıkıcı bir çizgi çizerek yalıyor ve ben keskin ve mahvolmuş bir şekilde nefesimi tutuyorum.

Durmuyor. Nefesim kesilip titreyene, uyluklarım arzuyla yapış yapış olana kadar. Yine.

Elleri her yeri dolaşıyor - uyluklarımın arkasına, kıcımın kıvrımlarına, parmakları yayılırken beni sahiplenir gibi tutuyor.

O öne doğru eğilip bacaklarımdan birini omzuna attığında, yarım saniye boyunca bayıldığımı yemin ederim. Bu çok fazla. Çok iyi. Çok müstehcen. Ve ben bunun her saniyesini istiyorum.

Elleri bacaklarımdan arasında kayıyor, parmakları beni parçalamak için tam olarak nasıl yapması gerektiğini ezberlemiş gibi kıvrımlarımın arasından kayıyor. Başparmağı klitorisime dokunduğu anda, sıcak su üzerimize yağarken, onun ağzına karşı titreyerek sarsılıyorum. Elim omzuna uçuyor, kısmen kaymamak için, kısmen de ona dokunmam gerektiği için.

Su sırtımdan akarken buhar etrafımızı sarıyor ve yemin ederim ki suyun uyluklarımdan aşağı aktığını hissedebiliyorum. İki parmağını içime sokup tam doğru şekilde kıvrınca, ben de nefesimi kesip elini sıkıca kavıyorum.

"Hala kontrolün sende olduğunu mu düşünüyorsun?" diye homurdanıyor.

Konuşamayacak kadar kendimden geçmişim, başımı sallıyorum. Onu kızdırmayı ne kadar sevsem de, bu gece uygun bir gece değil.

"Seni böyle tutabilirim," diyor, kısıklıkla, amımın yanında. "Dizlerinin üstünde. Sırt üstü. Fark etmez, bu lanet vücudun kime ait olduğunu hatırladığın sürece."

Kafamı sallıyorum, hala çabalıyorum. Hala o sınırı zorluyorum ve bunun bana neye mal olacağı umurumda değil.

Sonra geri çekildi.

"Hayır, lütfen..."

Arkamdaki sabuna uzanıyor, parmakları belime değiyor. "Dön," diye mırıldanıyor. "Seni yıkayayım."

O ellerini köpürttüğçe su önümden aşağı akıyor ve aniden kendimi örtme dürtüsü duyuyorum. Nedense bu, şimdiye kadar yaptığımız tüm kirli seksten daha samimi geliyor. Ellerini

omuzlarımın, kollarımın ve omurgamın kıvrımlarının üzerinde gezdirir. Sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi etrafımda dolandır — her dokunuşu yavaş, odaklanmış ve benim halimden çok daha saygılıdır.

"Her santimin mükemmel," diyor ve beni duruluyor. "Bıraktığım morluklar bile. Özellikle onlar."

Avuç içi kalçalarımın üzerinde kayıyor, parmakları omurgamın dibinde oyalanıyor. "Bana ne yaptığını bilmiyorsun bile," diye mırıldanıyor. "Böyle olunca - ıslak ve mahvolmuş - yemin ederim ki, tek istediğim seni mahvetmek."

O sadece beni yıkamıyor. Dokunuşlarıyla beni sahipleniyor. Sözleriyle. Onun sahip olduğunu bilmediğim sabırla ve onun hiç durmamasını o kadar çok istiyorum ki ağlamak istiyorum.

"Bana izin verirsin," diye fısıldıyor. "Değil mi?"

Başımı sallıyorum. Çünkü bu bir soru bile değil. Zaten teslim olduğum bir gerçek.

Kıçımı kavrar, beni nefesimi kesecek kadar açar. Acele etmez, yumuşak tenime yavaşça daireler çizerek köpükler, sonra bacaklarımın arasına geçer. Parmakları amımı okşar, buruşuk deliğimi sanki bana ait başka bir parçamış gibi okşar, gözlerim beyazlaşır. O sadece beni yıkıyor, ama ben titriyorum, ıslanıyorum ve birkaç saniye sonra boşalacağım.

O işini bitirdiğinde, nefesim kesilmişti ve o henüz beni sikmemişti bile. Arkama geçip yavaşça ayağa kalktı ve göğsünün sıcaklığı sırtıma bastırdı. Hala durup durmayacağına ya da beni tekrar mahvedip mahvetmeyeceğine karar veriyormuş gibi, kaygan elleri kalçalarımdan aşağı kayarken dayanılmaz gerginlikten titriyorum. Parmakları, saygı ve açlık arasında kalmış bir adam gibi oyalanıyor. Ve yemin ederim, bana bir daha dokunursa yalvaracağım. Sürünerek gideceğim. Ne isterse yapacağım.

Başımı çevirip ona baktığımda, beni eğip fayansların üzerine sikmek için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyor.

Ona dokunmak istediğim için sabuna uzanıyorum. Bana yaptıklarından sonra, her santimini taparcasına sevdikten sonra, aynı şekilde arzulandığında hayatta kalıp kalamayacağını görmek istiyorum. Ben onun her çizgisini izlerken, dağılmamak için çabalarken titreyerek, o sabit durabilecek mi?

Sabunu köpürttüğümde parmaklarım titriyor ve ellerim göğsüne değdiği anda o hareketsiz kalıyor. Belli ki şimdiye kadar ona sunmadığım yumuşak kısımlarımla ne yapacağını bilmiyor.

Nefesini verip çenesini sıkıyor. "Buna gerek yok." Ama var.

Tanrım, var.

Onun ne kadar yakışıklı olduğunu söylemek tuhaf mı bilmiyorum, ama OF. Yani, ne kadar seksi olduğunu biliyor olmalı.

Nefes nefese yukarı bakıyorum. "Sen aptalca seksi birisin, biliyor musun?"

Gözleri benimkilere dikilir, ama ben durmam. Daha da yaklaşırım, avuç içlerim mürekkep ve kasların üzerinde kayar. "Bana ne yapacağımı söyleme."

Sıcak su omuzlarından, kalın kollarına, dokunduğumda sanki bırakmamaya çalışır gibi kaslanan kaslarına doğru akıyor. Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, ulaşabildiğim her santimetresini avuçlarımla okşarken sabunun köpürdüğünü ve akıp gittiğini izliyorum.

Onu ağızımla işaretlemek istiyorum.

Onu tekrar tatmak istiyorum.

Onun tapınmaya değer olduğuna inanmayı reddettiği her santimetrekareye dudaklarımı bastırmak istiyorum. Ellerimi daha aşağıya, karın kaslarının kesiklerine, kalçalarının keskin çizgisine doğru kaydırıyorum ve sabunlu parmaklarımı penisinin tabanına doladığım anda, o bileğimi yakalıyor.

"Ani." Sesi gergin, kendini tutmaya çalışıyor ve uyarıcı bir sertlik var. Ama bunun altında gerçeği duyuyorum. Bana durmamı söylemiyor. Kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu söylüyor.

Gözlerine bakıyorum, ama bırakmıyorum. "Benim olan şeye dokunmama izin ver."

Çenesi, sanki bir şeyi içinde tutmaya çalışıyormuş gibi geriliyor. Elleri yanlarına düşüyor ve parmakları seğiriyor. Nefesi düzensiz, ama bana izin veriyor. Kahretsin, şu anda bana bakışları - sanki tehlikeli olan benmişim gibi - midemi bulandırıyor ve uyluklarımı daha sıkı sıkıyor.

Onun benim yaptığım bir şey yüzünden parçalanmasını izlemek bağımlılık yapıcı bir şey. Bütün o kontrol, bütün o güç... ve onu dizlerinin üzerine çöktürebilen benim. Evet. Bu bana bir şey yapıyor.

Onu okşuyorum ve tüm vücudu titriyor.

Tanrım. Bundan sarhoş olabilirdim.

Devam ediyorum - yavaş, saygılı okşamalarla onu yıkıyorum - parmak uçlarımı uyluklarının üzerinde, dizlerinin arkasında, kıcının kıvrımları boyunca gezdiriyorum. Onun her santimi, sahip olmamam gereken bir şey gibi geliyor - ama yine de alıyorum.

Yine penisine ulaştığımda, onu daha sert okşuyorum, sabun ve suyla kayganlaşmış ve ikimizi de tüketene kadar sönmeyecek bir arzuyla. Elleri yanlarında yumruk oluyor.

"Ani." Bu sefer, bu bir uyarı.

Alnını alnıma yaklaştırıyor, zor nefes alıyor, yüzümü ezberlermişçesine tutuyor. Ve sonra birden patlıyor. Tek bir acımasız hareketle beni fayanslara itiyor ve bacaklarımdan birini kalçasına doluyor.

"Bunu mu istiyorsun?" diye boğazıma doğru homurdanarak, bana sertçe vuruyor.

Çığlık attım ve çığlığım fayanslardan yankılandı.

Tanrım. Onu kaburgalarımnda hissedebiliyorum.

Eli enseme kavrar, beni sabit tutarken

beni tekrar tekrar becerirken beni sabit tutuyor — sanki bayılmak üzereymiş gibi homurdanıyor ve nefes alıyor. Onun kontrolünü kaybetmesini izlemekten daha sarhoş edici bir şey yok ve canavar insan gibi davranmayı bırakıyor.

"Sen beni delirtiyorsun," diye homurdanıyor, her acımasız itişiyile bu sözleri derime kazıyor. "Kontrolümü kaybettiğimde ne olacağını görmek ister misin? O zaman bunun bedelini hisset, her santimini, her saniyesini, bensiz nefes almayı unutana kadar."

O bana vururken başım duvara yaslanıyor, ben de tırnaklarımla onun sırtını tırmalıyorum, tırnaklarım kaygan derisini çiziyor. Zaten çok yaklaştım. Aslında hiç uzaklaşmadım ki.

Boşaldığımda, bu bir doruk noktası değil, lanet olası bir şeytan çıkarma ayini. Onun adını haykırıyorum, tüm vücudum onun etrafında kasılırken, onu içimde tutmaya çalışıyorum. Utanmam gerekirdi. Onun için parçalanma şeklimden utanmam gerekirdi - gürültülü, dağınık ve vahşi - ama tek düşünebildiğim şey, lütfen durma.

Nerede bittiğim ve onun nerede başladığını bilmiyorum ve umurumda da değil. O benim sahibim. Ve Tanrı yardımcım olsun, bunu çok seviyorum.

O da beni takip ediyor, adımları inleyerek, kendini derine gömerek ve orada kalarak, sanki beni terk etmek bir seçenek bile değilmiş gibi. Bir an için, sadece suyun sesi ve kalbimin çarpıntısı var.

Alnını alnıma dayıyor, birlikte nefes alıyoruz, hala birbirimize dolanmış ve duvara yaslanmış durumdayız ve suyun buz gibi olmamasına gerçekten şaşıyorum.

Eli belime kayıyor, sonra eğilip omzumu öpüyor. "Hâlâ açım."

Gülüyorum — zayıf ve başım dönüyor. "Tanrım, iğrençsin."

"Beş dakika önce söylediğin şey değil." Sırtışı ölümcül.

Gözlerimi devirip, hala nefesimi toparlamaya çalışırken sudan çıkıyorum. "Peki şimdi ne olacak?"

Elini saçlarından geçirip parmaklarındaki suyu silkeliyor ve havluya uzanıyor. "Şimdi bana Frank'ten ne duyduğunu söyle."

Bütün vücudum donar.

Kahretsin.

Aklımdaki tam olarak bu değildi. Ama tamam. Havluyu, beni bundan sonra olacıklardan koruyacakmış gibi etrafıma sarıyorum.

"Ne dedi, Ani?"

Tereddüt ediyorum. Havluyu alıp omuzlarıma sıkıca sarıyorum.

"O dedi ki..." Boğazım düğümleniyor, ama zorla konuşuyorum. "En kötü durumda, ihtiyacı olanı elde edene kadar benim önemli olduğumu düşünmeme izin vereceğini söyledi. İlk seferinde hatırlamadığımı ve şimdi de hatırlamayacağımı söyledi."

33

“IT’S NOT THE FIRST TIME THEY TOUCH
YOU THAT WRECKS YOU.”
(IT’S THE TIMES AFTER THAT WHEN YOU
KNOW WHAT IT COSTS)

Steven

Göğsüme kıvrılmış, sanki oraya aitmiş gibi bana sokulmuş durumda. Dünya eninde sonunda bizi bulacak, her zaman olduğu gibi, ve bulduğunda, bunu cehenneme çevirecek. Ama o zamana kadar, bir kolunu göğsüme atmış, yanımda kalacak.

Onu gerekenden daha uzun süre izliyorum. Omzundaki her çili ve benim yapmadığım her yara izini ezberleyecek kadar uzun süre. O kadar sakın ve huzurlu görünüyor ki, burada kalmak istiyorum. Burada uzanıp, zihnimin kenarlarında tırmalayan fırtınanın sabaha kadar bekleyebileceğini hayal etmek istiyorum. Bir kez olsun, bu odanın dışındaki dünya önemli değil. Ama olamaz. Çünkü ben yarım kalan iş bırakmam.

Keskin bir vızıltı sessizliği bozar — telefonum, mutfakta bir yerde titriyor. Hareket etmek istemiyorum. Üç saniye geçer. Sonra beş. Ve o hala kıpırdamıyor.

Yavaşça, onu uyandırmamaya dikkat ederek altından kayıyorum. Çıplak elleriyle bir bombayı etkisiz hale getiren bir adam gibi hareket ediyorum. Uykusunda parmakları seğiriyor, bir kez karnımın üzerinde kıvrılıyor — zihni başka bir yerdeyken bile bana uzanıyor.

Tanrım.

Eğilip yüzündeki gevşek bir saç telini kaldırıp kulağının arkasına koyuyorum. Nefesi düzenli, hiç kıpırdamıyor, ben de battaniyeyi çıplak omuzlarına daha fazla çekip, saatlerce açtığım kısmı tekrar örtüyorum.

Bu haliyle çok yumuşak görünüyor, beni içimi parçalayan bir huzur içinde ve ona dokunulmasını engellemek için dünyayı parçalamak isteyeceğim kadar kırılgan.

Vücudum içgüdüsel olarak hareket ediyor, her kasım bir amaç için gergin. Göğsümde yine daha soğuk bir şey uyanıyor, o uyuduğu için uyumayan bir şey.

Mutfağa vardığımda, ekran tekrar aydınlandığında telefonu aldım ve içimdeki her şey dondu.

TRAVIS: Konum, aylardır kullanmadığı ikincil bir hattan geldi. Koordinatları şimdi gönderiyorum.

İkinci mesajda bir işaret çivisi var. Kasabanın dışındaki eski bir depo. Daha önce gittiğim bir yer. Noktaya bakıyorum ve içimdeki her şey geriliyor.

Başka bir mesaj geliyor.

TRAVIS: Görsel onay aldım. Beklemelisin. Otuz dakika sonra orada olacağım.

Mutfakta volta atıyorum ama içimdeki her şey kaos içinde. Sadece alışkanlık kontrol ediyor beni. Bu işin temiz olması gerekiyordu. Basit. Onu soğukkanlılıkla ve vicdan azabı duymadan, hiçbir şey bırakmadan öldürecektim.

Ama bu artık intikamla ilgili değil. Onunla ilgili.

Kız, başka bir odada sadece bir battaniyeye sarılmış, dudaklarında hala benim adım kuruyan halde kıvrılmıştı. Hiç çaba sarf etmeden bir şekilde damarlarıma girmeyi başaran kız. Benim gerçekte kim olduğumu bilmeden kendini mahvetmeme izin veren aynı kız.

Elimi saçlarımın arasından geçirip tezgahın telefonu aldım ve öğleden beri baktığım fotoğrafı açtım.

Gözlerim yanındaki adama takılıyor ve bir anda her şey yavaşlıyor. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar net görebiliyorum. Eğer bunca yıldır onu koz olarak elinde tutuyorsa... O zaman zaman çizgisini biraz ileri alayım. Her halükarda ölecek.

Onun orada kendi isteğiyle olması durumunda bunun ne anlama geleceğini düşünmek bile istemiyorum. Bu imkansız. Ama yanılıyorsam, eğer adamın pençeleri kadının sadakatini sarsacak kadar derine batmışsa, onu oraya koyan kişiden gerçeği öğrenirim. Bunun için hepsini gömmem gerekse bile.

Telefonu bıraktım ve mutfak sandalyesine attığım ceket almaya gittim. Çoğu insanın hala var olduğuna inanmadığı aletlerle dolu olan ceket. İç cebimden susturucuyu çıkardım ve elimi çeliğe değdirir değdirmez ellerim titremeyi kesti. Ben bunun için yaratılmıştım.

Kafamda giriş noktalarını gözden geçiriyorum: depo, kuzey tarafı, en az iki güvenlik görevlisi, şifreli arka kapı. Onun için arka çıkış olmayacak ve benim için de gerek yok.

Kapıyı itip, ses çıkarmadan geceye adım atıyorum. Kokusu hâlâ üzerimde—şeftali, ter ve dokunmamam gereken bir şeyin vahşi acısı. Kokuyu ezberliyorum, sonra kilitliyorum.

Uyandığında yatağın soğuk olduğunu görünce çılgına dönecek. Ama hızlı hareket edersem, akıllı davranırsam, o kirpikler açılmadan geri dönebilirim. *En azından planım bu.*

Koridor sessiz, ama hızımı kesmiyorum. Her hareketim ikinci doğam gibi, bir yara izi gibi bana kazınmış. Seni hayatta tutan tek şey bu olduğunda, bu tür bir kontrolü kaybetmezsin.

Telefonumu çıkarıp basit bir şey yazmaya başlıyorum. Ona gitmediğimi, sadece bir işi hallettiğimi ve geri döneceğimi söylüyorum.

Botlarım kaldırıma değdiğinde parmağım hala ekrana basılı. Kafam çok dağınık ve onun "*senin*" diye fısıldayan sesinin yankısı, sanki teslim olmaktan daha fazlasını ifade ediyormuş gibi, beni o kadar meşgul ediyor ki, boynumun yan tarafındaki hafif baskıyı fark edemiyorum. İş işten geçene kadar bunun bir tehdit olduğunu anlamıyorum.

Bir şeyler ters gidiyor.

Ve ben çoktan geç kaldım.

Telefonum elimden kayıp kaldırımda boş bir ses çıkararak kayarken görüşüm bulanıklaşıyor. Yan tarafa doğru sendeleyip, orada olmayan bir lamba direğine uzanıyorum ve bir saniye sonra dizlerim asfalta çarpıyor.

"Siktir..."

Sesim bozuk ve uzak geliyor. Kaslarım yanlış yönlerde doğru hareket ediyor gibi hissediyorum. Ceketimin altındaki bıçağa uzanıyorum, parmaklarım çeliği arıyor ama çok geç kalmışım.

Bir bot kaburgalarımı çarparak beni sırt üstü devirir ve bir acı hissedirim, ama bu acı çoktan kaybolmaya başlamıştır — kan dolaşıma enjekte ettikleri kokteylin etkisiyle.

Dünya eğiliyor, keskin açılar ve bulanık gölgeler halinde parçalanıyor, sanki gerçeklik hangi şekli alacağına karar veremiyormuş gibi.

Bir figür görüş alanıma girer, yanımda diz çöker, son derece sakindir.

"Sen iyisin," diyor adam, kendini beğenmiş bir tatminle. "Ama dokunulmaz değilsin."

Ağızımın köşesinden sıcak ve ıslak bir şey damlıyor, muhtemelen benim kanım.

Dünya parça parça yerine oturur.

Dilimde metal tadı hissediyorum ve başımın üstündeki tek bir ampulün vızıltısını duyuyorum. Bileklerim sandalyenin arkasına bağlanmış ve ip derimi acıtıyor. Ayak bileklerim serbest, ya kendilerini fazla güveniyorlar... Ya da benim ne olduğumu bilmiyorlar.

Bu onların ilk hatası.

Görüşüm bulanık ama keskinleşiyor. Zemin beton ve botlarımın altında çatlak ve ıslak. Havada toz var ve solumda bir yerlerde bir borudan damlama sesi duyuyorum.

Bir bodrumdayım.

Önemli olan, beni yeraltına getirdiler ve öldürmediler.

Bu ikinci hataları.

Parmaklarımın kaslarını gerginleştiriyorum ve sol bileğimde biraz gevşeklik hissediyorum. Fazla değil, ama yeterli. Sürtünmeyi deniyorum ve ipin ön kolumda yanık izleri bıraktığını hissediyorum, omuzlarım ağrıyor.

Siktir.

Ne kullanmışlarsa, benim iki katım büyüklüğünde bir adamı yere sermeye yetecek kadar güçlüydü. Burnumdan nefes alıp veriyorum, nefesimi yavaşlatıyorum, sisin içinden her şeyi katalogluyorum.

Sağımdaki duvardan gelen hafif tıklama sesi sıçanların sesi gibi. Daha dikkatli dinliyorum ama ses ya da ayak sesi duymuyorum. Bu da ya beni izliyorlar ya da uyanmamı bekliyorlar demek. Yani beni canlı istiyorlar.

Bunun ne kadar büyük bir hata olduğunun farkında değiller.

Boynumu çeviriyorum ve omurgamdan keskin bir acı yayılıyor. Dudaklarım patlamış, burnum kırılmış olabilir. Kaburgalarım en iyi ihtimalle çürük. Beni kaçıranlar dikkatsiz davranmış.

Sonra aklıma geliyor.

Ani.

O yalnız ve korumasız. Henüz benim gittiğimi bile bilmiyor, ama öğrendiğinde gidecek. Ve Frank onu benden önce bulursa, onun boğazını parçalar ve kalanlarla duvarları boyarım.

Hayır. Hayatta olmaz. O gitmeyecek, o kadar akıllı değil. O benim ve ona dokunan herkesi bu binada öldürürüm.

Ayak sesleri duyuyorum.

Hareketsiz kalıyorum, başımı eğiyorum. *Zayıf olduğumu düşünmelerine izin veriyorum.*

Birisi içeri giriyor. Uzun boylu ve geniş omuzlu, ucuz bir takım elbise giymiş ve sigara kokusunu gizlemeye çalışan bir kolonya sürmüş.

"Uyanmışsın," diyor adam.

Sırıtiyorum. "Hayal kırıklığına uğradın mı?"

Adam kıkırdar. "Hayır. Sadece etkilendim. Sana verdiğimiz şeyin miktarını düşününce biraz daha zamana ihtiyacımız olacağını düşünmüştüm."

Yavaşça etrafımda dolaşıyor, bana ulaşamayacağı bir mesafede kalıyor. Gözlerimi ondan ayırmıyorum, ama dikkatim her yerde: duvarlarda, köşelerde, uğultuda...

havalandırma, sıcaklık düşüşü.

"Şanslısın," diyor sonunda. "Senin durumundaki çoğu erkek bu kadar uzağa gelemez."

Gülümserim ve kanın çenemden aşağı aktığını hissederim. "Bu beni korkutmalı mı?"

Yine volta atmaya başlar. "Senin durumundaki çoğu erkek de karşılık vermez."

Başımı, gözlerimiz kilitlenene kadar santim santim kaldırıyorum. Sesim düz kalır. "Çoğu erkek ben değilim."

Bir saniye tereddüt eder. Sonra yine dolaşmaya başlar, bu sefer daha yavaş. Sanki beni okumaya çalışıyormuş gibi. "Konuşmaya devam et. O ağzın seni ne kadar çabuk mezara sokacağını gör."

Gülümserim. Dişlerimdeki kanı gösterecek kadar. "Beni derin gömsen iyi olur." Duraklıyorum. "Çünkü kalkarsam? Hayatta kalan bırakmam."

Bu odadan çıkacağım ve çıktığımda, cehennem benimle birlikte gelecek

Sadece bu düşünce bile göğsümü sıkıştırıyor, her kırık sinirimi keskinleştiriyor. Hareketleri. Kapıya bakışı, bu da işler ters giderse birinin destek sözü verdiği anlamına geliyor.

Kendine güveni eğitilmiş. Protokol ve ödünç alınmış bir güç hissinin altında gömülü olan korkuyu koklayabiliyorum. O kan dökmek için yaratılmamış.

Henüz bilmiyor... ama o çoktan öldü.

"Sorumlu kişiyle konuşacağım," diyorum, arkamdaki ipi tekrar kontrol ediyorum. Kalın ve bükülmüş, ama güçlendirilmemiş. "Stajyerle değil."

Bu, ağzının köşesinde bir gülümseme yaratıyor, ama o yemi yutmuyor. Akıllı. *Ama yeterince akıllı değil.*

"Sen talep kuramazsın," diyor, bağırarak ve ödünç alınmış otoritesiyle. "Sen bir mesajsın."

Gülümserim, dudağımdaki kanın akmasına izin veririm. "Frank sana kaç tane mesaj gömdüğümü söyledi mi hiç?"

O gözlerini kırıyor. Sadece bir anlık tereddüt ve bu benim için yeterli. Başparmağımı çitirdayan bir sesle yerinden çıkarıyorum — *ve bu acı çok fena* — ama acıyı göğüslüyorum. Daha kötüsünü de yaşadım ve şu anda bunu dert edecek vaktim yok

. İp kopar ve bileğimi kurtarırım, dirseğimi boğazına doğru savururum. Nefesi kesilir ve geriye doğru sendeleyerek bayılır.

İkincisi kapıdan atılır ve ben dönerek onun momentumunu yakalar ve saldırısının ortasında ipi onun ön koluna dolarım. Sertçe çevirerek dengesini bozar ve onu duvara o kadar sert vururum ki kemik kırılma sesi odada yankılanır. O yere yığılır ve yere kan tükürür.

Ciğerlerim hava için çabalarken, onun üzerine çömeliyorum. Parmak eklemlerimden kan damlıyor ve görüşüm biraz daralıyor, ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum.

Henüz değil.

"Kaçmalıydın," diye homurdanarak ona tekrar uzanıyorum.

Onu boğazından tutmuşum, nefes borusunu ezmek üzereyim ki, bir anda bir acı hissediyorum. Boynumun dibinde bir acı.

Beynim farkına varmadan vücudum tepki veriyor. Kahretsin. *Yine mi?*

Boynumdan dartı çıkarırım, zemin altımda kayarken görüşüm zaten yana doğru kaymaktadır. Bu sefer daha hızlı etki ediyor, çünkü zaten sistemimde var. Bacaklarım olması gerektiği gibi tepki vermiyor —kaslarım ölü ağırlığa dönüşüyor, her adım bir öncekinden daha zor.

Nabzım kafatasımı delip geçiyor, ama duvardan iterek kendimi ileriye doğru sürüklerim, içgüdülerim beni dizlerim betona çarpmadan önce üç adım ileriye sürükler.

Sert.

Ağrı bacaklarımdan geçiyor, ama uzak. Damarlarıma akan kimyasal sis tarafından boğuluyor.

Bir gölge hareket ediyor. Silüet ışığa adım attıkça netleşiyor ve sesi duyduğum anda anlıyorum.

"Merhaba, Steven."

Kanım, altımdaki betondan daha soğuk akıyor.

Hayır.

O olamaz.

Bu ses buraya ait değil. Bu ses, başka bir hayatta gömdüğüm bir kabusa ait — ateş, silah sesleri ve yanmış derinin kokusuyla

"Onu sandalyeye bağlayın," diyor, her zamanki gibi sakin. "Ve bu sefer daha sıkı bağlayın. Eğer yine kaçarsa, lanet ellerinizi kendi ellerimle keserim."

Derili botlar arkamda sürtünürken, eller omuzlarımı kavrar ve bir kasap et kaldırır gibi beni dikleştirir. İp derime batar, bu sefer daha sıkıdır.

Altında kanımın attığını hissedirim.

O, silah yağı kokusunun altında hafif bir çiçek kokusu alabileceğim kadar yaklaşıyor. Yasemin ve şiddet.

Başımı kaldırıyorum, kaslarım dirençle seğiriyor, ama serum beni çoktan dibe çekiyor. Bunu hissedebiliyorum. Düşüncelerim parçalanıyor ve hala net olan tek şey o.

"Hâlâ öldürmesi zor, anlıyorum."

Hareketsizce ona bakıyorum. İstesem de cevap veremem. Vücudum iflas ediyor, ama zihnim çılgın atıyor.

Onu son gördüğümde, dünya yanıyordu ve o da bunun tam ortasıydı. Elleri kanla kaplıydı ve çılgın atıyordu.

Görüşüm bulanıklaşıyor.

Beton, hafızama kanıyor — deponun zemindeki çatlaklarda kan birikintileri var, cesetler paslı kirşlere yaslanmış, ışık titriyor ve gölgeler sanki hiç gitmemişler gibi duvarlarda sürünüyor.

"Gitmiş olman gerekirdi," diye hırıltıyla söylüyorum, bayılmamaya çalışarak.

Her kelime boğazımdan koparılan zımpara kağıdı gibi ağır geliyor.

Yumuşak, alçak bir kahkaha geliyor, içinde karanlık bir şey var. "Ölü kalmalıydın."

Sonra tek gördüğüm karanlık.

Başımı kaldırmak için ÇABALADIM, görüşüm bulanıklaşıyordu. Yukarıdaki ışık sallanıyor, yüzünü titreyen gölgelere büründürüyordu — ama yine de onu tanıyabilirdim.

Zaman onu yumuşatmadı, onu soğuk bir şeye dönüştürdü. Kanımı döktüğüm kız artık yok. Şu anda karşımda duran şey... et ve kemik ya da anılar değil. Kurtarmam gereken kızın yüzüne bürünmüş bir hayalet.

"Sana ne vaat etti?" Dilim kalın ve kuru hissediyor. "Para mı? Güç mü?"

"Kapanış," diyor yumuşak bir sesle. "İkimizin de aynı şeyi araması ne garip."

Midemi bulandırıyor.

"Onunla mıydın?" "Hâlâ öyleyim."

Ellerinde kan, gözlerinde korku ile bana sarılan bir kız için sesi fazla sakın. Beş yıldır peşinde olduğum anılarımla hiç uyuşmuyor. Eğer gerçekten burada duruyorsa, hayatta ve hatırladığımdan daha soğuksa, ya tanıyamadığım birine dönüşmüş... ya da kurtarılması gerekmeyen bir hayaleti kovalamışım demektir.

Ve lanet olsun, hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum.

"Hiç anlamadın, Steven. Onun kıldığı tek kişinin sen olduğunu sandın. Hayatta kalan tek kişi olduğunu."

Çömelip yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırıyor ve sanki eskiden güvendiğim bir namluya bakıyormuşum gibi hissediyorum.

"Ama ben hayatta kalmadım," diye mırıldanıyor. "Uyum sağladım."

Kolları önündeydi, bileklerinden bağlanmıştı ve o kadar şiddetli titriyordu ki kırılacaklarını sandım. O, ona doğru eğildi ve kulağına alçak sesle bir şey söyledi — ve şimdi bile, ardından gelen sessizliği duymaktan kendimi alamıyorum.

Atıldım, sonra silah ateş aldı.

O çığlık attı. Onun düştüğünü gördüm. Vücudunun altında kanın yayıldığını izledim. Onun öldüğünü sandım.

O geceyi içimin en derinlerine gömdüm ve orada çürümesine izin verdim. Sonra ona bunun bedelini ödetmek için yoluma çıkan her şeyi yaktım. Onu bir aptal gibi yas tuttum, ama o asla bir kurban değildi.

"Sen benim o parçamı öldürdün," diye fısıldıyor, neredeyse şefkatle. Sanki onun yasını tutuyormuş gibi. "Kaçtığın gece."

"Kaçmadım."

"Kalmadın da."

Çenem kilitlenir, yumruklarımı sıkarken ipler daha da derine batar. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

O, terapi seansını bitirir gibi eteğini düzeltir, beni parçalamıyor gibi. "O bana aşkın ne kadar çabuk bir koz haline geldiğini öğretti."

Hiç komik olmayan bu duruma neredeyse gülecektim. "Neden şimdi?" diye soruyorum. "Neden beni buraya getirdin?"

Gerçeği tartıyormuş gibi başını eğdi. "Çünkü anlamadığın bir şeyi çevirip duruyorsun. Ve o, senden önce ona ulaşacağını düşünüyor."

"Ne diyorsun sen?" O gülümsüyor. "Kız."

Bütün vücudum donar. "Ani mi?" diye fısıldarım.

Omuzlarını silkiyor. "Kendine öyle mi diyor?"

Benimle dalga geçiyor. Ya da daha kötüsü, geçmiyor. Ve bu da durumu daha da karmaşık hale getiriyor. Haftalardır düşündüğüm her şeyi doğruluyor. Ama bunu onun ağzından duymak bambaşka bir zehir gibi.

"Ona dokunma," dişlerimi göstererek hırıliyorum.

O hiç irkilmiyor. "Gerek yok. Frank zaten onun kafasının içinde. Sen sadece yemisin."

Halatlara asılıyorum ve öfkeden gözlerim kırmızıya dönüyor.

Yem mi?

Hayır. Bu mümkün olamaz.

Olamaz. Ama parçalar kafamda çoktan yer değiştirmeye başladı ve çok netler.

Yaklaştığımı sanıyordum. Her hareketim bir ilerleme gibi geliyordu, onu yakaladığımı hissediyordum. Ama bu bir yalandı. O hiç kaçmıyordu. Benimle oynuyordu. Onu kuruturken beni meşgul ediyordu.

O kadın lanet bir yemdi. Siktir.

Nabzım ipe vuruyor, sanki ne olacağını zaten biliyormuş gibi kulaklarımda çınlıyor. Neye bulaştığımı tam olarak bilmiyorum ama hayal ettiğimden daha kötü olduğunu biliyorum.

"O bu işin bir parçası değil," diyorum dişimi sıkarak.

Yine eğilip dudakları kulağımın kenarına değiyor. "O her zaman bunun bir parçasıydı," diye fısıldıyor. Sanki bunu başından beri bilmem gerekmiş gibi.

bilmem gerekiyormuş gibi.

Öne doğru atıldım ve kafamı o kadar sert bir şekilde ona vurdum ki sandalye devrildi. Kafatasımda bir ağrı patladı ama onun homurdanarak geriye doğru sendelediğini duydum.

"Hâlâ savaşıma gücün var," der, dudağındaki kanı silerken. Yere tükürürüm. "Hiç bilmiyorsun."

Ama sayıca azız, hala ilaç etkisindeyiz ve ikinci gardiyan muhtemelen geri dönüyor.

"Frank'e yanlış kızı seçtiğini söyle," diye homurdanırım.

Yavaş ve zarif bir avcı gibi yanıma diz çöküyor ve tırnağını yanağımda gezdiriyor. Acı keskin, ama mesele acı değil. Sonuçta bu bir savaş.

"Ani'ye söyle," diye mırıldanır, sesi zehirden daha soğuk bir şeyle kaplıdır, "kaçtığı canavarın onun yatağında uyuduğunu."

Bütün vücudum kaskatı kesiliyor. Gözlerimin arkasında öfke o kadar şiddetli atıyor ki, lanet olsun, patlayabilirim. Nefes alıp veriyorum, sisin içinden odaklanmaya çalışıyorum. Beni yıkmaya çalışıyor.

"Sana ne yaptı?" diye soruyorum.

Gülümsemesi kaybolur. İlk kez, ifadesinde bir şey parlar — belki de kayıp. Keder? Ama bir saniye sonra kaybolur, yerine çelik gibi bir ifade gelir.

"Bana hayatta kalmayı öğretti."

34

“THE MOMENT YOU FEEL SAFE IS THE MOMENT YOU’RE
ALREADY COMPROMISED.”
(YOU’RE FUCKED)

Ani

İlk fark ettiğim şey sessizlikti. Sanki dünya nefesini tutmuş gibi hissettiren türden bir sessizlik. Işık, panjurların arasından zayıf şeritler halinde sızıyor, yatak çarşaflarına altın rengi bir ışık yayıyordu. Vücudumun adını koyamadığım yerleri ağrıyordu, boğazım kurumuştı ve göğsüm yine o sinir bozucu şeyi yapıyordu.

Steven'in kollarında uykuya daldıktan sonra hissettiğim o heyecanlı, gergin, endişeli ve flörtöz his. Ki bu, açıkçası, berbat bir fikirdi. Daha iyi bilmeliydim. Ben öyle uyumam — yıllardır uyumadım — ve kesinlikle beni mahvedebilecek birinin yanında uyumam.

Esniyorum, battaniyeyi çıplak göğsümün üzerine çekiyorum ve onun kokusunu taşıyan yastığa yüzümü bastırıyorum — karanlık, odunsu ve günahkar. *Tanrım. Mahvoldum.*

Yatağın kenarına doğru yuvarlanana kadar iki şeyi birden fark etmedim. Steven gitmiş ve komodinin üzerinde bir not kartı var. Telefonumun hemen üzerinde duruyor.

Nefesim kesildi. En son böyle bir şey bulduğumda, içi boştu. Üzerinde hiçbir şey yazmayan bir kart... Ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Belki de biliyordum, çünkü bu kart ondan geliyorsa,

bu, sonuncusu da ondan mı demek oluyor? Şu anda bunu düşünmeyeceğim bile. Buna baktığımda, üzerinde gerçekten bir yazı var.

Hiçbir yere gitme. Geri
döneceğim. Seni aramaya
gelmemen neden olma. – S

Vücudum sanki o sözleri kulağıma fısıldamış gibi tepki veriyor. Hâlâ elinin bacaklarımın arasında kayışını ve kulağıma fısıldadığı müstehcen sözleri hissedebiliyorum. Bu durumun beni gülümsetmesinden nefret ediyorum, midemin bulanmasından nefret ediyorum ve kalbimin, sanki ben bakmıyorken üzerine adını kazımış gibi aptalca atmasından nefret ediyorum.

Bundan nefret ediyorum çünkü bu, onun içime girdiğini gösteriyor. Hayatta kalmak için ördüğüm her duvarı, keskinleştirdiğim her "bana dokunma" sınırını aştı. İçime girdi ve bu hoşuma gitti. Ve şimdi onu kanamadan silip atamıyorum.

O tatlı biri değil. O, seks ve gölgelerle sarılmış bir savaş. Ve yine de bu... bu küçük jest, dün gece beni mahvettiği tüm yollardan daha samimi geliyor.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıyorum, çıplak ayaklarım sert ahşap zeminin soğukluğunu hissediyor. Dün gecenin nasıl bittiğini hatırlatan yerlerim hala ağrıyor ve kaosun içinde hâlâ o kadar karışık durumdayım ki olan biteni anlamlandıramıyorum.

Kafeine ihtiyacım var.

Ve belki de bir lobotomi.

Orada, gerekenden yarım saniye daha uzun süre oturup, sanki her şeyi açıklayacakmış gibi bıraktığı notu izliyorum.

Banyoya gidip yüzümü sanki bana kişisel bir hakaret yapmış gibi ovuşturuyorum ve bulabildiğim ilk yarı temiz kıyafeti giyiyorum. Siyah bir tayt, büyük beden bir kapüşonlu sweatshirt ve en sevdiğim asker botlarım. Kapüşonlu sweatshirt hala onun kokusunu hafifçe taşıyor; duman ve mide bulandırıcı, pahalı sabunun kokusu.

Sırf ona inat etmek için parfüm sıkıyorum. Telefonum Sarah'dan gelen bir mesajla titriyor bile.

Sarah: Uyanık mısın? Çünkü donutlarım var ve muhtemelen bir kriz var.

Harika.

Tam da ihtiyacım olan duygusal enerji bu.

Ona hızlıca cevap yazıyorum: *Yoldayım. Üzerine şeker serpilmiş bir tane ayır, yoksa arabanı çiziyorum.* Sonra çantamı alıp dışarı çıkıyorum.

Sarah'nın evine yürüyerek gitmek kısa sürüyor, belki on dakika, ama kanımı dolaştırmak ve kafamdaki kaosu biraz olsun gidermek için yeterli. Sabah, parmaklarımı uyuşturacak kadar soğuk ve hava ıslak beton ve kurumuş yapraklar gibi kokuyor.

Her ihtimale karşı başımı eğik tutuyorum. Gitmememi söylediğini biliyorum, ama sadece birkaç blok ötedeyim, benden önce dönerse beni arayacağından eminim. Köşeyi döndüğümde, kendimi yarı yarıya ikna etmişimdir ki, ben iyiyim. Bunların hiçbirinin bir anlamı yok. Steven'la olanlar sadece adrenalin, travma ve belki biraz fazla cilt göstermeydi.

Tüylü çorapları ve ananas desenli bornozuyla kapıyı açıp beni vanilya ve kaos kokan bir kucaklamaya çektiğinde, göğsümdeki sıkışıklık gün boyunca ilk kez gevşiyor.

"Tamam," diyor, sanki yalan söylediğimi zaten biliyormuş gibi gözlerini kısarak. "Sana ne oldu böyle?"

On dakika sonra kanepede oturuyoruz, aramızda bir donut kutusu ve ayaklarımızın dibinde mırıldanan kedisi var. Ev, fındıklı kahve ve canlanmış bir cadı Pinterest panosu gibi kokuyor — çok fazla vanilya ve yetersiz adaçayı kokusu var.

Ev.

"Peki," diyor, akçaağaçlı çöreği sanki ona kişisel bir haksızlık yapmış gibi ısırarak, "cinayet işleyenle mi yoksa duygusal olarak ulaşılmaz olanla mı başlayalım?"

Gözlerimi kırpıyorum. "Onlar aynı kişi."

"Ah, doğru. Özür dilerim." Elinin tersiyle ağzını siler ve dramatik bir şekilde geriye yaslanır. "Traumanı tek başına atlatma" bölümünde olduğumuzu unutmuşum.

İnleyerek, yanlara doğru yastıklara yığıldım. "İkisine de hiçbir şey söylemedim."

"Steven dahil mi?" diye soruyor, sesi şimdi daha yumuşak, sanki bir mayın tarlasında yürüdüğünden mi yoksa üzerinde oturduğundan mı emin değilmiş gibi.

Tereddüt ediyorum, sanki cevapları bulabileceğim gibi tavana bakıyorum. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyor. Ama ona her şeyi anlatmadım, konu açılmadı."

Sarah mırıldanır. "Yani sen sadece... duygusal çöküşünle başa çıkmaya mı çalışıyorsun?"

Ona bir bakış attım. "Sen kahvaltıda peynirli puflar ve donutlar yiyorsun. Bana gelme."

"Ben başa çıkıyorum," diyor, tehditkar bir şekilde bana işaret ederek. "Sen sessizce çöküş yaşıyorsun, teoride bu çekici olabilir, ama pratikte? Ruh sağlığı açısından bir kabus gibi."

Ona göz kırpiyorum. "Dönmüyor muyum?"

"Hmm." Bir ısırık daha aldı. "Söylemesi zor. Onun için süründün."

"Tamam, vay canına," diyorum ve dizine vuruyorum. "Otomatik düzeltme olmadan 'sevgi' kelimesini bile yazamayan bir adama aşık olan kaltak değilmişsin gibi konuşma."

"O tek seferlikti. Ve adil olmak gerekirse, harika kolları vardı."

"O sana hapishane telefonundan yalan söylüyordu, Sarah."

Omuzlarını silkiyor. "Yine. Harika kollar."

O kadar çok gülerim ki kahvemi boğazıma kaçırırım. Bir an sessizlik çöker ve onun beni izlediğini hissedebilirim. Bana, teselliye mi yoksa kaosa mı ihtiyacım olduğunu anlayamadığı gibi bakar ve her ikisini de sağlamaya tamamen hazırdır. Onun en sevdiğim yanı budur, boşuna benim için her şeyi göze alan biri değildir.

"Peki," diyor nazikçe, "Steven'a gerçeği söyleyecek misin?"

Kafamı sallıyorum, parmaklarım fincanı sıkıca kavıyor. "Bilmiyorum. Bir yanım söylemek istiyor, ama bunu yüksek sesle söylersem, her şey gerçek olacak."

"Hiçbir şeyin olmasına *izin vermedin*," diyor, ses tonunu düz tutarak. "Hayatta kaldın."

Ona bakıyorum ve bir kez olsun şaka yapmıyorum. Sadece başımı sallıyorum.

"Ayrıca," diye ekliyor içkisini yudumladıktan sonra, "Steven sana görüldüğü kadar takıntılıysa, muhtemelen seni çoktan çözmüştür."

Yine sessizliğe bürünürüz. Bacaklarını benim bacaklarımın üzerine uzatır ve iç çeker. "Tamam, şimdi benim sorunumdan bahsedebilir miyiz?"

"Tanrım. Ne oldu şimdi?"

"Dün Tinder'da bir adam bana beş kez mesaj attı ve bir şekilde booktok hesabımı buldu."

"Ne? Hayır, hayır. Uygulamaları birbirine bağlamıyoruz. Bu kurallara aykırı."

"Bana 2019'da incelediğim bir kitabın Goodreads linkini gönderdi ve '*Eminim gözlük sana yakışıyordur*' dedi."

Boğuk bir ses çıkardım. "Bu flört etmek değil. Bu bir tehdit." "Değil mi? Artık gözlük bile takmıyorum."

"Peki, ne dedin?"

Gülümsüyor. "Ona Pennywise'ın kütüphane kartını tuttuğu bir fotoğraf gönderdim ve '*aynı enerji*' dedim."

Nefesim kesildi. "Seni seviyorum."

"Belli ki."

Kanepeye daha da gömülerek battaniyeyi kucağıma çekiyorum. Şeker etkisini gösteriyor ve kahve işe yarıyor. Tanrıya şükür.

Her şey kaos içinde olsa da — Steven, Frank, hala söylemediğim gerçek — şu anda, en iyi arkadaşlarımla birlikte bu küçük dairede, onun felaket gibi aşk hayatı ve mumların tetikleyeceği astım krizi beklerken... Neredeyse yeniden insan gibi hissediyorum.

Telefonum sehpa da titreyerek o anı bölüyor. Arayan Frank. Açmaya bile zahmet etmiyorum. Önizlemeyi gayet iyi görebiliyorum. Sanki endişeleniyormuş gibi, yine sahte bir tatlı mesaj. Muhtemelen ardından, aslında sorumluluk almayan, çekicilik, eski anılar ve hala benim üzerimde işe yarayacağını düşündüğü her neyse, o tür şeylerle süslenmiş belirsiz bir özür gelecektir.

Siliyorum çünkü rol yapmaktan bıktım, içgüdülerimi görmezden gelip, sanki alarm zillerini duyan deli benmişim gibi konuşmasına izin vermekten bıktım. Bir şeyler ters gidiyor ve uzun zamandır böyle.

Dün gece Steven'ı seçtim. *Tamam, dürüst olalım. Sanırım onu kütüphanede ilk gördüğüm gün seçmiştim.*

Onun bana dokunmasına izin verdim. Beni görmesine izin verdim. Ve sanki hala kırık değilmişim gibi, kollarında uykuya daldım. Henüz bunun ne anlama geldiğini bilmesem de, önemli.

Telefonu geri bıraktım, bir kez nefes verdim ve parmaklarımı şakaklarıma bastırdım.

Steven artık yalan söylemeyeceğimi söyledi ve ben de kabul ettiğimde ciddiydim. Frank'le ilişkiyi bitirmem gerekiyor, bu sefer gerçekten.

Dün gecedan beri Steven ile hiç konuşmadım ve bu sessizlik bir çürük gibi yerleşmeye başladı. Yanağımın içini sertçe ısıyorum. Kendimi kaybetmeyeceğim. Son zamanlarda bunu yeterince yaptım.

"Tamam, yine o şeyi yapıyorsun," diyor Sarah, kanepenin diğer ucundan ayağıyla bacağıma dokunarak. "Yüzün savaş suçu işleyen birine dönüşüyor ve ben bıçakları saklamam gerekip gerekmediğini düşünmeye başlıyorum."

Ona göz kırpiyorum. "Üzgünüm. Sadece düşünüyordum."

"Tabii. Sorun da bu." Kahvesini masaya koyar, gözlerini kısar. "Aşık çocuk çoktan ortadan kayboldu mu? Yoksa hâlâ gölgelerde gizlenip elmacık kemiklerini keskinleştirip ikinizin ortak cenazesini mi planlıyor?"

Burun kıvrıp başımı salladım. "Ondan haber almadım."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Ve bu... normal değil mi?"

"Bilmiyorum." Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Yani, sadece birkaç saat oldu ve o tam olarak sabahları mesaj atan türden bir adam değil, ama bir şeyler... ters gibi."

"Nasıl tuhaf? Duygusal olarak tıkanmış ve düşünceli mi, yoksa sebepsiz yere ortadan kaybolmuş gibi mi?"

"İkisi arasında bir yerde," diye mırıldanıyorum. "Duygusal olarak ulaşılmaz ve garip bir şekilde yoğun göz teması da var."

"Senin için sevindim." Yastıklara yaslanarak iç çeker. "Ama aynı zamanda sana sanki ayı asmışsın gibi bakıyor. O yüzden tam bir Akrep ölüm sarmalına girmeden önce biraz bekle."

"Ben Kova burcuyum."

"Aynı şey. Sen sadece bıçakları kullanmadan önce alfabetik sırayla dizersin."

Küçük ama gerçek bir gülümseme belirir yüzümde.

"Bak," diyor, bana dönerek. "Ondan ne istediğini henüz bilmek zorunda değilsin. Ya da Frank'ten. Ya da kendinden. Bu karmaşanın ortasında olmaya hakkın var."

"Teşekkürler, terapist Barbie."

"Ne zaman istersen, duygusal kabızlık çeken Barbie." Gülümser, sonra telefonuna dokunur. "Şimdi, erkek dramını çözdük, sana söylemem gereken bir şey var."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Lütfen bunun, ayak fotoğraflarını ve hava fritözünü satın almayı teklif eden adamla ilgili olmadığını söyle."

O, kahvesini neredeyse boğazına kaçırarak burun kıvrır. "Aman Tanrım, hayır. O adam deliydi. Hava fritözümü koklamak istedi. Hemen engelledim."

Gülüyorum, sesim boğazımda takılıyor. "En tuhaf erkekleri kendine çekiyorsun. Gerçekten etkileyici."

"Değil mi?" Dramatik bir şekilde kanepeye yaslanıp battaniyesini çenesine kadar çekiyor. "Ama hayır. Bu seferki... farklı."

Gözlerimi kısıyorum. "Nasıl farklı? 'Suçlu değil' farklı mı, yoksa 'duş başlığı çalışıyor' farklı mı?"

Yüzü kızardı, ama bunu gizlemeye çalıştı. O bakışı tanıyorum. "Ondan hoşlandın."

"Hayır," dedi çok çabuk. "Yani... evet. Bir nevi. Belki. Kes sesini."

Gülümsüyorum. "Bana ayrıntıları anlat yoksa annene hala açık ve koyu renkleri açık ve koyu renkleri ayırmadığını söyleyeceğim."

"Kaba. Artık ayırıyorum, çoğunlukla." Saçını kulağının arkasına sıkıştırır ve iç çeker. "Dramatik bir şey değil. O sadece... benimle konuşuyor. Bana memler gönderiyor. En aptalca şeylerle dalga geçiyoruz. Dün bana, rendelenmiş peynirin dilimlenmiş peynirden daha lezzetli olduğu konusunda ölene kadar tartışacağını söyledi ve dürüst olmak gerekirse? Buna saygı duyuyorum."

"Aşıksın."

"Olabilir," diye inler. "Ama bunu mahvetme. Henüz çıplak fotoğraflar istemedi ya da piramit şeması kurmadı, bu yüzden ben de bu durum devam ederken tadını çıkarmaya çalışıyorum."

Kanepenin minderlerine yaslanıyorum, her şeye rağmen göğsümde bir sıcaklık hissediyorum.

"Parmaklarım çapraz."

"Ben de," dedi yumuşak bir sesle. "ünkü bu da ayak fetişisti çıkarsa, bir daha asla randevuya çıkmayacağım."

Gölümsüyorum, pencereden dışarı bakıyorum, gökyüzü değişmeye başlıyor. Bir an için, sanki dünya ikimize de bir mola verecekmiş gibi geliyor.

"İşte bu yüzden hayatımda sana ihtiyaım var," diye mırıldanıyorum ve dizimle onun dizine hafifçe dokunuyorum. "Hiçbir yere gitme, tamam mı? Seni bulacağım. Seni o kadar çok seviyorum."

O gülümsüyor. "Beni ormanda kovalamadıysan, beni gerçekten sevmiyorsun demektir."

"Oh, seni takip ederim," diyorum, ölümcül ciddiyetle. "Seninle yatmayacağım, ama lanet suratına bir dildo fırlatacağım, kaltak."

Burnundan su fışkırır ve neredeyse boğulur. "Tanrım, Ani."

"Kaydolduğunda bunun ne olduğunu biliyordun."

35

“THE DEADLIEST WOUNDS DON’T BLEED.”
(BUT THEY RUIN EVERYTHING ANYWAY.)

Ani

Sloane kütüphaneye vardığımda orada değildi, bu çok garip. O asla geç kalmaz. Birlikte çalıştığımız bir yıl boyunca hiç geç kalmadı — kar fırtınaları, gıda zehirlenmeleri ve "içindeki çocukla yeniden bağlantı kurmaya" çalışıp patenlerle düşüp yaralandığı zaman bile.

Ama şimdi sandalyesi boş, isim etiketi hala personel panosunda asılı ve hiçbir mesaj yok. Hiçbir açıklama yok. Sadece derimin altında durmak bilmeyen garip, ürperten bir his var.

İnsanların hayatları var, Ani. Her şey bir alamet değildir. Her şey seninle ilgili değildir.

Yine de personel salonunu iki kez kontrol ediyorum. Ve tuvaleti. Ve posta kutusunun arkasındaki sokağı.

Hiçbir şey yok.

Bir buçuk saat sonra nihayet içeri girdi — kızarmış ve nefes nefese, at kuyruğu eğri ve hırkası yanlış düğmeli.

"Üzgünüm," diyor hızlıca, çantasını masanın arkasına atarak. "Bir... şeyim vardı. Ama artık molanı alabilirsin."

Ona göz kırpyorum. "Emin misin? Yeni kitapları raflara yerleştirmeyi bitirmedim..."

"Anladım," diye sözümü keser. "Cidden. Havaya ihtiyacın var gibi görünüyorsun.

Yüzünde 'yine onu düşünüyorum' ifadesi var."

Tartışmak için ağzımı açtım ama o çoktan harekete geçmiş, arabayı kapmış ve bir görevi varmış gibi rafların olduğu yere doğru yönelmişti.

Garip.

Sloane asla rafları düzenlemeye gönüllü olmaz. Asla. Bir keresinde bunu "insanlık tarihinin ruhu en çok öldüren görevi" olarak nitelendirmişti. Ve şimdi kendi kendine mırıldanıyor ve her on saniyede bir ön kapıya bakmıyormuş gibi davranıyor.

O tedirgin edici karıncalanmanın tam anlamıyla içsel bir

dön

üşm "İyi misin?" diye soruyorum sonunda.

esini "Harika," diyor diyor—bir biraz çok hızlı. Sonra tereddüt izliy tereddüt etti, oru m.

omzunun üzerinden bakarak. "Eğer biri nereye gittiğimi sorarsa, sadece para yatırmam gerektiğini söyle."

Gözlerimi kırıştıtırırım. "Ne tür bir para yatırma?"

"Önemli değil. İçinden geldiği gibi söyle." "...

Tamam."

Bir kitap alır ve ters çevirerek yerine koyar. Sonra tekrar duraksar. "Ve hey. Eğer bir gün büyükbabamın purolarının kokusunun olduğu bir yerde bulursan... hiçbir şeyi imzalamayın."

"Bu ne demek şimdi?"

Bana sadece küçük bir gülümseme attı. "Sadece... hatırlayacağına söz ver."

"... Tamam. Garip, ama tamam."

"Ve hey, gitmeden önce bana mesaj at." "Hala burada olsan bile mi?"

Biraz fazla hevesli bir şekilde başını sallar. "Özellikle hala buradaysam."

Bir an sessizlik oldu. Başka bir kitap aldı. "İnsanlar her zaman sandığın gibi değildir, Ani. Sadece... bunu unutma."

Gülümser, sonra Tarihsel Kurgu Olmayan Kitaplar yazar koridorda kaybolur, boynumdaki tüyleri diken diken eden, tonu tutmayan bir ninni mırıldanır.

Kesinlikle bir terslik var.

Neredeyse gitme vakti geldiğinde, ondan hala haber almadığımı fark ettim. Son sandalyeyi ters çevirirken bu düşünce sert ve keskin bir şekilde zihnime yerleşti.

masayı ve masayı yavaş, robotik dairesel hareketlerle sil. Bu konuda kafayı takmak istemiyorum. Sayamayacağım kadar çok kez bana onun için daha önemli olduğumu söyledi. Bunun bir ilişki ya da başka bir şey olduğu anlamına gelmediğini biliyorum ama en azından bir mesaj alırım diye düşünmüştüm. Bir şey. Herhangi bir şey.

Parmaklarım telefonuma uzanmak istiyor, ama tekrar kontrol etmemem gerektiğini biliyorum. Zaten iki kez baktım.

Sloane bütün gün garip davranıyor. Sadece dikkati dağınık değil, sinirli de. Bütün arabayı yanlış bölüme yerleştirmemi sağladı, sonra düzelttiğimde bana bağırdı. Ve şimdi odanın en uzak köşesinde durmuş, kimse günlerdir oraya girmediği halde arşivleri düzenliyormuş gibi yapıyor.

Ona bir bakış attım ve o da çok çabuk başını kaldırdı. "Hey," diye seslendim. "Kilitliyorum."

Başını salladı ama gülümsemesi gözlerine yansımadı. "Tamam. Hemen çıkarım."

Buna inanmıyorum ama araştırmaya vaktim yok. Şimdi değil. Göğsüm nedenini bilmediğim bir sıkıntıdan dolayı sıkışmışken ve beynim en kötü senaryolarla ping pong oynarken değil.

Daha çok alışkanlıktan dolayı personel koridoruna giriyorum — çantamı almadan önce kısa bir nefes almak için.

Telefonum titrer ve onu tüm gün yaptığım hiçbir şeyden daha hızlı bir şekilde çıkarırım. Kalbim hızla çarpar, onun adını görmeyi dilerim. Ancak, mesaj ondan gelmemiştir. Mesaj değil, fotoğraftır. Ve onu açtığım anda, dizlerim yan duvara yaslanır.

Steven.

Bir sandalyeye çökmüş, başı eğik, yüzü kanlı, bir kolu sanki yerinden çıkmış gibi sarkıyor ve gömleği kanla ıslanmış, ve o... o ölü gibi görünüyor.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Nefes alamıyorum.

Ciğerlerim sıkışıyor ve telefon elimde o kadar şiddetli titriyor ki neredeyse düşürüyorum. Koridorun kenarları bulanıklaşıyor ve her şey eğiliyor. Vücudum donmuş durumda ama düşüncelerim çılgın atıyor.

Bunu kim gönderdi? Nerede bu adam? Neden biri... Fotoğraf gözlerime kazınıyor. Yapmam gereken... Lanet olsun, bilmiyorum. Arayın.

Birisi? Koşmak mı? Ciğerlerim patlayana kadar çığlık atmak mı? Beynim kısa devre yapıyor, kıvılcımlar saçıyor ve çıkamadığım bir döngü içinde çöküyor. Tek bildiğim, hareket etmem gerektiği, çünkü burada böyle titreyerek ve işe yaramaz bir şekilde dururken, o bir yerlerde bağlı ve kanlar içinde yatıyor... Evet, bu bir seçenek değil.

Telefonu cebime sokup kütüphanenin önüne doğru dönüp koşuyorum. Sloane şimdi masada ama ona bakmadan ceketimi alıp çıkıyorum.

"Gitmem gerek," diyorum, nefes nefese.

"İyi misin?" diye soruyor, çok hızlı. "Benim..." "İyiyim." Yalan söylüyorum.

Anahtarlarımı aldığımı ya da Sarah'ya mesaj attığımı hatırlamıyorum. Ön kapıdan çıktığımı da zar zor hatırlıyorum, sadece havanın yüzüme yumruk gibi çarptığı ve vücudumun nihayet nefes almayı hatırladığı kısmı hariç.

Steven'in kanlar içinde, bağlı, kırık haldeki görüntüsü aklımdan çıkmıyor.

Neye bulaştığımı bilmiyorum. Ama cevapları kimde olabileceğini biliyorum ve bunun Frank ile bir ilgisi varsa, yani içgüdülerimin bana söylediği ama görmezden geldiğim yanlışlık sonunda dişlerini göstermeye karar verdiyse, o zaman

Parmaklarım durduramadan Frank'i arıyor. Cevap vermiyor. Arama, reddedilmiş gibi ilk çalınıştaki kesiliyor. Bir saniye sonra, ekranda bir mesaj beliriyor.

FRANK: Kulüpte meşgulüm, bebeğim. Ne oldu?

Kalbim mantıksız olduğu için göğsümde çarpıyor. Bir şeyler ters gidiyor. Frank ne zamandan beri benimle konuşma fırsatını kaçırıyor? Ama yine de, panikleyen ve telaşlanan bir parçam belki onun yardım edebileceğini düşünüyor. Belki ona fotoğrafı gösterirsem. Belki Steven'in arkadaşım ya da kardeşim olduğunu söyleyerek yalan söylersem. Frank, işine geldiğinde her zaman koruyucu olmuştur. Hesaplı, ama bölgesel.

Kimsenin bana zarar vermesine izin vermez... değil mi? Hala benim onun olduğumu düşünüyorsa?

Bilmiyorum ama oraya vardığımda hikayeyi çözeceğim. Sadece ona bakmasını ve bana böyle bir şeyi kimin gönderebileceğini söylemesini istiyorum. Ve eğer tereddüt ederse, bir saniye bile olsa, anlarım.

Bu sözler kafamda yankılanırken bile, boşuna umutlandığımı biliyorum. Ama buna inanmam gerekiyor, çünkü alternatif daha kötü.

Uber'e biniyorum, kalbim yanlış bir karar vermişim gibi çarpıyor ve kendime bunun akıllıca bir hareket olduğunu söylüyorum. Yardım alacağım ve cevapları alana kadar uslu duracağım. Sonra diğer her şeyle ilgileneceğim.

Araba yavaşladı ve kulüp, yuttuğum her yalanın anıtı gibi önümde belirdi. Yapamadığım her seçim. Biri bana tatlı, güzel veya güvenli dediğinde, sonra da beni yine de kullandı.

Karanlık.

Vale yok.

Araba

yok.

Duvarlardan her zamanki gibi bas sesi sızıyor. Sadece kapı çerçevesine bir uyarı gibi yapışmış gölgeler var. Ön giriş sıkıca kapalı ve güvenlik görevlisi yok, pencerelerde rujlarını kontrol eden aşırı giyinmiş pislikler yok. Sadece sessizlik ve ölü camlar var, benden başka hiçbir şeyi yansıtmayan.

Şoför arkaya bakıyor. "Beklememi ister misin?"

"Hayır," diyorum, ama sesim boş geliyor. Sanki başka birinin ağzı hareket ediyor gibi.

Dışarı çıkıyorum ve kapı arkamda, henüz anlamadığım bir şakanın son cümlesi gibi tıklayarak kapanıyor. Botlarım kaldırımda yankılanıyor, her adım çok gürültülü geliyor. Frank burada olduğunu ve meşgul olduğunu söylemişti. Öyleyse herkes nerede?

Hareketimi fark etmeden yumruğum kapı kolunu kavrar. Kilitli. *Tabii ki kilitli.*

Parmak eklemlerimi cama bastırıp öne eğildim ve ellerimi yüzüme kapatarak parlamayı engelledim. Kapıların arkasında hiçbir şey yoktu. Barmen yoktu. Bas gitar sesi yoktu. Havalandırma deliklerinden pahalı parfüm kokusu gelmiyordu. Sadece devrilmiş sandalyeler, rafları süsleyen koyu renkli şişeler ve yalanlarla dolu bir bar vardı.

Frank yok.

Gölgesi bile yok.

Göğsüm sıkışıyor, sıcaklık hızla yükseliyor, ateşten önce duman gibi boğazımdan kıvrılıyor. Bana burada olduğunu ve meşgul olduğunu söylemişti. Öyleyse neden burası günlerdir kimseyi görmemiş gibi görünüyor?

Bu düşünce kaburgalarıma vurmuş gibi içimi sarsıyor ve aniden içimdeki her şey yan yatıyor.

Kalbim güm güm atıyor, ama bu sefer panik değil. Öfke.

Yalan söyledi.

Sıradan bir ihmal, yumuşak bir kaçamak ya da zekice bir yarı gerçek değil, düpedüz, kasıtlı bir yalan.

Steven'ın nerede olduğunu bilmiyorum olabilirim. O fotoğrafı kimin gönderdiğini ya da neye bulaşmak üzere olduğumu bilmiyorum olabilirim, ama ne hissettiğimi çok iyi biliyorum.

İhanet ve öfke.

Bu duygular göğsümde sıcak ve keskin bir şekilde kıvrılıyor, bu boş kulübün dışında durduğum her saniye daha da sıkılaşıyor, ilk başta beni asla kandırmaması gereken yalanları bir araya getiriyor.

Telefonum elimde titriyor, kafamdaki gürültüyü bir bıçak gibi kesip geçiyor.

Bu oyundan bıktım usandım, yüzünü göstermeyen hayaletler ve tehditler tarafından sürüklenmekten bıktım usandım. Ama parmağım yine de hareket ediyor, ekranı kilidini açıyor.

Bu sefer fotoğraf değil. Video. Altyazı yok. Mesaj yok. Sadece grenli bir güvenlik kamerası görüntüsü, ortasında donmuş. Zaman damgası yok, sadece statik, gölgeler ve daha kötüsünün habercisi.

Videoyu açtığımda omuzlarımdan soğuk terler dökülmeye başladı ve omurgamdan aşağıya doğru aktı. Nabzım boğazımda durdu ve görüşüm daraldı, tek görebildiğim ekran oldu.

Lütfen Tanrım. Yine olmasın.

Video titrek bir şekilde başlıyor — güvenlik kamerası açısı gibi görünüyor, belki bir telefondan çekilmiştir, ama o çeneyi, kanla lekelenmiş ağzı tanıyorum. O bedeni tanıyorum, sandalyeye bağlanmış ve ipleri kopmuş bir kukla gibi yere yığılmış.

Steven.

Kalbim sarsılır.

Kameranın arkasından bir ses geliyor. Kim olduğunu göremiyorum, ama gölgelerde birinin olduğunu anlayacak kadar hareket var.

Kamera açısı değişiyor ve Steven'ın kanlı yüzünün profilini gösteriyor. Hareket etmek için çaba sarf ediyormuş gibi başını yavaşça kaldırıyor. Bir gözü şişmiş ve kapanmış, dudağı da yarılmış. Bir kez öksürüyor ve ağzından kan damlıyor.

Sonra sırtıyor. "O bir dikkat dağıtıcıydı. Bir amaca ulaşmak için bir araçtı." Kanını yere tükürüyor. "Oldukça kolay bir araçtı. Ve işim bittiğinde, onu bana verdiğin gibi geri vereceğim... kırık."

Rüzgâr beni yere sermiş gibi geriye sendelerim ve vücudum buz gibi olur.

Hayır.

"Bu oyunu daha önce oynamadığımı mı sanıyorsun?" diye tükürdü. Yukarı baktı, doğrudan kameraya, gözleri çelik gibi. "O kaybolduğundan beri onun peşindeyim."

Biri güler ve ekran sarsılır.

Video kesilmeden hemen önce, Steven yüzünü bir kez daha kaldırır, kanla kaplı gözleri keskin ve meydan okurcasına parlar.

"Ona, artık onun kim olduğunu bildiğimi söyle."

Sözler bir patlama gibi düşer. Sonra biri kadraja girer ve bulanık bir hareket olur — bir nesne kaldırılır, ardından mide bulandırıcı bir çatırtı duyulur. Ekran sarsılır ve her şey kararır.

Orada donakalmış oturuyorum, telefonuma bakıyorum, sanki tekrar başlayacakmış gibi, belki tekrar izlersem farklı bir şey görürüm diye. Yeni bir şey duyarım diye.

Dikkatimi dağıtan bir şey.

Onu bana verdiğin gibi geri ver. Kolay.

Bu sözler çürümüş gibi derime işliyor ve onları silemiyorum. Sanki benim için hiç önemli değilmişim gibi söylediği şeyi duymamış gibi davranamıyorum.

Ellerim titriyor ve kulaklarım çınlıyor. Tüm vücudum sanki su altında, hiç beklemediğim bir ihanete boğulmuş gibi hissediyorum.

Ve en kötüsü, sanki benim göreceğimi biliyormuş gibi kameraya doğru baktı.

Göğsüm içime çöküyor, sanki biri elini içeri sokup eğlence olsun diye kaburgalarımı kırmış gibi. Tanrım, ben hep bir piyon muydum? Seçilmiş hissetmeye o kadar muhtaç mıydım ki, bir koz olarak kullanıldığımı fark edemedim?

Nefes alamıyorum ve kime kızgın olduğumu bile bilmiyorum: Steven'a mı, Frank'e mi, yoksa kendime mi? Çünkü tüm bunların ortasında, ona aşık oldum. Ve şimdi bunların hiçbirinin gerçek olup olmadığını bilmiyorum.

Aniden, bunların hiçbiri önemli değil.

O şeyin ne olduğu umurumda değil, her neyse, ihanetin üzerine ihanet yığıldığını görüyorum ve erkeklerin benim değerimi belirlemesine izin vermekten bıktım artık.

Ateşle oynamak mı istiyorlar? Peki.

Bırakın yanıp kül olsunlar.

Ellerim titremeyi kesmiyor ama ben yavaşlamıyorum. Ön kapıları tekrar deniyorum — kilitli. Her giriş sıkıca kapatılmış ama ben daha iyi biliyorum. Frank orada bir yerde olmalı.

Geçen sefer buraya geldiğimde gördüğüm, personel tarafından kullanılan bir yan kapı vardı. Hiç tereddüt etmedim. Sanki bunu daha önce yapmışım gibi hareket ettim, çünkü bir bakıma öyle de oldu. Farklı bir koridor, farklı bir adam, ama aynı lanet korku.

Kilitli ama buradaki güvenlik her zaman göstermelik olmuştur. Sadece korkutucu görünmek için yeterli, ama gerçekten umursayan birini durdurmak için yeterli değil. Düşünmeden saçımdan bir toka çıkarıyorum. Sarah bana bu numarayı bir keresinde öğretmişti — salı günü yarı sarhoşken, bizim şarkımızı dinlemek için jukebox'ın kilidini açarken çok yüksek sesle gülerek. *"Yeterince istersen her şey açılır"* dediğini hatırlıyorum.

Meğer haklıymış.

Tokayı yerine takarken göğsüm sıkışıyor, her titreşim nefesimle kalbim çarpıyor.

Sonra... Tık.

Kapı açılır ve ben içeri girerim. İçerisi zifiri karanlıktır ve sanki cildime baskı yapıyormuş gibi hissediyorum. Hava eski duman ve

eskiden bu duvarları titreten bas seslerinin hayaleti ile doludur. Koridorda yavaşça ilerlerim, botlarımın sesi zeminde çok yüksek yankılanır. Devrilmiş tabureler ve sessiz şişeler, acil durum ışıkları altında mezar taşları gibi parlar.

Kulübün arkasına doğru ilerledikçe koridor daralıyor, içki dolabını ve yarı kırık hizmet kapısını geçiyorum. Sessizlik boğucu.

Ofisine vardığımda kapı açıldı.

Duruyorum, içimdeki her içgüdü bir şeylerin ters gittiğini haykırıyor. Ama ayaklarım yine de hareket ediyor, sanki içimden bir parçam zaten buraya geleceğimi biliyormuş gibi beni çizginin ötesine sürüklüyor.

Oda karanlık, sadece panjurların arasından sızan bir ışık parçasıyla aydınlatılıyor. Işık, masanın üzerinde soluk bir şerit oluşturuyor.

Sanki biri aceleyle çıkmış gibi kağıtlar dağınık. İlk kağıdın üzerinde Steven'in adı yazıyor. Gerçek adı. Tam bir devlet dosyası, mühürlenmiş, damgalanmış ve mide bulandırıcı bir şekilde etiketlenmiş. Köşesine fotoğraflar ilştirilmiş — belki haftalar önce çekilmiş, grenli güvenlik kamerası görüntüleri. Belki daha da eski. Ama bu o. Benim apartmanımda, barın dışındaki sokakta, kütüphanede.

Midem bulanıyor ama sayfaları çevirmeye devam ediyorum. Sonra yığının ortasına sıkışmış başka bir sayfa görüyorum. Adımı büyük harflerle yazılmış olarak görüyorum. Ortadaki baş harf yok, adres yok. Sanki sayfaya kazınmış gibi tek bir kelime var. Üstünde Mülkiyet Devri Talebi yazıyor.

Donup kalıyorum.

İlk başta kelimeler anlam ifade etmiyor. Sanki başka bir dilde yazılmış gibi bakıyorum — sanki sayfayı eğersem veya gözlerimi kısarsam başka bir şey yazacakmış gibi.

Bu, benim adım, doğum tarihim ve benim olması gereken ama olmayan bir imzanın bulunduğu yasal bir form.

Ve dahası da var. Tapular. Mali kayıtlar. Arkasına, çekildiğini bile hatırlamadığım bir fotoğrafımın bulunduğu sahte bir kimlik sıkıştırılmış.

Bunların hepsi de ne lan?

Nefes alamıyorum.

Kağıda bakarken dizlerim titriyor, öfke ateşten önce duman gibi boğazıma yükseliyor. Masadan uzaklaşırken boğazım yanıyor

masadan uzaklaşırken, içimden çıkaramadığım bir çığlık için göğsüm çatlıyor.

Kendimi barın arkasında buluyorum, ellerim durduramadan hareket ediyor. Yapışkan ahşap ve dökülmüş içkilerin arasında bir cevap saklıymış gibi alt dolabı açıyorum. Parmaklarım yedek karıştırıcıların ve pişmanlık kokan yarı boş bir cin şişesinin arasında saklı olan şeyi kavrayana kadar neye uzandığımı bile fark etmiyorum. İşte orada.

Everclear.

Son derece yanıcı.

Titrek ellerimle onu çıkarıyorum ve bir şey yerine oturuyor. Steven hayatıma girdiği andan itibaren — beni takip ederek, beni baştan çıkarmak, sanki oraya aitmiş gibi içime girmek için takip etmeye başladığı andan itibaren, o biliyordu.

Bilmeliydi.

Frank böyle bir şeyi tek başına başaramazdı. Steven gibi birine ihtiyacı vardı. Tanrı bilir ne yapmak için ona yaklaşabilecek birine. Öyle değil miydi? O, işleri hallettiğini söyledi.

Ben pakettim. Ödöldüm. Canavarlar arasında dolaşan güzel bir piyon. Belki Steven bana aşık olmamalıydı, ama bu onun rolünü oynamadığı anlamına gelmez. İçime girdi. Beni açtı. Ve şimdi gitti.

Ne olacağını biliyordu.

O video bir uyarı değildi, bir mesajdı.

Tanrım, nasıl görmedim bunu?

Görüşüm bulanıklaşıyor ve gözlerimi sertçe kırıyorum, parmak eklemlerim şişenin boynunda beyazlaşıyor. Geri döneceğini söylemişti. Artık yalan söylemeyeceğini söylemişti. Ama ciddiyse, neden bana gerçeği söylemedi? Neden beni uyarmadı?

Göğsümde ateş gibi bir sıcaklık yükseliyor, sanki kibrit çoktan çakılmış gibi, ama bir kez olsun umurumda değil, bırakın yansın. Eğer herkesin elinden eline dolaşan bir mal gibi olacaksam, o zaman krallığı ilk yakan ben olacağım.

Bir bez parçası alıp ilk şişenin boynuna yarıya kadar sokuyorum, sonra raftan bir tane daha alıyorum. Bu, en üst rafta duran

votka, altın varak ve egoyla sarılmış saçma sapan bir ithal ürün. Frank her zaman önemli müşteriler için sakladığını söylerdi.

Mükemmel.

Onun için hep öyle oldum, değil mi? Dudak parlaticısı ve travmayla sarılmış bir piyon, onu neye dönüştürebileceğini düşündü? Bir ödül kız arkadaş mı?

Evet, siktir et.

Daha önce yaptığım gibi, hassas ve kararlı hareket ediyorum. Her seferinde yeniden başlamak zorunda kaldım. Her seferinde bir erkek beni sahiplenmeye çalıştı. Ve bu gece, yeniden başlamıyorum. Bir şeyi sonlandırıyorum.

Kulüp hala karanlık, ama artık her santimini biliyorum. Frank'in emir verirken durmayı sevdiği barın kıvrımını biliyorum. Sanki bir vaaz kürsüsüyümüş gibi kullandığı gölgeli VIP kabinini biliyorum.

Girişten başlıyorum. Sanki gösteriş yapmak için beni gezdirdiği aynı girişten. Elim titremezken kapağı açıp Everclear'ı parlak zemine düzgün bir çizgi halinde döküyorum. Bana ilk kez yalan söylediği ön kapıdan... bileğimi öpüp güvende olduğumu söylediği kabine kadar. Sonra sahnenin kenarlarına kadar.

Her adım kasıtlıdır.

Her damla ihanetle ıslanmıştır.

Sahneye doğru ilerliyorum, kenara bir çizgi daha içki dökerken yavaşça tırmanıyorum. Kan gibi tahta çıtalardan aşağı damlıyor. Sonra barı kaplıyorum. Tezgahı. Zemin. Kadife tabureleri.

Durmam.

Şişe bitince de durmadım. Dumanlar burnumu yakarken de durmadım. Tüm duygularım yüzeye çıkıp görüşümün kenarları bulanıklaşırken bile durmadım. Her santimetreyi benzin kokulu intikamla kapladım, hepsini affetmekten daha gerçek bir şeyle vaftiz ettim: öfke.

Burayı kendi krallığı gibi görüyordu, ama bu sadece aynalar, duman ve cazibe kılığına girmiş güçtü. Ben sadece onun sözleriyle süslenmiş aptal bir piyondum.

Cebimden kibrit kutusunu çıkarırım — daha önce kasadaki acil durum stoğundan almıştım. Bir an parmaklarımın arasında durur, hafifçe titrer, sonra alev alır.

"Fırsatın varken beni öldürmeliydin," diye karanlık, boş sessizliğe fısıldıyorum.

Ve sonra onu bırakıyorum.

Ateş hızla yayılır, sanki nefesini tutmuş, sadece yeşil ışık yakılmasını bekliyormuş gibi. Alevler bıraktığım izleri takip ederek kıvrılır, önce kabinlere doğru titrer. Kadife saniyeler içinde alev alır, etrafımı saran ısı ile kumaştan yoğun dumanlar yükselir. Her gölgeyi, Frank'in loş ışıklar altında sattığı her yalanı ve kim bilir burada ne tür şüpheli işler çevirdiğini yutar.

Sonra duvarlar alev alır ve tavandaki ampuller uyarı atışı gibi patlar — keskin cam kırılma sesleri, parçalanmış vaatler gibi yağmur gibi yağar. Barın arkasında, şişeler zincirleme reaksiyonla patlar, sanki çarpık bir final gibi havaya ateş şeritleri fırlatır.

"Beni bir canavara dönüştürdün. Artık şeytan bile benden korkuyor."

Dönüyorum, duman etrafımda kıvrılıyor — sanki artık benim bir parçamış gibi omuzlarımdan kayıyor. Botlarım kaldırıma çarptığında, göğsümde yankılanan bir kesinliğe sahip. Yanmış kadife ve yanan içki kokusu kapüşonlu sweatshirtime, saçlarıma, cildime yapışıyor. Sonunda kazandığım bir gölge gibi beni blok boyunca takip ediyor. Ve ben arkama bakmıyorum.

Suçlu hissetmiyorum. Uyanık ve canlı hissediyorum. Bu da beni *biraz* suçlu hissettiriyor, çünkü az önce kundaklama yaptım.

Bu gece rüzgâr çok sert, ama umurumda değil. Yanaklarımı ısırtıyor, kot pantolonumun deliklerinden içeri giriyor, ama hiçbir şey derimin altında hâlâ çitirdayan ateşe dokunamıyor.

Nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Frank'in kurduğu yalandan uzaklaşmak için. O yalanın karşısında oturup gülümseyen halimden uzaklaşmak için. Kollarımı aşağı çekiyorum, cildime değen kumaşın hissiyle kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama ellerim titremeyi kesmiyor. Kendime bunun adrenalin olduğunu söylüyorum, her şeyin ardından gelen bir düşüş olduğunu.

Ama değil. O yüzünden. Her şey yüzünden.

O binada attığım her adım, hiç çıkarmadığım bir çığlıktı.

Her alev, hayatta kalmak için gömdüğüm bir gerçektir.

Sokak lambaları başımın üzerinde titriyor, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyorlarmış gibi yumuşak bir uğultu çıkarıyorlar. Beynim döngüye girmiş durumda — Steven. Kulüp. Mesaj. O lanet olası video. Yankısı uzadıkça daha da derinden kesiyor.

Tanrım. Normal bir insan gibi eve gidip polisi aramalıyım.

Sarah'yı aramalı, yatağıma kıvrılıp, aklı başında bir insan gibi bu durumun geçmesini beklemeliydim. Ama hayır, tamamen vahşileşmek zorundaydım. Bir kibrit yakıp, bunun bir şeyi düzelteceğini varsaymak zorundaydım.

Bu yüzden yürümeye devam ediyorum. Hızlıca. Ayaklarım beni bir yere götürüyor — kurtuluşa mı, yoksa lanet olası bir cenazeye mi, bilmiyorum. Açıkçası, hangisi olduğu umurumda değil.

İşte o anda hissediyorum.

Boynumun dibinde bir karıncalanma. Üzerinden geçen türden bir ürperti değil, derinin altına işleyen ve omurganda yerleşen türden bir ürperti.

Omzumun üzerinden bakıyorum, kalbim güm güm atıyor ama hiçbir şey yok. Sadece sessiz bir sokak, hafif bir esinti ve boğazıma tırmanmaya çalışan kendi boğucu paranoyam.

Bunu kafamdan silip hızımı artırıyorum. Evimden sadece birkaç blok uzaktayım. Kapıma kadar ulaşabilirsem, içeri girip duş alıp kafamı boşaltabilirsem...

iyileşirim. Daha iyi olurum.

Ben... Bir araba kapısı çarpar ve donakalırim.

"Hey," diye yumuşak ve kendini beğenmiş bir ses duyulur. "Araba lazım mı?"

36

“FEAR ISN’T LOUD.”

(IT WHISPERS RIGHT BEFORE YOU BLACK OUT)

Ani

Bileklerim ağrıyor. Ki... evet, bu normal gibi görünüyor - çünkü ellerim arkamda o kadar sıkı bağlanmış ki, plastik kemiklerime yapışmış gibi hissediyorum. Başım zonkluyor, dudaklarım ıslak ve bakır rengi, ve her göz kırptığımda oda dönüyor.

Çok fazla sessizlik var ve ben nerede olduğumu bilmiyorum. Kesinlikle kendi dairemde değilim ve Steven'ın evinde de olmadığımı biliyorum.

Panik boğazımı sıkıyor.

Görüşüm netleşince birkaç kez gözlerimi kırpyorum ve pencereden süzülen yumuşak ışığı görebiliyorum. En azından altımda yumuşak bir halı var, sanki berbat bir pijama partisiymiş gibi. Ama bu versiyonda ev sahibi beni bağladı, yüzüme tokat attı ve başkasına orgazm olmam için izin verdiğim için bana fahişe dedi.

Kapalı kapının ötesinde ayak sesleri yankılanıyor. Dişlerimi sıkarak plastik kelepçeleri deniyorum ve bir tıslama sesi çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum. *Tamam, bu kelepçeler o kadar kolay çıkmıyor. Not edildi.*

Kapı açılır ve Frank içeri girer, ama beni hala yerde, dudaklarım şişmiş ve yanağım yarılmış halde görünce birden durur.

Bir an için, göğsümde aptalca bir duygu belirdi. Belki de rahatlama. Hâlâ onun yardım etmeye geldiğini düşünen, hayalperest bir parçam. Ama sonra yüzünü gördüm.

"Günaydın, tatlım."

Gülümserim ve dişlerimi boyayan kanı hissedebilirim. "Ah. Hâlâ buradasın. Her şeyin ıslak bir rüya olduğunu umuyordum."

Çenesi gerilir. *İyi. Bırak sinirini bozsun.* Beni bu halde görünce bile gözünü bile kırpmadı. Beni kimin vurduğunu bilmiyorum, ama o buna engel olmadıysa, bu olayın gerçekleşmesine izin verdiği anlamına gelir.

"Ayağa kalk," diyor.

"Kalkamıyorum," diye cevap veriyorum, sesim tatlı ve ekşi. "Saçmalıklara alerjim var."

Odayı üç adımda geçer ve beni bir insan değilmişim gibi, sadece onun istediği gibi davranmayı bırakan bir nesneymişim gibi kolumdan çekip kaldırır. Omzum protesto etmek için çığlık atar, ama ona bu zevki tattırmam. Kafamı hafifçe yana eğip, onu kızdırmaya yetecek kadar gevşek, ama dengemi kaybetmeyecek kadar da gevşek tutarım.

Bana bir fırsat verdiği anda, onu değerlendiriyorum ve bu sefer, yumruklarımı esirgemiyorum.

Parmakları çenemi sert ve sahiplenici bir şekilde kavrar, yüzümü eğirir. Bakışları dudağımdaki yaraya ve yanaklarımın her yerine yayılmış olan morluklara takılır.

Sonra, tek kelime etmeden, bileklerimdeki plastik bağları keser.

"Onun sana dokunmasına izin verdin."

"Dokunmak mı?" Sahte bir çığlık atıyorum. "Bebeğim. Dokunmaktan fazlasını yaptı. Anlatmamı ister misin? Bolca dil vardı ve bir an, Tanrı'yı gördüğüme eminim."

Tokat beklediğimden daha hızlı gelir, ama ben geri çekilmiyorum. Ve bu onu gerçekten kızdırıyor.

"Senin cesaretin var," diye homurdanır.

"Biliyorum." Çenemden kan akarken bile sııttım. "En iyi özelliğimdir."

Beni sertçe geri itti ve ben tökezledim, yere tamamen düşmeden önce bir elimle halıya tutundum. Avucum halıya sürtündü, cildimde halı yanığı oluştu ama ses çıkarmadım.

Beni öldürmemek için kendine alan açmak istercesine pencereye doğru yürüdü.

Bana altmış saniye verin, boğazında bot izim olan cesedini arka bahçeden sürükleyen kişi ben olacağım.

"Ne yaptığının farkında değilsin," diyor sessizce.

Ona sahte bir masumiyetle göz kırptım. "Doğum gününü falan mı unuttum?"

Başını hafifçe çevirir. "Bunun bir kulüple ilgili olduğunu mu sanıyorsun?"

"VIP kompleksi olan bir narsistsen, her şey kulüple ilgilidir."

Dudakları seğiriyor ve bu acı vermemeli, ama veriyor. Çünkü şimdi bile, her şeyden sonra bile, beni hala ciddiye almıyor. Ben onun için hiçbir zaman bir tehdit olmadım. Sadece geveze bir oyuncak.

"Senin ağzın hep bozuktu," diyor.

"Sen de hep tanrı kompleksin vardı. Hepimizin sorunları var, Frankie."

Gözleri parlar. "Bana öyle deme."

"Rahat ol. Kimse sana hatırlanmaya değer bir isim takmıyor ki."

Yüzünde hiçbir değişiklik yok, ama çenesindeki seğirmeyi görüyorum ve bir an için sanki gülmek üzereymiş gibi görünüyor. Ama sonra bir şey değişiyor. Maskesindeki çatlak duruyor ve bir adım öne çıkıyor. Enerjisindeki değişim anında oluyor. O bana ulaşmadan önce kendimi hazırlamak için zamanım bile olmuyor.

Elini boğazıma geçirip beni yere yapııştırıyor. Kafam altımdaki halıya çarpıyor ve vücudu beni kaçamayacağım bir ağırlık gibi yere bastırıyor. Parmakları nefesim kesilene, oda dönmeye başlayana kadar boynuma batıyor. Nefesi yanağıma değiyor — sıcak, ekşi ve çok yakın.

"Paylaşmayı sevmem."

Ona bakıyorum, dudaklarım kıvrılmış, oksijen eksikliğinden öfke yanıyor içimde. "O zaman beni şimdi öldürsen iyi olur, çünkü ben senin değilim ve hiçbir zaman da olmadım."

Bana yaklaşır, gözlerini yüzümde gezdirir. "Sen her zaman benim favorim oldun," diye mırıldanır. "Sen bunu bilmesen bile."

Başımı hafifçe eğip sesimi yumuşak tutuyorum. "Aww. Ben de en yararlı olanın ben olduğumu sanıyordum."

Bir saniyelik bir duraklama. Havada bir değişiklik olmadan önce tek elde edebildiğim bu. Çenemi kapatmam gerektiğini biliyorum. Kızların sessizleştiği, yalvardıkları, gözlerini indirdikleri ve kuralın istisnası olmayı diledikleri anın bu olduğunu biliyorum.

Ama ben istisna değilim. Hiçbir zaman olmadım.

Eğer bu odada, bağlı ve parlak bir şekilde öleceksem, o zaman kesinlikle sessizce ölmeyeceğim. Ama onun gözlerindeki acıyı tadını çıkaramadan, kapı arkasından gıcırıyor ve yeni bir gölge odaya giriyor.

Adam iri yarı. Geniş omuzları, ağaç gövdesi gibi boynu ve düşünmek yerine bir şeyleri kırmak için yaratılmış erkeklerin sahip olduğu boş bakışları var. Ayrıca çok fazla kolonya sürmüş ve gözlerinin arkasında yeterince IQ yok.

"Dikkatli ol, Frank," diye mırıldanıyorum, gözlerimi hala kapıda duran adama tembelce kaydırarak. "Misafirlerin önünde olay çıkarmak istemeyiz."

Düşünmem için yeterli uzunlukta bir sessizlik olur. Belki de onu çok zorladım. Ne zaman çenemi kapatmam gerektiğini gerçekten öğrenmem lazım.

Tokat ilkinden daha sert gelir. Ve bu bir şey ifade ediyor, çünkü sonuncusu zaten kulaklarımı çınlatmıştı.

Bu seferki kişisel gibi geliyor.

Ses, odada bir kırbaç gibi yankılanıyor, havayı bile keskin bir şekilde delip geçecek kadar keskin. Kafam yana doğru savruluyor ve ağızma bakır tadı yayılırken çenemden bir acı geçiyor.

Tanrım, reddedilmeyi kaldıramayan erkekler için kanamaktan bıktım artık.

Bir an için, tek gördüğüm beyaz. Sonra saçımdan tutup, dizlerim neredeyse çökecek kadar sertçe çekiyor. Dişlerimin arasından nefes alıyorum, ama bağırıyorum.

"Ağızını açmak seni cesur yapar mı sanıyorsun?" diye homurdanıyor, nefesi yüzüme kokuşmuş bir şekilde. "Fırsatım varken seni kırmadım diye, şimdi de kırmayacağımı mı sanıyorsun?"

Gülüyorum. "Cesaretin var mı emin değildim," diyorum, bakışlarımı tekrar ona çevirerek. "Özellikle de seyircilerin önünde."

Arkasındaki adam, karışmak istemiyormuş gibi ağırlığını değiştirip boğazını temizledi, ama Frank pes etmedi.

"Cevap mı istiyorsun?" diye tıslar. "Hatırlamaya başla. Çünkü bir dahaki sefere sana elimi sürdüğümde, tatlım, moraran yerin yanağın olmayacak."

Sonunda elini bırakır ve ben geriye doğru sendelerim, boğulmaktan kurtulmuş gibi nefes alırım. Ama ağlamam, çığlık atmam. Sadece gülümserim. *Sanki ona beni ne kadar etkilediğini gösterecekmişim gibi.*

Ama içimde, parçalanmış durumdayım. Derimin altında keskin, ürpertici bir his var, sanki anladığımı sandığım her şey yanıp kül olmuş ve ben küllerin içinde durmuş, hala bunun duman olduğunu, yangın olmadığını iddia etmeye çalışıyormuşum gibi. Bu öfke ya da kıskançlıkla ilgili değil, bu kontrol meselesi ve ben onun sahip olduğunu sandığı bir ödülüm.

Başımı hareket ettirmeden gözlerimi kaydırıyorum. Kapı hala aralık. Frank, kaçmadan önce seğiren bir tavşanı izleyen bir aslan gibi, bakışımı takip ediyor.

"Boş ver," diyor yumuşak bir sesle, ve bu tek kelimenin altında yatan tehdit keskin bir şekilde kesiyor, ama ben çoktan harekete geçmişim.

Eğilip dirseğimi kaburgalarına, havanın içinden çıktığını duyacak kadar sert bir şekilde vuruyorum ve kapıya doğru koşuyorum, ama sweatshirt'ümün kapüşonu beni geri çekiyor.

"Siktir..." Ayaklarım yerden kesilir ve duvara çarparak nefesim kesilir.

Frank sakın bir şekilde eğilirken eli çenemi kavrar. "Sana rol yapmana izin verdim," der, sesi öfkeyle doludur. "Kaçmana izin verdim. Yalan söylemene izin verdim. Onunla yatmana bile izin verdim."

Başını, sanki onurumun paramparça olduğu sesini dinliyormuş gibi eğdi. "Onu sende görebiliyorum, bebeğim." Başparmağı boynumun yanından yavaşça aşağı doğru kayd, benimle alay ediyordu.

"Cildindeki morluklar. Gözlerindeki o bakış, sanki biri sonunda sana dokundu ve bunu içtenlikle yaptı." O eğilip, dilini yüzümün yan tarafına doğru sürükledi. "Sikişmekle sahiplenilmek arasındaki farkı bilmediğimi varsayarak beni aşağılamayın."

Bir duraklama, sonra... "Yarın da nefes almasını istiyorsan? Ne kadar ileri gidebileceğimi test etmeyi bırakırdım."

Midem bulanır. Hayır. Hayır, hayır, hayır. O bunu kastetmiş olamaz... Kanım donar, ama tepki vermem.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Fısıldarım ve sesimin bu kadar yumuşak çıkmasından nefret ederim, ama yine de rol yapmaya devam ederim.

Frank sırtıyor. "Onun farklı olduğunu mu sandın?" diye soruyor, neredeyse acıyarak. "Tatlım... seni tanıdığın ilk geceden beri sana yalan söylüyor."

Ve birdenbire, dünya yan yattı. *Hayır. Hayır, bu doğru olamaz.* Her nefes, her bakış, karanlıkta fısıldanan her lanet söz —Hiçbiri gerçek değil miydi? Yalan söylüyor olmalı.

Göğsüm sıkışıyor, sanki kaburgalarım içe doğru katlanmaya çalışıyor gibi. Oyun ben miydim?

Geri adım atıp volta atmaya başlar, bu çöküşün her saniyesinden açıkça zevk alıyor.

"Oh, buraya neden geldiğini, ne aradığını sana söylemedi mi?" Omuzlarını silkiyor, kayıtsızca. "O senin değil, Anianne. O benim."

Durduramadan bu sözler içime işliyor, hassas bir noktama dokunuyor. Keskin ve nefes nefese gülüyorum, ama kulağıma yanlış geliyor. "Saçmalık."

"İstediyine inan," der omuz silkerek. "Ama anlayacaksın. Tıpkı eskisi gibi."

Önce mi? Ne öncesinde?

Göğsümün arkasında bir şey kıpırdanır. Ama sormadan, ya da gerçeği onun boğazından koparamadan, arkasında duran adama başını salları ve kapiya doğru döner.

"Sana biraz zaman vereceğim," diye rahatça cevap verir. "Aklını başına topla."

Kilit klik sesiyle kapanır.

Frank gittikten sonra oluşan sessizlik, özel bir tür gürültüdür. Sanki o henüz işini bitirmemiş gibi, derimin altında bir statik elektrik gibi uğuldamaktadır.

Yürüyüp duruyorum, çünkü hareketsiz oturmak kendimi kafese kapatılmış gibi hissettiriyor ve hareket etmeyi bırakırsam panik beni yakalayabilir.

Yüzümde, onun yüzüğü hiç istemediğim bir iz bıraktığı yerde hala yanma hissi var. Pencereye doğru ilerlerim ve parmak uçlarımı soğuk cama bastırırım

camın üzerine bastırıyorum. Dışarıda, sadece siyah gökyüzü ve eskiden dinliyormuş gibi dilek tuttuğum o inatçı yıldız var.

Birinin seni sikmesi ile sahiplenilmesi arasındaki farkı bilmeyeceğimi mi sandın?

Steven bana bir şey yaptı. Sadece dokunmakla kalmadı, beni işaretledi. Silinmeyecek bir şekilde içime işledi.

Ama Frank ne bilir ki? Steven ne bilir ki? Siktir! Çıglık atmak istiyorum.

Hayatımdaki iki erkek, sandığım gibi değillerdi ve belki de hiç öyle olmadılar. Steven, hiç beklemediğim bir fırtına gibi ortaya çıktı ve Frank, zırh gibi bir çekicilikle içeri süzüldü. Ve bir şekilde, ikisini de kendime yaklaştırdım. Şimdi birbirlerini kurtlar gibi çevreliyorlar ve ben sadece... ortada kalmış durumdayım.

Nasıl oldu da ikisinin de istediği, benim anlamadığım ve kabul etmediğim bir şey oldum?

Sağlam bir zemin bulmaya çalışıyorum, ama aldığım her cevap dünyayı daha da yan yatırıyor ve elimde sadece daha fazla soru var. Vücudumdaki ilaçlar odaklanmamı zorlaştırıyor.

Bir saniye nefes alıyorum, bir saniye sonra boğuluyorum.

Artık bu odada değilim. Küçüğüm. Sekiz, belki dokuz yaşımdayım. Söylemesi zor, bu yerde zaman doğru akıyor. Bağırışlar var, bir adamın sesi kırık cam gibi havayı kesiyor ve annem ağlıyor. Sessiz bir ağlama da değil.

Bütün oda ekşi bir koku ile dolmuş, nefes almadan önce boğazımın arkasını yakan bir koku.

Göğsüme sıkıca bir dosya sıkıştırmışım. Kalın ve ağır. Kollarım titriyor ama bırakmıyorum. İçinde bir sürü nakit para, buruşuk kağıtlar ve görmemem gereken bir pasaport var.

Üzerinde benim adım yazıyor ve aniden anlıyorum ki, bu her ne ise... geri dönmeyeceğim.

Ondan sonra tek hatırladığım, bir elin kolumu tutup beni kapıya doğru sürüklemesi.

Kulağıma fısıldanan ses alçak ve acil, İspanyolca. "No mires atrás."

Arkana bakma.

Aklımdan önce ayaklarım hareket etti. Sonra her şey hareket halindeydi. Bir araba.

Bir uçak. Bitmek bilmeyen bir koridor.

Kalp atışlarımın sesinden başka hiçbir şey duyamıyorum, sanki benim başlatmadığım bir geri sayım gibi. Vücudum zaman ve uzayda hareket ediyor, ama zihnim o saniyede donmuş durumda — her şeyin parçalandığı yerde.

Koridorda bir erkek sesi duyduğumda kendime geliyorum.

Kahretsin. Frank.

Anı, içgüdülerim devreye girerken parmaklarımın arasından duman gibi kayıp gidiyor. Hareket etmiyorum. Kapı gıcırdayarak açılıp, her zamanki gibi yavaş ve kendini beğenmiş tavrıyla içeri girene kadar.

Fısıldayarak mırıldanıyor, bana doğru yürüyor. Parmakları çenemi okşuyor, cildimi ürpertecek kadar yumuşak. Gerginleşiyorum ve geri çekiliyorum. Şu anda bana dokunması düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Sana söylemiştim," diye mırıldanıyor, başparmağını dudağımdaki yarıktan gezdirerek. "Kimse benim olan şeye dokunamaz."

Sözlerinin ardındaki sıcaklık midemi bulandırıyor, boğazımın arkasına safra geliyor. Ama sesimi hafif tutuyorum, çünkü elimde kalan tek şey bu.

"Ben de seni bir iş adamı sanmıştım," diye mırıldanıyorum. "Lanet bir mağara adamı değil."

Tokat beklediğimden daha hızlı geliyor ve bir saniye boyunca dünyayı bulanıklaştırıp gözlerimin arkasında yıldızlar görmeme neden olacak kadar sert. Çığlığımı bastırıyorum. Tek hissedebildiğim, derimin altında kabaran öfke.

Yavaşça doğruluyorum, dudağımdaki kanı yalıyorum. Yine.

Bu kaçınıcıydı, üç mü? Tanrım, bundan gerçekten bıktım.

En azından sadece bir tokat. *Küçük bir iyilik.*

"Tamam, Frankie," diye mırıldanıyorum, içime sızan paniği gizlemeye çalışarak. "Sanırım tokat atmak eskidi."

Çenesi seğiriyor. Sonra bir adım daha yaklaşıyor.

Gülümserim. "Sakın bana bunun seni tahrik ettiğini söyleme."

Bunu söylememeliyim. Söylememem gerektiğini biliyorum. Ama çoktan ağzımdan çıktı ve artık umursamıyorum.

Aşağıya bakıyorum ve tabii ki, onu gördüğümde gülüyorum. Boğazımı yakan ve benzin tadı veren bir ses.

"Dalga geiyorunsun herhalde," diye kıkırdayarak söylüyorum. "Bana vurdun ve Şimdi tahrik oldun mu? Kahretsin, belki de sana fazla değer vermiŐimdir. Tüm o güzel randevular ve büyük sözlerin, gerçek bir Şey istediğin anlamına geldiğini sanmıştım. Ama hayır. Meğer tek ihtiyacın olan, kanayan bir kızmıŐ, ha?"

Gözlerinin arkasında bir Şey çatlıyor ve ben bunu çok geç fark ediyorum.

O atılır — kollarımı yakalar, beni kendine doğru çeker. Sırtım en yakın duvara çarpar ve o beni vücuduyla orada hapseder. Nefesi yüzüme sıcak ve vahşi bir Şekilde arpar.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye tıslar.

"Hayır," diyorum sakın bir Şekilde, nefesim titriyor olsa da. "Bence bu lanet olası bir korku hikayesi. Ve sen, bayılmayı bırakıp bunu fark ettiğim için kırgınsın."

Kavrayışı sıkılaşır.

"Oh, bebeğim," diye mırıldanır. "Senin için para dedim." Sözleri ilk başta kafama girmez.

"Seni satın aldım," diyor tekrar, bu sefer daha sert bir sesle. "Lanet bir yatırım gibi. Paranın karşılığını almadığımı düşünmeye başlıyorum."

Ve bir anda, odadaki hava boşalır. Vücudum hareketsiz kalır. Beynim anlamaya çalışır, ama tek yapabildiğim gözlerimi kırpmaktır. Çünkü az önce ne dedi bu adam?

"Senin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum," diyor, sanki bir tabloyu hayranlıkla izler gibi. "Bütün o ateş. Bütün o mücadele. Dünyanın sana bunu srdrmene izin vereceğini mi sandın?"

Yaklaşır ve yüzündeki gülümseme midemi bulandırır.

"Hayır, tatlım. Senin gibi kırlar özgürlük kazanmazlar. Sahip olunurlar." Nefesi kulağıma sıcak sıcak geliyor ve ruhum bedenimden çıkmaya çalışıyor sanki. "Senin gibi kırlar itaatkar olana kadar sikilmelidir."

Midem o kadar Şiddetli bir Şekilde altüst oluyor ki, kusmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. O, bunun etkisini görmek için, gerçeğin beni parçalamasını görmek için, geri çekiliyor.

"Bu kadar ŐaŐırma," diye ekledi, artık acımasızca. "Seni kazanan kiŐilięin için mi satın aldığımı mı sanıyorsun?"

Hayır, hayır, hayır, hayır. Yalan söylüyor. Yalan söylüyor olmalı.
Hatırlayamadığım her şey birdenbire şekil aldı. Odadaki gölge.
Kulağımdaki ses. Beni sürükleyen eller.

"Ne oldu tatlım? Sahte özgürlüklerinin bir bedeli olduğunu fark etmedin mi?"

Titrememi durduramıyorum. Ağzım açılıyor, sonra kapanıyor. "Ben hiç..." Sesim kesiliyor. "Ben hiç kabul etmedim..."

O gülüyor. "Kabul etmene gerek yoktu. Anlaşma, eski sevgilin senin yatakta olduğundan daha kağıt üzerinde daha değerli olduğuna karar verdiği anda imzalandı."

Sanki bana tekrar vurmuş gibi geriye sendeledim. Elim duvara uzandı, bacaklarım gerçek gibi gelmiyordu.

Bu olamaz.

Bunca zaman... Bütün bu lanet zaman boyunca... Kaçtığımı sanmıştım.

Bundan sonra beni burada tutabileceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha var. Ateş, kan ya da akıl sağlığımın geri kalanı ne olursa olsun umurumda değil, buradan çıkmak için her şeyi yakacağım.

Çenemi tutup acı verecek kadar sıkıyor. "Sen benimsin, Anianne. Hep öyleydin. Seni satın almadan önce bile."

Beni bırakıp odada dolaşmaya başladı. "Erkek arkadaşına bir hikaye uydurdum," dedi. "Sana cennete taşındığınızla ilgili küçük bir masal uydurması için ona para verdim."

Midem bulanıyor.

"O kısmı hatırlamıyorsun, değil mi?" diye alay ediyor. "Merak etme. Yeterince sert vurulduğunda böyle olur. Her şey biraz bulanıklaşır."

Hâlâ konuşuyor, sanki bu bir yatmadan önce anlatılan hikâyeymiş ve beni lanet bir itirafla yatırıyormuş gibi. O kadar deli ki, boğazıma bir tasma takmadan önce geçmişimi temizlediği için minnettar olmam gerektiğini düşünüyormuş gibi davranıyor.

"Onunla gitmen gerekiyordu," diyor, sanki kahve içerken anılarımızı paylaşıyormuşuz gibi. "Seni teslim etmesi için para aldı. Kolay ve sorunsuz. Şehrin kenarında bırakacaktı, hepsi bu."

Bir süre duruyor, bir sonraki kısmın daha sert vurması için yeterli bir süre.

"Ama sen geveze olup soru sormaya başladın. Sonra kaçmaya çalıştın." Gülümsemesi soğuk. "Bu yüzden doğaçlama yapıp başka düzenlemeler yapmak zorunda kaldık."

Boğazım kurur.

Başka düzenlemeler mi?

Zihnimin derinliklerinde bir kıvılcım parlıyor. Onu yakalamaya çalışıyorum, ama

"Sen..." Sözcük boğazımda düğümleniyor. "Ne yaptın?"
Gülümsemesi keskinleşir. "Seni tam olarak
duymak istediğim şeyi
söyledi." Duvarlar
eğilmeye başlar.

"Erkek arkadaşın evrak işlerini ve morlukları halletti." Frank'in sesi neşeli bir hal alıyor. "Bonus için de savaştı, bencil piç."

Yüzümden kan çekiliyor. Bir kavga hatırlıyorum, sonra tokatlandığımı. Yerdeydim. Ne kadar soğuktu ve "O artık senin sorunun" dediğinde sesinin nasıl çatladığını hatırlıyorum.

Aman Tanrım.

Bacaklarım uyuşuyor ama düşmüyorum.

"Kendini görmeliydin," diyor Frank. "Her yerin çizik içinde, dudağında kan var, ama yine de küçük bir sokak faresi gibi sallanıyorsun. O zaman anladım ki, seni boşa harcamayacaktım. Çok eğlenelisin." Bir adım geri atıyorum, ama gidecek yer yok. Oda dönüyor, ve tek duyabildiğim kendi nefesimin keskin ve düzensiz sesi. Sonra başka bir şey duyuyorum.

"Lütfen. Gitmek istemiyorum."

Vücudum sürükleniyor, burnumda çamaşır suyu kokusu ve ucuz sigara kokusu var.

Frank'in sesi, tırtıklı bir kenar gibi anıyı kesiyor.

"Sana her şeyi verdim," diyor. "Çalışmana izin verdim. Sana alan verdim. Biraz nefes almana izin verdim. Ama sen... sen her şeyi mahvettin çünkü lanet bir sürtük olmak zorundaydın."

Başım o kadar hızlı kalkıyor ki başım dönüyor.

"Sabırlı davrandım, Anianne." Gülümsemesi gözlerine yansımıyor.

"Ama paylaşmak benim yapmadığım bir şeydir."

Bir adım öne çıkar. "Ve kesinlikle kaybetmem."

Zihnim yetişmeden vücudum harekete geçer. Atılır, sehpanın üzerindeki lambayı kapar ve tüm gücümle fırlatırım. Lambayı ıskalarım, lambanın parçaları başının yanındaki duvara çarparak muhteşem bir cam yağmuru oluşturur.

"Bana yaklaşma." Sesim titriyor, elim de titriyor ama geri adım atmıyorum.

Öfke bağırsaklarımda kıvrılıyor, korku omurgamdan yukarı tırmanıyor ve safra boğazıma yükseliyor — sanki üçüne de yer yokmuş gibi, her biri önce dışarı çıkmaya çalışıyor.

Frank'in yüzü kararır. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?"

Vücudumun her parçası çığlık atsa da çenemi kaldırıyorum. Ciğerlerim. Bacaklarım. O, bir sonraki cümlesini söylemeden önce ortadan kaybolmak isteyen, kırık küçük parçam.

"Ben sana ait değilim."

"Aslında biliyorsun." Sesi sakindir. Neredeyse naziktir. Ve bu durumu daha da kötüleştirir. Ceketinin cebine uzanır ve bir şeyi ayaklarımın önüne atar. Bir kez çırpınır, sonra yüzü yukarı bakacak şekilde yere düşer.

Ona bakıyorum ve fotoğrafta silah tutan bir adam var ve köşede Frank'in yüzünün bulanık olduğunu görebiliyorum. Koridorda duruyorum, kanıyorum ve gözlerim kocaman ve dehşet içinde.

Nefes almayı kesiyorum.

Beynim bunu reddetmeye çalışıyor, bunun sahte ya da bir şekilde değiştirilmiş olduğunu söylüyor. O koridoru hatırlıyorum. Kanı hatırlıyorum. Adamlar sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşurken, lanet bir bez bebek gibi sürüklendiğimi hatırlıyorum.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

"Hayır" kelimesi savaş davulu gibi göğsümde tekrar tekrar yankılanıyor, ama ben kıpırdamıyorum. Sadece orada duruyorum, titreyerek ve sessizce, çünkü ilk kez, bundan sağ çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum.

Hangisi daha kötü bilmiyorum, anılar mı... yoksa bunca zaman onları saklayıp, olmadığı biri gibi davranması mı? *Başka ne konuda yalan söyledi?* Kullanılmış hissediyorum. İhlal edilmiş hissediyorum. Ve bunu daha önce fark edemediğim için kendimi çok aptal hissediyorum.

"Bu bizim yeni başlangıcımız olacaktı," diye mırıldanıyor, sanki lanet bir suç mahalli yerine bir aşk hikayesini anımsıyormuş gibi. "Ama sonra o geldi. Burnunu sokan pislik, beni alt edebileceğini sandı."

Gözlerim onun yüzüne çevrilir.

Frank gülümser, ama beni görmezden gelir. Çömelir ve fotoğrafı alır, saklamaya değer bir anıymış gibi tozunu siler.

"Merak etme, küçük kız," diyor yumuşak bir sesle. "Bir daha sana dokunmayacak."

Sözler bir anda kafama dank etmiyor. Steven'dan bahsediyor. Midem bulanıyor ama Frank'e tepki göstererek onu tatmin etmiyorum.

"O nerede?"

Frank'in gülümsemesi bir bıçağa dönüşüyor. "Bu duruma bağlı," diyor, başını eğerek. "Yeniden benim olmaya hazır mısınız?"

Düşünmeden hareket ediyorum, tamamen içgüdüsel olarak. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi saldırıyorum, ama o daha hızlı. Eli bileğimi kavrayıp sıkıyor. Gözlerimin arkasında beyaz bir acı parlıyor. Boğuluyorum, çığlığı bastırıyorum, ama beni öne doğru çekip duvara çarptığında dizlerim tutmuyor.

"Bunu düzeltmek için tek bir şansın var," diye homurdanır, nefesi cildimde sıcak.

Onun gözlerinin içine bakıp yüzüne tükürdüm. Eli hızla sallandı ve daha çok yumruk gibi hissettiren tokat, mide bulandırıcı bir sesle indi. Acı elmacık kemiğimi sarstı ve ben bir taş gibi yere düştüm. Yere sertçe çarptım. Avucum ahşabı sıyırdı ve acının altında, öfke kemiklerimi sardı.

"Oh, bebeğim."

O koşarak yanıma gelip dizlerinin üzerine çöküp, sahte pişmanlıkla nefes nefese kalırken ben kıpırdamıyorum.

"Ben istemedim... Lanet olsun." Eli titreyerek bana uzanıyor. "Sen... sen zorluyorsun, Ani. Her zaman zorluyorsun." Sanki bana vurmaya devam etmesi benim suçummuş gibi.

Sıcak parmaklar omzuma dokunur ve ben refleks olarak geri çekilirim. O durur. Suçluluktan değil, çünkü onda bunun için gerekli sinir bağlantıları yoktur, ama oynadığı rolü yeniden ayarlayan bir adam gibi.

Bir eli omurgamı yavaşça ve dikkatlice okşadı. Diğer belimin yakınında asılı kaldı, sanki bana tekrar dokunup dokunmayacağına karar verememiş gibi... ya da beni ikiye bölüp bölmeyeceğine.

"Bana yalan söylediğinde nasıl olduğumu biliyorsun bebeğim," diyor yumuşak bir sesle. Sanki bir çocuğu sakinleştirir gibi. "Bu şekilde davranmamın sebebi sensin

böyle olmak zorunda kalmamın suçlusu sensin."

Tanrım. Bu adamın cüretkârlığı küçük bir ülkeyi bile besleyebilir.

Sonra, sanki lanet bir romantik komedi filmindeymişiz gibi, beni nazikçe ayağa kaldırıyor. Bir kolunu kolumun altına koyuyor, diğer koluyla başımın arkasını destekliyor. Başparmağıyla dudağımdaki kanı siliyor, o kadar tatlı ki midem bulanıyor.

Parmakları çenemde duruyor ve ağzı yanağıma değdiğinde midem bulanıyor. Neredeyse üzerine kusuyordum. *Bu da işin cilvesi olurdu.*

"Giyin," diye mırıldanır, alnıma lanet bir damga gibi bir öpücük kondurur. "Bir saat sonra gidiyoruz."

Omurgamı düzeltirim ve içimde kalan son sıcaklık da orada, yerde ölür, gururumun yanında kan kaybederken hareketsiz kalırım.

"Gidiyor muyuz?"

O, sanki evcilik oynuyormuşuz ve ben yere düşmemişim gibi, rahatça mırıldanıyor. "Senin için valizini hazırladım. Giydiğin o siyah şeylerden artık ihtiyacın yok."

Gözlerimi kırpıyorum. "Sen... benim eşyalarımı mı topladın?" "Tabii ki topladım."

Sanki bu bir balayıymış gibi gülümsüyor, rehin alma durumu değil. "Benim olan şeyleri ben korurum."

Midem bulanıyor ama yüzümü sabit tutuyorum. Artık oyun bu. Hayatta kalmakla daha kötü bir şey arasında kalan, ölü bir sükunet.

Parmakları, sanki dokunarak bana damga vuruyormuş gibi, yavaş ve sahiplenici bir şekilde yanağımdan son bir kez aşağı doğru kayıyor. Sonra geri adım atıp cebinden anahtarlarını çıkarıyor.

"Oh, ve Doll?"

Çenemi kaldırıyorum, çünkü şimdi bile, köşeye sıkışmış ve kanlar içinde olsam bile

—asla küçük olmayacağım.

Gülümsüyor. Aynı korkutucu, mükemmel politikacı gülümsemesi. Onu sadece çekici bulduğum zamanlarda taktığı gülümseme. İpek ve aşırı kolonya ile kaplı bir canavar değil.

"Kaçmaya çalışma," diyor, sesini hafif tutarak. "Şimdiye kadar kaydettiğimiz ilerlemeyi mahvetmek istemezsin, değil mi?"

Kapı arkasından kapanır, kilidin yerine oturduğunu duyarım ve onun psikotik krizinin enkazı içinde kalırım, bir sonraki saati nasıl atlatacağımı merak ederek.

Ayak sesleri kaybolana kadar bekledikten sonra, doğrudan köşeye, onun benim için cömertçe "hazırladığı" spor çantasına doğru ilerledim.

Fermuar gıcırıyor ve onu açtığımda... Keşke şok olduğumu söyleyebilseydim. Ama bunun yerine, orada durup, benim acil kaçış planıma değil, lüks bir bekarlığa veda partisi hediye sepetine ait gibi görünen, narin, neredeyse görünmez bir dantel yığınının bakıyorum.

Oh, ne güzel. İç çamaşırı. Tanrı kompleksi olan bir narsist tarafından rehin tutulduğunu gösteren hiçbir şey, altı bin dolarlık şeffaf ipek kadar iyi gösteremez.

Ağlamak istiyorum.

Bunun yerine, üst parçayı çıkarıyorum — güç ve "siktir git" zarafetini haykıran kan kırmızısı bir kombinezon. Steven için bunu giydim, kolayca. Ama Frank için? Bu düşünce, kendi derimi yüzüp bitirmek istememe neden oluyor.

"Ah evet," mırıldanıyorum. "Çürüklerim olabilir, ama en azından meme uçlarım şenlikli" koleksiyonu.

Daha derine iniyorum. *Şok edici, daha fazla dantel.* Soğukkanlılıkla nasıl giyileceğini anlayamadığım, bağlanmaya yakın bir şey var - duygusal olarak işkence görürken giymeyi bırakın. Hiç kot pantolon ya da gömlek görmüyorum. Gerçek kıyafetler yok ve kesinlikle benim sahip olduğum hiçbir şey yok.

Diş ipi ve bornoz olarak da kullanılabilecek külotlar. Giysilerimi almadı, yenileriyle değiştirdi. Bu lanet olası bir fantezi ve ben buna katılmayacağım. Çantayı kapatırken fermuar parmağımı yakaladı ve ben ısırarak dudaklarıma bastırdım.

Mükemmel. Bayıldım. Sırada ne var? İncil'e kağıt kesik mi? Onun baş harflerinin şeklinde tıraş bıçağı yanığı mı? Belki de her itaatsizlik ettiğimde sıkılaştıran bir korse. *Tamam, belki biraz abartıyorum.*

Boşluğa, ona ait olmayan bir şeye ihtiyaç duyarak banyoya yöneliyorum, ama kapının eşiğinde donup kalıyorum.

Yansımam bana bakıyor: kızarmış yanaklar, pişmanlık gibi bulaşmış makyaj, çatlamış dudaklar ve çukur gözler. Ama daha iyi görebilmek için yaklaşırken bunların hiçbirini dikkatimi çekmiyor. *Sanki bunun bir faydası olacaktı gibi.*

Kafamdaki her bir saç teli hiç olmadığı kadar koyu. Hayatta olmaz.

Titrek bir elimi kafama götürüp, sanki yanılmışım gibi parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. Belki de sadece ışık görüşümü bulanıklaştırıyor ve beyaz tarafım sanki hiç olmamış gibi silinmemiştir.

Saçımı boyadı.

Bana dokundu.

O orospu çocuğu ben bayginken bana dokundu.

Saç derim, sanki parmakları hala orada gibi kaşınmaya başlıyor. Ne oluyor lan? Ne yapıyordu o? Ben kuaför koltuğunda bir ceset gibi yatarken saçlarımı ayırıp her yerine boya mı sürüyordu?

Kusmak istiyorum. Elim ağzıma gidiyor ama çok geç. Zaten lavaboya kusuyorum.

Beni silmeye çalışıyor, kişilik özelliklerimi tek tek. Aman Tanrım.

Tezgahın kenarını sıkıca tutuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Öfke geri geliyor, keskin ve volkanik.

"Onu öldüreceğim," diye fısıldıyorum.

Kelimeler en iyi ihtimalle titrek geliyor. Lavaboya daha sıkı tutunuyorum, bir şeye, herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyorum ama zihnim, onu yeniden bir araya getirebileceğimden daha hızlı çözülüyor.

Benden ne istiyor? Hatırlayabildiğim kadarıyla bir şey çıkmıyor. Sadece anlık görüntüler. Kokular. Ve o aptal, bozuk hafıza makarası sürekli atlıyor.

Peki ya Steven?

O biliyor muydu? O da bu işin bir parçası mıydı? Ne için geldi, işi bitirmek için mi?

Kendi duygularımın karmaşasında takılıp kalmadan onu düşünemiyorum bile. Ve ona olan duygularımı düşünmeye başlarsam... Hayır.

Bu, kendini yok etmeye giden düz bir yol. Sırtımda bir bıçak ve bıçağın üzerine kazınmış onun adı ile kalp kırıklığına doğru tam bir sprint.

Tanrım.

Sarah.

Kalbim sızlıyor.

Arayacak. Arayacak. Bütün şehri havaya uçurmaya çalışacak ya da en azından birinin dikkatini çekecek kadar ortalığı birbirine katacak.

Tabii ki o zaten... Hayır. Hayır. O konuyu açma.

Panik boğazımı sıkıyor, sanki içimden boğmaya çalışıyor gibi.
Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Yüzüme su serperek kendime gelmeye çalışıyorum, ama bu sadece hala burada olduğumu hatırlatıyor. Hala kapana kısılmış durumdayım. İki avucumu tezgaha dayayıp yavaşça nefes alıyorum.

Kendine gel lan.

Buradan canlı çıkmak istiyorsam, çökmenin lüksüne sahip değilim.

Yine aynadaki yansıma ile göz göze geliyorum. "Ee?" diye fısıldıyorum. "Bir planın var mı, yoksa o seni boyun eğene kadar sikip öldürene kadar kanamaya devam mı edeceksin? Çünkü bu kesinlikle olmayacak."

Kollarımı ovuşturuyorum, sanki cevapları bulacakmışım gibi odayı tarıyorum. Belki de pahalı dekor ve kontrol kokusu arasında, FBI'ın Yılın En Çok Gaslit Kadını'na verdikleri tavsiyelerden daha yararlı bir şey bulurum.

Beni, dantelle ve sessizlikle sarılmasını istediği, kim bilir nereye gönderileceğini bilen bir porselen bebek gibi paketledi.

Bir oyuncak bebek gibi görünebilirim, ama dişlerim var. Ve eğer onun psikoseksüel masalında giyinip süsleniyormuşum gibi düşünüyorsa, bir kurdu ipek giydirdiğinde ne olacağını öğrenmek üzere.

İşte bu ruh.

Eğer kirli oynamak istiyorsa, bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz. Topuklarımı döndürüp şifonyere doğru yöneliyorum. Eğer bana iç çamaşırlarıyla dolu bir çanta hazırladıysa, belki çekmecelere de yararlı şeyler koymuştur.

En üstteki çekmece, bir korku filmi sahnesi gibi gıcırdayarak açılır ve midem bulanır. Çekmecede, etiketleri hâlâ üzerinde olan yeni kıyafetler vardır. Bunlar, "ödül karısı" ve "bakın, şimdi ne kadar uslu" diye bağırان kıyafetlerdir.

Nötr renkler. İpek.

Dantel. Siyah yok.

İkinci çekmeceyi denedim ve daha da kötüydü. Hepsi pijama. Ya da en azından onun pijama anlayışı... Eğer pijamayı, bir milyarderin karısına dönmeden önce metresine aldığı, daracık, içini gösteren şeyler olarak tanımlarsanız.

Bir tanesini elime alıp burnumu çekiyorum. Kolsuz, yarı saydam ve mankenleri bile utandıracak kadar kötü niyetle dikilmiş.

Üçüncü çekmece kan basıncımı yükseltiyor.

Aksesuarlar.

İnci saç tokaları. İpek saç lastikleri. Neredeyse "itaatkar" kelimesiyle titreyen kadife bir gerdanlık. Çekmeceleri, kulpları sallanacak kadar hızlı kapatıyorum.

"Tanrım, Frank. Bütün bu çabaya rağmen tek bir kurşun geçirmez kaçış ipi bile yok mu?"

Banyoya dalana kadar hareket ettiğimin farkında bile değilim. Kafein almış bir suç mahalli araştırmacısı gibi odayı taramaya başlıyorum.

Stockholm Sendromu yazılı bir parfüm şişesi bulursam, yemin ederim ki... Bunun yerine tamponlar buluyorum. Bir diş fırçası. Ve yepyeni bir tıraş bıçağı.

Sanki bir dakika önce bana tokat atan, bir dakika sonra alnımı öpen bir adam, tıraş aletlerimi elle seçebilecekmiş gibi.

Tanrı korusun, rehinende sakal çıkmasın.

Bir saniye tutuyorum, sonra doğrudan çöp kutusuna atıyorum ve yumuşak bir sesle yere düşüyor. Sanki geri sıçrayıp, üstünde küçük bir fiyonkla yerden sürünerek gidecekmiş gibi ona bakıyorum. Ve sonra... Aklıma bir fikir geliyor.

Eğer saçımı boyayarak beni silebileceğini düşünüyorsa, o zaman benden hiçbir şey kalmayacak.

Eğer beni istediği gibi şekillendirebileceğini düşünüyorsa, bunu zor yoldan öğrenecek — önce kendimi başka bir şeye dönüştüreceğim.

Eğer oturup hiçbir şey yapmazsam, düşünmek için zamanım olur ve sonra Stevens'ın benim olduğunu söylediğinde parmaklarının çenemi okşadığını hatırlarım.

Düşünürsem, kendimi kaybederim.

Ve Şu anda, kendimi kaybetmeyi göze alamam. Hala rehin olduğum, hafızam lanet olası seksek oynadığı bir zamanda olmaz.

Tanrım.

O, bana lanet bir fırtına gibi bakıp yine de içine girmeyi seçen tek kiŐiydi. Bana kırılğan ve aynı zamanda acımasız mıŐım gibi dokunurdu ve her zaman açlıktan ölüyormuş gibi  perdi. *Bunun bir kıza ne yaptığını biliyor musun?*

Beni, sanki beni nasıl bir araya getireceğini zaten biliyormuş gibi parçaladı. Ve Şimdi, nerede olduğunu, hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum.

Aklım hemen Frank'in doğruyu mu söylediğini merak etmeye başladı. Ya ben sadece bir koz olsaydım?

Gülmek istiyorum, ama sesim kaburgalarım ile öfkem arasında sıkışıp kalıyor. Çünkü bu doğru olsa bile, her bakış, her dokunuş, her fısıldanan "*benim*" sözü yalan olsa bile, Steven beni satın almadı.

Frank inandı.

Ve bu tek başına bilmem gereken her Şeyi anlatıyor.

Frank yalan söylüyor olsun ya da olmasın, Steven bir canavar olsun ya da beni gerçek miŐım gibi dokunan tek adam olsun, ben hala buradayım, lanet olası bir oyuncak evin içinde kilitliyim. Şimdi  ıkmazsam... bir daha Şansım olmayabilir.

Hızlı hareket ediyorum. Yatağın altında, Şifonyerin arkasında, dolapta, pencerelerde bakıyorum, hiçbir Şey yok.

Telefonum yok, ama beni hafife alan erkeklere yalan söyleme konusunda olağanüstü bir yeteneğim var.

37

“IT’S NOT THE PAIN THAT GETS YOU KILLED.”
(IT’S THE TIME IT BUYS SOMEONE ELSE.)

Steven

Oda çok sessiz. Kulaklarımı tıkıyor ve şimdi kendi nefesim bile yanlış geliyor. Yavaş ve kendi kanımın içinde uyandığımı düşünürsek olması gerektiği kadar sığ değil.

Yine.

Üzerimdeki ışık titriyor. Zamanın akıp gitmesi için bana ilaç vermişler — boynuma iğne, uyluğuma iğne. Ama en az üç gün geçtiğinden eminim — birkaç saat farkla.

Işık tavandaki çatlaktan iki kez geçti. Gardiyan sadece üç kez değişti. Aynı ayak sesleri. Aynı rutin. Tahmin edilebilir pislikler. İnsanlar böyle ölür.

Yiyecek getirmediler. Sadece su. Geçen her saniye, onun lanet ellerinde olma ihtimali bir saniye daha artıyor.

Ellerim hala sandalyenin arkasına kelepçeli ve ayak bileklerim sandalyenin ayaklarına bağlanmış durumda — bu sefer daha sıkı. Sanırım, plastik kelepçeleri kopardıktan, bir gardiyanın nefes borusunu kırdıktan ve diğerinin kafatasını paslı bir boruyla ezdiğimden sonra derslerini almışlar.

Kaburgalarım feci şekilde incinmiş. Yüzüm yarılmış ve sağ gözüm şişip kapanmış. Burnumu kırdıklarında boğazımın arkasında kalan kanın tadını hala alabiliyorum.

Daha kötüsünü de yaşadım. Ama hiç bu kadar sinirli olmamıştım.

Kelepçeler zaten açılmış olan derime batarken bileklerimi tekrar esnetiyorum. Ama önemi yok. Acı, benim akıcı bir şekilde konuştuğum bir dil. Altı kez denediğim aynı hareketi tekrar deniyorum — bükmek, nefes almak, omzumu aşağı ve dışarı doğru döndürmek — ama aç yanlıştır. Sandalye yerinden kıpırdamıyor.

Siktir.

Gözlerimi kapatıyorum ve o orada. Göz kapaklarımın arkasına, asla kurtulamayacağım bir damga gibi kazınmış. O lanet olası akıllı ağız, ben onu gerçekten istediği tek şekilde kapatana kadar durmadan konuşuyordu. O keskin, kötücül gülümseme - yarı yaramaz, yarı meydan okuyan - kontrolümü kaybetmem için yalvarıyordu.

Onun benim için sürünerek geldiğini görüyorum, çenesi eğik, gözleri parlıyor, sanki bunun için onu parçalayacağımı biliyor ve yine de bunu istiyor gibi. Yalvarmamaya çalışırken çıkardığı o küçük iniltiyi duyuyorum. Beni mahveden iniltiyi. İlaçların etkisi geçip, bu lanet olası hareket etmeyen vücutta sıkışıp kaldığımda her zaman duyduğum iniltiyi.

Onu hala hissedebiliyorum. Beni saran amının sıcaklığını. Uyluklarındaki titremeyi. Sanki beni parçalamak ve enkazın içinde yaşamak istermiş gibi göğsümü tırmalayan parmaklarını. Kızarmış ve nefessiz, bunun hiçbir anlamı olmadığını unutmuş gibi *fısıldayan onu* görüyorum.

O gece kulübenin zemininde bana nasıl baktığını düşünüyorum —sanki onu ayakta tutan ve parçalayan tek şey benmişim gibi. Umursamak istememiştim. Çok geç olana kadar bunun farkına bile varmamıştım.

Buraya nasıl geldiğimi düşünüyorum —uyuşturulmuş, kanlar içinde, duvara zincirlenmiş— onun iyi olup olmadığını merak ediyorum. Onun ona zarar verip vermediğini merak ediyorum. Ve yıllardır ilk kez, intikam, kan ya da lanet olası plan hakkında düşünmüyorum.

Onu düşünüyorum. Ve o anda acı, acı olarak algılanmayı bırakıyor. O anda daha acımasız bir şeye dönüşüyor.

Onun ne olduğunu hiç bilmiyor. Ne yapabileceğine dair hiçbir fikri yok. Kahretsin, kendisi kim olduğunu bile bilmiyor.

Ama ben biliyorum.

Daha sert çekiyorum ve kolumda beyaz sıcaklık ve elektriksel bir acı hissediyorum, ama durmuyorum. Kelepçeler cildimi sıyırdığı için bileğim kanıyor.

Acıtsın lan. Acıya ihtiyacım var. Beni şimdiki ana bağlayan tek şey bu. Acı duyuyorsam, uyanığım demektir. Uyanıksam, bu, depodan sonra beni rahatsız eden kabuslar gibi kafamda kanayan bir halüsinasyon değildir.

Travis'i geri aramalıydım. Daha dikkatli bakmalıydım. Daha derine inmeliydim. İşaretler vardı ama ben dikkatim dağınık olduğu için hepsini kaçırdım.

Geriye dönüp bakınca, tüm işaretler oradaydı. Sesindeki çatlaklar. Benim izlemediğimi sandığında irkilmesi. Ama hepsini görmezden geldim — çok geç kalmıştım, onun hissettirdiklerine boğulmuştum.

Tanrım, onu elde ettiğime o kadar emindim ki. Ve eğer Frank...

Kapı açıldığında başımı kaldırıyorum. Hemen dikleşiyorum ve dudağımdan akan kan boğazıma akıyor, ama kalp atışlarımı sabit tutmaya çalışıyorum.

Frank, koyu renkli pantolon ve kolları kıvrılmış özel dikim gömlek giymiş olarak odaya girer. Görünürde silah yoktur, ama ben gerçeği biliyorum. O, her zaman çok geç olana kadar dişlerini saklar. Ağzında bir gülümseme belirir ve lanet olası bir psikopat gibi görünür.

"Stevie," diyor, sanki içki içerken sohbet ediyormuşuz gibi. Dilini şaklatıyor. "Pek iyi görünmüyorsun."

Sanki suda kan kokusu alan bir köpekbalığı gibi sandalyenin etrafında dolanmaya başlar.

"Muhtemelen ne kadar zaman geçtiğini merak ediyorsundur," diye düşünür. "Neler kaçırdığını. Kimleri hayal kırıklığına uğrattığını."

Yüzümü ifadesiz tutuyorum, ama çenem kemikleri kıracak kadar sıkı kapanıyor. O benim kollarımda olmadığı her saniye, kurşunlarla saydığım bir saniye daha.

"Merak etme," diyor, karşımdaki masaya doğru adım atarak. "Bugün seni öldürmeyeceğim."

Masaya bir şey dokundurur ve uzak duvardaki ekran titreyerek canlanır. İlk başta görüntüler pikseli. Sonra...

Siktir.

Ani ortaya çıktığında göğsüm sıkışır — yatak odasının tam ortasında, sırtı kameraya dönük durmaktadır. Fazla hareket etmemektedir, ama sonra bornoza uzanır.

Hayır. Bunu görmek istemiyorum, ama yine de her saniyesini izliyorum. Çaresiz. Bağlı. O kıyafetlerini çıkarırken, sanki ciğerlerim bıçaklanmış gibi nefes alıyorum.

O kırmızı bir kıyafet giyip, omzundan bir askıyı zarif bir hareketle yukarı kaydırırken, kalbim boğazıma kadar çıkıyor ve içim içimden parçalanıyor. Onu tanıyorum. Ekran dışında onu neyle tehdit ettiyse, onu değiştirmeye yetti ve bu beni hasta ediyor. Onu böyle görmek için daha azı için adam öldürdüm.

Frank görüntüleri izlemiyor. Beni izliyor ve gülümsüyor.

"Ben de giyeceğini düşünmemiştim," diyor. "Dayanmaya çalıştı, biliyorsun. Günlerce. O kızda ateş var."

Vücudum mecbur olduğu için hareketsiz kalıyor. Ama içim yanıyor.

"Çok lezzetli görünüyor," diye ekliyor Frank, biraz fazla rahat ve kendinden çok memnun bir şekilde. "Hatta burada hoşuna gittiğini bile söyleyebilirim. Ama zaten, güçlü erkeklere her zaman ilgi duymuştur."

İfademi gizliyorum. Ama bunun bedeli var. O ekrana bakmadığım her saniye, bir daha asla geri alamayacağım bir şeyin bedelini ödüyorum.

Onu odanın diğer ucuna sürükleyip, dişlerinin arasından gerçeği çıkarmak istiyorum.

Beni izliyor, herhangi bir tepki veya zayıflık, kullanabileceği herhangi bir şey bekliyor. Sonra, bileğini hafifçe hareket ettirerek ekranı karartıyor.

"Ağladığında daha güzel olacak," diyor, havada süzülür gibi. "Her zaman öyledirler. Ama birkaç gün bekleyelim. Onu yumuşatalım. Onu biraz daha yavaş kırmaktan zevk alacağım."

Frank iç geçirip tekrar etrafımda dolanıyor ve istediği tepkiyi alamadığı için sinirlendiğini anlayabiliyorum.

"Biliyor musun," diyor, "seni hemen öldürecektim. Dürüst olmak gerekirse, başından beri planım buydu. Seni uyuşturup, kanını akıtıp, geriye kalanları atacaktım." Bana daha da yaklaşıyor. "Ama sonra düşündüm ki... neden izlemene izin vermeyeyim?"

Gözlerimi betondan ayırmıyorum. Kandan. Sandalyemi sabitleyen cıvatalardan.

"Sanırım seni birkaç gün daha burada oturtacağım. Sana ön sıradan bir koltuk vereceğim. Belki de o yalvarırken sesini duyururum. Belki de sonunda bana efendim diye seslendiğinde ve yerini öğrendiğinde nasıl görüldüğünü gösteririm."

Yüzünde bir şey beliriyor — keskin ve geçici, ama ben onu yakalıyorum. Soğuk, zar zor kontrol altına alınmış bir hayal kırıklığı. Kırılmayı reddeden bir şeyi evcilleştirmeye çalışmaktan kaynaklanan türden. Onun hayatta kalmasına ihtiyacı var. Sorun da bu. Ve bu, yüzünün her yerinde yazılı.

"Ona verdiğim kafesi sevmeyi öğrenecek." Geri adım atar, manşetinden görünmez tozu silkeler.

"En iyi kısmı ne biliyor musun?" der, kapıda durarak. "Hâlâ onu sikmek için satın aldığımı düşünüyor."

Omuzlarını silkiliyor. "Tatlı, değil mi? Hâlâ tutunduğu o küçük umut ipliği."

Kapıda durur, sanki az önce neyi patlattığını tam olarak biliyormuş gibi yavaşça gülümser.

Hiçbir zaman bir adamı şu anda olduğu kadar öldürmek istememiştim.

"Onun dedesi Porto Riko'da sıradan zengin bir ihtiyar değildi. Okyanus manzaralı bir uçurum kenarındaki villasından ve kesik parmaklarla dolu şarap mahzeninden suç dünyasının yarısını yönetiyordu. Her uyuşturucu rotası, her silah anlaşması, her rüşvet ve sözleşme... hepsi onun elinden geçiyordu."

Bu bilgiyi, sanki ortaya çıkardığı gerçeğin tadını çıkarıyormuş gibi havada bırakır.

"O sadece biraz paraya ya da bir sahil evine sahip değil. Her şeye sahip." Yaklaşarak, fısıltı kadar bir sesle konuşur. "O, milyarlarca dolarlık bir imparatorluğun varisi. Kan, toprak ve tüm kontrol. Ve en iyi kısmı ne biliyor musun?" Ağız köşeleri acımasız bir gülümsemeyle kıvrılır. "O, gerçekte kim olduğunu ya da ne miras aldığını hiç bilmiyor. Benim miras alacağım şeyi."

İki parmağını şakağına dokundurarak kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı.

Omurgam buz gibi oluyor. Yemin ederim, bu orospu çocuğu konuşmaya devam ederse, onu yakaladığımda ölmek isteyecek hale getireceğim.

"Ve Steven, işte bu yüzden hala nefes alıyorsun." Başını eğiyor, sanki basit bir matematik problemini açıklıyormuş gibi. "Çünkü

senin cesedini çok erken görürse, o kadar kolay işbirliği yapmaz."

Dikleşir, çenesini parmak eklemleriyle okşayarak aynada kendini hayranlıkla seyrediyormuş gibi. "Biraz dinlen. Final için buna ihtiyacın olacak."

Kilit arkasında klik sesi çıkar ve bu sefer sessizlik uzamıyor. Yerleşiyor. Ağır ve kesin. Bir mezar gibi.

Sözler etkileyici, ama onu etkileyen, onun sözleri söyleme şekli; sanki onu tanıyormuş gibi. Onun yumuşak başlı olduğunu düşünüyor, benim onu boyun eğdirmek için bir kozdan başka bir şey olmadığını düşünüyor, ama hiçbir fikri yok. Kızın sinirleri bozulduğunda nasıl biri olduğunu bilmiyor. Onu çok zorlarsa ne yapacağını bilmiyor.

Eğer kırılırsa, parçalara ayrılmaz. Daha kötü bir şeye dönüşür. Ve ben, aşık olduğum kızın acısını dindirmek için lanet olası dünyayı yakmasını izlemek zorunda kalırım.

O buna hazır değil. Ve benim hala hayatta olmamın tek nedeni bu.

Başımı sandalyeye yasladım, gözlerim üç saat önce son kamera söndüğü uzak köşeye kilitlendi. Buraya gönderdikleri ilk muhafızı lanet dişlerimle öldürdüm.

Onu değiştirip değiştirmediklerini bilmiyorum ama önemi yok, artık dikkatsiz davranıyorlar. Bunu hissedebiliyorum. Kanamanın çok fazla olduğu durumlarda her zaman böyle düşündükleri için, benim çöktüğümü sanıyorlar.

İki çift ayak sesi duyuyorum ve birinin ayaklarını sürüklediğini anlayabiliyorum. İlk önce onu öldüreceğim.

Her zaman aynı saatte gelirler. On iki saatte bir. Frank'in beni uysal tutacağını düşündüğü her türlü ilacı bana enjekte ederler.

Bugün almayacağım.

Kelepçeler koltuğa derin izler bırakırken koltukta kıpırdanıyorum, ama sol tarafı yeterince gevşek ki, başparmağımı tekrar çıkarsam, koltuktan kayıp düşebilirim. Çok acıtacak, ama daha kötüsünü de atlattım.

Kapı açılıyor ve gülerek içeri giriyorlar — yüksek sesle ve umursamazca, sanki nerede olduklarını çoktan unutmuşlar gibi. İçlerinden biri ucuz içki ve daha da ucuz zeka kokuyor.

Mükemmel.

Uzun boylu olan yaklaşıp çömelir ve çeneme uzanır. Parmakları beceriksizdir, kontrolü ele geçirmek için uğraşır, elinde titreyen bir iğne vardır.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor. "Koca kötü katil. Şimdi sadece bir sandalyede oturuyorsun."

Gülümsüyorum.

Bu çok ince bir hareket, ama onun tereddüt etmesine yetiyor. Ve benim ihtiyacım olan da bu. Sol elim ıslak bir sesle serbest kalıyor — gevşemiş kelepçeyi yukarı doğru çevirip pürüzlü metali boğazına saplarken başparmağım çıkıyor. Boğuluyor, boğuk sesler çıkarıyor ve iğneyi düşürüyor.

İkincisi kapıya atılır, ama çok yavaştır. Bacaklarımı öne doğru sertçe tekmelerim, iplerin gerginliğini kırarak kadar sert. Sandalye benimle birlikte sürtünür, ağırlığımı yana doğru verirken yerde sürüklenir. Baldırlarım yanar, ama durmam. Sandalyenin arka ayağını doğrudan onun kaval kemiğine vururum ve o çığlık atar.

Bu ivmeyi kullanarak tekrar dönüp, ilk adamın vücudu hala benimkine dolanmış halde yere çakıldım. Bir şey kırıldı — kemik mi metal mi, bilmiyorum. Umurumda değil. Zaten hareket halindeyim.

Kelepçelerimi çıkardığımda, içlerinden biri baygın, diğeri ise yarı baygın halde seğiriyor.

Yanağımdaki kanı onun kolunun kenarıyla sildikten sonra, tereddüt etmeden boynunu kırıyorum.

Hızlı hareket ediyorum, çünkü birinin kameraları kontrol etmesi ve daha fazlasının gelmesi an meselesi. İkisini de soyuyorum, ellerim hızla ceplerini, kılıflarını ve botlarını arıyor. Birinin paslı bir kelebek bıçağı var, işe yaramaz ama hafif. Diğeri kompakt bir Glock taşıyor. İkisini de alıyorum.

Göğsüne yapışmış, terden kayganlaşmış güvenlik rozetini alıyorum. Üzerinde M. Diaz yazıyor — sahte olabilecek kadar genel bir isim. Gerçek de olabilir. Önemli değil.

Yine de cebime atıyorum.

Daha küçük olan gardiyanın hala aktif olan bir iletişim cihazı vardı, bu yüzden kanalı düşük seviyeye, sadece kulaklığa ayarlıyorum, ses seviyesini sıkıcı check-in'ler ve kafein şikayetleri arasındaki paraziti duyacak kadar yüksek tutuyorum.

Odanın dışındaki koridor loş, sessiz ve bakır ve çamaşır suyu kokuyor. Ana yolu kullanmıyorum, çamaşır şutundan geri dönüp kazan dairesinden geçiyorum. Bu binaya daha önce hiç

bu binaya daha önce hiç girmedim, ama bu tür komplekslerin nasıl işlediğini biliyorum. İyi şeyler her zaman anahtar kartlı kapılar ve güçlendirilmiş camların arkasında saklanır.

Elektronik cihazların düşük uğultusunu takip ederek güvenlik ofisini buluyorum. Ofis küçük ve dar, ayakta durmaya bile zar zor yer var. Bir masa, bir sandalye ve sanki adam az önce oturmuş gibi hala buhar çıkan bir kahve fincanı var. Bir adam konsolda, kulaklıkları takmış, gözleri monitörlere kilitlenmiş, tamamen habersiz.

Arkasına kayıyorum ve bıçağı boğazına dayıyorum. "Ses çıkarma," diye fısıldıyorum.

Kulaklığını çıkarınca donup kalır. "Frank nerede?"

Yutkunuyor. "O... o burada değil. Çoktan gitti." "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Senin odandan çıktıktan hemen sonra gitti. İki adam ve Suburban'ı aldı."

Bıçağı biraz daha derine bastırıyorum, kan akıtacak kadar. "Tekrar dene."

Kekeliyor. "Yemin ederim. Bize nereye gittiğini söylemiyor. Sadece... gittiğinde ortadan kayboluyor."

Bu kısmına inanıyorum. O, izlerini çok iyi saklayan paranoyak bir pislik. Ama eminim ki adamları her zaman bir şeyler unutuyordur. Konsolu tarayarak on iki ekrana bakıyorum.

"Erişim günlüklerini istiyorum. Son yirmi dört saat içinde bu ağa ping atan tüm cihazları gösterin."

"Ben... yapamam. Yani, bunun için..."

Glock'u çıkarıp şakağına dayadım. "Üç saniyen var."

Biraz tereddüt eder ama bir listeyi açmayı başarır: adresler, IP'ler ve cihaz türleri. Çoğu gereksiz görünüyor. Sadece güvenlik panelleri, güvenlik görevlilerinin kullandığı tabletler ve her gün değiştirilen tek kullanımlık telefonlar. Ama biri dikkat çekiyor. Şifreli erişim tüneli olan özel bir hat; bu Frank'in kişisel sunucusu olmalı.

"Dış hatlara ulaşabilir mi?" diye soruyorum.

Teknisyen başını sallar. "Evet. Ama biyometrik kilitli..." "Şifre mi?"

"Benim şifrem yok..."

Onun kafasını konsola vuruyorum. Onu öldürecek kadar sert değil, sadece bunu yapabileceğimi anlaması için yeterli kadar. Sonra masayı inceliyorum. Bir parmak izi tarayıcısı, yedek klavye ve her şeyin arkasında çalışan dahili kabuk kodu gibi görünen bir şey var. Frank onu sağlam inşa etmiş, ama yeterince sağlam değil.

Yan bilgisayara geçiyorum, arka erişim noktasını buluyorum ve yönetici geçersiz kılma özelliğini kullanarak yeniden yönlendiriyorum — bu tür sistemleri daha önce parçaladıysanız varlığını bildiğiniz türden bir özellik. Bir dakika sürüyor. Belki daha az. Sonra giriyorum.

"Travis. Hat açık. Acil durum protokolü siyah."

Bir uyarı belirir, ardından sohbet açılır.

[BİLİNMEYEN]: BU SEN OLSA İYİ OLUR.

[SEN]: BENİM.

[BİLİNMEYEN]: DURUM NE KADAR KÖTÜ?

[SİZ]: HARİKA. KIZ ONDA.

[BİLİNMEYEN]: EMİN MİSİN?

[SEN]: GEÇEN YIL İŞARETLEDİĞİN AYNI KAMERA DONANIMI.

[BİLİNMEYEN]: TANRI AŞKINA. TAMAM. ELİNDE NE VAR?

[SİZ]: SABİT DİSK. KİŞİSEL ERİŞİM BESLEMELERİ. TRANSFER AYARLIYOR GİBİ GÖRÜNÜYOR.

[BİLİNMEYEN]: SİKTİR.

[SİZ]: PLAN?

[BİLİNMEYEN]: İKİ SAAT SONRA BRAVO BULUŞMA NOKTASINDA BULUŞALIM. SÜRÜCÜYÜ GETİR. ÖLME.

Beslemeyi kesiyorum.

Teknisyen şimdi inliyor, sanki onu kurtaracakmış gibi radyoya doğru sürünüyor.

"Yanlış hareket," diye mırıldanıyorum ve kafatasının tabanına bir kurşun sıkıyorum.

Sürücüyü, ilk yardım çantasını, bir tabancayı ve kapının arkasındaki kancaya asılı siyah ceketini alıyorum. Ellerim düşünmeden hareket ediyor — çok fazla kaçıştan oluşan kas hafızası. Ama zihnim çoktan önüme geçiyor. Frank parmağına yüzüğü takıp bunu kader olarak adlandırmadan önce ona ulaşmam gerekiyor. *Ya da daha kötüsü.*

Sunucu odasının arkasındaki koridorda sessizce ilerliyorum. Koridor sol tarafta, muhtemelen çıkışa doğru uzanıyor, sağ tarafta ise özel bir ofis gibi görünen bir yere gidiyor. Devam etmeliyim. Zaman azalıyor, ama bir şey beni durduruyor.

O, hayatıma girdiği andan itibaren içimi kemiren aynı hastalıklı, keskin içgüdü. Ben de sağa dönüyorum.

Kapı kilitli, ama birkaç saniye içinde açıyorum. Küçük odaya giriyorum ve ilk gördüğüm şey bir duvar dolusu ekranlar: haberler, raporlar, haritalar. Ülkenin dört bir yanından gelen istihbaratlar.

İkincisi, masanın üzerinde açık bırakılmış bir dosya. Dosyayı açtım ve nefes almayı kestim. Zihnimin derinliklerine kazınmış iki yüz vardı. Kağıt kıvrılana kadar elimi sıkılaştırdım, kulaklarımda nabzımın sesi çınılıyordu.

"Seni lanet olası piç," diye fısıldarım. "Bu imkansız."

Dosya kapısını kapatıp ceketimin cebine sokuyorum, kalbim sanki zaten bir patlamanın ortasındaymışım gibi çarpıyor. Arka merdivenlerden garaja iniyorum ve orada Frank'in adamlarından birini görüyorum — bir sütuna yaslanmış, sigara içiyor ve telsizine bir şeyler mırıldanıyor.

Bu, ilk dayak sırasında bana tüküren aynı piç kurusu. Dönüyor ve donup kalıyor. Tanınması bir saniye geç kalıyor, ama ben daha hızlı hareket ediyorum. Yumruğum boğazına çarpıyor, silahına uzanırken sendelediği sırada çıkan çıtırtı tatmin edici, ama ben çoktan arkasına geçmişim. Glock'u omurgasına dayıyorum.

"Diz çök," diyorum sakın bir sesle. "Yoksa kırarım." Diz

çöküyor.

"Lütfen..."

Namluyu çenesine dayıyorum.

"Seninle benim aramdaki farkın ne olduğunu bilmek ister misin?" diye fısıldıyorum.

Titreyerek başını sallar.

"Ben bir neden için öldürürüm." Tetiği çekerim. İki kez. Biri kafasından, diğeri kalbinden. Kan, arkasındaki sütunu boyar ve ben cesedi garajın ortasına sürüklerim. Gömleğini çıkarır ve onun omzumu kestiği bıçakla göğsüne iki kelime kazırım.

O benim.

38

“DON’T AIM FOR THE HEART.”
(AIM FOR WHAT THEY’D DIE TO PROTECT)

Ani

Kapı çalınmadan açılır ve ben ayağa fırlarım, nabzım o kadar hızlı atar ki görüşüm bulanıklaşır.

Frank, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz bir gömlek giymiş, pantolonu ise mükemmel bir şekilde dikilmiş olarak içeri girer.

"Anianne," diyor gülümseyerek. Adımı sanki onun için bir anlamı varmış gibi uzatarak söylüyor.

Bakışları saçlarıma düşüyor. Ve tam o anda onun farkına vardığını görüyorum. Yürürken duruyor ve bir anda maskesi çatlıyor.

Uzun, koyu renkli saçlarım yok olmuştu. Geriye kalanlar biraz dağınıktı. Banyoda bulduğum jiletle kesmiştim. Çeneme zar zor değiyordu ve uçları biraz düzensizdi, ama ben hoşuma gitmişti.

"Saçını kestirmişsin," diyor. "Sana bunu yapma izni vermedim." Gülümsemesi kaybolmuyor, ama keskinleşiyor. "Saçını kestirmenin seni kontrol etmeyi zorlaştıracığını mı sanıyorsun?"

Sesi aynı kalıyor, ama arkasında bir gölge beliriyor. "O saçları değiştirmek sana düşmezdi ve bunun için cezalandırılacaksın."

Bir adım daha yaklaşıyor. "O saçları ben bakmak için vardı. Ben çekmek için vardı. Ve sen nasıl davranacağını öğrendiğinde, ben yüzümü gömmek için vardı."

Neredeyse kusuyordum. Tam orada, yerde. Tekrar tokatlanmak istemediğim için ağzımı kapalı tutmaya çalışıyorum. Bir adım daha atıyor ve hava kendi üzerine katlanıyor, sıcak ve tehlikeli bir şeyle doluyor.

"Sen hala benimsin," diyor. "Bunu kanıtlamak için seni parçalamam gerekse bile."

Vücudumun her hücresi ona yumruk atıp tüm evi ateşe vermek için çılgılık atsa da, ağzımı kapalı tutuyorum. Ama yüzümü ifadesiz tutuyorum. Çünkü eğer çekinirsem, o kazanır.

Aniden, sanki lanet olası bir tur için buradaymış gibi odaya bakınıyor. "Her neyse, bir kontrol edeyim dedim," diyor rahat bir şekilde. "Her şeyin uygun olduğundan emin olmak için."

Gözleri, bornozla örttüğüm ve bağladığım kırmızı dantele düşüyor.

"Onu sebepsiz yere seçmedim," diye ekliyor, beni baştan aşağı süzerken, sapık gibi gülümsüyor. "En sevdiğim."

Bu saçmalığa ağzımı kapalı tutmamın imkânı olmadığı için burnumdan soluyorum.

"Her zaman bir kadını iç çamaşırlarıyla görmek için bu kadar çaresiz misin, yoksa bu yüzden mi bir tane satın almak zorunda kaldın?"

Hala mücadele ettiğim için çok mutluymuş gibi gülüyor ve bu şekilde daha çok eğleniyor, ama gözündeki seğirmeyi görüyorum.

"Ah, tatlım. Seni küstahlığın için satın almadım." Bir an duruyor. "Ama bu eğlenceli bir bonus. Şimdilik."

Bir adım öne çıkıyor ve ben geri çekiliyorum. Mesafeyi kapatırken sesi alçalıyor.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyor. "Seni bu kadar çabuk tekrar zapt etmek istemem." Gülümsüyorum. "Dene bakalım."

Bir an için yüzündeki ifade değişir. Sonra güler. "Sen her zaman cesur bir kızdın."

Birisi tepsiyi getirirken pencere kenarındaki masaya doğru yürüdü. Gümüş kapağı kaldırdı ve altında bir biftek, patates püresi ve şampanya ortaya çıktı.

Bütün gün hiçbir şey yemedim ve aniden başım dönmeye başladı. Görünüşe göre kaçırılmak, tehdit edilmek ve dantelli külotlarla dolu bir çekmece verilmek, hatırladığımdan daha fazla enerji gerektiriyor.

Midem yankılanacak kadar yüksek sesle guruldadı ve gözlerimi devirdim, çünkü tabii ki vücudum şu anda beni ihanet edecekti. *Cidden mi?*

Yemeğe şüpheyle bakıyorum. İnanılmaz kokuyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor. O, yemeği beş yıldızlı bir tabak haline getirirken, oda tasarımcı yastıklarıyla dolu bir tabut gibi hissettiriyor.

"Her şeyi düşünmüşsün," diye mırıldanıyorum, kollarımı kavuşturarak. "Tek eksik olan bir taç ve bir siyanür hapı."

Ona bakıyorum ve her zamanki gibi kendini beğenmiş bir şekilde duruyor, sanki lanet olası bir rehine fantezisi düzenlemiş ve kendini hem kaçırın hem de romantik başrol oyuncusu olarak göstermiş gibi değilmiş gibi.

Kaşlarımı çatıyorum. "Gideceğimizi söylediğini sanıyordum."

Başını hafifçe eğiyor ve bana attığı bakış tüylerimi diken diken ediyor. Patlamak üzereymiş gibi görünüyor.

"Fikrimi değiştirdim," diyor. "Yeni planlar var."

"O kadar hızlı mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yani ne olacak, beni burada tutacak mısın? Besleyecek misin? Dışarıdaki kokuyu unutana kadar beni seks bebeği gibi giydirecek misin?"

Gülümsemesi biraz daha sertleşir. "Biraz abartmıyor musun?"

"Hayalperest misin?" Bir adım öne çıkıp sesimi alçaltıyorum. "Sen burada oyun oynayamazsın, Frank. Beni tokatlayıp, kilitleyip, sonra da öğle yemeği randevusunu ertelemek gibi fikrini değiştiremezsin."

Bir an için hareketsiz kalır, sonra başını geriye atar ve güler.

"Haklısın," der, masaya doğru yürür ve teatral bir sakinlikle gümüş kapağı masaya koyar.

Gözlerimi kırkıyorum. *Bir dakika, ne? Öyle miyim?*

"Sana dokunamam. Senin için seçim yapamam. Seni benim yapamam." Şampanya kadehini kaldırır, sanki kadeh kaldırmak üzereymiş gibi uzatır. "Ben zaten yaptım."

Onu öldüreceğim. Kadeh patlayacakmış gibi ona bakıyorum, sonra tekrar yemeğe bakıyorum.

O kadar açım ki ağlayabilirim, ama ya zehirliyse? Ya bu bir testse, beni bekleyip, açlıktan çaresiz kalana kadar aç bırakıp, bana verdikleri her şeyi yememi sağarlarsa... ve bu beni öldürürse.

Onun kazandığını düşünmesinden nefret ediyorum ve şu anda, midemin guruldadığına bakılırsa, kazanıyor da.

Siktir et.

Masaya doğru yürür, bıçağı alıp, sanki patron benmişim gibi koltuğa otururum. Göz teması kurmaya devam ederek yavaşça bifteği keserim. O, yüzünde memnun bir ifadeyle beni izler ve evet, hâlâ boğazına yumruk atmak istiyorum. Ama hayatta kalmak daha çok istiyorum.

"Rahatına bakma," diyorum ve bir ısırık alıyorum.

"Yarın yeni bir başlangıç yapacağız." Şampanyayı masaya bırakıp kapıya doğru yürürken gülümser. "Saçını da halledeceğiz. Her eylemin bir sonucu vardır, Anianne. Bunu çok yakında öğreneceksin."

Kapı arkasından kapanır ve ben, kalbimde cinayet duygusu ve elimde hala bıçakla, mükemmel pişmiş bir biftek parçası çiğniyorum. Aslında beni bıçakla bıraktığına şaşırımdım.

Düşmanın yemeğini yemekten çekinmem. Onun akşam yemeğini yerim. Onun dantellerini giyerim. Onun şampanyasını yudumlar ve tatlı çatalıyla onu nasıl parçalayacağımı planlarken gülümserim. Ama bana dokunursa, ne yapmam gerekiyorsa yaparım.

Bifteği bitirip şampanyayı dokunmadan bırakıyorum, çünkü iğrenç. Sonra sandalyeye yaslanıp boş tabağa bakarak, onun oyununa mı düştüm diye düşünüyorum.

Ayağa kalkıp odada dolaşmaya başlıyorum. Buradan nasıl çıkacağımı bulmam lazım. Hem de hemen. Artık bu odayı o kadar iyi tanıyorum ki, yataktan kapıya sekiz adım olduğunu biliyorum, ayaklarım sürünürse on adım.

Bunu tekrar tekrar yapıyorum. Sürekli kendi kendime konuşuyorum, kendimi kaybetmemek için uğraşıyorum.

"Eh, Ani," diye mırıldanıyorum, ellerimi saçlarımdan arasından geçirerek, "bu sefer gerçekten kendini aştın."

Odaya göz gezdiriyorum. Frank'in lüks anlayışı tamamen mermer ve erkek fantezilerinden ibaret. *İğrenç*. Köşedeki kamerayı tekrar kontrol ediyorum, hala yanıp sönüyor. "Umarım manzara buna değmiştir, seni hasta herif."

Banyoyu baştan aşağı kamera var mı diye kontrol ediyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Ya gizlenmişler ya da hiç yoklar.

"Bundan kurtulacağız. Ve kurtulduğumuzda... burayı da yakıp kül edeceğiz."

Kahve kokusu ve temiz arşıafların kokusuyla uyanıyorum ve bir an için nerede olduğumu unutuyorum. Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum.

Komodinin üzerinde bir tepsi görüyorum ve kapağını açtığımda kruvasanlar, ilekler ve biraz çırpılmış yumurta buluyorum. Lanet olası bir mimosa ile birlikte. Çünkü görünüşe göre Ritz'de esir tutuluyorum.

Gözlerimi deviriyorum.

"Oh, güzel," diye mırıldanıyorum, geriniyorum. "Oda servisi. Burası, bornozun yakasında monogram ve omurgamda kurşun olan yer mi?"

Kamera yanıp söner ve ben yine kapatırım. Kapı hiçbir uyarı olmadan açılır ve beni o kadar şaşırtır ki neredeyse yataktan düşüyorum.

Krem rengi süveteri, koyu renk pantolonu ve kolları rahatça sıyrılmış haliyle, beni rehin tutmak yerine başka bir brunch düzenliyormuş gibi giyinmiş.

"Günaydın, Ani." Sesi sıcaktı. Aylardır tanıdığım Frank'e dönmüştü. Bana hediyeler getiren, barda durmadan benimle flört eden, beyaz atlı prens rolünü oynayan Frank.

Battaniyeleri yavaşça çekerek, kendimi olabildiğince saklamaya çalışıyorum. "Vay canına. Romantik kahvaltı tepsisi. Bu fikri, yatmadan önce kadına tokat atmayı öneren aynı el kitabından mı aldın?"

Gülümsemesi neredeyse hiç değişmiyor. *Onu kışkırtmayı bırakmam gerek, ama dürüst olmak gerekirse, kendimi tutamıyorum.*

"Açlıktan ölüyorsundur," diyor, sanki ağzımdan çıkan nefes ona aitmiş gibi içeri girerek. "Birlikte yemek yiyebiliriz diye düşündüm. Konuşabiliriz."

"Konuşmak mı?" diye tekrarlıyorum, bacaklarımı yataktan kaydırıp çıplak ayaklarımla soğuk zemine basıyorum. "Ne hakkında? Bir dahaki sefere ip mi yoksa kablo bağı mı tercih edeceğimi mi?"

O gülüyor. Ve bir an için, bir zamanlar sevdiğimi sandığım adamı neredeyse görüyorum. Tepsiyi işaret ediyor. "Hâlâ ilek seviyorsun, değil mi?"

Ona sert bir bakış atıyorum. "Çok tatlı. Beni kaçırmadan önce mi yoksa sonra mı araştırdın bunu?"

Yavaşça nefes alır ve sakın kalmaya çalıştığını anlayabilirim. "Bana karşı koymana gerek yok, Ani. Bu çok kolay olabilir."

Gülümsüyorum, ama içimden onu bıçaklamanın tüm yollarını hayal ediyorum. "Kolay mı?" "Biliyorsun, sabırlı davrandım," diye fısıldıyor.

"Hak ettiğinden daha sabırlı."

senin hak ettiğinden daha sabırlıydım."

"Bu beni korkutmalı mı?"

"Hayır," diyor ve maske sonunda çatlıyor. "Ama bu işe yarar." Tepsiyi ters vuruşla savuruyor ve yemekler uçup uzak duvara çarpıyor.

O yaklaşırken irkilirim, gözleri artık kararmıştır — gerçek Frank tam anlamıyla ortaya çıkmıştır.

"Yaramaz bir çocuk gibi karşılık mı vermek istiyorsun? Peki. Ama unutma, burada olmanın sebebi benim sana nefes almana izin vermem."

Boğazım sıkışır. Ama yine de gülümserim. "Belki de işi bitirmelisin."

Yüzümü tutar ve parmakları çeneme morartacak kadar sertçe batırır.

"Hâlâ kendini sert sanıyorsun, değil mi?" diye gülüyor. "Bunun bir güç mücadelesi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nefesi şimdi yanağıma sıcak sıcak geliyor. "Artık hayatın bu, Ani. Sen benimsin. Ve itaat edeceksin."

Korkunç bir saniye boyunca, gözlerinde bir şeylerin ters gittiğini görüyorum. Beni iterek bırakıyor ve ben geriye doğru sendeliyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi kollarını düzeltir.

"Daha sonra tekrar deneriz," diyor sakın bir şekilde. "O zamana kadar daha... işbirlikçi olacağına eminim."

Başka bir şey söylemeden ayrılır ve ben başından beri bilmem gereken bir şeyi fark ederim. Onu hafife almışım.

Saatlerce volta atıyorum. Sert ahşap zeminde ileri geri, çıplak ayaklarım düzensiz bir ritimle yere vuruyor ve bu da cildimi kaşındırıyor. Odada saat yok ve telefonum da yanımda değil. Zamanı algılayabilmemin tek yolu dışarıdaki ışık.

Ondan korkmuyorum. En azından kendime böyle söylüyorum. Tekrar tekrar. Ve tekrar.

Yirmi yedi ya da elli tur arasında bir yerde, ayak sesleri duyuyorum ve dolabın yanında donup kalıyorum. Çünkü öleceksem, ayakta öleceğim. Kapı açılıyor ve onun yüzünü gördüğüm anda —rol yapmayı bıraktığını anlıyorum.

Frank'in çenesi gergin, saçları hafifçe dağınık. Sanki saçlarını elleriyle taramış gibi görünüyor. Gözleri siyah ama konuşmuyor. Sadece arkasından kapıyı kapatıp kilitliyor.

Bana nasıl bildiğimi sorma — içgüdü, hayatta kalma refleksi, ne dersen de — ama bir şey oldu. Her zamankinden daha kızgın ve şimdi onda bir gerginlik var. Sıkı sıkıya sarılmış, sanki patlamamaya çalışıyormuş gibi. Sanki biri işleri batırmış ve bunun bedelini ben ödeyeceğim gibi.

İki adımda odayı geçer. Benim tepki verecek zamanım bile olmadan eli boğazımı sıkar ve beni duvara o kadar sert vurur ki yanımdaki çerçeve düşer ve parçalanır.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalır ve nefes alamadığım için onun kollarını tırmalarım.

"Anlamıyorsun, değil mi?"

Konuşmaya çalışıyorum ama sadece boğuk bir ses çıkıyor ve o da beni daha sıkı tutuyor.

"Nazik olmaya çalıştım," diye homurdanır, öfkeyle titreyerek. "Sana yumuşak davranmaya çalıştım. Sana bir seçenek sunmaya çalıştım."

Görüşümün arkasında lekeler dans ederken gözlerimi kırıştıyorum.

"Ama sen nazik davranılmasını istemedin, değil mi?" diye hırlıyor. "Vücudunun her yerinde morluklar görüyorum."

Beni bırakıyor ve ben yere yığılıyorum, öksürüyor ve nefes almaya çalışıyorum, odada başım dönüyor, ellerim dizlerimin üzerinde.

O, bir ileri bir geri yürüdükten sonra tekrar bana dönerek, "Sana bunu kolaylaştırma şansı verdim" dedi.

Başımı kaldırıyorum, sesim kısık. "Öyle mi? Ben de sana bir hobi edinme şansı verdim."

Kolumu yakalayıp beni ayağa kaldırır, sanki ağırlıksızmışım gibi yatağa fırlatır. Yarım saniye boyunca, üstüme çıkacağını ve bu anda patlayacağımı düşünürüm. Ama yapmaz. *Tanrıya şükür.*

Bunun yerine, yatağın ayak ucunda durur. Göğsü inip kalkar, elleri yanlarında kasılır.

"Bunu hatırlayacaksın," diyor sessizce, neredeyse kendine. "Başka seçeneğim olmadığını hatırlayacaksın."

Sonra dolaba döner. Hareketleri artık sakın, hesaplıdır, sanki en sevdiği ayara geri dönmüş gibidir. Mafya gelinini gömmek için giydirilebilecek türden, yere kadar uzanan siyah bir elbise çıkarır ve yanımdaki yatağa atar.

"Bu gece bunu giyeceksin."

Konuşurken sesim kısık çıkıyor. "Ya yapmazsam?"

Gülümsüyor. Ama çekici bir şekilde değil. "O zaman morluklar giyeceksin. Başka bir şey giymeyeceksin."

Kapıya doğru ilerliyor, kilidi tıklatarak açıyor ve duruyor. "Kendini temizlemek için bir saatin var. Geç kalma."

Cevap vermediğimde, kıkırdar. "Elbiseyi giy. Ya da giyme," diye ekler. "Her halükarda, bu gece benim olanı alacağım."

Sonra gider.

Aniden nefes alamıyorum ve vücudumdaki her sinir gerginleşiyor. Buradan hemen gitmem lazım. Şimdi. O, bunu yapmaya karar verip rızama ihtiyaç duymadan önce.

TABİİ Kİ bu odadaki tek siyah şey bu. Şık ve kumaşı neredeyse hiç hissedilmiyor. Bu, ruhunu bir yat ve sürekli ithal şampanya tedariki karşılığında satarken zarif görünmek istediğinde giyeceğin türden bir elbise.

Tesadüfen, Frank da aynı kokuyor.

İki parmağımla tutuyorum, ince askıları ve derin bir dekoltesi var. Ayrıca, sohbet başlatacak kadar yüksek bir yırtmaç var. Görünmeden bunu giymenin imkanı yok.

Tanrım, ondan nefret ediyorum. O pislik heriften nasıl etkilenmiş olabilirim ki?

Elbiseyi yatağın üzerine atıp yanına uzandım ve sanki "Kesinlikle Sinir Krizi Geçirmeyen Kız" filminin başrolü için seçmelere katılıyormuşum gibi kollarımı dramatik bir şekilde başımın üzerine attım.

Kesinlikle Ruhsal Çöküntü Yaşamayan Kız

"Harika," diye mırıldanıyorum tavana. "Bana bak. Beni muhtemelen öldürecek olan adam için giyinip süsleniyorum."

Kamera köşede yanıp söner ve ben onu tekrar kapatırım. Bu noktada bu neredeyse ön sevişme gibidir, ama yine de kalkarım çünkü aptal değilim. Kalkmazsam ne olacağını biliyorum.

Yeterince Lifetime gerilim filmi izledim, bir deli sana elbise giymeni söylerse ve sen eşofmanla gidersen, ikinci perdeye geçemeyeceğini biliyorum.

Ben de giydim. Bir bacağı, sonra diğerini. Ve tüm bu süre boyunca kendime musallat olmuş gibi mırıldanıyordum.

"Sorun yok. Bu normal. Seni kaçıran ve takip eden kişi için giyinmek tamamen normal."

Elbise, vücudumun yaşadığı her şey için özür dilemek istercesine kalçalarıma sarılıyor. *Evet, peki. Kabul etmiyorum. Berbat olan şey, harika görünmem.*

Parfümü alıp boynuma sıkıyorum. En azından güzel kokayım, özellikle de öleceksem. Avucuma sıkıp savaş boyası gibi gözlerimin altına sürmek istiyorum, ama onu bıçaklayacaksam görebilmem lazım.

"Akşam yemeği saat yedide," diye alaycı bir şekilde kendi kendime fısıldıyorum. "Geç kalma."

İyice emin olmak için kamerayı tekrar kapatıyorum, sonra dönüp kapıya doğru yürümeye başlıyorum. Sinirliyim, seksi bir cenaze süsü gibi giyinmişim ve beni kaçıran adamla evcilik oynamak için hiç havamda değilim.

Etrafımda olmayan saati arıyorum, sonra köşede yanıp sönen kırmızı ışığa bakıyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, "akşam yemeğinin saat yedide olacağı söylenmişti."

Kapıya bakıp gözlerimi deviriyorum. "Aman Tanrım. Lanet olası bir saatim yoksa saat yedi olduğunda nasıl bileceğim? Seni aptal, lanet olası salak."

Kapıya doğru fırladım ve kolu salladım.

"Merhaba?" diye bağıriyorum, yumruklarım acıyacak kadar sertçe kapıyı çalıyorum. "Beni bu lanet odaya kilitlerseniz, akşam yemeğine nasıl zamanında yetişebilirim?"

Cevap yok.

Harika.

Bunu çok seviyorum.

Topuğumla kapının altını hafifçe tekmeliyorum — elbette canımı yakacak kadar sert değil. Ama sırf prensip olarak perdeleri ateşe vermek üzere olduğumu anlatmak için yeterli.

Sonunda, otuz saniye daha kendi kendime mırıldanıp bağırmakla tehdit ettikten sonra, kilit açılır ve kapı açılır, siyah taktik kıyafetler giymiş, şimdiye kadar gördüğüm en sıkıcı yüze sahip ve yapay zeka tarafından üretilmiş gibi kibar bir gülümsemeye sahip bir adam ortaya çıkar.

"Bu taraftan, hanımefendi."

Hanımefendi mi?

Sanki dünyanın en duygusal olarak kabız narsisti tarafından rehin tutulmuyormuşum gibi konuşuyor. Ona bakıyorum. Sonra koridora. Sonra tekrar ona.

"Beni elektroşokla mı yoksa sadece titreşimlerle mi eşlik edeceksin?" diye tatlı bir sesle soruyorum.

Cevap vermiyor. Sanki bu işi ayrıntılarını okumadan kabul etmiş gibi koridoru işaret ediyor. İç çekip dışarı çıkıyorum.

"Yolu göster, dördüncü yordakçı," diye mırıldanıyorum. "Gidip baba sorunları olan kralın akşam yemeği için ne pişirdiğini görelim."

Yüzünde tek bir çatlak bile yok. *Zor bir kalabalık.*

Topuklarım yere vururken, refakatçim olan Bay Taktiksel Sıkıntı'nın arkasında yürüyorum. Tabii ki Frank, gotik barbie görünümüne topuklu ayakkabılar da eklemiş.

Boğazımı temizliyorum. Yüksek sesle. Ama eskortumdan hiçbir yanıt alamıyorum. "siz adamlar saatlik ücret alıyor musunuz diye soruyorum, "yoksa sadece ahlaki bonus ve avantajlardan ödün vermek mi?" O sadece yürümeye devam ediyor.

İç çekiyorum. "Tamam, sorun değil, konuşmayalım. Anlıyorum. Benzer çocukluklar geçirmiş olmalıyız."

Birkaç adım daha atarım. Sonra yana doğru bakıp tatlı bir gülümsemeye, "Peki... tüm mahkumlarına akşam yemeği için giyinmelerini mi söylüyor?"

Bu bana bir bakış kazandırır. Gözlerini neredeyse hiç kırpmadan, ama bakıyor.

Neredeyse... acıma gibi bir şey olan küçük bir ilgi kırıntısı.

Huh. Bunu sonraya saklayacağım, yoksa ağlamaya başlayacağım.

Bu, bir odaya girip bir daha çıkamayacak birine bakış atar gibi bir bakış.
Sabırsızlanıyorum.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum ve çıkışları, gölge çizgilerini ve silah potansiyelini saymıyormuş gibi onu takip ediyorum. Elbiseyi Frank seçmiş olabilir, ama gecenin nasıl biteceğine ben karar veririm.

Kapı, bir dergiye aitmiş gibi görünen bir odaya açıldığında, aniden midem bulanır. Küçük bir sadık takipçi ordusunu oturtacak kadar uzun bir masada mumlar yanmaktadır, ancak masada sadece bir kişi oturmaktadır.

Frank.

Ve kızgın görünüyor.

Bir adım içeri giriyorum ve sıcaklığın on derece düştüğünü hissediyorum, korumam tek kelime etmeden kenara çekiliyor. *Korkak.*

Ölmek istediğim kesin, çünkü gülümsüyorum. Lüks gece kıyafetleri içinde öldürülmek üzereyken yaptığımız şey bu, değil mi? *Başarana kadar numara yap. Ya da şampanya kadehi yüzüne çarpana kadar.*

"Vay canına," diyorum yumuşak bir sesle. "Ne romantik. Bütün bu mumları kendin mi yaktın yoksa yardımcılardan biri terfi mi aldı?"

Hareket etmiyor.

Kahretsin.

"Geç kaldın," diyor.

Birkaç adım ileri giderim, topuklarım mermerde silah sesleri gibi tıkırdar.

"Kapım kilitliydi," diye ters bir şekilde cevap veriyorum. "Kaçıran kişi fantezisine ulaşım aracını dahil etmeyi unutunca, zamanında gelmek biraz zor oluyor."

Yavaşça ayağa kalkar ve ben yutkunurum, ama başımı dik tutarım. Göz teması kurmadan masanın etrafından dolanır. Bu kesinlikle akşam yemeği gibi gelmiyor, lanet bir infaz gibi geliyor.

"Sana tek bir kural verdim," diyor sessizce. "Tek."

Onu zorlamamalıyım, biliyorum, ama içimden bir ses onun bana canlı olarak ihtiyacı olduğunu söylüyor. Yanılıyorsam, en azından gürültüyle ölürüm. Çünkü cesedimi çiğnemedem buraya oturup bunu kabul etmeyeceğim.

"Tamam. Zamanında gel. Psikopata karşı küstahlık yapma. Şarap eşleşmesini dene."

Bana sert bir tokat atıyor. Kafam yana doğru savruluyor ve anında acı hissediyorum. Yarım saniye boyunca görüşüm beyazlaşıyor ama düşmüyorum.

Yavaşça doğruluyorum ve gülüyorum, çünkü gülmezsem ağlayabilirim. Yüzüm gerçekten acımaya başlıyor.

Saçımı avuçlayarak beni yüzüne birkaç santim yaklaşıp kadar ileri doğru çeker.

"Burada ölmek mi istiyorsun?" diye homurdanır. "Seni kırmak için ne kadar ileri gidebileceğimi test etmek mi istiyorsun?"

Acıya rağmen sırtıyorum, sertlikle aptallık arasındaki çizgide ne kadar ileri gittiğimi merak ediyorum.

Beni masadaki sandalyeye fırlatıyor. O kadar sert ki sandalye bir santim geri kayıyor ve neredeyse devriliyor. Şimdi ağır ağır nefes alıyor ve şakağındaki damarın attığını görebiliyorum.

İyi. Birakın kızsın. Kızgın insanlar hata yapar.

Öfkeyle titreyene göre fazla sabit bir eliyle bir kadeh şarap doldurur.

"İç," diyor.

Kadehi alıyorum, mümkün olduğunca az yudumluyorum, sonra masaya koyuyorum. Yumruğunu masaya o kadar sert vuruyor ki kadeh zıplıyor.

"Seni bulduğum gece seni öldürebilirdim." "Ama öldürmedin."

Sessizlik.

Beni ateşe verip küllerini sikmek istermiş gibi bana bakar. Sonra gülümser ve bu çok korkutucudur.

Sadece çenemi kapatıp, yemeğimi çiğneyip, iyi bir tutsak gibi başımı sallamalı ve Instagram'da altın kafataslarıyla dekorasyon yapan ve duygusal istismarı romantik bulan mafya eşlerinden biriymişim gibi davranmalıyım.

Kendimi durduramadan bir yudum daha alıyorum. Belki de bu işi tamamen yanlış yapıyorum. Belki sarhoş olursam, o kadar da kötü olmaz. Tehlikeli bir mantık, biliyorum — bu esirlik işi kaygan bir zemin. Ama bu, dinlemeye çok yorgun olduğum bir uyarı gibi omurgamdan yukarı doğru tırmanan ürpertiye kabul etmekten daha kolay.

Tabağımdan bir şeyler alıyorum. Karşımda Frank, sanki lanet bir galadaymışız gibi yemek yiyor. Her lokma hesaplanmış. Bu sadece rahatsız edici değil. Bu

Sessiz ve ürpertici bir şekilde, sanki hala kendi vücudunda olduğunu kanıtlamak için çığlık atmak istemenize neden oluyor.

"Her zaman seri katil gibi mi yersin?" diye soruyorum, bir parça kuşkonmazı bıçaklayarak.

Başını kaldırmıyor. "Sen her zaman lanet olası çeneni kapatman gerekirken konuşur musun?"

Touché.

Evet, Ani. Kapa çeneni.

Ama ağızım hareket etmeye devam ediyor. Görünüşe göre, alaycılık sadece aşk dilim değil, aynı zamanda en sevdiğim silahım da.

"Dur tahmin edeyim, şimdi trajik geçmişin ve benim gurur duymam gereken kısım geliyor, değil mi?"

Bu onun dikkatini çekiyor.

Kaşıklarını kasıtlı bir sakinlikle masaya koyar, sonra ağızını peçeteyle siler. Kafasını kaldırdığında gülümsüyor.

"Sokak," diyor, sanki onun düşünce akışını takip etmem gerekiyormuş gibi.

Donup kalıyorum. Çatal hala elimde, tabağıma yarı yolda, ama hareket edemiyorum. Midem düğümleniyor — bundan hoşlanmayacağım hissine kapılıyorum. Sanki kafamda oluşan soruyu duyabiliyormuş gibi bakışları keskinleşiyor.

"Bunun bir tesadüf olduğunu düşündün," diyor, benimle alay edercesine. "Sadece... bana rastladığını düşündün. Beni kurtardığını."

Sessizce güler, ama bu gülüş bir çığlıktan daha kötüdür. O sandalyesine yaslanıp en sevdiği hikayeyi yeniden yaşamaya hazırlanır gibi yaparken, ben çatalı daha sıkı tutarım.

"İnandırıcı olması gerekiyordu," diyor. "O anda aklıma gelen en iyi şey buydu. Kan ve acınası görünmek için yeterli miktarda inilti. Zamanlama mükemmel olmalıydı."

Gözlerimi bir kez, sertçe kırıyorum. "Sen... ne?"

O sadece gülümsüyor, başını eğiyor. Daha fazlasını söylemesini, kendini düzeltmesini, yanlış duyduğumu söylemesini bekliyorum.

Midem düğümlenir. "Sen..." Sesim titrer. "Kendini bıçakladın mı?"

Gülümsemesi keskinleşir, ama yine de cevap vermez. Sessizlik o kadar uzar ki, dehşete dönüşür.

"Kendini bıçakladın," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha sessizce, ona değil kendime söylüyorum. Sanki yeterince söylersem, mantıklı gelmeye başlayacakmış gibi.

"Bir şekilde dikkatini çekmem gerekiyordu." Omuzlarını silkiyor. "Tabii ki hayati bir şey değildi. Kanamaya yetecek kadar sığıdı, ama satmaya yetecek kadar derindi. Ve senin kanayan kalbin buna kanmış."

Sanki etkilenmem gerekiyormuş gibi sırtıyor.

"Diz çöktün," diye ekledi, sesi bir anda yumuşadı ve alaycı bir ton aldı. "Bana dokundun. '*Sorun yok, ben buradayım*' diye fısıldadın. Çok korkmuş ve çok tatlı görünüyordun."

Midem o kadar şiddetli bir şekilde altüst oluyor ki, sanki vücudum tüm bu sahneyi reddediyor gibi. Tabağı itiyorum, iştahım birdenbire kayboluyor.

"Bununla gerçekten gurur duyuyor musun?" diye soruyorum, sesim istediğimden daha sert çıkıyor.

"Tabii ki." Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor. "İşe yaradı."

Öfke sırtımı asit gibi yakarken ona bakıyorum. "Saldırıyı uydurdun. Kendine zarar verdin. Sadece dikkatimi çekmek için."

Yavaşça, alaycı bir şekilde kadehini kaldırarak şerefe diyor. "Kadere."

Ve bir an için neredeyse gülmek üzereydim. Çünkü bu ne lan? Bir adam beni kazanmak için kendini bıçaklıyor *mu*? *Bar gerçekten de yerde.*

"Sen delisin lan."

Sanki kravatına iltifat etmişim gibi omuz silkiyor. "Seni kandırdığım için kızgınsın."

Elini masaya dayayarak eğilir ve iki parmağını şakağına dokundurur. "O gün sadece rol yapmayı bıraktım."

Ve birdenbire bir şey kırılır. Tek düşünebildiğim, birinin bana yakın olmak için kendini bıçakladığıdır. Şakalar ve alaycı tavırların altında, kişiliğim olarak adlandırdığım şeyin altında, hızla çöküşe geçiyorum.

Bu adam, bu şey, benim hayatımın kurtuluşu gibi sarıldığım bir anıyı yeniden yazdı. Bir gece, belki de iyi bir şey yaptığımı düşündüm. Beni kendim gibi hissettiren bir şey. Ve şimdi orada oturmuş, bunu silah olarak kullandığı için teşekkür kartı bekler gibi gülümsüyor.

Şarabımı alıyorum, içmek için değil. Sadece ellerimi meşgul etmek için.

Kendini bıçakladı. Dikkat çekmek için. Tanrım.

Tek yaptığım diz çöküp bir yabancıya yardım teklif etmektir. Ama Frank'in dünyasında bu, lanet olası bir evlilik teklifi kadar değerliymiş.

Öne eğildim, onun yoğunluğuna ayak uydurarak, göz kırpmayı reddettim. "Sen benim travma çalma listemdeki arka plan gürültüsüydün, Frank. Herkese yardım ederdim. Bu seni özel yapmaz."

Sonra eli fırlar, tabağını, bardağını, masadaki tüm lanet olası süsleri süpürür. Porselenin kırılma sesi silah ateşi gibi yankılanır.

İstediğim halde geri adım atmıyorum. Vücudum çığlık atıyor, tüylerim diken diken oluyor ve onun önünde kusacakmışım gibi hissediyorum. Ama ona bu zevki yaşatmıyorum. Çünkü eğer yaşatırsam, o kazanır. Ve ona bu zevki yaşatmaktansa, korkumdan boğulmayı tercih ederim.

Yavaşça ayağa kalkıyor, göğsü inip kalkıyor. Bir elini ensesine götürüyor, sanki onu boğuyormuş gibi gömleğinin yakasını çekiyor ve nefes veriyor.

Hızla kendini topladı. Sonra beni, bir ceset sayısı ile eşleşmesi gereken bir bakışla sabitler.

"Kalk," diyor.

Kalbim duruyor.

"Buraya gel."

Kıpırdamıyorum.

Masayı dolaşarak bir adım atar.

"Şimdi."

Şu anda yapmazsam olacaklara dayanamayacağımı bilerek ayakta duruyorum. Aslında bu gece ölmeye çalışmıyorum. Bacaklarım uyuşmuş, midem kurşun gibi ağırlaşmış. Bir adım, sonra bir adım daha atıyorum. Onun birkaç adım önünde duruyorum ve o bana, bir tapınak inşa edip aynı anda yakmak istemiş gibi bakıyor.

Elini kaldırıyor ve bu gece ilk kez... beni gerçekten öldürebileceğini düşünüyorum.

Nefesim kesiliyor, vücudumdaki her kas geriliyor, darbeye hazırlanıyor. Darbeye hazırlıyorum kendimi, ama darbe gelmiyor. Elini indiriyor, ceketini düzeltiyor ve konuşurken sesi soğuk. Ölüm cölü.

"Beklemek zorunda olduğum için şanslısın."

Bu sözler buz gibi su gibi omurgamdan aşağı kayıyor. *Beklemek mi? Neyi beklemek?*

"Eğer senin imzan gerekmeseydi... şu anda bu yerde parçalanmış olurdun."

Midem bulanıyor ama kıpırdamıyorum. Bana doğru yavaşça bir adım atıyor, varlığı benimkini yutuyor. Bir adım geri atmak istiyorum ama atmıyorum. Çünkü av kaçır, ben av değilim. Öyle hissetsem bile.

Başını eğip beni inceliyor. "Bu gece söylediğinden daha azı için adam öldürdüm," diye mırıldanıyor.

Eli yine kalkar, ama bana vurmak için değil, yanağımdan aşağı bir çizgi çizmek için.

Hareketsiz kalırım. Gözümün altını okşayan başparmağının baskısı beni felç eder.

"Ama ağzın..." diye fısıldıyor, şimdi gülümsüyor - sert ve acımasız bir gülümseme. "Senin ölümün olacak."

Dudakları kulağımın hemen üstüne gelene kadar eğildi. "Şu anda acımasız olduğumu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadı. "Yerini bilmeyen kadınlara ne yaptığımı görmedin."

Bu sefer içimi kaplayan ürperti farklı. Daha soğuk, daha derin. Ve kemiklerime işliyor.

"Odana dön." Gözlerimi

kırpıyorum. "Ne?"

"Hemen."

Öfke yine yok oldu, beklediğim o keskin kontrolün altında silinip gitti. Tereddüt ediyorum, sanırım onun için biraz fazla yavaş. Bileğimi yakalıyor ve başka bir şey söylemeden beni yemek odasının kapısına doğru sürükleyerek yürümeye başlıyor.

Kapıyı açar, beni içeri iter ve arkamdan kapıyı çarpar. Ses koridorda yankılanır ve ben geriye doğru sendelerim, kalbim göğsümde çarpar. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki, diğer her şeyi bastırıyor. Ve günlerdir ilk kez, aklımdan kaçmak geçmiyor.

Hayatta kalmak önemlidir.

39

“THERE’S ALWAYS A MOMENT BEFORE THE KILL
WHEN THEY TRUST YOU.”
(THAT’S THE MOST INTIMATE SECOND YOU’LL EVER KNOW)

Ani

Bir kamyon çarpmış gibi uyanıyorum. Kadife kaplı, özel döşemeli, muhtemelen alıntı bir kamyon. Ama yine de bir kamyon.

Bu yüzden içki içmiyorum, diyorum kendime.

Ağzım kurumuş. Sırtım ağrıyor. Gözlerim kızarmış, şişmiş ve kabuk bağlamış, sanki gecenin bir vakti ağlamaktan vücudum sonunda pes etmiş gibi.

Ki... evet. Mantıklı.

Kaçıncı günüm... dört mü? Beş mi? Pencereler, saatler ve giyinip gözetim altında yemek yeme zamanı gelmedikçe varlığını kimse fark etmediğinde, hangi gün olduğunu söylemek zor. Akşam yemeği, herkesin hala nefes aldığımı hatırladığı tek zaman.

O zamana kadar oturuyorum. Bekliyorum. ürüyorum. Tekrar.

Aslında fena değil, sadece dünden biraz daha çökmüş, biraz daha sessiz ve biraz daha az ben.

Beş yıldız. Tavsiye ederim.

Gözlerimi kapatıyorum ve göğsüm, sanki kendi göğüs kafesine vakumla kapatılmış gibi sıkışıyor.

Buraya geri geldiğimi hatırlıyorum, ve geri geldiğimde, çok konuşan beyefendi tarafından eşlik edildiğimi kastediyorum. Sonra kapıyı kapattığımı ve yıkıldığımı hatırlıyorum. Tamamen. Sessizce. Ağlayarak uykuya dalmak, bu noktada benim öz bakım rutinimin bir parçası gibi görünüyor.

Bir parçam hala canavarları alt edebileceğimi düşünüyor olmalı. Yeterince komik, yeterince güçlü ya da yeterince inatçı olursam güvende kalacağımı düşünüyor.

Şaka gibi, güvende değilim. Hiç de bile. Artık hiçbir şey gerçek gelmiyor ve ne kadar güçlü olduğuma inanmak istesem de, kendimi kayarken buluyorum ve bundan gerçekten kurtulabilecek miyim diye merak ediyorum.

Ellerim yatak örtüsüne kıvrılırken yumruklarım sıkılır, sanki bu yardımcı olacakmış gibi. Kalkmalıyım. Hareket etmeliyim. Çılgılık atmalıyım. Bir şeyi ateşe vermeliyim. *Deliriyorum.*

Bunun yerine, burada yatıp tavana bakıyorum, sanki tavan çatlayıp beni boşluğa düşürecekmiş gibi. Sessiz bir gözyaşı yanağımdan süzülüyor.

Yaptığı şeyler için minnettar olmam gerektiğini düşünmesi, midemi bulandırıyor ve onu bıçaklamak için en yakın keskin nesneyi aramak istiyorum. Bıçağımı buldu, şimdi odadan çıkmadan önce ve çıktıktan sonra üstüm aranıyor.

Neredeyse, sürekli tehdit ettiği şeyi yapmasını istiyorum, sadece dibe vurduğumu bilmek için. En azından o zaman düşmeyi bırakabilirim.

Hayır.

Kes şunu.

Sen Ani'sin. Dişlerin var. Ateşin var. Senin...

Hiçbir şeyin yok.

Telefonun yok. Müttefiklerin yok. Planın yok.

Sadece ipeklerle dolu bir dolap ve benim özgürlüğümü hiç görmediğim bir sözleşmeye yazan bir adam.

Kendimi oturur pozisyona getiriyorum ve bornoz cildime yapışıyor. Odaya göz gezdiriyorum ve hiçbir şeyin değişmediğini fark ediyorum. *Ben hariç.*

Bu, planım olmadan uyandığım ilk sabah. Kaçış yolu yok. Alaycı cevaplar yok. Onu tatlı çatalıyla bıçaklayıp çıplak ayakla ormana kaçma hayali yok.

Sadece... sessizlik.

Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum. *Bugün kırılacağım gün mü olacak?* Uzun süre öylece oturuyorum. Işığın zeminde değişmesini izleyecek kadar uzun. Pencerenin altındaki ahşap panellerdeki çizikleri saymaya başlayacak kadar uzun.

On altı.

En azından hiçbiri benim değil.

Sarah arama ekibi göndermiş mi acaba? Sloane muhtemelen sonunda çıldırdığımı ve kimseye haber vermeden işi bıraktığımı düşünür. Gözlerini devirir, bana felaket der ve yine de benim vardiyamı üstlenir.

Kimse arar mı? Dairemi kontrol eder mi? Steven'a ne oluyor böyle? *Aman Tanrım. Bern.*

Bu düşünce o kadar hızlı geliyor ki, buna hazırlıklı olamıyorum. Boğazım sıkışırken göğsüm çöküyor. Bir kez, sonra bir kez daha gözlerimi kuvvetlice kırıyorum. Ve aniden gözlerim yanmaya başlıyor.

Şimdi olmaz.

Şimdi olmaz lan.

Yavaşça, çirkin bir panik dalgası boğazımda yükseliyor. Steven gitti ve Bern muhtemelen kabinde dolaşıp açılmayan bir kapıyı bekliyor. *Aman Tanrım, son sahipleri onu orada bırakmış. Muhtemelen travma geçirmiştir.* Bir damla daha gözyaşı akıyor.

Kimse gelmiyor.

Ellerim titriyor, avuçlarımı gözlerime bastırıyorum, gözyaşlarımın durmasını istiyorum. Eğer tekrar ağlamaya başlarsam, bu sefer durabilir miyim bilmiyorum.

Yataktan kalkmak, olması gerekenden daha fazla çaba gerektiriyor. Bacaklarım kumla dolu gibi hissediyorum ve midem o kadar yüksek sesle gurulduyor ki irkiliyorum.

Şiddet ve şarapla sana kur yapmaya çalışan bir psikopatın en azından her gün sana yemek vermeyi hatırlayacağını düşünürsün, ama hayır.

Görünüşe göre, açlık artık bu havanın bir parçası.

Kapıya doğru yürürüm ve avucumu kapıya bastırıyorum, sanki yalnızlık ve karbonhidratların gücüyle kapı aniden açılacakmış gibi.

Bir kez, sonra bir kez daha kapıyı çalıyorum.

"Hey, Sessiz Bob," diye sesleniyorum. "Bir bagel ve terapi seansı alabilir miyim? Cömert hissediyorsan belki bir kurabiye de?"

Cevap yok.

Sikik herif.

Çömelip kapının aralığında bakıyorum ve parlak, siyah bir çift bot görüyorum.

"Hey, Bootsy," diye fısıldarım. "Orada hayatta mısınız? Vicdanın varsa iki kez kapıyı tıkla."

Hala hiçbir şey yok.

Başımı kapı çerçevesine yaslayıp iç çekiyorum. Şimdiye kadar onu kırabileceğimi düşünmüştüm, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o hiç gülümsemiyor bile.

"Tanrım, benim bir insan olduğumu bile kabul etmeyeceksin, ha? Sadece... romantik hissettiğinde kilitleyip etrafta sergilenecek bir beden."

Geri adım atıp, kapıdan ona orta parmak gösteririm. "Harika. Çok güçlendirici."

Pencereye doğru dönerim ve bir şey gözüme çarpar. Frank'in arabasına doğru yürüdüğünü görebiliyorum. Biriyle konuşuyor ama duruşu tamamen iş odaklı. Arka koltuğa biner ve araba uzaklaşır.

Beş dakika bekledim.

Sonra on dakika.

O geri dönmüyor.

Dolaba doğru ilerliyorum, sanki beni canlı canlı yemeye çalışıyormuş gibi siyah elbiseyi çıkarıyorum. Arkama bakmadan onu köşeye atıyorum ve banyoya doğru yöneliyorum.

O gitmiş. Bu da demek oluyor ki, sonunda kapının arkasında durup içeri dalmak üzere olduğunu hayal etmeden düş almam güvenli. O evdeyken soyunmamın imkanı yok. Kendi endişemle boğuşmayı tercih ederim.

Nefes alamayacak kadar yoğun buhar yükseliyor etrafımda, ama umurumda değil. Orada durup, suyun beni acı verecek kadar sert vurmasına izin veriyorum. Belki yeterince uzun süre yanmasına izin verirsem, pes etmeye başlayan tarafımı yakar.

Başımı geriye eğip, parmaklarım uyuşana ve cildim lekelenene kadar suyun bana çarpmasına izin veriyorum. Buradan nasıl çıkacağımı bulmam lazım. Yeni bir plana ihtiyacım var. Bana ne yapacağını bilmiyorum ve gerçekten öğrenmek de istemiyorum.

Dışarı çıktığımda, ayna tamamen buğulanmış. Cildim pembeye dönmüş ve saçlarım dağınık, ama kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda bu bir zafer sayılır.

Kendimi bir havluya sararak odaya geri dönüyorum, ama yerde bir şey buluyorum. Ne yazık ki yiyecek değil. Küçük bir kağıt parçası.

Kalbim hızla atmaya başlar.

Acele etmezsem kaybolacakmış gibi, hızla onu almaya uzanıyorum.

Sadece katlanmış bir defter kağıdı. Ama onu açtığım anda, dünya değişiyor.

Yalnız değilsin.

O kadar uzun süre ona bakıyorum ki, gözyaşlarımdan bulanıklaşmaya başlıyor. Günlerdir kendime hissetmeme izin vermediğim bir şey içime giriyor.

Umut.

Sadece boktan bir kağıda karalanmış tek bir cümle, ama buradaki her tokat, her tehdit veya her saatlik sessizlikten daha sert vuruyor.

Bu, birinin beni gördüğü anlamına geliyor. Ya da bir tuzak olabilir, ya da daha kötüsü, bir şaka. Belki de gözlerini oyup çıkarmak istediğim adamın son zihin oyunudur.

Ya da gerçek olabilir.

Hangi seçenek beni daha çok korkutuyor bilmiyorum.

İlk içgüdüm onu yırtıp atmak. Yakmak. Hiç görmemişim gibi davranmak. Umut şu anda benim için lüks bir şey ve göğsümde sanki yükselme fırsatı bekliyormuş gibi çırpınmasından hoşlanmıyorum.

Kameraya bakıyorum, ama şu anda yanıp sönmüyor. *Kahretsin.*

Odanın köşesine doğru yürürken, masanın yanında çömelirken kalbim yine o staccato ritmini tutturuyor. Bir kitabı yanıma çekiyorum yanıma çekip notu çekmecenin altına kaydırıyorum. Ne olur ne olmaz diye.

Frank onu bulursa ne olacağını düşünmek istemiyorum.

KAPI, duvara çarpacak kadar şiddetle açılır. Adrenalin damarlarıma o kadar hızlı yayılır ki, beyazlar görürüm ve kalbim hızla çarparak birden dikleşirim.

Frank kapının eşiğinde duruyor, çılgın ve dengesiz görünüyor. Saçları dağınık ve gömleğinin düğmeleri yarısı iliklenmiş. Ama beni durduran yüzündeki ifade. Korkmuş görünüyor.

Bana doğru fırlar. "Ne yaptın?"

O kadar hızlı geri çekilirim ki, sırtım başlığa çarpar.

"Ne... neyden bahsediyorsun...?"

Ama o dinlemiyor. Ve bu kabus başladığından beri ilk kez korkuyorum.

"Aptal numarası yapma," diye bağırır.

Ne dediğini hiç anlamadığım için midem düğümlenir. Kameraları izleyip küçük notumu mu buldu acaba? Kameraların açık olmadığına yemin edebilirim. Aklıma gelen her olası senaryoyu gözden geçiririm.

Siktir.

Ne yaptım ben?

Frank kolumu sertçe tutar, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni dikleştirir ve havlum yere düşer, birdenbire onun önünde çıplak kalırım.

Yarım saniye donup kalır ve bana attığı bakış sadece şehvet değil, nefretle karışık bir açlıktır. Sanki beni istiyor ve bunun için kendinden nefret ediyor gibidir.

Eli boğazıma kayıyor ve ben donup kalıyorum. Neden burada olduğunu bilmediğim için tüm kaslarım kaskatı kesiliyor, akşam yemeği vakti değilse tabii?

"Görmediğimi mi sanıyorsun?" diye homurdanır. "Bana bakışın. Dokunulmaz olduğunu sanıyorsun."

Hareket etmeye çalışıyorum — sadece bir santim, nefes alabilecek kadar — ama o beni duvara o kadar sertçe çarpıyor ki dişlerim takırdıyor. Ve gözlerindeki öfkenin altında başka bir şey var. Daha karanlık bir şey.

"Ne yapmam gerektiğini biliyor musun?" diye fısıldıyor.

Gözleri yavaşça vücudumu tarar. Gülümser. "Adamlarıma sana sahip olmasına izin vermeliyim."

Yüzümden kan çekiliyor.

Burnu burnuma değecek kadar yaklaşıyor ve midem bulanıyor. Ciddi olamaz. Hayır. Hayır. Hayır.

"Muhafızlar sırayla işlerini gördükten sonra ağzının ne kadar büyük olduğunu göreceksin. Sana katlanmak zorunda kaldıkları için bir ödül olarak."

Omuzlarını silkiyor. "Belki o zaman lanet olası yerini hatırlarsın."

Gözyaşları gözlerimi yakıyor ve kan tadı alana kadar yanaklarımın içini ısıırıyor. Ona öfkeyle bakıyorum. Eğer korku görmek istiyorsa, bunu hak etmelidir.

Geri adım atar, boğazımı bırakır, ama sonra bir avuç saçımı çekerek beni öne doğru sürükler.

"Giyinmek için beş dakikan var," diye bağırır. "Yoksa bu halde uçağa bineceksin."

Sonra beni yatağa geri atar ve kapıdan çıkar.

Kollarımı sıkıca kucaklayarak kendimi kıvrıyorum, kalbim göğsümde patlıyor. Beni kaırdığından beri ilk kez, başarabileceğimden emin değilim. Vaktim doldu.

Beni bu evden alıp, kim bilir nereye götürecek ve burada kalmaktan daha kötü olan tek şey, gitmek.

Yataktan kalkarken bacaklarım titriyor.

Giyinmem lazım, en son istediğim şey onun tehdidini yerine getirip beni çıplak olarak buradan sürükleyip götürmesi.

Dolaba doğru sendeleyerek gidip kapıyı açıyorum. Her seçenek bana bir tehdit gibi bakıyor. Hepsi de uyarı etiketi takılması gereken kadar yüksek yırtmaçlı elbiseler.

Sanki kurtuluşum dolabın arkasında saklıymış gibi dolabı karıştırıyorum ve sonunda uzun kollu, yakası biraz dekolte olan koyu yeşil bir elbise seçiyorum. Elbise uyluklarımın ortasına kadar geliyor ve kimsenin görmesini istemediğim her şeyi örtüyor, ama idare etmek zorundayım.

Sadece rtnmem gerekiyor.

Birkaç saniye sonra, kapı çalınır. Daha doğrusu, üç kez keskin bir vuruş duyulur. Kapı açılmadan önce aldığım tek uyarı budur. Ve kalp durduracak bir saniye boyunca, Frank'e hazırlıklı olmaya çalışırım.

Ama o değil.

Henüz görmediğim yeni bir gardiyan. Bu daha uzun boylu. Daha geniş omuzlu. Öncekinden daha genç görünüyor. Gözleri vücudumda dolaşırken sırtıyor

vücudumu süzüyor, sanki bütün gün bu anı beklemiş gibi.

İğrenç.

"Gözlerini kaldır, sapık. Bir bahsi kaybedip kör olmadıkça sen benim tipim değilsin."

O burun kıvrır ve bana sert bir tokat atar.

Kafam yana doğru savrulur ve ağızımdan kan fışkırır. Yanağım bir anda yanar, sonra da yanık hissi yerleşir. Gözlerim yaşarır ama yine de ona bakmaya devam ederim.

"Oh, güzel," diyorum boğuk bir sesle. "Demek sadece sapık değilsin. Aynı zamanda tahmin edilebilirsin."

Frank'in içeri girdiğini bile görmüyorum. Bir saniye önce gardiyan bana doğru yaklaşıyor, saldırmak üzereymiş gibi gülümsüyor, bir saniye sonra ise... bang. Kan kapıya, yüzüme, duvarlara sıçırıyor. Her yer kan içinde.

Ne yaptığımı fark etmeden bir çığlık atıyorum — ham ve otomatik, ateş edildiğinde boğazımdan koparılmış gibi, adam önümde bir et yığını gibi yere düşüyor.

Sertçe geri çekilirim, duvara çarpana kadar geriye doğru koşarım, tutunacak sağlam bir şey ararım. Omurgam soğuk sıvaya bastırılır, umarım beni tamamen yutar. Frank, silahı hala havada, kapıdan içeri girer.

Gözleri siyah, öfkeden daha kötü bir şeyle çılgınca parlıyor. Göğsü yavaş, kontrollü nefeslerle inip kalkıyor. Cesede bakmadan üzerinden atlayıp silahı bana doğrultuyor. Vücudumdaki her hücre titriyor, hareket etmem için çığlık atıyor, ama yapamıyorum.

"Sana ne demiştin," diyor Frank, ürkütücü bir sakinlikle, "insanların benim olan şeylere dokunmasına izin vermek hakkında?"

Boğazım düğümlenir. "Ona bana vurmasını ben istemedim ki." Bu, görünüşe göre söylememem gereken bir şeydi.

Bir adım, sonra bir adım daha atıyor ve bu, aldığım tek uyarı oluyor. Sakinliği kayboluyor ve maskesi parçalanıyor. Bir anda, parmakları mengene gibi bileğimi sıkıyor ve bir şeyin patlamasına yetecek kadar sertçe büküyor. Bağırıyorum, öne doğru sendeliyorum ama o durmuyor. Diğer eli, gardiyanın az önce yaptığı gibi yüzüme çarpıyor ve yüzümden kanın aktığını hissedebiliyorum.

Dizlerim mermere çarptığında oda sallanıyor.

"Nankör küçük sürtük," diye homurdanıyor ve beni itaatsiz bir kpekmişim gibi kolumdan tutup geri çekiyor. "Sana her şeyi verdim - barınak, yemek, lanet olası bir gelecek - ve sen bana böyle mi karşılığını veriyorsun?"

Kaçmaya çalışıyorum ama o daha da sıkı tutuyor, nefesinden bourbon kokusu alana kadar beni kendine çekiyor. Gözleri kontrolsüz bir öfkeyle çılgına dönmüş ve o artık yok. Daha önce orada olan Frank'in hangi versiyonu olursa olsun, o artık öldü.

"Karşılık veremezsin. Ben izin vermedikçe konuşamazsın."

Beni tekrar itiyor. Sırtım duvara çarpıyor ve nefesim kesiliyor.

"Sağlıklı olmana ihtiyacım yok," diyor, tehlikeli bir tona geçerek. "Sadece nefes almana ihtiyacım var."

Dudaklarımın içini, derimi yırtacak kadar sertçe ısıyorum. Çünkü ısırmazsam, çığlık atacağım.

Elini tekrar sıkıyor. Sonra ekiyor. Omzum iğrenç bir şekilde geriye doğru çekiliyor ve beni ileri doğru sürüklerken sendiriyorum. Topuklarımı yere bastırıp duvara dayanmaya çalışıyorum ama fark etmiyor. O daha güçlü.

"Yr," diye bağırır. "Yoksa seni sürünmeye zorlarım."

Beni hala adamın kanıyla kaplı halde koridora sürüklerken zemin bulanıklaşır. Bileğim zonklıyor. Omurgam, bir çürük bırakacak kadar sert bir şekilde yan sehpanın kenarına çarpar, ama Frank durmaz. Cesedi sanki sadece bir rahatsızlıkmiş gibi üzerinden atlar, n kapıyı açar ve beni soğuğa sürükler.

Kaldırımında siyah bir araba bekliyor ve yanında silahlarını kılıflarına koymuş iki adam duruyor. Yüzleri ifadesiz, ama bana bakmıyorlar. Kana bakmıyorlar. Arkamızdaki cesede bile bakmıyorlar. Sadece önlerine bakıyorlar, sert ve sessiz. İtaatkar ve farklı bir şekilde l.

Korkaklar.

Frank yavaşlamıyor. Arka kapıyı açıp itiyor.

"Bin."

Tereddüt ediyorum.

Bileğimi daha sıkı tutar ve beni bez bebekmişim gibi arabaya atar. Önce yere çarparım, kalçam sertçe vurur, saçlarım yüzüme düşer ve kanlı elbisem belime dolanır.

Ayağa kalkmaya çalışırken, çığlık atma isteğiyle boğuluyorum. Bacaklarımı içeri çekip koltuğa kayıyorum ve parmaklarının değdiği zonklayan yere elimi bastırıyorum.

O da benden sonra arabaya biniyor, birdenbire tekrar sakinleşiyor. Kapı çarpıyor ve sessizlik bağırıışlardan daha kötü.

Bileğim şimdiden şişmeye başladı ve her kalp atışında zonkladığını hissedebiliyorum. Onu kucağıma kıvrıp, renkli camdan dışarıya bakarken, yine bakır tadı alana kadar yanağımın içini ısıtıyorum.

"Sorununun ne olduğunu biliyor musun?" diye mırıldanıyor ve beni irkiltip.

Cevap vermiyorum.

"Kendini dokunulmaz sanıyorsun," diye devam ediyor. "İlk seferinde seni kırmadığım için, kırmayacağımı sanıyorsun."

Ona bakacak kadar yerimden kıpırdanıyorum.

"Ve beni incitmenin bunu düzelterceğini mi düşünüyorsun?"

Gülümsemesi soğuktur. Acımasız. "Hayır. Ama kendimi daha iyi hissettirecek." "Tabii. Çünkü mesele bu. Senin hislerin."

O, bir hamle yaparak saçımı avuçlayıp başımı camı çınlatacak kadar sert bir şekilde yana doğru pencereye çarptı. Gözlerimin arkasında keskin ve ani bir acı patladı, ağzım kan tadı ile doldu. Görüşüm şiddetli bir parlama ile karardı ve ben sertçe geri çekildim, boğuk bir nefesle kapıya çarptım. Bir elim kafatasımın yanını tutarken, diğer elim kucağımda gevşek ve işe yaramaz bir şekilde duruyordu.

Köşede kıvrılmış halde titriyorum. Kaburgalarım kalbimi bir kafes gibi sıkıştırıyor ve acı ve korkunun sisinin içinden bile, bir düşünce o kadar derine işliyor ki, sanki kemiklerime kazınmış gibi hissediyorum. *Eğer bunu atlatırsam... onu öldüreceğim.*

Bu, acı başlamadan ve her şey kararmadan önce hatırladığım son şey.

Türbülansın sesi ve kulaklarımda basınç değişimi ile uyanıyorum. Düşük bir zil sesi motorların uğultusunu kesiyor ve serin hava tenime değişiyor.

Yavaşça gözlerimi kırıyorum.

Her yerim ağrıyor. Başım zonkluyor, boğazım kurumuş ve sanki metal ve pişmanlık çiğniyormuşum gibi hissediyorum.

Altımda bulunan deri koltuğu fark etmem tam beş saniye sürüyor. Kemerim kalçalarımı sıkıca sarıyor, üzerimde bir battaniye var ve ellerim plastik kelepçelerle bağlanmış.

Kollarım, sanki bagajın bir parçasıymışım gibi kumaşın altında bağlı. Kafamı çeviriyorum ve işte orada. Sanki bu bir iş gezisiymiş ve ben sadece el bagajıymışım gibi telefonunda gezinir.

Ağzım ilk başta kelimeleri telaffuz edemeyecek kadar kurumuş. Bu sefer daha sessizce tekrar deniyorum. "Neredeyiz?"

Cevap vermiyor. Bana bakmıyor bile. Benim midem bulanırken ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atarken, o rahatça kaydırmaya devam ediyor.

Uçak alçalıyor ve zemini altımda eğiliyor. Sanırım kusacağım. Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Belki şanslıysam, baygın olduğumu düşünür. Bu noktada, elimde kalan tek kart bu olabilir.

Motorların uğultusu derinleşiyor ve iniş takımlarının metalik bir sesle indiğini duyuyorum, bu ses zeminden geçip omurgama kadar titreşiyor. Kabin basıncı tekrar değişiyor ve kulaklarım patlıyor. Kafam buna tepki olarak zonkluyor — bu arada teşekkürler — ama kıpırdamıyorum. Sadece burada oturuyorum. Yavaşça nefes alıp her sesi, her ayrıntıyı, her lanet saniyeyi sayıyorum — çünkü bu benim kontrol edebildiğim tek şey.

Bileklerimdeki plastik bağlar gerçekten sinir bozucu. Battaniye üstüme sonradan akla gelmiş gibi örtülmüş ve onu düzeltemiyorum bile. *Beni bu kadar hafife almak hoş olmalı.*

Dışarıda, gölgedeki yarıktan yeşil bir ışık parlaması görüyorum.
Palmiye ağaçları olabilir mi?

Tekerlekler yere sertçe çarptığında gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum.
Vücudum koltukta sarsılıyor ve kirpiklerimin arasından en ufak bir bakış atmaya cesaret ediyorum.

Karşımda bir bacağını diğerinin üzerine atmış, telefonu kulağına dayamış, sesini alçak tutarak konuşuyor. Söylediği her neyse, fısıltıyla ama acil bir şekilde söylüyor.

Uçaktan indiğimizde, çiğnenebilecek kadar yoğun bir sıcaklık bizi karşılıyor. Sıcaklık anında cildime yapışıyor, ıslak ve ağır, ciğerlerime girip duman gibi yerleşiyor. Sadece sıcak değil, nemli ve tanıdık bir sıcaklık, midemi bulandırıyor ve cildimi korkuya yakın bir hisle karıncalandırıyor.

Ayağım asfaltı değdiği anda Frank'ın eli kolumu sıkıca kavradı.
Gereğinden fazla sıkıydı.

Sanki kaçacak bir yerim varmış gibi.

Ayak seslerimizin yankısı ve arkamızda soğuyan motorların uğultusu dışında hiçbir ses yok. Pist, elli metre ileride park etmiş şık siyah bir araba dışında terk edilmiş durumda. Yanında iki adam nöbet tutuyor — takım elbiseli, silahlı ve gözlerini kırpmadan.

Betonun üzerinden yükselen sıcak hava dalgaları ve her yüzeyden yansıyan göz kamaştırıcı beyaz güneş ışığı dışında hiçbir şey yok.
Bakmak acı veriyor ama yine de bakıyorum. Çünkü o zaman görüyorum.

Aeropuerto Internacional Fernando Luis Ribas Dominicci. Porto

Riko.

Göğsüm sıkışıyor. Omurganın dibinde derin ve açıklanamayan bir şey çekiyor.

Porto Riko'da ne işimiz var?

Çocukluğumdan beri oraya gitmedim. Annem bana soru sormayı bırakıp eşyalarımı toplamamı söylediğinden beri. Kalbim yine hızla çarpmaya başlıyor, ama bu korkudan değil. Aslında değil. Başka bir şeyden.

"Başını eğ," diye mırıldanıyor Frank.

Sesi yine soğuk. Tamamen iş odaklı. Her zamanki narsist tanrı kompleksine geri dönmüş — omuzları dik ve sessizce dünyanın onun için her yerde yol açması gerektiğini varsayıyor.

Söyleneni yapıyorum. Sadece geçen sefer yapmadığım için kafam hala ağrıyor diye.

Arabaya varıyoruz ve kapı sanki bizi bekliyormuş gibi açılıyor. Kimse konuşmuyor.

İçeride, klima yüzüme bir tokat gibi vuruyor — dondurucu ve steril. Bileklerim bağlı olduğu için elimden geldiğince kollarımı kucağımda kavuşturuyorum, sanki bu bir şekilde sakin kalmama yardımcı olacakmış gibi, ve çıldırmamaya çalışarak pencereden dışarı bakıyorum.

Bayamón.

Bu isim zihnimde statik bir parıltı gibi yanıyor — sıcak ve yabancı, ama yine de tanıdık. Yıllardır yüksek sesle söylememiştim.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuk yapıyoruz — virajlı yollar, güneşin kavurduğu tepeler ve uzun otların olduğu tarlalardan geçiyoruz. Ağaçlar yoğunlaşmaya başlıyor ve dünya daralıyor. Orman, bizi dışarıda tutmaya çalışır gibi arabayı sarıyor. Ya da belki de içeride.

Araba ana yoldan sapıyor. Uzun, kıvrımlı bir araba yolu beliriyor — beyaz taş sütunlar ve ışığı engelleyecek kadar kalın palmye ağaçlarıyla çevrili. Kapılar ses çıkarmadan açılıyor ve o anda anlıyorum.

Bu yeri tanıyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum, çünkü burada olduğumu hatırlamıyorum. Ama içimde bir şey sarsılıyor — gergin bir ip gibi. Boğazım düğümleniyor ve avuçlarım terliyor.

Daha önce buraya gelmişim.

Frank eğilir ve o kadar yakındır ki nefesini tenimde hissedebiliyorum. "Beğendin mi?" diye sorar. "Bu benim."

Yanılıyor olmalı. Çünkü o bunu söylerken, güneş ışığı gözlerime tam olarak vuruyor ve bir şey değişiyor. Kırmızı bir parıltı. Bir elbise. Havada yankılanan, sıcak ve tatlı bir kadın kahkahası. Keskin bir parfüm kokusu. Birisi adımları söylüyor — İspanyolca.

Resimlerle kaplı bir koridor var. Bir adamın derin kahkahası taşlardan yankılanıyor ve bastonun fayanslara çarpma sesi duyuluyor. Başım geriye doğru savruluyor ve o kadar şiddetli bir şekilde irkiliyorum ki emniyet kemeri kaburgalarımın batıyor.

Ne oluyor böyle?

Araba yavaşlar ve durur. Frank dışarı çıkar, kapıyı arkasında çarparak kapatır, ama ben kıpırdamam. Evi yukarıdan izliyorum ve vücudumun her santimetresi çığlık atıyor... *Ben buraya daha önce geldim.*

Adamlardan biri kapımı açıyor ve sıcaklık yine yüzüme çarpıyor. Yeterince hızlı hareket edemiyorum. Bir saniye sonra Frank geri geliyor ve kapıyı daha da açıyor. İçeri uzanıp beni kolumdan tutuyor, sanki ben koltuklara kusmamaya çalışan, yaralı, kronik alaycı bir kadın değil de bez bebekmişim gibi.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece beni dışarı çekiyor, bu yüzden sendeliyorum ama kendimi tutuyorum.

Garaj yolu pürüzsüz taştan yapılmış, iki yanında tropikal çiçekler var, sanki bir kartpostalda yer almaları gereken çiçekler gibi, House Hunters: Narco Edition'ın kabus versiyonunda değil.

Malikâne önümüzde belirir — beyaz, görkemli ve çok tanıdık. Ayaklarım yolu zaten biliyor ve bu beni çok korkutuyor. Frank merdivenleri tırmanır, kapımı açan adamla konuşur.

Kendi kendime mırıldanıyorum, "Dikkatli ol. Egonu taşa çarpmak istemezsin."

İki eliyle ön kapıyı açar ve ben onun arkasından eşiği geçerim, hava değişir.

Kelimenin tam anlamıyla.

Basınçta bir değişiklik olur, odadaki ağırlık doğrudan ciğerlerime çarpar.

Sonra koku burnuma çarptı. Sedir, narenciye ve cilalı ahşap kokuyordu.

Kapının hemen içinde duruyorum. Donmuşum. Artık yüzde yüz eminim ki daha önce buraya gelmiştim. Morlukların ve korkunun altında bir yerlerde, bedenim hatırlıyor.

Bu duvarları daha önce görmüştüm. Yüksek tavanlar. Geniş merdiven. Giriş masasının üzerindeki tablo — okyanus üzerindeki fırtına bulutları, dalgaların ortasında kalan, çarpışmaya hazırlanan bir gemi.

Bu tabloyu tanıyorum. Büyükbabam fırtınaları severdi. Onların kendisine dünyanın hala onu şaşırtabileceğini hatırlattığını söylerdi. Her şeyin güce boyun eğmediğini.

Anı yüzeye çıktığı anda, bir şey çatlar. Göğsüm ağrıyana kadar nefes almayı bıraktığımı fark etmiyorum bile. Aptalca, ama yüzüme yumruk yemiş gibi hissediyorum. O, sanki bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyormuş gibi, çarpık bir gülümsemeyle söylerdi.

Frank önüme geçer ve dönerek kollarını açar. Cehennemin kapısında duran lanet bir oyun programı sunucusu gibi görünür.

"Hoş geldin," diyor, sanki bu büyük bir sürprizmiş ve ben kendi kişisel kabusuma bir yolculuk kazanmışım gibi gülümsüyor.

Gözlerimi kırpiyorum. Sertçe.

"Hayır," diye fısıldarım, daha çok kendime, çünkü bunu yüksek sesle söylemek, tüm bu anı geri alabileceğimi hissettiriyor. "Burası senin evin değil."

Başını eğiyor, gülümsemesi yavaşça keskinleşiyor, *sesini yükseltmeden seni parçalayabilirim* bakışı, ki bunu çok iyi yapıyor.

"Artık evin."

Ama artık dinlemiyorum. Onun arkasında, koridorun sonunda, orada olmaması gereken bir şey görüyorum.

Kendimi görüyorum. Minik, çıplak ayakla, kırmızı elbiseyle köşeyi dönüp koşuyorum. Gülüyorum. Derin bir ses İspanyolca olarak arkamdan sesleniyor: "*Anianne, espera, mi amor... cuidado con la escalera...*"

Ve birdenbire dizlerim titremeye başlıyor.

O kadar hızlı geliyor ki, kendimi hazırlayacak vaktim olmuyor. Bir saniye dik duruyorum, bir saniye sonra sallanıyorum, henüz anlamadığım bir şeyin ağırlığı altında vücudum çöküyor.

Frank beni yakalayacakmış gibi öne adım atıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum çünkü onun bana tekrar dokunmasına izin vermektense kendi isteğimle yere düşmeyi tercih ederim.

Kollarımı kendime dolamaya çalışırken gülümsemesi kaybolur, ama başaramam. Yeni bir ses araya girer.

"Señor Calissi," diyor adam, kalın bir aksanla. Sesi kesik ve resmi. "Avukat bir saat sonra burada olacak. Kızın temizlenip giydirilmesi gerekiyor."

Onay?

Midem bulanır. Bu ne anlama geliyor?

Frank tekrar bana uzanır, ama bu sefer sahip olduğumu bilmediğim bir güçle elini itmeye çalışırım.

"Bana dokunamazsın," diyorum. Ama nabzım boğazımda hızla atıyor. "Burada olmaz."

Çenesi gerilir. Ama kontrolünü kaybetmeye başlar. Dikkatli olmam gerekir.

Bana vurmaz. Ama bana o kadar yaklaşır ki, bu sabah kullandığı kolonyanın kokusunu alabilirim.

"Sadece 'evet' demen için sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor. "Ondan sonra... sen artık gereksizsin."

40

“CONTROL ISN’T ABOUT WHO HAS THE GUN.”
(IT’S ABOUT WHO MAKES THEM WANT
TO PULL THE TRIGGER)

Steven

"SİKTİR."

Bu kelime içimden fırlar, uyarı ateşi gibi duvarlardan sekerek yankılanır. Zaten ayağa kalkmışım, kafeslenmiş bir hayvan gibi odada volta atıyorum. Hareket etmek, kendimi kaybetmememi sağlayan tek şey.

Odanın diğer ucunda, Travis şeytan kapıda, ya da bu durumda ben kapıda gibi yazıyor. Parmakları klavyede bulanıklaşıyor. O, kafein ve kaosla çalışan lanet bir makine. Ama yine de yeterince hızlı değil.

Hiçbiri öyle değil.

Onuncu kez yüzümü elimle ovuşturuyorum, ama bu da işe yaramıyor. Bir şeyler yapma ihtiyacı yüzünden cildim kaşınıyor. Bir şeyi parçalamak istiyorum.

Sessizlik bir ilmek gibi, beklemek ise işkenceden başka bir şey değil.

Nabzım kulaklarımda, lanet olasıca durmak bilmeyen bir savaş davulu gibi. Her nefes, kontrolümü kaybetme anına doğru geri sayım gibi geliyor.

O gitti.

Nerede olduğunu ya da ona ne yaptığını bilmiyorum ve bu beni deli ediyor. Bilememek. Sessizlik. Ben burada hiçbir şey yapmadan dururken, onun acı çekebileceği binlerce

acıyı çekiyor olabilirken, ben burada hiçbir şey yapmadan duruyorum.

Onu aniden görüyorum — yerde bir yerde, kanlar içinde, onu asla bırakmaması gereken birini hala bekliyor.

Yumruklarımı daha sıkı sıkarken parmaklarım çatırdıyor. Daireyi bir kafesmiş gibi dolaşıyorum, botlarım yere sertçe vuruyor.

Onu aldı.

Benim olan şeye dokundu.

Onun burada olduğunu öğrendiğim anda zaten ölmüştü. Ama şimdi? Şimdi onun yalvarmasını istiyorum.

Çıldırıyorum. "Bir şey söyle."

Hiç duraksamıyor. Sonunda, "Onu aldım." Her şeyim donuyor. "Ne?"

Dizüstü bilgisayar bana doğru itti. "Özel uçak pisti. Frank'in adına kayıtlı herhangi bir manifesto yok, ama bana verdiğin kuyruk numarası ping attı. Onu Porto Riko'ya götürüyor."

Ekrana sanki benimle dalga geçiyormuş gibi bakıyorum. "Tekrarla."

Sesi alçalır, bu sefer ukala bir yorum yapmaz. "Duydun beni. Yolda. Jet kırk dakika önce kalktı. Onu doğrudan aslanın inine götürüyor."

Bir süre durdu. "Bir saatin var. Belki daha az," diye ekledi, gözleri tekrar verilere döndü. "İrtibatım, onu bu gece sisteme kaydetmeyi planladıklarını söylüyor. Doğrulandığında, iş bitmiş olacak. Kilitlenecek. Ona yaklaşamayacaksın."

"Gidiyoruz," diye bağırırım, odayı geçmeye başlamışım bile. "Yakıt ikmali yapmalarını söyle."

Travis başını kaldırır, yüzü kaskatı kesilmiş, çenesini sıkıştır. "İkimizi de bekliyor olacaklar. Senin geleceğini biliyor. Ben seninle birlikte olursam, sen yere basmadan önce tüm kapıları kapatırlar."

"O zaman yalnız giderim."

Tartışmıyor. Sadece bir kez başını sallıyor. "Lanet olsun."

Sonra duruyor. Gözleri ekrana sabitlenmiş. "Bekle..."

Dönüp yavaşça geri yürüyorum. "Ne?"

Travis kaydırıyor. Tıklıyor. Tekrar tıklıyor. Parmakları, enter tuşuna basacak kadar uzun süre hareketsiz kalıyor. Sonra her şey değişiyor.

"Kahretsin," diye mırıldanır ve ekranı bana doğru çevirir. "Yani, şey... bir madde varmış. Emlak belgelerinin derinliklerinde gömülüymüş, gerçekten derinliklerinde. O maddeye ulaşmak için üç saatimi ve eski bir şifre çözme anahtarını harcadım."

Steven çoktan öfkeyle bakmaya başlamıştır. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Mirasçı hayatta, evli ve mülkte fiziksel olarak bulunuyorsa, mülkün birincil kontrolörü olur. Her şey ona kilitlenir. Varlıklar, hisseler, transfer yetkisi, hepsi. Ama asıl önemli olan şu."

Bir süre durdu. "İmza mülkte atılmalı. Uzaktan erişim, yasal vekalet, geçici çözüm yok. Eski kan kanunu saçmalığı. Dijital kayıtlar henüz ortada yokken yazılmış."

Sessizlik.

"Bu yüzden onu öldürmedi," diyorum sessizce.

Travis başını sallar. "Hayır. Düşünü ve imzayı bekliyor. İmzaladığı anda... her şey biter. Her şey onun olur."

Çenem gerilir. "Kız elinde ne tuttuğunu bile bilmiyor." "Hayır. Ama Frank biliyor."

Bir süre durur. "Ölürse ya da beş yıldan fazla kaybolursa, kayıtlı eşe geçer."

Görüşüm daralıyor, sonunda sadece kan kalıyor. Neyi yok etmem gerektiği, neyi yakmam gerektiği umurumda değil. O adaya elini sürmesine izin vermeden önce, o lanet adayı tuğla tuğla yıkacağım.

Yanına bakıyorum ve o ekrana o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki, monitörün çatlayacağını sanıyorum.

"Bulabildiğini bul," diye bağıryorum, çantamı kaparak. "Geri kalan her şeyi bana gönder."

"Bekle..." Diye nefesini vererek.

O ekranı çevirdiğinde, ben kapının yarısına kadar gelmişimdir bile.

Artık bu benim kanımda var. O eski ritim. Yıllarca kontrol etmeyi öğrendiğim türden bir tutku. Merhamet için çok geç olduğunda ortaya çıkardığım türden bir tutku.

Ama bu bir görev değil. Bu kişisel bir mesele.

Biri ona dokundu. Biri onu kaçırdı. Vücuduna elini sürdü. Onu kontrol etmeye çalıştı. Çürükleri gördüm. Frank'in beni yıkmaya yeteceğini düşündüğü o kısa, pikseli videoda bile.

Bundan paçayı sıyırıp nefes almaya devam edemezler.

Telefonum çalıyor ve bakmadan cevap veriyorum. "Konuş."

"Büyükbabasının adı Emilio Rivera'ydı," diyor.

Bu isim beni sarsıyor, çok tanıdık geliyor.

Siktir.

Bunu daha önce duymuştum. Eskiden takıldığım çevrelerde fısıldanıyordu — gölgelerin ardında gizlenmiş güçle dolu odalarda. Rivera, unvana ihtiyacı olmadığı için insanların sesini alçaltarak konuştuğu türden bir adamdı. Önemli olan her şeye zaten sahipti.

"Bayamón," diye mırıldanıyorum, bu isim dilimde acı bir tat bırakıyor. "Orayı lanet bir kral gibi yönetiyordu, herkesi kontrolü altında tutuyor ve bu ayrıcalık için ona teşekkür etmelerini sağlıyordu."

"Sadece limanlar değil," diye mırıldanır. "Arazi. Silahlar. Ticaret yolları. Rivera Holdings altında çok sayıda offshore hesap. Her yerde eli vardı: politikada, orduda, küresel alanda. Eski dünya gücü. Kan bağıyla geçen türden."

Uçak alçalmaya başlarken pencereden dışarı bakıyorum. Ada, bize çok tanıdık gelen gölgelerle damarlanmış, sonsuz yeşil tonlarında altımızda uzanıyor.

"Hayatta olduğunu söyle." diye soruyorum, cevabı zaten biliyorum.

"Sanmıyorum," diyor. "Bazı şifreli dosyalar buldum. Üç yıl önce iç yazışmalarda özel bir uyarıya rastladım. Hasta olduğu doğrudu, ama o kadar da değil."

Tuşların sesi aramızdaki sessizliği doldurur.

"İşte ilginç kısım bu," diye mırıldanıyor. "En yakın akrabası oğlu olarak kayıtlıydı. Kağıt üzerinde her şey temiz görünüyordu. Ama o belgenin sahte olduğunu kanıtlamak üzereyim."

Telefonu daha sıkı tutuyorum. Henüz konuşmuyorum. Sadece gözlerimin arkasında oluşan statik gürültüyle nefes alıyorum. *Bu nasıl*

oluyor ve ben bunu nasıl kaçırdım?

Gözlerimi kapatıyorum. "Bana tüm bu olanları anlatıyorsun..."

"Evet." Kapıdan çıktığım andan beri nefesini tutmuş gibi, sertçe nefes verir. Ve aniden her şey yerine oturur. Frank onu sadece bulmamış. Onu avlamış. İzini sürmüş ve uzun bir oyun oynamış, kafasında zaten sahip olduğunu düşündüğü gibi, kağıt üzerinde de ona sahip olabilene kadar beklemiş.

"Onu canlıya ihtiyacı var," diye mırıldandım, sözler boğazımı yakıyordu.

"Canlı ve itaatkar," diyor onaylıyor. "Evlilik ona ona her şeyi verir. O formu imzaladığı anda, Rivera imparatorluğu onun olur." Göğsüm sıkışıyor. Ama asıl nefesimi kesen, onun sonraki sözleri.

"Hey, Steven."

Bana hiç böyle seslenmez. O tahliye görevinde bile. Kan banyosundan sonra bile. Fas'ta 46 saniye boyunca kalp atışım durduğunda ve hedef kaçtığı için çok sinirli bir şekilde geri döndüğümde bile. *Sadece 5 saatti ama yine de.* Şimdi benim adımlı söylüyorsa, durum kötüdür.

"Söyle bana," diyorum nefes nefese.

Boğazını temizledi. "Sadece denizaşırı alıcılar için özel bir açık artırma var." Durakladı. "Bu gece başlayacak."

Orospu çocuğu.

Hareketsiz kalıyorum. Vücudum türbülansı bile algılamıyor. Mantiği aştım. Affetmeyi aştım. Pencereden dışarı bakıyorum, bulutların dağılmasını ve bana onun nerede olduğunu göstermesini diliyorum. Bir işaret. Herhangi bir şey. Çünkü onu görene kadar, ona dokunana kadar, diğer seçeneklerin neye benzediğini düşünemiyorum.

Korkmuşken ve korkmuyormuş gibi davranmaya çalışırken nasıl göründüğünü biliyorum. Yalan söylerken nefes alıp verişinin nasıl değiştiğini biliyorum. Çığlık atarken çenesinin nasıl titrediğini biliyorum. Ve Frank'in bunu görmüş olabileceği, ona dokunmuş olabileceği düşüncesi...

Göğsümde bir şey çatırdıyor ve kaburgalarımın altına yerleşiyor, öfke olamayacak kadar keskin, ama kederden başka bir şey olamayacak kadar tanıdık. İlkokuldan beri ağlamadım. Her şeyimi kaybettiğimde bile ağlamadım. Ama bu... onu kaybetme düşüncesi? Lanet olsun, bunu düşünemiyorum bile.

Eğer çok geç kalırsam, eğer o incinirse ya da o adam onunla evlenirse, onu öldürürüm. Onu parça parça eder ve nedenini tam olarak anlamasını sağlarım. İmparatorluğunu yakar ve sahip olduğunu sandığı her şeyin küllerini toprağa serpiştiririm.

"Hey." Travis'in sesi araya girer. Hala telefonda olduğumu unutmuşum. "Oraya gitme dostum." Sessizlik uzar. "Aklını kaybedersen, o kazanır."

Bir kez başımı sallayıp telefonu kapatıyorum. O haklı. Duygular insanı dikkatsiz yapar ve ben dikkatsiz olamam. Şimdi olmaz. Onun için olmaz. Her şey tehlikeyken olmaz. Buna ben hesaplaşma öncesi sükunet diyorum.

Uçak iniş sırasında titrer ve telefonum avucumda tekrar titrer.

"Şimdiye kadar bulduğum her şeyi sana ilettim: mülkün yerleşim planı, kat planları, güvenlik şebekesi, avukatın adı. Ve hey, birkaç borcumu da ödettim. Uçağın indiğinde birkaç arkadaşım seni bekliyor olacak. Eski askerler. Askerden atıldılar, ama onlara güvenebilirsiniz."

Beni göremese de başımı salladım. "Kaç kişi?" "Üç."

Bu kadarı yeterli olmalı.

Uçak yavaş ve aç bir gıcırtyla yere indi. Ses, sanki omurgamdan bir bıçak geçiyormuş gibi hissettirdi.

Rahatlayamıyorum. Yerde olduğum her saniye, o onun elinde bir saniye daha kalıyor. Bir saniye daha incinebilir. Soyulabilir. Damgalanabilir. Bir piyon gibi evlendirilebilir. Görevden önce sikimi ön plana çıkardığım için bunu kaçırdım.

Her şeyi mahvettim. Yeterince hızlı olamazsam bunun bana neye mal olacağını düşünmeden edemiyorum.

Hangarın kapıları gıcırdayarak açılır ve Porto Riko'nun sıcaklığı üzerime çöker. Güneş neredeyse batmak üzeredir ve ağaçlar gökyüzünü yutar.

Ve orada, pistin kenarında, eski bir siyah SUV duruyor. Üç adam, sanki ada kurulduğundan beri buradaymış gibi araca yaslanmışlar.

Ben yaklaşınca dikleşiyorlar. Öndeki adam öne çıkıp elini uzatıyor.

"Cruz," diye kendini tanıttı. İri bir adamdı. Geniş omuzları, bronz teni, kaslı kolları vardı. Parmak eklemlerinde üç yara izi vardı. Sadece yakın mesafeli işlerde olabilecek türden izler. "Sen burayı bir kız için yakacak olan adamsın, değil mi?"

İlk başta elini tutmadım. "O bir kız değil," dedim sakın bir sesle. "O benim."

O, bilmesi gereken her şeyi anladığını belirtircesine bir kez başını sallar. Bir süre sonra elini sıkamak için uzanırım. "Yardımanın için teşekkürler," diye eklerim. "Hadi bu işi halledelim."

"Bana uyar." Çenesini kamyonete doğru salladı. "İçeride brifing yapacağız."

Araç yağ ve sigara kokuyor. İç kısmı boşaltılmış ve şimdi silahlar, katlanmış haritalar, buruşuk kağıtlara kalın kalemle yazılmış eski istihbarat bilgileriyle dolu. Başka bir zaman olsaydı, buna hayran kalırdım.

Sürücü Rico sessizdir. Diğer adam, zayıf yapılı, daha yaşlı, şahin gibi gözleri olan Silva'dır. Keskin nişancı.

Cruz koltuğunda dönüyor. "Mülk Bayamón'da. Yoğun ağaçlık. Kapılı. Uzun bir yol. Bu sabah inceledik, giriş şimdilik temiz ama devriyeleri var. Kameralar. Uydu görüntülerinde dört çıkış görünüyor ama içerde neyin aktif olduğunu teyit edemiyoruz."

"Muhafızlar?"

"En az on tane, çevresini sarıyorlar. Ve bu Frank denen adam, senin adamının dediği kadar nüfuzluysa, içeride de adamları vardır."

Ben başımı salladım, bunu zaten bekliyordum.

"Bekleyelim derim. Sabah vardiya değişimi sırasında saldırırsak, ön ve arka olmak üzere iki kör nokta elde ederiz. En kolay fırsat sabah 5:45 olacak. Güneş yeni doğmuş olacak, kapıda nöbet değişimi olacak ve personel saat altı civarında işbaşı yapacak."

Bana bir hediye vermiş gibi bana bakar. Ben de onun bakışlarına, sakın bir şekilde karşılık veririm. "Hayır."

Rico başını kaldırır. "Ne?"

"Beklemeyeceğim."

Cruz kaşlarını çatır. "Şimdi harekete geçersen, sert bir dirençle karşılaşırız. Kör nokta yok. İçeride kimlerin olduğunu bilmiyoruz."

"Umurumda değil."

Daha da yaklaşıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum. "Bahçede elli silahlı adam ve lanet bir tank olsa bile umurumda değil. O içeride. Ve onu bir saat daha orada bırakmayacağım."

Sesim yüksek değil, ama bir tehdit gibi geliyor. Cruz, karşı çıkacakmış gibi ağzını açar, sonra yüzümü görür ve vazgeçer. Blöf yapmıyorum.

Şu anda tek düşünebildiğim şey, onun yaralı vücudunun görüntüleri, Frank'in ona yaptırdığı tüm o boktan şeyler. *Siktir.*

Silva bir kez başını salladı. "O zaman şimdi harekete geçiyoruz. Gölge taraması yapıp en sessiz giriş noktasını bulacağız. Girip yakacağız."

Belki de asıl sorumlu olan odur. Beni şaşırtmaz. Akıllı görünüyor. Ne zaman konuşacağını, ne zaman hareket edeceğini, ne zaman çenesini kapatıp dinleyeceğini biliyor.

Orada işler ters gittiğinde yanımda olmasını istediğim türden bir adam. Calissi'yi asla bilemezsin.

"Ana kapıda iki basınç sensörü var. Biri batı bahçesinin taşlarının altında, muhtemelen eskidir ama emin olamıyoruz. Doğu çevresinde, buradaki beslemeyi kesersek kör bir nokta oluşur." Ekrana dokunur. "Çitin içinden on metre."

Başımı sallarım. "Doğu tarafını biz alalım. Önce ana süiti kontrol etmek istiyorum." "Hava drone'ları kullanamayız," diye mırıldanır Cruz. "Çevre algılama sistemini tetikleyecektir." Çevre algılama devreye girer."

"Gerek yok," diyorum. "Yerleşim planını biliyorum."

Bana bakıyorlar. Son birkaç saat içinde o evin her santimetresini inceledim. Ezberledim. Her açıyı. Her görüş açısını. Kamera ya da onun bulunabileceği her yeri. O pencerelerden birinin arkasında ise, onu bulacağım. Ya yoksa? O zaman bir cevap alana kadar biri kan kaybedecek.

Sessizce yükleme yapıyoruz. Bu, güvendiğim türden bir sessizlik.

Dayan, canım. Biraz daha dayan.

4I

“OBSESSION MAKES YOU SLOPPY. UNTIL IT DOESN’T.”
(UNTIL IT MAKES YOU LETHAL)

Ani

Hazırlanmak çok bulanık geçti. Çoğu zaman kusmamak, ağlamamak ya da pencereden atlamamak için uğraştım. O iki adam ortaya çıktığı anda beynim kısa devre yaptı. Kibar gülümsemeler ve sessiz bakışlarla, "beni odama götürmek için" geldiklerini söylediler.

Beni saçımdan tutup sürükleyeceklerini sandım. Beni soyacaklarını. Beni tutarken bir elbise, bir kolye ve hatta belki bir taç seçeceklerini ve lanet olası fotoğraflar için gülümsememi söyleyeceklerini sandım.

Şu anda hayatım bu mu? Gerçekten mi?

Lanet olası bir malikanede zorla yapılan bir düğün. Porto Riko'da. Muhtemelen büyükbabamı öldüren ve sanki ben sadece sert bir el ve düzgün bir takım elbiseyle toparlanacak kayıp bir mirasçıymışım gibi davranan bir adamla.

Tanrım.

Nasıl bu hale geldim?

Yatak odasının uzunluğunu tekrar ölçüyorum, kollarımı belime sıkıca sarıyorum, gözlerimin arkasındaki acıyı ve boğazıma yükselen ekşi tadı görmezden geliyorum.

Yani, burası çok güzel bir oda. Her ayrıntı zenginlik haykırıyor ve ben bundan nefret ediyorum. İçeri girdiğim anda, kalbim

tanıdı.

Daha önce bu odada bulunmuştum, burada yaşamıştım, burada uyumuştum. Bütün bir hayatı nasıl unutabildim? Bütün bir yeri?

Ve şimdi burası bir hapisane olarak kullanılıyor.

Neyin daha kötü olduğunu bilmiyorum — eskiden burada yaşamış olmam mı, yoksa bedenim hatırlayana kadar bunu bilmiyor olmam mı? Eminim mobilyalar da aynıdır. On yaşındaki ben muhtemelen burayı çok sevmişimdir. Ne yazık ki şimdiki ben burada giyiniyorum — kabul etmediğim bir düğün için, seçmediğim bir elbise giyerek, dünya yanıyor olsa bile seçmeyeceğim bir adam için.

Kapıya bakıyorum. Hâlâ kilitli. Kontrol ettim. İki kez.

Beni buraya getiren iki adam tek kelime bile etmedi. Duruşları sertti, silahları açıkça görünüyordu ve enerjileri "buraya sohbet etmeye gelmedik" diye bağıırıyordu. Profesyonel, soğuk ve verimliydiler - gülümseme yok, sıcaklık yok, sadece iş.

Hatta ortamı yumuşatmak için, bu kaçırılma paketine saç ve makyaj da dahil mi diye alaycı bir yorum yapmaya çalıştım. İkisi de tepki vermedi.

Gülümsemediler. Kıpırdamadılar. Sadece boş, kibar profesyonellik vardı — bir şekilde içeri itilmekten daha rahatsız edici gelen türden.

Pislikler.

Tek kelime etmeden gittiler, sanki ben başarıyla teslim ettikleri bir sorunmuşum gibi kapıyı arkalarından kapattılar. Ve şimdi yalnızım. Sanki lanet bir hapis cezası değil de bir hediyeymiş gibi yatağın üzerine serilmiş bir elbise, pahalı bir rehine olduğunu haykıran kemik rengi bir çift topuklu ayakkabı ve bana tanımadığım bir versiyonumu gösteren boy aynası.

Henüz elbiseyi giymedim bile. Bir şekilde benim olan bu yatak odasında bir ileri bir geri yürüyüp duruyorum.

Sakin kalmaya çalışıyorum. Net düşünmeye çalışıyorum. Olgun ve yetişkin bir şekilde çıldırıyorum, yani ahşap yatak direğini bir kez ısırdım ve üçüncü kattaki pencereden aşağıdaki dekoratif fıskiye atlamayı ciddi ciddi düşündüm.

Elbise güzel. Bu da onu daha çok yakmak istememe neden oluyor. Frank, elbiseyi bana tam olarak uyması için diktirmiştir, eminim. Beyaz bile değil,

gelinlikten çok kemik rengi, şık bir rehine estetiğine çok uygun. Keşke üzerine kusabilsem.

Yatağın kenarına oturup nefes alıyorum. İçten içe biliyorum ki, o belgeleri imzaladığım anda her şey bitecek. Artık bana ihtiyacı kalmayacak. Belki beni öldürecek. Belki de beni kilitli tutacak, Stepford Wife hapishanesinin psikopat versiyonunda mükemmel bir şekilde muhafaza edecek.

Eğer eve gidebileceksem, şu anda bile belgeleri imzalarım. Bunların hiçbirini istemiyorum. Ama ona bunları anlatmaya çalışsam bile bana inanacağını sanmıyorum. Sadece kanepemde oturup kitap okumak ve bayat patlamış mısır yemek istiyorum. Bunların hiçbirinin olmamış gibi davranmak istiyorum.

Hiçbirini istemiyorum.

Ve ben onu kesinlikle istemiyorum. Ama bu önemsiz, değil mi? Çünkü benim istediğim bununla hiçbir ilgisi yok. Onu sevip sevmediğim umurunda değil, sadece noktalı çizgiyi imzaladığım sürece.

Hiç kendinize baktınız ve artık hayatınızın içinde olmadığınızı fark ettiniz mi? Sadece izliyorsunuz — seçmelerine katılmadığınız bir film gibi — kırılmayan bir camın arkasında yanıp tutuşan hayatınızı.

Evet, şu anda ben buyum.

Merhaba. Ben Ani. Ama bana Alice de diyebilirsin, ancak bu Harikalar Diyarı'nda konuşan hayvanlar ya da çay yok — silahlı muhafızlar ve rahat giyilemeyecek kadar dar bir elbise var.

Kapı hafifçe çalınır. "Beş dakika," der biri kapının arkasından. "Hazır ol."

Neye hazır?

Elbette, bizim geldiğimiz gün bir düğün planlamıyor, değil mi? Yani, çiçekçiye ihtiyacı yok mu? Program? Belki psikolojik değerlendirme?

Dışarıdaki ayak sesleri çoktan uzaklaşıyor, beni yine düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Bu, göğsünüze yerleşip kendini evinde hissettiren türden bir sessizlik.

Bu noktada cesurca bir şey söylemek isterdim. Akıllıca bir şey. Hayatta kalmakla ilgili bir şey. Ama gerçek şu ki, kendimi cesur hissetmiyorum. Yorgun hissediyorum. Titriyorum. Eskiden keskin olan yerlerim boşalmış gibi. Kalbim, kaburgalarımı delip çıkmaya çalışır gibi

ve tek düşünebildiğim her şeyin ne kadar hızlı çözüldüğü.

Bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. Bir an için, mücadeleyi bırakmanın daha kolay olup olmayacağını merak ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Sadece pes etmek. Maskeyi takmalarına izin vermek ve buraya aitmişim gibi davranmak.

Ama yapmıyorum. Ve asla yapmayacağım.

Çenemi sıkıp, ellerimi yumruk yapıp ayağa kalkıyorum. Tabii, belki henüz her şeyi hatırlamıyorum, ama şunu biliyorum ki, burada durup yanmadığımı iddia etmektense, orta parmağımı kaldırıp cehenneme doğru yürümek daha iyi.

Elbiseyi giymek teslim olmak gibi geliyor ve bundan nefret ediyorum, ama yine de giyiyorum çünkü başka ne yapabilirim ki? Reddedip yine tokat mı yiyim? Hayır, teşekkürler. O pisliğin elinden yanağımın kalıcı olarak çökmesini göze alamam.

Elbisemi giyerken ellerim titriyor. Sanki bana ait olmadığını biliyormuş gibi üzerime oturuyor, cildime yapışıyor, pençeleri olan bir duman gibi her santimetreye uyum sağlıyor. Ayakkabılar daha da kötü. Topuklu ayakkabılardan nefret ederim. Kayışlı, sert ve yanlış yerlerde sıkıyorlar. Bunlar, kan dolaşımını keserken narin görünmek için tasarlanmış.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, bu mükemmel.

Bu odada da saat yok, ama en az beş dakika geçtiğini biliyorum. Koridorda botların sesini duymadan önce ayak seslerini hissediyorum.

Cıvata tıklıyor ve iki yeni gardiyan kapıda duruyor. Biri sertçe başını sallıyor. Diğeri öne çıkıp elini uzatıyor, sanki dans edecekmişiz gibi. Ona bakıyorum, boğazıma gelen kahkahayı tutmak için elimden geleni yapıyorum. Çenemi dik tutarak yanlarından geçmeye çalışıyorum.

"Dikkatli olun," diye mırıldanırım, onlar yanıma yaklaşırken. "Ayağım takılıp yanlış ismi imzalamamı istemezsiniz herhalde."

İkisi de tepki vermez. *Zor bir kalabalık.*

Beni önden yürümeme izin vermiyorlar — aslında vermiyorlar. Biri arkamda yakın duruyor, diğeri yarım adım önde, sanki kırılğan ya da tehlikeli bir şeyim gibi beni sıkıştırıyorlar.

Neredeyse hiç hatırlamadığım odalardan geçiyoruz. Yavaşça yürüyorum, her adımı ezberliyorum. Neyse ki eskiden burada yaşıyordum, bu yüzden

ihtiyacım olursa, tüm iyi saklanma yerlerini biliyorum.

Ana salon gölgelerle kaplı. Kelimenin tam anlamıyla. Sadece birkaç duvar lambası yanıyor, sanki elektrik tasarrufu yapmaya çalışıyorlarmış gibi — ya da dramayı artırmak için. Her iki durumda da, çok sessiz.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki müzik. Şampanya. Kemiklerden yapılmış bir sunak. Tüm bu dehşete uygun, teatral bir şey. Bilmiyorum, çaba mı?

Onun yerine, uzun masada gri takım elbiseli, tel çerçeveli gözlüklü ve önünde düzgünce istiflenmiş kağıtlar olan bir adam oturuyor. Kimse söylemiyor ama ben onun kim olduğunu biliyorum. En azından, onun ya daha önce bahsettikleri avukat ya da tüm bunları resmileştirecek kişi olduğunu varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum.

İçeri girdiğimde kimse bana bakmıyor bile.

Frank bir kenarda duruyor, bir elinde viski bardağıyla, sanki çoktan kazanmış gibi kendini beğenmiş bir sakinlikle. Gülümsemiyor, tam olarak değil. Daha da kötüsü, memnun ve sanki zaferin tadını çoktan çıkarmış gibi görünüyor.

Masanın kenarında duruyorum ama oturuyorum. Bunun yerine, içgüdüsel olarak kollarımı kavuşturuyorum.

O benim titrememi görmeyi hak etmiyor. Benim çöküşümü izleyerek tatmin olamaz. Vücudum adrenalin ve adını koymak istemediğim bir korkuyla titriyor. Dizlerim çökmek istiyor ama ben izin vermiyorum. Bu yüzden hareketsiz durup ona bakıyorum.

"Otur," diyor.

Ayaklarım yerinden kıpırdamıyor ve vücudumdaki her kas kopmak üzereymiş gibi hissediyorum. "Ne, koridor yok mu? Müzik yok mu? Çiçek kız için bile para ayıramadın mı?"

Çenesi sıkılıyor ve maskesindeki çatlağı görebiliyorum.

"Otur dedim."

"Ben de hayır dedim."

Eğer düşeceksem, savaşarak düşeceğim.

Masadaki adam - rahip, nikah memuru ya da her ne tür bir yasal parazitse - sonunda başını kaldırır. Gözleri aramızda gidip gelir, sanki gelinin isteyerek katılmadığını şimdi fark etmiş gibi. Ama bir şey söyler mi? Hayır, elbette söylemez. Sadece gözlerini kırpar ve bekler, sanki evrak işleri rızadan daha önemliymiş gibi.

Bu kağıdı ne olduğunu bilerek imzalarsa, sessizliğinden para kazanan başka bir korkak olur.

Gülümsüyorum, ama gülümsememde sıcaklık yok. "Üzgünüm. Rehine töreninizi bölmek istemedim. Başlamadan önce birkaç sorum var."

Frank, kol düğmeleri ve kolonyasıyla giyinmiş, zar zor bastırdığı öfkesiyle burun deliklerini genişletir, ama ben onu görmezden gelip sola doğru bir adım atarım.

"İlk soru," diyorum, ses tonumu sabit tutarak, "bu, hayır dersem beni öldürmekle tehdit etmeden önce mi yoksa sonra mı yasal olarak bağlayıcı hale geliyor?"

Bardağı masaya koyar ve beni dikkatle süzer. Bir şeyler çevirdiğimi bildiğinden eminim, ama beni durdurmak için hiçbir hareket yapmaz. Henüz.

"İkinci soru," diye devam ediyorum, "ona sormalı mıyız?" Takım elbiseli adama doğru başımı sallıyorum. "Onun için yalan söylemeyi mi planlıyorsunuz? Zorla evliliği onaylayıp, rıza göstermiş gibi mi davranacaksınız?"

Adamın yüzü soluyor. Eli, kalemi kağıt üzerinde titretmeye yetecek kadar titriyor, ikimizi de sırayla bakıyor.

Frank bana doğru bir adım atar, ama bu sefer geri çekilmiyorum. Onun bakışlarını karşılayarak, sırtımı dik tutuyorum. Ne olacağını biliyorum. Herhalde başından beri biliyordum, yoksa Denver'a kaçmazdım. Ama artık rol yapmaktan bıktım.

Bu, kan ve kemikle imzalanmış bir anlaşma ve ben de bu anlaşmanın bedeli.

Sessizlik uzar, ağırlığı duvarları bastırır, sonunda rahip bile kıpırdanmaya başlar.

"Paranın karşılığını al, Frankie," diyorum sertçe. Sesim korkudan mı titriyor, yoksa sonunda keskin bir kenar bulan öfkeden mi, bilmiyorum. "Çünkü o kağıdı imzaladığımda, artık bana ihtiyacın kalmayacak. İmparatorluğunu, gücünü, egonu mürekkeple tatmin edeceksin."

Gözü seğirir.

"Ama karı istediğini iddia etme," diyorum, sesimi daha da alçaltarak. "Sen bir kukla istiyorsun. Hem de isteyerek olan bir kukla bile değil."

O kadar hızlı hareket ediyor ki, elinin yüzüme çarptığı ses silah sesi gibi yankılanmadan önce onun hareket ettiğini görmüyorum. Kafam yana doğru savruluyor

yana doğru savruluyor ve kendimi toparlayamadan yerden hızla uzaklaşıyorum. Vücudum yere o kadar sert çarpıyor ki her şey sessizliğe bürünüyor.

Ağzım kan tadı ile doluyor ve her şey bir saniye boyunca bulanıklaşıyor — rahibin donakaldığını ve ikimizi izlediğini fark edecek kadar uzun bir süre.

Avuç içlerimi yere dayayıp kendimi yukarı doğru itiyorum, yanak kemiğimde hissettiğim acı yüzünden nefesimi tutuyorum. Dudaklarım yarılmış, kanın tadını alıyorum ama hala nefes alabiliyorum. Belki onu biraz daha zorlarsam, yeterince kızdırırsam, beni o odaya geri atar ve o hastalıklı planını bir gün daha erteler. Bana zaman kazandıracaksa, acı çekmeye değer. Bu olaydan kurtulmam için bir santim bile olsa yaklaşacaksam, yaparım.

Frank hareket ederek üstüme dikilir, nefes nefese kalır. Yüzünde artık kendini beğenmişlik yok, vahşilik var.

"Seni lanet olası kaltak," diye tıslıyor.

Gülüyorum — zar zor, çünkü dürüst olmak gerekirse, her şey acıyor. Sanki bir kamyon çarpmış ve sonra da bir uçurumdan aşağı atılmışım gibi hissediyorum. Vücudum bana susup hayatta kalmam için bağılıyor, ama ben bunun yerine çenemi kaldırıyorum. Ağzımda kan var ve onu ikimizin arasına tükürüyorum — çünkü, bilirsin...

"Hala beni tutacak kadar erkek olduğunu mu düşünüyorsun?"

O anda o çıldırıyor. İkinci darbe elinden değil, botundan geliyor. Ve doğrudan kaburgalarımın isabet ediyor.

Acı içimi kaplıyor, acımasız ve her şeyi yok eden bir acı. Nefes alamıyorum. Yanıma yığılıyorum, gelmeyen havayı solumaya çalışıyorum.

Tamam. Belki de bu benim en iyi planım değildi. Her zamanki gibi davranacağını düşünmüştüm — bana tokat atar, sinir krizi geçirir, belki de öfkeyle çıkar ve bana on dakika oksijen bırakır. Bunu beklemiyordum. Sessizliği beklemiyordum. Sonunda çok ileri gittiğimi gösteren gözlerindeki değişimi beklemiyordum.

Takım elbiseli adam sonunda konuşur — sessizce ve biraz tereddütlü. Sesinde tereddüt vardır, belki biraz da korku, ama önemi yok. Frank'in öfkesi, sanki hiç var olmamış gibi onu ezip geçer.

Üçüncü darbe, takım elbiseli adam cümlesini bitirmeden gelir.

Bu sefer nereye vurduğunu bile bilmiyorum — çene, şakak, belki de başımın arkası — ama nereye vurursa vursun, bir şeyi yerinden oynatacak kadar sert ve görüşümü yana kaydırarak kadar güçlü. Dünya eğiliyor ve mide bulantısı dalgası o kadar şiddetli ki gözlerimden yaşlar akıyor. Kulaklarım çınlamayı kesmiyor ve kanın metalik tadı boğazımın arkasında acı veriyor. Tüm bu gürültünün içinde bir yerlerde — bir şey tıklıyor.

Bu hiçbir zaman sözleşmeyle ilgili değildi. Artık işle bile ilgili değil. Ya da kontrole. Bu, karşılık verdiğim, dizlerimin üzerinde değil ayaklarımın üzerinde durduğum ve ellerini kanatmadan kıramadığı tek şey olduğum için bir ceza.

Acıdan kıvrılıyorum, vücudum içgüdüsel olarak kendini korumaya çalışıyor, ama çığlık atmıyorum.

Yardıma olsa bile, onu durdurabilecek olsa bile, ona istediği sesi vermeyeceğim.

Bir yumruk kaburgalarımın çarpar — bir şeyi kırarak kadar sert. Nefes nefese yere çöküyorum, ama nefesimi toparlayacak zamanım yok ki, eli saçlarımı kavrayıp beni tekrar ayağa kaldırıyor. Bir yumruk daha, bu sefer karnıma, ve yer altımda sallanıyor. Ağlayarak, ayakta mı duruyorum yoksa düşüyor muyum, anlayamıyorum. Dizlerim titriyor, ama o çoktan kolumu tutmuş, beni bir bez bebek gibi sürükleyerek kaldırıyor.

Bir sonraki darbeye hazırlanıyorum. Ayaklarım yere basmaya çalışıyor ama zar zor ayakta durabiliyorum. Her şey eğiliyor ve görüşüm hızla daralıyor... Sonra beni sallıyor. Sert ve şiddetli bir şekilde.

"İmzalayacaksın," diye hırlar, tükürüğü yanağıma sıçrar. "Benim olacaksın. Ve bunu yaparken sırtıacaksın. Anlaşıldı mı lan?"

Gözlerimi sertçe kırıyorum ve boynumdan aşağı yavaşça akan kanın yapışkanlığını hissediyorum. Her nefes alışımında çenem zonkluyor ve sanki lanet bir peni çiğniyormuşum gibi ağzımı metal tadı dolduruyor.

Çenemi kaldırdığımda ciddiğim. "O zaman beni öldür, Frank. Çünkü senin bana sahip olduğunu düşünürken gülümsemektense, senin yerinde kanımı akıtmayı tercih ederim."

Bu sefer eli beklediğim gibi geri çekilmiyor, bunun yerine beline uzanıp silahını çıkarıyor.

"İmzala," sesi öfkeyle titriyor. "Yoksa sana bir kurşun sıkıp cesedini tavrından daha güzel hale getiririm."

Siktir.

Aferin, Ani. Çok akıllıca. Şimdi ne olacak?

Sadece namluya bakarak o anın uzamasını bekliyorum — onun gerçekten bunu yapabileceğini bildiğim uzun, kırık bir kalp atışı. Ama o an hiç gelmiyor. Bunun yerine, gözlerindeki bakışla bana merminin hala geleceğini, ama henüz gelmediğini söylüyor. Benden son damla kontrolü de almadan bunu yapmayacak.

Beni kolumdan yakalıyor, derimin altında çiçek açan morlukları sıkıca kavıyor ve sonra beni kendine doğru çekiyor.

Bacaklarım acı içinde çığlık atarken ve yan tarafımda ağrı hissederken sendeliyorum. Beni, sahibi olduğunu sandığı kırık bir oyuncak bebek gibi mermerin üzerinde sürüklemesine izin veriyorum, çünkü belki de bu kabusun sonuna tek parça halinde ulaşırsam, beni bir odaya atıp kapıyı kilitler ve bu lanet olası yeri nasıl yakacağımı bulmam için yeterince uzun bir süre beni unuttur.

Tören görevlisi kravatını düzeltir ve sanki başka bir yerde olmak istemiş gibi bize bakar.

"Başla," diye emrediyor Frank.

Adam tereddüt eder. "Biz..." "Başlayın dedim."

Belki rahip, belki avukat olan adam, o da bu odada olmak istemediğini yeni fark etmiş gibi gözlerini kırıştırır. Gözleri bana, sonra tekrar Frank'e kayar. "Siz... siz... başlamak ister misiniz..."

Frank elini sallayarak onu keser. "Yeminler umurumda değil. Sonuna atla."

Tek duyduğum saatin tik takları ve kulaklarımda hala çınlayan zayıf bir ses. Masanın karşısında, tören görevlisinin eli sayfayı çevirirken titriyor, sanki kağıt bile bunun berbat olduğunu biliyormuş gibi.

"Lütfen kayıt için tam adınızı söyleyin," diyor.

Cevap vermiyorum ve Frank'in eli masaya o kadar sert vuruyor ki kalem sallanıyor. "Söyle."

Yavaşça gözlerimi ona kaldırıyorum. Sesim kısık çıkıyor. "Anianne Rivera."

Bunun her saniyesinden nefret ediyorum. Ama denediğim hiçbir şey işe yaramadı. Kavga etmek işe yaramadı. Oyalama taktiği işe yaramadı. Şimdi taktik değiştirmem gerekiyor. Frank'in tek istediği benim imzam ve bununla birlikte gelen evse

, o zaman beni bir odaya kilitleyip çekip gitmekle yetinebilir. *En azından ben öyle umuyorum.*

Eğer vazgeçtiğimi düşünürse, belki gardını indirir. Belki beş dakika yalnız kalabilirim. Bu kısmı atlatmak için yeterince uzun süre ayakta kalmam gerekiyor. Sonra hepsini yakmanın bir yolunu bulacağım.

Adam boğazını temizler ve benim pek anlamadığım bir dizi hukuki saçmalıkla devam eder. İmzalar, hakların devri, zihin ve bedenin tam rızası hakkında bir şeyler. Gülmek istiyorum. *Rıza. Ne komik.* O belgeyi imzaladığım anda içimdeki bir şeyin parçalanacağını hissediyorum. Ama başka seçeneğim yok.

Kağıdı alacak, adamın elini sıkacak, belki kendine bir içki daha dökecek. Ve ben, sonradan akla gelen bir şey gibi —topuklu ayakkabılarla bir rahatsızlık gibi—karartma perdeleri ve aşırı altın süslemeli yaldızlı bir yatak odasına atılacağım.

Belki — şanslıysam — beni sabaha kadar orada bırakır.

Yan tarafa bakıyorum ve o anda masanın arkasındaki şifonyerin üzerinde yanmakta olan tek bir mum görüyorum. O mumu hatırlıyorum. Yüz yıl önce, canavarların gülümsediğinde nasıl koktuklarını bilmeden önce onu bir kez yakmıştım. Ve birdenbire içimde bir şey çatladı.

O zamanlar daha küçüktüm — ellerim hala titriyordu ve parmaklarım ilk denemede kibriti düzgün bir şekilde çakamayacak kadar beceriksizdi. Etrafımdaki dünya, henüz tam olarak anlayamadığım bir şekilde yumuşaktı, sanki acımasız olmaya karar vermemişti. O gün benim doğum günümdü. Kibritin çıkardığı sesi hatırlıyorum, keskin bir tiz sesin ardından alevin tutuşmasının çıkardığı tıslama sesi geliyordu. Havada hafif bir şeker ve duman kokusu vardı.

Henüz kederin ne olduğunu bilmiyordum. Tam olarak değil. Ama başka hiç kimsenin bunu düzeltmeyeceğini anlayacak kadarını biliyordum. Ve belki o zaman bile, o yaşta bile, beni kurtarmaya gelecek kimsenin olmadığını biliyordum. Eğer daha fazlasını istersem, dışarı çıkıp kendim elde etmem gerekecekti.

Anı bir işaret fişeği gibi patlar ve bir an için her şey kaybolur.

Bir kez göz kırıp derin bir nefes alıyorum. Odanın kenarları bulanıklaşıyor, ama içimdeki netlik bir bıçak gibi keskinleşiyor. Elimi, düşünmeden hareket ettiriyorum, yapmak üzere olduğum şey için fazla sabit hissettiren bir tutuşla kaleme uzanıyorum.

Parmaklarımla kalemi kavrarım ve hızlı, acımasız bir hareketle ucunu Frank'in bileğine saplarım.

O, çığlık ile homurtu arasında bir ses çıkarır ve geriye doğru sendeler, kan şimdiden onun şık gömleğinin manşetini ıslatmıştır.

Avukat, bunun senaryoda olmayan bir şey olduğunu fark etmiş gibi bağıır.

Sandalyeler sürtünür. Botlar hareket eder. Ve sonra gardiyanlar üzerime çullanır.

İçlerinden biri beni omuzlarımdan o kadar sertçe geri çeker ki, nefesim ciğerlerimden kesilir. Omurgam boyunca bir acı yayılır, ama Frank'i izlemeyi bırakmam.

O atılır ve evet, bunun olacağını biliyordum. Bedeli budur.

Ama en azından bu sefer, bu bedeli ben ödeyeceğim.

Yere itilirim ve biri omuzlarımı yere bastırırken, kalem elimden öyle sert bir hareketle çekilir ki omzum sarsılır ve ben çığlık atarım.

Frank üstümde duruyor, bileği artık koyu renkte, kan manşetini ıslatmış, parmak eklemlerinden damlıyor. Dudakları kıvrılırken eli yan tarafında seğiriyor.

"Sana her şeyi verdim," diyor, yanıma çömelerek. "Hak etmediğin bir hayata ikinci bir şans. Ve karşılığında bana bunu mu veriyorsun?"

Bana bakıyor ve orada hiçbir şey yok. Ne sıcaklık, ne sevgi. Sadece gurur ve açlık, sevgiye benzeyen bir şey gibi giydirilmiş - daha iyisini bilmeyen birini kandırmaya yetecek kadar. Bu noktada, onun bir ruhu olduğunu düşündüğüm için kendime kaç kez yumruk atmak istediğimi saymayı bıraktım.

"İkinci bir şans istemedim," diye fısıldıyorum. "Seni istemedim."

Beni tutan gardiyan kaskatı kesildi, ama kıpırdamadı.

Frank yaklaşır ve sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçaltır.

"Benim cömertliğimi zayıflık olarak görmeye devam ediyorsun."

Onun bakışlarını karşıladım ve gözlerimi kırpmadım. "Fırsatın varken beni öldürmeliydin."

Onun ifadesi değişir ve bu o ben biliyorum bir bir şey kazandığımı anlıyorum, çünkü o yavaşça ayağa kalkıyor, parmaklarını

kanayan bileğine bastırır. Sonra görevliye döner ve aynı lekeli eliyle tembelce bir hareket yapar.

"Yapın."

"Ben... yapamam," adam kekeliyor. "O uygun durumda değil. Kanıyor ve..."

"Yapın dedim," diye bağırır Frank.

Muhafızlar beni yeni bir kalemle masaya geri sürükler.

"Tamam," diyorum sert bir sesle. "Yapacağım." Bir an duruyorlar. Frank bile yarım saniye donup kalıyor, sonra kendine geliyor. Her zamanki gibi sakın bir şekilde öne eğiliyorum. "İmzalayacağım," diyorum.

Frank kaşlarını çatı. "Ne?"

Gülümserim ve gözlerimdeki bir şey onu tereddüt ettirir, çünkü bir adım geri atar. Avukat şaşkın görünür ve korumalar birbirlerine bakar.

Gülüyorum. "Kim olduğumu biliyordunuz. Nereden geldiğimi biliyordunuz. Ama tek yapmanız gerekenin beni satın almak ve taç giyme törenini beklemek olduğunu düşündünüz." Bir adım öne çıkıyorum. "Bunu yaptıktan sonra kim olacağımı hiç düşünmediniz, değil mi?"

O gözlerini kırpıştırır ve gardiyanlar biraz daha yaklaşır.

"Ben senin malın değilim, Frank. Sen bir beden satın aldın, ruh değil. Ve bu farkın bedelini ödeyeceksin."

Elini masaya vurunca masa sallanır. "Yeter."

Beni bile şaşırtan bir güçle muhafızı iteklerim. Frank bana aklımı kaçırmışım gibi bakar, belki de kaçırmışımdır.

"Ruhlar hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Frank güler. "Senin kim olduğuna sikim sikmez mi sanıyorsun? Sen bir imzasısın. Bir amaca ulaşmak için bir araç. Sen göğüsler ve daracık bir amcıkla sarılmış bir soyun. Ve ihtiyacım olan şeyden başka hiçbir şey kalmayana kadar senin her santimini kullanacağım."

Muhafızlar yine hareketlendi, ama kimse konuşmadı. Takım elbiseli adam bile donakaldı, dehşet ve inkâr arasında bir yerde.

Frank yaklaşır. "Kağıtları imzalayacaksın. Benim olanı alacağım. Sonra da içindeki mücadeleyi sikip atacağım. Anladın mı, orospu?"

Bunu, omurgamdan aşağı bir ürperti geçiren bir sakinlikle söylüyor.

"Seni yukarı çıkaracağım, kıyafetlerin yırtık, yüzün morarmış halde, ve adamlarıma, ne zaman susması gerektiğini bilmeyen bir ağza ne olduğunu göstereceğim." Gülümser. "Ve sonra... sana yalvartacağım. Merhamet için. Sessizlik için. Ölüm için. Ve üçünü de reddedeceğim."

Nefes alamıyorum. Korkudan daha soğuk, acıdan daha derin bir şeyin içinde donmuş durumdayım. Midemin derinliklerine yerleşiyor, sanki benden geriye kalan her şey kendi üzerine katlanıyor gibi. Belki de *bu* öfke, ama yüksek sesli olanından değil.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Ama bir şeyi biliyorum: Onun hayatını cehenneme çevireceğim. Beni burada tuttuğu her dakika, kazandığını düşünerek aldığı her nefes, ben de ipleri çözüyorum.

Ya bana kurşun sıkacak ya da ben burayı yakıp kül etmek için bir yol bulacağım ve küllerin içinden çıkıp gideceğim. Her iki durumda da, beni öldürmüş olmayı dileyecek. Çünkü bu iş bittiğinde, eğer hala nefes alıyorsam, adımları öğrendiği için pişman olmasını sağlayacağım.

Frank eğilip kemerinden bir şey çıkarır. Bir sustalı bıçaktır. Bıçağın tıklaması, odada onun söylediği her şeyden daha yüksek sesle yankılanır. Bir kez başını sallar ve arkamdaki gardiyan hemen harekete geçer.

Eller kollarımı sıkıca tutar ve ben ses çıkaramadan bir başkası ağzımı kapatır. Sonra boğazımda soğuk metali hissedirim.

Frank eğilir, o kadar yakın ki nefesini hissedebiliyorum ve fısıldayarak "İmzala" der.

Avukat zorlama hakkında bir şeyler mırıldanır ama Frank hiç aldırılmaz. "İmzala, belki sana bu gece izin veririm," der tekrar, cildi delecek kadar sertçe baskı yapar. Acıyı ve boynumdan aşağı akan sıcak bir damla hissedirim.

"Beşe kadar sayacağım."

İstemediğim halde kalemi uzanırken bıçak boğazıma daha da sert baskı yapıyor. Vücudumdaki her hücre bana bunu yapmamam için çığlık atıyor. Ama bu artık gurur meselesi değil, hayatta kalma meselesi. Ve hayatta kalmak, zamanını beklemek demektir.

Parmaklarım kalemi kavrar ve elimde hafifçe titrer, bir an için sayfayı bile göremem — sadece Frank'in bileğindeki kanın parıltısını, zaferle titreyen çenesini görebilirim.

Adımı yazıyorum ve mürekkep kağıda değdiği anda beni bırakıyor ve bıçak, sanki birdenbire çabaya değmezmişim gibi boğazımdan düşüyor.

Bir kez alkışlıyor. "İşte burada," diyor. "Benim mükemmel küçük gelinim." Rahip, sanki bir savaş suçuna tanık oluyormuş gibi kağıda bakıyor,

ama yine de imzalar. Son mührü basarken eli titrer. "Bu kadar mı?" diye sorarım. "Bitti mi?"

"Ben asla bitirmem," diyor ve yaklaşıyor. "Bunun evrak işleriyle ilgili olduğunu mu sanıyorsun?" Sesi artık alçak, neredeyse hoş. "Hayır, prenses. Bu kanıtla ilgiliydi. Seni tamamen kırmadan önce yasal olarak sana sahip olmam gerekiyordu."

O eğilip kulağımın arkasındaki saçımı okşarken midem bulanıyor. "Güzel yatak odana dönmeyeceksin. Aşağı kata ineceksin."

Donup kalıyorum. "Ne?"

Bodrum mu? Bodrumda ne var? Tanrım.

"Bodrum," diyor. "Ses geçirmez. Çelik kapı. Tek pencere. İçinde kilit yok."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama gardiyanlar çoktan harekete geçmişler. Biri yine kolumu tutarken Frank aynı iğrenç gülümsemeyle beni izliyor. Avukat irkiliyor. "Anlaştığımız şey bu değildi..."

Frank ona dönerek, aldatıcı bir şekilde sakın ses tonunu koruyor. "Çık dışarı. Kağıtlarını ve ahlaki değerlerini al ve evimden defol git, yoksa kafana bir kurşun sıkarım."

Adam yeterince hızlı hareket edemiyor. Frank yaklaşıyor ve sesini, havayı bile inceltircesine alçaltıyor. "İnsanlar benim onlara para ödediğim işi bitirmediginde ne olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor?"

Rahibin yüzü soldu ama Frank gözünü bile kırpmadı. "Son olarak işini bitirmeyen adam bedelini ödedi." Uzun bir sessizlik. "Karısı ve zavallı kızı da öyle."

Rahip titrek ellerle çantayı kapar ve sanki nöbet geçiriyormuş gibi hızla başını sallar. "Anlıyorum."

Frank gülümser. "Güzel. Şimdi, seni öldürmemeyi düşünmeden önce defol git buradan."

Adam beklemez, koşar adımlarla gider, botlarının sesi koridorda yankılanır. Muhafızın tutuşuna karşı direnirim ama nafile. Uzuvarım titriyor, bir an önce bir şeyler dűřünmem lazım.

Frank muhafızlara döner. "Onu soyun ve kime ait olduğunu hatırlatın."

Kalbim durur. Frank bir sonraki cűmleyi söylerken bana bakmaz. Bana dokunan adamlara bakar.

"Ve bunu canlı yapın," diye ekliyor. "Böylece ne satın aldıklarını bilsinler. Ve açık artırmayı bir milyonla başlatın."

"Hayır," diye hırlıyorum, daha da fazla direniyorum. "Bana dokunmayacaksınız.

Sen..."

Frank çenemi acımasızca kavrar, yüzümü kendininkine doğru kaldırır. "Ah, tatlım. Zaten dokundum. Hayatına dokundum. Mirasına. Adına." Sesi fısıltıya dönüşür. "Ve şimdi bedenini de alacağım. Yavaşça."

Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum: onu ısııyorum. Sertçe. Hala çenemi sıkıca tutan elini ısııyorum. Kanın tadını alıyorum ve biri beni çekip ayırınca kadar ısırmaya devam ediyorum. Frank bağılıyor, elini göğsüne bastırarak geriye doğru sendeliyor.

"Seni kaltak!" diye bağıırır.

Gardiyan saçımı yakalar ve boğazımdan bir çığlık koparacak kadar sertçe çeker. Sonra dizini karnıma o kadar sert vurur ki, ciğerlerimdeki tüm hava tek bir çirkin, boğucu sesle dışarı çıkar. Yere sertçe düşerim, gözlerimin arkasında bir ağrı patlar ve sisin içinden onun emri bağıırarak verdiğini duyarım.

"Onu bodruma atın. Yemek yok. Su yok. Elbisesini çıkarın.

Bunu hak etmiyor."

İki gardiyan bana doğru ilerliyor. Beni yakalayıp, ölü bir yük gibi koridora doğru sürüklüyorlar. Her yerim ağrıyor, ama mücadele etmeliyim. O bodruma girmeyeceğim, yoksa oradan asla çıkamayacağım.

Onlar yeniden ayarlamak için tutuşlarını gevşettikleri anda, ben sertçe dönerek yarım saniye boyunca kendimi masaya doğru fırlatacak kadar serbest kalırım. Elim mumun etrafını sarar ve düşünmeden, onu pencerenin yanındaki kadife perdelere doğru fırlatırım. Alev perdelere çarpar ve bir saniye boyunca hiçbir şey olmaz. Sanki oda nefesini tutmuş gibi, sadece hafif bir hişırtı duyulur. Sonra alev tutuşur.

Perdeler hızla yükselir. Bir nefes, belki iki nefes... ve sonra alevler kadifeyi sarar. Arkamda biri bağıırır. Muhafızlardan biri tutuşunu gevşetir ve diğeri atılır, ama ben çoktan hareket etmişimdir, geriye doğru sendeleyerek.

Isı tavana doğru yükselir. Duman yoğunlaşır, altın ışııkta siyah ipek gibi kıvrılır. Alevler her saniye daha da yükselirken kadife bükölür ve soyulur.

42

“TRUTH ALWAYS LOOKS SOFTER IN CANDLELIGHT.”
(THAT’S WHY IT’S THE BEST TIME TO LIE.)

Ani

Oda etrafımda parçalanıyor. Adamlar kapıdan içeri dalarken her yönden bağırışlar geliyor. Mobilyalar yere çarpıyor. Solumda bir yerlerde keskin, boş bir ahşap çatlama sesi duyuyorum. Mermerin üzerinde koşuşturan ayak sesleri duyuyorum, sesler su istiyor, bu durumun daha da kötüye gitmesini engelleyecek herhangi bir şey istiyor.

Kaosun altında başka bir şey duyuyorum. Koridorda bağırışlar yükseliyor, sonra bir silah sesi duyuyorum. Mermerden sekip yankılanan tek bir patlama sesi. Botlar fayanslara vuruyor, hızlı ve yaklaşıyor. Daha fazla insan bu tarafa geliyor.

Savaş ya da kaç tepkisi devreye girince nefesim kesildi ve omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası yayıldı. Kaçmak üzereydim ki bir el saçımı kavradı ve çekmeye başladı. Keskin ve kör edici bir acı kafatasımı sardı, ciğerlerimdeki havayı bir anda boşalttı.

Alevler diğer duvara bile ulaşmadan bir gardiyan yangın söndürücüyle geri döner. Bir diğeri benim anlayamadığım bir şey bağıırır ve bulanık bir hareket olur, ardından duman havayı boğar. Perdeler ağır ve buharlı bir çöküşle yere düşer. Ve işte böylece yangın söner.

Hayır.

Geriye doğru çekiliyorum, bu sefer daha sert bir şekilde, sanki dişlerimi gösterdikten sonra artık kırılғанmışım gibi davranmaları gerekmiyormuş gibi.

Bacaklarım durduramadan bükülür ve sert bir şekilde yere düşerim. Bu sefer gardiyanlar beni kaldırmaya zahmet etmezler. Frank birkaç metre uzakta durur, yüzünde öfke ve eğlencenin karışımı bir ifade vardır. Saçları dağınıktır, gömleği yarısı dışarı çıkmıştır, ama yine de gülümsemektedir. Bana hiçbir şey kalmadığını bilmektedir.

Etrafıma baktığımda - ıslak zemin, yanmış perdeler, etrafa saçılmış kağıtlar - ben de bunu anlıyorum.

Başımı eğiyorum ama ağlamıyorum, ağlayabilir miyim bile bilmiyorum. Derin bir yere batıyorum. Boş bir yere. Çünkü ateşten kaçış yoksa... geriye tek bir çıkış yolu kalır. Ve şu anda, buna daha fazla dayanacak kadar güçlü müyüm bilmiyorum. Vücudum mahvolmuş durumda. Boğazım yanıyor. Bacaklarımın altında neredeyse gerçeklik hissetmiyorum.

Frank fark etmiyor. Hâlâ kendi öfkesine kapılmış, bir ileri bir geri yürüyüp öfkeyle tükürüyor, eli boğazımı sıkarken sanki beni yere yapıştırmaya çalışıyor. Artık konuşmuyor bile, sadece tehditler savuruyor, yarım kalmış kelimeler, dişlerinin arasından şiddet fışkırıyor.

Kapı açılıyor. Uyarı yok, dramatik konuşma yok, sadece kulakları sağır eden bir tahta parçalanma sesi. Steven ilk giriyor. Binlerce kez yapmış gibi sakin ve ölümcül. Arkasında iki adam giriyor, sanki bu anı bekliyorlarmış gibi gölgeler ve silahlar. Ve bir anda hava değişiyor.

İçeri girerken bağırılmaz. Muhafızlara ya da Frank'e bakmaz bile — Frank hala beni sahiplenir gibi ellerini boğazımda tutmaktadır.

Gözleri benimkilerle buluşur ve hiç tereddüt etmez. Bir kez bile.

Ve içimdeki bir şeyin kırılması için tek gereken budur. Tanımadığım bir ses, derinlerden, ham bir yerden kopar. Titriyorum ve ses çıkarmadan ağlıyorum.

Mahvolmuş gibi görünmem umurumda değil. Kalan tüm haysiyetimi kaybetmiş olmam umurumda değil. O burada.

Geldi.

Steven bana, dünya yanıp kül olsa bile, beni bulmak için küllerin içinden yürümeye devam edecekmiş gibi bakıyor.

Vazgeçmekten, sessizliğin beni tamamen yutmasından saniyeler uzaktaydım.

Ama o geldi.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süreden sonra ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. Tek bir gözyaşı yanağımdan süzülüyor ve göğsüm korkunç bir şey yapıyor — çünkü gözlerimiz birbirine kilitlendiği anda, başka hiçbir şeyin varlığı kalmıyor.

Sadece o. Ve sessizliğindeki öfke, benim için öldüreceğine dair söz veriyor.

Gözlerinde bir anlık rahatlama görüyorum. Keskin, umutsuz, sahiplenici bir rahatlama, cehennemde yaşamış ve oradan zorla çıkmış bir adama ait.

Muhtemelen sadece birkaç saniye geçiyor, ama saatler gibi geliyor. Göğsüm zar zor yükseliyor. Ciğerlerim ne yapacaklarını bilmiyor gibi. Sadece ona bakıyorum, kaybolmaması için dua ediyorum.

Ve sonra—he moves with something far more dangerous. Amaç. Bir adım atar, sonra kaos başlar.

İlk atış temiz bir şekilde isabet eder. Bir gardiyan ses çıkarmadan yere yığılır. Bir adım daha. Bir atış daha. Nişan al. Çek. Bırak. Dünya daralır ve tek yapabileceğim izlemek olur.

Beni hareketsiz tutan korku değil. Silah seslerinin şoku ya da zemini lekeleyen kan bile değil.

O.

Hiç tereddüt etmeden benim yıkıma doğru yürüdüğü için. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Sessizlik ve öfkeden oyulmuş, et ve intikamla şekillendirilmiş bir hesaplaşma. Konuşmuyor. Emirler yağdırmıyor ya da dikkatleri üzerine çekmiyor. Attığı her adım kurşunlardan daha yüksek sesle çılgılık atıyor.

Anlıyorum — bir şekilde, kafamdaki sis ve dudaklarımdaki kanın arasından — onun ne olduğunu tam olarak anlıyorum.

O beni kurtarmak için burada değil. Beni almaya çalışan herkesi yok etmek için burada. Ve o anda, hiç şüphe duymadan biliyorum ki, ben ateşin diğer tarafında durmaya devam edersem, dünyayı yakıp kül edecektir.

Kanla kaplı, gömleği kana bulanmış. Onu hiç bu kadar tehlikeli ve aynı zamanda bu kadar çekici görmemiştim ve sanırım bu, tamamen aklımlı kaırdığımın bir işareti olabilir.

O, uzaklaşamayacağın türden bir adam; ya onun için yanarsın ya da hiç geri dönmezsin.

Tanrım, o çok güzel.

Saçları terden ıslak, çenesi gergin ve nefes nefese, ama onu savaş yolundaki bir tanrı gibi gösteren şey gözleri.

Steven, silahını hala kaldırmış halde odayı tarıyor, sanki gölgelerden başka bir tehdit çıkmasını beklermiş gibi gözleriyle etrafı tarıyor.

Bir saniye önce Steven'da olan tüm yumuşaklık, gözleri Frank'e kilitlendiği anda kaybolur.

Bütün vücudu soğuk, ölümcül bir hareketsizliğe bürünür. Frank kolunu kaburgalarıma dolamış, beni bir kalkan gibi tutuyor. Sanki ben onun hayatını kurtaracak lanet bir sigorta poliesiymişim gibi.

Ama Steven silahını kaldırmaz. Sadece başını eğiyor ve Frank'in kalp atışları ile zemin arasındaki mesafeyi ölçtüğünü görebiliyorum.

Sonra konuşur — alçak sesle ve korkutucu bir sakinlikle. "Onu bırak."

Frank bırakmaz. Tabii ki bırakmaz. Steven'ın onu tehdit etmediğini, cesedi nereye gömeceğine karar verdiğini anlamak için fazla kibirli ve aptaldır.

Ama ben anlıyorum.

Steven öne çıkar ve Frank'in dudakları açılır, sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi, ama Steven ona izin vermez.

"Onu bırak dedim."

Silahını doğrultuyor, odanın tam ortasında duruyor, yüzünden hala kan akıyor, sanki içindeki tüm şiddeti tutuyormuş ve onu dışarı çıkarmak için bir neden bekliyormuş gibi nefes alıyor.

Ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu gördüğüm için vücudum hala titriyor. Hareketlerinden dolayı. Bana sanki ben onunum ve başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bakmasından dolayı.

Korkmam gerekirdi — Frank'in kolu hala boğazımı sıkıyordu ve Steven yüzünde kanla ve elinde silahla buradaydı.

Ama ben değilim. O ateş etmeyecek, biliyorum. Çapraz ateşte kalma ihtimalim varsa ateş etmeyecektir.

Tanrı yardımcım olsun, onun içeri girip cinayeti adanmışlık gibi gösterme şekli beni sıırılsıklam etti.

Frank elinin tersiyle dudağındaki kanı silerken, hala üstünlüğü elinde tuttuğunu düşünen bir kötü adam gibi gülümsüyor.

"Dokunaklı," diyor. "Gerçekten. Sen her zaman yanlış şeylere aşık oldun. Önce Lauren, şimdi de Ani? Ama en azından tutarlısın."

Steven irkilmemiştir, ama ben irkildim. Kafam Frank'e doğru çevrilir. "Az önce ne dedin?"

Sesi kendini beğenmişlikle doludur, sanki haftalardır güldüğü şakayı ben şimdi anlıyormuşum gibi. "Sana söylemedi mi?"

Steven'in çenesi titrer ve Frank, silah hala ona doğrultulmuşken bizi ileri doğru iter. "Sana küçük bir tarih dersi vereyim, tatlım. Şu anda baktığın adam? O senin kurtarıcın değil. Seninle tanışmadan önce de seni izliyordu. Öyle değil mi?"

Steven hareket eder, gözünü bile kırpmadan silahı Frank'e doğrultmuş halde duruşunu sıkılaştırır. Kolundaki gerginlik hiç azalmaz. Titreme bile yoktur. Ve neden henüz tetiği çekmediğini bilmiyorum. Steven'in çenesinde, bunu bitirmeye ne kadar yakın olduğunu görebiliyorum. Ne kadar çok istediğini. Ama bir şey onu engelliyor.

"Eskiden benim için çalışıyordu," diyor Frank, neredeyse sevgiyle. "Ta ki yumuşayana kadar. Sırasını bozdu, kendisine ait olmayan bir şeyi aldı, kendisine ait olmayan bir karar verdi ve sonuçsuz bir şekilde ortadan kaybolabileceğini düşündü, ben de onu geri getireceğini bildiğim tek şeyi buldum."

Steven bana bakar ve bir an için içindeki her şey değişir. Onu doğru okuyorsam, sanki benim anlamadığım bir şey için yalvarıyor gibidir. Sonra bu his kaybolur.

"O, onun için her şeydi, biliyorsun. Onun için öldü. Aslında, öldü de." Gülüyor. "Bana ait olan bir şeyi sevdi. O her zaman bana aitti."

"Bu doğru değil," diye homurdanır Steven.

"Hayır mı?" Frank, ağzı kulağıma degecek şekilde eğilerek sorar. "Sence neden onun dikkatini bu kadar çabuk çektin, bebeğim? Sence neden hep oradaydı, hep seni izliyordu? O sana aşık olmadı, Ani. Seni kullandı. Ben bunu sağladım."

Steven'a baktığımda nefesim kesilir ve ilk kez... ne gördüğümünden emin olamam.

"Bu doğru mu?" diye fısıldarım.

Hareket etmiyor, ama gözlerini de başka yere çevirmiyor. Çenesi bir kez seğiriyor, ama konuşmadan koridor kapısı gıcırdayarak açılıyor ve o içeri giriyor. Uzun boylu, sarışın bir kadın. Kalbim duruyor ve beynim yetismeye çalışırken kendi kendine takılıp düşmüş gibi hissediyorum. Görüşüm daralıyor ve bayılacağım gibi hissediyorum.

Beynim gördüklerimi anlamaya çalışırken kendi kendine takılıyor, sanki gerçekliği yavaş ve parçalı bir şekilde tamponluyor gibi.

Hayır. Olamaz.

Frank daha geniş gülümser. "İşte orada, günün kadını."

Steven, sanki iradesinin bir uzantısıymış gibi silahını Frank'e doğrultuyor. Ama yanındaki adamlardan biri silahını kaldırıp doğrudan ona doğrultuyor.

Midem düğümlenir ve tüm oda o tek, askıda kalan kalp atışında donar.

"LAUREN," diyor Steven, sanki bu isim dilinde yanıyormuş gibi.

"Bekle... Ne demek istiyorsun Lauren?" Sesim kelimenin ortasında kırılıyor. Yutkunuyorum ama boğazım kuruyor. "Sloane'i mi kastediyorsun?"

Gözlerim bulanıklaşmaya başlamadan önce, onun adı zar zor çıkıyor, ama ben gözlerimden akan yaşları siliyorum.

Steven'ın göğsü, sanki henüz vermemiş olduğu bir kararın ağırlığı altında kalmış gibi inip kalkıyor. Ama ondan yayılan öfke değil, kendinizi tutma çabası. *Neler oluyor ve Sloane burada ne arıyor?*

Silahını indirmiyor ve Sloane de gözlerini kırpmıyor. Orada duruyor, hiç rahatsız olmamış gibi.

"Steven..." Ona doğru dönerek, "Onu vurma. O... o benim arkadaşım."

Silahını indirmiyor ve ona doğru silahını doğrultan adam da indirmiyor.

Sloane—Lauren—kim olduğunu iddia ediyorsa—sadece orada duruyor. Beni izliyor. Gözlerinde ne olduğunu anlayamıyorum, ama ne olduğunu biliyorum.

Benimkinde. İhanet. Tanıma. Ve tüm bu hikayenin, benim istediğimden çok daha fazla açığa çıktığına dair içimi kemiren, mide bulandırıcı bir his.

Steven'in gözleri bana çevrildi — hala öfkeyle kararmış, ama şimdi altında başka bir şey daha var. Şaşkınlık.

"Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Sesi alçaktı, ama bir uyarı ateşi gibi titriyordu.

Kadın irkilmiyor, sadece başını eğiyor ve dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

Steven ona doğru bir adım attı. "Nasıl ölmedin?"

Kadın omuzlarını yavaşça ve sinir bozucu bir rahatlıkla silkti. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Nabzım boğazımda hızla atıyor. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Ne o, ne Steven, ne de Frank'in ikisini de kendini beğenmiş bir memnuniyetle izlemesi.

"Onun burada olmasının gerçek nedeni bu," diyor Frank, sesi artık yumuşak. Hatta kendinden emin. "Başladığı işi bitirmek için. Ya da denerken ölmek için."

Tamam, sinirlenmeye başlıyorum. Gülmek mi ağlamak mı bilmiyorum, ama ne haltlar döndüğünü bilmek istiyorum. Başım dönüyor. Burada görmediğim büyük bir şey var ve Steven'in çenesi, her an patlayacakmış gibi sıkı sıkıya kapanıyor.

"Bunların benimle ne ilgisi var?" diye bağırırım.

"Her şey," diyor Frank, sesi camı kesecek kadar keskin. "Sen yemdin."

Nefesim kesilir. *Yem mi?*

"Sadece bir imzaya ihtiyacım vardı. Hepsi bu. Ama Stevie'nin burada olmaması gereken yerlerde dolaştığını öğrendiğimde, düşündüm ki, neden iki kuşu bir taşla vurmayayım?" Dönmüyor, ama ağzını kulağıma yaklaştırmak için hafifçe hareket ederken, acımasız bir memnuniyetle dolu sesiyle gülümsediğini hissediyorum. "Bak, eski sevgiline seni bana satması için para verdim, ama sen aynı zamanda bir yatırımdın. Sadece onun radarına girmen gerekiyordu."

Steven'a doğru başını sallar. "Büyükbabanı ortadan kaldırmak için zamana ihtiyacım vardı. Bu yüzden sana bir görev verdim: onun dikkatini dağıt. Ben onu buraya çekip, işi bitirmem için yeterince uzun süre kalmasını sağlarken."

Sanırım kusacağım.

"Ona aşık oldun. Oltaya, misinaya ve 'beni becer' gözlerine." Sesi alçalıyor ve ağzından çıkacakları duymak istediğimden emin değilim. "Senin benim olduğunu anladığı anda, seni kullanacağını biliyordum. O böyle biridir. Ben bilirim, onu ben eğittim."

Gülümsemesi yavaş ve kendini beğenmiş, tam da nereye vurması gerektiğini biliyormuş gibi... Ve lanet olsun, çok sert vuruyor. Benim farkında olmadan teslim ettiğim kısıma doğrudan isabet ediyor.

Hayır. Bu doğru olamaz.

"Seni kurtarmaya gelmedi," diye devam ediyor Frank, kıkırdarak. "Beni bulmaya geldi. Sen sadece bir kısayoldun."

"Kapa lanet çeneni," diye hırlar Steven. Sesi ölümcül, ama ben zar zor duyabiliyorum. Kulaklarım çınlıyor ve gözlerim yanmaya başlıyor. Öfkeliyim. İhanete uğramışım. Korkmuşum. Ve o kadar kafam karışık ki, komik bile değil.

"Steven," diye fısıldarım.

Arkasında, başka bir adam odanın içine doğru ilerliyor, silahını Frank ve Sloane'a doğrultmuş durumda. Ya da Lauren'a. Ya da adı her neyse.

Sonunda konuşmaya başladığında sesi yumuşar, ama nişan aldığı yerden hiç sapmaz.

"Ani." Sesi artık sertleşmiştir. Bir adım öne çıkar, bir eli hala havadadır, teslim olmak için değil, ama ona yakın bir şey için. "Hayatım, bana bak. Lütfen."

Frank boynumu daha sıkı kavrar, "Bir adım daha atma."

"Evet, seni kullandım. Onun duymak istediği kısım bu. Geri alamayacağım kısım bu." Gözleri arkamda o kadar hızlı parladı ki, neredeyse kaçırıyordum. "Frank için geldim, evet. Senin sadece bir koz olduğunu düşünmüştüm. Kendime senin önemli olmadığını söyledim."

Şimdi kusmak istiyorum. Tanrım, kendimi aptal hissediyorum. Her bakış. Her dokunuş. Her seferinde bunun gerçek olabileceğini düşündüm. Bir parçam hala onun umursadığını ve beni satın alan adamdan para sızdırmak için uygun bir araç olmadığımı inanmak istiyor. *Ki o da, aslında benim sandığım gibi beni istemiyormuş.*

"Yani ben sadece bir iş miydim?" Bunu yüksek sesle söylemek istememiştım, ama öyle oldu. "Hepsi. Sadece planın bir parçası mıydım?"

Ağlamıyorum. O aşamayı çoktan geçtim.

"Frank bana söylemeseydi, sen hiç bir şey söyler miydin?"

Steven'ın çenesi sıkılır. "Hayır. Çünkü seni kurtarmak istediğimden çok onu yok etmek istedim. Ama şimdi, onun gitmesi ve senin benimle gelmemen gibi bir dünya yok." Sesi sertleşir. "Kendime senin bir koz olduğunu söyledim. Hiçbirinin önemi olmadığını." Başını sallar. "Ama önemi vardı. Senin önemin vardı."

Bir hareket bulanıklığı olur ve sonra dengesinde bir değişiklik hissedirim, ani bir sarsıntı... ve Frank çığlık atar. Bir adam onu arkadan acımasızca boğazlamış, boynuna kolunu dolamış ve dizini uyluk arkasını kırılana kadar bastırarak onu geriye doğru çekiyor.

Frank pes eder ve boğazımı sıkan eli, kurtulmam için yeterli bir süreliğine gevşer. Nefes nefese ileri doğru sendelerken Steven beni kendine doğru çeker. Bir eli başımın arkasına dolanır, diğeri belime sarılır ve ben daha iyi düşünebilmeden ona eririm.

Dünya sallanıyor ve hala nefes alamıyorum, ama özgürüm. Ve o bana sadece ateşli bakışlarla bakıyor.

Başını eğip sesini alçaltıyor. "Sana aşık olmadım. Sana boğuldum. Ve eğer sensiz buradan gideceğimi düşünüyorsan, dikkatini vermemişsin demektir."

Gözyaşları durduramadan yanaklarımdan süzülüyor. Riski biliyordum. Onun ne olduğunu biliyordum. Yine de evet dedim. Yine de ona bıçağı uzattım. Her şeyi bilmeme rağmen, aşk gibi yalan söyleyen bir adama aşık olmayacağıma yemin etmeme rağmen.

Boğazım yanıyor. Kalbim parçalanıyor. Ve anlıyorum ki, ağlamamın sebebi onun beni mahvetmiş olması değil. Ağlamamın sebebi, buna izin vermem.

Sonra Frank'ın sesi her şeyi keser. "Sana yalan söylüyor, yaptığı şey bu. Tek bildiği şey bu, Anianne. O bir katil."

Steven'ın gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Şimdi gözlerinde bir şey var —öfkenin altında ham ve yalvaran bir şey. Cevaplamayı bilmediğim sessiz bir soru.

Sl Lauren araya giriyor. "Ona güvenemezsin."

Bu sözler bir tokat gibi çarpar ve ben ona doğru fırlarım, Steven'ın kollarından kurtulmaya çalışırken tökezlerim, neredeyse düşüyorum.

Sanki trans halinden uyanmak gibi. Dokunduğu yerlerde cildim hala karıncalanıyor. Nabzım hala ona ayarlı, sanki kendi başına atmayı unutmuş gibi.

"Burada ne işin var, Sloane? Neden onunla birliktesin? Ne oluyor lan?"

O, sanki bu lanet olası dünyanın sonu değilmiş gibi zarif omzunu silkiyor ve sırtıyor. "Savaşmaya devam etmek için bir nedene ihtiyacı vardı."

Ama bir anlığına, o kadar hızlı ki neredeyse kaçıırıyordum, gözlerinin arkasında bir şey parladı. Ne olduğunu anlayamadan, sesindeki soğuk çelik tarafından yutuldu.

Steven'ın sesi keskin bir şekilde duyulur ve o çok kızgındır. "Onu dinleme

."

Ona tekrar baktım ve gözleri... hala bana bakıyordu. Ve hala hissettiğim için kendimden nefret ediyorum. O boşluk hissi. O çekim.

Her şeyden sonra, yaptığı şeylerden, söylemediklerinden sonra, yüzüne tükürmek istemem gerekirdi. Ama tek yapabildiğim burada durup, benim için cehennemi yaşayan canavarı istemektir.

Bir adım öne çıkıyor—sadece bir santim—silahı tuttuğu kolundaki damarlar geriliyor ve gözleri hiç görmediğim kadar kararmış. Ve lanet olsun, şimdi bile—her şeyden sonra—hala hissediyorum. Midemin derinliklerinde, ona doğru sürünerek giden o yavaş ağrı.

"Sen benimsin," diyor. "Ve sensiz bu odadan çıkmayacağım."

Onun sözleri, bu kabusta beni ayakta tutan tek şey. Ve aptalca da olsa, ona inanıyorum. Nasıl oldu da Şeytan'ın yönettiği bir canlı yayın pembe dizinin ortasında buldum kendimi? Her yerim kan içinde, beni satan adamın, bıçağın geldiğini hiç fark edemeyeceğim kadar kendimi güvende hissettiren adamın ve arkadaşım sandığım ama görünüşe göre başından beri bu işin içinde olan kızın önünde dağılmamak için var gücümle çabalarken?

Her yöne silahların doğrultulduğunu söylemeye gerek bile yok.

Ve Slauren'e ne oldu böyle? Arkadaşım? Lanet olası iş arkadaşım! Kahve içtiğim kadın. Güldüğüm kadın.

kendimden parçalar paylaştığım, onun bu karmaşaya benden daha fazla karıştığını fark etmediğim kadın.

Göğsüm o kadar hızlı çöküyor ki, neredeyse nefes alamıyorum.

Onlar aşık. Öyle olmak zorundalar. Onun ona bakışları. Onun, savaşmaya devam etmek için bir nedene ihtiyacı olduğunu söylerken sesinin titremesi.

Tabii ki...

Kaburgalarım yanıyor, ama enemdeki morluklar zonkluyor ve yutkundduğumda hala kan tadı alıyorum.

Steven ona dönüyor ve ilk kez onun yüzünde öfke veya kontrol dışında bir ifade görüyorum.

Bu, kalp kırıklığı.

"İlk birlikte çalıştığımız günden beri seni seviyorum."

44

“IT’S NOT THE FIRST TIME THEY TOUCH YOU
THAT WRECKS YOU.”

(IT’S THE SECOND—WHEN YOU KNOW WHAT IT’LL COST.)

Ani

Bu kadar sert vurmamalıydı, ama vurdu, çünkü içimdeki zavallı bir parçam onun sadece bana karşı böyle hisler beslediğine inanmak istiyordu.

"Seni her zaman koruyacağımı söylemiştim. Benim kalan tek ailem sendin. Ve sen bana bunu mu yapıyorsun?" Sesi çatallanır.

O, her zamanki gibi soğukkanlılıkla başını eğdi. "Dikkatini dağıtan şeyler seni öldürür." "Sen benim kardeşimdin."

Bu kelime o kadar sert vurur ki, neredeyse kaçırıyorum. *Bekle*. Aile mi? Kız kardeşim mi?

Göğsüm çöküyor, kalp kırıklığından değil, ani şoktan. Beynim az önce olan her şeyi yeniden işlemek için çabalıyor. Sanki gerçekler tarafından yumruk yemiş ve aynı anda öpülmüş gibi hissediyorum.

Onu öyle sevmiyordu. Onu aile gibi seviyordu.

Frank öksürür, sanki acı veriyormuş gibi nefes alır. Ama bir şekilde, yarı baygın ve harap haldeyken bile, sesinde hala o kendini beğenmiş, kaygan ton vardır. "Sen olduğunu mu sandın?" Yumuşak bir sesle söyler, ama tam da istediği etkiyi yaratır. "Bebeğim, sen gelmeden çok önce o zaten onundu."

Karnım ağrıyor ve oturmak için her şeyi verirdim.

Steven bana doğru bir adım atar ve sesini, aynı nefeste kan dökmeyi ve bağlılığı vaat eden, kullandığı o alçak, seksi tona indirir. *Bu ses, senin için öldürmekten çekinmeyeceğim anlamına da geliyor. Ve bunu yaparken gülümseyeceğim.*

Gözleri üzerimde dolaşıyor ve gözlerinin arkasında bir şeyin değiştiğini görüyorum.

"Hepsi doğru olabilir," diyor, "ama ben buraya senin için geldim, güzel kız."

Elini çeneme koyar ve çenemi okşar. "Bu saç sana yakışıyor," der, gözleri sanki ben dizlerimin üstünde dururken saçımı çekmeyi hayal etmiş gibi aşağıya doğru kayar. "Daha kötü görünüyorsun ve sonunda umursamayı bıraktın."

Yemin ederim, sadece sesinden bile boşalabilirim.

"Bu beni çok tahrik ediyor," diye mırıldanır Steven, sadece ben duyabileceğim şekilde

Sonra Frank, sanki bu anı bize yaşatmayacakmış gibi, sesini yükseltir.

"Sevimli." Sesi kısık. "Sen hala zavallı, küçük güzel yüzlü, travma yüzünden itaatkar hale getirebileceği zavallı bir yetim kızsın."

Her şey çok hızlı oluyor. Uyarı vermeden saldırıyor ve en yakınındaki muhafızın yüzüne dirseğini iğrenç bir sesle vuruyor. Buradan bile kemiğin kırıldığını duyabiliyorum. Adam geriye sendeleyerek, parmaklarının arasından kan akarken burnunu tutuyor. Frank belinden silahını çekiyor ve ben hareketini fark etmeden önce silah sesi duyuluyor.

Frank çılgın atar ve uyluklarından kan akarken yere yığılır.

"Kendine, neden sana gerçeği hiç söylemediğini sormalısın," diye homurdanır Frank, bize doğru tükürür. "Neden seni bu duruma körü körüne soktu?"

Steven öne doğru yürür ve Frank'in yüzüne yumruk atar. Kemiklerin kırılma sesi odayı doldurur.

Sesi titreyerek alçalır, sonra bana bakar. "Şu anda ölmemesinin tek nedeni sensin."

Bekle, ben mi?

"Onun gitmesini istediğini söylediğin anda, o gider." Bunu bir yemin gibi söyler.

Frank yerden iniyor, parmakları kanla lekelenmiş halde uyluğunu tutuyor. Ama şimdi bile, sanki acı onun için başka bir oyunmuş gibi, kırmızı dişleriyle sırtıyor.

"Onu sustur."

Adamlardan biri, sanki bütün gece serbest bırakılmayı bekliyormuş gibi anında harekete geçer. Tüfeğinin dipçığı, Frank'in şakağına iğrenç bir çatırtıyla çarpar. Frank homurdanarak yere düşer. Adam onun yanına çömelir ve kafasına silah dayar. Frank yere kan kusarak oturmaya çalışır ve ben bir şey söylemek için ağzımı açarım, ama Frank görünüşe göre ölmek istiyor.

"Sen mirasçı değilsin," diye tükürür. "Sen sadece şanslı bir kırık kızsın."

Steven silahı tekrar kaldırır ve doğrudan kafasına doğrultur. Çenesindeki seğirmeyi görüyorum. Kendini tutma gücü parçalanıyor, ortadan ikiye bölünüyor.

"Onu öldürmemi mi istiyorsun, güzelim? Yapacağım. Hemen şimdi. Ve tereddüt etmeyeceğim." Kafasını hafifçe eğiyor ve gözlerinde bir ısı parlaması görüyorum.

Bu benim hakkımda ne diyor bilmiyorum, ama şu anda çok tahrik oldum. Ama dönüp Frank'in gözlerine bakıyorum.

"Biliyor musun, Frank?" Bir adım öne çıkıyorum. Vücudum çılgılık atıyor ve düşeceğim gibi hissediyorum, ama umurumda değil. "Belki kırılmış olabilirim, ama en azından ruhumu satıp, sana hala lanet bir hizmetçi gibi bakan bir masada oturmadım."

O irkilir, ama arkasındaki adam silahı kafasına daha da yaklaştırır.

"Beni sahip olabileceğini mi sandın?" Sesim biraz bozuk çıkıyor ama kararlı. "Beni büküp, küçük kuklan haline getirebileceğini mi sandın?"

Gülüyorum — gerçekten gülüyorum. *Kukla kendi iplerini kestiğinde pek de eğlenceli olmuyor, değil mi?* Belki bu delilik ya da sonunda uyanmak. Ama göğsümde biriken öfke yüzünden yanıp kül olabilirim.

"Bir imparatorluk kurduğunu sanıyordun." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Ama tek yaptığın kendi mezarını kazmaktı."

Bir adım daha yaklaşıyorum, amacımı anlatmaya yetecek kadar, ama aptalca olmayacak kadar. Gözümün ucuyla Steven'ın da hareket ettiğini görüyorum — sanki Frank hareket ederse saldırmaya hazırmış gibi.

"Sen, külden yapılmış bir taç takmış, korkak bir adamdan başka bir şey değilsin. Üstelik beni bu hale getiren sensin ve senin imparatorluğunu yerle bir edecek olan da benim."

Gözleri kısılır, ama arkasında bir şey değişir. Korku.

"Fırsatın varken beni öldürmeliydin," diye fısıldarım. "Şimdi, seni bir daha asla düşünmeyeceğimi bilerek öleceksin."

Sözlerim havada asılı kalır. Belki suçluluk duymalıyım, ama duymuyorum.

Her şeyden sonra değil.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, Steven'a bakarak.

Sanki yanlış bir nefes alırsa kaçacağını düşünür gibi öne doğru adım atar.

Ama gözleri benimkilere kilitli kalır.

"Sen benim için tek önemli şeysin." Bir adım daha.

"Söyle yeter," diye fısıldadı, sadece benim duyabileceğim şekilde.

"Gözünü kırpmadan onu öldüreceğim."

Dünya parçalanıyor. Ya da belki de duruyor. Artık anlayamıyorum. Bu adam yıllardır intikam peşinde koşuyor gibi görünüyor —kız kardeşinin hayaleti peşinde—ve hala burada beni bekliyor.

Arkamızda Frank gülüyor. Her şeyi kesen, tüylerimi diken diken eden yumuşak, çirkin bir ses.

"Siz ikiniz birbirinize layıksınız," diyor, elinin tersiyle ağzındaki kanı silerek. "Bir katil ve elbise giymiş bir fahişe. Romantik."

Steven, tüylerinizi diken diken eden bir sabırla ona döner. Ama yine de ateş etmez. Hala bana seçim şansı veriyor — şu anda bile.

Sonra Frank hareket eder. O iğrenç küçük gülümseme, Sloane'a dönüp gözleri parıldarken daha da genişler.

"Neyin tehlikede olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor?"

Sloane, sanki ona tokat atmış gibi irkilir. Odanın sıcaklığı beş derece düşer. *Az önce ne dedi o?*

Frank'in gülümsemesi yılan gibi kıvrılır. "Beni öldürürsen Kody'yi asla bulamazsın."

Steven'in sesi ölümcül bir hal alır. "Lauren, Kody kim lan?"

Titriyor, ağlıyor. Elini yavaşça kaldırıyor ve etrafındaki hava, adını koyamadığım bir değişimle çatırdıyor. Ne olduğunu anlamadan silahı bana doğrultuyor. Eli titriyor. Ve sonra ateş ediyor.

Frank, dizinden vurularak geriye doğru mermer zemine yığılırken çığlık atıyor.

"Bu Kody içindi." Sesi çatallanır.

Bunu beklemiyordum.

Steven'in adamları ileri atılıyor. Birisi Sloaren'e doğru ilerlerken, diğeri silahını ona doğrultuyor.

"Ateş etme!" Steven araya girerek bağırır. Sesi gerginliği bir bıçak gibi keser. Gözleri fal taşı gibi açılmış, tekrar ona döner.

"Kody kim?"

Slauren silahı indirir ve fısıldar: "O benim oğlum."

Kalbim durur. Kelimenin tam anlamıyla. Beynim onun az önce söylediği kelimeleri işleyemez.

Onun bir oğlu mu var? Sloane'in çocuğu mu var?

Midem şiddetli bir şekilde kıvrılır ve Steven, onun hakkında bildiği her şey parmaklarının arasından kayıp gidiyormuş gibi ona bakakalır. Gerçekten kusacakmış gibi görünür.

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü onun için geleceğini biliyordum," diye fısıldar. "Çünkü beni görürsen, durumu düzeltmeye çalışacağını biliyordum. Ama artık çok geç, Steven. Bunu düzeltemezsin."

Frank inliyor. İğrenç bir şekilde. Kanlar içinde olmasına rağmen yine gülüyor.

"Tanrım, bu çok güzel," diye Steven'a bakarak geveliyor. Sonra ayaklarımın altındaki dünyayı sarsan bir cümle kuruyor. "Fırsatım varken o kaltağı ve çocuğu öldürmeliydim."

Steven bana bakar ve göğsümde bir şey çöker, çünkü o bakışla bana ne sorduğunu biliyorum. O okunamaz, acı dolu bakış, benim istediğim her şeyi yapacağını söylüyor. Bu son

karar artık ona ait değil, bana ait. Silahı o tutuyor, ama tetik bana ait.

Bunu yüzümden okur — dudaklarım bir şey söylemek ister gibi açılır, ama söylemem. Gözlerim yanar, gözyaşlarından değil, arkalarında yükselen ısıdan. O yavaş, keskin yanma hissi boğazıma kadar yükselir, daha karanlık bir şeye dönüşür.

Gözlerine bakıp başımı salladım, farkında olmadan tuttuğum nefesimi bıraktım ve tek kelime etmeden Frank'e döndü, silahı kaldırdı ve tetiğı çekti.

Atış, sessiz odada inanılmaz derecede yüksek bir gök gürültüsü gibi yankılanır.

Bunun olacağını bilmeme rağmen irkildim.

Bir an için her şey ağırlıksız gibi gelir. Frank'in vücudu yere düşer.

Aynen böyle, her şey biter.

Ardından gelen sessizlik çok gürültülü ve nefes alamıyorum. Sadece orada durup, ondan geriye kalanlara bakıyorum. Kan, mermerin üzerine dökülmüş mürekkep gibi vücudunun altında yayılıyor.

O gitmiştir.

Göğsüm, ikinci perdeyi beklermişçesine inip kalkıyor. Bir sonraki korku. Bir sonraki ihanet. Darbeye hazırlıklı olmayı nasıl bırakacağımı bilmiyorum — sanki vücudum hala en kötüsünün geleceğini düşünüyor gibi. Sanırım şoktayım. Ve gerçekten ağlamaya mı başlayacağım yoksa gülmeye mi başlayacağım bilmiyorum.

Arkamda Sloane'ı duyuyorum. İlk başta sessiz, hıçkırık bile yok, sonra içindeki bir şey sonunda kırılıyor. Yıllardır içinde saklı kalmış ve sonunda dışarı çıkmış gibi, duyguları dışa vururken yüzünü kapayarak odadan koşarak çıkıyor.

Hareket etmiyorum — şu anda hangi halimin hala nefes aldığını bile bilmiyorum.

Steven bana, onu yere bağlayan tek şey benimmişim gibi bakıyor. Ve gözlerinin arkasında bir şey değişıyor, o ölümcül keskinlik yumuşayarak ham bir şeye dönüşüyor. Bunun rahatlama mı yoksa pişmanlık mı olduğunu bilmiyorum, ama her ne ise, içimi parçalıyor.

Nefes alamıyorum.

Sanırım... Sonunda canavarı seçmenin ne demek olduğunu anladım. Benimki benim için bir adamı öldürdü ve bunun beni daha güvende mi hissettirdiğini, yoksa onun malı mı yaptığını bilmiyorum.

Ellerim titriyor ve kalbim göğsümden fırlayıp yanıma yere düşecekmiş gibi atıyor. Elleri nihayet bana dokunduğunda, ona yaslanıyorum. İçimdeki her şey çığlık atıyor ve onu susturabilen tek şey o. Gerginim ve içten içe titriyorum ama beni kendine çektiği anda, kendimi kaybediyorum.

Göğsüm onun göğsüne yaslanıyor ve yüzümü ter, kan ve dumanın içine gömüyorum. Her şey bir anda geliyor. Acı. Korku. Lanet olası keder. Sanki vücudum nihayet hayatta kaldığını fark etmiş gibi. Ve şimdi parçalarıyla ne yapacağını bilmiyor.

İlk hıçkırık, durduramadan geliyor. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Ve birdenbire tamamen parçalanıyorum ve kontrolü geri kazanamıyorum.

Parmaklarım gömleğine tutunuyor, sanki bırakırsam yere düşecekmişim gibi. Bu yüzden bırakmıyorum. Tutunuyorum. Yüzümü ona yaslayıp, olanlara izin veriyorum. Artık iyiymiş gibi davranmıyorum. Artık bunun beni mahvetmediğini iddia etmiyorum. Onun kollarında, kendimi parçalamasına izin veriyorum.

Kollarını, sanki bu tür yıkıntıları hapsetmek için yapılmış gibi bana sıkıca sarıyor ve beni tutuyor.

Bir eli saçlarıma kayarken, diğer eli belimi sıkıca sararak beni sabitliyor. Ağzı kulağıma yaklaşıyor ve şimdiye kadar duymaya ihtiyacım olduğunu düşündüğüm tek üç şeyi fısıldıyor.

"Ben yanımdayım."

"Bitti."

"Güvendesin."

Sonunda başımı kaldırdığımda, gözleri zaten üzerimdeydi. Sanki beni hayatta tutmak için tüm dünyayı yakacakmış gibi bana bakıyordu.

"Geldin," diye fısıldıyorum, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum.

Elini yanağıma götürüp, farkında olmadan akmış olan gözyaşımı sildi.

"Asla yapmayacağım bir dünya yoktu."

Ve sonra - Tanrı yardımcım olsun - gülümsüyor. Sanki sadece benim için yaratılmış gibi hissettiren o sessiz, yıkık gülümseme.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diye mırıldanıyor, başımın yanına öpücük konduruyor. "Lanet bir sandalyeye bağlı olduğumu biliyorum, ama sana hiçbir yere gitme demiştim." Kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Sen lanet bir kulübü yakarken, ben bodrumda uyanacağımı düşünmemiştim."

Göğsümden şaşkın bir kahkaha kopar, yarı boğuk ve biraz da dengesiz. "Sen tam bir pisliksin."

O eğilir, alnını alnıma dayar, sesi alçak ve sinir bozucu derecede sabittir. "Öyle mi? Ben de seni seviyorum."

Kalbim durur.

"Steven..."

"Seni seviyorum, Ani." Tekrar söylüyor, bu sefer daha yavaş, sanki her kelimeyi duymamı istiyormuş gibi.

Elleri yüzümü okşamak için yükselir ve boğazım, sanki vücudum ne olacağını zaten biliyormuş gibi sıkışır.

"Sen benimsin," diye mırıldanır ve yanağımı öper. "Ben de seninim. Buradan çıktığımız anda, iletişim hakkında çok uzun ve çok ciddi bir konuşma yapacağız."

Sonra beni öper, sertçe. Tanıştığımız andan beri biriken tüm ateş, hayal kırıklığı, öfke ve bağlılık. Sonunda geri çekildiğinde sesi alçalır. "Bana nereye gittiğini söylemeden ortadan kaybolmamakla başlayalım. Bir daha asla."

Hâlâ nefes nefese, ona göz kırptım. "Beni gerçekten duygular hakkında konuşmakla mı tehdit ettin?"

"Kesinlikle." Beni tekrar öper. "Ağlayabilirsin, bana vurabilirsin, üstüme çıkabilirsin

—ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin, ama artık bu işi yarım yamalak yapmayacağız."

Artık mı? Yani o bunca zamandır tamamen bu işin içindeydi... ve çekinen ben miydim?

Başparmağı, alt dudağımın şeklini ezberlermişçesine üzerinde gezdiriyor. "Sen ve ben, canım," diyor ve sesi yine o hırıltılı halini alıyor. "Bu noktada bizi ayıran şey cinayet-intihar olur."

Bu sözler göğsümü ağrıtmamalı, midemi bulandırmamalı, kalbimin atışını hızlandırmamalı. Ama öyle oluyor. Çünkü o bu. Bu bizim konuştuğumuz dil—kan ve morluklarla birleştirilmiş kaos, şiddet ve bağlılık.

Boğazım düğümleniyor. Tanrım, ona bu kadar ihtiyacım olmasından nefret ediyorum.

"Bu bir evlilik teklifine benziyor," diyorum, sesim zar zor çıkıyor.

Steven sırtlıyor, dişleri görünüyor. Mahvoldum. Ayrıca ona bakmak acı verecek kadar aşığım.

"İyi," diyor, aralarında hiç boşluk kalmayana kadar yaklaşarak. "Çünkü seni bırakmayacağım."

Elleri yine yüzümü bulur ve beni sabitler. "Sen benim için teksin," der, şimdi daha sessiz ama yine de tehlikeli. "Ne yakmamız gerektiği umurumda değil. Seni elde etmek için gerekirse küllerden bir krallık inşa ederim."

Ve ona inanıyorum.

44

“ALWAYS MAKE SURE SHE KNOWS SHE’S LOVED.”
(NO MATTER WHAT)

Ani

Dönüş uçuşunu pek hatırlamıyorum. Aklım hâlâ hayatta olduğum ve Frank'in öldüğü gerçeğini sindirmeye çalışıyordu. Savaşın, en azından bu kısmının, bittiğini. Son birkaç günü aklımda o kadar çok kez tekrar ettim ki, muhtemelen sağlığım için zararlıdır.

Steven'in kucağı pek rahat değildi çünkü uçak her sarsıldığında, sanki biri bana tekrar yumruk atmış gibi kaburgalarım ağrıyordu. Elleri benim ellerimin üzerinde olmadıkça ellerim titremeyi kesmiyordu ve o zaman bile, derimin derinliklerinde titremeyi hissedebiliyordum. Ama soğuk deri koltuklardan daha iyiydi ve ben kıpırdamıyordum.

Steven beni o odada bulduğundan beri bırakmamıştı. Bana sevdiğini söyledikten sonra ne kadar süre konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Aniden yalnız kaldığımızı fark edecek kadar uzun bir süre konuşmuştuk ve sonunda dışarı çıktığımızda her şey aynı görünüyordu, ama öyle değildi.

Steven'in birlikte geldiği adamlardan biri bir doktor getirdi. Sanki arka sokaklarda bir mafya kliniğindeymişiz gibi, siyah çantalı, önlüklü gizemli bir adamdı.

Fazla bir şey söylemedi, sadece beni muayene etmeye başladı. Ben de itiraz etmedim. İçimden gelmedi.

Steven kollarını kavuşturmuş bir kenarda duruyordu, sanki kimseye bana dokunmak bir yana, yanımda nefes almasına bile güvenmiyormuş gibi her hareketimi takip ediyordu. Açıkçası, yarı çıplak ve morluklar içindeyken, yüzünü diken bir yabancıнын yanında olmak için en kötü enerji değildi.

Kırık yoktu, sadece morluklar, kesikler ve çok fazla şişlik vardı. Doktor her şeyi temizledi, bandajladı ve sanki ben dünün sorunuymuşum gibi odadan çıktı.

Sloane'ı, Lauren'ı, her neyse onu, ön kapının yarısında, yırtık bir spor çantasıyla ve yüzünün yarısı maskara lekeli halde bulduk. Ağlıyor ve eşyaları bir yığına atıyordu.

Neredeyse hemen bağırışlar başladı.

Steven soğuk ve öfkeliydi, kendini kaybetmemeye çalışıyormuş gibi davranıyordu ve o da bana anlamadığım, ama birkaçını anladığım şeyler söyleyerek bağırıyordu. Frank, yalanlar, Kody ve sevdiği insanları korumak için denediği ve ters tepen tüm yöntemler hakkında şeyler. Ama sonunda Steven ona uçağa bineceğini söyledi. Ve şimdi... İşte buradayız.

Onlar sürekli konuşuyorlardı ve ben uykuya dalıp uyanırken konuşmalarının sadece bazı parçalarını duyabiliyordum. Bu parçalar, eksik olduğunu bilmediğim hikayenin parçalarını bir araya getirmeme yetti.

Frank ile tanışmadı. Aslında tanışmadı. Frank onu buldu ve kendi çocuğu gibi büyüttü, ona hayatta kalmayı öğretti. Ama aslında yaptığı şey onu yararlı, itaatkar ve tehlikeli birine dönüştürmekti.

Yıllar sonra Steven ile tanıştı. Steven on yedi yaşındaydı, öfkeli ve çoktan yarı yolda kalmıştı. Frank ona bir çatı, bir iş ve morluklar arasında uyuyabileceği bir yatak verdi. Birlikte, oradan yola çıkarak her şeyi öğrendiler. Nasıl öldürüleceğini, nasıl yalan söyleneceğini ve kimse umursamadığında birbirlerine nasıl tutunacaklarını.

Steven ona bebek hakkında soru sorduğunda, bir işten sonra olduğunu söyledi. Eve yorgun argın dönmüş ve sadece bir geceliğine her şeyi unutmak istemişti. Steven kendi işindeydi, bu yüzden evde değildi. Frank her zamanki gibi davetsiz, sarhoş ve öfkeli bir şekilde geldiğinde içki içiyordu. Ama

ne olduğunu anladığında, her şey çoktan bitmişti. Ve birkaç hafta sonra... hamile olduğunu öğrendi.

Frank bunu öğrendiğinde, onu kilitleyip tehdit etti ve eğer çizgiden çıkarsa oğlunu bir daha asla göremeyeceğini söyledi. Oğul şimdi beş yaşında. Dinozorları seviyor. Tavuk nugget'ları bir besin grubuymuş gibi yiyor ve dişlerini fırçalamayı reddediyor.

Bir kez kaçmaya çalıştığını söyledi. Frank ona bir cesedin fotoğrafını gösterdi ve onun Kody'nin cesedi olduğunu söyledi. Bir daha denemedi.

Uçak yere indiğinde, gece havası olması gerekenden daha ağır geliyordu — söylemediğimiz onca şeyin ağırlığıyla. Sloane, kaldırımın yanında bekleyen siyah bir arabaya doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Durdu, bana baktı, sonra Steven'a göz attı. "Birkaç gün sonra uğrarım," dedi. "Hâlâ halletmemiz gereken işler var."

Sürücüye başını sallar. "Beni eve götür."

Steven sadece başını sallar ve onun gitmesini izler. Ve sonra o gider — karanlıkta kaybolur.

Tek kelime etmeden arabamıza doğru yürür, ben içeri girerken kapıyı açar ve arkamdan oturur. Ona yaslandığım anda, beni kucağına çeker. Kollarını bana dolayarak yüzünü boynuma gömer ve yavaşça nefes alır. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Teşekkür ederim? Seni seviyorum? Dünyanın yanıp tutuştuğunu ve benim hala kanadığımı biliyorum, ama elini bir santim bile aşağı indirirsen, yemin ederim ki sana baskı yapıp her şeyi daha da kötü hale getireceğim?

O, sanki benim hala morluklar içinde ve titriyor olmamın önemi yokmuş gibi bana sıkıca sarılıyor. Bunu istememem gerektiğini biliyorum. Şu anda değil. Ama istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, başka bir yerimde acı hissediyorum.

Gece yarısından biraz sonra onun evinin önüne geliyoruz. Veranda ışıkları çoktan yanmış ve Bern, araba tam olarak durmadan ön kapıdan fırlıyor. Pençeleri çakıl taşlarının üzerinde kayıyor ve bir an için, arabadan inerken bacağımın pes etmesine kadar, ne kadar acı çektiğimi unutuyorum.

Bana atladı ve ben dizlerimin üzerine çöktüm. Yüzüm onun kürkünün içinde kayboldu ve bir anda nefes almayı unuttum.

"Hey, kızım," diye fısıldıyorum, sesim çoktan titriyor. "Beni özledin, değil mi?"

Gittiğim süre boyunca onu düşünmemeye çalıştım. Sanki her şey normalmiş gibi davranıyor, sanki ben kaybolmamışım gibi. Bir şekilde, bu beni sonunda yıkıyor. "Ben de seni özledim," diye boynuna fısıldıyorum. "Çok özledim."

Steven tek kelime etmiyor. Sadece birkaç adım geride durup izliyor, sanki bunun bana gerekli olduğunu biliyor ve benden bunu almayacakmış gibi.

Sanırım yine ağlıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, hiç durduğumdan emin değilim.

Önümde çömeldi ve o anda tamamen açıldım. Beni mahveden bakışlarının karanlığı değil, bana bakış şekliydi, beni eritip adımları unutturan.

Kollarını bana dolayarak beni kaldırır ve ayağa kalkar. Beni içeri taşır, Bern arkamızdan gelir ve beni çok hızlı hareket ederse kırılabilirmişim gibi nazıkçe kanepeye yatırır. Sonra tekrar önümde çömelir, nefes verirken elini yüzüne sürer.

"Peki," diyor rahat bir şekilde, "senin kundakçılık yaptığın kısmı mı konuşacağız, yoksa mafya psikopatıyla neredeyse evlendiğin kısmı mı?"

Beynim kısa devre yapar ve yüksek sesle gülerim. Durduramadan kaçır bu histerik ses, göğsümden dökülür. Ve tabii ki, daha da çok ağlarım.

"Sen tam bir pisliksin."

Omuzlarını silkiyor. "Evet. Ama ben senin pisliğinin." "Tanrım."

"Tam olarak değil." Eğildi. "Ama biri bana Tanrı kompleksi olduğumu söyledi, eğer bu yardımcı olursa."

Ve birdenbire nefes almayı unuttum. Şaka yaptığını biliyorum ama her kelimesinde gerçeklik var. Bu adam beni yeniden bir araya getirmek için evreni bile parçalayabilir. Düşündüğümde, tanıştığımızdan beri yaptığı şey bu.

"Beni çok korkuttun, Ani." Sesi alçalıyor. "Seni onun evinde gördüğümde... seni ele geçirdiğini anladığımda..." Çenesi geriliyor

sanki bu anı hakkında konuşmak ona fiziksel olarak acı veriyor gibi. Sonra gözlerinde öfke parıldadığını görüyorum.

"Öldüğünü sandım," diye fısıldayarak sözünü kestim.

"Ölmüştüm." Sanki bu çok önemsiz bir şeymiş gibi söylüyor. İşte bu yüzden önemli. "Seni görene kadar."

Gözlerimi kırıpıştırarak gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyorum, ama yine de hıçkırarak ağlıyorum.

O ellerimi tutuyor. "Seni gördüğüm andan itibaren," gözleri benimkilere kilitleniyor. "Nefret ettiğim zamanlarda bile. Kendime senin sadece işin bir parçası olduğunu söylediğim zamanlarda bile. Beni çok korkutan tek şey sendin."

Yüzümü silerim, hala dağılmış durumdayım. "Gerçekten berbat bir seçim yaptın, değil mi?"

"Kolay olmasını istemiyorum." Başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyor. "Gerçek olmasını istiyorum."

Ve işte böylece, kalan azıcık soğukkanlılığımı da kaybettim. Sessiz dalgalar halinde içimden dökülüyor, omuzlarım titriyor, başımı öne eğip onun omzuna yaslanıyorum.

"Seni bu kadar sevdiğim için kendimden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Çok yazık," diyor sessizce. "Çünkü merdivende senin benim olduğuna karar verdim."

Gülüyorum, ama bu ıslak ve çirkin bir gülüş. "Ben bir felaketim."

O eğilir ve ağzını çeneme sürter. "Yine de benimsin."

Sonra beni öper. Şu anda hiçbir şey benim amımın tahrik olmasını engelleyemez. Dudakları benim dudaklarımın üzerindedir ve sonunda geri çekildiğinde, bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyar. "Söylediğimde ciddiye, iletişim becerilerin hakkında konuşmamız gerekecek."

"Anlamadım?"

"Kimseye nereye gittiğini söylemeden ortadan kayboldun. Bir binayı yaktın ve hiçbir destek olmadan bir mafya düğününe girdin..."

"Destek vardı," diye terslerim. "Öfkem ve çözülmemiş travmam benimle birlikte geldi, çok teşekkürler."

O suçlu sırıtış ağzını büküyor — daha adını bile bilmeden beni mahveden aynı sırıtış.

"Ciddiyim, Ani. Şu anda seni becermek istesem de, senin gerçekten iyi olduğunu bilmem gerek. Konuşmamız gerek. Kelimelerle."

"Vay canına. Duygular ve sorumluluk mu?" Kaşlarımı kaldırarak, kalbimin aniden hızla atmaya başladığını gizlemeye çalışıyorum. "Gerçekten beni karın yapmak istiyorsun."

Kısa bir kahkaha atıyor, ama gözlerine kadar ulaşmıyor. Elleri hala üzerimde, sanki ona atabileceğim her şeye hazırlıklıymış gibi.

Gözlerimi deviriyorum. "Rahatla. Harika gidiyorsun. On üzerinden on. Biraz travmatik, ama duygusal olarak ulaşılabilir, ama sen benim zehirli küçük hayallerimin erkeğisin."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Böyle konuşmaya devam edersen, konuşma kısmına gelmeden önce seni dizimin üstüne yatırırım."

Beni eğlenceli zamanlarla kışkırtma.

Tamam, haklı olduğunu biliyorum. Muhtemelen konuşmamız gerekiyor. İç çekiyorum. "Tamam. Peki. Konuşacağız."

Henüz hazır değilim, bu yüzden başımı eğip, nabzım hızlansa da ses tonumu hafif tutuyorum. "Ama önce bir sorum var."

Gözleri kısılır, ama bir kez başını sallar.

"Mesajları bana gönderen sen değilsen, kimdi?" diye soruyorum, kollarımı kavuşturarak.

Burnundan nefes verir. "Araştırdım. Ama bunu sonra konuşuruz."

Kollarımı göğsümün önünde sıkıca kavuşturuyorum. "Bu hiç de uğursuz bir şey değil."

"Şimdi değil, Ani."

Bu sözler beni daha fazla kızdırmalıydı, ama o otururken kıkırdayarak beni bir kez daha kucağına çekti. "Şimdi konuşmak ister misin, yoksa yorgun musun?"

Hemen cevap vermiyorum. Sadece ona yaslanıyorum, çünkü hissedebiliyorum — ikimizin de pistten indiğimiz andan beri taşıdığımız o ağırlığı. *Konuşmak istiyor muyum, hayır. Konuşmalı mıyız, muhtemelen.*

Onu görebilmek için hafifçe geri çekiliyorum. Kolunu içgüdüsel olarak belime sıkıca doluyor, sanki benim çok uzaklaşmamın riskli olduğunu

gibi.

Gözleri benimkilere kayıyor, çenesi geriliyor çünkü benim bu konuyu bırakmayacağımı biliyor. "Travis'e baktırdım."

"Travis kim?"

Sorumu görmezden gelir ve konuşmaya devam eder. "Emin olana kadar sana söylemek istemedim."

"Peki?" Gözlerimi kırıştırıyorum. "Şimdi emin misin?"

Bana o bakışla bakıyor — genellikle birinin kanamadan hemen önce gösterdiği, okunamaz, fazla sakın bir bakış.

"Yarın konuşuruz," diye mırıldanır. "Sen uyuduktan ve ben de seni benden nefret ettirmeden bunu nasıl söyleyeceğimi bulduktan sonra."

Göğsüm sıkışır. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Her şeyi değil," diyor. "Bazılarını bilmeye hakkın var. Bazılarını bilmen gerekiyor. Ama evet, bazıları hoş olmayacak." Eli yükseliyor, başparmağı bileğimin içini okşuyor. "Bir keresinde bana yalan söyleyen bir adam olup olmadığımı sormuştun."

"Hatırlıyorum."

"Yalan söylemem. Ama sana her şeyi de anlatmadım." "Bu pek de rahatlatıcı değil... ya da bir sır değil."

"Biliyorum."

Aramızda, olan biten her şeyle dolu, yoğun bir sessizlik hakim. Yani, bu adam kalbimi bin parçaya bölebilir mi? Kesinlikle. Ama bana güven veriyor. Bazen biraz korkutucu, elbette, ama hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Biliyorum, biraz beklemeli ve "*bazıları kötü*" derken ne demek istediğini anlamak için kendime biraz zaman tanımalıyım. Ama yapamıyorum. Hepsini şimdi öğrenmeyi tercih ederim.

"Hayır," diyorum. "Yarın bunu yapmayacağız."

Gözleri kararır ve kolu tekrar belimi sıkıca sarar. "Ani..."

"Ben iyiyim." Beklediğimden daha sert çıkıyor sesim. "Ölmedim."

Ağzı açılıyor, sonra tekrar kapanıyor. Eli sırtımda hareketsiz kalıyor.

Ve bir kez olsun, sessizliği alaycı bir sözle ya da duygusal olarak dikkatleri başka yöne çeken bir espriyle doldurmuyorum. Sadece orada oturuyorum.

Sanki nefesini kesmişim gibi derin bir nefes alıyor. "Seni kaybettiğimi sandığımda..." Sesi çatlıyor, beni yıkmaya yetecek kadar. "İçimdeki her şey parçalandı."

Göğsüm biraz daha çöküyor.

"Bunu söyleyip sonra beni yarına kadar bekletemezsin," diye fısıldıyorum. "Konuş."

Tereddüt ediyor. Sanki ikimizi de sakinleştirmek istercesine başparmağıyla kolumu okşuyor. "Frank, o belgeleri imzaladığın anda seni satmayı planlıyordu, tatlım. Sen, büyükbabanın tüm imparatorluğunun anahtarısin."

Hareketsiz kalırım.

"... Ne?" "Duydun beni."

İşte yine, üç kelimeyle ve hiçbir özür dilemeden tüm dünyayı boğazımdan tutuyor.

"...Büyükbabamın neyi?"

Gözleri kıpırdamıyor. "Sana yumuşak davranmıyorum, güzel kız. Bunun için çok güçlüsün ve ikimiz de bunu biliyoruz. O yüzden doğrudan söyleyeceğim ve sen de kabul edeceksin, çünkü bunu yapabilirsin ve daha kötüsünü de atlattın. Sonra geri kalanını hallederiz. Birlikte."

Kulağıma yaklaşır ve sesi daha karanlık bir tona düşer. "Belki... eğer uslu bir kız olursan... gelmene izin veririm. Önce parmaklarımla, sonra dilimle, ve ondan sonra hala nefes alıyorsan... seni kendi adını bile unutacak kadar sert sikarım. Tabii vücudun iyileşme şansı bulduktan sonra."

Onun pazarlık yapma şeklini seviyorum.

Vücudumu bir sıcaklık kaplar, bacaklarımla arasına yerleşir. Uyluklarım çaresizce ve acı içinde birbirine sıkışır, çünkü birdenbire elinin belimde nerede olduğunu çok fazla fark ederim.

Aramızda o kadar yoğun bir gerginlik var ki, tadını alabiliyorum. Ve tek düşünebildiğim, bu adamın bana tüm mirasımı sanki hiçbir şey değilmiş gibi teslim etmesi - diğer eliyle ise sanki bedenimdeki akıl sağlığımı sikip atacakmış gibi beni sıkıca tutarken.

Ve Tanrı yardımcım olsun, bunu istiyorum.

Bir kez yutkunup, ağzım neredeyse kulağına değecek kadar yaklaşıyorum.

"O zaman konuş," diye fısıldıyorum, sonra onun kucağında kayarak, altımda sertleşmiş kalınlığını hissediyorum. "Yoksa önce yalvarmamı mı istiyorsunuz, efendim?"

Bana tekrar bakıyor, gözleri öncekinden biraz daha koyu. "Büyükbaban Emilio Rivera, Porto Riko'da mülkleri olan zengin bir yaşlı adam değildi. O, nesiller boyu süren bir suç şebekesinin son kalan liderlerinden biriydi. Uyuşturucu. Silah. Limanlar. Offshore hesaplar. Hükümet bağlantıları. Rivera ailesi, adadaki en eski organize suç örgütlerinden biridir."

Ciğerlerim sıkışır ve nefes almayı tamamen keserim.

"O öldüğünde," diyor, şimdi daha sessiz bir sesle. "Tüm ağ kilitlendi. Kimse paraya veya topraklara dokunamadı ve ona sadık olan insanlar hareket etmeyi reddetti. Kan dökülmeden olmazdı."

Ve birdenbire yine beş yaşında oldum. Annemle babam koridorda oturmuş, Porto Riko hakkında İspanyolca fısıldaşırken, sürekli arkalarını kolluyorlardı. Eskiden bunun gururla ilgili olduğunu düşünürdüm. Ya da kederle. Ya da ailelerin düzeltmek yerine gömdükleri onarılamaz bir uçurumla.

Ama bu? Bu gerçek olamaz.

Sessizce parçalanmamı izliyor.

"Sen onun varisisin, Ani. Tek varisi. Vasiyetnamesi, tüm mirası, senin kanına bağlı. Frank bunu öğrendi. Ve onu istedi."

O, benim düşündüğüm şeyi söylemiş olamaz.

Kafamı sallıyorum. "Neden almadı ki? Ben bunların hiçbirini bilmiyordum. Alabilirdi ve ben asla farkına varmazdım."

"Çünkü alamadı," diyor Steven, her kelimeyi dikkatlice seçerek. "Rivera'nın mirası normal bir miras gibi değil. Sadece para ya da mülk değildi. Büyükbabanın inşa ettiği her şey - arazi, offshore hesaplar, ona sadık insanlar - yasal saçmalıklar ve kan bağı maddeleriyle kilitlenmişti. Doğrudan bir torununa geçmedikçe hiçbir şey devredilemez ya da dokunulamazdı."

Bir süre durup, parçaların bir araya gelmesini bekler gibi yüzümü izliyor.

"Evlilik yoluyla sana bağlanması gerekiyordu," diyor. "Senin imzan son parçaydı. Rivera mirasının yasal olarak tanıyacağı tek kişi sensin."

Midem burkuluyor. "Yani..."

Steven başını sallar, çenesini sıkar. "Anahtar sen vardın. Adın o kağıda yazıldığı anda, Frank her şeye erişebilirdi. Bu yüzden seni öldürmedi. Seni ele geçirmesi gerekiyordu. Aksi takdirde adamların onu dinlemezdi."

Adamlarım mı? Ve o anda anlıyorum. Kahretsin.

"O pisliğin beni satın aldığına inanamıyorum."

Steven irkildi. "Evet. Eski sevgilin seni sattı ve Frank ona para ödedi. Sen kaçtığında... peşine adamlarını taktı. Sonra seni geri almak için hayatına girdi."

Kusmamak için elimi karnıma bastırıyorum. Sanırım bu, beni kazanmak için neden bu kadar çabaladığını açıklıyor. Komik olan, bunun hiç işe yaramamış olması. Aslında, her zaman onda tuhaf bir şeyler vardı. Eskiden bunun benim çıkmak istemememden kaynaklandığını düşünürdüm, ama meğer sorun onda varmış.

Steven yerinden kıpırdar. "Bilmiyordum. En başta bilmiyordum. Yemin ederim." "Ama bir şeyler biliyordun." Başımı kaldırıp ona bakarım. "Öyle değil mi?"

Bir kez başını sallar. "Senin Frank'le birlikte olduğunu ve bu işin bir parçası olduğunu sandım. Ta ki öyle olmadığını anlayana kadar."

"Onu öldürecektin."

Bu bir soru değil, çünkü öğrendiğim her şeyden sonra, Frank'in günleri zaten sayılıydı.

Çenesi titrer. "Öyleydi. Görevim buydu. Ama sonra seni gördüm. Ve her şey değişti."

Gözlerimi kapatıp, gözlerimin arkasında biriken her neyse onun durmasını umarak, sertçe gözlerimi kırpiyorum. Kendimi daha da ıslak hissediyorum. Özellikle de Steven'ın eli şimdi uyluklarımın üzerinde ve başparmağını yavaş, tembel daireler çizerek cildimde gezdiriyor — her geçiş bir öncekinden daha yukarıda. Bu, olabilecek en kötü şekilde dikkatimi dağıtıyor. Beynim kan bağlarını ve ihaneti anlamaya çalışırken, vücudum yanlış bir mesaj almış gibi terliyor.

"Bana söyleyebilirdin," diyorum, biraz nefes nefese.

"Peki tam olarak ne yapacaktın? Nasıl yapacağımı tam olarak bilmiyordum ve sana aşık olmaya başladığımda..." Yutkunur. "Gerçeği söylemek daha da zorlaştı."

Geriye yaslanıp yüzünü görmeye çalışıyorum, ama başparmağı şu anda umutsuzca olmasını istediğim yere tehlikeli bir şekilde yakın. "Peki ya mesajlar?"

"Travis'e bakmasını söylediğimi söylemiştim," diyor, parmaklarıyla dikkatimi dağıtmaya çalışırken. *Ve işe yarıyor.* Başparmağı şimdi klitorisim üzerinde yavaş, tembel daireler çiziyor ve durmaya hiç niyeti yok. Kıpırdamamaya çalışıyorum, ama vücudumdaki her sinir onun eline doğru eğildiğinde odaklanmak zor oluyor.

"Henüz bana geri dönmedi," diyor Steven, sanki bu sadece küçük bir rahatsızlıkmış gibi. "İkimiz de biraz... meşguldük."

Bu konuda haklı. Eğer başaramamış olsaydı ne olurdu, düşünmek bile istemiyorum. Bu düşünce kafamda dönüp duruyor. "Peki senin tahminlerin?"

Eğilip ağzıyla kulağıma dokunuyor. Omurgamdan aşağı bir titreme geçiyor ve doğrudan kalbime ulaşıyor. Yine dairesel hareketlerle ovmaya başlıyor, bu da konsantre olmamı gerçekten zorlaştırıyor.

"Benim tahminim, Frank olmalı. Zamanlama çok net. Kim olursa olsun, sadece seni korkutmaya çalışmıyordu, seni izliyordu. Hareketlerini takip ediyordu. Her zaman bir şey olmadan hemen önce ortaya çıkıyordu."

Kanım kaynar, ama tenim buz gibi olur. "Ve bunu söylemedin mi?"

Eli hareket etmeyi bırakmıyor. Hatta daha da yavaşlıyor. Daha acımasızca. "Zaten zar zor nefes alırken sana daha fazla yük olmak istemedim."

Ona uzun uzun ve sertçe bakıyorum ve sonunda konuştuğumda, sesim istediğimden daha sessiz çıkıyor. "Peki şimdi?"

Başparmağı yavaşlar, şüphesiz bana ne kadar işkence etmek istediğine karar veriyordur. Tek görebildiğim, nefes verirken gözlerindeki ateş ve beni acı içinde bırakan yavaş, kasıtlı bir hareketle elini çekmesidir. Kolu belime dolanır ve beni kendine çeker, ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Aniden aklıma başka soru gelmez.

"Hadi," diye fısıldıyor saçlarıma. "Yaralandın. Gücün tükeniyor. Ve zar zor ayakta durabiliyorsun."

Gözlerim titreyerek göğsüne mırıldanıyorum. "Doğru değil. Kesinlikle ayakta durabilirim... sadece kendi başıma değil belki."

"Aynen öyle."

Elini omurgamdan aşığı kaydırırken hafifçe geriye yaslanır, parmaklarıyla çenemi kaldırır ve ona bakmamı sağlar. "Seni temizleyeceğiz, sonra dinleneceksin."

Yorgunluk ve isyan arasında bir yerde kalmış olarak ona göz kırpıyorum. Tamam, belki de onun tekrar kontrolü ele almasını istiyorum.

Bu yüzden avuç içlerimi göğsüne kaydırıyorum, dudaklarım onun dudaklarına değene kadar eğiliyorum. Ağzının köşesine fısıldıyorum: "Steven, eğer duşa girip travmamı sikip atmazsan, yemin ederim ki bunu senin diş fırçanla kendim yapacağım."

Çenesi kilitlenir ve hayatım üzerine bahse girerim ki, beni cezalandıracak mı yoksa yalvartacak mı karar vermeye çalışıyordur. Boynundaki damar, yemin ederim ki, onda kalan kontrol gücüne bağlı olan damar, bir vaat gibi zonkluyor.

"Ani..."

"Diş fırçan, Steven," diye fısıldıyorum çenesine, dudaklarım cildine zar zor değiyor. "Yumuşak kıllar. Yağ yok. Karar senin."

Çıkardığı ses insan sesi değil. *Lanet olsun, bu kadar şanslı olmayı nasıl başardım?*

Sanki onun kontrolünün son ipini koparmışım gibi göğsünden bir hırıltı çıkar ve göz açıp kapayana kadar kollarında bulurum kendimi. Bir görevi olan adam gibi banyoya doğru döner.

"Sen delisin," diye mırıldanır, gülerek.

Onu inleyecek kadar sert bir şekilde boynunu ısırırım. "Saçmalamaya devam et, yoksa fayanslara çarpmadan boşalacağım."

O gülümser. "Dikkatli ol, canım. Kime laf attığını unutuyorsun

."

EPILOGUE

'ten on hafta

sonra. Ani

Sarah, ben döndükten sonra haftalarca bana kızgındı. Her gün arayıp ağlayıp bana küfrediyor, kaçırılmamdan dolayı hala kızgın olduğunu yüksek sesle hatırlatıyordu. Beni kaybedebilirdi ve bunun için kimseyi vurmama bile gerek kalmamıştı.

Onun sözleri. Benim değil.

Dürüst olmak gerekirse, son kısım onu en çok rahatsız eden şey olabilir.

"Ciddiyim," diye telefonda hıçkırarak ağladı, ben ise Steven'ın kucağında kıvrılmış, o gün beşinci kez onun kapüşonlu sweatshirtine ağlamamaya çalışıyordum. "Öldüğünü sandım. Anlıyor musun? Yani... gerçekten öldüğünü. Bir hendekte. Ya da bir psikopatın kafesinde kilitli. Ya da... aman Tanrım... *insan ticareti kurbanı*. Bunun bir kıza ne yaptığını biliyor musun?!"

"Üzgünüm," diye fısıldadım on üçüncü kez.

"Biliyorum," diye hıçkırdı. "Hayatta olduğuna çok sevindim. Ama yine de kızgıyım. Ve bil diye söylüyorum, Frank'in bir ucube olduğunu biliyordum."

İlk başta en kötü kısımları konuşmadık. Ama bana Sour Patch Kids, kuru şampuan ve üç yeni siyah göz kalemi içeren bir bakım paketi gönderdi, bu yüzden anladığını biliyordum.

Sonunda ona gerçeği anlattığımda — Frank, Steven, her şey hakkında — gözyaşları bekliyordum. Belki bağırımlar. Muhtemelen

yüzüme margarita atmasını bekledim. Bunun yerine, tekilayı aldı ve kendine üç shot doldurdu.

"Tamam," dedi üçüncü shot ve çok şüpheli bir egg roll'dan sonra. "Seni affediyorum. Sayılır."

Gülerek, "Ne?" dedim.

"Tanrıya şükür geri döndün. Artık unuttum."

"Bir aydır bana kızgındın."

"Evet, ve ben seni lanet bir dul gibi yas tuttum - TikTok'unu öfkeyle kaydırırken ve seninle ilgili tüm çirkin fotoğrafları silmekle tehdit ederken. O kadar kızgındım."

Göz teması kurmadan Sprite'ımı çaldı. "Ama aynı zamanda? Seni seviyorum. Tabii ki. Şimdi sus, çünkü çay içeceğim." Dramatik olmak için bir an durdu. "Sanırım hiç tanışmadığım bir adama aşık oldum."

İçkimi boğazıma kaçırdım. "Anlamadım?"

"Biliyorum. Biliyorum. Söyleme." Dramatik bir şekilde kendini yelpazeledi, sanki bir günah çıkarma odasındaymış gibi geriye yaslandı. "Ama doğru. Komik biri. Akıllı. Beni anlıyor. Ve çok seksi."

"Bu adamı gerçekten gördün mü?"

Gözlerini devirdi. "Teknik olarak hayır. Bir keresinde FaceTime'da görüştük, ama kayak maskesi takıyordu. Sesini duydum ama, yemin ederim Ani, babacan bir sesi vardı."

Ben burnumu çektim. "Bu ne anlama geliyor ki?"

"Muhtemelen üç parçalı takım elbise giyip espresso içen ve tek bir bakışıyla hayatımı mahvedebilecek birine benziyor demek. Yani tabii ki aşık oldum."

Gözlerimi kırptım, çünkü *bu ne lan?* "Tamam. Altı tane soru soracağım ama önce kayak maskesi takmasına rağmen senin yine de azdığın kısmından başlayalım."

"Evet! Tamamen karartılmış. Göz delikleri yok. Çok gizemli." O da çok ciddi bir şekilde başını salladı. "Batman gibi... Batman'in terbiyesi ve daha büyük bir penisi olsaydı."

Onu tam otuz saniye boyunca baktım, çünkü gerçekten gülmeli miyim yoksa müdahale mi etmeliyim bilemedim.

En iyi arkadaşınızı Wi-Fi ve vibratörle baş başa bırakırsanız işte böyle olur.

"Sarah."

Masumca gözlerini kırptı. "Ne?" "Bir sesle mi çıkıyorsun?"

"Tamam, öncelikle, beni sapık gibi gösterme. İkincisi, profil fotoğrafını tersine görsel aramaya soktum ve vibe kontrolünden geçti. Üçüncüsü, birkaç hafta içinde yüz yüze görüşmeyi planlıyoruz."

Onu sanki aklını kaçırmış gibi bakmaktan kendimi alamadım. "İnternette tanıştığın, yüzünü hiç görmediğin bir yabancıyla buluşacaksın."

O sırıttı. "Sen mafya özentisi biriyle çıktın ve bir suikastçıya aşık oldun. Bana da benim gizemli adamımı bırak."

"Touché."

"Ama ben ciddiym. Bu konuda içimde iyi bir his var. Beni tanırsın, erkekler hakkında asla iyi hislerim olmaz. Genelde migrenimin sebebi onlardır."

"Yine de olabilir," diye mırıldandım.

O güldü. "Bu seferki değil. O... farklı. Gerçekten hayatımla ilgili sorular soruyor. Ve Tinder'daki o adam gibi istenmeyen penis fotoğrafları göndermiyor ya da bana 'mami' diye hitap etmiyor."

İstenmeden dediği gerçeğini görmezden geldim.

"Onun bir kedi balığı olmadığından emin misin?"

Omuz silkti, ama ifadesinde yumuşak bir şey vardı. Neredeyse... umut dolu bir şey. "Eğer öyleyse," diye mırıldandı, "balık avcısı için fazla duygusal zekalı. Belki de deniz kaplumbağasıdır. Sınırları var."

Bundan sonra gülmekten başka bir şey yapamadım, ama tekilayı alıp kendime bir içki doldurdum.

Sarah, ateşli bir şekilde yazan maskeli bir adama aşıktı. Ben ise bir suç imparatorluğunu miras almakla ve ne yaptığımı biliyormuş gibi davranmakla meşguldüm.

Sorun yok. Biz iyiyiz.

Onun bakışını tanıyordum: çılgın, pervasız ve biraz dengesiz. Bir keresinde aynada görmüştüm. Her şey ters gitmeden hemen önce.

Bu günlerde yedek hesaplarım, kullan-at telefonlarım ve görünüşe göre yetişkin erkekleri altlarına işeten bir ünüm var. Bu işi istemediğimi düşünürsek, bu çok komik.

Ama nedense, sadece beni dinliyorlar. Kaç kez devretmeye çalışsam da, aramalar hala bana geliyor.

Bazı sabahlar, kahvaltıdan önce birini öldürmek zorunda kalacak mıyım diye merak ederek uyanıyorum. Ama eskisi gibi sessizlikten korkmuyorum ve kahve de çok daha lezzetli.

Hâlâ silahla uyuyorum, ama artık yastığımın altında değil. Yatağımın yanında. 1,90 boyunda, günah gibi bir vücuda sahip ve bana gelince tamamen çılgına dönüyor. Yani evet. İyiyim.

Tüm bunların ortasında bir köpek daha aldık ve ona Ronald adını verdik. *Nedeni belli.* Steven'ın ayakkabı bağcıklarını çiğniyor ve Bern'i evin hanımıymış gibi tapıyor. Dürüst olmak gerekirse, öyle de.

Steven ile ilişkim takıntılı, şiddetli ve şimdiye kadar yaşadıklarımın daha gürültülü, ama gerçek. Ve ilk kez, bu benim.

Güneş ışığı pencereden içeri süzülürken, çarşafı dolanarak esniyorum. Bu tür bir sabah, insanları günlük yazmaya, dileklerini dile getirmeye veya bitki çayı içmeye teşvik eder.

Bunun yerine, buzdolabında tavuk ve pilav kalmış mı diye merak ederken, çözülmemiş cinayetleri araştırıyorum.

Maalesef Steven burada değil. Zaten şu anda amcığım altıncı raundu kaldıracak durumda değil. Uyuyakalmadığımdan eminim, bayılmışım. Bir kız, ruhu bedeninden ayrılmaya başlamadan önce ancak belirli sayıda orgazm yaşayabilir. Ve bütün gece akıl sağlığımın sınırına kadar zorlandıktan sonra, yorgunluktan bitkinim.

Adam çoklu görev yapıyor. Agresif bir şekilde. Ve bunu yaparken her zaman çok seksi görünüyor. Onun derisini açıp içine girmek istiyorum, böylece beni her yere yanında götürebilsin.

Şikayet edemem, çünkü ne yaparsa yapsın, genellikle eve geldiğinde nasıl bir ruh hali içinde olduğunu belirler. Dün gece de aynen böyle oldu.

Kalkıp kahve dökmek üzereyken kapı çalınır. Gerinirken donakalıyorum ve Bern, *sanki dünya bizim huzurlu anımızı nasıl bozabilirmiş gibi*, yatağın ucundan bir uyarı havlaması atar. Ronald içgüdüsel olarak çılgına döner, gremlin gibi havlar, neye kızdığımızı anlamaya çalışırken yorganın üzerinde ayaklarını sürter.

Çıplak ayakla kapıya doğru yürüdüm, Steven'ın kapüşonlu sweatshirtini üzerime daha sıkı çektim — dün gece saçımın bir kısmını düşüncesizce ağarttığımda üzerine leke bulaşan siyah olan. Açıkçası, artık benim. O henüz bunu bilmiyor.

Kapıyı açtığımda donakalıyım. *Ne oluyor lan?*

Verandayı kaplayan bir sürü kutu var ve hepsi bana gönderilmiş.

İlkini almak için eğildiğimde, beklediğimden daha ağır olduğunu fark ettim. Şimdi, bir bomba almış olabileceğimden biraz endişeliyim, ama durmuyorum. Merakım, Steven'ı aramak gibi, muhtemelen vermem gereken mantıklı tepkiyi gölgede bırakıyor. Ya da, bilirsiniz, onları orada bırakmak gibi.

Böylece, kaosa hazırlıklı olarak, tek tek açmaya başlıyorum. Ama hayır, her lanet kutu kitaplarla dolu.

Hepsi ilk baskılar. Bazıları koleksiyoncu kopyaları ve muhtemelen eski kiramdan daha pahalılar. Bazıları çocukluğumdan beri sevdiğim kitaplar, bazıları ise daha önce hiç duymadığım kitaplar, ama şimdiden bu kitaplar yüzünden uykularımın kaçacağını söyleyebilirim.

Neye baktığımı anlamam normalden bir dakika daha uzun sürüyor.

Ve fark ettiğimde, çoktan ağlamaya başlamışım. Bunlar sıradan kitaplar değil. Hepsi benim istek listemden. Her biri.

Her kutunun kapağında 1'den 27'ye kadar bir numara yazıyor. Ve her birinin içine katlanmış bir parşömen kağıdı sıkıştırılmış.

İlki açıyorum, boş. İkincisi? O da boş. Üçüncüsü de aynı. Ellerim titriyor, kalbim göğsümde garip ve haince bir şeyler yapıyor, ama duramıyorum. *Şakanın bir kısmını kaçırıyor muyum?*

Ve 11 numaralı kutuya geldiğimde, *"Sonuna kadar"* yazıyor. Yüksek sesle okudum ve hemen pişman oldum, çünkü yine ağlamaya başladım.

15 numaralı kutuda ise *"Kısacası, sevme yeteneğinle korunuyorsun"* yazıyor.

Ve 20 numaralı kutuda: *"En karanlık zamanlarda bile mutluluk bulunabilir..."*

Gerisini kağıda bakmadan fısıldıyorum. "...eğer ışığı açmayı unutmazsan."

O sırada, yerde yatıyorum. Tamamen mahvolmuş durumdayım. Her yer kitaplarla dolu, kalbim paramparça. Muhtemelen bir yerlerde, benim bunun için ağlayacağımı bilerek, kendini beğenmiş bir pislik gibi gülümsüyor. Ve onu hiç bu kadar sevmemiştim.

Tüm kutular açılmış durumda ve gözyaşlarımı büyük ölçüde kontrol altına almış durumdayım ki, gözümünden kaçmış olan daha küçük bir kutu fark ediyorum. Etiketle 9¾ yazıyor ve yemin ederim ki, hıçkırıklar arasında gülüyorum.

Onu açacak kadar net görebilmek için tam otuz saniye boyunca ona bakıyorum. İçinde tek bir kitap var ve üstüne bir alıntı yapıştırılmış.

Hogwarts değil, ama senin. Sen hikayeleri topluyorsun. Ben seni topluyorum. Ben de ikisini de saklayacak bir yer yaptım.

Dönüp doğrudan yatak odasına gidip telefonumu almaya yöneliyorum, her adımda nabzım hızlanıyor. Zaten komodine uzanmış, onu aramaya hazırlanırken gözüm kartta takılıyor. Yarım saniye donup kalıyorum. Kartta, oksijen gibi özlediğim o aynı acımasız el yazısı ile yazılmış.

Arka koridor.

Üçüncü kapı.

Çıglık atmamaya çalış, Ronald korkar ve yine altını ıslatır.

Kaşlarım kalkıyor, ama uyluklarım içgüdüsel olarak birbirine bastırıyor. İçimdeki vahşi bir yan, onun beklediğini umuyor. Koridorda ilerlerken her adımda daha da ıslandığımı hissedebiliyorum. Misafir odasını geçiyorum. Onun ofisini geçiyorum. Üçüncü kapıya geliyorum.

Kapıyı açıyorum ve nefes almayı unutuyorum. Burası artık misafir odası değil, bir kütüphane.

Duvarlarda yerden tavana kadar uzanan raflar var ve raflar kitaplarla dolu. Yukarıda bir tavan penceresi var ve sıcak güneş ışığı sanki sahnelenmiş bir fantezi gibi içeri doluyor. Ama beni etkileyen şey merdiven.

Kütüphanedeki gibi, kayar ahşap merdivenlerden biri.

Yüzüm anında kızardı. En son böyle birinin yanına gittiğimde, başını bacaklarımın arasına sokmuş ve ses çıkarmamamı söylemişti.

Bu anıyı kafamdan silip yukarı bakıyorum ve en üstte sıkışmış bir kitap görüyorum — başlığı olmayan siyah deri bir kitap. Onu almak için tırmanıyorum ve tam o anda bir şey kayıp yere düşüyor.

Ev senin. Köpekler senin. Adam senin. Artık oda da
senin.

Böylece bir dahaki sefere en sevdiğim küçük
amcığa yüzümü gömdüğümde, kesintiye
uğramaktan endişelenmeme gerek kalmayacak.

Merdiveninin keyfini çıkar, canım. Ben de öyle
yapacağım.

Not: Akşam yemeğinden önce
döneceğim.

PPS—Ölüm bizi ayırana kadar. Seni seviyorum.

—S

AĞZIMI KAPATIRIM, zaten o kadar çok kızarmışım ki cildim eriyip gidecekmiş gibi hissediyorum. Yanaklarımdan gözyaşları akarken sandalyeye çöküyorum, ki bu çok haksızlık gibi geliyor, çünkü zaten sıırılsıklamım. Vücudum ağlamaya devam etmek mi, yoksa onun kucağına sürünerek yalvarmak mı istediğini bilmiyorum.

Bazen hala burada olduğuma inanamıyorum. Onun benim olduğuna. Her şeye rağmen, bir şekilde ateşten çıkıp, aslında oldukça harika bir hayata kavuştuğuma.

Bu benim. Hepsi benim.

Ve bununla ne yapacağımı bile bilmiyorum - burada oturup, ağlayarak, sıırılsıklam ve bu aptal sandalyede acı çekmekten başka bir şey yapamıyorum.

beni daha sonra kırmak için satın aldığından emin olduğum bu aptal sandalyede oturup ağlamaktan başka. Bana sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim her şeyi veriyor... sonra da sanki yıllarca mahrum kaldığım şeyleri silmeye çalışır gibi beni sikiyor.

Arkamda zemin gıcırıyor ve ben dönüp bakıyorum—kim olduğunu zaten biliyorum. O yürüyüşü kendi kalp atışımı bildiğim gibi biliyorum. Bir kasırgada bile tanıyabilirim.

İçeri giriyor ve amım sanki onu tanıyormuş ve ona ne yapacağını tam olarak biliyormuş gibi sıkışıyor. Bir bakışta, onun soyadıyla bir dizi suç işlemeye hazırım.

Göğsünü saran siyah bir gömlek giyiyor, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış. Ön kolları damarlı ve kaslı, dövmeleleri açıkça görünüyor ve bir şekilde orada duruşu, dizlerimin üzerine çöküp ikimizi de mahvetmek istememe neden oluyor.

Sonra gözleri aşağıya düşüyor ve tekrar yukarı baktığında, onu yakalıyorum — kot pantolonundaki şişkinlik, kalın ve kesinlikle sertleşiyor. Saklamaya bile çalışmıyor.

Bütün vücudum geriliyor ve notu daha sıkı tutuyorum, sanki bunun bir faydası olacakmış gibi bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Tanrım, beni mahvettiğini anladığında yüzündeki ifade, en sevdiğim türden bir mahvolmuşluk. Bakışları notun üzerine düşüyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor ve hala ayakta durmam bir mucize.

O, son derece kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. "Hoşuna gitti mi?"

Dudaklarımı ısırırım. "Merdiven mi, yoksa beni canlı canlı yiyip bitirirken kesinti tehdidi mi?"

"Evet." Kıkırdar.

Gözyaşları içinde gülüyorum. "Bana bir kütüphane inşa ettin."

Yaklaşır, gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz. "Sen bana bir hayat kurdun."

Göğsümde o aptalca sıkışma hissi var, bu his beni onu öpmek ve aynı anda yumruklamak istememe neden oluyor. Ama ben bir şey söylemeden önce, o arka cebine uzanıyor.

"Bir sürprizim daha var."

Üzerinde siyah bir etiket bulunan sade, gümüş bir anahtar çıkarıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "O ne?"

O, sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkiyor. "Bir anahtar.

Bir binanın kapısını açıyor." "Hangi binanın?"

Ağız, hayatları mahveden bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aylar önce durmadan bahsettiğin bina."

Beynim kısa devre yaptı. "Oraya gittiğimde çoktan satılmış olan bina mı? Bekle, bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu satın alan bendim."

Ağızım açılıyor. Beynim çalışmadığı için hiçbir şey çıkmıyor. Kalbim paramparça olurken, ben orada aptal gibi duruyorum.

"Onu satın aldın mı?" diye fısıldıyorum. "Bana lanet bir bina mı satın aldın?"

O eğilip ağızımın kenarını öper. "Hayaller ölümler içindir, güzel kız. Senin planların var."

Ve şimdi yine ağlıyorum. Seni mahveden adam, seni yeniden bir araya getirip, sana lanet olası dünyayı vermek için bir kütüphane inşa ettiğinde, nasıl nefes alabilirsin ki?

Ağlarsın. Erir gibisin. Ve sonra onu bir hafta boyunca sürersin, ona yüksek sesle teşekkür edersin. Masaya eğilirsin. Raflara yaslanırsın. Belki de dramatik olsun diye ön pencerenin yanındaki aptal masada bile.

Beni açlıktan ölüyormuş gibi öper, sanki saatler değil haftalar geçmiş gibi. Ve ben de ona karşılık verdiğimde, bu kırılmış olduğumdan değil. Ya da kaybolduğumdan. Ya da kurtarılmak istediğimden.

Çünkü sonunda kaçmayı bıraktım.

Hayatımda ilk kez... İhtiyacım olan her şeye sahibim. Ona.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

